

Property of

CLgA

Please return to

Graduate Theological

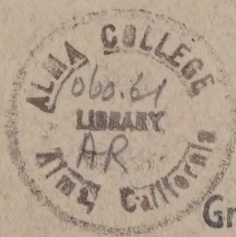
Union Library

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI, 1928-1929

~~FASCICULUS I - ANNO 1928~~

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of
CLGA

Please return to
Graduate Theologica
Union Library

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1929

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS I · ANNO 1928

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of
CLgA

Please return to
**Graduate Theological
Union Library**

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1929

BX
3704
A2
1906
v.6

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

	<i>Pag.</i>
1. — 28 martii 1928. — Praefectura Apostolica de Kwango in Vicariatum Apostolicum erigitur	11
2. — 2 aprilis 1928. — Erigitur nova Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae in Columbia et Societati committitur	12
3. — 20 aprilis 1928. — Societati rursus conceduntur Officium et Missa B. Iulianae Cornelionensis Virginis, eiusque festum diei 6 aprilis assignatur	15
4. — 1 maii 1928. — Archidioecesi Bombayensi in Indiis Orientalibus tribuitur magna pars suppressae Dioecesis Damanensis	19
5. — 21 maii 1928. — Festum Omnium Sanctorum Societatis ad ritum duplicem secundae classis evehitur	22
6. — 8 iunii 1928. — Festum Beati Petri Fabri ad diem 11 augusti transfertur	22
7. — 5 iulii 1928. — Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam	23
8. — 8 septembris 1928. — Litterae Encyclicae de studiis rerum orientalium provehendis. — Ad RR. PP. DD. Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes	25
9. — 30 septembris 1928. — Motu proprio: — De Pontificiis Institutis Biblico et Orientali cum Athenaeo Gregoriano consociandis	36

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

10. — 26 octobris 1927. — Festum BB. Martyrum Canadensium ad omnes Americae Borealis Dioeceses extenditur	43
11. — 20 ianuarii 1928. — Altaribus SS. Aloisii Gonzaga et Ioannis Berchmans in templo S. Ignatii de Urbe privilegium quoddam liturgicum conceditur	44

	<i>Pag.</i>
12. - 7 <i>februarii</i> 1928. — Templum B. M. V. sideribus receptae, in civitate Velehrad, archidioecesis Olomucensis intra fines, Basilicae minoris honoribus augetur	44
13. - 2 <i>martii</i> 1928. — Summus Pontifex auctori libri « Indische Fahrten » benedicit et gratulatur	46
14. - 14 <i>martii</i> 1928. — Summus Pontifex editionem operum Iacobi Balmes gratulatur	47
15. - 31 <i>mai</i> i 1928. — Summus Pontifex auctori libri « Divocionario Musical » gratulatur et benedicit	48
16. - 1 <i>iunii</i> 1928. — Summus Pontifex gratulatur et laudat « Psalterium ex hebraeo Latinum »	48
17. - 8 <i>iunii</i> 1928. — Conceditur ut in nostris quoque ecclesiis in archidioecesi Hispalensi sitis octava Immaculae Conceptionis B. M. V. sit privilegiata	49
18. - 14 <i>iunii</i> 1928. — Summus Pontifex amplissime laudat editionem « Regesti Innocentii III » et nomisma aureum auctori tribuit.	50
19. - 27 <i>iunii</i> 1928. — Summus Pontifex benedicit P. Cyrillo Martindale ab Episcopis Angliae in Australiam ad Congressum Eucharisticum misso	51
20. - 1 <i>iulii</i> 1928. — Summus Pontifex laborem ab Apostolatu Orationis in Italia peractum laudat et gratulatur	51
21. - 23 <i>augusti</i> 1928. — Summus Pontifex auctori libri « Léon Harmel » vehementer gratulatur	52
22. - 3 <i>septembris</i> 1928. — Summus Pontifex laudat Congregationes Marianas eisque gratulatur quod Actioni Catholicae valido sint auxilio	53
23. - 4 <i>novembris</i> 1928. — Summus Pontifex Universitati Gregorianae ob litteras officiosas Sibi datas gratias agit et peramanter benedicit.	55
24. - 7 <i>novembris</i> 1928. — Summus Pontifex librum « Manuel d'Introduction » rursus editum vehementer gratulatur et laudat.	56
25. - 12 <i>novembris</i> 1928. — Summus Pontifex P. Petro Tacchi Venturi quinquagesimum ab inita Societate annum agenti gratulatur et benedicit	57
26. - 25 <i>novembris</i> 1928. — Summus Pontifex « Orientalia Christiana » vehementer laudat	58
27. - 4 <i>decembris</i> 1928. — Provinciae Belgicae conceditur ut festum B. Iulianae Cornelionensis Virginis die 5 aprilis, pro die 6, recolatur	59
28. - 19 <i>decembris</i> 1928. — Summus Pontifex librum « Pour le Christ-Roi » vehementer laudat et gratulatur	60

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

	<i>Pag.</i>
29. - 8 ianuarii 1928. -- De Congregationibus Marianis in "Expositione internationali preli et culturae „ Coloniae habenda digne repraesentandis	63
30. - 18 ianuarii 1928. -- Ob gravia negotia et occurrentes necessitates peculiares preces expetuntur	64
31. - 25 ianuarii 1928. -- De adversariorum contra Societatem calumniis prudenter investigandis et fideliter manifestandis	65
32. - 27 ianuarii 1928. -- De nostrorum Scriptorum editione inchoanda.	67
33. - 11 februarii 1928. -- Normae quaedam pro nostris Periodicorum Scriptoribus in memoriam reducuntur	69
34. - 16 februarii 1928. -- Libellus de cruenta morte P. Michaelis Augustini Pro ad Provincias mittitur.	71
35. - 1 martii 1928. -- De Secretario pro Marianis Congregationibus in singulis Provinciis constituendo et indicando	72
36. - 19 martii 1928. -- Congregatio antepreparatoria de miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière Nostrorum precibus commendatur	73
37. - 27 maii 1928. -- Nuntiatur concessio nuper nobis facta festi liturgici B. Iulianae Cornelionensis Virginis	73
38. - 2 iulii 1928. -- Provincia Missouriiana in duas Provincias dividitur, Missouriianam et Chicagiensem nuncupandas	74
39. - 16 iulii 1928. -- Duo decreta liturgica mittuntur et mutationes in Martyrologium inducendae indicantur	77
40. - 20 iulii 1928. -- De temporaneo Procuratoris Generalis Adiutore, deque indicandis acceptis Patris Nostri litteris.	78
41. - 7 augusti 1928. -- Mittitur relatio quaedam de miraculis BB. Martyrum Canadensium	79
42. - 29 augusti 1928. -- Nuntiatur novus Postulator generalis, et Congregatio antepreparatoria de miraculis B. Roberti Bellarmino Nostrorum precibus commendatur	80
43. - 8 septembris 1928. -- Nuntiatur novus Director generalis delegatus Apostolatus Orationis.	81
44. - 27 septembris 1928. -- De duobus documentis Pontificii Operis a Propagatione Fidei	82
45. - 10 octobris 1928. -- Quae iam commendantur ad tertiam probationem perfectius secundum mentem S. P. Ignatii peragendam	86
46. - 17 octobris 1928. -- Motu Proprio "Quod maxime „ mittitur et commendatur	88
47. - 28 octobris 1928. -- Mittuntur quaedam exemplaria novae editionis libelli Exercitiorum, quorum divulgatio commendatur	89

	<i>Pag.</i>
48. - 13 novembris 1928. — Commendatur ut litterae postulatoariae ab Episcopis obtineantur ad festum S. Margaritae M. Alacoque ad universam Ecclesiam extendendum	90
49. - 13 novembris 1928. — Probata quaedam systemata distribuendi cubacula Novitiorum et Iuniorum in novis aedificiis	92
50. - 3 decembris 1928. — Missio Iamaicensis Provinciae Novae Angliae adscribitur	94
51. - 3 decembris 1928. — Missio Madurensis Provinciae Tolosanae ad Viceprovinciae dependentis dignitatem evehitur	95
52. - 8 decembris 1928. — Congregationes Sacrorum Rituum de miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière Nostrorum precibus commendantur	97
53. - 8 decembris 1928. — Viceprovincia Cechoslovacha in Provinciam Cechoslovachiae erigitur	98
54. - 16 decembris 1928. — De Summi Pontificis quinquagesimo sacerdotii anno rite celebrando	100
55. - 17 decembris 1928. — Nuntiatur iter Patris Nostri in Galliam et Hispaniam, et Vicarius Generalis pro eo tempore designatur	102
56. - 26 decembris 1928. — De editione Scriptorum Societatis mox aggre dienda	102

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

57. - 17 decembris 1927. — De ministerio instituendae iuventutis in Collegiis	105
58. - 17 decembris 1927. — Normae quaedam traduntur de regendis Congregationibus Marianis	110
59. - 6 ianuarii 1928. — Coetus Romanus constituitur ad editionem nostrorum Scriptorum praeparandam	111
60. - 2 februarii 1928. — Oklahomensis regio a Provincia Neo Aureliensi seiungitur et Provinciae Missourianae tribuitur	112
61. - 25 februarii 1928. — Seminarium Pontificium Kandyense a Missione Calcuttensi seiungitur et Missioni Gallensi tribuitur	113
62. - 25 februarii 1928. — De professoribus pro Pontificio Seminario Kandyensi parandis	114
63. - 28 martii 1928. — De christiana iuventutis institutione in nostris Collegiis fovenda.	114
64. - 2 maii 1928. — De vacationibus Scholasticorum rite ordinandis	116
65. - 31 maii 1928. — Annum saecularem Collegii Valsensis Provinciae Tolosanae Pater Noster vehementer gratulatur	122
66. - 8 iunii 1928. — Patri Iacobo Terrien septuagesimum Societatis annum celebranti Pater Noster gratulatur et gratias agit	124
67. - 2 iulii 1928. — Socios divisae Provinciae Missourianae Pater Noster alloquitur	125

	<i>Pag.</i>
68. - 7 iulii 1928. — De momento et genuino spiritu Sodalitatum Marianarum	126
69. - 19 iulii 1928. — Pater Noster vigesimum quintum annum ab inita " Action Populaire „ vehementer gratulatur	128
70. - 25 augusti 1928. — Felicem exitum conventus Directorum Sodalitatum Marianarum Rhedonibus habiti Pater Noster vehementer gratulatur	129
71. - 6 novembris 1928. — Collegium Tokiense a Missione Hiroshimensi sejungitur et Praeposito Provinciae Germaniae Inferioris immediate dependens declaratur	131
72. - 3 decembris 1928. — Pater Noster Socios novae Viceprovinciae Maudurensis peramanter alloquitur	131
73. - 3 decembris 1928. — Quinquagesimum annum ab inita Mangalorensi, nunc Calicutensi, Missione Provinciae Venetae Pater Noster peramanter gratulatur	134
74. - 25 decembris 1928. — Socios novae Provinciae Cechoslovachiae Pater Noster peramanter alloquitur	138

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

75. - 30 maii 1928. — De consecratione Societatis ipso SS. Cordis die festo etiam in posterum renovanda	141
76. - 9 iunii 1928. — De modo quo in votis renovandis formula votorum recitari debet	142
77. - 16 septembris 1928. — De votis devotionis FF. Coadiutorum Novitiorum	142
78. - 20 novembris 1928. — De litteris testimonialibus ante admissionem Novitiorum exhibendis	142

B) ALIA RESPONSA.

79. - 28 ianuarii 1928. — De libris a Nostris scribendis	143
80. - 19 februarii 1928. — De novis causis beatificationis introducendis	143
81. - 22 martii 1928. — De informationibus ad Ordines sacros pro Scholasticis in aliena Provincia versantibus	144
82. - 14 maii 1928. — De articulis in nostris periodicis ab externis conscriptis	144
83. - 12 iunii 1928. — De ludorum certaminibus inter Collegia	145
84. - 28 augusti 1926. — De institutione religiosa in nostris Collegiis externorum	145
85. - 9 octobris 1928. — De dilatione a sacerdotio vel a votis	145
86. - 23 octobris 1928. — De institutione Novitiorum	146
87. - 7 novembris 1928. — De itineribus extraordinariis	146
88. - 19 novembris 1928. — De facultate generali audiendi confessiones Patribus quarti anni theologiae non concedenda	147
89. - 1 decembris 1928. — De vocationibus fovendis	147

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

28 martii 1928.

Praefectura Apostolica de Kwango (1) in Vicariatum Apostolicum erigitur. — Litt. Apost. (2).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Aucto Pastorum numero, incolunitati gregis consulere, de Romanorum Pontificum Decessorum Nostrorum more institutoque, maturamus. Iamvero cum in Praefectura Apostolica de Koango in Congo Belgico, clericis regularibus Societatis Iesu (3) concredita, novissimis hisce temporibus catholica fides non modo quod attinet ad christifidelium et catechumenorum numerum, sed etiam ad bonorum operum multipliciter uberrima incrementa suscepit, VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis peropportuno visum est consilium Nos flagitare enixis verbis, ut dicta Apostolica Praefectura de Koango in Vicariatum Apostolicum, auctoritate Apostolica, erigeretur. Nos autem, omnibus rei momentis cum enunciatis Cardinalibus amplissimis sollicito studio perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore Praefecturam Apostolicam de Koango in Congo Belgico, servatis eisdem quibus actu continetur finibus, in Vicariatum Apostolicum proprio Episcopo committendum erigimus.

(1) Ita solemus scribere nomen illius regionis, quae in documentis Sanctae Sedis *Koango* appellatur.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XX (1928), pag. 222.

(3) Provinciae Belgicae.

Porro haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae, apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XXVIII mensis Martii anno MCMXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

2.

2 aprilis 1928.

Erigitur nova Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae in Columbia et Societati committitur. — Decr. S. C. Consist.

DECRETUM.

Pastoralis officii cura semper movit Romanos Pontifices ut provideant bono spirituali fidelium, eorumque propterea regimini. Iamvero cum in republica Columbiana in America Meridionali amplissima territorii pars quae extenditur praeter oras inferiores fluminis Magdalenae, quaeque abhinc aliquot annos commissa est curis Patrum Societatis Iesu, pertinens ad tres distinctas dioeceses, idest Neo-Pampilonensem, de Socorro et S. Marthae, peculiari indigeat cura ut incolae uberiores fructus suscipiant, SSmus Dominus Noster Pius Div. Prov. Papa XI opportunum duxit istam territorii partem a praedictis diocesibus seiungere et in Apostolicam Praefecturam erigere.

Quapropter certa scientia ac de Apostolicae potestatis plenitudine, auditis Episcopis Neo-Pampilonensi, de Socorro et S. Marthae, ac suffragante R. P. D. Paulo Giobbe, Nuntio Apostolico apud Colombianam rempublicam, suppleto quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, territorium intra fines in hoc Decreto descriptos inclusum a diocesibus Neo-Pampilonensi, de Socorro et S. Marthae disiungit ac separat, et in

Praefecturam Apostolicam, a flumine Magdalenae « Fluminis Magdalenae » appellandam erigit atque constituit cum residentia Praefecti Apostolici in civitate « Porto Wilches ».

Fines vero quibus erecta Praefectura circumscribetur hi erunt:

(Sequitur descriptio finium novae Praefecturae; cum tamen hi fines pressius et exactius indicentur in Decreto Exc.mi Nuntii Apostolici, quod infra subiicitur, ad illud lectorem remittimus).

Vult tandem Sanctitas Sua ut Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae tradatur et committatur curae et regimini Patrum Societatis Iesu (1), sub dependentia ac iurisdictione S. C. de Propaganda Fide.

Ad haec autem omnia executioni mandanda SSmus D. N. deputare dignatus est R. P. D. Paulum Giobbe, Archiepiscopum tit. Ptolemaidensem in Thebaide, Apostolicum Nuntium in Columbiae Republica, cum facultatibus necessariis et opportunis etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere tamen eidem imposito ad S. C. Consistorialem mittendi, intra sex menses, a praesentibus litteris acceptis, authenticum exemplar peractae executionis.

Quibus super rebus SS. D. N. Pius Div. Prov. Papa XI edixit praesens Consistoriale Decretum, per Apostolicas sub plumbo Litteras expediendum. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, die 2 aprilis 1928.

L. ✠ S.

CAROLUS Card. PEROSI, *Pro-Secretarius*.

† Fr. RAPHAEL C., Archiep. Thessalon., *Adessor*.

(1) Provinciae Columbiae.

NOTA. — *Huius Decreti exserutionem sibi commissam perfecit Excellentissimus Nuntius Apostolicus Columbiae per Decretum 15 augusti editum, quod, cum novae Praefecturae fines pressius et exactius determinet, visum est hic esse subiiciendum.*

NUNTIATURA APOSTOLICA IN COLUMBIA.

DECRETUM.

Spirituali catholici gregis bono sedulo prospiciens, SSmus. Dnus. Noster Pius, Divina Providentia Papa XI, apostolici muneris officium exercens, per Litteras Apostolicas sub plumbo datas die secunda mensis aprilis anno Domini 1928, Praefecturam Apostolicam « Fluminis Magdalenae » in hac Columbiana Republica erigere decrevit.

Cum autem Sanctitas Sua earum Litterarum executionem Nobis committere dignata sit, Nos perhonorifico munere fungentes, haec quae sequuntur statuimus atque decernimus:

I. A dioecesibus Neo-Pampilonen., de Socorro et San Gil, et Sanctae Marthae territorium intra fines infra describendos inclusum disiungimus et separamus.

II. In hoc territorio ita separato Praefecturam Apostolicam « Fluminis Magdalenae » a Magdalena flumine appellandam, constituimus et erigimus sub dependentia ac iurisdictione Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, et curae Patrum Societatis Iesu concreditam.

III. Fines noviter erectae Praefecturae, prout in praelaudatis Litteris Apostolicis eidem assignantur, hi erunt:

Ad occidentem, Magdalenae flumen ab ostio fluminis Cesar in conspectu urbis *El Banco* (ad septentrionalem partem) usque ad lacunam Garrapata (ad meridiem).

Ad septentrionem, Dioecesis Sanctae Marthae, ab ostio fluminis Cesar in ripa quae contra urbem *El Banco* est, et secus decursum ipsius fluminis *Cesar* usque ad eius scaturiginem; inde vero directo limite usque ad Reipublicae Venezuelanae fines (per limites Vicariatus Apostolici Goajirensis).

Ad orientem, ab iisdem finibus Reipublicae Venezuelanae ac deinde iuxta illos usque ad tangendum montes qui *Sierra Motilones* nuncupantur; inde ipsorum montium seriem seu catenam (secundum limites regionis vulgo de *Santander del Norte* nuncupatae) usque ad urbem *Pueblo Nuevo*, quae extra Missionis terminos remanere debet aequae ac paroeeciae de *Aguachica*, de *Brotaré* et *Carmen*; et ab urbe *Pueblo Nuevo*, limite recto usque ad locum ubi flumina *Caño Negro* et *Lebrija* in unum confluunt. Pergitur inde ad meridiem versus, secundum

flumina Lebrija et Cañaverales usque ad huius postremi fluminis confluentem cum flumine *Quebrada Culibatá*. Recto limite isthinc proceditur usque ad locum ubi flumen *Sucio* influit in flumen Sogamoso ad finem Dioecesis de Socorro et San Gil; pergitur inde recta linea a confluyente isto usque ad attingendum flumen *Oponcito* in eo loco scilicet qui Puerto Infantas nuncupatur, isthinc autem, semper recto limite, et vergendo ad meridionalem-occidentalem plagam, usque ad antiquum *Puerto Carare* qui dicitur nunc *Puerto Aquileo*.

Ad meridiem, ab ipso *Puerto Carare* seu *Puerto Aquileo* usque ad lacunam *Garrapata* in ripa fluminis Magdalena.

Declaramus insuper praesens Decretum firmum fore ac validum, suosque effectus sortiri a die 9 mensis septembris proxime insequentis, festo Sancti Petri Claverii Confessoris.

Datum Bogotae, die 15 mensis Augusti, festo Assumptionis B. M. Virginis, a. D. 1928.

L. ✠ S.

† P. GIOBBE, Archiep. Ptolemaid.

Nuntius Apostolicus.

3.

20 aprilis 1928.

Societati rursus conceduntur Officium et Missa B. Iulianae Cornelionensis Virginis, eiusque festum diei 6 aprilis assignatur.
— Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Ad humiles enixasque preces Rev.mi Patris Petri Boetto Procuratoris Generalis Societatis Iesu, quibus ad incrementum devotionis erga Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum fovendum, praesertim in alumnis eiusdem Societatis, renovationem festi B. Iulianae Cornelionensis in Calendario et Proprio a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI implorabat, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino nostro tributarum, benigne concessit ut, in Calendario et Proprio eiusdem Societatis Festum Beatae Iulianae Virginis Cornelionensis affigi valeat diei VI Aprilis sub ritu duplici mi-

nori et cum Officio et Missa ut in Appendice Breviarii et Missalis Romani pro aliquibus locis: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 20 Aprilis 1928.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

DIE 6 APRILIS.

B. IULIANAE CORNELIONENSIS.

VIRGINIS.

Duplex.

OFFICIUM.

IN I VESPERIS

℣. Specie tua et pulchritudine tua (T. P. Alleluia).

℞. Intende, prospere procede, et regna. (T. P. Alleluia).

Ad Magnif. Ant. Veni, Sponsa Christi,* accipe coronam, quam tibi Dominus praeparavit in aeternum. (T. P. Alleluia).

Oratio.

Deus, humilium celsitudo, qui beatam Virginem Iulianam ad promovendum sanctissimi Sacramenti cultum mirabiliter inflammasti: tribue, quaesumus: ita nos humilitatis eius vestigia sectari in terris, ut cum ipsa sublimari mereamur in caelis. Per Dominum nostrum.

Et fit Commemoratio praecedentis:

Ant. Hic vir despiciens mundum et terena, triumphans divitias caelo condidit ore, manu (T. P. Alleluia).

℣. Iustum deduxit Dominus per via rectas. (T. P. Alleluia).

℞. Et ostendit illi regnum Dei. (T. P. Alleluia).

Oratio.

Deus, qui Ecclesiam tuam beati Vincentii Confessoris tui meritis et praedicatione illustrare dignatus es: concede nobis famulis tuis; ut et ipsius instruamur exemplis, et ab omnibus, eius patrocinio, liberemur adversis. (Per Dominum nostrum).

Deinde, in Quadragesima, Commemoratio Ferae.

AD MATUTINUM

In Quadragesima, Lectiones I Nocturni De Virginibus, ut in Comuni Virginum 1 loco.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Vertente anno Christi millesimo centesimo nonagesimo tertio, nata est beata Iuliana in Retinna, humili pago Leodiensi, parentibus religione conspicuis, quibus orbata quinquennis sub disciplina religiosa in Cornelii montis asceterio prope Leodium adolevit. In eo, adiuvante Spiritu Sancto, ita profecit, ut virtutum omnium culmen attigisse videretur. Sancti Augustini regulam, quae in eodem monasterio vigeat, accurate professa, ac sororibus suis praeposita, omnium in se oculos ex austera sanctaque vivendi ratione convertit. Praeclara sunt, quae produntur, tum de ipsius in Deum et proximum amore, humilitate, obedientia, pietate et abstinencia, tum de orationis studio ac caelestibus charismatibus.

R. Propter veritatem, et mansuetudinem, et iustitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua. (*T. P. Alleluia*). *Ÿ.* Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. *Et deducet.*

Lectio V.

Dum ad sacram Synaxim accedebat, incredibili pietatis sensu et gratiae donis replebatur: Sponsum suum caelestem sub Eucharisticis speciebus latentem frequenter invisebat, prona adorabat, et omnibus adorandum praedicabat: unde factum est, ut Deus, qui infirma mundi eligit, humilem virginem ad promovendum sanctissimae Eucharistiae cultum mirifice inflammavit. Etenim coram augusto Sacramento revoluta divinitus intellexit, instituendam esse in Ecclesia singularem Corporis Christi sollemnitatem. Quod cum viris piis et doctis declarasset, hi re diligenter examinata, ipsa adhortante Iuliana, Robertum Leodiensem episcopum adduxerunt, ut in sua dioecesi hoc festum institueret: quod postea Urbanus quartus, antea Leodiensis cathedralis archidiaconus, auctoritate apostolica approbavit, et ad universam Ecclesiam extendit.

R. Dilexisti iustitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo laetitiae. (*T. P. Alleluia*). *Ÿ.* Propter veritatem, et mansuetudinem, et iustitiam. *Propterea.*

Lectio VI.

Mortuo Leodiensi antistite Roberto, in multas et graves tribulationes devenit Iuliana: nam impiis factionibus monasterio cum suis sororibus expulsa, in necessitate extrema aliquamdiu vixit, donec in Salsiniense monasterium excepta, inibi a gravissimis malis aliquantulum respiravit. Sed turbata iterum pace ex ingruentibus bellis et disperso ipso Salsiniensi monasterio, in oppidum Fossae deducta, aliquanto post lethali morbo corripitur, quo ingravescente, sacrosanctum Christi Domini corpus in oppidi ecclesia collegiata sumpsit in Viaticum speciali cordis ardore. Tum in cellulam redux et sacro oleo inuncta, oculis in sanctissimum Eucharistiae Sacramentum defixis, anno aetatis suae sexagesimo sexto pie obdormivit in Domino. Iulianae corpus in coenobium Villariense monachorum Cisterciensium, ut ipsa expetierat, fuit translatum, ubi miraculis claruit.

R. Afferentur Regi virgines post eam, proximae eius * Afferentur tibi in exultatione. (*T. P. Alleluia*). *V.* Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Afferentur tibi. *Gloria Patri. Afferentur tibi.*

In III Nocturno Homilia in Evangelium Simile erit regnum caelorum, *de Communi Virginum 1 loco.*

AD LAUDES

V. Diffusa est gratia in labiis tuis. (*T. P. Alleluia*).

R. Propterea benedixit te Deus in aeternum. (*T. P. Alleluia*).

Ad Bened. Ant. Simile est regnum caelorum * homini negotiatori quaerenti bonas margaritas: inventa una pretiosa, dedit omnia sua, et comparavit eam. (*T. P. Alleluia*).

Oratio.

Deus, humilium celsitudo, qui beatam Virginem Iulianam ad promovendum sanctissimi Sacramenti cultum mirabiliter inflammasti: tribue, quaesumus; ita nos humilitatis eius vestigia sectari in terris, ut cum ipsa sublimari mereamur in caelis. Per Dominum nostrum.

Et, in Quadragesima, fit Commemoratio Ferae.

IN II VESPERIS

V. Diffusa est gratia, etc., ut supra ad Laudes.

Ad Magnif. Ant. Veni Sponsa Christi, * accipe coronam, quam tibi Dominus praeparavit in aeternum. (*T. P. Alleluia*).

Oratio Deus, humilium celsitudo, etc., ut supra ad Laudes.
Et, in Quadragesima, fit Commemoratio Ferae.

MISSA

Missa Dilexisti, de Communi Virginum 3º loco, praeter Orationem:
Deus, humilium celsitudo, etc., ut supra.

4.

1 maii 1928.

Archidioecesi Bombayensi (1) in Indiis Orientalibus tribuitur magna pars suppressae Dioecesis Damanensis. — Constit. Apost. (2).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter Apostolicam Sedem et Lusitanam Rempublicam nuper inita est conventio (E), in qua, praeter alias de nova nonnullarum dioecesium circumscriptione in Indiis Orientalibus definienda pactiones, statutum quoque est Damanensem dioecesim esse supprimendam eiusque territorium, causis ibidem descriptis, partim archidioecesi Goanae, partim vero archidioecesi Bombayensi esse tribuendum. Quare Nos ad huiusmodi negotium perficiendum, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel qui sua interesse praesumant consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine ea quae sequuntur decernimus atque statuimus. Imprimis Damanensem dioecesim, in praesens suo Pastore destitutam, supprimimus, eiusque territorii partem Lusitano dominio subiectam et ad septemtrionem urbis Bombayensis exstantem una cum insula vulgo Diu, ad oram Kathiavar sita, Goanae archidioecesi adiungimus et attribuimus; reliquum vero territorium quod superest archidioecesi Bombayensi adnectimus. Decernimus pariter ut in utraque archidioecesi, Goana et Bombayensi, territoriis extinctae dioe-

(1) Missio Bombayensis Provinciae Aragoniae commissa est.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XX (1928), pp. 247-249.

(3) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XX (1928), pp. 129-133.

cesis Damanensis, quo supra diximus modo aucta, universus clerus ac fideles inibi commorantes, paroeciae, ecclesiae, oratoria aliaque instituta omnia, salvis dumtaxat exemptionibus iure communi statutis, iurisdictioni subsint Ordinarii loci respectivae archidioecesis, in cuius territorio exstant; duplici quae dicitur iurisdictione penitus exinde extincta ac sublata. Iubemus insuper ut documenta omnia, iura et acta suppressae dioecesis Damanensis, iuxta territoria ad quae pertinent, quam primum fieri poterit, cancellariis Goanae et Bombayensis archidioecesis tradantur, ut in earum archivo serventur. Volentes vero ut modo suppressae Damanensis dioecesis memoria servetur, decernimus ut Archiepiscopus Goanus, patriarchali titulo Indiarum Orientalium, quo pollet, etiam in posterum retento, Archiepiscopus Goanus et Damanensis exinde appelletur. Praeterea cum Episcopus Damanensis titulo archiepiscopali Cranganorensi, ab hac antiqua sede, hucusque decoratus fuerit, ne huius quoque Ecclesiae memoria pereat, libenter annuimus ut idem Archiepiscopus Goanus et Damanensis titulum etiam Archiepiscopi Cranganorensis sibi adiungat.

Hisce itaque omnibus ut supra dispositis, ad eadem omnia exsequenda venerabilem fratrem Eduardum Mooney, Archiepiscopum titulare Irenopolitanum in Isauria, et in Indiis Orientalibus Delegatum Apostolicum, deputamus, eidemque tribuimus necessarias et opportunas facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, itemque pronuntiandi super quavis oppositione vel difficultate in executionis actu quomodolibet oritura, iniuncto eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra annum transmittendi authenticum exemplar peractae executionis.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest, vel qui sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu, notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis

plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini autem hanc paginam suppressionis, dismembrationis, unionis, statuti, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel eis contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-
gesimo vigesimo octavo, die prima mensis Maii, Pontificatus
Nostri anno septimo.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH

S. R. E. Cancellarius.

CAROLUS Card. PEROSI,

S. C. Cons. Pro-Secretarius.

Loco ✠ Plumbi.

DOMINICUS IORIO, *Protonotarius Apostolicus.*

ALFONSUS CARINCI, *Protonotarius Apostolicus.*

5.

21 maii 1928.

Festum Omnium Sanctorum Societatis ad ritum duplicem secundae classis evehitur. — Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu, vota quoque communia ipsius Societatis sacerdotum et alumnorum depromens, a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI humillime petiit, ut, de benignitate apostolica, Festum Omnium Sanctorum Societatis Iesu die 6 novembris ad ritum duplicem secundae classis evehatur, prouti exstabat in antiquo Kalendario, eo magis quod huiusmodi Festum proprio Officio gaudet et quod tanti momenti est penes Societatem totam, ut maiori, qua fieri potest, solemnitate celebrari soleat. Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI, referente subscripto Sacrae Rituum Congregationis Secretario, attentis peculiaribus adiunctis superius expositis, Festum Omnium Sanctorum Societatis Iesu quotannis die sexta novembris amodo recolendum sub ritu duplici secundae classis cum Officio et Missa propriis et approbatis, ab omnibus sacerdotibus et alumnis eiusdem Societatis benigne indulsit: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 21 maii 1928.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

6.

8 iunii 1928.

Festum Beati Petri Fabri ad diem 11 augusti transfertur. — Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI suppliciter exoravit ut Festum B. Petri Fabri Confessoris, a die nona augusti transferri

valeat ad diem undecimam eiusdem mensis ob occurrentiam cum Festo S. Ioannis Vianney, Confessoris, cum universa Ecclesia recolendo, eo magis quod, apud Societatem Iesu, idem Sanctus speciali veneratione colitur. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis expositis, benigne indulsit ut in universa Societate Iesu Festum Beati Petri Fabri eiusdem Societatis recolatur die undecima augusti cum ritu et Officio et Missa iam approbatis. Servatis de cetero Rubricis aliisque servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 8 iunii 1928.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

7.

5 iulii 1928.

Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam. — Epist. Card. Secr. Stat.

AL Rev.mo P. WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI

PREPOSITO GENERALE d. C. d. G.

Dal Vaticano, 5 luglio 1928.

REV.MO PADRE,

Non dubito che sarà ben gradita ricompensa alla carità generosa della Compagnia di Gesù verso il Vicario di Gesù Cristo, l'attestato di viva riconoscenza, che il Santo Padre m'incarica di far pervenire a V. P. Rev.ma in occasione della sua recente offerta come obolo della Compagnia per i bisogni della Santa Sede.

L'Augusto Pontefice è ben lieto di pensare che la novella prova di affetto venutagli dalla tradizionale devozione dei figli di S. Ignazio per il Vicario di Gesù Cristo, avrà dal Divin Maestro assai più preziosa ricompensa negli aiuti spirituali che ai

membri della grande famiglia agevoleranno il cammino della perfezione e ai loro santi ministeri assicureranno la desiderata efficacia per la maggior gloria di Dio e il bene delle anime.

Coi paterni ringraziamenti la Santità Sua unisce ben di cuore per la P. V. e per i singoli confratelli la Benedizione Apostolica, mentre io mi valgo volentieri della nuova occasione per ripeterle i miei omaggi e professarmi con sensi di distinta osservanza

Della P. V. Rev.ma dev.mo in G. C.

P. Card. GASPARRI.

Latina interpretatio :

AD REV.mum P. WLODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM S. I.

Dal Vaticano, die 5 iulii 1928.

REV.ME PATER,

Non dubito quin Societatis Iesu caritati acceptissimum praemium futurum sit, grati animi Pontificium testimonium, quod Ipse Sanctus Pater per me Paternitati Tuae Rev.mae transmittere iubet, propter nuper oblatam stipem Societatis pro Sanctae Sedis indigentis.

Augustus Pontifex iucundo animo reputat novum pietatis Sibi a traditionali Filiorum S. Ignatii devotione allatum specimen multo pretiosorem mercedem esse consecuturum in spiritualibus opibus, quae magnae familiae, membris perfectionis iter complanabunt et eorum sanctis ministeriis desideratam tribuent efficacitatem ad maiorem Dei gloriam bonumque animarum.

Paternis his gratiis, Sanctitas Sua, Paternitati Tuae singulisque Sodalibus ex corde Benedictionem iungit Apostolicam. Quae dum ego communico mea obsequia ex occasione perlubenter renovo et observantiae distinctae sensu me profiteor

Paternitati Tuae Rev.mae addictissimum in Xto.

P. Card. GASPARRI.

Orientales procurandis, temporum decursu alii post alios celebrati sunt; ut cum Barii ad S. Nicolai Myrensis sepulcrum, S. Anselmus, Doctor ille Augustanus idemque Cantuariensis Archiepiscopus, doctrina vitaeque sanctitate eximia mentes omnium animos que commovit; ut Lugduni, quo duo illa Ecclesiae lumina, Angelicus Thomas et Bonaventura Seraphicus, a Gregorio X convocati una fuere, quamquam alter in ipso itinere, alter inter graves Concilii labores morte praerepti; ut Ferrariæ Florentiaeque, ubi, primas facile ferentibus illis Orientis christiani ornamentis, Romanaeque Ecclesiae mox Cardinalibus, Bessarione Nicaeno et Isidoro Kiovensi, catholici dogmatis veritas, ratione et via confirmata et Christi caritate veluti perfusa, iisdem orientalibus christianis cum Pastore Supremo reconciliandis iter pandere visa est.

Pauca haec, Venerabiles Fratres, quae adhuc commemoravimus, paternam profecto huius Apostolicae Sedis erga nationes orientales providentiam studiumque manifestant; illustriora ea quidem, sed suapte natura rariora. Alia tamen permulta, neque unquam intermissa, a Romana Ecclesia — continenti quadam atque, ut ita dicamus, cotidiana beneficiorum effusione — in totius Orientis plagas profecta sunt commoda, missis praesertim religiosis viris qui vitam ipsam insumerent ut orientalium nationum utilitati consularent. Huius enim Apostolicae Sedis auctoritate veluti suffulti, magnanimi illi viri ex Francisci Assisiensis potissimum atque ex Dominici religiosiis familiis, prodire, qui, domibus excitatis novisque sui Ordinis provinciis institutis, cum theologia tum ceteris doctrinis, quae ad civilem religiosumque cultum pertinent, non sine ingentibus laboribus, non modo Palaestinam et Armeniam, sed regiones quoque alias excoluerunt, ubi Orientales Tartarorum Turcarumve dominationi obnoxii, per vim a Romana unitate seiuncti, optimis quibusque ac religiosis praesertim disciplinis destituerentur.

Quae quidem insignia promerita atque Apostolicae Sedis mentem optime perpensis et perspexisse visi sunt iam inde a saeculo XIII Parisiensis Athenaei Doctores, qui, ut memoriae proditum est, Sedis eiusdem votis optatisque obsecundantes, collegium quoddam orientale Athenaeo suo coniunctum condidere: quod quidem quibus progressionibus studiorum orientalium flo-

reret, quos ederet fructus, decessor Noster Ioannes XXII Hugonem Parisiensem Episcopum, aliquanto post, sollicitè percontabatur (1).

Huc alia accedunt haud minus praeclara, earundem aetatum testata monumentis litterarum. Humbertus de Romanis vir sapientissimus, Ordinis Praedicatorum Magister generalis, in libro quem conscripsit « de iis quae tractanda videbantur in Concilio generali Lugduni celebrando » haec singillatim conciliandis animis Orientalium veluti necessaria commendabat (2): scientiam seu peritiam linguae graecae, « quia per genera linguarum diversitas gentium in unitate fidei congregatur »; tum graecorum copiam librorum ac nostrorum item librorum in Orientalium sermones conversorum opportunam supellectilem; idemque fratres obtestabatur suos, Mediolani in capitulo generali congregatos, ut orientalium idiomatum notitiam studiumque magni facerent sancteque excolerent, ut sacris ad illas gentes expeditionibus promptos se paratosque, si Dei voluntas ferret, praestarent. Haud aliter e Franciscalium familia Rogerius Bacon, doctissimus ille et Clementi IV, decessori Nostro, carissimus vir, non solum de linguis Chaldaeorum, Arabum, Graecorum erudite conscripsit (3), sed aliis etiam earundem notitiam explanavit. Hos autem aemulatus Raymundus ille Lullus, singularis item eruditionis ac pietatis vir, multa multoque vehementius, — quod erat viri ingenium — a decessoribus Nostris Caelestino V ac Bonifatio VIII rogando impetravit, pro ratione temporum nonnulla audacius excogitata, de negotiis studiisque Orientalium tractandis de uno aliquo ex ipsis Purpuratis Patribus studiis iisdem praeficiendo, de sacris denique expeditionibus iisque assiduis instituendis, cum apud Tartaros, Saracenos aliosque infideles, tum apud « schismaticos » ad unitatem Ecclesiae revocandos.

At vero sollemnius illud et praecipue memorandum, quod, eodem hortatore ac duce, ut referunt, in Concilio Viennensi generali latum et a Clemente V, decessore Nostro, promulgatum est decretum, quo veluti adumbratum Institutum Nostrum Orientale

(1) DENIFLE-CHATELAIN, *Chartul. Univ. Paris.*, t. II, n. 857

(2) MANSI, t. XXIV, col. 128.

(3) *Opus maius*, pars tertia.

deprehendimus: «Hoc sacro approbante Concilio, scholas in subscriptarum linguarum generibus, ubicumque Romanam curiam residere contigerit, necnon in *Parisiensi*, *Oxonienti*, *Bononiensi* et *Salamantino* studiis, providimus erigendas, statuentes ut in quolibet locorum ipsorum teneantur viri catholici sufficientem habentes *hebraicae*, *graecae*, *arabicae* et *chaldaicae* linguarum notitiam, duo videlicet uniuscuiusque linguae periti, qui scholas regant inibi, et libros de linguis ipsis in latinum fideliter transferentes, alios linguas ipsas sollicite doceant, earumque peritiam studiosa in illos instructione transfundant; ut instructi et edocti sufficienter in linguis huiusmodi fructum speratum possint Deo auctore producere, fidem propagaturi salubriter in ipsos populos infideles... » (1).

Quoniam vero, apud orientales illas nationes, rebus omnibus tunc temporis perturbatis ac plerisque scientiarum adiumentis dissipatis, vix aut ne vix quidem studiosorum hominum mentes, ceteroquin perspicacissimae, altioribus doctrinis institui poterant atque exornari, idcirco nostis, Venerabiles Fratres, eam quoque fuisse decessorum Nostrorum curam, ut, cum alia in praecipuis, quae per id temporis essent, sedibus seu Universitatibus studiorum propria Orientalium magisteria paterent, tum vero potissimum in hac almae Urbis luce opportuniora quaedam veluti seminaria excitarentur, unde illarum gentium alumni, omni doctrinae ornatu diligentissime instructi, ad bonum certamen certandum in aciem paratissimi descenderent. Quamobrem monasteria primum ac Collegia pro Graecis Ruthenisque Romae constituta, et domus Maronitis Armenisque attributae: quo autem animarum emolumento doctrinaeque progressu, sive liturgica sive ceterarum disciplinarum documenta luculentissime testantur quae Sacra Congregatio a Fide Propaganda variis Orientalium linguis evulganda curavit, sive codices pretiosissimi orientales quos Vaticana Bibliotheca diligenter collectos religiosissime servavit.

Nec res hic ullo pacto constitit: cum enim proximi decessores Nostri, ut supra docuimus, probe intelligerent, ad caritatem mutuaque aestimationem fovendam plurimum conferre uberiores rerum orientalium inter Occidentales cognitionem, ad tantum bo-

(1) DENIFLE-CHATELAIN, *Chartul. Univ. Paris.*, t. II, n. 695.

num comparandum omni contentione incubuerunt. Testis est Gregorius XVI, ad Summi Pontificatus fastigium evectus, postquam res russicas diligentissime exploraverat, quippe qui, eo ipso anno quo pontificia legatione apud Alexandrum I perfuncturus erat, Russorum Imperatorem morte praeripi planxisset; testis Pius IX, qui, et ante et post coactum Concilium Vaticanum, orientalium rituum avitarumque doctrinarum studia evulganda impensius commendaverat; testis Leo XIII, qui, cum Coptos et Slavos, tum Orientales universos tanto amore ac pastoralis sollicitudine prosecutus est, ut, praeter novam Augustinianorum familiam a Beata Virgine in caelum Assumpta nuncupatam, alios quoque Religiosorum coetus ad orientalium rerum notitiam hauriendam augendamve incitaverit, Orientalibus ipsis nova Collegia cum in eorum regionibus tum in hac ipsa Urbe erexerit, Berytensem Societatis Iesu studiorum Universitatem, hodiedum florentissimam Nobisque carissimam, amplissimis laudibus decoraverit; testis Pius X qui, Pontificio Instituto Biblico in Urbe excitato, novum erga res et linguas orientales ardorem, nec sine laetissima fructuum segete, in multorum animis incendit.

Quam quidem in gentes orientales paternam providentiam, sacra veluti haereditate a Pio X acceptam, proximus decessor Noster Benedictus XV studiosissime aemulatus, ut, pro viribus, rebus Orientalium praesidium atque incrementum afferret, non solum Sacram Congregationem a ritibus rebusque omnibus Orientalium constituendam curavit, verum etiam « proprium altiorum studiorum domicilium de rebus orientalibus in hac Urbe, christiani nominis capite », condere statuit, « idque et omni apparatu quem huius aetatis eruditio postulat ornatum, et doctoribus in unoquoque genere peritissimis Orientisque perstudiosis insigne » (1), immo facultate etiam « doctorales laureas, in ecclesiasticis dumtaxat disciplinis quae ad Orientales Christianas gentes attinent », conferendi donatum (2), quod non solis Orientalibus pateret vel iis ipsis qui a catholica unitate seiuncti essent, sed la-

(1) BENEDICTUS PP. XV, Motu proprio *Orientis catholici*, xv octobris MCMXVII (*Acta Apost. Sedis*, vol. IX, 1917, pp. 531-533).

(2) BENEDICTUS PP. XV, Litterae Apostolicae *Quod Nobis*, xxv septembris MCMXX (*Acta Apost. Sedis*, vol. XII, 1920, pp. 440-441).

tinis maxime sacerdotibus qui aut sacrae eruditioni operam dare aut apud Orientales sacrum ministerium obire voluissent. Summa igitur laus doctissimis illis viris est tribuenda, qui quatuor ferme annos sedulo in eo elaborarunt ut novensiles Instituti alumnos orientalibus disciplinis imbuerent.

Illud tamen eiusdem peropportuni Instituti incrementis non leve incommodum obstabat, quod etsi Vaticanis aedibus erat proprius, longius tamen ab ea Urbis parte distabat, quae maxime incolitur. Quamobrem, quod Benedictus XV faciendum cogitarat. Nos quidem inde ab inito Pontificatu ad effectum deducere volentes, Institutum Orientale in Biblici Instituti aedes, quippe studiis atque propositis maxime cognati, transferendum decrevimus, distinctum tamen, eaque mente, ut, simul ac res ferret, sede sua peculiari donaremus.

Porro praecaventes ne unquam virorum copia in posterum deesset qui orientalibus disciplinis tradendis pares essent, idque facilius rati Nos esse assecuturos si unam Religiosorum familiam tantae rei gerendae praeficeremus, Nostris Ipsi litteris (1), die XIV Septembris anno MCMXXII datis, Praeposito Generali Societatis Iesu praecepimus ut, pro amore suo debitaque Sanctae Sedi Christique Vicario obedientia, difficultatibus quibuslibet superatis, omnem Instituti administrationem susciperet hisce legibus: ut, eiusdem Instituti magisterio supremo Nobis ipsis Nostrisque successoribus avvocato, Praepositi Generalis Societatis Iesu esset, viros ad Instituti munera, difficillima sane, idoneos comparare, sive Praesidis sive doctorum; utque perpetuo, cum per se ipse tum per Praesidem, Nobismet Nostrisque successoribus approbandos proponeret quos ad varias Instituti disciplinas tradendas deligere censuisset, eaque demum omnia referret quae ad eiusdem Instituti vitam tutandam atque incrementa fovenda conducere viderentur.

Iamvero, sexto mox anno elapso, cum haec decernere, nec sine quodam divino instinctu, placuit, licet Nobis gratias Deo maximas agere quod Nostris laboribus messis iam laetissima arriserit. Alumnorum enim auditorumque, quamquam — ut fert natura ipsa Instituti — numerus ingens nec fuerit nec sit futurus, non

(1) *Decessor Noster* (Acta Apost. Sedis, vol. XIV, 1922, pp. 545-546).

adeo tamen exiguus exstitit, ut non summopere delectemur, quod iam valida hominum manus in dies succrescens ex umbratili hac palaestra mox in apertum campum sit proditura, doctrinae pietatisque praesidiis instructa quibus Orientalium commodis non parum profutura videatur.

Atque hoc loco, Ordinarios, sive Episcopos sive familiarum religiosarum Moderatores vehementer dilaudantes, qui, optatis Nostris ultro obsecuti, ex amplissima gentium regionumque diversitate, ex Oriente atque Occidente, sacerdotes aliquot suos orientalibus disciplinis imbuendos in Urbem miserunt; atque hortantes praeterea reliquorum coetuum Antistites, qui per orbem latius propagantur ut, tantum exemplum secuti, alumnos, quos ad huiusmodi studia noverint aptiores atque propensiores, ad hoc Nostrum Institutum Orientale mittere erudiendos ne negligent, liceat, Venerabiles Fratres, in mentem vobis revocare quae fusius Litteris Encyclicis « Mortalium animos » nuper disseruimus. Quis enim iam possit ignorare quam frequentes misceantur sermones de certa quadam unitate, a mente Christi, Ecclesiae Conditoris, prorsus aliena, christianos inter omnes procuranda? vel cui non sunt auditae disceptationes quae in plurimis Europae praesertim et Americae partibus passim exagitantur, eaeque gravissimi momenti, cum de Orientalium coetibus vel cum Romana Ecclesia consentientibus vel ab eadem etiamnum dissidentibus inquiritur? At vero, si nostrorum Seminariorum alumni, quod certe laetandum, qua sunt de Novatorum erroribus toto studiorum curriculo doctrina imbuti, facile quidem illorum argumentationes captiosas et discernunt et dissolvunt; verum iidem, plerumque, non ea doctrina sunt instructi qua certam, in quaestionibus de Orientalium rebus moribusque, ac de legitimis eorundem ritibus, in catholica unitate tam sancte retinendis, sententiam ferre possint, cum gravissima id genus argumenta peculiare quoddam idemque accuratissimum studium expostulent.

Quare, cum nihil omnino negligendum sit quod ad optatissimam tam conspicuae dominici gregis partis unitatem cum vera Christi Ecclesia restaurandam conferre videatur, vel ad maiorem caritatem erga illos fovendam, qui, ritibus diversi, Romanae Ecclesiae Christique Vicario mentibus animisque intime adhaerent,

vehementer vos, Venerabiles Fratres, obsecramus ut singuli unum aliquem saltem e sacerdotibus vestris deligendum curetis, qui, orientalibus disciplinis probe eruditus, easdem Seminarii alumni opportune tradere sit paratus. Equidem non ignoramus Universitatum Catholicarum esse peculiarem quandam de rebus orientalibus facultatem, quam vocant, instituere; cui quidem officio, Nobis ipsis auctoribus atque adiutoribus, Parisiis, Lovanii, Insulis, satisfieri iam coeptum esse ex animo gratulamur: quemadmodum in nonnullis aliis theologicorum studiorum sedibus, gaudemus, ipsorum etiam rerum publicarum moderatorum sumptibus, nec sine sacrorum Antistitum consensu hortatuque, recens instituta fuisse orientalium huiusmodi magisteria disciplinarum. Verum, haud ita difficile sit in singulis theologicis Seminariis unum aliquem haberi doctorem, qui una cum disciplina vel historica vel liturgica vel iuris canonici, nonnulla de rebus orientalibus saltem elementa tradere valeat. Atque ita alumnorum mentibus animisque ad Orientalium doctrinas ritusque conversis, non tenue emolumentum capiatur necesse est; neque id solum in Orientalium commodum, at ipsorum alumnorum, quos par est et uberiores exinde catholicae theologiae latinaeque disciplinae cognitionem haurire et vehementiorem erga veram Christi Sponsam amorem animis concipere, cuius miram pulchritudinem, et in ipsa rituum varietate unitatem, splendidiore quodam modo effulgentem conspexerint.

Cum autem omnia eiusmodi commoda, quae in rem christianam ab ea, quam descripsimus, iuniorum institutione proficiscerentur, animo reputavissemus, Nostri muneris esse duximus nullis unquam parcere laboribus ut Orientalis Instituti a Nobis confirmati vitam, non modo tutissimam, sed etiam, quoad fieri posset, novis in dies incrementis florentissimam praestaremus. Quare cum primum Nobis licuit, propriam illi sedem ad S. Mariae Maioris in Exquilis attributam voluimus, eam imprimis pecuniae vim in Antoniana domo redimenda novoque muneri aptanda collocantes, quae ex liberalitate munifici Antistitis, vita haud ita pridem functi, et pii cuiusdam viri e Foederatis Americae Civitatibus Nobis obvenerat: quibus propterea amplissimam caelestium praemiorum remunerationem cupimus ac precamur. Neque illud silentio praetereundum, quod ex Hispania Nobis suppeditatum est unde am-

pliolem atque honestiorem in nova ipsius Instituti sede bibliothecam adornaremus. Qua liberalitate in exemplum dilaudata, cum ex usu experientiaque tot annorum, quos in Bibliothecis Ambrosiana et Vaticana regendis traduximus, optime percipiamus quanti momenti sit novam hanc bibliothecam instrumentis exornare quibus cum doctores tum alumni commode orientalium rerum notitias quasi ex quibusdam, abditis iis quidem ignotisque interdum, verum ditissimis venis haurire et in publicam utilitatem possint derivare, Nos, nullis perterriti difficultatibus, quas nec paucas nec leves futuras praesentimus, toti erimus in iis omnibus, quae Orientis regiones, mores, linguas, ritus attingant, comparandis; gratissimi si qui, pro sua erga Christi Vicarium pietate, tantae rei conficiendae, sive stipe conferenda, sive libris, codicibus, tabulis, aliisque id genus Orientis christiani monumentis vestigisque suppeditandis, opem auxiliumque Nobis pro viribus contulerint.

Atque exinde confidimus futurum, ut nationes orientales, cum tot maiorum suorum pietatis, doctrinae, artium, luculentissima monumenta suis ipsae oculis conspexerint, re ipsa edoceantur quanto in honore vera, perennis, legitima « orthodoxia » a Romana Ecclesia habeatur, quantaque religione conservetur, defendatur, propagetur. Quibus omnibus tamquam validissimis argumentis, ut sperare aequum est, perculsi, maxime si mutuo studiorum commercio caritatis christianae momentum accesserit, quidni Orientalium plerique, avitas repetendo glorias praeiudicatasque opiniones deponendo, ad optatissimam gestiant redire unitatem, quae non manca quadam, sed — ut genuinos Christi cultores decet in uno ovili sub uno Pastore consociandos — integra atque aperta fidei professione fulciatur?

Quae laetissima dies ut tandem orbi christiano affulgeat, desideriiis effusisque a Deo precibus postulamus. Interea iuverit fortasse, Venerabiles Fratres, vel breviter indicare qua ratione in praesenti Institutum Nostrum Orientale industriam laboremque suum, Nobiscum conspirando, tanto exsequendo operi adhibeat. Duo enim sunt genera studiorum quibus doctorum navitas absolvitur; alterum quod inter domesticos cancellos veluti continetur, alterum quod in publicum prodit, editis Orientis christiani documentis, aut inexploratis adhuc aut temporum iniuria oblitteratis.

Iamvero, in ipsa iuniorum institutione praeter dogmaticam dissidentium theologiam, Patrum orientalium explanationem, rerumque item omnium quae sive ad orientalia studia ratione et via aggredienda sive ad historiam, liturgiam, archaeologiam ceterasque sacras disciplinas, variasque earum nationum linguas, pertinent, illud prae ceteris libentissime commemoramus, byzantinis institutionibus islamicas etiam — quod in romanis Athenaeis ad haec usque tempora fuerat forte inauditum — Nos tandem adiicere potuisse. Quae enim fuit divinae Providentiae bonitas singularis, huiusce disciplinae sane perutilis tradendae virum praefecimus (1) qui natione Turca ortus, post diuturna studia, divino Numine adspirante, catholicam religionem professus ac sacerdotali dignitate auctus, aptissimus visus est qui alumnos, quotquot apud suos populares sacro ministerio erunt perfuncturi, rationem doceat, qua sive cum rudioribus hominibus, sive cum viris exquisitiore doctrina expolitis, unius individuique Dei legisque evangelicae causa feliciter sit agenda.

Nec minoris momenti sunt ad catholicum nomen propagandum legitimamque unitatem inter christifideles procurandam quae Instituti Orientalis opera atque industria in publicum evulgantur. Quae enim volumina, « Orientalia Christiana » inscripta — pleraque quidem ab ipsis Instituti doctoribus, nonnulla ab aliis quoque rerum orientalium peritissimis viris, eiusdem consilio Instituti elucubrata — iam paucis hisce annis sunt edita, ea vel explanant quae huius illiusve gentis veteres hodiernasve condiciones, nostratibus plerumque ignotas, attingunt; vel religiosam Orientis historiam, ex abditis hucusque documentis expressam, nova luce collustrant. Eadem praeterea cum orientalium monachorum et ipsorum Patriarcharum cum hac Apostolica Sede necessitudines enarrant Romanorumque Pontificum sollicitudinem in eorum iuribus bonisque tutandis; tum theologicas dissidentium sententias de Sacramentis deque ipsa Ecclesia cum catholica veritate conferunt et componunt; tum etiam orientales codices illustrant et declarant. Denique, ne enumerando longius progrediamur, nihil est quod ad sacras disciplinas spectet, aut aliquam cum Orientalium cultu cognitionem prae se ferat — qualia, exempli causa, sunt grae-

(1) Hic vir est Rev. D. Paulus Mulla, Antistes Urbanus (*Prelato domestico S. S.*).

ca vestigia in Italia inferiore asservata — quod diligentissimis eorum virorum studiis alienum videatur.

Quae cum ita sint, cuius animus tantam laborum molem, in Orientalium commodum potissimum susceptorum, contemplatus, firmissima spe non erigatur, fore ut benignissimus hominum Redemptor Christus Iesus, tot hominum lugendum casum miseratus, longe a recto tramite dudum aberrantium, Nostrisque inceptis obsecundans, oves tandem suas in unum ovile ab uno Pastore moderandas reducat? Praesertim cum apud illos populos tanta divinae Revelationis pars religiosissime asservata sit; et sincerum Christi Domini obsequium et in eius Matrem intemeratam amor pietasque singularis, et ipsorum Sacramentorum usus vigeat. Quare, cum ad opus humanae Reparationis perficiendum Deus, pro sua benignitate, hominibus, sacerdotibus praesertim, administris uti statuerit, quid restat, Venerabiles Fratres, nisi ut vos iterato, quam possumus vehementissime, compellamus atque obsecremus ut una Nobiscum, non modo mentibus animisque consentiatis, sed etiam operam vestram et laborem conferatis quo citius dies illucescat optatissimus, quo Graecorum, Slavorum, Rumenorum aliarumque orientalium nationum non paucos solum, sed plerosque filios hucusque disiunctos ad pristinam cum Romana Ecclesia consuetudinem restitutos salutabimus? Meditantibus autem Nobis quae tantae laetitiae maturandae, Deo iuvante, inceperimus simulque perfecturi, videmur cum illo Nos patrefamilias posse comparari quem Christus Dominus ad coenam invitatos rogantem inducit *ut venirent: quia iam parata sunt omnia* (Luc. XIV, 17). Quae verba in nostram rem derivantes, vehementer vos, Venerabiles Fratres, cum universos tum singulos cohortamur, ut orientalium rerum studia omni ope provehentes, Nobiscum animi vires ad tantum perficiendum opus intendatis. Atque ita, omnibus demum optatissimae unitatis impedimentis amotis, Beata Virgine Deipara Immaculata sanctissimisque illis Orientis atque Occidentis Patribus Doctoribusque auspiciis, fratres filiosque tamdiu a nobis dissidentes reduces aliquando in domum paternam complectemur, ea caritate arctissime coniunctos, quae veritate pleneque christianae legis professione tamquam solidissimo fundamento innitatur.

Quibus ut Nostris inceptis felicissimus arrideat exitus eventusque, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres, et gregi vestris curis concredito apostolicam benedictionem, peramanter impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Septembris, in festo Nativitatis B. M. V., anno MDCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI.

9.

30 septembris 1928.

MOTU PROPRIO

DE PONTIFICIIS INSTITUTIS BIBLICO ET ORIENTALI

CUM ATHENAEI GREGORIANO CONSOCIANDIS (1).

PIUS PP. XI.

Quod maxime erat in votis, quodque paterno memorique studio persequi non destitimus, id laeto animo fere perfectum iam conspiciamus: novas dicimus aedes quas in usum Universitatis Nostrae Gregorianae Litteris «Ea inter», die v mensis Maii anno MCMXXIV datis, excitari iussimus, earumque exaedificationem tanti momenti esse duximus, ut primum lapidem illo ipso anno iactum annuo nomismate aureo commemoraverimus.

Aequum enim erat, ut iisdem Litteris significavimus, hoc almae Urbis Athenaeum — quo, iam a quattuor fere saeculis, iuniores clerici ex omnibus paene orbis terrarum partibus (2) cotidie frequentiores confluent — sedem habere rei munerisque dignitati, discipulorum numero, auctis magisteriis omnino congruentem atque commodioribus doctrinae et studiorum subsidiis rite instructam.

Iamvero, ad fovenda huius Nostrae Academiae incrementa,

(1) *Act. Apost. Sedis*, vol. XX (1928) pp. 309-315.

(2) *Litt. Apost. Quem in aliam*, 18 dec. 1923: cfr. *Acta Rom. S. I.*, vol. IV (*Statuta C. G. XXVII*), pag. 264.

non modo aptum eius domicilium exstruendum curavimus, verum etiam, non aliter ac decessores Nostri, ita eam omni ex parte complere cupimus, ut vera, perfecta pleneque ad temporum necessitates accommodata studiorum omnium ecclesiasticorum Universitas evadat.

Quamobrem, postquam diu multumque rem consideravimus, consentaneum Nobis visum est ut duo Instituta Biblicum et Orientale cum Universitate Gregoriana, arctiore quodam vinculo, connectendo copularemus: in quo ipse rerum cursus, ductu quidem decessorum Nostrorum, ad felicem optati Nostri exitum viam quasi muniisse videtur, quandoquidem non sine Dei consilio almae huic Urbi obtigit ut Pontificia studiorum Universitate nobilitaretur quae Apostolicae Sedis et patrocinio digna esset et exspectationi omnino responderet.

Et sane ipsi Athenaei Gregoriani moderatores, cum studiorum tam biblicorum quam orientalium nostris praesertim temporibus et momenta et pericula probe perspicerent, facere non potuerunt quin intelligerent novis necessitatibus per ordinarias exegesis, introductionis, linguarum orientalium scholas satis consultum non esse. Quare iam inde ab anno MCCCXVIII, auspice quidem f. r. decessore Nostro Pio X, altiore Sacrae Scripturae tradendae scholam instituerunt, quae ad novam condendam Facultatem viam quodammodo pararet. Verum res tantae erat amplitudinis, tot magisterii et studiorum subsidia postulabat ad disciplinas huiusmodi provehendas simulque praecavenda pericula, quae Fidei ex scholis rationalismo imbutis infectisve imminabant, ut decessores Nostri Institutum aliquod peculiare, quod in sua proxime tutela custodiaque esset, condendum censuerint, ita ut « in Urbe Roma altiorum studiorum ad Libros sacros pertinentium haberetur centrum » (1), ubi iuvenes ex aliis Seminariis Urbis et orbis delecti excolerentur qui deinde, « gravitate et sinceritate doctrinae commendati » (2) divinos Libros sine offensione interpretarentur.

Itaque s. m. Pius X, quod iam pridem Leo XIII animo cogitabat sed perficere non potuerat, Litteris Apostolicis « Vineam

(1) PIUS X, Litt. Apost. *Vinea electa*, 7 maii 1909.

(2) PIUS X, Litt. Apost. *Scripturae Sanctae*, 23 febr. 1904.

electa » die VII mensis Maii anno MDCCCXCIX datis, Pontificium Institutum Biblicum in Urbe aperuit aptissimoque domicilio donavit, iis legibus sapienter illud temperans, quae deinde « quemadmodum vel condicio temporum vel ipse rerum usus et experientia postulasset, ita corrigerentur, perficerentur » (3).

Haud dissimili ratione, proximus decessor Noster Benedictus XV, cum praesentes Ecclesiae omniumque populorum necessitates perpendisset cuperetque illud maturare ut fieret « unum ovile et unus pastor », eo quidem proposito ut gentes praesertim Orientales ad unitatem Ecclesiae reduceret, Litteris « Orientis catholici » die XV mensis Octobris anno MDCCCXVII Motu Proprio datis, Pontificium Orientale Institutum in Urbe condere statuit, quod Nos Litteris Apostolicis « Decessor Noster », die XIV mensis Octobris anno MDCCCXXII editis, Societati Iesu commissum volumus quemadmodum Pius X Institutum Biblicum eidem Societati commiserat.

In huiusmodi autem studiis cum biblicis tum orientalibus impensius curandis Universitas Gregoriana tradita sibi ab antecessoribus suis navitatis exempla persequitur; novas enim pro temporum ratione Ecclesiaeque necessitatibus scholas evexit, ut satis luculenter comprobat celeberrima illa *Controversiarum* cathedra, quam B. Robertus Bellarmino diu obtinuit atque illustravit: quem quidem Universitatis Gregorianaе doctorem in comperto est non solum in novatoribus sed etiam in Orientalibus ad Ecclesiae unitatem reducendis plurimum elaborasse.

Cum igitur duo illa Instituta iam fructuum ubertate vigeant ac floreat, atque praeterea Hierosolymitana domus ad Institutum Biblicum omnino complendum nuper accesserit, ut propositum Nostrum exsequamur, Motu Proprio, de certa scientia ac matura deliberatione Nostra, statuimus atque decernimus Institutum Biblicum et Institutum Orientale cum Nostra Universitate Gregoriana consociari, et reapse consociamus, ita ut duae illae Facultates cum Facultatibus Gregorianis unam efficiant Pontificiam studiorum ecclesiasticorum Universitatem, ea tamen lege ut utrumque Institutum, Biblicum et Orientale, sui iuris esse

(1) BENEDICTUS XV, Litt. Apost. *Cum Biblia Sacra*, 15 aug. 1916.

pergat ac Nobis dumtaxat Nostrisque successoribus proxime subiiciatur et pareat.

Quanti autem momenti sit huiusmodi consociatio, quamque multas ex ea sperare liceat utilitates, nemo profecto est qui non intelligat; siquidem in hominibus sacri ordinis tam magna requiritur, pro condicione temporum, doctrina atque eruditio, ut singula illa Instituta vel quibusvis adiumentis instructa, nullâ tamen aliorum conspiratione atque ope, id quo Ecclesia spectat, sacrarum scilicet disciplinarum progressionem aeternamque hominum salutem, assequi aut vix aut nullo pacto queant. Et quidem ex ea, quam diximus, coniunctione illud imprimis commodum habebitur, quod doctorum variis disciplinis tradendis facilius quoque iidem, collatis consiliis atque opera, commentaria, ephemerides et libros conscribere atque edere poterunt. Nec minus discipulis, qui unam ex his scholis celebrant, haec consociatio proderit; qui enim in peculiaria quaedam incumbunt studia, iis audire praeterea doctores, qui fundamentales ac generales, quas vocant, disciplinas docent eorumque consiliis iuvari; qui vero in has ipsas incumbunt, easque suo tempore docere parant, si quibus studere se peculiaribus quaestionibus oporteat, iis peritissimum quemque earum rerum doctorem adire libebit. Immo ipsa quoque domus Hierosolymitana omnibus pariter alumniis haud frustra patebit. Quoniam autem studiorum subsidium maximum planeque necessarium est ampla apteque instructa bibliotheca, haud sane mediocre nova consociatio hac quoque de causa afferet emolumentum, quod tres bibliothecae quamquam loco disiunctae, ita tamen, ad usum quod pertinet, consociari inter se poterunt, ut totius doctrinae ecclesiasticae et disciplinarum affinium quasi unus et completus thesaurus fere evadant. Quos omnes ad libros cum doctoribus tum alumniis, qui ad magisteria se praeparant, tanto facilius erit aditus si trium bibliothecarum in singulis Institutis terni indices praesto sint: ac sperare licet fore ut tria Instituta, maiore, quam antehac, liberalitate atque sollicitudine operam dare queant bibliothecis singulis, pro sua cuiusque parte, amplificandis.

Quae quidem de ratione, qua tria totius Universitatis quasi

membra, ad communem finem conspirare debent, breviter adhuc exposuimus, ea, prout res postulabit, peculiaribus statutis accuratius declarabuntur; at vero placet iam nunc singulorum iura et privilegia confirmare et, quatenus opus sit, complere.

Atque primum, quae Universitati Gregoriana*e* iura ac privilegia Iulius III, Pius IV, Gregorius XIII largiti sunt, Leo XII, post restitutum Societati Iesu Collegium Romanum, confirmavit, Pius IX auxit, Leo XIII amplificavit et confirmavit quaeque Nosmet ab initio Nostri Pontificatus concessimus, ea omnia eidem Universitati Gregoriana*e*, cum duobus Institutis coniunctae, per has Litteras Motu Proprio datas confirmamus ac rata habemus.

Nominatim autem, ut liquido pateat nihil Nobis antiquius esse quam ut dilectae iuventuti incitamenta stimulosque ad studia alacrius prosequenda adiiciamus, Athenaeo Gregoriano iterum et expresse potestatem facimus conferendi omnes academicos gradus in philosophia, theologia et iure canonico, quemadmodum decessorum Nostrorum Nostrique litteris et decretis statuitur, iis qui sub ductu et obedientia ipsius Athenaei doctorum earum disciplinarum studio vacaverint et, facto periculo, idonei habiti sint.

Quoniam vero iis, qui aut in eadem Universitate Gregoriana aut in aliis urbanis exterisque Athenaeis integrum philosophiae et theologiae curriculum feliciter emensi fuerint, etsi satis ampla harum disciplinarum scientia non deest, desunt tamen, ut eximii evadant magistri vel scriptores, amplior fontium cognitio, investigationis usus frequentior, laboris proprii maior consuetudo, altiora studia — quae «magisterii cursus» appellatur — idcirco cupimus optamusque, ut ad Athenaeum Gregorianum et coniuncta cum eo Instituta ii mittantur lecti iuvenes qui in Seminariis, praesertim ubi gradus academici conferuntur, doctoris munere functuri praevideantur. Quare Universitati Gregoriana*e* iterum potestatem facimus conferendi titulum *Magistri aggregati* facultatibus philosophiae vel theologiae iis omnibus qui hos cursus frequentaverint, integris condicionibus quae decreto a Sacra Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus lato die XXIII mensis Iunii anno MDCCCXXII, Nostri Pontificatus primo, praescriptae sunt.

Institutum denique « Culturae superioris religiosae » pro laicis viris in Universitate Gregoriana iam inde ab anno MDCCCXVIII feliciter inchoatum et anno MDCCCXXVII ita amplificatum ut « Actioni Catholicae » efficacius adesset, rursus paterno studio laudamus et approbamus; et sinceros Matris Ecclesiae filios, qui in laicali quoque statu christianum apostolatum exercere cupiunt, hortamur ut scholas, nostris temporibus tam opportunas, quam frequentissimi adeant et doctrina catholica penitus imbui studeant.

Quibus quidem iuribus ac privilegiis usa eamque rationem studiorum secuta quae saeculorum experientia comprobata est, Universitas Gregoriana suum rite perrectura est munus efficiendi ut laici et praesertim iuniores clerici ac sacerdotes cum germanam ad mentem Aquinatis doctrinam tum romanos spiritus imbibant.

Ad Institutum deinde Biblicum quod attinet, cum perfecta illa nunc demum ordinatione temperetur quae Apostolicae Sedi in optatis erat, iura omnia ac privilegia quae a decessoribus Nostris et a Nobismet ipsis tributa eidem sunt, ea quidem novare atque adeo complere statuimus. Pontificium igitur Institutum Biblicum, quemadmodum in ipsis Litteris Apostolicis « Vineae electa » quibus condebatur cautum erat, « ab Apostolica Sede immediate dependeat » idemque a Pontificia Commissione Biblica in posterum omnino ne pendeat.

Quae vero Litteris Apostolicis « Biblia Sacra » die xv mensis Augusti anno MDCCCXVI huic Instituto concessa sunt, cum, pro praesenti eius conditione, complere cupiamus, quo libentius discipuli ad gradus academicos in ipso Instituto per ordinarios cursus se praeparent, eidem Pontificio Instituto Biblico damus ut iis, qui ibidem studiorum curriculum rite peregerint et, facto scientiae periculo, digni atque idonei iudicati fuerint, usitatos honoris et dignitatis gradus, doctoratum quoque, in scientia biblica conferre possit.

Nec tamen per hanc concessionem Nostram ius et facultas Pontificiae Commissioni Biblicae adimitur conferendi, secundum suas ipsius leges, academicos eiusmodi gradus iis omnibus qui coram ea periculum de re biblica facere voluerint.

Iterare autem hoc loco placet cohortationem illam quam, per Litteras «Biblicorum scientiam» Motu Proprio datas die xxvii mensis Aprilis anno MDCCCXXIV, de frequentando a suis Instituto Biblico ad Ordinarios locorum Moderatoresque Ordinum et Congregationum religiosarum habuimus.

Praeterea privilegia et iura confirmamus Instituto Nostro Orientali, praesertim gradus academicos in orientalibus studiis conferendi, a decessore Nostro Benedicto XV, Litteris Apostolicis «Quod Nobis» die xxv mensis Septembris anno MDCCCXX datis, itemque a Nobismet ipsis tributa; nominatim autem quae proxime superioribus Encyclicis «Rerum Orientalium» (1) commendavimus ac statuimus, ea denuo hortamur ac rata habemus, plane confisi Institutum hoc valde profuturum esse ut Orientales ad unitatis centrum quam primum revocentur.

Quod est reliquum, dilectissimos eos filios grato prosequimur animo qui Nobis ad consilia haec Nostra exsequenda opportunam opem tulerunt; nec dubitamus quin vel in posterum boni omnes Nos sint adiuturi, ut coepta haec Nostra ad felicem exitum perducantur.

Quaecumque vero hisce Litteris, Motu Proprio datis, statuta a Nobis sunt, ea omnia firma et rata esse iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxx mensis Septembris, in festo Sancti Hieronymi Doctoris Maximi, anno MDCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIVS PP. XI.

(1) V. supra, pp. 25-36.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

10.

26 octobris 1927.

Festum BB. Martyrum Canadensium ad omnes Americae Borealis Dioeceses extenditur. — Decr. S. Rit. Congr.

DIOECESIUM AMERICAЕ BOREALIS.

Magna ubique in America Septentrionali devotio et religio erga invictos fidei athletas Isaacum Jogues, Ioannem de Brébeuf et Socios Martyres, qui suo sanguine illam regionem purpurarunt, habetur, et ita in dies percrebescit ut Episcopi Statuum Foederatorum Americae Borealis in annua eorum Conferentia supplicandum Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI censuerint pro concessione festi praefatorum Martyrum. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Domino Cardinali, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, **benigne** concedere dignata est, ut in omnibus Americae Borealis dioecesibus, quotannis die 26 septembris, sub ritu duplici maiori, recolatur festum Beatorum Isaaci Jogues, Ioannem de Brébeuf, et Sociorum Martyrum, cum Officio et Missa de Communi Plurimorum Martyrum, exceptis orationibus et Lectionibus secundi Nocturni propriis et approbatis: servatis de cetero rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 26 Octobris 1927.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, *S. R. C. Secretarius*.

II.

20 ianuarii 1928.

Altaribus SS. Aloisii Gonzaga et Ioannis Berchmans in templo S. Ignatii de Urbe privilegium quoddam liturgicum conceditur. — Deccr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Rector Ecclesiae S. Ignatii de Urbe, desiderium ac pietatem sacerdotum in ipsa Ecclesia sacrum facientium obsecundare cupiens, Sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam XI suppliciter exoravit ut in altaribus, in quibus SS. Aloisii Gonzaga et Ioannis Berchmans sacrum Corpus asservatur, Missa votiva eorundem Sanctorum liceat celebrare. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab Ipso SS.mo D.no nostro tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis et Rev.mi P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne annuit pro gratia iuxta petita; dummodo non occurrat festum ritus duplicis I. vel II. classis aut de praecepto servandum, necnon Feria, Octava et Vigilia quae sint ex privilegiatis. Serventur de cetero Rubricae. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 20 Ianuarii 1928.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

II.

7 februarii 1928.

Templum B. M. V. sideribus receptae, in civitate Velehrad, archidioecesis Olomucensis intra fines, Basilicae minoris honoribus augetur. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Fertur ex vetustissima traditione, antiquis etiam suffulta documentis, intra hodiernae archidioecesis Olomucensis fines ecclesiam Velehradensem in honorem Beatae Mariae Virginis in caelum Assumptae surrexisse in locis hodierno Ve-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XX, 1928, pp. 217 sq.

lehrad radio vicinis, scilicet in illa Rastici munitione in qua sancti fratres et apostoli Moraviae Cyrillus et Methodius, post adventum in Moraviam anno reparatae salutis DCCCLXIII, sedem suam posuerant, ut in universam illam regionem Evangelii lumen inferrent. Constat Vladislaum Henricum, Moraviae marchionem, atque Oetocari Bohemiae regis fratrem, an. MCLXXXVIII Velehradii monasterium Ordinis Cisterciensium monachorum curis concreditum fundasse, cum ei adiacenti ecclesia Mariae sideribus receptae dicata, mirifice quidem praestantibus artis operibus ornata atque exulta; idemque monasterium penes laudatum Ordinem mansisse ad saecularisationem usque, imperatore Austriae Iosepho II die XXVI Septembris anno MDCCCLXXXIV indictam. Minime Nos latet ecclesiam eandem, quasi matrem ac reginam ceterarum ecclesiarum Moraviae merito habitam, excelluisse etiam ob insignia pontificalia illius Praelato conlata a fel. rec. Urbano Pp. VI, Nostro Praedecessore, suffragante Ioanne IX episcopo Velehradensi, anno MCCCLXXIX. Templum, vertentibus saeculis incendio aliquoties vastatum et antiquitate fatiscens, a fundamentis restitutum ac die XX m. Octobris an. MDCCXXXV sollemni ritu denuo consecratum, ad nostra usque tempora superest tamquam pietatis et artis splendidum monumentum, pluribus itemque conspicuis gratiis ac privilegiis ab hac Sancta Sede cumulatam atque a fidelibus tam vicinitatem incolentibus quam peregre confluentibus summa pietate ac religione celebratum. Sacras inter imagines et reliquias, quibus templum locupletatur, recensetur icon B. Mariae Virginis ecclesiae titularis, et pars brachii sancti Cyrilli Thessalonicensis. Ecclesia ipsa ad paroeciae dignitatem eveeta, anno MDCCCLXXXX clericis regularibus Societatis Iesu (1) concredita fuit, qui sacro inibi ministerio naviter funguntur remque divinam omni diligentia procurant. Et re quidem vera sub eorundem patrum disciplina exstant ibidem: Institutum a sanctis Cyrillo et Methodio nuncupatum, pro Slavis Missionariis efformandis alumnisque instituendis erectum; tyrocinium pro novensilibus ecclesiasticis et religiosis nationis czechoslavicae; magna domus Stojanov dicta pro spiritualibus exercitationibus quolibet anni tempore habendis; nec non altera aedes materna Congregationis Sororum, nuncupatarum a sanctis patronis Cyrillo et Methodio; simulque plures catholicae associationes, quae sedem ibidem obtinent et conventus annuos celebrant, frugiferum ad finem ut magis ac magis fideles imbuantur spiritu, doctrina atque exemplis tutelarium sanctorum, illorumque vestigiis adhaereant religiose. Haec animo repententes, cum

(1) Provinciae Cechoslovachiae.

venerabilis frater Leopoldus Prečan, Archiepiscopus Olomucensium, archidioecesis sibi commissae utriusque cleri et populi fidelis communia vota depromens ac nominatim piae Unionis Velehradensis, cui titulus et sedes centralis est Apostolatus Ss. Cyrilli et Methodii ad sanctum finem reconciliationis Ecclesiae Orientalis cum Romana Ecclesia promovendum, eiusque Congressus postremi dierum xx et xxiv mensis Iulii anni nuper elapsi, Nos humillimis iteratisque supplicationibus deprecatus sit ut ecclesiam super enunciata ad titulum ac privilegia Basilicae minoris evehere dignaremur, Nos optatis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico, Episcopo Portuensi ac Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore perpetuumque in modum, perinsignem ecclesiam Velehradensem Deiparae Virginis in caelum receptae titulo decoratam, nomine et privilegiis liturgicis aliisque honorificentis, quae Basilicis minoribus iuxta Apostolicas concessionem competunt, cohonestamus atque cumulamur.

Haec edicimus, mandamus, praecipimus decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere illisque, ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die VII m. Februarii anno MDCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

13.

2 martii 1928.

Summus Pontifex auctori libri « Indische Fahrten » benedixit et gratulatur. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. IOSEPHUM DAHLMANN

E PROV. GERMANIAE INFER.

REVERENDE PATER,

Dal Vaticano, die 2 Martii 1928.

Libros a te compositos et in amoris tui signum Augusto Pontifici reverenter oblato, Is paterna excepit benevolentia, et dum de huius-

modi dono grates agit ex animo, merita te laude cohonestat. Operis enim tui, quod inscribitur: « Indische Fahrten » viginti ante annos primum typis editi, nova, quae nunc prodit, editio, assiduis tuis ampliata curis atque emendata clarissime ostendit te rem profecto utilem confecisse et nostris etiam diebus opportunam. Quam ob rem Sanctitas Sua cum de egregio hoc opere, tum de aliis a te scriptis opusculis gratulatus, Benedictionem Apostolicam, caelestium donorum conciliatricem, peramanter in Domino largitur.

Quae quidem referens, ea qua par est observantia sum ac permaneo

Tibi addictissimus

P. Card. GASPARRI.

14.

14 martii 1928.

Summus Pontifex editionem operum Iacobi Balmes gratulatur. —
Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. IGNATIUM CASANOVAS

E PROVINCIA ARAGONIAE.

Dal Vaticano, 14 Marzo 1928.

REV.MO PADRE,

Mi do premura di significare alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre ha ricevuto e gradito gli ultimi volumi recentemente inviatiGli in omaggio, della collezione delle Opere complete del Balmes.

Sua Santità compiacendosi del felice proseguimento di questa importante e lodevolissima impresa editoriale, rinnova di cuore a Lei e ai suoi collaboratori l'Apostolica Benedizione.

Io poi mi valgo della circostanza per raffermarmi con sensi di sincera stima

Di V. P. Rev.ma, aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

15.

31 maii 1928.

Summus Pontifex auctori libri « Divocionario Musical » gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. ALOISIUM G. AIRES MARIZ

E PROVINCIA LUSITANA.

Dal Vaticano, 31 Maggio 1928.

REV.MO PADRE,

Compio il venerato incarico di significarle che il Santo Padre ha gradito l'omaggio che Ella ha voluto umiliarGli del libro dal titolo « Divocionario Musical ».

Sua Santità compiacendosi del contributo ch'Ella porta alla divulgazione della musica sacra in Portogallo, la ringrazia di quest'attestato di devozione filiale e le imparte di cuore l'Apostolica Benedizione pegno di celesti favori.

Con sensi di distinta e sincera stima mi confermo della P. V. Rev.ma,

aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

16.

1 iunii 1928.

Summus Pontifex gratulatur et laudat « Psalterium ex hebraeo Latinum ». — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. FRANCISCUM ZORELL

E PROV. GERMANIAE SUPER.

Dal Vaticano, 1 Giugno 1928.

REV.MO PADRE,

Compio il venerato incarico di significare alla P. V. Rev.ma che l'Augusto Pontefice ha vivamente gradito l'omaggio che Ella con delicato pensiero, ha voluto umiliarGli del volume dal titolo: « Psalterium ex hebraeo Latinum ».

Questa bella pubblicazione fatta allo scopo di facilitare l'intelligenza e la recita devota del Breviario, mentre torna a lode della P. V., costituisce una nuova benemeranza di cotesto Istituto Biblico, che promuove siffatti studi con grande vantaggio e profitto del clero.

Sua Santità la ringrazia pertanto di quest'attestato di devozione filiale e le imparte di cuore l'Apostolica Benedizione, pegno di celesti favori.

Con distinta stima mi confermo delal P. V. Rev.ma

Aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

17.

8 iunii 1928.

Conceditur ut in nostris quoque ecclesiis in archidioecesi Hispalensibus octava Immaculatae Conceptionis B. M. V. sit privilegiata.
— Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Praepositus Provinciae Baeticae (in Hispania) Societatis Iesu, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI suppliciter exoravit, ut Festum Immaculatae Conceptionis B. Mariae Virginis quod in universa dioecesi Hispalensi celebratur cum Octava privilegiata secundi ordinis, etiam in ecclesiis Societatis Iesu cum eadem solemnitate et octava privilegiata celebretur, ut admiratio populi evitetur, magisque erga hoc dulcissimum mysterium devotio inter fideles foveatur. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis expositis peculiaribus circumstantiis et Rev.mi P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne precibus annuit pro gratia, servatis Rubricis ac Decretis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 8 Iunii 1928.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

18.

14 iunii 1928.

Summus Pontifex amplissime laudat editionem « Regesti Innocentii III » et nomisma aureum auctori tribuit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. GULIELMUM PEITZ

E PROV. GERMANIAE SUPER.

Dal Vaticano, 14 Giugno 1928.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre ha gradito ed apprezzato assai il *Regestum domni Innocentii tertii pp. super negotio Romani Imperii* (Reg. Vat. 6) riprodotto in fototipia e dalla P. V. diligentemente illustrato, che Ella per filiale devozione dedicava a Sua Santità ed insieme con l'editore Signor Cav. Remo Danesi Gli presentava in omaggio.

Di una tale edizione era degno invero quel *Regesto Pontificio*, non solo perchè è uno dei più antichi fra i superstiti e fa penetrare nell'intimo della Cancelleria Papale d'allora, ma perchè di primaria importanza per la storia della Chiesa e dell'Impero, comprende la corrispondenza del Papa grandissimo sopra una differenza quanto mai grave e pericolosa, che durante quasi tutto il pontificato tenne sottopra Germania e Italia.

Pertanto il Santo Padre, che conosce fra quali difficoltà Ella, impiegata nei sacri ministeri e nella scuola e di una salute delicata, ha compiuto il lavoro, in segno della propria benevolenza e soddisfazione Le concede la Benedizione Apostolica e Le manda la Medaglia annuale aurea.

Profitto della circostanza per raffermarmi con sensi di distinta e sincera stima della P. V. Rev.ma,

Aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

19.

27 iunii 1928.

Summus Pontifex benedicit P. Cyrillo Martindale ab Episcopis Angliae in Australiam ad Congressum Eucharisticum misso. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. CYRILLUM MARTINDALE
E PROVINCIA ANGLIAE.

Dal Vaticano, 27 Giugno 1928.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre ha appreso con molto piacere che i Vescovi Inglesi hanno affidato alla P. V. Rev.ma l'incarico di rappresentarli al prossimo Congresso Eucaristico di Sidney, ed in pari tempo — preoccupati del grave pericolo cui sono esposti migliaia di emigrati inglesi, i quali, giunti in Australia, diventano facile preda delle sette protestanti, da cui ricevono doni e favori — le commettevano la delicata missione di interessare i Vescovi di quella regione a fine di studiare ed intensificare l'opera di assistenza spirituale a favore degli stessi emigrati.

Sua Santità non può non compiacersi di questo santo divisamento, e nutre piena fiducia che i Vescovi Australiani nel loro già grande zelo sapranno fare ogni sforzo perchè tale pericolo sia scongiurato.

Con l'augurio, intanto, che la sua missione sia coronata da felice successo, il Santo Padre in segno di sua benevolenza ed in auspicio di celesti grazie Le imparte di cuore la Benedizione Apostolica.

Profitto volentieri della circostanza per raffermarmi con sensi di sincera stima

Di V. P. Rev.ma,

Aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

20.

1 iulii 1928.

Summus Pontifex laborem ab Apostolatu Orationis in Italia peractum laudat et gratulatur. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. VICTORIUM GENOVESI
E PROVINCIA VENETA.

Dal Vaticano, 1 luglio 1928.

REVERENDISSIMO PADRE,

L'Augusto Pontefice ha aggradito l'omaggio che Ella ha voluto umiliarGli del volume « Il Regno sociale di Cristo » dove è registrata

l'opera che codesta Pia Unione dell'« Apostolato della Preghiera » svolge in Italia per la diffusione della devozione al S. Cuore di Gesù.

Il Santo Padre, mentre la ringrazia del volume inviato Gli si compiace del lavoro compiuto, e in segno di benevolenza imparte a Lei e agli aseritti alla pia Unione la Benedizione Apostolica, pegno di celesti favori.

(Coi sensi di distinta e sincera stima mi confermo della P. V.
Rev.ma

Aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

21.

23 augusti 1928.

Summus Pontifex auctori libri « Léon Harmel » vehementer gratulatur. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. GEORGIUM GUITTON
E PROV. LUGDUNENSI.

Dal Vaticano, le 23 août 1928.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Ainsi que la lettre d'hommage qui l'accompagnait, ont été présentées au Saint-Père les deux volumes que vous avez consacrés à la biographie de *Léon Harmel*, si bien nommé « le bon Père » par les ouvriers de Val des Bois.

Le Souverain Pontife, qui a eu occasion de rencontrer le grand industriel catholique à l'occasion de ces fréquents pèlerinages qu'il faisait à Rome en y conduisant des milliers d'ouvriers comme à un acte solennel de leur foi, se réjouit tout particulièrement de voir si bien retracée, dans un tableau vif et fidèle, la figure sympathique de cet admirable chrétien et patron exemplaire.

Mais surtout le Saint-Père s'est complu à constater de quelle manière heureuse vous avez mis en relief la fidèle adhésion de *Léon Harmel* aux directives du Saint-Siège; car si ce fut là sa plus belle gloire, en dépit des coups qui lui vinrent même du côté de quelques catholiques, tous les catholiques de nos jours doivent voir dans cet exemple le plus nécessaire et le plus opportun des enseignements.

Léon Harmel était intimement persuadé que le Pape a de Dieu une assistance spéciale pour éclairer les questions morales qui touchent à la question sociale et il se proposait par conséquent la noble ambition de faire acclamer le Pontife Romain comme sauveur du monde ouvrier. Ainsi lorsque Léon XIII eut parlé, en donnant les plus sûres règles directives, *Léon Harmel*, le fidèle soldat du Pape, n'eut rien de

plus à cœur, au cours des vingt-cinq ans qui lui restaient à vivre, que de faire réaliser ces directives et de pénétrer toujours davantage la société moderne de ces salutaires doctrines pontificales.

Si cette ténacité persévérante à propager les enseignements de Rome lui attira les plus violentes oppositions même de la part de quelques catholiques et fit de *Léon Harmel* en France pour longtemps un signe de contradictions, bien loin de s'en plaindre, il s'en montra toujours saintement fier.

Ainsi encore, comme le rappelle Son Eminence le Cardinal Vanutelli dans sa lettre-préface, *Léon Harmel* n'opposa jamais entre elles les directives de Léon XIII et de ses successeurs, mais il s'appliqua toujours à chercher et à mettre en plus vive lumière leur harmonieuse connexion; aussi fut-il par là en toute vérité l'homme du Pape, qu'il s'appelât Léon XIII, Pie X ou Benoît XV.

Le Saint-Père aime donc à croire que la lecture des deux volumes qui résument la vie de ce vaillant soldat du Christ et de son Vicaire, produira les meilleurs fruits pour le bien des âmes, ainsi que vous vous l'êtes proposé en les publiant, et c'est en exprimant ses félicitations pour ce travail qu'Il vous envoie de cœur une paternelle Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon très Révérend Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

22.

8 septembre 1928.

Summus Pontifex laudat Congregationes Marianas eisque gratulatur quod Actioni Catholicae valido sint auxilio. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. ANTONIUM SCHMITT

E PROV. GERMANIAE INFER.

Dal Vaticano, 8 settembre 1928.

REV.MO PADRE,

Il Congresso che le Congregazioni Mariane degli uomini per la Germania Nord-Occidentale si accingono a celebrare in Essen, sotto la direzione della P. V. Rev.ma, è apparso a Sua Santità di tale importanza sia per il fine a cui mira, sia per il Programma che si propone di svolgere, che non esita la Santità Sua a far pervenire, per mio mezzo, alla stessa P. V. e ai singoli Congregati la più calda parola

d'incoraggiamento e il più fervido augurio per il buon successo dei lavori.

In tale iniziativa poi l'Agusto Pontefice è ben lieto di avere una novella prova della solerte attività religiosa che gli appartenenti a codesti pii Sodalizi vanno spiegando nei loro paesi nell'interesse della causa cattolica; e non dubita che un simile avvenimento, mentre servirà ad intensificare vieppiù in loro stessi lo spirito di attività e di apostolato, sarà altresì per molti cattolici loro fratelli invito e stimolo ad ascriversi a codeste organizzazioni puramente religiose, giustamente sollecite di promuovere il « sentire cum Ecclesia » e pertanto così a cuore ai Sommi Pontefici e da essi così raccomandate per la loro genuina cattolica operosità.

Con tale speranza il Santo Padre invoca fin d'ora sui lavori del Congresso l'abbondanza dei divini lumi; e mentre forma l'augurio che esso segni il felice principio di un nuovo salutare sviluppo della Azione cattolica per parte delle Congregazioni Mariane degli uomini, invia di cuore ad esse, ai singoli membri del Congresso e alle loro famiglie, in particolar modo poi a V. P. come pegno di speciale benevolenza la Apostolica Benedizione.

Coi miei personali auguri e felicitazioni presento alla P. V. i sensi della mia più distinta stima e della mia particolare osservanza.

della P. V. Rev.ma
dev.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

Latina interpretatio :

Dal Vaticano, 8 septembris 1928.

Reverendissime Pater,

Conventus, quem Congregationes Marianae virorum eius partis Germaniae quae occidentale latus septentrionis spectat duce Reverentia Vestra Essendiae habiturae sunt, et propter finem intentum et propter programma peragendum Sanctitati Suae tanti momenti esse videtur, ut ex intimo animi affectu adhortationem faustissimaeque vota Reverentia Vestrae atque singulis Sodalibus per me mittere non dubitaverit.

Porro in hoc coepto Supremus Ecclesiae Pastor summa cum voluptate novum agnoscit signum studiosi illius laboris religiosi quem piarum istarum Congregationum sodales pro re catholica in sua quisque patria praestare solent. Neque dubitat quin istud inceptum conducturum sit ex una parte ad spiritum actionis atque apostolatus in ipsis sociis etiam atque etiam augendum, ex altera parte ad multos viros catholicos ac domesticos fidei invitandos et incitandos ut talibus se

adiungant organisationibus pure religiosis quae iure student illud "sentire cum Ecclesia", promovere et quae summis Pontificibus ideo semper carissimae erant ab iisque propter earum labores vere catholicos tantopere commendabantur.

Id sperans Summus Pontifex luminis divini plenitudinem laboribus Congressus iam nunc precatur et dum vota facit, ut hoc felix futurum sit initium novae atque salutaris explicationis Actionis catholicae ex parte Congregationum Marianarum virorum, iisdem Congregationibus, singulis ad Congressum istum conventuris eorumque familiis et imprimis Reverentiae Vestrae tamquam pignus peculiaris suae benevolentiae benedictionem apostolicam ex animo impertit.

Ipse quoque Reverentiae Vestrae faustissima quaeque exoptans cum insigni reverentia et peculiari devotione me profiteor.

Reverentiae Vestrae

devotissimum in Domino
Card. GASPARRI.

23.

4 novembris 1928.

Summus Pontifex Universitati Gregoriana ob litteras officiosas Sibi datas gratias agit et peramanter benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. IOSEPHUM GIANFRANCESCHI

E PROV. ROMANA

PONT. UNIV. GREGOR. RECTOREM.

Dal Vaticano, die 4 Novembris 1928.

REV. ME PATER,

Quas doctores et alumni Pontificiae Universitatis Gregoriana, annum studiorum curriculum auspicantes, litteras officio plenas nuper dederunt, eas Augustus Pontifex libenter accepit paternoque animo perlegit.

Recte vos meritoque Beatissimo Patri grates agitis, quod litteris Motu Proprio haud ita pridem datis (1) amplissimum institutum vestrum magnopere auxerit; id enim Sanctitas Sua efficiendum decrevit, non modo ut aptius ita altiorum sacrilearum studiorum incremento consuleret, sed ut memorem etiam eandemque singularem benevolentiam Suam ostenderet erga «Almam istam scientiarum Matrem», quae Teum, ante multo, inter suos alumnos exceperit.

Caelestia igitur auxilia vobis a Deo precatur Augustus Pontifex, idque potissimum ut annuus, qui modo incipitur, studiorum cursus

(1) V. supra, pp. 36-42.

fructuose feliciterque effluat; atque divinatorum munerum auspiciis cum tibi, tum singulis Universitatis doctoribus et alumnis Apostolicam Benedictionem amantissime impertit.

Ea quæ par est, observantia me libenter profiteor

Tibi addictissimum

P. Card. GASPAREL.

24.

7 novembris 1928.

Summus Pontifex librum « Manuel d'Introduction » rursus editum vehementer gratulatur et laudat. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. AUGUSTINUM MERK

E PROV. GERMANIAE SUPER.

Dal Vaticano, le 7 novembre 1928.

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

La Sainteté a reçu avec plaisir le « Manuel d'Introduction historique et critique à toutes les Saintes Ecritures » édité par le regretté P. Cornely et par vous même, et traduit en français par M. l'Abbé Ph. Mazoyer.

Bien qu'il n'ait pu jeter sur cet ouvrage qu'un coup d'oeil rapide, le Souverain Pontife a été heureux de constater qu'il joint à la profondeur de la doctrine du P. Cornely, une sérieuse compétence dans l'étude des questions qui, depuis, ont été proposées par le magistère de l'Eglise ou mises à l'ordre du jour par les travaux récents et les recherches scientifiques. L'ouvrage met bien, en lumière ce fait, que les découvertes historiques, archéologiques, philologiques des vingt ou trente dernières années, loin de ne pouvoir s'accorder avec l'enseignement de l'Eglise et des Docteurs les plus autorisés, leur apportent au contraire une confirmation et une illustration remarquables. Vous ne laissez de côté aucune des questions soulevées par les modernes adversaires de la Sainte Ecriture, mais vous montrez comment leur solution peut s'appuyer sur les fondements de la doctrine catholique; de plus, vous ne vous contentez pas de rejeter et de réfuter les thèses désapprouvées, mais bien souvent vous apportez de nouveaux et efficaces arguments pour la défense et l'explication de la doctrine de l'Eglise: ainsi, par exemple, au sujet du Pentateuque, de la question synoptique et des Epîtres de St. Paul.

Le soin avec lequel vous avez traité la question de l'Inspiration dans l'esprit des Lettres Apostoliques « Providentissimus » de Léon XIII et « Spiritus Paraclitus » de Benoît XV, et recueilli et savamment expliqué, outre ces documents, les autres de date plus récente qui concernent l'Ecriture Sainte, fait voir combien vous avez à cœur de traduire la vraie pensée de l'Eglise.

Pour ces divers motifs, il est vivement à espérer que votre Manuel soit largement adopté par les Séminaires ecclésiastiques, et apporte un concours efficace à la solide culture biblique des élèves du Sanctuaire.

Heureux de porter à votre connaissance ce qui précède et de vous transmettre la Bénédiction Apostolique, que le St. Père vous envoie de grand cœur, je saisis volontiers l'occasion pour vous donner, mon Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

25.

12 novembris 1928.

Summus Pontifex P. Petro Tacchi Venturi quinquagesimum ab inita Societate annum agenti gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat..

AD P. PETRUM TACCHI VENTURI

E PROVINCIA ROMANA.

Dal Vaticano, 12 Novembre 1928.

REV.MO PADRE,

All'intima celebrazione delle nozze d'oro di vita religiosa, che il Signore Le concede di celebrare in piena e santa attività, si degna di intervenire con paterno affetto l'Augusto Pontefice che sa quanto altri mai a quali nobili fini fu diretta e con quale illuminata coscienza fu sempre spesa la Sua operosa esistenza.

Con la secreta soddisfazione di questa coscienza, che è certo in un tale giorno per la P. V. grande motivo di gioia e di gratitudine a Dio, Le sarà, non dubito, particolarmente cara quella che Le viene da felicitazioni così alte e così sentite. L'una e l'altra poi saranno per Lei preziosa garanzia delle ricompense divine mentre in così dolce speranza Ella sarà lieta di benedire in questa festa il Padre celeste, come a Lei stesso invia il Vicario di Gesù Cristo la Sua speciale Benedizione.

Unisco volentieri i miei personali vivi auguri e porgo alla P. V. i sensi della distinta osservanza con la quale godo ripetermi della P. V. Rev.ma

Aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

26.

25 novembris 1928.

Summus Pontifex « Orientalia Christiana » vehementer laudat. —
Epist. Card. Secret. Stat.

AD RR. DD. MICHAELEM D'HERBIGNY S. I.

E PROV. CAMPANIAE

EPISC. TIT. ILIEN.

PONT. INSTITUTI ORIENTALIS PRAESIDEM.

Dal Vaticano, die 25 mensis Novembris 1928.

Ill.me ac Rev.me Domine,

Illud opus nuperrime editum ex iis, quae « Orientalia Christiana » inscribuntur, Augusto Pontifici exhibitum, laeto libentique animo Ipse accepit.

Optime profecto nosti quanto Sanctitas Sua in pretio habeat praecleara illa volumina, quae res orientales attingunt et quantopere cupiat ea ubique perlegi et quam latissime cognosci. Siquidem haud ita pridem, ut alia praetermittam, Suis Litteris « Rerum Orientalium » (1) magnum eorum pondus de iisdemque Suam aestimationem aperte declaravit.

Quod autem Beatissimus Pater peculiari quodam modo per hanc epistolam laudat, est ratio illa fortiter atque suaviter scribendi, qua, cum catholica doctrina strenue defendatur, caritas omnino servatur, sine qua nulla animorum conciliatio comparari licet.

Nec parvam quidem Pontifici Summo iucunditatem attulit favor ille in dies accrescens, quo memorata scripta ab eruditis viris cuiusque religionis vel nationis accepta sunt. Pergant igitur omnes scriptores humanas divinasque disciplinas sollerter excolere; pergant de fide deque scientiarum incremento egregie mereri.

Vires autem animumque illis addat Apostolica Benedictio, quam Augustus Pontifex in auspiciis caelestium donorum et in singularis

(1) V. supra, pp. 25-36.

benevolentiae Suae argumentum Amplitudini Tuae singulisque scripto-
ribus peramanter in Domino impertit.

Ego vero libenter occasione utor sensus existimationis maximae
erga te meae profitendi, quibus sum ac permanere gaudeo

Amplitudini Tuae Addictissimus

PETRUS Card. GASPARRI.

7.

4 decembris 1928.

*Provinciae Belgicae conceditur ut festum B. Iulianae Cornelionensis
Virginis die 5 aprilis, pro die 6, recolatur. — Decr. S. Rit. Congr.*

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Praepositus Provinciae Belgicae Societatis Iesu San-
ctissimo Domino Nostro Pio Papae XI humillime exposuit, quod die
exta mensis aprilis in Calendario supradictae Provinciae (1) exstat Fes-
tum Beatae Iulianae Cornelionis Virginis. Cum vero in dioecesis
Belgicis illud Festum celebretur die quinta aprilis, et cum non raro
accidat ut Patres Societatis in ecclesiis paroecialibus celebrent, humi-
lis Orator ab ipso Sanctissimo Domino nostro enixis precibus efflagi-
avit ut in Calendario memoratae Provinciae Belgicae idem Festum
diei quintae aprilis affigi valeat. Sacra porro Rituum Congregatio vi-
rore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino nostro
tributarum, attentis expositis et Rev.mi P. Procuratoris Generalis So-
cietatis Iesu commendationis officio, benigne annuit pro gratia, iuxta
petita, celebrandi quotannis Festum Beatae Iulianae Cornelionis Vir-
ginis sub ritu duplici minori cum Officio et Missa de Communi, exce-
ptis orationibus et lectionibus secundi nocturni propriis et approbatis:
servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 4
Decembris 1928.

L. † S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

(1) V. supra, pag. 15.

28.

19 decembris 1928.

Summus Pontifex librum « Pour le Christ-Roi » vehementer laudat et gratulatur. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. ANTONIUM DRAGON

E PROV. CANADAE INFER.

Dal Vaticano, le 19 décembre 1928.

Mon Rév. Père,

Sa Sainteté a agréé avec une bienveillance émue l'hommage que vous Lui avez fait de la biographie du Père Miguel-Augustin Pro, de Votre Compagnie, exécuté au Mexique le 23 novembre 1927, en haine de son zèle pour le divin Roi Jésus.

Le Saint-Père vous remercie de cœur de cette preuve de vénération filiale qui est en même temps un hommage à la mémoire de ce héros du Christ-Roi, et comme gage de Sa particulière bienveillance, vous envoie bien de cœur aussi, une spéciale Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARI.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

9.

8 ianuarii 1928.

De Congregationibus Marianis in «Expositione internationali preli et culturae» Coloniae habenda digne repraesentandis.

AR OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Abhinc duos menses occasionem habui commendandi R.^{ae} V.^{ae} ut auxilium ferret Patri res nostrarum Missionum paranti pro *Expositione internationali preli et culturae*, quae proximo mense maio Coloniae in Germania habebitur. Nunc vero idem rogo pro Congregationibus Marianis, quibus etiam non exigua pars in illa magna Expositione assignata est. Quid poscatur et cui res sint mittendae clare indicatur in «Acies Ordinata» mensis decembris 1927. R. V. velit quendam Patrem suae Provinciae designare, qui totius rei curam habeat.

Non est cur immorer in dicendo quanti momenti sit ut Societas in illo velut totius orbis conspectu non indecorum locum obtineat. Sciat R. V. huiusmodi exhibitiones rerum nostris temporibus esse unum ex praecipuis vehiculis, quibus nostrorum perum notitia latissime diffundi possit, quod nobis valde optatum est non quidem ad vanam ostentationem, sed ut homines videant opera nostra bona et glorificent Patrem nostrum qui

in caelis est » et complures ad nostram vitam amplectendam alliciantur. R.^m V.^m autem non latet quam conspicuum locum teneant Congregationes Marianae inter Societatis ministeria; Congregationes, inquam, quarum origo tota nostra est, quarum historia universa cum historia Societatis semper intime nequitur, quaeque etiam nunc uberrimos fructus ferunt ubicumque secundum sapientissimas leges iis inditas et gloriosas Societatis traditiones diligenter reguntur.

Si quid ex rebus Coloniam mittendis recuperari debeat, hoc dum mittitur aperte indicetur, soluto (ut par est) unctionis pretio: nullum dubium est quin omnia ita designata fideliter restituantur, ita ut etiam res pretiosiores secure mitti possint.

Cum, ut dixi, mense maio ingenti illi Expositioni initium sit faciendum, curandum est ut omnia quam citissime rite parentur et mittantur.

Ceterum, quidquid laboris et impensarum hoc negotium exiget, id R. V. et Marianae Sodalitates libenter suscipient ad Deiparae Virginis cultum amplificandum et maius carissimae iuventutis nobis commissae bonum procurandum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 ianuarii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

30.

18 ianuarii 1928.

Ob gravia negotia et occurrentes necessitates peculiares preces expetuntur.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Cum S. Pater Noster Ignatius in Constitutionibus Praeposito Generali commendat ut « potissimum cum necessitas occur-

rerit » (1) peculiari ratione orationi insistat, cumque nunc quaedam graviora negotia mihi tractanda sint, ad vos, Reverendi Patres et Fratres carissimi, recurrendum esse censui ut vestris precibus me iuvare velit. Itaque rogo ut, praeter orationes et mortificationes quas singuli pro suo erga Societatem amore ad hanc intentionem Deo offerent, ante festum Apparitionis Beatae Virginis Immaculatae vel, sicubi hae litterae sero pervenerint, quamprimum fieri poterit, brevis in communi novendialis supplicatio ad Beatissimam Virginem Lapurdensem in omnibus domibus habeatur; praeterea rogo ut singuli Patres semel Missae sacrificium ad hanc intentionem applicent, et qui sacerdotes non sunt item Missam, Comunionem et coronam semel offerant.

Hac occasione, omnes ante altare una provoluti, fervidas simul Deo per Immaculatam Virginem gratias agamus ob tot beneficia nobis quamvis indignis continenter collata, et vitae sanctitate ac zelo apostolico hanc singularem Dei erga minimam nostram Societatem providentiam etiam in posterum impetrare curemus.

Romae, die 18 ianuarii 1928.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

31.

25 ianuarii 1928.

De adversariorum contra Societatem calumniis prudenter investigandis et fideliter manifestandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Nuper prodiit alterum volumen libri Rev. Dni. Thomas, cui titulus: « *Histoire de la Mission de Pékin* ». Quamquam multa in

(1) *Const. P. IX c. 6, A.*

eo habentur contra Societatem, nolim tamen ut haud opportuna disceptatio de hac re instituat. Curet igitur R. V. ne Nostrorum quisquam accusationibus illo volumine contentis sive directe sive indirecte respondeat, sed omnia alto silentio penitus premantur.

At simul, caute quidem, sed diligenter investigandum est num ille liber et qua ratione et inter quosnam potissimum et a quibusnam spargatur et num gratis huc illuc mittatur. Haec autem peculiari modo sibi praestanda esse existiment Superiores regulares Missionum, in quibus forte maiore cum liberalitate illud opus non sine famae nostrae detrimento diffundentur. Si quid autem huiusmodi deprehendatur, mihi quam primum referendum erit.

Hac occasione iterum Patres Provinciales et Superiores Missionum rogo, ut pro suo in Societatem amore diligentes sint in mihi manifestandis machinationibus, quae contra Societatem fiant, atque etiam Romam mittendis quibusvis libellis, plagulis, aliisque similibus publicationibus, quae Societatem quovis modo impetant quaeque in vulgus spargi sciantur. Prudentes quidem esse debemus in iis rebus inquirendis, sed haud difficile erit etiam quosdam Societatis amicos invenire, qui sponte libenterque nos adiuvare velint. Magni enim momenti est ut haec omnia hic plene cognoscamus et simul collecta habeamus, iisque opportuno tempore ad nostram defensionem uti poterimus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 ianuarii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

32.

27 ianuarii 1928.

De nostrorum Scriptorum editione inchoanda.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Novit R. V. proximam Congregationem Generalem approbasse Provinciarum quarumdam postulata de Societatis praecipuis Scriptoribus edendis, mihique huius rei curam detulisse.

Equidem volui quamprimum Congregationis mandatis obtemperare, modum tamen viamque invenire oportebat, qua «opus vere ingens, hodiernis praecipue temporibus..... difficillimum», quod Congregationis eiusdem Commissio aiebat, exsequeretur. Itaque plurimorum in diversis Provinciis peritissimorum Patrum sententias rogavi, quas cum accepissem atque inter se contulissem, non una de causa iudicavi, magni momenti fore Consilium Romanum creare, cuius officium esset, perpensis etiam aliorum peritorum opinionibus, normas communes mihi proponere, quas in Scriptoribus nostris edendis teneri expediret. Igitur ad Consilium huiusmodi efficiendum nominavi PP. Petrum Tacchi Venturi, Franciscum Pelster, Iosephum de Guibert et Arthurum Codina, qui quamquam compluribus iisque gravissimis laboribus distenti, officio tamen suo iam fungi coeperunt.

Accedit quod Scriptorum Collegium, multis gravissimisque de causis in Urbe iuxta Curiam Patris Generalis creandum, etsi nondum constitutum, quia nondum absolutae sunt aedes nobis incolendae, iam tamen aliquod initium habet, quod quidem Collegium facile patet quantum opis ad nostrorum Scriptorum editionem allaturum sit.

Quam editionem ut primo quoque tempore aggrediamur, consentaneum omnino est, S. Petrum Canisium, primum e Societate Doctoris Ecclesiae honoribus auctum, prae ceteris omnibus eligi. Itaque Patres nonnulli ex Assistentia Germaniae designati sunt,

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 149.

qui opera S. Petri Canisii (praeter epistolas splendide, ut omnibus notum est, editas) iam nunc edenda praeparent. Sequentur opera B. Roberti Cardinalis Bellarmino; deinde vero alia, quorum sive necessitas sive utilitas tam apud externos quam apud Nostros maior esse videatur.

Qua in re statuenda, spero R.^m V.^m mihi Consilioque Romano auxilio fore. Curet, inquam, R. V., ut Praefectus studiorum Collegii Maximi vel Seminarii Pontificii vel Universitatis vel denique eius studiorum domus, in qua id commodissime fieri possit, dispiciat adhibitis in consultatione professoribus, quatenus opera maxime desiderentur nec tamen facile haberi possint, quorum proinde edendorum utilitas atque etiam necessitas maior sit.

Denique opus, quod aggredimur, non unius Provinciae, sed universae Societatis dicendum est, id quod ex iudicio Congregationis Generalis illud approbantis liquido constat; nec solum hominibus solidarum scientiarum studiosis magnam utilitatem, Societati quoque nostrae aliquem splendorem, verum etiam, id quod unum quaerimus, Deo gloriam non exiguum allaturum speratur. At hoc ipsum sine magnis sumptibus ad exitum adduci non potest, id quod Congregationis Commissio plane intellexit et declaravit. Itaque videat R. V., pro suo erga communem Matrem Societatem amore, quid ad hoc opus ista Provincia conferre possit. Nec pigeat, rem illis hominibus commendare, qui studia sacra fovendi amore flagrant, haec coepta nostra penitus capiant, quos inter aliquis forte reperiatur, qui operis magnitudinem et utilitatem perspicuens eam pecuniae summam largiatur, quae ad illud fundandum sufficiat.

Romae, die 27 ianuarii 1928.

Commendo me ss. SS.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

33.

II februaryi 1928.

Normae quaedam pro nostris Periodicorum Scriptoribus in memoriam reducuntur.

AD MODERATORES
NOSTRORUM PERIODICORUM ACADEMICORUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Optime novit R. V., noruntque omnes nostrorum periodicorum Scriptores quanti semper fecerim vestrum laborem; quin immo et pluris in dies illum facio, dum insignes fructus in Ecclesiae bonum inde orientes et magnam, qua labor vester apud Sanctam Sedem fruitur, aestimationem laetus cerno.

Sed hoc ipsum me sollicitum tenet et assidue mihi curandum esse duco, ut sapientes leges prudentesque normae, quibus inde ab initio opus vestrum regitur vel quae identidem pro re nata vobis traditae sunt, sartae tectae semper custodiantur. Iam vero, in hodiernis difficillimis rerum rationibus, opportunum iudicavi quaedam communia principia vobis omnibus in memoriam reducere, quae ad necessariam virium unitatem servandam et ad maiores vestrorum laborum fructus colligendos utilia censeo.

1) Et in primis, cum gravissimae nunc in multis regionibus agitentur quaestiones directe vel indirecte ad religionem pertinentes, huc omnes vires contendatis oportet quotquot estis Moderatores et Scriptores, ut ea seligatis tractandarum rerum capita, quae ad catholicorum mentes illustrandas et Sanctae Sedis directiones altius inculcandas aptiora videantur. Nam, ut saepe experti sumus, nostris hisce periodicis libellis plurimum fidit Sancta Sedes utque fideles sint suae mentis quasi nuntii et praecones vehementer exoptat. Itaque in ordinariis vestris consultationibus serio perpendatis velim quatenus magis necessaria argumenta seligenda sint, quibusnam sive ex domesticis redactoribus sive aliis adiutoribus pro cuiusque peritia singula tractanda committi debeant; non enim quilibet articuli vobis oblatus, utut boni, digni habendi sunt qui in vestram ephemeridem inserantur.

2) Alterum quod enixe commendo illud est, ut a rebus politicis et mere saecularibus discutiendis penitus abstineatis, quamquam principia religiosa et moralia in huiusmodi rebus prae oculis habenda cum fructu exponere potestis et non raro debetis (1). Id Summus Pontifex continenter admonet catholicos viros, quos quidem in «Actionem Catholicam» quam vocant coadunatos suum pacificum exercitum appellat, sed eos vetat, quam milites huius exercitus catholici, politicis factionibus sese immiscere. Hoc autem eo impensius nobis vitandum est, quo longius nos ab huiusmodi negotiis ipsum Institutum nostrum abesse vult. Huic igitur legi, Reverendi Patres, quam diligentissime pareatis, neve unquam quavis de causa ad has periculosas quaestiones tractandas vos pertrahi sinatis.

3) De rebus vero, etsi non politicis, ad exterarum nationes pertinentibus tractaturi singulari circumspectione utamini, quippe quae Scriptoribus alterius nationis minus notae sint, ideoque facilius errores graves irrepere possint, ut, prohi dolor, proximis hisce temporibus accidit; qui errores non modo Nostris illarum regionum, sed etiam universae Societati magnas molestias creare solent. Nam vos non latet, Reverendi Patres, hominum mentes ita esse erga nos comparatas, ut quod unus e Nostris dicat vel operetur, id toti Societati passim tribuatur, praesertim cum omnes nostri periodici libelli (iurene an iniuria non est huius loci determinare) Societatis personam agere putentur. Unusquisque ergo vestrum semper memor sit se non privatim loqui aut scribere, sed aliqua ratione totius Societatis nomen in se recipere, quae secundum ipsius verba aut scripta ab hominibus iudicabitur. — Itaque praeviae censurae diligentissime subiiciantur articuli; et, quamquam ob temporis angustias et nativam vestrae publicationis indolem citior censurae peragenda ratio vobis conceditur, ea tamen neque levior esse neque «pro forma», ut aiunt, fieri debet.

Nec inutile erit adnotasse Moderatores quidem ac Redactores periodicorum facultatem censurae delegatam plerumque habere, at praecipuam potestatem semper apud P. Provincialema-

(1) Cfr. *Epit.* n. 682 § 2.

nere, qui non solum ius, sed etiam officium habet invigilandi ut censura serio fiat, et semper prohibere potest quominus edantur articuli, qui sibi minus opportuni videantur.

Ut autem huius ministerii pondus digne portare possitis, S. Petrum Canisium imitari conemini, qui, magnum illius momentum primus persentiens, nunquam destitit divinum auxilium ferendis precibus implorare, cui potissimum, ut par erat, uberrimos suorum scriptorum fructus acceptos referebat. Vos quoque assidue Sapienciam assidue petite a Patre luminum, qui dabit vobis abundanter et non improperebit, siquidem non vestrae sed uni Ipsius gloriae studetis.

Vobis omnibus peramanter in Domino benedico.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

34.

16 februarii 1928.

Libellus de cruenta morte P. Michaelis Augustini Pro ad Provincias mittitur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, ad R.^{ae} V.^{ae} mitto opusculum a periodico «La Civiltà Cattolica» nuper editum de P. Michaeli Augustino Pro, ante tres menses in Mexico iniqua nece multato. Cum libellus italica lingua sit conscriptus, nescimus num ubique utilis futurus sit, ideoque unum tantum exemplar mittitur, sed si R. V. plura exemplaria velit, ipsius desiderio statim satisfacere cura-

bimus. Item, sicubi imagines photographicae quibus hic libellus ornatur nitidiore ratione expressae exoptentur, praesertim ad eas in aliis vestrae linguae similibus libellis reproducendas, ne gravetur R. V. id nobis significare et statim tales imagines ad vos transmittendas curabimus.

Commendo me ss. SS.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

35.

1 martii 1928.

De Secretario pro Marianis Congregationibus in singulis Provinciis constituendo et indicando.

AD COMPLURES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in catalogo istius Provinciae nullus Pater appareat qui Secretarius peculiaris pro Congregationibus Marianis totius Provinciae constitutus sit, prout praescripsit Pater Noster litteris die 16 iulii 1922 datis (1), ex eiusdem Patris mandato, R.^{ae} V.^{ae} id in memoriam reduco et vehementer commendo ut aptus Pater ad illud munus assignetur ac deinceps in catalogo notetur; agitur enim de re magni momenti ad opus tam salutare tamque Societatis proprium impensius in dies promovendum. Quid vero huiusmodi Secretarius praestare debeat, in ephemeride « Acies Ordinata » anni 1924 (pag. 50 sqq.) late explicatur.

Romae, die 1 martii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) *Acta Rom.*, vol. III, 1922, pag. 453.

36.

19 martii 1928.

Congregatio anteparaepratoria de miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière Nostorum precibus commendatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 1 proximi mensis maii indicta sit Sacrorum Rituum Congregatio *anteparaepratoria* de miraculis, quae a Deo patrata dicuntur intercedente Ven. P. Claudio de la Colombière, quaeque in ordinem ad eiusdem Venerabilis Patris beatificationem examinanda proponuntur, curet R. V. ut optatus huius Congregationis exitus omnium Nostorum precibus sanctisque Sacrificiis impense ac tempestive commendetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 martii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

37.

27 maii 1928.

Nuntiatur concessio nuper nobis facta festi liturgici B. Iulianae Cornelionensis Virginis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum non ita pridem communem epistolam ab Episcopis Belgis ad omnes Religiosorum supremos Moderatores datam accepissem, qua rogabar ut Officium et Missam B. Iulianae Corne-

lionensis pro nostro Ordine impetranda curarem, re cum PP. Assistantibus collata, visum est tantis intercessoribus esse concedendum, eo magis quod festum liturgicum illius Virginis, de instituenda sollemnitate Corporis Christi tam bene meritaе, a Leone XIII anno 1890 Societati iam concessum fuerat illudque, usque ad novas leges Pianas anno 1913 latas, quotannis recolabamus (1).

Hoc igitur negotium cum P. Procuratori Generali apud Sacram Rituum Congregationem agendum commissem, die 20 aprilis optata facultas nobis concessa est (2). Exemplar decreti Sacrae Congregationis R.^{ae} V.^{ae} mitto, eamque rogo ut Nostros quorum interest et praesertim Redactorem Kalendarii hac de re edocere velit. Missa vero et Officium hac prima vice, ut mos est, hinc tempestive mittentur per domos distribuenda: perpauco enim e Nostris ea habere puto, cum in recentioribus Breviariis ac Missalibus, ne in appendice quidem, hoc festum iam non inveniatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 maii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

38.

2 iulii 1928.

Provincia Missouriiana in duas Provincias dividitur, Missouriianam et Chicagiensem nuncupandas.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Cum divisio administrativa Provinciae Missourianae, abhinc tres annos ita instituta ut pars orientalis seu Regio Ohiensis Vi-

(1) Cfr. *Instit. S. I.* (ed. Florent. an. 1892) vol. I, pag. 491.

(2) V. supra, pp. 15-19.

provinciali proxime regenda committeretur, optatos tulerit fructus et perfectam eiusdem Provinciae divisionem rite paraverit, iam nunc opportunum videtur ad hoc negotium perficiendum manus admovere.

Itaque, re iterum mature considerata collatisque consiliis Praepositi Provincialis eiusque Consultorum atque Viceprovincialis et Consultorum Regionis Ohiensis, Patribus quoque Assistantibus uno re approbantibus ac divino lumine saepius enixeque invocato, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones Praeposito Generali tribuunt, Provinciam Missouriianam in duas Provincias dividimus, quarum altera Missouriianae nomen retineat, altera Chicagiensis appelletur, et utramque omnibus iuribus, facultatibus, privilegiis, quae ceteris Provinciis secundum Institutum nostrum conceduntur, pari modo instructam esse declaramus.

Fines porro pristinae Missouriianae Provinciae ita distribuantur, ut novae Provinciae Chicagiensi, praeter totam Regionem Ohiensem, quae hucusque a Viceprovinciali proxime regebatur, etiam Status Ohio, Michigan, Indiana, Kentucky complectitur, etiam Status Illinois, excepta parte infra describenda tribuatur. Cum nova vero Provincia Missouriiana, praeter reliquam antiquae Provinciae partem, peculiaribus de causis Nobis probatis coniungendam duximus et revera coniungimus partem occidentalem Status Illinois, in qua urbes Quincy, Springfield, Decatur, Cairo reperiuntur, itemque totam regionem quae has urbes inter et flumen Mississippi extenditur.

Ad Socios autem quod attinet, secundum normas in Societate vigentes, singuli ei Provinciae adscribantur, in qua vel nati sunt, vel domicilium habebant tempore sui in Societatem ingressus, vel eorum parentes nunc domicilium habent. Qui vero extra utriusque Provinciae fines nati sunt neque in alterutra domicilium habent, utrumque novae Provinciae Missouriianae applicandi erunt, nisi aliud inter Provinciales convenierit.

Socii denique omnes, ex quibus pristina Missouriiana Provincia universa proximo die 15 augusti constabit, etiam post perfectam divisionem in mutui amoris grataeque memoriae signum ordinaria pro defunctis suffragia inter se persolvant.

Quod ad res temporales pertinet, Domus sua quaeque bona secundum Instituti leges administrent; consilium vero inter Praepositum Provinciae Missouriianae et Viceprovincialem Regionis Ohiensis mutuo consensu initum interea uni Procuratori arcuum communium administrationem committendi, quo melius post annum aequa pecuniarum et debitorum divisio fieri possit, ratum habemus atque confirmamus.

Missiones exterae interim a Praeposito Provinciae Missouriianae administrentur, sed utrique Provinciae commissae intellegantur et ab utraque ex aequo adiuventur.

Quae omnia hic statuta sunt, ea plenam suam vim habitura esse edicimus ipso die 15 proximi mensis augusti, Beatae Mariae Virgini in caelum Assumptae sacro, quo die in singulis utriusque Provinciae domibus hoc nostrum decretum de more super mensam legendum ac promulgandum erit.

Quod reliquum est, intercedentibus Beata Deipara Virgine, qua auspice hae duae Provinciae initium novae vitae capient, necnon S. Stanislao Kostka, eodem illo die ad caelestia sublato, supremum Ducem nostrum ac Dominum Iesum Christum humillime exoramus, ut huic negotio ad optatum finem perducto copiose de caelo benedicere dignetur. Sicque sperare licet Socios Provinciae Missouriianae, iampridem tot tantasque in dominico agro excolendo laudes promeritos, etiam in posterum, in duas acies distributos, vestigiis S. Patris Nostri Ignatii pressius in dies inhaerentes, eosdem atque etiam copiosiores melioresque fructus ad maiorem Dei gloriam esse collecturos.

Datum Romae, die 2 iulii 1928,
in festo Visitationis B. M. V.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

99.

16 iulii 1928.

Duo decreta liturgica mittuntur et mutationes in Martyrologium inducendae indicantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^{ae} V.^{ae} mitto exemplar duorum Sacrae Rituum Congregationis decretorum, quae pro Societate a P. Procuratore Generali nuper obtenta sunt: de festo Omnium Sanctorum Societatis ad ritum duplicem secundae classis evecto (1), et de festo B. Petri Fabri ad diem 11 augusti translato (2). Velit R. V. ea cum iis quorum interest, praesertim cum Kalendarii Redactoribus, tempestive communicare.

Mutationes autem, in Martyrologium Societatis, cum ob haec decreta tum ob festum B. Iulianae Cornelionensis nobis rursus concessum, inducendae, infra subiiciuntur.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 16 iulii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

*Secr. Soc. Iesu.*MUTATIONES IN MARTYROLOGIUM SOCIETATIS IESU
INDUCENDAE

(6 Apr.)

Octavo Idus Aprilis
(*primo loco*).

In Belgio, Beatae Iulianae Cornelionensis, Virginis, quae eximia pietate in Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum inflammata, peculiarem eiusdem festivitatem instituendam prima optavit et mirifice promovit.

(1) V. supra, pag. 22.

(2) V. supra, pag. 22.

(1 Aug.)

Kalendis Augusti

(quinto loco).

Romae Beati Petri Fabri..... Eius tamen festum tertio Idus Augusti celebratur.

(9 Aug.)

Quinto Idus Augusti

*(secundo loco).**Deleatur totum.*

(11 Aug.)

Tertio Idus Augusti

(primo loco).

Beati Petri Fabri, Sacerdotis e Societate Iesu et Confessoris, primi e sociis S. P. N. Ignatii; cuius dies natalis Kalendis Augusti recensetur.

40.

20 iulii 1928.

De temporaneo Procuratoris Generalis Adiutore, deque indicandis acceptis Patris Nostri litteris.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m certiore facio R. P. Petrum Boetto, Procuratorem Generalem, nuper a Patre Nostro Praepositum Provinciae Romanae esse constitutum. Quamquam autem Procuratoris Generalis titulum ac iura retinet, cum tamen utriusque muneris pondus ac negotia ipse solus ferre prorsus nequeat, ad eius vices qua Procuratoris Generalis toto provincialatus tempore gerendas Pater Noster elegit P. Carolum Miccinelli, e Provincia Romana, ad quem proinde omnia negotia, quae Procuratoris Generalis opera indigeant, erunt deinceps deferenda (*Borgo Santo Spirito*, 5 — Roma, 113).

Hac utor occasione ut, nomine Patris Nostri, R.^{ae} V.^{ae} atque etiam omnibus Superioribus localibus commendem ut, secundum

antiquum eumque utilissimum usum, ad Patrem Nostrum sive statis temporibus sive pro re nata scribentes, referant quas litteras ab ipso proxime acceperint, indicando diem quo datae erant; verbi gratia: «Accepi binas litteras Paternitatis Vestrae die 4 aprilis et 16 maii ad me datas» vel quid simile. Hoc enim nos multum iuvat ut sciamus num forte in itinere quaedam litterae deperditae sint.

Velit R. V. hanc meam epistolam cum singulis domorum Superioribus aliisque ad quos pertinet communicare.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 20 iulii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

41.

7 augusti 1928.

Mittitur relatio quaedam de miraculis BB. Martyrum Canadensium.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^{ae} V.^{ae} mitto relationem quamdam ex Canada non ita pridem ad nos perlatam de miraculis, quae intercedentibus Beatis Martyribus Canadensibus a Deo patrata dicuntur, quaeque a Nostris libenter auditum iri existimamus. Ne gravetur igitur R. V. hanc relationem cum omnibus domibus communicare (1). Gallica lingua ea quidem est exarata, sed

(1) Haec relatio in IV fasciculo III voluminis *Memorabilium S. I.* mox edetur.

facile in singulis Provinciis vel domibus in propriam cuiusque linguam verti poterit.

Velit Deus fortissimos illos Martyres supremis Sanctorum Caelitum honoribus quam primum cumulare.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 7 augusti 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

42.

29 augusti 1928.

*Nuntiatur novus Postulator generalis, et Congregatio anteparae-
paratoria de miraculis B. Roberti Bellarmino Nostrorum
precibus commendatur.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum P. Aurelianus Fajella die 2 huius mensis, aetatis anno 52, Societatis 37, pie in Domino obierit, re mature perpensa auditoque PP. Assistantium consilio, novum Postulatorem generalem Causarum nostrorum Venerabilium ac Beatorum constitui P. Carolum Miccinelli, qui, aptis adiutoribus instructus, ad tempus etiam vices Procuratoris Generalis, ut non ita pridem nuntiatum est, simul geret.

Hanc occasionem nactus, R.^m V.^m rogo ut Nostrorum omnium precibus sanctisque Sacrificiis impense commendare velit Congregationem *anteparaeparatoriam* in diem 30 octobris indi-

ctam, in qua de miraculis B. Roberti Cardinalis Bellarmino, quae pro eiusdem canonizatione proponuntur, agendum est.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 29 augusti 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

43.

8 septembris 1928.

Nuntiatur novus Director generalis delegatus Apostolatus Orationis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m certiore facio P. Gulielmum Kea, e Provincia Neerlandica, novum esse constitutum Directorem generalem delegatum Apostolatus Orationis pro P. Iosepho Boubée, qui de hoc opere, cui bis praefuit, optime meruit, sed proh dolor ob adversam valetudinem illud onus iam ferre non potest.

Velit R. V. id cum iis, quorum interest, tempestive communicare.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 8 septembris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

44.

27 septembris 1928.

De duobus documentis Pontificii Operis a Propagatione Fidei.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum R. V. communico *Vota*, quae a Consilio Superiore Generali Pontificii Operis a Propagatione Fidei in Coetibus Plenariis mense aprili huius anni habitis prolata sunt, quaeque proximo mense iulio ad me ex officio sunt missa: *de mutua consuetudine inter illud Pontificium opus et Instituta Religiosa Missionalia.*

Velit R. V. de hoc documento edocere omnes Superiores omnesque Nostros, qui in ista Provincia quomodolibet de Missionibus curam habent: Redactores periodicorum, Procuratores vel Promotores Missionum, et si qui sunt alii, ut omnes ad eundem finem conspirantes nostrarum atque etiam omnium Missionum bonum efficacius promoveant.

Hoc autem Pontificium opus a Propagatione Fidei, quod S. Francisco Xaverio, Indiarum Apostolo, caelesti Patrono gloriatur, omnibus Societatis filiis vehementer equidem commendo, et velim ut Christifideles, quicumque nobiscum agunt, ad nomen suum tam sancto Operi dandum a Nostris studiose inducantur. Pleraeque ex nostris Missionibus condi nequaquam potuissent, nec semel conditae ad praesentem prosperitatem pervenissent, nisi a peropportuno illo Opere magnum singulis annis pecuniae auxilium accepissent. Ad illud igitur promovendum, praeterquam communi erga Missiones universas caritatis lege, etiam grati animi officio omnino tenemur; nec dubium quin, ob hunc vere catholicum amorem, nostrae ipsae Missiones copiosiora divinae largitatis beneficia sint experiturae.

Notandum tamen est *Votum IV*, quo Consilium Superius Generale Pontificii Operis, optime sciens se omnibus Missionibus satis subvenire non posse, magnam Religiosis Missionariis libertatem relinquere ad eleemosynas pro propriis cuiusque Missionibus colligendas. Quod quidem ita intelligendum est, ut nostros

quoque amicos et benefactores etiam Pontificio Operi a Propagatione Fidei inscribendos curemus.

Hanc nactus occasionem, Nostrorum omnium in mentem revocandam duco, quam certe in commentario officiali *Acta Apostolicae Sedis* mensis aprilis huius anni permulti iam legerunt, *Declarationem de Religiosorum Sodalium adscriptione Pontificio Operi a Propagatione Fidei*, ex qua nos omnes, utpote Ordinis Missionarii sodales, omnibus favoribus pro adscriptis Pontificio Operi concessis frui posse constat, dummodo parvas preces statuta quotidie recitemus, prout in ipso Declarationis textu indicatur, quem infra subiicio.

Denique iterum atque iterum commendo quae meis litteris die 15 augusti 1927 praescripseram de Die Missionum paenultima Dominica octobris celebrando, et praesertim ut singulae Provinciae, saltem exeunte mense decembri, diligenter ad me referant quantum pecuniae in nostris templis vel sacellis illo die collectum fuerit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 septembris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

I.

DECLARATIO

DE RELATIONE INTER PONTIFICIUM OPUS A PROPAGATIONE FIDEI
ET INSTITUTA RELIGIOSA MISSIONALIA (1).

In Coetibus Plenariis Consilii Superioris Generalis Pontificii Operis a Propagatione Fidei Romae habitis mense Aprili huius anni, haec vota sunt prolata de mutua consuetudine inter Pon-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XX, 1928, pag. 266.

tificium Opus a Propagatione Fidei et Instituta Religiosa Missionalia:

I. Religiosi, sicut ceteri omnes, prae quocumque opere Missionibus iuvandis destinato, studiose ac sedulo favere velint Pontificio Operi a Propagatione Fidei. Nam

a) est Opus Pontificium et a Summo Pontifice Pio divina Providentia Pp. XI, Motuproprio *Romanorum Pontificum*, die 3 Maii a. 1922 edito, ad dignitatem instrumenti Apostolicae Sedis evectum;

b) Missiones vero Religiosis Institutis concreditae ab ipso Pontificio Opere quotannis non parva accipiunt adiumenta atque Missionum Praepositi subsidia extra ordinem saepe petunt.

II. Velint iidem Religiosi operam dare ad felicem exitum peculiaris Festi pro Missionibus mense Octobri celebrandi.

III. Velint insuper Religiosi abstinere et ab ineundis viis et ab adhibendis mediis et ab operibus condendis, quae sub quacumque specie aliquid prae se ferant, quod cum Pontificio Opere a Propagatione Fidei confundi possit, quaeque impediunt Pontificii Operis maius incrementum.

IV. Quibus positis, ad meliorem conspiracyem et pleniorum successum operum missionarium, Consilium Superius Generale, cui perspectum est Pontificium Opus a Propagatione Fidei haud posse occurrere omnibus et singulis Missionum necessitatibus, libenter declarat se nolle impedire quominus Instituta Missionalia ab amicis et benefactoribus stipem conquirant pro suarum Missionum necessitatibus; sed sperat fore, ut eadem Instituta commendent amicis et benefactoribus ipsum Pontificium Opus et curent, ut iidem nomina dent etiam Pontificio Operi propter rationes supra allatas.

Ex Secretaria, die 9 Iulii 1928.

† IOSEPH NOGARA, Archiepiscopus el. Utinensis,
Pro-secretarius generalis.

II.

DECLARATIO

DE RELIGIOSORUM SODALIIUM ADSRIPTIONE PONTIFICIO OPERI
A PROPAGATIONE FIDEI (1).

Plurimi Sodales Religiosi, sive viri, sive mulieres, cupiunt quidem adscribi Pontificio Operi a Propagatione Fidei, ut Indulgentias sibi acquirant et privilegiis fruantur, quibus dictum Opus donatum est a Romanis Pontificibus. Verum cum iidem teneantur voto paupertatis, non habent unde statutam stipem solvant. Quae rerum adiuncta cum infrascriptus Secretarius generalis Romano Pontifici, in audientia diei 11 mensis Ianuarii anni MDCCCXXVIII, exposuerit, Beatissimus Pater haec benignissime indulgere dignatus est:

a) Sodales Religiosi, sive viri, sive mulieres, Ordinum illorum vel Congregationum, quorum quarumve aliquot membra in locis Missionum ad evangelizandos infideles operam rite conferunt, omnibus favoribus pro adscriptis Pontificio Operi concessis frui poterunt, dummodo quotidie statutas preces recitaverint, id est semel *Pater* et *Ave*, addita invocatione: *Sancte Franciscus Xaveri, ora pro nobis*.

b) Sodales vero ceterorum Ordinum vel Congregationum, ut iisdem favoribus frui possint, et ipsi dictas preces recitare tenebuntur, et insuper domus religiosa, in qua degunt, aliquam eleemosynam Pontificio Operi quotannis conferre debebit pro Dei amore atque animarum.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 1 Februarii 1928.

IOSEPH NOGARA, *Secretarius generalis*.

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XX, 1928, pag. 109.

45.

10 octobris 1928.

Quaedam commendantur ad tertiam probationem perfectius secundum mentem S. P. Ignatii peragendam.

AD OMNES TERTIAE PROBATIONIS INSTRUCTORES.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Nunc ipsum, dum in omnibus fere nostris tertiae probationis Domibus carissimi Tertiani Patres magno Exercitiorum secessui aut iam dant operam aut mox sunt daturi, omnes Patres Instructores certiores facere volo me toto hoc pretiosissimo tempore saepissime iis mente et corde adesse, quin et mille sancta Missarum sacrificia in hunc finem applicasse: ut Tertiani Patres maximos ex istis Exercitiis capiant fructus in totam vitam duraturos.

Quo autem melius exoptati hi fructus in schola affectus maturescant, in memoriam id redigere velim, quod ex propria sua indole haec schola postulat, S. Pater Ignatius exemplo et scriptis nos docuit, Praepositi Generales saepe commendarunt: ut Patres, quantum fieri potest, ab omni commercio cum mundo se retrahant et soli Deo atque aeternae animae suae saluti vacent. Quae ab omnibus mundanis rebus secessio semper quidem fuit necessaria praeparatio ad magna in christiano apostolatu agenda, ut Apostolorum ipse Dominus ac Magister in deserto quadraginta dies commoratus exemplo suo aperte docuit; sed nostris hisce temporibus eo magis necessaria est, quo plures sunt et in dies multiplicantur vanae curiositatis illecebrae atque vehementior novarum rerum cupido omnes animos pertentat.

Qua in re duo potissimum Patribus Tertianis maxime obesse possunt: nimium litterarum commercium et immoderata ephemeridum ac periodicorum lectio.

Ad primum quod attinet, non semel audiavi quosdam etiam tertiae probationis tempore complures fere quotidie epistolas accipere solere, quibus utique singulis respondendum est. Scio equidem hanc esse paucorum intemperantiam; sed haud rari sunt

qui, etsi eo usque non pertingant, nimio sane litterarum commercio indulgeant, quod magnam profecto animi dissipationem inducere debet. Recta quidem intentione id praestant, cum multum per hoc proximorum animis se prodesse putent; sed plerumque semetipsos illudunt, tempus frustra terunt, pecuniam profundunt, mundano pulvere corda sordescere sinunt. Quod si quovis tempore verum est, id maxime valet de hoc tam pretioso tempore, quod Societas filiis suis materna cum liberalitate concedit, ut in schola affectus terrena perfectius despicere et Deum solum quaerere cum eoque intimius uniri discant.

Alterum quoque impedimentum attente a Tertianis Patribus est removendum: lectionem dico ephemeridum et periodicorum quae nullo modo ad tertiam probationem referuntur. Etiam hac in re graviores quosdam alicubi irrepsisse abusum rescivi: hi quidem ibi eradicentur velim, et ab aliis tertiae probationis Domibus fortiter arceantur. Quamquam enim etiam Tertiani Patres sciant oportet res maioris momenti, quae in mundo accidunt, id tamen facile per lectionem apti periodici hebdomadalis vel aliis modis praestari potest.

Velit igitur R. V. diligenter ad haec animum intendere et de his suos alumnos paterne edocere, ut bene intelligant maius divinum obsequium et salutem multarum animarum per eos salvandarum id exigere.

Peculiari autem ratione commendo ut etiam Patres aliarum Provinciarum vel Assistantiarum eodem prorsus modo atque alii Tertiani hisce quoque in rebus tractentur.

Ad ephemerides vero et periodica quod attinet, velit praeterea R. V. mihi singillatim indicare quaenam Patribus Tertianis istic legenda permittantur.

R.^{ae} V.^{ae} et omnibus eius in spiritu discipulis peramanter in Domino benedico.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Francisci Borgiae.

10 octobris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

46.

17 octobris 1928.

Motu Proprio « Quod maxime » mittitur et commendatur.

AD COMPLURES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^{ae} V.^{ae} mitto exemplar Litterarum Apostolicarum « *Quod maxime* » Motu Proprio a Summo Pontifice Pio XI die 30 septembris nuper elapsi datarum, quibus Instituta Pontificia Biblicum et Orientale cum Pontificia Universitate Gregoriana peculiari quadam ratione consociantur (1).

Cum Sanctissimus Dominus hoc documentum et id quod in eo praescribitur magni admodum faciat, et multum inde ad sacra studia promovenda incitamentum speret, Pater Noster R.^m V.^m rogat, ut eius notitiam cum inter laicos tum in utrumque clerum spargat, ad quod iuvabit illud in linguam vernaculam vertere. Videat etiam R. V. pro sua discretione num in libellis quoque periodicis, qui non a Nostris sed ab externis redacti sint, aliquod aptum huius Motu Proprio commentarium edi possit, quo magnum eius momentum et complures utilitates solide sed sine exaggeratione illustrentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 octobris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pp. 36-42.

47.

28 octobris 1928.

Mittuntur quaedam exemplaria novae editionis libelli Exercitiorum, quorum divulgatio commendatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Nuper prodiit, curante P. Arthuro Codina, nova editio libelli Exercitiorum Spiritualium S. P. N. Ignatii, textum cum latinum tum hispanicum exhibens, addito indice analytico rerum.

Cum autem Patri Nostro maxime cordi sit ut intima Exercitiorum cognitio tam apud Nostros quam apud externos magis magisque promoveatur, huius libelli bina exemplaria speciminis gratia singulis Provinciarum Praepositis, eodem Patre Nostro iubente, nunc mittuntur: exemplaria quidem soluta tres, compacta vero quatuor libellas italicas, vectionis expensis computatis, singula veneunt, si ad nos petitiones mittantur; apud bibliopolas enim duplum forte venirent.

Velit R. V. mihi indicare utrum et quot exemplaria sive soluta sive compacta istic optentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 octobris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

48.

13 novembris 1928.

Commendatur ut litterae postulatoriae ab Episcopis obtineantur ad festum S. Margaritae M. Alacoque ad universam Ecclesiam extendendum.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iam inde ab anno 1920, quo B. Margarita Maria Alacoque supremis Sanctorum honoribus cumulata est, multorum sacrorum Antistitum vota, curante RR. DD. Iacobo Sinibaldi, colligi coepta sunt ad obtinendum ut novensilis Sanctae festum ad universam Ecclesiam extenderetur. Huic petitioni fere quingenti Excellentissimi Praesules ad hunc usque diem libentissime subscripserunt, et certo novimus hanc rem esse Sanctae Sedi gratissimam; sed, antequam res decernatur, ipsa Sancta Sedes exoptat, ut quam plurimi Antistites supplices preces porrigant. Quapropter R. P. Henricus Rondet, Procurator Generalis Congregationis Presbyterorum a S. Maria de Tinchebray, sedulus huius negotii hodiernus Promotor, nos rogavit ut sibi auxilio simus ad tales Episcoporum petitiones undique colligendas quo veriore quodam sensu universam Ecclesiam hoc postulare dici possit.

Quod cum Societatis erga SS. Cor Iesu peculiari pietati maxime congruat, cumque ex istis vestrae Provinciae regionibus aut nullus aut perpauci tantummodo Episcopi illas postulatorias litteras huc usque dederint, R.^{ae} V.^{ae} vehementer commendo ut pro sua prudentia quam plurimas huiusmodi preces secundum formulam adnexam aut quamlibet aliam similem ab Ordinariis Dioecesium obtinere curet easque episcopali nomine et sigillo munitas ad nos mittere velit.

Ne autem bis ab eodem Episcopo eadem res petatur, separata

scheda indicantur quinam Praesules ex istis vestris regionibus id iam praestiterint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 novembris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

NOTA. — *Similem epistolam die 6 novembris miserat P. Secretarius ad singulos de Societate Episcopos, reverenter rogans ut id per se praestare vellent, quod hic ab externis Episcopis per Provinciales obtinendum commendatur.*

Formula quae adhiberi potest ad litteras postulatorias exarandas.

BEATISSIME PATER,

Misericors humani generis Redemptor, ut divinae caritatis ignem, quem mittere venerat in terram, magis ac magis in hominum animis excitaret, Sanctissimi Cordis sui venerationem cultumque institui in Ecclesia voluit, ac promoveri.

Iamvero, ad hoc opus tam salutare tanque arduum exsequendum, ipse Salvator noster eligere dignatus est instrumentum - ut consuevit - hominum iudicio minime aptum, idest humilem inopemque Puellam in sacri claustris silentio delitescens, Margaritam Marianam Alacque. Quae, unius confisa voce praesidioque Christi, demandatum sibi opus aggressa est, et usque ad extremum vitae spiritum, verbis scriptisque et suae ipsius actione vitae, cultum erga Sacratissimum Cor Iesu propagare non destitit.

Illud autem Scripturae Sacrae: « Quicumque glorificaverit me, glorificabo eum » (*Reg. II, 30*), in humili *Visitationis* alumna Deus mirifice adimplevit. Eam enim, excelsis dum vixit a caelesti Sponso virtutibus ornatam, post mortem autem miraculis illustratam **Summus** Pontifex Pius IX in Beatorum Caelitum, Benedictus XV in Sanctorum numerum adscripsit. Solemne Apostolicae Sedis decretum magnis laetitiae significationibus Orbis catholicus excepit, cultusque divini Cordis ex Dei Famulae glorificatione vicissim incrementum sumpsit.

Iamvero communis est opinio, fore ut piorum studium erga SS. Cor Iesu eo amplius crescat et dilatetur, si cultus liturgicus S. Margaritae Mariae ad universam extendatur Ecclesiam. Huiusmodi autem extensio tantum abest ut cum legibus et institutis Sacrae Liturgiae pugnet, ut etiam plenissime congruat. Etenim in causis cur alicuius Sancti cultum liceat extendi, Summus Pontifex Benedictus XIV ponit eiusdem « eximia in Sedem Apostolicam et Ecclesiam merita » (*De Beat. et Can. Sanct.*, L. IV, c. 6, n. 12). At dubium esse nequit quin S. Margarita Maria Alacoque de Ecclesia Catholica optime sit merita, cuius operam Christus Dominus ad propagandam sui Cordis religionem adhibuit.

Confisus igitur haec Sanctitati Tuae probatum iri, Te, Beatissime Pater, humiliter obsecro ut, de plenitudine Apostolicae Potestatis, festum Sanctae Margaritae Mariae Alacoque, sub ritu duplici, cum officio et Missa pro Ordine *Visitationis* probata, ad Ecclesiam universam extendere digneris.

Sanctitatis Tuae

humillimus in Christo Servus et Filius...

49.

13 novembris 1928.

Probata quaedam systemata distribuendi cubicula Novitiorum et Iuniorum in novis aedificiis.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

SYSTEMA A. — Singuli Novitii intra ipsorum diaetam suum parvum cubiculum habent, in quo omnia die noctuque necessaria habentur: lectus, lavabrum, mensula ad scribendum et orandum. Ex qua parte cubicula ambulacrum respiciunt, solo tentorio claudantur, quod interdum colligitur, ut eo cubiculum vere apertum dici possit. Mensulae autem, quae etiam pro reclinatoriis ad orandum inserviunt, ita in cubiculis disponantur ut Novitii se invicem non videant, videantur vero a quopiam per ambulacrum transeunte. Parietes, quibus cubicula alterum ab altero separantur, non ultra metra 2,40 eleventur, ne aeris permutatio in tota ipsa diaeta impediatur.

SYSTEMA B. — Fere idem ac supra, sed maius habetur ambulacrum medium inter utramque cubiculorum seriem. Suppel-

lectilis quoque dispositio in singulis cubiculis simili modo fiat: sed, quo facilius impediatur mutuus Novitiorum aspectus, ex parte ambulae quaedam parietis vel tentorii pars retineatur firma, ita ut non relinquatur apertus nisi aditus qui fere aequiparetur ianae. Parietes seiungentes cubacula ne altiores sint quam supra dictum est.

SYSTEMA C. — Hoc unum differt a praecedenti, quod fenestellae singulorum cubiculorum binae copulentur, ne maior quam par est fenestrarum numerus cernatur, praesertim si in publicam viam prospiciant. Haec fenestellarum capulatio aut ad modum biforis aut per ligneam divisionem fieri potest.

SYSTEMA D. — Tota Novitiorum diaeta pluribus conclavibus constat, in quibus singulis quatuor degere possint Novitii: ideoque 4 lecti, 4 mensulae (quae etiam pro oratione inserviunt), 4 lavabra ibi locum habeant oportet. Interdiu lecti complicantur et, quae noctu lectulis singulis circumducuntur, tentoria mane auferuntur. Ianae autem conclavium aut adesse aut abesse possunt pro cuiusque Provinciae usu.

SYSTEMA E. — Consistit conclavibus satis amplis, ut suppellex supra descripta facile locum inveniat. Lectuli autem a capite muro applicantur, a latere invicem dissaepiuntur parvis parietibus, inter quos a pedibus lectuli tentorium obducitur. Mensulae vero vel bini opponuntur vel eodem omnes modo ordinantur, secundum opportunitatem habendae lucis sinistrorsum: utrovis modo, mensulis imponendus esset pluteus qui mutuum assidentium aspectum impediatur.

NOTAE. — 1) Quae de Novitiis dicuntur, etiam de Iunioribus plerumque valent.

- 2) Si plures in eodem conclavi sint collocandi (ut in systematis D et E), optandum est ne pauciores sint quam tres.
- 3) Generatim optandum ut singuli quandam habeant independentiam ab aliis, quae tamen non excludat vitam vere communem, cum quadam mortificatione semper coniunctam.
- 4) Quae de mensularum dispositione dicuntur ita intelligenda sunt, ut ratio habeatur quam maxima copiosae lucis e fenestris apte intrantis: ideoque, secundum locorum latitudinem, mensulae ne nimis a fenestris distent.

50.

3 decembris 1928.

Missio Iamaicensis Provinciae Novae Angliae adscribitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quae Missionum cura a Provincia Marylandiae-Neo Eboracensi, ante eius divisionem et Provinciae Novae Angliae erectionem, habebatur, ea etiam divisione peracta, altera quidem Provincia adiuvante, Marylandiae-Neo Eboracensi Provinciae tamen proxime demandata permansit. Nunc vero, huic Provinciae definitive adscripta Philippina Missione, et aucto iam Provinciae Novae Angliae Sociorum numero in Missione Iamaicensi laborantium, tempus advenisse censemus huius quoque Missionis administrationem firmitus definiendi.

Itaque, auditis utriusque Provinciae Praepositis idque ultro probantibus, re cum Patribus Assistantibus diligenter perpensa iisque consentientibus, divino auxilio saepius implorato, pro nostri muneris auctoritate decernimus Missionem Iamaicensem cum omnibus Societatis domibus in ea exstantibus aut futuris Provinciae Novae Angliae esse adscribendam, cuius Praepositus omnibus iuribus et officiis in eam potietur, quae ad nostrarum legum normam in Missiones dependentes Provincialibus conceduntur.

Socii autem Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis, qui in illa Missione nunc degunt, eidem ita applicati censeantur, ut inde amoveri nequeant sine utriusque Provincialis consensu. Reliquas etiam mutuas de toto hoc negotio duorum Praepositorum conventiones nobis propositas ratas habemus et confirmamus.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Epiphaniae Domini, 6 ianuarii 1929, in omnibus utriusque Provinciae et in

praecipuis saltem Iamaicensis Missionis domibus ad mensam legatur et ex eo die plenam vim obtineat.

Datum Romae, die festo S. Francisci Xaverii,

3 decembris 1928.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. † S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu

51.

3 decembris 1928.

Missio Madurensis Provinciae Tolosanae ad Viceprovinciae dependentis dignitatem evehitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quemadmodum Societas universa, quae est Dei erga nos bonitas infinita, nova eaque magna in singulos annos incrementa suscipit, ita exterarum quoque Missiones Societati concredita et aucto Missionariorum numero et continuis animarum ad veram fidem adductarum accessionibus feliciter in dies adolescent. Quod autem iam pridem Nostrorum Superiorum prudentia praeoccupaverat, id post iteratas Sanctae Sedis ad omnes Missionarios de clero indigena impensius instituendo adhortationes, etiam apud Societatem nostram optatum tulit fructum, cum copiosiores quotannis fiant indigenarum adolescentium vocationes, ita ut iam nunc praesagis oculis desideratam illius diei auroram prospicere possimus, quo mediis in Dioecesibus indigenis indigenae quoque Societatis Provinciae condentur.

Interea, quo citius ille dies Societati nostrae illucescat, dum prudenter per gradus nobis est procedendum, divinae tamen Pro-

videntiae consiliis, quod in nobis est, fideliter obsecundare cupientes, cum omnes nostras Missiones paterna cum dilectione saepius circumspereximus num forte aliquam inveniremus, quae ad plenam Provinciae rationem propius accedere videretur ad eamque maturius perventura speraretur, unam prae ceteris Trichinopolitanam seu Madurenses Missionem Provinciae Tolosanae deprehendimus, quae ab illo proposito termino sane haud longe abest. Nam, praeter Trichinopolitanum Sancti Pauli Seminarium sibi commissum, florentissimam habet Domum probationis cum magno Collegio Nostrorum Shembaganurensi ac minore Societatis Seminario Madurensi; item clarissimum Trichinopolitanum Collegium Sancti Ioseph et inchoatum Collegium Loyolaeum Madrasense; necnon Collegium Palamcottense, et Scholas Madurenses, Tutorinensem atque Dindigulensem; plurimas praeterea numerat Residentias vel Stationes in varios districtus optime distributas; in iis autem omnibus domiciliis complura opera sunt instituta ad fidem catholicorum roborandam et ad infideles Evangelii lumine illustrandos utilissima. Missionariorum vero tam ex Europa advectorum quam indigenarum numerus tantus est, ut vix alia e Societatis Missionibus eum adaequet; nec temere speratur etiam deinceps, praesertim ex illarum regionum incolis, auctum iri. Et quamquam haec omnia nondum adeo firma dici possunt, ut statim Missio sibimetipsi relinquenda videatur, tempus tamen iam advenisse putamus ut, quantum nunc licet, versus optatum finem progrediamur.

Itaque, re diu multumque coram Domino perpensa, et attentis Superioris Missionis eiusque Consultorum votis haud semel nobis expressis, auditisque Tolosanae Provinciae Praepositi eiusque Consultorum sententiis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, iisque omnibus ad unum approbantibus, pro numeris nostri auctoritate, Missionem Trichinopolitanam in Viceprovinciam, a Tolosana tamen Provincia etiam in posterum dependentem, erigimus, Madurenses nuncupandam, cum omnibus iuribus et officiis, quae ab Instituto nostro Viceprovinciis dependentibus tribuuntur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo B. Ioannis de Britto, 4 februarii 1929, in omnibus Provinciae Tolosanae et in praeci-

puis saltem novae Viceprovinciae Madurensis domibus secundum morem ad mensam legatur et exinde plenam vim obtineat.

Quod reliquum est, Sacratissimum Cor Iesu humiliter exoramus ut, intercedentibus, post Immaculatam Virginem Deiparam, Sancto Francisco Xaverio, Indiarum Apostolo, et Beato Ioanne de Britto, qui Madurenses olim Missionem apostolicis sudoribus atque etiam sanguine profuso fecundavit, hoc nostrum decretum de caelo ratum habere dignetur eique copiose benedicere, quo uberrimi indigenarum potissimum vocationum fructus inde profluant.

Datum Romae, die festo S. Francisci Xaverii,

3 decembris 1928.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

JOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

52.

8 decembris 1928.

Congregationes Sacrorum Rituum de miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière Nostrorum precibus commendantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 29 proximi mensis ianuarii indicta sit Sacrorum Rituum Congregatio *praeparatoria* super tribus miraculis, quae intercedente Venerabili P. Claudio de la Colombière e nostra Societate, a Deo patrata dicuntur quaeque in ordinem ad eius beatificationem proponuntur, curet R. V. ut Nostrorum omnium precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur optatus huius Congregationis exitus.

Quod si, ut sperare licet, faustus erit, brevi sequetur etiam

Congregatio *generalis* coram Summo Pontifice habenda, quam iam nunc omnium item precibus commendatam velim, ut insignem hunc divini Cordis Iesu praeconem, quem «servum fidelem et perfectum amicum» ipse Dominus dignatus est appellare, quam primum Beatorum honoribus cumulatam laeti venerari possimus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

53.

8 decembris 1928.

Viceprovincia Cechoslovacha in Provinciam Cechoslovachiae erigitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quae abhinc novem annos hoc ipso Immaculatae Virginis Deiparae festo die Cechoslovaca Viceprovincia creata est, ea superioribus annis adeo laeta suscepit incrementa ut iam ad veri nominis Provinciae dignitatem assequendam nihil ei deesse videatur. Nam, praeter Velehradense Collegium, iam tunc Pontificium declaratum, quod florere numquam destitit, duo Collegia Pragense et Mariascheinense, cum Seminario minore dioecesano utrique annexo, non modo in pristino bono statu semper servata sunt, sed magnos fecerunt progressus; itemque sex Residentiae, in praecipuis Reipublicae urbibus rite institutae, et Domus Exercitiorum Bodenbachensis atque Rosenbergense Societatis Seminarium minus inchoatum uberiores in dies fructus tulerunt ferunt-

que; Tirnaviensem autem et Velehradensem probationis Domos selecti quotannis Societati nomen daturi adeunt iuvenum manipuli, ita ut Sociorum numerus, computatis iis quoque qui ex finitimis Provinciis ad istam sunt transcripti, fere duplex nunc sit atque anno 1919 habebatur, nec temere speratur etiam in posterum auctum iri.

Itaque, re diu multumque perpensa et divino lumine saepius atque instanter invocato, attentis Praepositi Viceprovinciae eiusque Consultorum votis haud semel atque etiam per postulata olim nobis significatis, auditis quoque Patribus Assistentibus idque uno ore approbantibus, ea facultate usi quam Apostolicae Litterae et Societatis Constitutiones Praeposito Generali tribuunt, decernimus Viceprovinciam Cechoslovacam ad veri nominis Provinciam Cechoslovachiae evehendam esse, atque nostris hisce litteris evehimus, cum omnibus iuribus et officiis quae aliae Societatis Provinciae secundum nostrum Institutum habent, iisdem finibus servatis, quibus Viceprovincia utebatur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi, 25 decembris 1928, in omnibus novae Provinciae domibus secundum morem ad mensam legatur ab eoque die plenam vim obtineat.

Quae autem a nobis statuta sunt et decreta, ea benignissimus hominum Salvator in terris Infans apparens, Immaculata Deipara Virgine et Sanctis Cechoslovachiae Patronis intercedentibus, rata habere dignetur, novamque Provinciam omnipotenti sua virtute foveat, protegat atque defendat et ad maiorem in dies prosperitatem adducat.

Datum Romae, die 8 decembris 1928,

in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

54.

16 decembris 1928.

De Summi Pontificis quinquagesimo sacerdotii anno rite celebrando.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum die 21 decembris proximi anni 1929 quinquagesimus expleatur annus, ex quo Summus Pontifex Pius XI ad sacrum presbyteratus ordinem promotus est, mature considerandum videtur quomodo Societas nostra, quae « Sedi Apostolicae peculiariter inservire debet » (1), peculiares suae reverentiae ac devotionis sensus, in communi Ecclesiae laetitia, aptius significare possit.

Haec ergo ut ubique fiant commendo:

1. Ex omnibus Provinciis et Missionibus colligatur spiritualis quidam thesaurus, qui constet sanctis Missae sacrificiis, quae a Nostreis celebrata vel audita fuerint, sanctis Communionibus, coronis B. V. Mariae etc., ad Summi Pontificis intentionem Deo oblatis.

2. Mittatur a singulis Provinciis aliqua pecuniae summa, solito maior, ad conficiendam communem quandam « Stipem S. Petri », Societatis nomine Beatissimo Patri porrigendam.

3. Apud Collegiorum nostrorum alumnos, qui sane libenter in celebrando hoc iubilaeo partem habebunt, stipem colligamus ad constituendas « bursas » seu peculia studiorum ad clericos indigenas ex Missionibus educandos; quae sine dubio gratae admodum erunt Summo Pontifici, Missionum et cleri indigenae promotori studiosissimo.

Curandum autem erit ut haec dona spiritualia et pecuniaria ad me afferantur ante festum SS. Apostolorum Petri et Pauli anni proximi 1929.

4. In omnibus nostris ecclesiis, Collegiis, Scholis, peculiares

(1) *Const. P. X*, decl. B.

sollemnitates agantur; et in omnibus periodicis nostris ea de re apta conscribantur commentaria.

5. Peregrinationes romanas, auctoribus Episcopis susceptas, omni ope foveamus; aut etiam, si id aegre Episcopi non ferant, proprias suscipiamus. Huiusmodi enim peregrinationes, ut Annus Sanctus 1925 docuit, si bene ordinatae fuerint, pietatem et amorem in Sanctam Sedem non parum iuvant.

Hac autem occasione, libenter significo desiderium ab Excellentissimo Episcopo Lauretano nuper ad me delatum, ut peregrinantes, Romam anno iubilari venturi, secundum antiquam consuetudinem, Almam quoque Domum Lauretanam visitare ne omitant. Quod desiderium me, pro magno affectu quo Societas ab ipsis S. Ignatii temporibus illud Sanctuarium prosecuta est, cum Nostris communicaturum promisi.

Si vero Provinciales alia quaedam excogitaverint, quae ad iubilaeum hoc sacerdotale in commune aptius celebrandum facere videantur, id libenter ab iis accipiam. Gratum praeterea mihi erit si certior fiam de iis quae Provinciae vel domus facturae sunt, ut singulari modo, prout decet, regnanti Summo Pontifici Pio XI, pro continuis iisque minime ordinariis benevolentiae in nos testimoniis, gratum nostrum devotumque animum omnibus, quibus possumus modis, exhibeamus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 decembris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

55.

17 decembris 1928.

Nuntiatur iter Patris Nostri in Galliam et Hispaniam, et Vicarius Generalis pro eo tempore designatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum propter varia negotia in Galliam et Hispaniam proficisci debeam, ibique per aliquot hebdomadas commorari, Vicarium Generalem pro tempore meae absentiae constituo Patrem Franciscum de Paula Nalbone, Assistentem Italiae.

Omnium precibus me iterque meum commendo.

Romae, 16 decembris 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI,
Praep. Gen. Soc. Iesu.

56.

26 decembris 1928.

De editione Scriptorum Societatis mox aggredienda.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris die 27 ianuarii datis (1) R.^m V.^m certiolem feci tempus aggrediendae editionis Scriptorum Societatis tandem advenisse atque ab operibus S. Petri Canisii primi nostri Doctoris Ecclesiae initium esse faciendum. Post rem accuratius examina-

(1) V. supra, pag. 67.

tam, certa iam et definita proposita per epistolam adiunctam cum R. V. nunc communicare possum.

Ut autem desiderium proximae Congregationis Generalis, quae postulata de edendis Scriptoribus nostris, ut R. V. bene scit, plane approbavit et quae mihi et omnibus Societatis filiis summae est auctoritatis, quam optime exsequamur, R.^m V.^m enixe rogo ut pro suo erga Societatem amore optatis Patriis Streicher, editoris operum S. Canisii, pro viribus osecundare velit. Etenim tota editio haud difficile in tuto collocari poterit, si omnes secundum proposita rem rite promoverint et externorum quoque subscriptiones quam plurimas consequi studuerint.

Commendo me ss. SS.

Barcinone, die 26 decembris 1923.

R.^m V.^m.

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Epistola P. Friderici Streicher

ad omnes Provinciarum Praepositos.

REVERENTE IN XTO. PATER:

P. XTL

Congregatio Generalis proxima communi consensu approbavit quae Commissio secunda de duarum Provinciarum Postulato « de edendis Scriptoribus nostris » indicaverat (1). Cuius quidem iudicii haec fere sententia est: Summa videri commendatione dignum, ut promoveatur opus non solum studiis Societatis nostrae sed etiam scientiae ecclesiasticae universae haud dubie utilissimum. Ut alios Ordines religiosos neque viribus neque impensis parcentes magna diligentia auctores suos edendos curavisse et etiam nunc curare, ita Societatem quoque debere operam dare, ut vii de re theologica, philosophica, ascetica, mystica Scriptores magis innotescant factisque consuli possint.

(1) Cfr. *Acta Rom.* vol. V. 924, pp. 149 sq.

Itaque, re constituta, ab operibus S. Petri Canisii, primi nostri Doctoris Ecclesiae, ut par est, initium fiet. Herder Friburgensis ea typis exscribere paratus est et hanc editionem insigniter adornare honori ducet. Forma externa voluminum erit Patrologiae Mignianae similis.

Ne autem sumptus nimis succrescant, auditis rei librariae peritis, approbante Patre Nostro statutum est:

1. Ut haec opera sumptibus Societatis nostrae typis exscribantur.
2. Ut ergo nos ipsi ea venditemus.
3. Ut haec editio octingenta exemplaria contineat.

Ita fieri poterit, ut singulorum voluminum pretium RM. 40 seu Dollar. 10 non excedat.

Quoniam vero Societas hac ratione grave onus, ne dicam periculum, subibit, singulae Provinciae provideant necesse est, ut non solum a Nostris sed etiam ab externis, praesertim a Seminariis theologicis aliisque bibliothecis maioribus sive publicis sive privatis, quam plurima exemplaria emanant. Quare omnes et singulos Provinciarum Praepositos demisse rogo, ut iam nunc sedulo inquirere, quot exemplaria primi voluminis, quod opera Catechistica continebit, apud Nostros et externos se collocare posse sperent, meque de ea re quamprimum certiores facere velint. Ementibus viginti exemplaria alia duo sine pretio mittentur.

Monachii, die 25 novembris 1928.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in X.to

FRIDERICUS STREICHER, S. I.
Operum S. Petri Canisii editor.
Kaulbachstrasse 31a.
(Germania) MÜNCHEN 2, NO 6.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

57.

17 decembris 1927.

De ministerio instituendae iuventutis in Collegiis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDI IN XTO. PATRES:

P. XTI.

Saepius, ut bene nostis, scripsi de ministerio instituendae iuventutis in Collegiis, quod si semper fuit unum ex primariis Societatis ministeriis, a Summis Pontificibus saepe laudatum, et cui Societas proprium incrementum et fructum animarum conspicuum debet (Epit. num. 376); his praesertim temporibus maioris etiam momenti videri potest, si spectemus finem a N. S. P. Ignatio sibi praestitutum, iuvenum nempe externorum aedificationem in doctrina et moribus, quo fit ut etiam insignes candidati praeparentur, qui e Collegiis in Societatem convolent.

Huius igitur ministerii praestantia me adduxit ut nonnullas de eo commendationes vobis facerem, quas cum et in se gravissimas iudicem et ex intimo animo meo exortas dicere non dubitem, velim ut eas vos deinde cum Rectoribus Collegiorum communicetis.

Quattuor autem sunt praecipuae, e quibus ea primum locum tenet quae ad spiritualem et religiosam alumnorum instructionem spectat. Neminem latet hoc esse quasi fundamentum et regulam ceterorum in nostris scholis, in quibus is teneri debet modus quo externi scholastici in his quae ad doctrinam christianam pertinent bene instituantur, et cum litteris mores etiam christianis dignos imprimis hauriant (1).

Hunc a nobis conatum non immerito exigunt parentes, qui suos nobis filios educandos tradunt; huc spectent oportet quicumque suam operam in Collegiis alumnorum insumunt, Superiores, Magistri, Praefecti disciplinae; huc vero potissimum Praefecti spiritus, qui essent aptissimi designandi, viri nempe persuasi de praestantia ac

(1) *Const.*, P. IV, c. 7, n. 2.

singulari pondere sui muneris atque idonea praediti indole ad agendum cum iuvenibus eosque per semitas perfectionis ducendos.

Retineamus omnino, carissimi Patres, nisi velimus Collegia prorsus excindere, antiquas Societatis traditiones, quarum exstant praeclara documenta, in quibus tum necessitas huius muneris tum dotes illius qui eo fungatur describuntur; nec ulla ratione patiamur ut quidquam sui momenti et quasi observantiae amittat apud nos hoc officium, quod nunc ab hodiernis paedagogis et ab ipsis rerum publicarum gubernatoribus experientia edoctis velut summe necessarium agnoscitur et vel in ipsis saecularibus scholis instituitur.

At vero sit Praefectus rerum spiritualium dignus hoc nomine, qui non modo exhortationes diligenter praeparet easque ad suorum clientum captum et aetatem optime accomodet; verum his minime contentus ac peculiarem uniuscuiusque directionem plurimi faciens singulos ad se vocet, non quidem ut rationem conscientiae ab eis exigat, at ut singulis pro ingenio et capacitate et propensione apposita praebeat consilia.

Plurimum ad eundem hunc finem obtinendum iuvare possunt et debent confessarii alumnorum, quorum est in ipsa confessione iuvenes dirigere, armis contra inimicos animae instruere et ad perfectiora evehere; id quod iuvenes ipsi optant, obtineri tamen nequit si confessarii nihil aliud faciunt nisi praepropera festinatione confessiones illorum audire.

Ipsi denique professores secundum spiritum nostrae Rationis Studiorum non debent occasiones praeterire, quae se frequentes offerunt, ut ad pietatem discipulos alliciant, sive religionis nostrae pulchritudinem ostendentes, sive exempla revocantes aliquorum hominum qui in scientiis excelluerunt, sive aliis eiusmodi rationibus.

Religiosam alumnorum eruditionem directe fovant scholae tum catechismi pro inferioribus tum apologeticae pro maioribus, quae bis in hebdomada per horam sunt habendae. Eadem sunt hic repetenda, quae supra innui: ut nempe diligenter praeparentur scholae, ut ad alumnorum ingenium accommodentur; ut arma eis praebeantur quibus possint pericula superare quae certo labentibus annis offendent et difficultates saltem vulgares contra dogmata opponi solitas solvere; ut non tam expressis verbis quam tota methodo et doctrinae evolutione alumni sibi persuadeant maxime sibi utiles fore illas cognitiones ac proinde ad eas alacriter hauriendas impellantur. Quod certe minime obtinebitur si viderint hanc scholam facilius prae ceteris omitti, aut nullam esse constantiam in duabus horis per hebdomadam ei tribuen-

dis, aut tempus minus congruum eidem destinari, aut quolibet denique modo hanc disciplinam parvi haberi.

Altera commendatio in optima formatione professorum promovenda versatur. Boni mores sunt ab alumnis hauriendi, at simul *cum litteris*: utrumque constituit finem integrum Collegiorum. Iam vero quo melius fuerint professores propria disciplina informati, eo etiam poterunt melius discipulos informare; nullo autem pacto poterit suis alumnis eam scientiam et eruditionem ingerere quae progressui nostrorum temporum in plerisque disciplinis respondeat, professor qui materiam sibi mandatam in duobus vel tribus primis magisterii annis mediocriter vel etiam sat bene didicit, deinde vero ab omni ulteriori studio et investigatione abhorret. Ac semper est misere deploranda iactura temporis, quam nonnunquam ab aliquibus professoribus fieri audio, qui mediocritate quadam contenti ad altiora i. e. ad profundiores cognitiones acquirendas vel ad scribendum nullatenus se applicant.

Duo autem sunt hic, non in Superiorum memoriam revocanda sed plus semel revocata executioni ab eis mandanda. Primum est ut sedulo studeant numerum augere eorum qui publicis academicis titulis ornentur; hi autem deinde magisterio stabiliter addicantur et optimi evadant paedagogi. Quo vero facilius eiusmodi laureati magistri multiplicentur, inde iam a seminario minori, prout fieri alicubi coeptum est, studia sic ordinentur ut paulatim alumni examinibus pro gradu obtinendo subiei possint ac de facto plures subiciantur. Quod si exinde unius alteriusve vocatio in periculum vocatur ac vere ruit, habebimus e contra vocationes magis securas et excellentes.

Alterum est ut regendae scholae tempestive Professoribus assignentur nec facile mutantur; iuvenes autem qui ad Collegia mittuntur, brevi post examen de universa philosophia certiores reddantur de disciplinis quas sint edocturi, ac deinde sub experti Patris ductu ad easdem explicandas disponantur; quemadmodum in multis Societatis Provinciis fieri assolet. Secus fit ut magistri animos despondeant, ut non alacriter sed aegre onus scholae portent, ut tempus otiorum inaniter consumant, ut denique de Superiorum sollicitudine dubitent ac provisionis defectum conquerantur; imo et ipsos alumnos de doctrina detrahimus quam *ex iustitia* ipsis debemus. Ideo cum dolore intelligo nonnullam etiam post repetitas meas de hac re monitiones negligentiam in aliquibus Hispaniae Provinciis deprehendi, ita ut aliquando octo diebus ante cursum et nonnunquam etiam serius distribuantur materiae inter magistros. Omnino haec ratio agendi adversatur spiritui S. P. Ignatii, qui in Constitutionum parte quarta non pro theo-

logia solum sed pro litteris etiam ac pro artibus vel scientiis naturalibus vult ut idonei et eruditi praeceptores et quidem iusto numero constituentur.

Tertia commendatio Praefectos ac Subpraefectos disciplinae respicit, quorum dotes quam sint accurate perpendendae et quanti sint aestimandae vel ex eo innotescit quod efficacius prae ceteris ad characterem alumnorum formandum conspirant, alumnorum inquam qui generatim cum sint pueri, exempla inspectoris sensim imitantur et ad illius mores facillime se fiunt.

Quare, etsi tota horum opera in foro externo evolvatur et internum omnino revereri neque ullo pacto attingere debent, oportet tamen ut viri sint solide spirituales, et eorum plures Sacerdotio initiati, apti ad iuvenum indolem cognoscendam et ad nostros quoque Scholasticos in Subpraefecti munere dirigendos. Hinc etiam patet quanta sollicitudine Superiores curare debeant ut sufficienti tempore gaudeant ad spiritualia exercitia quotidiana integre ac tranquille peragenda.

Ipsi autem Praefecti ac Subpraefecti gravissimum sibi commissum munus serio exerceant; pueros cum magna reverentia tractent, tactus regulam fideliter ac religiose custodiant; qua in re Superiores ac Praefecti generales disciplinae exemplo praeant; quod si transgressio aliqua deprehendatur, non dissimulanda sed omnino punienda est, publica primum confessione culpa in triclinio, gravioribus etiam poenitentiis si de relabenti agatur.

Fratribus autem Coadiutoribus, si aliquando ob strictam necessitatem, quam intelligo nonnunquam adesse, est hoc munus committendum, non tamen sine magna prudentia et delectu id fiat: sint eiusmodi Fratres, quibus tanta res committatur, optimi religiosi, minime agrestes et duri, sed comes atque urbani, nec praeponantur nisi parvis puerulis. Et omnes quidem inspectores, potissimum vero hi Fratres, non externis mediis unice aut praecipue innitantur ac militari ratione imperent; sed suaviter pueros inducant ad recte agendum ex motivis internis ac supernaturalibus, ex rectae rationis et conscientiae lege, ac semina perfectionis christianae in illorum animos iaciant.

Postremo loco velim Superiores persuasos de severo adhibendo selectu in admissione alumnorum. Mihi quidem gaudio et solatio est ingens iuvenum numerus Nostrorum curis ac regimini traditus; pluris tamen quam numerum facio eorum qualitates, nec tam cupio ut multi quam ut excellentes doctrina et moribus sint.

Exemplum sequamur ipsorum religionis adversariorum, ipsorum hodiernorum communistarum, qui ad depravatas suas ideas facilius

spargendas, sollicite curant ut iis imbuantur optimi cuiusque fabricae opifices, hi qui naturae donis eminent ac suavin et validius in alios influere valent.

Nunquam rationibus praesertim oeconomicis cooptandi inter nostros alumnos sunt iuvenes pravis moribus vel filii familiarum quae velut profanae passim agnoscuntur. In iis quoque retinendis vel dimittendis, fideliter servantur quae in Const. p. 4, c. 16 (Epit. num. 390) praescribuntur. Ac certi sint Rectores tanto maiorem fore alumnorum copiam quo cautior fuerit eorum selectio. Cuius rei exempla possem permulta afferre, unum vero sufficiat cuiusdam Collegii, in quod non pauci irrepserant alumni liberiores vel e familiis minus honestis oriundi, novus autem eidem praepositus Rector plures quam viginti dimisit non sine scandalo aliquorum Patrum, qui Collegium in nihilum reductum iri timebant; cum ecce tot pii atque honorati parentes, qui tunc agnoverunt se posse securo et tranquillo animo id facere, filios suos nobis educandos commiserunt, ut facile dimissorum numerum superarent. Sic Deus ipse nostris pro Eius amplificanda gloria susceptis consiliis benedicit.

Si severior fiet delectus alumnorum, si eos retinuerimus inter quos validius et pietas et amor studii vigeant, ipsa externa disciplina suaviter ac sine ulla violentia florebit, tranquillior ac iucundior tam Nostris quam alumnis vita in Collegiis labetur; uberrimos denique ex hoc ministerio fructus, inter quos ille potissimum vocationum non omittendus, percipiemus quos Societas a sua origine omni tempore ex illo percepit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 decembris 1927.

R.™ V.™

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

58.

17 decembris 1927.

Normae quaedam traduntur de regendis Congregationibus Marianis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDI IN XTO. PATRES:

P. XTI.

Breves aliquas commendationes innuere vobis velim, quae Congregationes Marianas spectant, quarum momentum, quod gravius in dies dicere non dubitarem, non est cur iterum hic a me exponatur.

Volo autem nunc per vos zelum Directorum excitare ad industriam non praetermittendam, quae inde iam ab antiquis temporibus ab insignibus Directoribus feliciter et cum mirifico fructu adhibita fuit. Est autem ea aliquorum selectio Congregantium, quorum formationi Director peculiari sollicitudine et studio incumbat. Hi, ut patet, ex illis esse debent qui solida pietate emineant, iisque dotibus humanis ornentur quibus auctoritate inter ceteros polleant. Iidem operibus zeli apostolici propriis Congregationis generatim praesint oportet, in quibus et gerendis et recte etiam dirigendis, sub ductu utique Patris Directoris, se exerceant. Hac enim ratione fiet ut viri catholici evadant, apti ut totam suo influxu instaurent in Christo societatem.

Deinde nostrorum Patrum opera, quantum per vires atque officia liceat, eo intendat ut Congregationes Marianaе multiplicentur, sive hae a Nostris sive ab aliis Sacerdotibus dirigantur. Parvam universae iuventutis partem immediate regere per nosmetipsos possumus: plures tamen iuvenes in Associationes cogere easque sub B. V. Mariae tutela collocare opus est apostolicum, maxime nostrae Societatis proprium.

Ut autem facilius ac securius eiusmodi Congregationes in antiquo ac genuino earum spiritu conserventur, plurimum absque dubio iuvabit ut omnes amico foedere inter se consocientur. Hinc vehementer opto ut omnes quidem, ipsi autem potissimum Directores Congregationum, institutionem Hispanae Confoederationis toties commendatae promovere et Patris conatus, cui munus illam instituendi atque ordinandi commissum est, fovere atque ad felicem exitum ducere magno ac sincero studio satagant.

Sit autem labor minime tumultuosus, sed e contra tranquillus, at vero efficax: ita inimici Ecclesiae agunt; ipsi quidem ne pernicioosa sua coepta detegantur ac frustrentur, nos vero tum

ut invidiam aliorum vitemus, tum praecipue ut humilitatem sectemur quae copiosam solet a Domino compensationem accipere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 decembris 1927.

R.^{..} V.^{..}

Servus in X.to

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

59.

6 ianuarii 1928.

Coetus Romanus constituitur ad editionem nostrorum Scriptorum praeparandam.

AD P. ARTHURUM CODINA

E PROVINCIA ARAGONIAE (1).

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m non latet proximam Congregationem Generalem approbasse Postulata quarundam Provinciarum de edenda collectione praecipuorum Scriptorum Societatis et mihi mandasse ut de huius negotii expeditione curarem (2).

Iamvero, auditis PP. Assistentibus et peritis viris in consilium adhibitis, initium huius operis non videtur diutius differendum, eo magis quod, cum Societati Deus nuper concesserit Doctorem Ecclesiae renuntiatum habere S. Petrum Canisium, omnino decet ut quamprimum eius opera simul edantur; et reapse iam Patres Germani id cogitant et parant. Mox etiam idem praestandum erit de operibus B. Roberti Cardinalis Bellarmino. Oportet igitur ut statim bene determinantur normae quibus haec Scriporum Societatis collectiva editio regi debeat, praesertim quod ad exteriorem voluminum formam spectat, ad characteres et, si fieri potest, ad ipsum unicum editorem eligendum, atque etiam ad apparatus critici, quem vocant, dispositionem.

Ad haec omnia rite examinanda et discutienda Commissionem quandam Romanam constituendam duxi, in eamque cooptare statui PP. Petrum Tacchi Venturi, Franciscum Pelster, Iosephum de Guibert, nec-

(1) Romae in Curia Societatis degit.

(2) *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pp. 149 sq.

non R.^m V.^m, quae praeterea eiusdem Commissionis Secretarium ageret et documenta ad hoc negotium pertinentia apud se servabit. Velit etiam R. V. cum aliis Patribus agere de tempore et loco vestrorum conventuum, quorum conclusiones mecum deinde erunt communicandae.

Scio equidem R.^m V.^m compluribus iisque gravissimis laboribus distineri; sed spero fore ut, pro suo magno harum rerum usu et insigni peritia, hac in re multum quidem Societati et Ecclesiae prodesse possit, sed sine magna temporis iactura, nec dubito quin R. V. ob suum erga Societatem amorem id officii libenter sit praestitura.

Commendo me ss. SS.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

60.

2 februarii 1928.

Oklahomensis regio a Provincia Neo Aurelianensi seiungitur et Provinciae Missourianae tribuitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Attentis iis, quae RR. DD. Franciscus C. Kelley, hodiernus Oklahomensis Episcopus, nobis rettulit, et auditis Praepositis Provinciarum Neo Aurelianensis ac Missourianae cum suis Consultoribus iisque consentientibus, quo melius utriusque Provinciae fines secundum finitimarum regionum inter se necessitudines determinentur, officii nostri potestate decernimus, totam Oklahomensem regionem seu dioecesim a Provincia Neo Aurelianensi seiungendam et Provinciae Missourianae tribuendam esse.

Hoc nostrum decretum die festo S. Ioseph, 19 martii, in praecipuis saltem utriusque Provinciae domibus ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Datum Romae, die festo Purificationis B. M. V., 2 februarii 1928.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Socr. Soc. Iesu.

61.

25 februarii 1928.

*Seminarium Pontificium Kandyense a Missione Calcuttensi seiungitur
et Missioni Gallensi tribuitur.*

AD R. P. FERDINANDUM WILLAERT

PRAEPOSITUM PROV. BELGICAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Non certe fugit R.^m V.^m quantopere intersit ut, post facultatem conferendi gradus academicos Pontificio Seminario Kandyensi a Sancta Sede datam, exspectationi Summi Pontificis plene respondeatur. Altera ex parte Missioni Calcuttensi, ad quam pertinet Seminarium, et cui incumbit aliis domibus formationis superioris providere, in dies maior difficultas est huic officio satisfacere. Accedit et alterum incommodum, distantia scilicet magna, quae inter Calcuttam et Seminarium intercedit, qua fit ut Superiores maiores nonnisi difficile regimen in illud exercere valeant. Has difficultates perpendenti mihi visum est separare Seminarium a Missione Calcuttensi et adiungere Missioni Gallensi, cuius Superior tamquam Superior Regularis invigilare et providere deinceps debet, ut fini suo Seminarium plene respondeat, et quam optimis Professoribus instruatur. Ad hoc omnino opus erit ut non tantum Provinciae Belgica et Neapolitana (cui postea Missio Gallensis transferetur) vires intendant, sed et ceterae Missiones Societatis in Indiis, eo magis quod in Seminario Kandyensi sacerdotes pro omnibus Indiarum diocesisibus formantur. Litteras, quarum exemplar cum R. V. communico (1), iam dedi ad Superiores harum Missionum, ut liberales sese exhibeant in aptis Professoribus dicto Seminario praeparandis. Ita spem nutrio fore ut Seminarium Kandyense egregium scientiae emporium evadat, quam optimos fructus ad bonum Ecclesiae in istis regionibus laturum.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 februarii 1928.

R.^{..} V.^{..}
Servus in Xto.WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) V, infra, pag. 114.

62.

25 februarii 1928.

De professoribus pro Pontificio Seminario Kandyensi parandis.

AD SUPERIORES MISSIONUM IN INDIIS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum Sanctae Sedi multum in votis sit ut Pontificium Seminarium Kandyense, cui recens facultatem impertiit conferendi gradus academicos in philosophia et sacra theologia, exspectationi ipsius plene respondeat, Societati nostrae, cuius curae commissum est dictum Seminarium, onus omnino incumbit quam optimis illud instruendi professoribus. Hoc Seminarium, nuper a Missione Calcuttensi separatum, ad Missionem Gallensem (in Insula Ceylon) transcriptum est, quae a Provincia Belgica dependet, et postea ad Neapolitanam transferetur. Cum tamen illae duae Provinciae, quae iam pluribus Institutis formationis superioris providere debent, non possint solae eminentes professores praesertim indigenas Seminario Kandyensi parare, omnino necessarium est et iustum, ut omnes Missiones Societatis in Indiis Seminario, quod sacerdotes in bonum commune omnium dioecesium indicarum, format, pro viribus subveniant. Commendo itaque R.^{ae} V.^{ae} ut, pro sua liberalitate et ad commodum totius Ecclesiae indicae, Superiori Missionis Gallensis adstet in optimis professoribus Seminario Kandyensi parandis.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 februarii 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

63.

28 martii 1928.

De christiana iuventutis institutione in nostris Collegiis fovenda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ASSISTENTIAE ITALIAE.

REVERENDO IN CTO. P. PROVINCIALE,

P. C.

Dopo aver ricevute e considerate le relazioni dei singoli Collegi dell'Assistenza sullo stato dell'istruzione catechistica in essi impartita,

credo utile di insistere in comune sopra di alcuni punti che mi sembrano essere di maggiore importanza.

Devo congratularmi in primo luogo con quei Collegi (e sono in buon numero) che, nonostante le difficoltà di vario genere che si frappongono, hanno assegnate all'insegnamento catechistico non meno di due ore, per tutti indistintamente i loro alunni.

Vedo invece con dolore che parecchi altri Collegi non sono ancora arrivati alle due ore prescritte, o almeno non vi sono arrivati nelle classi superiori, che pure non hanno meno bisogno delle inferiori di istruzione religiosa.

Credo perciò, vista l'importanza gravissima della cosa, di dover ordinare che nel prossimo anno tutti assolutamente i Collegi dell'Assistenza, e per tutti gli alunni, diano due ore di tempo all'istruzione catechistica.

Nelle relazioni suddette è quasi comune il lamento della noncuranza delle famiglie e del poco interesse degli alunni più grandi per l'insegnamento religioso. Desidero e raccomando perciò caldamente che si studino e si adottino i mezzi più efficaci per renderlo interessante e farne rilevare il prestigio. A tal fine il P. Provinciale potrebbe convocare un piccolo convegno di Padri sperimentati della Provincia per promuovere l'istruzione religiosa dei nostri alunni.

Altre industrie proponevo a V. R. nella mia lettera del 26 marzo dell'anno scorso (1) e vedo con piacere che alcune di esse sono già praticate in parecchi Collegi. Insisto sull'*opportunità* del tempo in modo che, dalla stessa collocazione di esso, l'alunno capisca l'importanza che noi giustissimamente annettiamo ad una tale disciplina; e insisto pure sulla *qualità* del docente. So purtroppo che non è facile dappertutto affidare a Sacerdoti il detto insegnamento. Desidero tuttavia che almeno sieno Sacerdoti quelli incaricati dell'insegnamento agli alunni più grandi. I Rettori poi, o i Prefetti degli Studi, suppliscano con opportune ispezioni là dove siamo costretti a valerci dell'opera di maestri non Sacerdoti, ed affidino ad ogni modo un insegnamento tanto importante e tanto delicato alle persone che si stimino a ciò più atte e capaci. Si cerchino insomma e si tentino tutte le vie possibili a perfezionare questo insegnamento, così da interessare ed innamorare del medesimo gli alunni, e formarne la base consaputa ed amata della loro attività spirituale. Con tale cristiana maturità è da sperare che essi influiranno beneficamente pure sulla lamentata freddezza delle loro famiglie.

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1927, pp. 720-724.

Desidero che questa lettera sia comunicata ai Consultori della sua Provincia e a tutti i Rettori e Padri che lavorano nei Collegi.

In unione de' suoi ss. SS.

Di V. R.
Servo in Cristo

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. d. C. d. G.

64.

2 maii 1928.

De vacationibus Scholasticorum rite ordinandis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ASSISTENTIAE GALLIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE :

P. C.

Votre Révérence n'ignore pas combien grande est la sollicitude de la Compagnie pour le saine et solide formation des Nôtres dans l'ordre surnaturel, intellectuel, apostolique, en vue de procurer la gloire toujours plus grande de Dieu par le soin de notre perfection personnelle, mais en même temps par le zèle du salut et de la perfection du prochain. Préoccupé d'assurer l'efficacité de cette formation dont dépend la valeur et la fécondité de la Compagnie tout entière, N. P. Saint Ignace a traité ce sujet avec un soin tout particulier dans ses Constitutions; après lui, ses successeurs y ont fréquemment insisté dans leurs Ordonnances et leurs Instructions, les Congrégations générales dans leurs décrets; enfin l'Epitome a recueilli les prescriptions maintenues en vigueur, et que nous devons suivre avec une grande fidélité.

Dans cette lettre, je veux attirer votre attention sur le bon usage des temps assignés au repos des Scolastiques, soit au cours de leurs études, soit durant leur régence.

L'Institut, interprété par la tradition autorisée, prévoit les congés hebdomadaires, les grandes vacances, les petites vacances. En diverses circonstances, des médecins éminents ont manifesté leur admiration pour la sagesse de ces dispositions. Le but de ces interruptions imposées par la règle est double: refaire les forces corporelles et spirituelles par une détente raisonnable et suffisante, faciliter la mise au point de la formation complète et harmonieuse, grâce à des loisirs judicieusement occupés. Par cela même, le caractère des congés et des va-

cances se trouve tout indiqué: repos intellectuel, entrain joyeux dans des divertissements conformes à l'esprit de notre vocation, calme et modération dans un travail intellectuel utile, bien choisi et bien dirigé. L'agitation, l'oisiveté, le surmenage physique ou intellectuel détourneraient également de la fin qu'on se propose d'atteindre et causeraient en fait plus de mal que de bien.

Le congé hebdomadaire est prescrit en ces termes dans l'*Epitome*: «*Singulis hebdomadis dies saltem unus quieti destinatus sit in quo ad hortum sive praedium vel alio (Scholastici) mitti poterunt*» (1). Les termes mêmes de la loi montrent bien qu'il s'agit d'un vrai repos et non d'une simple suspension des classes dont il serait permis à chacun d'user pour s'adonner plus librement au travail personnel, quoiqu'il ne soit pas défendu de donner au début et à la fin de ces journées un certain temps à quelque occupation modérée. La modération sera d'ailleurs assurée naturellement si, comme cela est conseillé, et prévu par le Coutumier, le congé se passe hors de la maison. De plus, il est à remarquer que le congé hebdomadaire est imposé comme un minimum «*dies saltem unus*», et le Coutumier de l'Assistance de France précise: «*Singulis hebdomadis, scholae vacant semel integro die et, praeterea, semel post prandium habetur deambulatio*».

Sur la quinzaine des grandes vacances, l'*Epitome* est formel: repos complet dans l'abstention de toute étude. Quant à la manière d'employer ce temps de repos, elle est clairement suggérée par cette règle fort sage: «*peragatur autem haec studiorum intermissio ita ut, et corpori recreationem viresque pariat, et spiritus ardorem minime exstinguat*» (2) On s'y conformera en procurant aux Scolastiques des distractions joyeuses, mais sans excès qui fatiguent ou qui soient en opposition avec la pauvreté, la simplicité, la modestie vraiment religieuse; ils pourront ainsi se détendre par des excursions au grand air, par des jeux conformes à nos traditions, par des lectures reposantes et toujours — cela va sans dire — choisies avec le plus grand soin; ils aimeront surtout à profiter de ces jours pour s'affectionner davantage, dans la charité fraternelle, à la vie de famille de la Compagnie. Durant cette trêve des études, et cette période de délassement, «*ce qui ne chôme pas*», — fait remarquer le Père Fortis dans une de ses ordonnances, — c'est la fidélité à toutes les Constitutions qui regardent notre vie spirituelle, à toutes nos règles, règles communes

(1) *Epit.* n. 287.

(2) *Epit.* n. 289 § 1.

et règles particulières de chaque emploi. Toutes ces observances restent en pleine vigueur, elles n'obligent pas moins à la campagne, pendant les vacances, qu'au Scolasticat pendant le cours des études » (1).

Succédant immédiatement, suivant l'usage, aux grandes vacances, et précédant de plusieurs semaines le retour à la vie laborieuse des études, la Retraite annuelle est fort avantageusement placée. C'est en effet un moment favorable pour la faire avec moins de fatigue, pour en mieux assurer les fruits et en prévoir, dans le calme des petites vacances, l'application pratique à l'année qui doit suivre. Durant ces jours de retraite, dit l'Epitome, « Nostri domo non egredientur et, seposita qualibet alia occupatione, rebus spiritualibus unice vacent » (2). Il serait superflu, grâce à Dieu, d'insister sur le devoir qui incombe aux Supérieurs d'assurer à tout prix et de faciliter à leurs inférieurs la fidélité absolue à ces prescriptions.

Considérées, ainsi qu'elles doivent l'être, comme une période de détente calme et sérieuse, de travail intellectuel modéré alternant avec le repos, les petites vacances peuvent être d'un très grand profit; mal comprises, elles deviendraient inutiles et même nuisibles: « ita ordinentur ut debita quiete Scholastici frui possint sed tempus, secundum Superiorum directionem, utiliter impendant » (3).

Or cet emploi utile du temps consistera, par exemple, à revoir tranquillement les questions étudiées au cours des années précédentes, pour se les mieux assimiler ou au besoin pour combler les lacunes; pour se bien mettre au point en vue de commencer plus fructueusement l'année suivante, — à compléter la formation générale par certains exercices fort utiles en eux mêmes mais qui, faute de temps, ne peuvent trouver place dans le courant de l'année, — à faire, sous la direction des Supérieurs et selon les aptitudes et les besoins de chacun, quelques lectures instructives et formatrices, quelques travaux faciles. Les Recteurs encourageront aussi certaines académies et pourront à l'occasion, sans toutefois en abuser, inviter pour des Conférences quelques Pères de réelle valeur et de bonne influence. Mais, parmi toutes ces occupations il en est une de très grande importance: la préparation de sermons suivant l'usage de chaque Province. Encore faut-il que cette préparation soit sérieuse et constitue un véritable exercice de formation. Ce serait en éluder l'obligation et la rendre inopérante que de se contenter de rédiger légèrement quelque im-

(1) Cif. *Epit.* n. 289 § 2.

(2) *Epit.* n. 190 § 2.

(3) *Epit.* n. 289 § 3.

provisation qui permette tout juste de se tirer honorablement d'affaire lorsqu'il s'agira, lors de la visite du Provincial, de donner au réfectoire un spécimen de son talent. Le travail des petites vacances servira au contraire à préparer de bons prédicateurs pour l'avenir si l'on exige la solidité du fond, la fermeté et la clarté de la composition, la pureté de la langue, l'élégance et la couleur du style selon la capacité de chacun, la correction et l'expression du débit et du geste : tout cela suppose évidemment le concours de correcteurs compétents et suffisamment exigeants.

D'autre part il sera bien à propos de fournir aux Scolastiques, spécialement aux Théologiens, quelques occasions de s'exercer modérément à ces travaux apostoliques qui leur sont interdits dans le cours de l'année scolaire ; ils pourront donner avec édification dans les paroisses voisines de ces instructions familières qui ne demandent pas grande préparation, et employer un peu plus de temps à faire le catéchisme aux enfants. Quant aux prêtres, ils pourront, comme je le dis dans ma lettre du 29 avril, faire quelque ministère peu chargé, qui ne puisse être assimilé à ceux que font les *operarii* dans les Résidences, par exemple entendre les confessions et faire un sermon à l'occasion d'une fête, au plus donner une retraite de trois jours, mais pas davantage.

Dans tout ce qui précède, je n'ai fait que rappeler, comme je l'annonçais en commençant, ce qui est établi par l'Institut de la Compagnie et par nos traditions autorisées. Mais, est-ce bien ainsi que les choses se passent en fait ? Malheureusement, je dois constater que la pratique de ces dernières années s'écarte assez notablement de ce programme. On a pu, quelque temps, alléguer les conditions anormales créées par la guerre et ses suites : raisons de santé, d'études interrompues et autres circonstances exceptionnelles, mais l'excuse ne saurait garder indéfiniment sa valeur ; et d'ailleurs, elle n'était qu'en partie légitime, car il faut bien reconnaître que, même avant la guerre, la fidélité à observer ces prescriptions que je viens de mentionner, tendait déjà à se relâcher quelque peu. Depuis, les dérogations ou concessions accidentelles sont allées petit à petit en se multipliant et le nombre a cru insensiblement des Scolastiques que l'on voit aux petites vacances d'automne, de Pâques, même de Noël, s'absenter de la communauté pour des voyages ou des séjours d'études, pour consulter des bibliothèques ou travailler dans des laboratoires, pour se livrer aux ministères ou pour s'initier à l'action sociale. Afin de disposer de plus de temps encore, on n'a pas hésité parfois à permettre de faire hâtivement les Exercices Spirituels à peine l'année scolaire

achevée, ou de les différer jusqu'à la veille de la rentrée, non sans détriment, dans un cas comme dans l'autre, du fruit spirituel et de la santé. En de telles conditions, peut-on espérer que, durant le temps des cours, les études scolastiques obtiennent, comme elles le devraient, tout l'esprit et tout le coeur de nos étudiants « serio et constanter ad studia animum adiiciant » et n'est-il pas plutôt à craindre qu'elles aient à souffrir tour à tour de la concurrence d'autres occupations plus aimées et d'un excès de fatigue qui rend moins dispos au travail calme et fécond? Surtout, c'est par cet abus qu'il est à redouter « ne fervore studiorum intepescat solidarum virtutum ac religiosae vitae amor ».

On se rend bien compte que le dommage n'atteint pas seulement ceux qui passent leurs vacances loin de la maison, mais les autres aussi, pour qui la vie de famille réduite en si petit comité devient forcément moins vivante, moins joyeuse et moins réconfortante au cœur.

Les remarques que je viens de faire regardent directement les Scolastiques qui vivent dans nos maisons d'études, elles trouvent leur application dans le cas de nos régents.

Il n'est pas rare d'entendre des Pères graves des quatre Provinces, et parfois les Scolastiques eux-mêmes, se plaindre que le surmenage de la vie de Collège mette obstacle à la vie intellectuelle et religieuse, ne laissant aucun loisir pour le travail personnel, rendant pesante et difficile la fidélité aux exercices de piété; et l'on se demande, en déplorant la pénurie d'hommes dont souffrent actuellement les Provinces de France, de quelle manière on pourrait bien décharger un peu nos régents. Je reconnais fort bien la difficulté, dans les circonstances présentes, mais la nécessité est grave et la solution doit être trouvée à tout prix. En tous cas, la première qui s'impose est d'assurer à nos régents les repos prescrits par nos règles. Or, bon nombre d'entre eux consacrent une partie ou même tout le temps des grandes et petites vacances soit à travailler sans contrôle certaines spécialités (pas toujours sans quelque arrière-pensée de se préparer pour l'avenir la destination de leur choix), soit à se dépenser dans les colonies d'enfants et autres oeuvres.

Dans ces conditions, il ne peut guère être question de refaire la santé et les forces du corps, de l'esprit et de l'âme, de se tenir au courant du mouvement intellectuel, de préparer pour l'année des classes intéressantes, de développer son éducation pédagogique, de cultiver sous la direction des Supérieurs certaines connaissances utiles à la formation générale et à la valeur de l'enseignement classique. Et c'est ainsi que, le jour de la rentrée, on voit des régents, plus fati-

gués encore qu'au jour du départ des élèves, reprendre sans goût leur belle tâche de professeurs et de surveillants, obligés de préparer au jour le jour, fiévreusement, tant bien que mal, comme une corvée et non plus comme un saint apostolat, leurs classes, leurs sujets de devoirs et de compositions ou d'académies, leurs jeux et les exercices ou les fêtes de leurs division.

La conclusion s'impose : il est nécessaire de remettre en vigueur les règles et traditions de la Compagnie ; il n'y a aucune raison de différer davantage pour cela, aucun avantage à ne revenir que graduellement au régime normal. Tout délai, toute tergiversation ou demi-mesure inspirée par un souci exagéré et illusoire de ménager la transition, ne faciliterait nullement l'exécution et risquerait au contraire de la compromettre. C'est donc dès le mois d'août de la présente année que doit se faire le retour aux prescriptions de l'Institut et du Coutumier sur les congés, les grandes et petites vacances, la retraite annuelle, sans qu'il soit désormais permis, même aux Scolastiques étrangers, de se séparer durant ces périodes de la communauté.

S'il se présentait quelques cas exceptionnels ou, pour des graves raisons, une dérogation semblât justifiée, soit pour le lieu des vacances, soit pour l'emploi de ce temps, chacun des cas devrait m'être soumis, clairement exposé dans ses circonstances concrètes, la décision en demeurant réservée, pour le moment et jusqu'à nouvel ordre, au Père Général.

Je ne me dissimule en aucune façon, mon Révérend Père, que cette application immédiate et rigoureuse sera pour beaucoup l'occasion de sacrifice, peut-être pénibles, mais qu'un bon religieux doit être prêt à faire généreusement et joyeusement, qu'elle entraînera peut-être même au début, ici ou là, quelque petit inconvénient particulier mais qui n'est pas à mettre en balance avec l'intérêt général et primordial en cause. Au reste, ces difficultés, ces inconvénients seront d'autant moins grande importance, d'autant moins longue durée que l'exécution sera plus prompte et plus radicale. Après un an, deux ans au plus, on commencera à constater les heureux effets de ces mesures si sages que la Compagnie a établies dans sa prudence maternelle et dont une longue expérience a confirmé la sagesse. Nous entendrons moins parler de ces neurasthénies et de ces fatigues qui annihilent trop souvent des jeunes gens plein de ressources ; nous souffrirons moins des conséquences de ce déplorable individualisme qui, poussant les uns à une action extérieure immodérée, les autres à un surmenage intellectuel épuisant, ruine la vie religieuse et stérilise l'oeuvre commune. Mais, par dessus tout, nous attirerons, par une

sainte fidélité à la lettre et à l'esprit de notre Institut, les bénédictions de Notre Bienheureux Père St. Ignace et, avec elles, les grâces les plus abondantes de Dieu sur notre vie religieuse et apostolique.

Je me recommande, mon Révérend Père, aux ss. SS. de V. R.

Rome, le 2 de mai 1928.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

65.

31 maii 1928.

Annum saeculare Collegii Valsensis Provinciae Tolosanae Pater Noster vehementer gratulatur.

AD PATRES ET FRATRES COLLEGII VALSENSIS
PROVINCIAE TOLOSANAE.

MES RÉVÉRENDÉS PÈRES ET MES BIEN CHERS FRÈRES :

P. C.

Vous allez célébrer le Centenaire du Scolasticat. Je tiens à vous dire que je prends la plus grande part à votre joie et que de loin je m'unis cordialement à votre légitime fierté.

Très volontiers, vous le pensez bien, j'aurais suivi les traces de mes prédécesseurs, les Pères Roothaan et Martin, et visité cette chère maison de Vals qui m'invitait si filialement. Ce sacrifice, je suis obligé de le faire, je l'offre pour vous. Mais à ma place je vous envoie le Père Assistant de France, qui vous dira mes félicitations et mes vœux.

Nous remercions Dieu ensemble, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, et du cœur le plus vivement reconnaissant, pour les grâces innombrables reçues dans cette maison, le long de cent années, par un si grand nombre d'enfants de la Compagnie. Au tout premier rang des sujets de notre gratitude, nous mettrons la naissance chez vous de l'Apostolat de la Prière, humble semence de 1844 devenue l'Œuvre immense et vigoureuse, chère au Cœur de la Compagnie entière et des Souverains Pontifes eux-mêmes ; à côté du souvenir du Père Gin hac, qui s'y forma et y forma les autres, nous placerons cette véritable armée de Missionnaires, dont le tableau si plein honore justement votre porte d'entrée, et l'armée plus nombreuse encore des ouvriers incon-

fusibles de l'oeuvre de Dieu, apôtres par tous les dévouements, par l'exemple et par la souffrance, par la parole et par la plume, et même par l'art, tous ceux qui sont allés répandre dans les cinq parties du monde le zèle et la science reçus à Vals des soins diligents et persévérants de tant de professeurs, quelques-uns illustres comme le Père Gury, pour ne nommer que lui, tous pleinement dévoués à leur tâche cachée et magnifique : maîtres et élèves qui ont été, chacun à son poste, les continuateurs de Saint François Régis, le cher Saint du Puy qui vous protège de si près.

Je demande à Notre-Seigneur avec vous, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, que ces glorieuses traditions aillent se développant toujours davantage à Vals, que de plus en plus s'y forment des générations de vrais Jésuites, vigoureusement trempés dans la vie intérieure la plus solide et la plus vivante, oublieux d'eux mêmes, humbles et obéissants, allègrement laborieux, uniquement soucieux des intérêts de Dieu, Notre Seigneur bien-aimé, jaloux de recevoir et d'utiliser au maximum toute la formation spirituelle et toute la formation intellectuelle de l'apôtre complet, cette splendide formation de la Compagnie, ce grand esprit, à la fois large et fort, de Notre Bienheureux Père, grâce auquel vous serez pleinement ce qu'il a voulu de tous ses fils : des ouvriers choisis de l'A.M.D.G.

Daigne entendre mes vœux Notre-Dame de France, dont la statue colossale, du haut de son rocher de basalte, dans ce merveilleux cadre de volcans éteints, tend précisément vers vous, en un geste si maternel, son divin Fils !

Et pour que Dieu accorde à Vals, celui d'aujourd'hui et celui de demain, ces grâces insignes, j'applique trois cents Saintes Messes.

Je vous bénis tous très paternellement, mes Révérends Pères et mes bien chers Frères, et me recommande à vos SS. SS. et à vos prières.

Rome, 31 mai 1928,

en la fête de Marie Médiatrice de toutes les Grâces,

Le serviteur de tous
en Notre-Seigneur Jésus-Christ :

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

66.

8 iunii 1928.

Patri Jacobo Terrien septuagesimum Societatis annum celebranti Patet Noster gratulatur et gratias agit.

AD P. IACOBUM TERRIEN

E PROVINCIA FRANCIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE :

P. C.

A l'approche du soixante-dixième anniversaire de vie religieuse de V. R., je ne voudrais pas manquer de vous envoyer, avec mes félicitations, ma plus affectueuse bénédiction. Je m'unis à vous pour remercier le bon Dieu de toutes les grâces qu'il vous a faites pendant tout ce temps et du bien qu'il a daigné opérer par votre ministère.

Pareil jubilé est bien rare chez nous. Mais je tiens à vous le dire, ce n'est pas tant à l'ancienneté du jubilaire que je veux rendre hommage, qu'au fils très aimant de la Compagnie, dont la vie entière a été consacrée au service et à la gloire de sa Mère.

Vous nous avez appris à tous à la mieux connaître et à la mieux aimer. Vous nous l'avez montrée vivante et sainte dans les exemples de nos Frères aînés (1); vous nous avez fait mieux comprendre et mieux apprécier le bonheur de vivre et surtout de mourir dans son sein par la persévérance dans notre vocation (2). Nous vous devons tous beaucoup. Aussi est-ce avec une joie profonde, mon Révérend Père, que je vous exprime aujourd'hui la reconnaissante vénération de toute la Compagnie et que je présente au bon Dieu à votre intention l'offrande de 100 saintes Messes célébrées par vos Frères.

Je me recommande aux ss. SS. de V. R.

Rome, le 8 juin 1928.

R.^{ac} V.^{ac}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI,
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Patri Terrien multum debetur quod opus " *Ménologe de la Compagnie de Jésus* ", a P. Elesbano de Guilhermy conscriptum compleri et edi potuit.

(2) Notissimus est apud Nostros libellus Patris Terrien: *Recherches historiques sur cette tradition que la mort dans la Compagnie de Jésus est un gage certain de la prédestination*.

67.

2 iulii 1928.

Socios divisae Provinciae Missourianae Pater Noster alloquitur.

AD PATRES AC FRATRES

PROVINCICIARUM MISSOURIANAE ET CHICAGIENSIS (1).

REVERENDI PATRES AC FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Magno dividendae Provinciae negotio ad felicem exitum deducto, vos omnes, Reverendi Patres Fratresque carissimi, utriusque Provinciae socios alloqui cupiens, sermonem haud melius inde inchoare possum, quam ex materno Beatissimae Deiparae Virginis auspicio, quo haec edicuntur, quo etiam promulgantur. Sub tantae Matris patrocinio fieri nequit quin duae vestrae Provinciae nova in dies incrementa suscipiant, non modo quod ad Sociorum operumque numerum, sed, quod maioris momenti est, quod ad interiorem cuiusque Sodalis atque etiam totius utriusque Provinciae spiritum magis magisque ad genuinam nostrae vocationis formam componendum.

Iure merito gaudere et Deo amplissimas reddere gratias oportet, quod carissima pristina Provincia Missouriana hunc genuinum Societatis spiritum et semper in suis coluit et filiis posthac separatim militantibus, tamquam pretiosissimam hereditatem, intemerate custodiendum transmittit. Hunc igitur domesticum thesaurum simul cum iamdiu probatis traditionibus fideliter servate indemnem, et sancte invicem aemulamini ut copiosiores fructus inde capiat.

Chicagiensis autem Provincia, Provinciae matris haud levia sacrificia in ipsius bonum magno animo suscepta recogitans, meliores ei vices rependere nequit, quam ut optima matre dignam semper filiam se praebeat probetque.

Amplissimus vobis patet apostolicorum laborum campus, non solum in patria, sed in longinquis quoque Indiarum regionibus: dominicum hunc agrum vobis commissum, quovis proprio commodo posthabito, ut Ignatii Patris filios decet, maiorem Die gloriam unice intuentes, impigre excolite, illumque in sudore vultus vestri, quin etiam, si opus sit, in sanguine vestro feracissimum efficere conemini.

Quod reliquum est, sicuti laudabili obsequio prius decretum, quod fratrum a fratribus separationem nunquam non ingratham inchoavit, tamquam de manu Dei accepistis, ita etiam quae nunc statuta sunt, generosa cum sedulitate implete.

(1) V. supra, pp. 74-76.

Vobis omnibus ex animo benedico et vestris sanctis Sacrificiis et orationibus me enixe commendo.

Romae, die festo Visitationis B. M. V., 2 iulii 1928.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LĘDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

68.

7 iulii 1928.

De momento et genuino spiritu Sodalitatum Marianarum.

AD P. ALANUM DE BECDELIÈVRE

SECRET. CONGR. MARIAN. IN PROVINCIA FRANCIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE:

P. C.

A la veille des Journées de Directeurs de Congrégations qui vont se tenir à Rennes, je tiens à assurer V. R. et ses collègues que je vous suis intimement uni par la prière. Vous devinez sans peine l'intérêt que je prends à vos travaux, car je n'ai pas à vous redire une fois de plus combien me sont à cœur les Congrégations de la Ste Vierge.

Depuis nos conférences de 1922 auxquelles V. R. a pris une part très active et apporté un concours fort apprécié, je constate avec plaisir qu'il s'est fait en France de bon travail pour en réaliser les conclusions. Suivant mon désir et mes recommandations, on s'y est attaché moins à provoquer au dehors les manifestations bruyantes d'une activité plus ou moins superficielle qu'à faire pénétrer en profondeur, la véritable conception des Congrégations de la Ste Vierge.

Autant que j'en puis juger, les efforts n'ont pas été vains: là même où les Congrégations ne sont pas expressément nommées, parce qu'on ne les connaît pas (faut-il dire parfois: parce qu'on n'ose pas?), les principes essentiels de la Congrégation se font jour et sont même ouvertement proclamés: on comprend toujours mieux que la génération actuelle a besoin d'une profonde dévotion à la Sainte Vierge; qu'il faut donner à cette dévotion une base doctrinale solide; qu'il faut former des élites agissantes; qu'il faut, dans la formation de ces élites, promouvoir avant tout la vie surnaturelle, mais à tel point qu'elle déborde et rejaillisse dans les œuvres du zèle apostolique.

En disant cela, on ne fait qu'énoncer la charte même des Congrégations de la Ste Vierge dont c'est l'honneur d'avoir, autant qu'il est possible, excellemment réalisé cet idéal dans le passé et de le réaliser encore partout où elles ont conservé leur physionomie authentique et traditionnelle.

Aussi, ne puis-je que féliciter ceux qui ont élaboré le programme des journées de Rennes du choix très sage des questions mises à l'ordre du jour. Je ne doute pas que les échanges de vues, la communication mutuelle des expériences entre nos Pères et les autres Directeurs, religieux ou séculiers, ne produisent les plus heureux résultats. Tous verront mieux aussi, et cela est fort important, que la Compagnie de Jésus n'exerce et ne possède, même sur les Congrégations affiliées à la Prima Primaria, absolument aucune emprise, aucune juridiction; que cette affiliation, nécessaire pour la communication des indulgences, privilèges et autres grâces spirituelles, a pour unique fin, selon l'Eglise, d'obtenir et de conserver l'unité et la conformité d'esprit et de but; que la grande et précieuse diversité d'application, assurées par l'autonomie et par la souplesse d'adaptation à toutes les circonstances de temps et de lieux, n'empêche pas la fraternelle et intime collaboration qui fait de toutes, au service de Notre-Seigneur et sous la bannière de Notre-Dame, une armée vraiment une et bien ordonnée.

Je prie Dieu de tout cœur le plein succès de ces réunions qui vont s'ouvrir sous les plus heureux auspices, grâce à l'accueil si bienveillant et au très haut patronage de Son Eminence le Cardinal Archevêque de Rennes. Pour attirer sur elles les bénédictions divines j'offre bien volontiers à cette intention l'application de 300 Stes Messes.

En union des SS. SS. de Votre Révérence, je suis, mon Révérend Père, votre serviteur en Notre-Seigneur

Rome, 7 Juillet 1928.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI.

Praep. Gen. Soc. Iesu.

69.

19 iulii 1928.

Pater Noster vigesimum quintum ab initia « Action Populaire » vehementer gratulatur.

AD R. P. GUSTAVUM DESBUQUOIS

E PROVINCIA CAMPANIAE

OPERIS MODERATOREM.

MON RÉVÉREND PÈRE :

P. C.

L'approche du vingt-cinquième anniversaire de la fondation de l'Action Populaire m'invite à joindre mes actions de grâces à celles que Votre Révérence et tous ses collaborateurs offrent en cette circonstance au bon Dieu.

Actions de grâces d'abord pour les abondantes bénédictions dont sa bonté vous a prévenus et assistés, tant pour donner naissance à cette œuvre, qui devait prendre de si grands développements, que pour la maintenir au milieu de toutes les épreuves, de tous les dangers, des ravages de la guerre qui semblaient devoir humainement la conduire à sa ruine.

Actions de grâces aussi pour tout le bien que, durant tout ce temps, il a fait en se servant d'elle comme d'un des instruments de sa Providence dans la société contemporaine. Ce bien a été fort grand certes, car l'Action Populaire est venue apporter au mouvement social de notre époque un concours précieux dont tous, amis et adversaires, ne manquent pas de reconnaître unanimement la très grande importance.

Pendant un quart de siècle déjà, marchant toujours de l'avant, sur les traces du Père Leroy de vénérée mémoire, leur initiateur, les Pères de l'Action Populaire n'ont jamais cessé de se dépenser — et je sais au prix de quelles fatigues — avec un entrain, avec un zèle, avec un dévouement de toutes les heures qui atteignaient parfois les limites de leurs forces et qui avaient plus besoin du frein que de l'aiguillon.

La tâche, entrevue dès les origines de l'œuvre, et qui continue de s'offrir à votre activité, est assurément des plus belles : promouvoir sans relâche, selon l'ordre établi par la Providence de Dieu et selon les enseignements de l'Eglise, le règne social de Jésus-Christ, dans les villes et dans les campagnes, par l'union de tous les esprits droits, de toutes les âmes de bonne volonté, par la collaboration franche et

cordiale de toutes les classes, en faisant fleurir parmi elles, tout à la fois et sans les confondre, les saintes vertus de justice et de charité, comme elles florissaient jadis dans les siècles de foi.

Oui, c'est une bien noble et bien féconde tâche que vous avez là à remplir en mettant à la disposition de tous, quels qu'ils soient, les résultats de vos travaux et de vos recherches, le fruit d'une science acquise au prix d'un labeur humble et incessant. Je prie de tout mon cœur le bon Dieu de vous aider à la remplir, comme il vous a aidés à l'entreprendre, et de lui faire produire par sa grâce des fruits toujours meilleurs et plus abondants pour sa gloire et pour le bien des âmes, but unique de tous nos efforts.

C'est pourquoi à l'offrande de mes meilleurs prières, je joins encore bien volontiers l'offrande de 300 saintes Messes que j'applique à cette intention.

Je vous bénis très paternellement, vous-même, mon Révérend Père, et, avec vous, tous vos dévoués collaborateurs.

Je me recommande aux SS. SS. de Votre Révérence.

Rome, 19 juillet 1928.

R. V.

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

70.

25 augusti 1928.

Felicem exitum conventus Directorum Sodalitatum Marianorum Rhedonibus habiti Pater Noster vehementer gratulatur.

AD P. ALANUM DE BECDELIEVRE

SECRET. CONGR. MARIAN. IN PROVINCIA FRANCIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE :

P. C.

J'ai lu avec grand intérêt la lettre que V. R. m'a écrite aussitôt après les journées mariales de Rennes et je l'en remercie vivement. Il me semble que nous pouvons être contents du succès qu'ont obtenu ces réunions et des résultats qu'elles ont produits; ce sont en effet les premières de ce genre en France, il était difficile d'escompter une

affluence bien nombreuse. Du moins il s'est fait, je le vois, de bon travail, car ce ne sont pas les manifestations bruyantes que nous recherchons, mais les fruits solides. Or, ce que V. R. écrivait de l'impression produite sur tous les assistants, en particulier sur le Chanoine Groult Supérieur du Collège Saint-Vincent, montre que l'on arrive petit à petit à faire comprendre la vraie nature des Congrégations, la portée qu'elles doivent avoir, le caractère propre et la force de leur action apostolique. C'est actuellement le grand point.

Le projet de faire inscrire la Congrégation au programme d'un des prochains congrès de l'Alliance des Maisons d'éducation chrétienne est très heureux, à condition, bien entendu, que la Congrégation y soit présentée sous son vrai jour, comme nous pouvons maintenant l'espérer de ceux qui la connaissent déjà mieux. Encore faut-il que, en cela, les Nôtres donnent l'exemple.

J'espère beaucoup de fruits des réunions régionales dont vous me parlez, surtout si, comme vous le dites, elles sont à l'avance soigneusement préparées par les relations avec les directeurs des diocèses. Vous avez raison de faire actuellement porter tout l'effort sur les Congrégations d'hommes et de jeunes gens, non que les autres doivent être négligées, mais parce que pour le moment il importe avant tout de bien mettre en relief que, loin d'être une oeuvre féminine étendue aux hommes et aux jeunes gens, la Congrégation est principalement destinée à ceux-ci pour lesquels elle a été instituée à l'origine.

J'ai bien reçu du Père Baron le projet de « conclusions » et je lui ai indiqué par l'entremise du Père Villaret les remarques que je jugeais opportunes.

Que Notre Dame continue de bénir et de féconder vos efforts, je le lui demande instamment. Je suis, mon Révérend Père, en union de vos SS. SS.

Rome, 25 août 1928.

R.^{re} V.^{re}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI.

Praep. Gen. Soc. Iesu.

71. 6 novembris 1928.

Collegium Tokiense a Missione Hiroshimensi seiungitur et Praeposito Provinciae Germaniae Inferioris immediate dependens declaratur.

AD R. P. IOANNEM LAUER

PRAEPOSITUM PROV. GERMANIAE INFER.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Post rem cum PP. Assistantibus accurate examinatum, convenire censui Collegium Tokiense Praeposito Provinciae Germaniae Inferioris immediate subiiciendum, ita ut Rector Tokiensis a sola R. V. pendeat. Utique ad Collegium quovis vel altero quoque anno visitandum R. V., re mecum antea tractata, Superiorem Missionis Hiroshimensis vel alium Patrem destinare poterit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 novembris 1928.

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

72. 3 decembris 1928.

Pater Noster Socios novae Viceprovinciae Madurensis peramanter alloquitur.

AD PATRES ET FRATRES VICEPROVINCIAE MADURENSIS

A PROVINCIA TOLOSANA DEPENDENTIS (1).

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Inter multa, quae, Deo favente, proximis hisce annis de novis Provinciis aut Viceprovinciis mihi contigit edidisse decreta, vix aliud tanto mihi gaudio fuit, quanto istud me affecit, quod modo audistis,

(1) V. supra, pp. 95-97.

de vestra carissima Missione ad Viceprovinciae dignitatem evehenda. Dum huic documento subscribebam, videbar mihi cernere de caelo gestientes quotquot tam in antiqua quam in restituta Societate vestras istas Madurenses regiones post S. Franciscum Xaverium apostolicis sudoribus irrigarunt, praeunte ceteris Beato Ioanne de Britto, qui evangelicum semen a se aliisque in aridam quondam humum iactum tam feliciter proprio sanguine fecundavit quantum copiosa dein collecta messis ostendit.

Vos autem qui, etsi pondus diei et aestus ipsi quoque portastis et portatis, venientes tamen venitis nunc cum exultatione portantes manipulos vestros, hoc laetissimo die recogitare ne gravemini quot in aerumnis et laboribus et lacrimis mitterent semina sua primi illi Missionarii: sive qui proximam Indiarum Apostoli in amplissimis antiquae Missionis, finibus hereditatem susceperunt, ut P. Franciscus Mansilha, P. Ludovicus Mendes et potissimum P. Antonius Criminale, Societatis Protomartyr merito nuncupatus; sive qui, paulo post, Paraveros et Madurenses populos pressius excolendos curarunt, ut P. Antonius Rubino, dein in Iaponia Martyr futurus, et praeter Beatum de Britto, cuius supra memini, clarissimus ille ac vere heroicus Brachmanum apostolus P. Robertus de Nobili, sive demum quatuor illi qui, anno 1838, duce P. Iosepho Bertr nd, novae Madurensis Missionis fundamenta iecerunt.

Horum praesertim vos heredes facti estis, et quod hi praecursores vix possibile autumassent, vestris ipsi oculis contemplatis: Missionariorum numerum fere centuplicatum, Collegia aliaque opera florentissima, Brachmanum conversiones post duo plena saecula iterum haberi coeptas, clerum indigenam in dies copiosorem, eique Tuticorinensem Dioecesim, carissimam Trichinopolitanae filiam, commissam, et Societatis quoque indigenas sodales adeo frequentes, ut solidam spem iam nunc fovere possimus fore ut vestra haec Viceprovincia dependens brevi prima in Indiis veri nominis Provincia evadat fiatque primus lapis illius optatissimae Indicae Assistentiae, quam Sanctus ipse Pater Ignatius, qua erat mentis et cordis latitudine praeditus, in nona Constitutionum parte (1) expressis verbis ominabatur.

Exsultate igitur in Domino, Reverendi Patres Fratresque carissimi; nam et vobis quoque tantum opus debetis, qui Patrum vestrorum vestigiis digne inhaerere contenditis; sed quantumvis laborum ad hodiernum gaudium comparandum praestiteritis, illud nihili fere vos emisse putetis: siquidem magna vos profecto manet aeterna gloria et

(1) *Const. P. IX c. 6 n. 10.*

Societati imperituras peperistis laetitiam. Vobiscum exsultant sane etiam Reverendissimi Trichinopolitanae et Tuticorinensis Ecclesiarum Praesules, atque venerandus Paralaidensis Antistes, qui sanctae memoriae RR. DD. Alexio Canoz, tam diu de Madurensi Missione optime merito, in Trichinopolitana Dioecesi regenda proxime olim dignissimaeque successerat: hisque meas quoque refero gratias quod communis matris Societatis incrementa istis et laeti semper cernunt et valido suo favore prosequuntur.

Sed longa adhuc vobis, Reverendi Patres Fratresque carissimi, restat via et novos ad maiorem Dei gloriam labores exantletis oportet: non enim Ignatii filios Xaveriique fratres decet, dum vivunt, quaerere quietem. Sub Episcoporum ductu, Indorum ad Christum conversionem impensius in dies promovere contendite. Opera quae existunt, non modo diligenter sustinere, sed et amplificare conamini, atque alia secundum necessitates opportunitatesque excitanda prudenter curate. Fovete in primis, secundum Societatis spiritum, selectorum juvenum sive ad clerum saecularem sive ad nostrum Ordinem vocationes, quibus latissimo isti Dominico agro plurimi iique optimi comparentur operarii.

Quo autem uberiores fructus ab apostolicis muneribus colligatis, duo potissimum vobis, Reverendi Patres Fratresque carissimi, commendo. Vobis in primis cordi sit, arctissima illa cum Deo coniunctio, quam Sanctus Parens Noster ab omnibus Societatis filiis exquirat, quam Sanctus Franciscus Xaverius alique genuini eius imitatores exemplo suo docuerunt, quam vel mediis in regiminis aut apostolatus curis possibilem esse suadent recentes quoque ex ipsa vestra Missione insignes viri, ut prudens diuturnusque Superior P. Ludovicus Verdier, et praeclarus Trichinopolitani Collegii conditor idemque multos annos totius Missionis Moderator P. Leo Barbier, et strenuus piusque operarius P. Victor Delpech, alique, quorum memoria apud vos in benedictione est. Domestica haec exemplaria aspiciat assidui sedulique imitami, et, dum aliorum animas Deo lucandas unice curare videbimini, vestram maxime ad sanctitatis fastigium vocationis nostrae proprium adducetis.

Alterum quod vobis peculiari ratione cordi esse debet, hoc est; ut fraternam inter vos dilectionem et animorum unionem quam diligentissime foveatis: nam, cuiuscumque demum terrenae patriae fuistis cives, in unam nunc eamque verissimam supernaturalem familiam cooptati, omnes fratres in Christo facti estis. Inter fratres igitur ut decet, secundum Apostolicum praeceptum nulla sit inter vos «distinctio Iudaei et Graeci» (1), sed «honore invicem praevenien-

(1) Rom. X, 12.

tes » (1), omnia omnibus fieri satagite ut omnes faciatis salvos (2). Quod quidem, Deo favente, iam antiqua est et gloriosa vestrae Missionis traditio, eaque sancte etiam in posterum est custodienda: siquidem etiam in posterum non modo veterani Missionarii, sed et novi ex Europa in Madurensensem Viceprovinciam, tot operibus feliciter oneratam nec tam brevi sibimetipsi sufficientem futuram, appellentes, non dubito quin eodem fraternitatis spiritu et a Madurensibus excipiantur et ipsi erga Madurenses fratres afficiantur.

Deus autem dilectionis et pacis vobis, Reverendi Patres Fratresque carissimi, copiose de caelo benedicat, ut equidem ex intimo corde humiliter adprecor. Quin et huius divinae benedictionis certam vobis arrham mitto: nam, cum de vestra Missione ad Viceprovinciae dignitatem mox evehenda Summum Pontificem certiore fecissem, Sanctissimus Christi in terris Vicarius et hoc consilium ratum habere ac valde laudare dignatus est et dulce mihi munus commisit Apostolicam Suam Benedictionem vobiscum communicandi.

Commendo me ss. SS. et OO.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii, 3 decembris 1928.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI,
Praep. Gen. Soc. Iesu.

73.

3 decembris 1928.

Quinquagesimum annum ab inita Mangalorensi, nunc Calicutensi, Missionem Provinciae Venetae Pater Noster peramanter gratulatur.

AD PATRES ET FRATRES
MISSIONIS CALICUTENSIS OLIM MANGALORENSIS
PROVINCIAE VENETAЕ.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Accepi nuper quinquagesimum, hoc ipso mense decembri exeunte, completum iri annum a die quo primi Socii Veneti, numero quidem

(1) *Rom.* XII, 10.

(2) *Cfr.* I, *Cor.* IX, 22.

exigui sed magno zelo incensi, ad oras Canarenses appulerunt Missionem Mangaloreensem ex RR. Patribus Carmelititis suscepturi.

Faustissimum diem vobis, Reverendi Patres et Fratres in Cto. carissimi, concelebrare parantibus, liceat meos paterni animi sensus aperire, qui ut laborum vestrorum assiduus exstiti fautor ita et gaudiorum esse desidero.

Et primum, omnimoda gratulatione vos prosequor, dum, divinae vobiscum largitati gratissimus, ea multa et magna mente repeto quae, eodem Domino mire protegente et assidue largiente, primi illi Socii et alii qui iisdem decursu temporis successerunt, animose inierunt et feliciter sunt consecuti.

Liceat ea breviter recensere ut ex iisdem simul collectis magis aestimari possit laborum fructuumque amplitudo, atque exinde et debita Domino laus tribuatur intensior et vobis exstet humiliter in Deo gloriandi plenior causa et ad Patrum vestigia pressius calcanda superstitum deinceps ac futurorum excelsius erigatur animus.

Annus scilicet unus vix erat elapsus a die quo appulerunt primi Socii et iam ei operi ad quod praecipue vocati fuerant, altiore dico Iuventutis Mangalorensis institutionem, manum feliciter admoverant. Fundamenta nempe iecerant eius Scholae quae assiduus incrementis accedentibus ad splendorem hodierni Collegii Sancti Aloisii pervenit. Vix aliae, ut nostis, aderant Scholae in urbe praeter elementorum: Seminarium ipsum Clericorum claudi, proh dolor, debuerat; impendebant Protestantium Lutheranorum illapsus in perniciem Gentis fidei addictissimae. Gestit gaudio animus dum praesentem Aloisiani Athenaei florentissimum statum considerat et uberrimos inde collectos fructus mente repetit. Aucta enim exinde catholicorum aestimatio, ad civitatis gerenda multiplicia munera iidem expetiti, eximii inter eos oborti viri qui qua verbo qua scriptis avitam fidem defendere, illustrare, propagare iam possint. Neque defuerunt ex eodem Collegio sat copiosae ad Societatem nostram vocationes, pium consilium inspirante Deipara Virgine assidue ab alumnis culta et venerata, maxime in Marianis vestris iisque florentissimis Congregationibus.

Nec minora carissimum Collegium in Seminarii emolumenta influxit, obortis passim optimis ad Sacerdotium vocationibus, et tam copiose subinde succrescentibus ut oportuerit non semel ad amplificandas aedes devenire cum finitimarum etiam Diocesium emolumento. Huic autem, Dioecesano quidem titulo, sed re interdioecesano, Seminario primae semper tributae sunt, Sancta Sede non semel plaudente, Patrum curae, idque tam feliciter, quantum nunc praeclarus Mangalorensis praesertim Dioecesis clerus indigena aperte demonstrat.

Dumque Seminarii et Collegii opera fervent et crescunt, piissimus circum in vita christiana excolitur populus per paroeccias; familiaeque Mangalorenses et in urbe natali et late per Indiam quo se conferunt bonum odorem Christi spirant et diffundunt. Suscipiuntur interim et foveantur in nosocomiis, in orphanotrophiis, in officinis ethnici complures, catechumeni, neophyti, morbis, condicione sociali, pauperie miserrimi, et per exhibita iisdem effuse omnimoda christianae caritatis officia, christiano populo ii aggregantur copiosi. Insudant autem alii in Stationibus inter paganos ad miserrimorum et despectissimorum hominum conversionem, et eximiae abnegationis exemplo Socios aedificant, Clerum saecularem indigenam ad idem praestandum movent et, quod maius est, amplissimas a Deo benedictiones super omnia Missionis opera impetrant, intercedentibus sine dubio de caelo tot eximiis Societatis filiis, qui istam agri dominici partem suis sudoribus fecundarunt.

Et quoniam a Spiritu Sancto edocemur bonum esse laudare « viros gloriosos et parentes nostros » illosque viros misericordiae « quorum pietates non defuerunt » (1) faustissimam hanc occasionem praeterire nequeo quin, tot inter strenuos istius Missionis operarios, ut de solis pie in Domino vita functis loquar, honoris causa commemorem duos primos Mangalorensis Dioeceseos Antistites, RR. DD. Nicolaum Pagani, e Provincia Neapolitana, et RR. DD. Abundium Cavadini, ex vestra Provincia Veneta, qui sedulo et prudenter sociorum labores rexerunt apteque foverunt; itemque Patres Ioannem Baptistam Rossi et Aegidium Frachetti, qui Superioris regularis Nostrorum et Vicarii generalis Dioeceseos muneribus tot annos perfuncti, magnum de se desiderium reliquerunt. Suae quoque sint laudes bonae memoriae Patribus Augusto Müller, Angelo Mutti, Angelo Maffei, Faustino Corti, Fratri Coad. Antonio Moscheni, aliisque compluribus, qui variis rationibus de Mangalorensi Missione optime sunt meriti.

Sed peculiare vobis adest legitimi gaudii argumentum, quod et antiquos et recentiores vestros labores maxime in clero saeculari indigena instituendo Sancta Sedes apprime probatos semper habuerit, eosque tanti fecerit, ut non ita pridem Mangalorensis Dioecesis a vobis eximie exultam sibi deinceps iam sufficere putaverit eamque de facto, primam illam quidem in Indiis, proprio clero indigenae regendam commiserit.

Fundatores unius Ecclesiae facti, primorum Christi Apostolorum instar, ad aliam nunc Ecclesiam fundandam, fovendam, sudoribus ri-

(1) *Eccli.* XLIV, 1, 10.

gandam vocamini, duce Calicutensi Episcopo, qui magna cum animi liberalitate ad novam hanc laboriosiore provinciam regendam ex commodiore pristina sede sponte secessit.

Paternus, quo vos et vestra prosequor, affectus in iis quae perfecistis pulchrum futurorum laborum vestrorum auspiciū videt utque abunde impleatur a benignissimo Domino rogat. Et mecum eandem magnam spem fovere vos omnes puto, quae in acquisita rerum peritia, in gentis istius favore, in merito obedientia fundatur. Suscipite, quaeso, animosi, concreditum vobis novum campum. Utque in ora Canarensi indefessam posuistis operam ad iuventutem instituendam, ad paganos evangelizandos, ad fervidam Christianitatem, uno verbo efformandam, cultui saluberrimo Divini Cordis addictam, in Divinam Matrem piissime affectam, ad exemplum morigeram, ita studio non dissimili, in ora Malabarica idem praestare curetis. Quae vero in Dioecesi Mangalorensi retinetis opera, Seminarii, inquam, et Collegii praesertim fructuosissimas et ad universalius bonum utilissimas curas, eadem non minus quam antea alacres promovere persequamini, hanc populo Mangalorensi pro sua benevolentia gratiam referentes.

Sed haec omnia et multa et operosa quae Ecclesia Mater, Societas nostra et pii benevolentissimique utriusque Dioeceseos fideles a vobis exoptant perficietis unice si vestigiis Sancti nostri Francisci Xaverii, cuius festo die has litteras dare volui, institeritis. Prima scilicet sit vestrum omnium cura ut per eximium orationis studium Deo quam coniunctissimi vivatis. Accedat plenissima vestri ipsorum abnegatio qua vere omnia omnibus fiat, et humilis filiorum instar erga vestros Superiores obedientia, qua divinae Voluntati vos regendos tradatis, et, sponsor haud dubius vobis existo, aderit copiosissima benedictio in vestrarum animarum sanctificationem et in nobilissimi istius Populi christianum incrementum.

Quod ut bene et optime contingat, quingentas Missas pro carissima ista Missione offero et largam vobis omnibus, Reverendi Patres Fratresque carissimi, et operibus vestris ex intimo corde benedictionem impertior.

Commendo me ss. SS. et OO.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii, 3 decembris 1928.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

74.

25 decembris 1928.

Socios novae Provinciae Cechoslovachiae Pater Noster peramanter alloquitur.

AD FRATRES AC FRATRES
NOVAE PROVINCIAE CECOSLOVACHIAE (1).

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XII.

Optatissimo vobis hoc illucescente die, quo vestra dilecta Viceprovincia suam stabilem inter Societatis Provincias sedem consequitur, per vos ipsi, Reverendi Patres ac Fratres carissimi, optime sentietis quantas Deo debeatis referre gratias, quod vobis hoc gaudium concessit. Omnes vos aut vidistis aut audistis profecto quot inter difficultates ante novem annos orta sit Cechoslovachiae Viceprovincia, ita ut aliqui putarent Societati apud vos non in unum corpus coalescendi spes adesse, sed potius dispersionis exsillique periculum imminere. At non solum has minas irritas fecit benignissimus Dominus, verum etiam uberrime vobis benedixit vestraque opera fovit, auxit, confirmavit atque munivit.

Haec divina beneficia grato animo recolentibus vobis, firmissima fiducia in cordibus vestris enascatur oportet, ne in posterum quidem umquam vobis vestrisque laboribus divinum defuturum esse auxilium. Et sane multa vos manent obeunda neque exigua vobis virtute opus est, ut Dei hominumque exspectationi digne, ut par est, respondeatis.

Ceterum probatissimus zelus vester freno, non stimulo eget; et dum vobis auctor sum ut, Deo innixi, nullis difficultatibus terreamini nullisque pareatis laboribus, quibus maior Dei gloria et animarum bonum promoveatur, memoria tamen semper teneatis velim, non omnia, utut bona atque adeo optima, a nobis praestari posse, nec quae feliciter coepta sunt, uno die compleri. Zelum igitur prudentia temperet, ea inquam religiosa prudentia, quae, ad subditos quod attinet, potissimum obedientia regitur: Superiorum autem oculis sapientissimae semper obversentur normae, quas de ministeriis aliisque operibus seligendis Sanctus Pater Ignatius in VII^a Constitutionum parte fuse tradit, quaeque ad haec praesertim fere rediguntur: Non quaevis, sed magis propria Societatis; non multa, sed multum; non speciosiora, sed solidiora.

Ad haec omnia secundum Societatis spiritum adimplenda in primis cum Deo singuli quam coniunctissim os esse curetis: instrumenta enim

(1) V. supra, pp. 98 sq.

prorsus debilia cum simus omnes, ex uno Deo sufficientia nostra est; unum vel minimum atque maxime spernendum instrumentum, si Deo arete adhaeret, plura et maiora efficere valet, quam multa eaque secundum hominem electissima suis viribus relictæ. Hoc igitur præcipuum sit vestrum omnium studium, ut homines vere spirituales evadatis, quibus mundus sit divina unice curantes et ad Deum omnia referentes.

Tales si eritis, mutuam quoque et fraternam unionem semper perfectius servabitis atque etiam in dies artiores facietis. Quod tanto magis equidem vobis commendatum velim, quanto maiora in ipsis vestrae Reipublicae praesentibus conditionibus ad hanc virtutem impense colendam forte invenietis impedimenta. Cum enim ex variis nationibus inter se nondum, pro dolor, plene cohaerentibus constet vestra Respublica, nec sane faveat animorum consensioni mundanus ille spiritus quem vel nolentes, iuniores praesertim, dum in saeculo erant, duxerunt, id roboris vos fortiore supernaturalis unionis vinculo supplere conamini, quod debili admodum naturali vinculo forte deest, Dei unice gloriam et animarum salutem in omnibus quaerentes. Ceterum ad maiorem Dei gloriam etiam atque etiam in vobismetipsis et in vestris civibus promovendam vos hortantur et adiuvant caelites vestrae patriae Tutores, quorum memoriam saecularem faustissime contingit mox sollemni ritu apud vos celebratum iri; Sanctus Rex idemque Martyr Wenceslaus, et fortissimus ille sacramentalis silentii custos, S. Ioannes Nepomucenus, cuius tutelae Societas quoque universa se commisit. De caelo item vos auxiliantur vestrarum gentium apostoli SS. Cyrillus et Methodius, hic praesertim, cuius sepulcri vos custodes estis: quorum vos fidem, pietatem, zelum, apostolicas denique virtutes omnes aemulari contendite.

Sed ne domestica quidem, quae imitemini, vobis desunt exempla: nam, ut nihil de recentioribus dicam, quorum memoria apud vos in benedictione esse perseverat, vester est pius ille Generalis Praepositus, P. Franciscus Retz, prudentia, humilitate, patentia insignis, qui dum supremas Societati iam iam imminentes aerumnas sollicitè praecavere studet, mente divinitus praesaga, firma Societatis post exitum resurrectionis spe, se suosque solabatur; vester est clarissimum illud Provinciae tunc Bohemicae lumen, P. Martinus Stredonius, Angelus et Sanctus cognomine passim nuncupatus; vester est strenuus ille Domini-cae vineae operarius, P. Matthias Burnatz, qui post multos apostolicos labores martyrii palmam ab haereticis est consecutus; vester P. Augustinus Strobach, qui, urgente Christi caritate, ad extremas usque Marianas insulas evangelicus praeco progressus, sanguinem pro Christi

fide, sicut ardentem exoptarat, fundere meruit; qui et vix non vester fide, sicut ardentem exoptarat, fundere meruit; quin et vix non vester dici potest B. Edmundus Campion, qui apud vos prima religiosae perfectionis fundamenta iecit, et septem fere brevis suae vitae annos transiegit, litteras pietatemque docuit, ad futura, quae illum in Anglia manebant, pro catholica veritate certamina, per fidellissimam disciplinae religiosae custodiam sese paravit.

Velit Immaculata Virgo Dei Genitrix Maria hoc die quo nobis apparuit benignitas et humanitas Salvatoris nostri Dei uberes vobis omnibus gratias impetrare ut quemadmodum carissimae Provinciae ortum propitiis dignata est oculis intueri, ita suis suique Filii dignam obtutibus illam semper faciat, ac merito auctam et numero Summo Duci ac Regi Nostro Christo Iesu servire numquam non videat.

Commendo me ss. SS. et OO.

Barcinone, die Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi,

25 decembris 1928.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

(Cfr. Epit. n. 18 § 1).

75.

30 maii 1928.

De consecratione Societatis ipso SS. Cordis die festo etiam in posterum renovanda (cfr. Epit. n. 851 § 2).

Dubitat R. V. num, post Litteras Encyclicas «Miserentissimus Redemptor» quibus praescribitur actus Reparationis die festo SS. Cordis Iesu ubique exhibendus, Consecratio nostrae Societatis etiam in posterum renovanda sit ipso die festo SS. Cordis an in alium forte opportuniorem diem, v. gr. in diem octavum vel in festum Christi Regis, sit transferenda.

Iamvero, re cum PP. Assistantibus diligenter excussa, iisque omnibus uno ore consentientibus, censeo nihil hac in re nobis esse innovandum. Nulla enim videtur adesse cogens ratio derogandi decreto 286 proximae Congregationis Generalis (Epit. n. 851 § 2), quo apertis verbis haec Consecrationis renovatio «ea die» praescribitur. Ceterum hoc nullo modo contradicit menti Summi Pontificis: nam ante duos annos quibusdam dubitantibus num Consecratio generis humani, deinceps ad festum Christi Regis translata, fieri possit etiam die festo SS. Cordis Iesu, per Sacram Rituum Congregationem die 28 aprilis 1926 Beatissimus Pater rescribendum iussit: «Ad libitum» (1).

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XVIII, 1926, pp. 329 sq.

76.

9 iunii 1928.

De modo quo in votis renovandis formula votorum recitari debet (cfr. Epit. n. 425).

Quod spectat ad ritum in votis renovandis adhibendum, Epitome Instituti (n. 425) praescribit ut fiat «eodem modo ac prima nuncupatio»; ideoque modus, quem R. V. «ad maiorem aedificationem» proponit, id est ut «omnes simul coram eodem Sacerdote, Sanctissimum Christi Corpus manu tenente, una voce formulam votorum simul pronuntient» approbari non potest.

77.

16 septembris 1928.

De votis devotionis FF. Coadiutorum Novitiorum (cfr. Epit. n. 160 § 2).

Quod ad vota devotionis, Coadiutoribus Novitiis eadem ratione ea concedi possunt ac conceduntur Novitiis Scholasticis, et mos contrarius non est probandus.

78.

20 novembris 1928.

De litteris testimonialibus ante admissionem Novitiorum exhibendis (cfr. Epit. nn. 59-62).

Attente egi de quaestione haud quidem facili litterarum testimonialium, quas in quavis religione adspirantes antequam admittantur exhibere debent ex Iure Canonico, can. 544 et seqq.

Cum plura sint de hac re nobis proposita dubia, graves quoque delatae difficultates quas in nonnullis casibus illius exsecutio legis creabat, utile visum est sequentes normas proponere quae iuvare poterunt ad solvendo casus difficiliore.

1) Non est cogitandum de dispensatione vel mitigatione aliqua pro nobis obtinenda: talis petitio plura nobis afferret incommoda et tandem vana, credo, evaderet.

2) Prae oculis habendum est agi de conditione, non ad validitatem, sed ad liceitatem requisita.

3) Siquidem de lege humana agitur, locum hic habet gene-

rale principium morale, ab eius nempe observantia excusare incommodum proportionate grave aut grave nocumentum, quod *per accidens* observationi legis sit coniunctum. Haec ergo in singulis casibus erunt perpendenda: quod si v. g. diu essent testimoniales exspectandae, et hoc grave incommodum sive materiale sive spirituale crearet pro candidato, posset is admitti illis petitis sed nondum acceptis. Imo in aliquibus casibus lex considerari poterit ut non obligans. Talis ex. gr. esset is, quem R. V. meminit, de iuvene in Hispania nato, aliquamdiu in Argentina versato et tandem in alia Hispaniae urbe commorante, de quo ab urbe natali respondent a nemine cognosci (1), in Argentina exigunt ut duos adhibeamus testes qui possint pro iuvene testimonium ferre et tunc demum promittunt litteras mittendas.

4) In exsequendis his normis magna, ut patet, prudentia adhibenda est ac vitanda ea omnia, quae merito ansam praeberere possint iustae offensioni.

B) ALIA RESPONSA

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

79.

28 ianuarii 1928.

De libris a Nostris scribendis (cfr. Epit. n. 684).

Placet quod Professores sacrae theologiae de libris conscribendis cogitant; attamen velim ut vere scientificas elucubrationes edant, quae ad progressum scientiarum theologicarum aliquid vere conferant, potiusquam ut novos libros textus scribant, qui ut P. Wernz piae memoriae scite notabat, plerumque «in lucem eduntur sine nova luce».

80.

19 februarii 1928.

De novis causis beatificationis introducendis (cfr. Epit. n. 812).

Gaudeo quod vestra Provincia etiam post restitutam Societatem filios tantae virtutis nutrit, ut vobis videantur ad altarium honores proponi posse. Ut in simili negotio anno proximo

(1) In hoc casu ipse Codex Iuris Canonici indicat quid faciendum sit: cfr. can. 545 § 3 (Epit. n. 60 § 3).

respondens ad Postulata quarundam Provinciarum scripsi, primum bona de illorum virorum vita commentaria conscribantur oportet et varia testimonia de eorum virtutibus et sanctitatis fama colligantur, Romam dein mittenda. Tum Postulator Generalis, omnibus perpensis, iudicare poterit num spes fundata habeatur de eorum beatificatione. Haec omnia ante fieri debent, quam veri nominis Vicepostulatores in Provincia nominentur. Non enim convenit ut causa inchoetur, cuius felix exitus vix sperari possit. Hoc vero non impedit quominus R. V. Patrem designet qui iam nunc peculiarem earum causarum curam habeat.

81.

22 martii 1928.

De informationibus ad Ordines sacros sumendis pro Scholasticis in aliena Provincia versantibus (cfr. Epit. n. 362 § 2).

Normae propositae de informationibus ad Ordines sacros Scholasticorum aliarum Provinciarum, qui in vestra studiis dant operam, mihi bene probantur et per me nihil obstat quominus tamquam definitivae in praxim deducantur. Id est: ut quod ad informationes sumendas et examinandas cum illis Scholasticis eadem ratione agatur ac cum Scholasticis vestrae Provinciae; acceptae vero informationes cum iudicio Provincialis huius Provinciae et auditis eius Consultoribus ad proprium cuiusque Scholastici Provinciale mittantur, ad quem ultimum iudicium spectare debet.

82.

14 maii 1928.

De articulis ab externis in nostris periodicis conscriptis.

Valde sane dolendum est quod articuli politici ab externis conscripti in nostris periodicis divulgari sinantur, falso omnino consentibus quibusdam e Nostris scriptores externos eorum quae scribunt ipsos in se periculum suscipere: nobis enim, ut patet, omnia imputantur.

83.

12 iunii 1928.

De ludorum certaminibus inter Collegia (cfr. Epit. nn. 326 § 1, 390 §§ 1, 3).

Non multum placet ut ludorum usus (*match de football*, et similium) inter Collegia Provinciae inducatur; quamvis enim itinera instituenda ad haec certamina ludorum non adeo longa dicenda sint, tamen non possunt non turbare studia alumnorum et, si crebro fiunt, damnum formationis secum ferre. Notasse iuvat vel quosdam Directores Collegiorum Protestanticorum in America contra haec certamina agere coepisse, utpote quae formationi alumnorum valde noceant.

84.

28 augusti 1928.

De institutione religiosa in nostris Collegiis externorum (cfr. Epit. n. 382).

Omnino reiicienda est interpretatio numeri 382 Epitomes, secundum quam sufficit semel in hebdomada horam scholae et horam praeparationis studio religionis tribuere; ac vehementer cupio ut Nostri omnes intelligant ac sibi persuadeant formationem religiosam alumnorum esse praecipuum finem nostrorum Collegiorum, sicut praecipuus fuit finis a S. P. Ignatio in hoc ministerio suscipiendo intentus. Ex huius rei oblivione fortasse oritur quod tam paucae excitantur vocationes religiosas in alumnis Collegiorum istius regionis. Habendae ergo sunt, post iustam praeparationem tam discipulorum quam professoris, duae scholae de religione, et quidem apto tempore et apto magistro. Potius autem inclinatio esse deberet ad aliquid addendum quam ad tollendum vel stricte faciendum quod iubetur.

85.

9 octobris 1928.

De dilatione a sacerdotio vel a votis (cfr. Epit. nn. 295 § 3, 362 § 3, 364, 440, 450 §§ 3-5).

Falso supponitur tales dilationes habere rationem poenae. Habemus in Societate varias probationes seu experimenta iuxta

Constitutiones, et Superiorum est coram Deo iudicare utrum subditi plenam satisfactionem dederint, necne. Ubi clare constat aliquem non satisfecisse, Superiores non solum possunt, sed debent eius probabtionem prorogare.

86.

23 octobris 1928.

De institutione Novitiorum (cfr. Epit. nn. 134-156).

In institutione Novitiorum hoc nostro tempore magnopere necessarium est contra illum spiritum independentiae et subiectivismi opportune importune agere atque Novitios spiritu submissionis et oboedientiae voluntatis et iudicii penitus imbueri eosque socios Iesu facere, qui oboediens factus exinanivit semetipsum usque ad mortem. In hunc finem autem explanatio regularum nostrarum plurimum iuvat, Summarii praesertim quod essentiam germani Societatis spiritus ex Examine generali et Constitutionibus haustam praeclare continet. Utique etiam Epitome Instituti in bibliotheca Novitiorum habeatur eamque Novitii cognoscant, sed cavendum, ne ad studium rerum positivarum, quae ibi plurimae continentur, nimium deflectant. Ob hanc rationem omnino praestat in Instructionibus habendis secundum antiquissimam traditionem nostram procedere, ut tironum revera animi immutentur et excolantur, non vero mera legum externa scientia inflentur.

87.

7 novembris 1928.

De itineribus extraordinariis (cfr. Epit. n. 244 § 1).

Dicitur benefactor quidam paratus esse ad expensas itineris solvendas. Quae quidem ratio minime valet ad illud iter non necessarium illi Patri concedendum, imprimis quia in talibus casibus huiusmodi amicus ab aliquibus semper inveniri potest, et quia praeterea oblatio pecuniae est factum aliquod extrinsecum quod nullo modo ipsam quaestionem attingit, nisi forsitan ratio adsit in contrarium, in quantum ansam praeberet maximi abusui. Ubi bona adest ratio tale quid permittendi, Societas ipsa semper parata est ad necessarias expensas solvendas.

Neque plus valet alterum motivum allatum ut scilicet Patri strenuo labore defatigato detur opportunitas animum relaxandi. Haec enim est ratio prorsus moderna, nunquam hucusque in Societate admissa, neque nunc audienda vel tolleranda. Mundanus utique usus est hoc praetextu longiora itinera suscipere; qui tamen usus hominibus mundo eiusque spiritui crucifixis nullo modo convenit.

88.

19 novembris 1928.

De facultate generali audiendi confessiones Patribus quarti anni theologiae non concedenda (cfr. Epit. n. 363 § 2, 2°).

Patribus in quarto anno theologiae non debent dari a Superioribus facultates generales audiendi confessiones, neque cuilibet ex ipsis tales facultates quacumque ratione concedendae sunt. Si ad quaedam ministeria rarissime et per exceptionem mittuntur iis dandae sunt facultates necessariae tantummodo pro hac vice et pro tempore quo foris sunt.

89.

decembris 1928.

De vocationibus fovendis (cfr. Epit. nn. 37 § 3, 387).

Rectissime dicit R.V. ad vocationes fovendas varia media quaerenda et adhibenda esse. Certe multum iuvabit iuvenes ad Exercitia Spiritualia facienda allicere. Sed in aliis quoque omnibus nostris laboribus occasionibus oblatis prudenter uti debemus: Congregationum Moderatores, Missionarii, Operarii, Concionatores pueros spem praebentes exquirant, eorum animos ad vitam religiosam attentos reddant, bonis libris excolant, bono exemplo praesertim ad altiora promoveant. Multum etiam proderit indagare, unde vocationes veniant et cur ex aliqua regione non veniant, quid fieri possit ad eas etiam ibi fovendas, aliaque similia. Cum gratia divina cooperantibus benedictio divina non deerit.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS II - ANNO 1929

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1929

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS II - ANNO 1929

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1929

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

	<i>Pag.</i>
1. — 2 aprilis 1928. — Erigitur nova Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae seu Magdalenensis in Columbia et Societati com- mittitur.	159
2. — 11 februarii 1929. — Chirographum Summi Pontificis Pii XI de Opere secessuum opificum.	162
3. — 21 februarii 1929. — Dismembrato territorio ex Vicariatu Apostolico de Wuhu erigitur Vicariatus Apostolicus de Anking in Sinis.	163
4. — 21 februarii 1929. — Ex Vicariatu Apostolico de Wuhu seiuncto territorio erigitur Vicariatus Apostolicus de Pengpu in Sinis.	164
5. — 6 martii 1929. — Prorogatur ad decennium facultas celebrandi Mis- sam de SS. Corde Iesu prima feria sexta cuiusque mensis.	166
6. — 13 martii 1929. — Apertius declarantur iura liturgica S. Francisco Xaverio obvenientia ut Patrono omnium Missionum aequae prin- cipali cum S. Teresia a Iesu Infante	166
7. — 13 martii 1929. — Peculiares facultates quod ad confessiones au- diendas conceduntur Nostris peregrinos Romam hoc anno comitantibus.	168
8. — 26 martii 1929. — Tribuitur Nostris facultas commutandi obliga- tiones pro privilegio sabbatino.	169
9. — 28 martii 1929. — De « Hebdomada » Exercitiorum, quae Versalis ineunte aprili 1929 habenda erat.	170
10. — 14 maii 1929. — Prorogatur ad decennium facultas communicandi cum externis sacerdotibus potestatem benedicendi aquam S. P. Ignatii.	172
11. — 24 maii 1929. — Distracto territorio ex Vicariatu Apostolico de Sienhsien erigitur Praefectura Apostolica de Yungnien in Sinis, indigenae clero concedenda.	173
12. — 26 iunii 1929. — Festum S. Margaritae M. Alacoque ad universam Ecclesiam extenditur.	175
13. — 15 augusti 1929. — Pontificium Collegium Russicum S. Teresiae a Iesu Infante in Urbe conditur et Societati committitur.	180

	<i>Pag.</i>
14. — 8 novembris 1929. — Gratiae aguntur Patri Nostro et Societati ob hospitalitatem Reverendissimis Dominis Episcopis Ruthenis domi nostrae concessam.	184
15. — 12 decembris 1929. — Summus Pontifex gratias agit Societati ob vota et dona Sibi oblata occasione Sui Iubilaei Sacerdotalis.	186
16. — 12 decembris 1929. — Summus Pontifex gratias agit ob conspicuum obolum. «pro clero indigena» ab alumnis nostrorum Collegiorum Sibi missum	188
17. — 20 decembris 1929. — Litterae Encyclicae «Mens Nostra» de usu Exercitiorum Spiritualium magis magisque provehendo.	190

Acta beatificationis B. Claudii de la Colombière.

18. — 8 ianuarii 1880. — Decretum de Introductione Causae P. Claudii de la Colombière	207
19. — 11 augusti 1901. — Decernitur constare de virtutibus heroicis Ven. P. Claudii de la Colombière.	209
20. — 18 maii 1927. — Decretum de dispensatione a quarto miraculo.	212
21. — 8 maii 1929. — Decernitur constare de tribus miraculis propositis ad beatificationem Ven. P. Claudii de la Colombière obtinendam.	213
22. — 8 maii 1929. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de approbatione trium miraculorum.	215
23. — 7 iunii 1929. — Decernitur «tuto» procedi posse ad Ven. Claudii de la Colombière beatificationem.	224
24. — 7 iunii 1929. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de «tuto».	226
25. — 16 iunii 1929. — Litterae Apostolicae quibus Venerabilis Dei Famulus Claudius de la Colombière, Presbyter Professus e Societate Iesu, Beatus renuntiatur.	233
26. — 23 decembris 1929. — Summus Pontifex de B. Claudio de la Colombière honorifice admodum loquitur in Litteris Encyclicis «Quinquagesimo ante anno» universo orbi datis.	239

Acta beatificationis BB. Martyrum Angliae.

27. — 14 novembris 1927. — Decernitur constare de cultu nunquam exhibito Venerabilibus Martyribus Angliae.	240
28. — 8 decembris 1929. — Decernitur constare de martyrio et causa martyrii CXXXVI Venerabilium Martyrum Angliae.	241
29. — 8 decembris 1929. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de martyrio et causa martyrii Venerabilium Martyrum Angliae	244
30. — 14 decembris 1929. — Decernitur «tuto» procedi posse ad sollemnem CXXXVI Martyrum Angliae beatificationem.	254

	<i>Pag.</i>
31. — 14 decembris 1929. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum «de tuto»	256
32. — 15 decembris 1929. — Litterae Apostolicae quibus Venerabiles Servi Dei Thomas Hemerford, Sacerdos saecularis, Ioannes Roberts, Sacerdos Ordinis S. Benedicti, Ioannes Jones, Sacerdos Ordinis Fratrum Minorum, Robertus Southwell, Sacerdos e Societate Iesu, Philippus Howard, Comes de Arundel, eorumque socii, omnes in Anglia in odium fidei interempti, Beati renuntiantur.	264
33. — 23 decembris 1929. — In Litteris Encyclicis «Quinquagesimo ante anno» Summus Pontifex de BB. Martyribus Angliae honorificam admodum mentionem facit.	277

Acta beatificationis B Ioannis Ogilvie Martyris Scoti.

34. — 14 novembris 1928. — Decretum Sacrae Rituum Congregationis de validitate Processuum et cultu nunquam exhibito.	279
35. — 30 novembris 1929. — Decernitur constare de martyrio et causa martyrii Ven. P. Ioannis Ogilvie Martyris Scoti.	280
36. — 30 novembris 1929. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de martyrio Venerabilis Ioannis Ogilvie.	282
37. — 14 decembris 1929. — Decernitur «tuto» procedi posse ad sollemnem Ven. P. Ioannis Ogilvie beatificationem.	291
38. — 22 decembris 1929. — Litterae Apostolicae quibus Venerabilis Dei Famulus Ioannes Ogilvie, Sacerdos Professus Societatis Iesu, Beatus renuntiat.	294

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

39. — 17 ianuarii 1929. — Summus Pontifex gratias agit et gratulatur Instituto Culturae pro laeicis Congregationi Marianae Bonae- rensi adnexo.	299
40. — 15 februarii 1929. — Ex Archidioecesi Caleutensi in Indiis Orientalibus pars quaedam territorii distrahitur et novae Missioni independenti de Sikkim in Sinis tribuitur.	300
41. — 18 martii 1929. — Eminentissimus Archipresbyter et Capitulum Patriarchalis Basilicae Vaticanae decernunt sollemnem coronationem imaginis Beatissimae Mariae Virginis, quae in sacello Domus Probationis Provinciae Neapolitanae pie colitur.	301
42. — 18 martii 1929. — Summus Pontifex gratias agit Patri Yvoni de la Brière ob gratulationes Sibi missas ab associatione «Foyer international des Etudiants» occasione solutae Quaestionis Romanae.	303
43. — 10 aprilis 1929. — De gradibus in Pontificio Instituto Biblico conferendis quaedam pressius determinantur et declarantur.	304

	<i>Pag.</i>
44. — 3 maii 1929. — Quinquagesimum ^a Collegio « Massimo » in Urbe condito anniversarium Summus Pontifex gratulatur eidemque Collegio benedicit.	305
45. — 21 iunii 1929. — Summus Pontifex vehementer gratulatur Instituto Culturae Religiosae pro laicis, quod in Pont. Universitate Gregoriana maxime floret.	306
46. — 4 iulii 1929. — Summus Pontifex auctori libri « Une Russe catholique — Madame Swetchine » gratulatur et benedicit.	307
47. — 15 iulii 1929. — Summus Pontifex gratias agit et benedicit editori libri « Die Geschichte Japans ».	307
48. — 23 iulii 1929. — Summus Pontifex gratias agit de obsequio iubilari a libello periodico « Nouvelle Revue Théologique » Sibi praestito.	308
49. — 1 augusti 1929. — Summus Pontifex RR. DD. Antonino Zecchini S. I. (Prov. Ven.) quinquagesimum Societatis annum explenti gratulatur.	309
50. — 4 septembris 1929. — Summus Pontifex auctori opusculi « L'Action Française et la conscience chrétienne » gratulatur et benedicit.	310
51. — 11 octobris 1929. — Occasione libelli « Cinquant'anni a Mangalore » Summus Pontifex nostram illam Missionem (Prov. Ven.) laudat eique gratulatur ac benedicit.	310
52. — 22 octobris 1929. — Summus Pontifex gratias agit Scriptoribus periodici « Razon y Fe » de obsequio iubilari Sibi praestito.	311
53. — 20 novembris 1929. — Summus Pontifex P. Henrico Pinard de la Boullaye vehementer gratulatur de Conferentiis Parisiis habitis deque libro eas complectente.	312
54. — 30 novembris 1929. — Summus Pontifex Instituto Commerciali S. Ignatii Antuerpiensi (Prov. Belg.) septuagesimum quintum annum expletum gratulatur.	313
55. — 14 decembris 1929. — Summus Pontifex libello Periodico « Die Katholischen Missionen » ob iubilare obsequio Sibi praestito gratias agit.	313

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

56. — 1 februarii 1929. — Nuntiat Pater Noster suum ex Hispania in Urbem reditum.	317
57. — 12 februarii 1929. — Post « Quaestionem Romanam » feliciter solutam peculiare preces indicit Pater Noster in gratiarum actionem et ad mentem Summi Pontificis.	318
58. — 15 februarii 1929. — De nova Missa novoque Officio SS. Cordis Iesu et de mutanda oratione eiusdem SS. Cordis in fine Litaniarum communium.	319

	<i>Pag.</i>
59. — 7 martii 1929. — De parandis Romanis peregrinationibus pro beatificatione Ven. P. Claudii de la Colombière.	321
60. — 19 martii 1929. — Cum omnibus Provinciis communicatur Rescriptum de prorogata facultate celebrandi Missam de SS. Corde Iesu prima feria VI cuiusque mensis.	325
61. — 21 martii 1929. — Congregationes quaedam Sacrorum Rituum in causis Servorum Dei de Societate precibus Nostrorum commendantur.	326
62. — 5 aprilis 1929. — Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Congregationum Marianarum.	327
63. — 15 aprilis 1929. — Quoddam de Scapulari B. M. V. de Monte Carmelo et privilegio sabbatino Apostolicum Rescriptum communicatur.	327
64. — 17 aprilis 1929. — Erigitur nova Assistentia Slavica.	329
65. — 27 aprilis 1929. — De secundo centenario canonizationis S. Ioannis Nepomuceni pie commemorando.	331
66. — 7 iunii 1929. — Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro R. P. Iosepho Barrachina, Hispaniae Assistente, vita fundito.	333
67. — 16 iunii 1929. — Primus Assistens Slavicus constituitur et renuntiatur.	335
68. — 21 iunii 1929. — Normae quaedam de novo Beato Claudio de la Colombière rite celebrando.	336
69. — 2 iulii 1929. — De antiquis Societatis libris indicandis nec temere vendendis.	337
70. — 16 iulii 1929. — Reliquiae novensis Beati Claudii de la Colombière per domos distribuendae mittuntur.	338
71. — 31 iulii 1929. — Novus Hispaniae Assistent constituitur et renuntiatur.	338
72. — 7 augusti 1929. — « Monumenta historica Societatis Iesu » Matrilo Romam transferenda decernuntur.	339
73. — 10 octobri 1929. — Missio Poonensis a Bombayensi Missione atque etiam a Provincia Aragoniae seiungitur et Provinciae Germaniae Superioris ut Missio dependens tribuitur.	340
74. — 10 octobris 1929. — Congregatio Procuratorum in annum 1930 indicitur, et Elenchus Domorum maiorum etc. hac occasione confectus mittitur.	343
75. — 27 octobris 1929. — Notanda quaedam occasione Congregationis Procuratorum anno 1930 habendae.	345
76. — 27 octobris 1929. — Instructio pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum anno 1930 Romam venturis.	358
77. — 27 octobris 1929. — Petuntur programmata et scripta a Nostreis edita occasione Iubilaei Summi Pontificis.	360
78. — 8 decembris 1929. — Mittitur « Instructio de conficiendis documentis triennialibus ».	361
79. — 24 decembris 1929. — De conficiendo et mittendo « Statu temporali operum maioris momenti ».	366

	<i>Pag.</i>
80. — 25 decembris 1929. — Communicat Pater Noster duas epistolas ab Emo. Cardinali Secretario Status datas, quibus Summus Pontifex gratias Societati agendas curavit de donis iubilariibus Sibi oblatiis.	368
81. — 27 decembris 1929. — Litterae Encyclicae « Mens Nostra » de Exercitiis Spiritualibus per domos distribuendae mittuntur earumque notitia vulganda commendatur.	370

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

82. — 17 decembris 1928. — De Domibus Exercitiorum fovendis et dirigendis.	371
83. — 28 ianuarii 1929. — De studiis partium politicarum vitandis.	375
84. — 29 ianuarii 1929. — De mediis ad fructum ministerorum	377
85. — 27 aprilis 1929. — Pater Noster annum saecularem ab inchoata Provincia Austriae vehementer gratulatur.	383
86. — 3 maii 1929. — Quinquagesimum annum ab inito Romano Collegio externorum « Massimo » nuncupato (Prov. Rom.) Pater Noster gratulatur.	385
87. — 16 iunii 1929. — Administratio Provinciae Belgicae ita dividitur, ut, una atque integra manente Provincia, quaedam domorum sociorumque pars Viceprovinciali proxime regenda committatur.	387
88. — 15 iulii 1929. — Quoddam Pontificium Responsum de Missae celebratione in coloniis aestivis iuvenum cum quibusdam Provinciis communicatur.	389
89. — 25 octobris 1929. — Nuntiatur erectio Missionis Poonensis eiusque ad Provinciam Germaniae Superioris assignatio.	390
90. — 26 octobris 1929. — Missionem Poonensem Provinciae Germaniae Superioris tributam Pater Noster gratulatur et commendat.	391
91. — 6 novembris 1929. — Pater Noster de Hispana Congregationum Marianarum peregrinatione Romam deducta gratias agit et gratulatur atque Marianas Sodalitates vehementer commendat.	392
92. — 21 novembris 1929. — Quinquagesimum annum Collegii Mangalorensis S. Aloisii (Miss. Calicut., Prov. Ven.) Pater Noster gratulatur.	394
93. — 16 decembris 1929. — Sexagesimum Congregationis Marianae Galviensis (Prov. Hibern.) anniversarium Pater Noster gratulatur.	395
94. — 24 decembris 1929. — Novus libellus periodicus « Il pensiero Missionario », ab Unione Missionaria Cleri in Italia editus, ut adiuvetur Pater Noster commendat.	396
95. — 27 decembris 1929. — Quinquagesimum a Lusitana Provincia restaurata anniversarium Pater Noster gratulatur.	397

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

	<i>Pag.</i>
96. — 2 martii 1929. — De suffragiis pro Provincialibus vita functis.	399
97. — 16 iulii 1929. — De Commemoratione omnium Defunctorum Societatis in diem 12 novembris transferenda, si die 3 occurrat Comme- moratio Omnium Fidelium Defunctorum.	400
98. — 12 decembris 1929. — De iure adeundi Congregationem Provinciale.	400
99. — 31 decembris 1929. — De Litteris Apostolicis quae a Novitiis consi- derandae sunt sub prima probatione et deinde sexto quoque mense	401
100. — 31 decembris 1929. — De informationibus quae, finito tertio pro- bationis anno, dandae sunt de Tertianis.	401

B) ALIA RESPONSA.

101. — 7 martii 1929. — De litteris testimonialibus aliisque documentis Candidatorum	402
102. — Variis Provinciis datum. — De facultate unam e primis Missis No- strorum Neo-Sacerdotum celebrandi in paroecia suorum pa- rentum.	403
103. — Variis Provinciis datum. — De usu facultatis dimittendi	404

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

2 aprilis 1928.

Erigitur nova Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae seu Magdalenensis in Columbia et Societati committitur. — Constit. Apost. (1).

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Dominici gregis regimini non parum prodest recta orbis catholici circumscriptio, quam, ut temporum locorumque adiunctis aptius respondeat, omni studio curare debemus. Cum itaque in Republica Columbiana in America meridionali amplissima territorii pars, quae extenditur praeter oras inferiores Magdalenae fluminis, quaeque abhinc aliquot annos commissa est Patrum Societatis Iesu (2) curis, pertinens ad tres distinctas dioeceses, idest Neo-Pampilonensem, de Socorro et de San Gil, et S. Marthae, peculiari indigeat cura ut incolae uberiores spirituales fructus suscipiant, opportunum duximus istam territorii partem a praedictis dioecesibus seiungere et in Apostolicam Praefecturam erigere. Quare Nos, auditis Neo-Pampilonensi, de Socorro et de S. Gil, et S. Marthae Episcopis,

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 141-143. — Cum haec Constitutio Apostolica ad nos non pervenisset et in *Actis Apostolicae Sedis* nonnisi mense aprili 1929 edita sit, in *Actis Romanis* anni 1928 (pp. 12-15) referri non potuit, sed eius loco relatum est Decretum Consistoriale, quod huic Constitutioni Apostolicae conficiendae fundamentum praebebat, addito Decreto Exc.mi Nuntii Apostolici rem ad executionem mandantis.

(2) Provinciae Columbianae.

ac suffragante venerabili fratre Paulo Giobbe, Archiepiscopo titulari Ptolemaidensi in Thebaide, Nuntio Nostro apud Columbianam Rempublicam, certa scientia, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine, territorium intra fines et in Praefecturam Apostolicam, a Magdalena flumine «Fluminis Magdalenae» appellandam, erigimus, et constituimus, ipsiusque Praefecti Apostolici residentiam in civitate *Porto Wilches* fore decernimus. Fines vero quibus erecta Praefectura circumscribetur hi erunt: ad occidentem Magdalenae flumen, ab ostio fluminis *Cesar* in conspectu urbis *El Banco* (ad septentrionalem partem) usque ad lacunam *Garrapatá* (ad meridiem). Ad septentrionem dioecesis Sanctae Marthae, ab ostio fluminis *Cesar* in ripa quae contra urbem *El Banco* est, et secus decursum ipsius fluminis *Cesar* usque ad eius scaturiginem, inde vero, recto limite, usque ad Reipublicae Venezuelanae fines (*). Ad orientem, ab iisdem finibus Reipublicae Venezuelanae, et deinde iuxta illos, usque ad tangendos montes qui *Sierra Motilones* nuncupantur; inde ipsorum montium seriem seu catenam (**) usque ad urbem *Pueblo Nuevo*, quae extra Missionis terminos remanere debet (***), et ab ista urbe (****), limite recto, usque ad locum ubi flumina *Caño Negro* et *Lebrija* in unum confluent. Pergitur inde ad meridiem versus, secundum flumina *Lebrija* et *Cañaverales*, usque ad huius postremi fluminis confluentem cum flumine *Quebrada Cutibatá*. Recto limite istinc proceditur usque ad locum ubi flumen *Sucio* influit in flumen *Sogamoso* ad fines dioecesis de Socorro; pergitur inde recta linea a confluyente isto usque ad attingendum flumen *Oponcito* in eo loco scilicet, qui *Puerto Infantes* nuncupatur, istinc autem, semper recto limite, et vergendo ad meridionalem occidentalem plagam, usque ad antiquum *Puerto Carare*, qui dicitur nunc *Puerto Aquilejo*. Ad meridiem: ab ipso *Puerto Carare* seu *Puerto Aquilejo* usque ad lacunam *Garrapatá* in ripa fluminis Magdalena. Hanc novam Fluminis Magdalenae Praefecturam curae et regimini Patrum Societatis Iesu (1) tradimus et committimus, eamque Sacrae Congregationis de Propaganda Fide iurisdictioni subiicimus eiusque Praefectis Apostolicis pro tempore omnia concedimus iura et privilegia, qui-

(1) Provinciae Columbianae.

bus ceteri Praefecti Apostolici gaudent ac pollent, et cum omnibus oneribus et obligationibus iisdem adnexis.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia executioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Paulum Giobbe, Archiepiscopum titularem Ptolemaidensem in Thebaide, Apostolicum Nuntium in Columbiana Republica, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, atque dirimendi controversias quae in executionis actu oriri possunt, facto insuper eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem transmittendi intra sex menses a praesentibus Litteris acceptis, authenticum exemplar peractae executionis (1). Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostentae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini ergo has Litteras dismembrationis, erectionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel eis contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-

(1) Decreto diei 15 Augusti 1928 quo Litteras Apostolicas *Dominici gregis* superius relatas executioni mandavit, R. P. D. Paulus Giobbe, Archiep. tit. Ptolemaiden, in Thebaide, Nuntius Apostolicus in Columbiana Republica, Apostolica auctoritate has quae sequuntur additiones ac mutationes quoad fines in Litteris Apostolicis noviter erectae Praefecturae *Fluminis Magdalenae* adsignatos statuit ac decrevit, perinde valituras ac si in textu ipsius Bullae suis locis ipsae essent relatae ac insertae.

* *Ad.*: (per limites) vicariatus apostolici Goajiren).

** *Ad.*: (secundum limites regionis vulgo de *Santander del Norte* nuncupatae).

*** *Ad.*: aequae ac paroeciae de *Aguachica* de *Brotaré* et *Carmen*.

**** *Mut.*: Loco Verborum " et ab ista urbe " legatur: " ab urbe *Pueblo Nuevo* „

gentesimo vigesimo octavo, die secunda mensis Aprilis, Pontificatus Nostri anno septimo.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH,
S. R. E. Cancellarius.

CAROLUS Card. PEROSI,
S. Congr. Consist. Secretarius.

Loco ✠ Plumbi

IOSEPHUS WILPERT, *Decanus Coll. Proton. Apostolicorum.*
DOMINICUS SPOLVERINI, *Protonotarius Apostolicus.*

2.

11 februarii 1929.

CHIROGRAPHUM SUMMI PONTIFICIS PII XI DE OPERE SECESSUUM OPIFICUM (1).

Annoveriamo fra le elette grazie e consolazioni da Dio benedetto in tanta copia largite al Nostro Pontificato il largo sviluppo in questi ultimi anni assunto dall'Opera dei Ritiri Operai, segnatamente in Roma e nel Lazio, e di tutto cuore Ci congratuliamo col Comitato Promotore dell'Opera, con la Direzione e con ognuno dei tanti (che vivamente desideriamo sempre più numerosi), i quali, dando il nome e la fervorosa, perseverante cooperazione all'Opera stessa od in qualunque modo favorendola ed aiutandola, procurano sempre maggiore incremento ad un mezzo così particolarmente providenziale di santificazione e di salute, a tutti quanti imparando in segno di speciale benevolenza la Apostolica Benedizione.

11. 2. 29.

PIUS PP. XI.

Latina interpretatio :

Inter lectissimas gratias consolationesque, Deo propitio, tanta cum abundantia Pontificatus Nostri impertitas, amplum incrementum numeramus, quod proximis hisce annis coepit Secessuum Opificum Opus. Romae et in Latio id praecipue contigisse laetamur, quapropter corde et animo Comitatus Operis Promotori, eiusque Moderatoribus gratulamur: eorum praeterea singulis (compluribus his quidem, quos semper numerosiores ardenter cupimus), qui eidem Operi nomen ac fer-

(1) Etsi hoc Pontificium Chirographum datum sit proxime pro Urbe et Latio, is tamen est eius tenor ut universalius pateat, ideoque hic inter documenta *pro Societate* data ponendum esse visum est.

vidam et perseverantem cooperationem dantes, vel eidem quacunque ratione faventes et succurrentes, tam provido sanctitatis et salutis instrumento maius semper incrementum suppeditant: omnibus his, peculiaris benevolentiae signum. Apostolicam Benedictionem donamus.

11. 2. 29.

PIUS PP. XI.

3.

21 februarii 1929.

Dismembrato territorio ex Vicariatu Apostolico de Wuhu erigitur Vicariatus Apostolicus de Anking in Sinis. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Ut, aucto Pastorum numero, spiritualibus christiani gregis necessitatibus consultius provideamus, Nos supremum Nobis commissum in Ecclesia Christi clavium munus instanter admonet. Quapropter cum venerabilis frater Apostolicus de Wuhu in Sinis Vicarius (2) Nos edocuerit opportunum sibi videri a vicariatu suo, qui latissimo territorio conspicuoque inco- videri a vicariatu suo, qui latissimo territorio conspicuoque inco- larum numero constitutus est, quasdam partes auferendas esse ut ex eisdem novae, aliis in vinea Domini operariis concredendae, Missiones constituerentur: Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui rebus Sacrae Congrega- tionis a Propaganda Fide praepositi sunt, votis huiusmodi, amplis- simo quoque suffragio auctis Delegati Apostolici Nostri in Sinis, ultro libenterque annuendum existimavimus. Itaque ex certa scien- tia ac matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore totum ter- ritorium quod subpraefecturas civiles complectitur de *Anking, Hohfei, Hwoshan, Kweichich, Linan, Lukiang, Shucheng, Susung, Taihu, Tungcheng, Tungliu, Tsienshan, Tsiupu, Wang-kiang,*

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pag. 589.

(2) RR. DD. Vincentius Huarte S. I. (Prov. Castell.), Episcopus tit. Resainensis.

Yongshan, a memorato de *Wuhu* Vicariatu separamus, atque in novum Apostolicum Vicariatum constituimus, erigimus, cui nomen de *Anking* facimus. Eundem vero Vicariatum presbyteris Societatis Iesu (1), de catholica religione in tota regione eadem tam bene meritae, ad Nostrum et Sanctae huius Sedis beneplacitum committimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI m. Februarii an. MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, a Secretis Status.

4.

21 februarii 1929.

Ex Vicariatu Apostolico de Wuhu seiuncto territorio erigitur Vicariatus Apostolicus de Pengpu in Sinis. — Litt. Apost. (2).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Ea, quae catholicae Fidei propagandae aeternaeque hominum saluti feliciter eveniant, ut opportune praestemus Nos continenter admonet supremum munus quo Dei gratia, licet immeriti, in terris fungimur. Quapropter cum Vicarius Apostolicus de *Wuhu* in *Sinis* (3) Nos enixe rogaverit ut, ad catholicam fidem aptius provehendam in vicariatus sui territorio latissimo, quasdam ab eodem separaremus partes, ex quibus nova ecclesiastica efformaretur circumscriptio aliis evangelicis operariis assignanda: Nos hisce supplicationibus, suffragio quoque

(1) Provinciae Legionensis.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pag. 590.

(3) RR. DD. Vincentius Huarte S. I. (Prov. Castell.), Episcopus tit. Resainensis.

auctis amplissimo venerabilis fratris Delegati Apostolici Nostri in Sinis, annuendum, quantum in Domino possumus, existimavimus. Omnibus igitur rei momentis sedulo attentoque studio perpendis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui negotiis expediendis Sacrae Congregationis a Propaganda Fide praepositi sunt, Nos ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi, subpraefecturas civiles nuncupatas de *Chuantiao*, *Chuchow*, *Chuyi*, *Fengtai*, *Fengyang*, *Hwaiyan*, *Hwokiū*, *Kwoyang*, *Laian*, *Lingpi*, *Mengchen*, *Pochow*, *Sowchow*, *Suchow*, *Szechow*, *Taiko*, *Tienchang*, *Tingyuan*, *Wuho*, *Yingchow*, *Yingshang*, quae huc usque intra limites vicariatus apostolici de Wuhu exsistebant, ab eodem vicariatu seiungimus, easdemque in novum Apostolicum Vicariatum de *Pengpu* nuncupandum erigimus ac constituimus. Volumus vero ut ipsius de *Pengpu* Vicariatus cura, ad Nostrum et Sanctae Sedis beneplacitum, presbyteris Societatis Iesu (1), tam de re catholica bene meritis in tota eadem Sinensi regione, concredita sit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Haec edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras Nostras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI m. Februarii an. MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

(1) Provinciae Taurinensis.

5.

6 martii 1929.

Prorogatur ad decennium facultas celebrandi Missam de SS. Corde Iesu prima feria sexta cuiusque mensis. — Rescript. S. Rit. Congr.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter implorat, ut facultas omnibus sacerdotibus Societatis Iesu ad decennium concessa, prima feria sexta cuiusque mensis (exceptis diebus excipiendis) Missam votivam de Sacratissimo Corde Iesu cum *Gloria* et *Credo* celebrandi, ad aliud decennium benigne renovare dignetur.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI tributarum, petitam prorogationem ad aliud decennium facultatis Missam votivam de Sacratissimo Corde Iesu celebrandi prima feria VI cuiusque mensis, pro omnibus sacerdotibus Societatis Iesu, sub die 12 februarii 1919 concessae, benigne indulgit; servatis de cetero clausulis et condicionibus praecedentis concessionis (1). Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 6 martii 1929.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

6.

13 martii 1929.

Apertius declarantur iura liturgica S. Francisco Xaverio obvenientia ut Patrono omnium Missionum aequae principali cum S. Teresia a Iesu Infante. — Declar. S. Rit. Congr. (2).

PLURIUM DIOECESIUM.

DECLARATIO.

Post Decretum editum ab hac Sacra Rituum Congregatione die 14 decembris 1927, quo constitutum est, ut S. Teresia a Iesu

(1) *Acta Rom.*, vol. III, 1919, pp. 13 sq.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pag. 195.

Infante Patrona aequae principalis haberetur, cum S. Francisco Xaverio, Missionariorum et Missionum omnium in quavis orbis parte existentium (1), a nonnullis Vicariis Apostolicis quaesitum est quatenam liturgica privilegia iisdem duobus Sanctis, Missionum omnium Patronis aequae principalibus, vi praedicti Decreti, spectent, iuxta rubricas. Porro Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, in audentia diei 13 vertentis martii, referente infrascripto Cardinali eiusdem Sacrae Congregationis Praefecto, ad omnem dubium removendum, declarare dignatus est: festa S. Francisci Xaverii et S. Teresiae a Iesu Infante, stante supremememorato Decreto, sub ritu duplici primae classis, cum octava communi a clero saeculari et sine octava a clero regulari, in cunctis Missionum locis esse recolenda. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 13 martii 1929.

L. † S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

NOTA. — Per hoc Decretum, ut notarunt periti Liturgistae (v. g. P. Iosephus Pauwels, in «*Periodica de re morali etc.*», 1929, fasc. III, iun. 1929, pp. 167-169), S. Franciscus Xaverius et S. Teresia a Iesu Infante aequiparantur, in Missionibus, Patronis locorum, regionum etc.; ideoque iis applicari debet etiam id quod habetur in Decreto generali S. Rit. Congr. die 22 maii 1914 lato (*Decr. Authent.*, n. 4317), ubi ad III haec declarantur: «*III. Festa Sanctorum Ordinis seu Congregationis, qui Patroni locorum principales... sint, a Religiosis... eiusdem Ordinis aut Congregationis ibidem sub ritu duplici primae classis cum Octava, uti a clero saeculari, recolantur.*»

Nostri igitur «*in cunctis Missionum locis*» versantes festum S. Francisci Xaverii sub ritu duplici primae classis *cum Octava* recollere debent.

113

(1) Quod Decretum ita se habebat (*Acta Apost. Sedis*, vol. XX, 1928, pag. 147):

DIOECESIUM ET VICARIATUUM APOSTOLICORUM IN MISSIONIBUS.

Quam laeto animi sensu fideles universi canonizationem Sanctae Teresiae a Iesu Infante exceperint, divulgata per orbem devotio manifeste demonstrat, cum vel apud ipsas infidelium dissitas regiones Carmelitis Virgo promissum rosarum imbrem e caelo dimittere non praetermiserit. Qua de causa, innumeri Sacrorum Antistites maiores percipi posse fructus in dominica vinea persenserunt, si Sancta Teresia a Iesu Infante, quae maximo flagrabat ardore et zelo dilatandae fidei, cuiusque miraculosos in paganis plagis effectus omnes norunt, caelestis Patrona

7.

13 martii 1929.

*Peculiares facultates quod ad confessiones audiendas conceduntur
Nostris peregrinos Romam hoc anno comitantibus. — Rescript. S. Poenit. Apost.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum R. V. communico, mandante Patre Nostro, Rescriptum Sacrae Poenitentiariae Apostolicae die 13 martii datum, quo Nostris sacerdotibus hoc anno iubilari peregrinos Romam comitantibus facultas eorum confessiones excipiendi conceditur, dummodo a proprio Ordinario sint approbati.

Curet R. V. eos, quorum interest aut interesse poterit, de concessa facultate tempestive certiores facere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 20 martii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut sacerdotibus eiusdem Societatis, qui hoc anno iubilari Romam peregrinantes comitantur, facultas fiat confessiones peregrinorum excipiendi in quocumque loco, durante peregrinatione, dummodo praedicti sacerdotes a proprio Ordinario approbati sint ad confessiones excipiendas. In itinere enim et in ipsa Urbe difficile erit invenire sacerdotes qui linguam peregrinorum cognoscant.

Et Deus, etc.

omnium Missionariorum, in quibusvis Missionibus laborantium declaretur; et ideo Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI collectas undique preces humillime obtulerunt ut communibus votis suprema Apostolica sanctio accederet. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Domino Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, postulationibus Antistitum ingenti numero oblatis benignissime obsecundans, declarare dignata est Sanctam Teresiam ab Infante Iesu, peculiarem Missionariorum omnium, sive virorum sive mulierum, necnon Missionum in toto orbe existentium Patronam aequae principalem cum S. Francisco Xaverio, cum omnibus iuribus et privilegiis liturgicis quae huic titulo conveniunt. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 14 decembris 1927.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,

S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, Secretarius.

SACRA POENITENTIARIA,

Apostolica Auctoritate, benigne annuit pro gratia iuxta preces. - Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 13 martii, 1929.

S. LUZIO, S. P. Reg.

A. ANELLI, S. P. Substit.

8.

26 martii 1929.

Tribuitur Nostris facultas commutandi obligationes pro privilegio sabbatino. — Rescript. S. Poenit. Apost.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

OFFICIUM DE INDULGENTIIS.

BEATISSIME PATER,

Hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut R.mo Praeposito Generali eiusdem Societatis, qui, vi Indulti Apostolici alias dati (1), gaudet facultate (cum potestate eam communicandi sacerdotibus suis subditis) benedicendi et imponendi scapulare Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, tribuatur etiam facultas (cum potestate eam similiter communicandi) obligationes iniunctae pro privilegio sabbatino commutandi. Et Deus, etc.

DIE 26 MARTII 1929.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro gratia iuxta preces, servato, in ceteris, tenore memoratae concessionis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. LUZIO, S. P. Regens.

S. DE ANGELIS, S. P. Off.

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1927, pag. 617

9.

28 martii 1929.

De « *Hebdomada* » *Exercitiorum, quae Versaliis ineunte aprili 1929 habenda erat.* — Epist. Apost. (1).

A NOTRE TRÈS CHER FRÈRE LE CARDINAL DUBOIS,
ARCHEVÊQUE DE PARIS.

Très Cher Frère,

Nous avons appris avec une particulière satisfaction qu'une Semaine d'Exercices Spirituels va se tenir à Paris (2), sous la Présidence de Votre Eminence, pendant la Semaine de Pâques.

Heureux de constater une fois de plus le zèle et la piété qui vous portent à promouvoir tout ce qui peut contribuer au progrès spirituel et à la sanctification du clergé et des laïques, Nous Nous réjouissons vivement de voir que pour obtenir plus sûrement les précieux fruits des Retraites, vous encouragez l'emploi de la méthode de Saint Ignace, que Nos Prédécesseurs, depuis Paul III, ont recommandée et qui a été goûtée et pratiquée par tant de Saints non seulement pour la sanctification de leur âme, mais aussi pour le bien des fidèles de toutes les catégories.

En effet, les Exercices de Saint Ignace ont contribué avec une efficacité toute particulière à l'ascension spirituelle des âmes et les ont guidées aux plus hauts sommets de l'Oraison et de l'Amour Divin par la voie sûre de l'abnégation et de la victoire sur leurs passions, sans les exposer aux subtiles illusions de l'orgueil. Nous-même au cours de Notre saint ministère, Nous avons fait plusieurs fois l'expérience de cette sainte efficacité des Exercices Spirituels de Saint Ignace, et Nous avons pu Nous rendre compte du progrès dans la perfection que les âmes peuvent réaliser en les suivant.

(1) Etsi haec Epistola Apostolica pro conventu peculiari Versaliis habendo data sit, tot tamen tantaque de Exercitiis Spiritualibus S. P. Ignatii in genere continet, ut universalius pateat, ideoque hic inter documenta *pro Societate* data iure locum obtinere debet, eo magis quod etiam in Litteris Encyclicis " *Mens Nostra* „ citatur: cfr. infra, pag. 204.

(2) Revera habita est Versaliis. — Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. V (30 pr. 1929), pp. 286-287, 297-299.

Nous bénissons donc avec une particulière effusion tous les Congressistes qui, du Clergé séculier comme de beaucoup de familles religieuses, ainsi que Nous l'avons appris avec satisfaction, ont promis de participer à cette Semaine. Et implorant sur leurs travaux l'assistance maternelle de la Très Sainte Vierge et de tous les Saints et élus, qui ont demandé et obtenu par la pratique des Exercices Spirituels la connaissance plus intime de Notre-Seigneur, un amour plus ardent pour Lui et une assiduité plus parfaite à Le suivre, Nous vous déléguons expressément pour donner Notre Bénédiction Apostolique, gage de Notre amour paternel, à tous les adhérents et participants du Congrès.

Du Vatican, le 28 mars 1929.

PIUS PP. XI.

Latina interpretatio :

DILECTO FRATRI LUDOVICO ERNESTO CARDINALI DUBOIS,
PARISIENSIIUM ARCHIEPISCOPO.

Dilecte Frater,

Peculiari cum voluptate rescivimus, te Praeside, conventum Spiritualium Exercitiorum per ipsam hebdomadam paschalem Parisiis celebratum iri.

Laetamur studio ac pietate qua continuo ferris ad promovendum quidquid ad spiritus progressum et cleri populi sanctimoniam conducere potest. Maiori vero gaudio intime afficimur quod, ad tutius pretiosos Secessuum fructus legendos, cernamus te Ignatianae methodi usum commendare. Et probe quidem: nam Praedecessores Nostri, post Paulum III, eam commendarunt; tot Sanctorum insuper eandem, non tantum ad suae ipsorum animae sanctimoniam, verum etiam ad cuiuscumque speciei fidelium bonum, gustaverunt atque adhibuerunt.

Et re quidem vera, S. Ignatii Exercitia propria ipsorum efficacia ad animarum spiritualem ascensionem contulerunt, easque ad summos orationis ac divini Amoris apices adduxerunt: nec eas subtilibus superbiae deceptionibus permittunt, sed in abnegationis et propriarum cupiditatum victoriae viam tutam immittunt.

Nos ipsi in Nostro sacri ministerii decursu, Exercitiorum Spiritualium S. Ignatii efficacitatem hanc sanctam pluries experti sumus, et quantum progressus animae per ea in perfectione assequi possint constati sumus.

Peculiari igitur cum effusione omnibus tam ex clero saeculari, quam e plerisque Religiosorum familiis — ut iucunde accepimus — congressuris benedicimus, et quotquot consessibus sese adfuturos spondponderunt. Maternum SS. Virginis in eorum labores implorantes patrocinium, nec non omnium Sanctorum et Dei electorum, qui per Exercitiorum Spiritualium praxim intimiorem Domini Nostri cognitionem, ardentiorum amorem ac in Ipso sectando assiduitatem perfectiorem precati et assecuti sunt, te, dilecte Frater, ad hanc Benedictionem Apostolicam, benevolentiae paternae Nostrae pignus, impertiendam omnibus Conventui adhaerentibus et participantibus nominatim delegamus.

Ex Aedibus Vaticanis, die 28 martii 1929.

PIUS PP. XI.

10.

14 maii 1929.

Prorogatur ad decennium facultas communicandi cum externis sacerdotibus potestatem benedicendi aquam S. P. Ignatii. — Rescript. S. Rit. Congr.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum facultas communicandi cum externis sacerdotibus potestatem benedicendi Aquam S. P. Ignatii, Praeposito Generali ad decennium concessa, in eo esset ut exspiraret, eam Pater Noster per Procuratorem Generalem renovandam curavit, ut ex adnexo documento apparet. Eodem autem Patre Nostro mandante, R.^{ss} V.^{ss} significo, ipsi hanc facultatem tribui, quemadmodum ante decem annos facta erat (*Acta Rom.*, vol. III, 1919, pp. 14-17).

Commendo me ss.SS.

Romae, die 29 iunii 1929.

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SOCIETATIS IESU.

Procurator Generalis Societatis Iesu a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI facultatem humiliter imploravit, vi cuius Praepositus Generalis eiusdem Societatis, quibusvis sacerdotibus idoneis, singillatim petentibus, potestatem facere possit benedicendi, de consensu respectivi Ordinarii, aquam S. Ignatii de Loyola Confessoris, iuxta formulam rite approbatam; ac praeterea subdelegare sibi valeat tum Provinciarum Societatis Praepositos tum Missionum Superiores ad eiusmodi facultatem aliis idoneis sacerdotibus tribuendam. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab Ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, benigne in omnibus annuit pro gratia iuxta petita. Valituro praesenti Indulto ad proximum decennium.

Contrariis quibuscumque non obstantibus. Die 14 Maii 1929.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

11.

24 maii 1929.

Distracto territorio ex Vicariatu Apostolico de Sienhsien (1) erigitur Praefectura Apostolica de Yungnien in Sinis, indigenae clero concredenda. — Litt. Apost. (2).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Quod Nobis apostolicum munus summentibus proposueramus, ut, scilicet, quantum in Nobis est, continenti cura bono fidelium ac religioni provehendae in dissitis ab hoc catholico centro regionibus tempestive consulamus, Nos facile persuadet ut nunc votis concedamus Vicarii Apostolici de

(1) Societati iam diu commisso (Prov. Camp.)

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 655 sq.

Sienhsien (1), qui a Nobis enixe exposcit ut quandam e suo latissimo Vicariatu partem distrahamus, eandemque in novam missionem independentem constituere dignemur. Ex implorata quidem novae missionis constitutione fructus uberiores in regione eadem divini verbi praecones percipere et catholica proinde religio incrementa suscipere poterunt; quapropter Nos, conlatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui negotiis Propagandae Fidei sunt praepositi, et praehabito voto venerabilis fratris Archiepiscopi titulo Theodosiopolitani, Delegati Apostolici Nostri in Sinis, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostri, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, civiles subpraefecturas de *Weihsien*, *Tsingho*, *Kitseh*, *Kuchow*, *Yungnien*, *Feisiang*, *Kwangping*, *Chengan*, *Hantan*, *Tzechow* a Vicariatu Apostolico de Sienhsien separamus sive dismembramus, earundemque territorium, sic per Nos seiunctum sive separatum, in Praefecturam Apostolicam erigimus et constituimus, cui nomen facimus de Yungnien. Hanc autem novam Praefecturam Apostolicam de Yungnien ad Nostrum et Sanctae huius Sedis beneplacitum cleri saecularis indigenae curis concedimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIV mensis Maii anno MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

(1) RR. DD. Henrici Lécroart S. I. (Prov. Camp.), Episcopi tit. Anchialensis.

12

26 iunii 1929.

Festum S. Margaritae M. Alacoque ad universam Ecclesiam extenditur. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

Die 17 Octobris

S. Margaritae Mariae Alacoque Virginis

Duplex

Oratio

Domine Iesu Christe, qui investigabiles divitias Cordis tui beatæ Margaritæ Mariæ Virgini mirabiliter revelasti; da nobis eius meritis et imitatione, ut te in omnibus et super omnia diligentes, iugem in eodem Corde tuo mansionem habere mereamur. Qui vivis.

Et fit Commemoratio præcedentis Festi S. Edwigis Vid. (Semi-duplex): Ant. Manum suam, V. Diffusa, *Oratio ut in Breviario.*

IN II NOCTURNO

Lectio IV

Margarita Maria Alacoque, in pago dioecesis Augustodunensis, honesto genere nata, iam inde a teneris annis futuræ sanctitatis indicia præbuit. In Deiparam Virginem et in augustum Eucharistiæ Sacramentum amore flagrans, adolescentula Deo virginitatem devovit, id exoptans unice ut ad christianas virtutes vitam componeret. In deliciis habebat prolixas preces rerumque caelestium contemplationem, sui contemptum, patientiam in adversis, corporis afflictationem, caritatem in proximos, praesertim egenos; summoque studio nitebatur ut sanctissima divini Redemptoris exempla pro viribus referret.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 601-606. — Cum tantopere Nostri ad optatam hanc extensionem parandam, litteras postulatorias, ex desiderio Patris Nostri (*Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pp. 90-92), undique colligere curaverint, cumque per hoc Decretum e *Proprio Societatis* auferatur hoc festum ideoque etiam Societatem proxime tangat, visum est illud in *Acta Romana* inserere, quemadmodum alias factum est cum quibusdam Decretis ad causam canonizationis S. Margaritæ Mariæ Alacoque pertinentibus (cfr. *Acta Rom.*, vol. II, 1918, pp. 549-552; vol. III, 1920, pp. 120-178).

R̃. Propter veritatem, et mansuetudinem, et iustitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua. Ṽ. Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Et deducet.

Lectio V

Ordinem Visitationis ingressa, statim religiosae vitae fulgore nitere coepit. Altioris dono orationis a Deo est decorata, aliisque gratiae muneribus et crebris visionibus. Harum celeberrima fuit cum ante Eucharistiam precanti Iesus semetipsum conspiciendum obtulit, et divinum Cor in aperto pectore flammis incensum ac spinis constrictum ostendit, praecepitque ut, ob talem caritatem et ad ingratorum hominum iniurias expiandas, illa publicum Cordi suo cultum, magnis propositis caelestis thesauri praemiis, instituendum curaret. Cunctanti ex humilitate seque tantae rei imparem profitenti amantissimus Salvator addit animum, simulque eximia sanctitate virum, Claudium de la Colombière, ducem et adiutorem designat; eamque spe fovet illius summae utilitatis, quae postea e divini Cordis cultu in Ecclesiam dimanavit.

R̃. Dilexisti iustitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo laetitiae. Ṽ. Propter veritatem, et mansuetudinem, et iustitiam. Propterea.

Lectio VI

Ut iussa Redemptoris impleret Margarita omni diligentia studebat. Nec tamen illi defuere molestiae plures atque acres contumeliae ab iis qui eam vano mentis errori obnoxiam esse dictitabant. Quae omnia aequo animo tulit, immo apponebat lucro, existimans se per opprobria et dolores hostiam Deo gratam fore, et maiora ad propositum suum auxilia consecuturam. Religiosae perfectionis laude florens et per aeternarum rerum contemplationem in dies singulos caelesti Sponso coniunctior, ad eum evolavit, anno aetatis suae quadragesimo tertio, reparatae salutis millesimo sexcentesimo nonagesimo. Miraculis insignem Benedictus decimus quintus Sanctis adscripsit eiusque officium Pius undecimus Pontifex Maximus ad universam Ecclesiam extendit.

R̃. Afferentur Regi virgines post eam, proximae eius * Afferentur tibi in laetitia et exultatione. Ṽ. Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Afferentur. Gloria Patri. Afferentur.

Si hoc Festum ad instar Simplicis redigatur, et de ipso ix Lectio iuxta Rubricas sit dicenda, sumi potest sequens

Lectio IX

Margarita Maria Alacoque, in pago dioecesis Augustodunensis honesto genere nata, iam a teneris annis futurae sanctitatis indicia prae-buit. In Deiparam Virginem et in augustum Eucharistiae Sacramentum amore flagrans, adolescentula Deo virginitatem devovit; ac Ordinem Visitationis ingressa, statim religiosae vitae fulgore nitere coepit. Altioris dono orationis a Deo est decorata, aliisque gratiae muneribus et crebris visionibus. Harum celeberrima fuit cum ante Eucharistiam precanti Iesus semetipsum conspiciendum obtulit, et divinum Cor in aperto pectore flammis incensum ac spinis constrictum ostendit, praecepitque ut, ob talem caritatem et ad ingratorum hominum iniurias expiandas, illa publicum Cordi suo cultum, magnis propositis caelestis thesauri praemiis, instituendum curaret. Religiosae perfectionis laude florens et per aeternarum rerum contemplationem in dies singulos caelesti Sponso coniunctior, ad eum evolavit, anno aetatis suae quadragesimo tertio, reparatae salutis millesimo sexcentesimo nonagesimo. Miraculis insignem Benedictus decimus quintus Sanctis adscripsit: eiusque officium Pius undecimus ad universam Ecclesiam extendit.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Cap. XI, 25-30

Lectio VII

In illo tempore, respondens Iesus dixit: Confiteor tibi, Pater, Domine caeli et terrae, quia abscondisti haec a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis. Et reliqua.

Homilia sancti Francisci Salesii Episcopi

(Sermo XXIII in die Pent. alter. circa medium).

Nulla alia est vera scientia, nisi ea quae a Spiritu Sancto datur, sed haec humilibus tantummodo tribuitur. Nonne magnos vidimus theologos qui mira dixerunt de virtutibus, sed ut eas non exercerent? Et contra complures vidimus feminas, quae de virtutibus disserere nesciebant, sed virtutum opera digne noverant adimplere. Eas enim Spiritus Sanctus sapientes effecit, quia et timorem Domini et pietatem et humilitatem habebant.

R. Haec est Virgo sapiens, quam Dominus vigilantem invenit, quae acceptis lampadibus sumpsit secum oleum: * Et veniente Domino, introivit cum eo ad nuptias. V. Media nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exite obviam ei. Et veniente.

*Lectio VIII**(Fragm. serm. XVI, in III Dom. post Pent., initio).*

Dominus noster, magnus et praeclarissimus omniumstrarum infirmitatum medicus, antequam in hunc mundum veniret, per Prophetas suos palam nuntiaverat: Quod confractum fuerit alligabo, et quod infirmum fuerit consolidabo. Et deinde suo ipse ore clamavit dicens: Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Quid igitur mirum si ipsum ab aegrotis, a peccatoribus et publicanis circumdatum cernimus? Nonne medici gloria est ab aegrotis exquiri?

℞. Media nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exite obviam ei. Ψ. Prudentes virgines, aptate vestras lampades. Ecce. Gloria Patri. Ecce.

*Lectio IX**(Fragm. serm. X pro feria II post Pascha, in fine).*

Fert ille nostras miserias et eas nobilitat, apponit miseriam Cordi suo, ostendit latus. Sed eum redamemus oportet, alioquin qui prae amore ostendit vulnera, semel ostendet prae ira et indignatione. Fac, o bone Iesu, ut pacem, quam offers, accipiamus, videamusque vulnera tua, ut quandoquidem manent fides, spes, caritas, fide radicati, spe gaudentes et caritate ferventes, expectemus beatam spem et adventum tuum, ita ut in illo Te, Agnum ad dexteram, non leonem ad sinistram, videamus; ac pro fide visionem, pro spe possessionem et pro caritate imperfecta perfectam habeamus, in qua gaudebimus in saecula saeculorum. Amen.

Te Deum laudamus.

Vesperae de sequenti, Commemoratio praecedentis.

MISSA

« Sum umbra illius » etc., ut inter Missas pro aliquibus locis in recentioribus Missalibus (et etiam in Proprio Societatis), praeter Psalmum ad Introitum, qui non iam ex I Reg. 2 « Exsultavit cor meum » etc. desumitur, sed est: - Ps. 83, 2-3: « Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! concupiscit et deficit anima mea in atria Domini ».

ELOGIUM

MARTYROLOGIO ROMANO INSERENDUM

Die 17 Octobris (primo loco)

Paredii, in dioecesi Augustodunensi, sanctae Margaritae Mariae Alacoque, quae, Ordinem Visitationis Beatae Mariae Virginis professas, eximie in devotione erga Sacratissimum Cor Iesu propaganda et publico eiusdem cultu provehendo meritis excelluit; atque in sanctarum Virginum album a Benedicto Papa Decimo quinto relata fuit.

URBIS ET ORBIS.

Ad humiles enixasque preces Revmi. Domini Hyacinthi, Episcopi Augustodunensis, supplicia quoque depromentis votum plurimum Em.orum S. R. E. Cardinalium, fere innumerabilium Sacrorum Antistitum, necnon Superiorum Ordinum et Congregationum religiosarum (1), praeunte universa familia Monialium Ordinis Visitationis B. M. V., ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatas, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI — qui per Litteras Encyclicas *Miserentissimus Redemptor* diei 8 Maii 1928, Sacratissimi Cordis Iesu festum, expiationis more, firmitus solemnitusque celebrari iusserat, atque ad altiorum ritum et nobiliorem solemnitatem evexerat — alterum quoque festum illi priori et digniori, veluti congruum additamentum, latius amplificare cogitavit et voluit: nempe Sanctae Margaritae Mariae Alacoque, Virginis, quae divini Cordis fidelis discipula et amantissima filia se totam devovit eius honori et cultui propagando. Quare ipse Beatissimus Pater, votis et postulationibus Sibi porrectis libenter obsecundans, festum Sanctae Margaritae Mariae Alacoque, pluribus dioecesibus et piis religiosisque Institutis iam indultum, suprema et apostolica Sua auctoritate, pro utroque Clero ad universam Ecclesiam extendere dignatus est. Insuper officium cum Missa proprium nec non Elogium Martyrologio Romano addendum, prouti ea in superiore prostant exemplo, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, ratum habuit et adprobavit: illudque in festo praefatae S. Margaritae Mariae Alacoque, Virginis, sub

(1) Litterae Postulatoriae undique collectae ad 1040 numerabantur, quarum media pars eoque amplius Nostrorum cura obtentae sunt.

ritu duplici, die 17 Octobris quotannis recolendo, ab universo Clero saeculari et regulari adhiberi decrevit; etiam fixe translato et reposito in diem decimum sextum eiusdem mensis festo semiduplici S. Edwigis, Viduae. Mandavit demum ut Calendario universali in novis editionibus Breviarii et Missalis nec non Martyrologii Romani, huiusmodi festum cum supradictis Officio, Missa et Elogio respective inseratur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 26 Iunii 1929.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

13.

15 augusti 1929.

Pontificium Collegium Russicum S. Teresiae a Iesu Infante in Urbe conditur et Societati committitur. — Constit. Apost. (1).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Quam curam de Orientalibus ad catholicam unitatem reducendis, ut sacram Nos hereditatem a Decessoribus Nostris accepisse, haud semel, sed praesertim Litteris Encyclicis «Rerum Orientalium» anno superiore datis (2), sollemniter testati sumus, ea Nos ad nova pro illarum gentium salute excogitanda remedia semper impellit, quo citius et plenius optatus dissitorum filiorum reditus comparetur.

Verum maxima prae ceteris Nos tenet pastoralis sollicitudo de nobilissimis Russicae ditionis gentibus, quas in profundum paene malorum detrusit lugenda omnium cum divinarum tum humana-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 577-581.

(2) *Acta Rom.* vol. V, 1928, pp. 25-36.

rum rerum ibi iam diu furens perturbatio. Nam cum teneris adolescentibus potissimum diabolicae struantur insidiae, ut, iniquissimis doctrinis infecti, homines atque etiam ipsum Deum (horribile dictu!) acerrimo odio prosequi consuescant, nulla humanitus affulget spes fore ut brevi res in melius cedant.

Sed quoniam etiam «contra spem in spem credere» (1) fides Nostra Nos edocet, quia «non erit impossibile apud Deum omne verbum» (2) et quoniam supremi regiminis officium Nos urget ut, quantum in Nobis est, omnia praesto habere curemus, quae ad novam illius gentis spiritualem resurrectionem divinae Providentiae consiliis, cum primum misericordiae tempus advenit, efficacius inservire possint, nihil aliud tam necessarium tamque opportunum ducimus, quam impensum studium de catholico clero apte instituendo, cui huiusmodi cura incumbit et qui hodiernis sacerdotibus pondus diei et aestus strenue portantibus, sed laboribus et aerumnis iam iam confectis atque etiam non sine quadam quasi martyrii palma in dies succumbentibus, in auxilium veniat, et novos, quos ex miserentis Dei bonitate firmiter speramus copiosissimos, animarum manipulos colere et colligere et in horrea Domini reponere possit.

Iamvero ad haec Nostra vota opere adimplenda, post diuturnas ad Deum preces et collatis consiliis cum dilecto filio Nostro Aloisio Sancti Georgii in Velabro S. R. E. tunc Diacono nunc Presbytero Cardinali Sincero, Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali Secretario eodemque Nostrae Commissionis pro Russia Praeside, Seminarium seu Collegium Russicum in Urbe condere statuimus; in hoc, dicimus, totius catholici orbis centro et capite, unde romano spiritu omnino imbuti ad suos cives novi apostoli redeant. Proposito autem huic Nostro tempestive propitia adfuit e caelis, quam nuper simul cum S. Francisco Xaverio Missionum omnium catholicarum Patronam ediximus, S. Teresia a Iesu Infante; dum enim haec animoolvebamus, sponte Nobis, ipsius Lexoviensis Virginis nomine, oblata est sat copiosa pecuniae vis, quae ad aedes Collegio Russico exstruendas instruendasque fere esset par. Quavis igitur abrupta mora, tam aperto divino freti

(1) *Rom.*, IV, 18.

(2) *Luc*, I, 37.

auxilio, aptum ad S. Mariae Maioris in Exquiliis locum selegimus, ubi superiore anno millesimo nongentesimo vigesimo octavo, die undecima Februarii, in festo Immaculatae Virginis apud Lapurdium visae, auspicalem novi Collegii lapidem idem dilectus filius Noster Aloisius S. R. E. Cardinalis Sincero nomine Nostro sollemniter posuit. Cuius quidem rei feliciter tunc inchoatae gratam in aevum memoriam, annuo Pontificatus Nostri nomismate id referente, servari voluimus.

Nunc vero, cum novum illud aedificium in eo sit ut compleatur, perficiendae huic magni momenti rei manus admovere cupientes, vehementerque exoptantes ut hoc ipso Nostri sacerdotii anno quinquagesimo selectus clericorum numerus illuc recipi possit, ad eiusdem Seminarii seu Collegii iuridicam erectionem devenire statuimus. Quod itaque ad maiorem divinis Nominis laudem ac religiosae rei incrementum cedat et verae Christi Ecclesiae inter slavicas gentes praesertim promovendae benevertat, Seminarium seu Collegium Russicum, cui Sanctae Teresiae ab Infante Iesu nomen indimus, in Urbe conditum, Apostolica Nostra auctoritate constituimus eique legitimi Pontificii Collegii iura tribuimus. Volumus autem ut in illud adolescentes in primis e Russica ditione ac ritu slavico-byzantino recipiantur, qui suis civibus fide catholica excolendis, Deo inspirante, operam navare cupiant; alique praeterea iuvenes, qui, ex qualibet gente oriundi, ritu slavico-byzantino praeurumque suscepto, se totos populis reipublicae Russicae ad unicum Christi ovile reducendis dedicare firmiter statuerint. Hi omnes in Collegio Russico, pro cuiusque praeteritorum studiorum genere, apto annorum numero alantur, iis philosophicis ac theologicis atque etiam peculiaribus aliis disciplinis applicati, quas legitimi Superiores iis necessarias esse autumaverint, secundum particularia, mox condenda et a Nobis probanda, huius Collegii statuta. Potissimum vero in his futuris Evangelii praeconibus instituendis curandum erit ut, solida admodum pietate ac scientia in primis informati, apostolico zelo de catholica unitate procuranda vehementer inflammentur et aptis ad id instruantur adiumentis; qua in re peculiaris habenda erit ratio de propriis Russorum aliarumque Russicae ditionis gentium historia et moribus cognoscendis, de sacris slavici-byzantini ritus caeremoniis digne addiscendis

exercendisquę atque de illarum regionum erroribus scite refutandis.

Ad Collegii regimen quod attinet, cum Russicum apud Nostrum Institutum Orientale exurgat eique non modo contiguum sed etiam affine dici possit, et frequens inter haec duo Instituta commercium habeatur necesse sit, eidem religiosae familiae utrumque commissum volumus. Quapropter decernimus ut Collegium Russicum Societatis Iesu Sodalibus et moderandum tradatur ad eas leges, quae, ex praescriptis Pontificiae Commissionis pro Russia et ex peculiaribus statutis pro hoc Seminario a Nobis approbandis, servandae erunt.

Dum igitur humillimas Deo referimus gratias quod haec perficere Nobis concessit, certam fovemus spem fore ut hoc carissimum Nostrum Russicum Collegium complurium sacerdotum secundum Cor Iesu revera effectorum seminarium evadat, nec minus efficaciter ad Russicarum gentium salutem conferat, quam alia lectissima huiusmodi Collegia in Urbe olim condita, ut Venerabile Anglorum Collegium et Pontificium Collegium Germanicum-Hungaricum, quorum opera quantum res catholica in illis regionibus magnas inter temporum difficultates adiuta et promota sit, publicae testantur historiae.

Cum autem Russicum S. Teresiae ab Infante Iesu Collegium, ut diximus, ad S. Mariae Maioris in Exquilis, ad Marianam scilicet Aedem principem et velut sub materna Deiparae Virginis umbra exstrui contigerit, faustissimum inde omen repetimus, quippe qui pro certo habeamus Immaculatam Christi Matrem, cuius cultus apud Orientales, etiam post miseram eorum ab Ecclesiae unitate defectionem, tanti semper fit, hoc Nostrum Institutum in suam proximam clientelam feliciter esse accepturam. Eidem praeterea adsit e caelo potens Missionum Patrona, cuius nomine Collegium hoc insignitur, eiusque valido patrocinio, quemadmodum coeptum est, magis in dies evolvatur et floreat.

Volumus autem ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Quae denique hisce Litteris statuimus, decrevimus, ea rata

omnia firmaque permanere
quibuscumque etiam specia
Datum Romae, apud S.
nongentesimo vigesimo nono
in Feste Assumptionis Bea-
stri anno octavo.

Fr. ANDREAS Card. FREIHWIL-
Cancellarius S. R. E.

Loco ✠ Plumbi.

Augustus Card. SINCEO,
Fidei, Orient. Secretarius.

Colleg. Protol. Apost.
Protocetarius Apost.

14.

8 novembris 1922

*Gratiae aguntur Patri Nostrae
venerandissimis Dominis Episcopis
cessum (1). — Epist. S. C.*

*Societati ob hospitalitatem R.
is Ruthenis domi nostrae co-
Rec. Orient.*

Al Rev.mo P. WŁODZIMIERO LEDÓCHOWSKI
PREPOSITO GEN.

8 Novembre 1922

REV. MO PADRE,

Questa Sacra Congregazione compie il dovere di porgerle
più vive azioni di grazie alla P. V. e alla Curia Generale
della Compagnia di Gesù, per aver ospitato con tanta cor-
ed amabilità i Membri del Rev.mo Episcopato Ruteno, conve-
a Roma per la loro Conferenza.

Essi portano con sé il più cal-
pientemente soddisfatti dell'accoglienza
in tutto degno delle gloriose tradizio-
gnia, la quale, oltre ad avere usato
acquistato un titolo insigne di beneme-
ordo di tanta gentilezza
del trattamento ricev-
Con
tri.

(1) Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VI

La prego, Padre Rev.mo, a gradire anche l'espressione della mia particolare gratitudine e riconoscenza, colla quale mi è grato raffermarmi

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

L. Card. SINCERO, *Segretario.*

A. G. CICOGNANI, *Assessore.*

Latina interpretatio :

Ad Rev.mum P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Romae, die 8 novembris 1929.

REV.ME PATER,

Haec Sacra Congregatio ex officio quam maximas P. V. Rev.mae ac Societatis Iesu Curiae Generalitiae gratias agit, quod tanta humanitate et amabilitate hospitio exceperint Ruthenos Episcopos, ad conferendum Romae congregatos.

Hi recedentes, tantae urbanitatis suavem memoriam referunt, utpote quibus cum hospitalitas tum convictus plene satisfecerint; utraque enim res gloriosis benemeritae Societatis traditionibus sane respondit; Societas autem, praeter magnum caritatis actum exhibitum, insignem meriti in Ecclesiam Ruthenam titulum sibi comparavit.

Grata, quaeso, tibi sit etiam, Pater Rev.me, meae peculiaris gratiae ac grati animi significatio, qua me profiteor

P. V. Rev.mae
Addictissimum in Domino

A. Card. SINCERO, *Secretarius.*

H. I. CICOGNANI, *Adessor.*

15.

12 decembris 1929.

Summus Pontifex gratias agit Societati ob vota et dona Sibi oblata occasione Sui Iubilaei Sacerdotalis (1). — Epist. Card. Secret. Stat.

Al Rev.mo PADRE LEDÓCHOWSKI
PREPOSITO GENERALE DELLA COMPAGNIA DI GESÙ

Dal Vaticano, 12 dicembre 1929.

REV.MO PADRE,

Rinnovo alla P. V. Rev.ma, per diretto incarico di Sua Santità, l'attestato della viva augusta gratitudine per la parte così intima e così nobilmente generosa che la Compagnia di Gesù ha voluto prendere nel coro della universale esultanza rivolto a celebrare, in così bella gara di filiali manifestazioni, il Giubileo sacerdotale del Padre comune.

Non è lieve motivo di compiacenza per la Santità Sua il veder in questa occasione i figli di S. Ignazio primeggiare in carità non meno che in adesione e devozione; e aver da essi un'altra assai eloquente prova della loro partecipazione intera e assoluta a tutto quello che nel campo della attività benefica, come negli altri campi, interessa il Capo visibile della Chiesa.

Lieto di rendere alla P. V. e a tutti i suoi figli questa paterna testimonianza, l'Augusto Pontefice invoca su la Compagnia di Gesù una nuova effusione di grazie del Signore per l'alacre proseguimento del grave compito che la Provvidenza le assegna, e invia di cuore alla stessa P. V. e ai Religiosi tutti il beneficio della Apostolica Benedizione.

Con sensi di distinto ossequio mi professo

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

(1) Cfr. *Memorab. S. I.*, Vol. III, fasc. VII, pp. 449-480.

Latina interpretatio :

Ad Rev.mum PATREM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

*Ex Aedibus Vaticanis, 12 decembris 1929.**Reverendissime Pater,*

Sanctitas Sua directe mihi commisit, ut Paternitati Vestrae Reverendissimae Eius augustae ac vivae gratiae testificationem renovarem, propterea quod Societas Iesu tam intime, honeste, copiose, choro participaverit universae laetitiae in filiorum concertatione tam pulchra, communis Patris iubilaeum sacerdotale celebrantium.

Non exiguae voluptatis Sanctitati Suae causa exstitit, quod hac occasione, S. Ignatii filios caritate non minus quam obsequio ac devotione primas agere partes viderit, ab eisque eloquens aliud testimonium acceperit ipsorum integrae et absolutae adhaesionis ad quidquid in actionis beneficae campo — ut et in aliis — visibilis Ecclesiae Capitis interest.

Laetus quod Paternitati Vestrae eiusque filiis omnibus paternum hoc documentum exhibere possit, Augustus Pontifex novam Domini-carum gratiarum effusionem super Societatem Iesu invocat, ad alacriter insistendum gravi officio quod ei divina Providentia commisit, atque eidem Paternitati Vestrae religiosisque omnibus Benedictionis Apostolicae donum ex animo mittit.

Cum mei peculiaris obsequii significationibus me profiteor

Paternitati Vestrae Rev.mae
Addictissimum in Domino

P. Card. GASPARRI.

16.

12 decembris 1929.

Summus Pontifex gratias agit ob conspicuum obolum «pro clero indigena» ab alumnis nostrorum Collegiorum Sibi missum (1).
— Epist. Card. Secret. Stat.

Al Rev.mo PADRE LEDÓCHOWSKI

PREPOSITO GENERALE DELLA COMPAGNIA DI GESÙ.

Dal Vaticano, 12 dicembre 1929.

REV.MO PADRE,

Agli alunni dei Collegi della Compagnia di Gesù voglia la P. V. Rev.ma ripetere la viva soddisfazione di Sua Santità per l'affettuoso slancio filiale e il fattivo interessamento per le Missioni, rappresentato dalla cospicua caritatevole offerta, onde hanno voluto manifestare al Padre comune, nella circostanza del Suo Giubileo sacerdotale, i loro filiali sensi di attaccamento e di devozione.

Invocando di cuore su le loro sante aspirazioni, sui loro studi, su le loro persone e le loro varie comunità le più elette grazie di vita cristiana, di santificazione e di apostolato, l'Augusto Pontefice li incoraggia tutti nella santa ambizione di essere sempre efficaci cooperatori della attività missionaria; e mentre fa pervenire alla S. Congregazione di Propaganda la loro offerta «Pro Clero indigeno» invia di cuore ad essi e ai loro Superiori, in auspicio dei divini aiuti, la confortatrice Apostolica Benedizione.

Con sensi di ben distinto ossequio mi professo

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

(1) Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VII (15 dec. 1929), pag. 468.

Latina interpretatio :

Ad Rev.mum PATREM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Ex Aedibus Vaticanis, 12 decembris 1929.

Reverendissime Pater,

Alumnis Collegiorum Societatis Iesu velit Paternitas Vestra Reverendissima vivam rursus significare Sanctitatis Suae delectationem propter studiosum — ut filios decet — ardorem et actuosam pro Missionibus curam; cuius rei indicio est conspicuus caritatis obolus, quo communi Patri in eius iubilaeo sacerdotali filii isti suos affectus ac devotionis sensus testatos voluerunt.

Eorum studiis, sanctisque votis, ipsis eorum personis variisque ipsorum communitatibus, lectissimas vitae christianae, sanctitatis et apostolatus gratias adprecans, Augustus Pontifex, omnes in sanctam ambitionem stimulat evadendi efficaces semper actionis missionariae cooperatores. Dum autem ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide eorum pro clero indigena obolum mittit, ipsi eorumque Moderatoribus, divinorum munerum auspicem, corroborantem Benedictionem Apostolicam impertit.

Peculiaris obsequii sensu me profiteor

Paternitati Vestrae Rev.mae

Addictissimum in Domino

P. Card. GASPARRI.

17.

20 decembris 1929.

LITTERAE ENCYCLICAE

DE USU EXERCITIORUM SPIRITUALIUM MAGIS MAGISQUE PROVEHENDO.

Ad RR. PP. DD. Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes (1).

PIUS PP. XI.

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Mens Nostra quae fuerit quive animus, cum, ineunte anno, extraordinarium Iubilaeum universo orbi catholico denuntiavimus ad anniversarium celebrandum diem quo ante quinquaginta annos, sacerdotali consecratione accepta, rei divinae ad altare operati primum sumus, id profecto, Venerabiles Fratres, neminem vestrum fugit. Ut enim Constitutione Apostolica «Auspicientibus Nobis», die 6 Ianuarii 1929 edita, solemniter declaravimus (2), ad id consilii non tantum adducebamur ut dilecti filii Nostri, ingens familia christiana quam benignissimum Dei Cor cordi Nostro credidit, communis Parentis laetitiae in partem vocati, animorum consensione gratias Nobiscum Summo honorum omnium Datori agerent et haberent; verum etiam quod imprimis arridebat Nobis iucunda spes, fore ut reseratis, paterna liberalitate, caelestium munerum thesauris quorum dispensationi praepositi sumus, christiana plebs felici occasione esset usura ad fidem roborandam, pietatem perfectionemque augendam, moresque privatos et publicos ad Evangelii normam fideliter castigandos; unde, tamquam laetissimus fructus pacis veniaeque a Deo impetratae, pax singulorum atque societatis exspectanda foret.

Neque haec spes ad irritum redacta est. Etenim incensa religionis studia, quibus christianus populus Iubilaei promulga-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 689-706.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pag. 6.

tionem exceperit, progrediente tempore, nedum deferbuerunt, sed ea magis magisque in dies invalescere conspeximus, opitulante etiam Deo, qui ea rerum eventa suscitavit quae huius anni revera salutaris memoriam in omnem posteritatem propagarent. Nos autem abunde habuimus cur laetaremur, cum magna ex parte tam praeclaram fidei ac pietatis accessionem oculis Nostris haussemus, conspectuque frui essemus tantae carissimorum filiorum multitudinis, quos libenter in Aedes Nostras admittere et ad cor Nostrum, ut ita dicamus, peramanter premere licuit. Iam, dum impensius misericordiarum Patri grati animi sensus exhibemus qui tot tantosque fructus in vinea sua fundere, maturare atque congerere in huius anni piacularis decursu dignatus sit, pastoralis sollicitudo Nos movet atque impellit ad operam dandam ut ex tam secundis initiis maiora in posterum habeantur ac permaneant emolumenta, quibus felicitati ac saluti singulorum, adeoque universae societatis, probe consulatur.

Reputantibus vero Nobis qua via quave ratione auspicati huiusmodi fructus constent, occurrit decessor Noster f. r. Leo XIII, qui, sacrum annum alia occasione indicens, gravissimis verbis, quae Nosmet ipsi in memorata Constitutione «Auspiciantibus Nobis» iteravimus (1), fideles omnes hortatus est ut «colligerent paulisper sese, et demersas in terram cogitationes ad meliora traderent» (2); itemque animum subit s. m. decessor Noster Pius X, qui, cum, verbo et exemplo, sacerdotalem sanctitatem continenter provexisset, annum agens quinquagesimum a sacerdotio suscepto, piissimam ad clerum catholicum «Exhortationem» habuit (3), pretiosis atque lectissimis refertam documentis quibus spiritualis vitae aedificium ad non vulgarem celsitudinem adduceretur.

Horum igitur Pontificum vestigiis ingressi, opportunum duximus aliquid Nos quoque praestare: auctoresque sumus excellentis cuiusdam rei, e qua plurima et egregia in populum chri-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pag. 6.

(2) Litt. Encycl. «*Quod auctoritate*», 22 dec. 1885 (*Acta Leonis XIII* vol. II, pp. 175 ss.).

(3) Exhortatio ad clerum catholicum: «*Haerent animo*», 4 aug. 1908 (*Acta Sanctae Sedis*, vol. XLI, 555-577).

stianum commoda profectura speramus. Usum intelligimus Exercitiorum spiritualium, quem, nedum in utroque Clero, verum etiam inter ipsa laicorum catholicorum agmina cotidie proferri latius atque diffundi vehementer cupimus, eundemque ceu sacri huius anni monumentum dilectis filiis Nostris relinquere placet. Quod quidem eo libentius facimus extremo hoc quinquagesimo anno ab inito divini sacrificij ministerio. Nihil enim iucundius obtingere Nobis potest quam memoria repetere caelestes gratias atque innarrabiles consolationes, quas saepe, Exercitiis spiritualibus vacando, experti sumus; assiduitatem quam sacris secessibus attulimus, quibus veluti totidem gradibus curriculum Nostrum sacerdotale notavimus; lucem atque stimulos, quos ex eius hausimus ad divinum beneplacitum cognoscendum et implendum; operam denique in ea toto muneris Nostri sacerdotalis decursu collatam ad proximos in rebus caelestibus excolendos, tam ingenti animarum fructu atque incredibili proventu, ut in spiritualibus exercitationibus singulare aeternae salutis praesidium positum esse atque constitutum merito censeamus.

Exercitiorum spiritualium momentum et utilitas.

Re quidem vera, Venerabiles Fratres, non uno tantum titulo momentum, utilitas atque opportunitas sacrorum secessuum agnoscitur, si quis vel leviter tempora, quae nacti sumus, perpendat. Gravissimus quo aetas nostra urgetur morbus, idemque fecundus malorum fons, quos cordatus quisque conqueritur, est levitas atque inconsiderantia illa, quae homines per devia transversos agit. Hinc perpetua ac vehemens ad exteriora effusio, hinc inexplebilis divitiarum atque voluptatum cupiditas quae excellentiorum bonorum desideria in animis hominum pedetentim extenuat atque restinguit, eosdemque ita externis atque fluxis rebus implicat, ut de veritatibus aeternis, de divinis legibus deque ipso Deo, unico rerum omnium creatarum principio et fine, cogitare prohibeat: qui tamen, pro infinita bonitate sua ac misericordia, nostris quoque diebus largissima gratiarum copia, quantumcumque morum pravitas ubique gliscat, homines ad se allicere haudquaquam desistit. Huic autem aegritudini curandae, qua tam vehementer humana familia laborat, quodnam praesidium atque allevamentum aptius proponemus quam ut enervatas istas ani-

mas atque aeternarum rerum neglegentes ad piam Exercitiorum spiritualium recollectionem invitemus? Et sane, quamvis nihil aliud spiritualia Exercitia essent nisi brevis quidam aliquot dierum secessus quo homini, a communi mortalium societate et sollicitudinum turba remoto, opportunitas praeberetur non quidem vacua quiete tempus illud transigendi, sed gravissimas quaestiones excutiendi, quae penitus humanum genus sine intermissione pulsarunt, de sua origine deque fine suo: « Unde veniat et quo vadat »; profecto nemo non dabit, ex sacris exercitationibus haud mediocres utilitates elici posse.

Verum maiora adhuc praestant pii eiusmodi secessus; qui, cum hominis mentem ad elaborandum in hoc compellant ut in ea quae cogitarit, dixerit, fecerit, intentius inquirat diligentiusque introspiciat, mirum quantum humanas facultates iuvant; ita ut in hac insigni spiritus palaestra mens ad res mature perpendendas et aequa lance librandas assuescat, voluntas firmiter roboretur, cupiditates consilii gubernatione comprimantur, vitae humanae actio cum mentis cogitatione coniuncta ad certam normam rationemque efficienter exigatur, anima denique nativam nobilitatem ac celsitudinem attingat, quemadmodum concinna similitudine in suo libro Pastoralis Sanctus Pontifex Gregorius declarat: « Humana mens, aquae more, circumclusa ad superiora colligitur, quia illuc repetit unde descendit; sed relaxata deperit, quia se super infirma inutiliter spargit » (1). Praeterea, spiritualibus commentationibus se exercens, nedum « in Domino suo laeta mens quibusdam silentii stimulis excitatur et ineffabilibus vegetatur excessibus » uti sapienter Lugdunensis Episcopus S. Eucherus animadvertit (2), verum divina liberalitate ad illud « caeleste pabulum » accersitur, de quo Lactantius ait: « nullus enim suavior animo cibus est quam cognitio veritatis » (3); eamque, secundum sententiam vetusti cuiusdam auctoris qui diu S. Basilius Magnus habitus est, « caelestis doctrinae schola ac divinarum artium disciplina » (4) excipit, ubi « Deus est totum quod discitur, via qua

(1) S. GREG. M., *Pastor.*, L. 3, adm. 15 (Migne, *P. L.*, tom. 77, col. 73).

(2) S. EUCHER., *De laud. eremi*, 37 (Migne, *P. L.*, tom. 50, col. 709).

(3) LACTANT., *De falsa relig.*, L. 1, c. 1. (Migne, *P. L.*, tom. 6, col. 118)

(4) S. BASIL. M., *De laude solitariae vitae*, initio (*Opera omnia*, Venetiis, 1751, tom. 2, p. 379).

tenditur, totum per quod ad summae veritatis notitiam pervenitur » (1). Hinc liquido apparet spiritualia Exercitia cum ad naturales hominis vires perficiendas, tum maxime ad hominem supernaturalem seu christianum conformandum imprimis valere. Per haec profecto tempora, quibus genuino Christi sensui et spiritui supernaturali, quo religio sancta nostra unice constat, tot impedimenta ac repagula circumciciuntur, dum naturalismus longe lateque dominatur, qui fidei firmitatem debilitat et christianae caritatis flammam exstinguit, maximopere interest ut homo se a fascinatione illa « nugacitatis » subducat quae « obscurat bona » (2) inque beato illo secreto se abdat, ubi, caelesti magisterio excultus, humanae vitae iustam aestimationem ac pretium intelligat, in unius Dei servitio collocandae; noxae turpitudinem horrescat; timorem Dei sanctum concipiat; terrestrium rerum vanitatem tanquam amoto velo clare intueatur; monitis et exemplis excitatus illius, qui est « via et veritas et vita » (3), veterem hominem (4) exuat, abneget semetipsum, et humilitate, obedientia ac voluntaria sui castigatione comitibus, Christum induat, contendatque ut ad « virum perfectum » atque ad absolutam illam « mensuram aetatis plenitudinis Christi » (5) perveniat, de qua Apostolus loquitur, imo toto animo nitatur ut ipse quoque cum eodem Apostolo repetere possit: « Vivo autem, iam non ego; vivit vero in me Christus » (6). Per quos sane gradus anima ad consummatam perfectionem ascendit et Deo suavissime iungitur, divinae gratiae praesidio, fervidioribus precibus per illos dies atque maiore sacrorum mysteriorum frequentia copiosius impetrato.

Singularia profecto ac praestantissima sunt haec, Venerabiles Fratres, quae naturam longe supergrediantur et in quorum adeptione unice quies, felicitas, pax vera repositae sint, quas humanus animus sitienter appetit et hodierna societas, illecebrarum aestu abrepta, incassum in incertis atque caducis bonis avidè

(1) *Ibid.*

(2) *Sap.*, IV, 12.

(3) *Io.*, XIV, 6.

(4) *Rom.*, XIII, 14.

(5) *Ephes.*, IV, 13.

(6) *Galat.*, II, 20.

persequendis, in vitae tumultu ac perturbatione quaerit. E contrario, mirabilem vim pacis hominibus conciliandae eosque ad vitae sanctimoniam evehendi in Exercitiis spiritualibus inesse probe edocemur; quod ceteroquin superiorum saeculorum, nostraeque fortasse aetatis etiam clarius, diuturno experimento comprobatur, cum innumeri propemodum illi, qui sacro Exercitiorum recessu rite exculi sunt, ex eodem « radicati et superaedificati » (1) in Christo prodierint, luce referti, gaudio cumulati, paecque illa perfusi quae « exsuperat omnem sensum » (2).

Verum ex hac vitae christianae absolutione quam spiritualia Exercitia afferre in comperto est, praeter interiorem animi pacem, veluti sua sponte alius fructus lectissimus profluit, qui in haud exiguum rei socialis commodum egregie redundat: studium videlicet animarum Christo lucrandarum, quod spiritus apostolicus nuncupari solet. Genuinus enim caritatis effectus is est, ut anima iusta, in qua Deus ex gratia insidet, mirum in modum incendatur ad ceteros in partem vocandos cognitionis et amoris infiniti illius Boni quod ipsa assecuta est ac possidet. Iamvero, nostro hoc saeculo quo spiritualibus auxiliis humana consortio tantopere eget, et cum remotae Missionum plagae, quae « albae iam sunt ad messem » (3), parem necessitati apostolorum curam magis magisque postulant, tum regiones ipsae nostrae lectissimas ex utroque Clero virorum manus exigunt qui idonei sint dispensatores mysteriorum Dei et densa proborum laicorum agmina qui, necessitudine arcta cum apostolatu hierarchico coniuncti, actiosa industria eum iuvent, multiplicibus operibus ac laboribus Actionis catholicae sese devovendo; Nos, Venerabiles Fratres, historia magistra edocti, sacros Exercitiorum secessus tanquam divino numine excitata Coenacula habemus atque celebramus, ubi magnanimus quisque, divinae gratiae praesidio suffultus, facem praeferentibus aeternis veritatibus et Christi exemplis hortantibus, non modo animarum pretium clare cognoscat desiderioque inflammetur earum iuvandarum in quocumque vitae statu, dili-

(1) *Coloss.*, II, 7.

(2) *Philipp.*, IV, 7.

(3) *Io.*, IV, 35.

genti examine praemisso, Creatori suo sibi serviendum esse perspexerit, sed etiam christiani apostolatus ardorem, industrias, labores, fortia facinora addiscat.

Exercitia spiritualia in Ecclesiae historia.

Ceterum, hanc viam atque rationem Dominus noster saepe-numero adhibuit in Evangelii praeconibus conformandis. Etenim divinus ipse Magister, qui non satis habuit longos annos in Nazarethanae domus secessu extrahere, antequam gentibus pleno lumine emicaret et verbo eas ad caelestia erudiret, solidos quadraginta dies in desertissima eremo traducere voluit. Quin imo, in medio evangelicorum laborum cursu Apostolos identidem ad amicam secessus silentium invitare consueverat: « Venite seorsum in desertum locum et requiescite pusillum » (1), atque ex aerum-nosa hac terra in caelum digressus, eosdem Apostolos discipulosque suos in Hierosolymitano coenaculo expoliri et perfici voluit, ubi decem dierum spatio « perseverantes unanimiter in oratione » (2) digni facti sunt qui Spiritum Sanctum reciperent. memorandus sane recessus, qui primus spiritualia Exercitia adumbravit, ex quo virtute atque robore perpetuo pollens Ecclesia prodiit, et in quo, praesente Deipara Virgine Maria patrocinioque suo validissimo sospitante, una cum Apostolis ii quoque instituti sunt, quos Actionis Catholicae praecursores merito appellaveris.

Ex eo die Exercitiorum spiritualium usus, si minus nomine et ratione qua hodie utimur, at saltem re « familiaris factus est inter priscos christianos » (3), ut S. Franciscus Salesius docuit, claraque indicia in SS. Patrum operibus reperta denuntiant. Nam S. Hieronymus nobilem feminam Celantiam hortabatur: « Eligatur tibi opportunus et a familiae strepitu remotus locus, in quo velut in portum te recipias. Tantum ibi sit divinae lectionis stu-

(1) MARC., VI, 31.

(2) Act. Ap., I, 14.

(3) S. FRANC. SAL., *Traité de l'Amour de Dieu*, L. 12, c. 8.

dium, tam crebrae orationum vices, tam firma de futuris cogitatio, ut omnes reliqui temporis occupationes hac vacatione compenses, Nec hoc ideo dicimus quo te retrahamus a tuis: imo id agimus ut ibi discas ibique mediteris qualem tuis praebere te debeas » (1). Et Hieronymi aequalis S. Petrus Chrysologus, Ravennas Episcopus, potissima hac invitatione fideles compellabat: « Dedimus corpori annum, demus animae dies.... Vivamus Deo paululum qui saeculo viximus totum.... Auribus nostris insonet vox divina: familiaris strepitus nostrum non confundat auditum.... Sic muniti, fratres, instituti sic, indicemus bella peccatis... securi de victoria » (2).

Progrediente vero tempore, semper homines tenuit placidae solitudinis desiderium, ubi, remotis arbitris, anima ad res divinas intenderet: imo compertum est, quo turbulentiora incident humanae societati tempora, eo vehementius a divino Spiritu homines iustitiae ac veritatis sitientes ad secretum urgeri, « ut a corporeis cupiditatibus saepius liberi possint in aula mentis divinae vacare sapientiae, ubi, omni strepitu terrenarum silente curarum, in meditationibus sanctis et deliciis laetentur aeternis » (3).

Cumque providentissimus Deus in Ecclesia sua viros complures suscitasset supernis muneribus abunde ditatos vitaeque supernaturalis magisterio conspicuos, qui sapientes normas atque asceseos methodos probatissimas cum e divina revelatione, tum e proprio usu, tum etiam e superiorum saeculorum experientia expresserunt, Dei providentis nutu in lucem prodierunt, opera insignis Dei servi Ignatii de Loyola, Exercitia spiritualia proprie dicta: « thesaurus » — ut ea appellabat venerabilis ille vir, ex inclito S. Benedicti Ordine, Ludovicus Blossius, cuius sententiam affert S. Alfonsus Maria de Liguori in pulcherrima quadam epistola « de Exercitiis in solitudine peragendis » — « thesaurus quem Deus novissimis hisce temporibus Ecclesiae suae reservavit et

(1) S. HIERONYM., *Ep. 148 ad Celant.*, 24 (Migne, *P. L.*, tom. 22, col. 1216).

(2) S. PETR. CHRYSOLOG., *serm. 12* (Migne, *P. L.*, tom. 52, col. 186).

(3) S. LEO MAGN., *serm. 19* (Migne, *P. L.*, tom. 54, col. 186).

cuius merito eximiae gratiarum actiones Eidem persolvendae sunt» (1).

Ex his spiritualibus Exercitiis, quorum laus citius in Ecclesia percrebuit, ad sanctitatis spatia alacrius decurrenda, inter alios plures, stimulos sibi subiecit venerabilis Noster ac tot titulis Nobis carissimus S. Carolus Borromaeus, qui, ut alias data occasione meminimus, «eorundem usum in clerum populumque divulgavit» (2), eaque, sedula actione sua et auctoritate, nedum aptissimis regulis ac *directoriis* locupletavit, sed eo usque progressus est, ut domum conderet ubi homines ignatianis commentationibus unice excolerentur. Quam vero domum *Asceterium* nominavit, ea, quantum scimus, prima salutanda videtur inter ceteras omnes quae postea, felici imitatione, ubique floruerunt.

Etenim cum in dies Exercitiorum existimatio in Ecclesia augeretur, mirum quam huiusmodi domus multiplicatae sint: quas vere peropportuna diversoria dixeris in arido huius vitae deserto collocata, ubi, seorsim, spirituali pabulo recreantur ac reficiuntur utriusque sexus fideles. Reapse, post immanem belli cladem quod tam acriter humanam familiam perturbavit, post tot vulnera quibus spiritualis civilisque populorum prosperitas sauciata est, quis animo recenseat ingentem illorum numerum qui cum fallaces quas antea fovebant spes extenuari atque evanescere vidissent, terrestria posthabenda caelestibus plane intellexere, praesentissimaque divini Spiritus ope ad veram animi pacem in sacris secessibus quaerendam convolarunt? Argumento manifestissimo omnes ii sunt, qui sive perfectioris ac sanctioris vitae pulchritudine allekti, sive saevissimis saeculi tempestatibus iactati, sive vitae sollicitudinibus commoti, sive mundi fraudibus ac fallaciis circumventi vel rationalismi teterrima peste conflictati vel sensuum illecebris deliniti, in sanctas illas aedes sese subducentes, solitudinis quietem eo regustaverunt dulcius quo graviores exantlarant labores atque, caelestia retractantes, vitam suam ad supernaturalia documenta composuerunt.

(1) S. ALF. M. DE' LIGUORI, *Lettera sull'utilità degli Esercizi in solitudine*: Opere ascet. (Marietti, 1847), vol. 3, pag. 616.

(2) Const. Apost. " *Summorum Pontificum* „, 25 iul. 1922 (*Acta Apost. Sedis.*, vol. XIV, 1922, pag. 421).

Exercitia spiritualia pro variis hominum classibus.

Nos igitur, dum grato iucunditatis sensu his praecellentis pietatis inceptis maxime laetamur, in cuius amplificatione validissimum praesidium atque subsidium contra ingruentia mala repositum esse pro certo habemus, animum simul inducemus, quantum in Nobis erit, suavissimo Divinae Bonitatis consilio obsecundare, ne arcana haec invitatio, Spiritus Sancti instinctu in mentibus hominum excitata, optatissima caelestium munerum ubertate privetur.

Id autem libentiore animo praestamus, quod a decessoribus Nostris factum esse videmus. Nam iamdudum Apostolica haec Sedes, quae verbis Exercitia spiritualia saepe commendarat, exemplo auctoritateque sua fideles docuit, augustas Vaticanas Aedes per aliquot dies in Coenaculum meditationis atque orationis identidem convertendo: quem quidem morem haud exiguo animi Nostri gaudio ac solacio Nosmet ultro recepimus. Atque ut eius modi gaudium ac solacium et Nobis et his qui propius a Nobis absunt, communibus ipsorum optatis satisfaciendo, comparemus, iam nunc omnia ordinari iussimus, ut quotannis spiritualia Exercitia in hisce Aedibus Nostris habeantur.

Vos quoque, Venerabiles Fratres, quanti Exercitia spiritualia faciatis, in comperto est: eis enim operam dedistis antequam sacris initiaremini; eis vacastis priusquam sacerdotii plenitudo vos ornaret; subindeque, nec raro, sacerdotibus vestris rite convocatis vosmetipsi praeerantes, ad eadem confugitis, ut animos vestros caelestium contemplatione reficiatis. Quod quidem praeclarum facinus dignum sane est, quod Nos debita ac publica prosequamur laude. Neque minore commendatione ornandos censemus Episcopos illos sive Orientalis sive Occidentalis Ecclesiae, quos una cum proprio Metropolita vel Patriarcha nonnunquam in pium secessum, eorundem muneribus atque officiis accommodatum, convenisse novimus. Exemplum sane luculentissimum quod, quantum natura rei id sinit, speramus fore ut sedula aemulatione propagetur. Neque magna fortasse in hoc difficultas superanda erit, si secessus huiusmodi occasione illorum conventuum instituantur, quos universi alicuius Ecclesiasticae Provinciae Praesules ex officio celebrant, sive ut communi animarum saluti provideant, sive ut quae maxime postulare temporum condiciones videantur, deli-

berent. Id quidem Nos ipsi cum Episcopis omnibus Insubris regionis peragere constitueramus brevissimo illo spatio quo Mediolanensis Ecclesiae gubernacula tractavimus, et procul dubio illo primo regiminis anno perfecissemus, nisi arcana Divinae Providentiae consilia aliter de humilitate Nostra statuissent.

Iure igitur persuasum Nobis est sacerdotes ac religiosos viros qui Ecclesiae legem hac in re praevertentes, iampridem laudabili studio Exercitia spiritualia frequentabant, in posterum eo maiore adhuc diligentia hoc sanctitatis adipiscendae instrumento usuros, quo gravius sacrorum Canonum auctoritate ad illud impelluntur.

Quare sacerdotes Cleri saecularis impense hortamur ut fideles se exhibeant in Exercitiis spiritualibus peragendis, saltem modica illa mensura quam Codex Iuris Canonici eis praescribit (1); eaque ardenti suae perfectionis desiderio aggrediantur et obeant, ut copiam illam spiritus supernaturalis sibi comparent, quae maximopere eis necessaria est ad spirituale commissi sibi gregis emolumentum procurandum atque magnas animarum praedas Christo lucrandas. Hanc enim viam calcarunt sacerdotes omnes, qui, animarum salutis studio flagrant, in proximis ad sanctimoniae semitam dirigendis Cleroque educendo praestiterunt, quemadmodum, ut recens exemplum proferamus, cernere licet in Iosepho Cafasso, cui beatorum caelitus honores Nosmet ipsi decrevimus. Siquidem sanctissimo viro solemne semper fuit assiduam Exercitiis spiritualibus operam navare, quibus in se aliisque Christi administris sanctitatem impensius foveret et caelestia consilia cognosceret; ut cum egressus aliquando e sacro recessu, divino lumine donatus, iuniori cuidam sacerdoti, qui eo a confessionibus utebatur, eam viam ineundam aperte commonstravit, quae ad supremum virtutis fastigium illum perduxit: beatum Joannem Bosco dicimus, cui nomini nullum par elogium.

Qui vero in religiosae disciplinae septis quovis titulo militant, cum quotannis sacris exercitationibus perfungi lege iubeantur (2), nullum dubium est quin e sacris hisce secessibus magnam caelestium bonorum abundantiam relaturi sint, unde, prout cuique opus est, amplioris perfectionis haustus excipere, praesi-

(1) *Cod. Iur. Can.*, can. 126.

(2) *Cod. Iur. Can.*, can. 59 § 1.

diaque omnia ad consiliorum evangelicorum viam alacrius terendam sibi comparare queant. Annua enim Exercitia mysticum « lignum vitae » sunt (1), quo tam singuli quam communitates laude illa sanctimoniae vigeant, qua familia quaevis religiosa floreat oportet.

Neque putent utriusque Cleri sacerdotes tempus spiritualibus exercitationibus traductum in ministerii apostolici detrimentum cessurum. Scilicet audiant Sanctum Bernardum, qui Summo Pontifici beato Eugenio III, cuius quondam magister fuerat, scribere haud dubitabat: « Si totus vis esse omnium, instar illius qui omnibus omnia factus est, laudo humanitatem, sed si plena sit. Quomodo autem plena, te excluso? Et tu homo es: ergo ut integra et plena sit humanitas, colligat et te intra se sinus qui omnes recipit; alioquin, quid tibi prodest, si universos lucreris, te ipsum perdens? Quamobrem, cum omnes te habeant, esto et tu ex habentibus unus. Memento, non dico semper, non dico saepe, sed vel interdum reddere te ipsum tibi » (2).

Haud minore cura, Venerabiles Fratres, auctores sumus ut spiritualibus Exercitiis apte expoliantur multiplices cohortes Actionis Catholicae quam totis viribus provehere atque commendare non desistimus neque unquam desistemus, quippe quae perutilis (ne dicamus necessariam) participatio laicorum ad hierarchicum apostolatam habeatur. Equidem satis verbis exprimere non possumus singularem qua perfusi sumus laetitiam postquam accepimus ubique ferme sacrarum commentationum peculiare series esse institutas, quibus pacifici ac strenui hi Christi milites, praesertim vero tironum manipuli, excolantur. Qui, cum frequentes ad eas convolent ut ad sacra proelia Domini proelianda paratiores promptioresque inveniantur, in eisdem non solum subsidia ad christianae vitae formam in se perfectius exprimendam reperiunt, verum etiam non raro arcanam Dei vocem corde percipiunt eos ad sacra munia et ad provehenda animarum lucra vocantis atque adeo ad apostolatam plene exercendum impellentis. Splendida haec quidem caelestium bonorum aurora, quam perfecta dies brevi sequetur et cumulabit, modo ut Exercitiorum spiritualium con-

(1) *Gen.*, II, 9.

(2) S. BERN., *De consider.*, L. I, c. 5 (Migne, *P. L.*, tom. 182, col. 734).

suetudo latius porrigatur, prudentique peritia propagetur inter varias catholicorum, praecipue iuniorum, consociationes (1).

Cumque nostra hac aetate temporalia bona atque ex eis pulchritudo vitae commoda simul cum aliqua opulentia ad opifices ceterosque operam locantes haud parce defluerint, eos in feliciorum vitae conditionem adducendo, miserentis ac providentis Dei bonitati adscribendum est quod in vulgus quoque fidelium caelestis hic Exercitiorum spiritualium thesaurus spargitur, qui, cum sacra, homines contineat ne, fluxarum rerum pondere pressi et in huius commoditates suavitatesque vitae se ingurgitantes, ad placita moresque materialismi misere labantur. Qua de causa iure Opera «pro Exercitiis» quae iam nonnullis in regionibus sobolescent, maximeque frugiferos ac peropportunos «Opificum secessus» cum adiectis «Perseverantiae» sodalitiis ardenti studio ac favore prosequimur, eaque omnia, Venerabiles Fratres, pastoralis vestrae solertiae ac sollicitudini commendata volumus.

Modus peragendi Exercitia spiritualia

Verum, ut laeti quos narravimus fructus ex sacris exercitationibus profluant, congrua sedulitate eis operam dare necesse est; nam si tantummodo consuetudinis causa, si tarde, si oscitanter Exercitia haec peragantur, exiguum sane vel nullum exinde emolumentum capietur.

Qua de re, ante omnia opus est ut, solitudine comite, ad sacras commentationes animus intendatur, remotis scilicet omnibus vitae cotidianae curis atque sollicitudinibus; nam ut perspicue docet aureus libellus «De Imitatione Christi»: «In silentio et quiete proficit anima devota» (2). Quamquam igitur laudandas profecto omnique pastoralis industria promovendas, utpote a Deo benedictionibus plurimis auctas, sacras commentationes existimamus, quibus publice multitudines exercentur, maxime tamen Exercitia spiritualia urgemus in secreto peracta, quae «clausa» vocant, quibus homo facilius a creaturarum commercio distra-

(1) Cfr. «*Ordine del giorno di Mons. Radini-Tedeschi*», in «*Congr. Cattol. Ital.*», an. 1895.

(2) *De Imit. Chr.*, L. I, c. 20.

hitur, dissipatasque animi partes cogit ut uni sibi ac Deo, veritatum aeternarum contemplatione, vacet.

Insuper veri nominis Exercitia spiritualia spatium aliquod temporis, quod in eis traducatur, requirunt. Et quamquam illud pro rerum et personarum ratione contrahi ad paucos dies vel extrahi ad solidum mensem potest, nihilo secius nimis coarctandum non est, si utilitates, quas Exercitia pollicentur, captare quis vult. Ut enim loci salubritas tunc tantum valetudinem corporis iuvet, cum hoc ibidem aliquantulum commoratur, ita salutaris sacrarum commentationum ars spiritui efficienter non opitulatur, nisi illum aliquandiu exerceat.

Postremo, maxime refert ad Exercitia spiritualia rite obeunda fructumque ex eis comparandum, ut sapienti atque appositae peragantur methodo.

Porro exploratum est, inter omnes Exercitiorum spiritualium methodos quae laudabiliter admodum sanae asceseos catholicae principiis inhaerent, unam prae ceteris primas semper tulisse, quae, plenis iteratisque Sanctae Sedis approbationibus exornata, praeconiisque nobilitata virorum doctrina spirituali ac sanctitate praestantium, ingentes sanctimoniae fructus quattuor fere saeculorum spatio est consecuta: methodum intelligimus inventam a sancto Ignatio de Loyola, quem praecipuum et peculiarem Magistrum Exercitiorum spiritualium appellare placet, cuius « admirabilis ille Exercitiorum liber » (1), parvus quidem mole sed caelesti sapientia refertus, ex quo sollemniter approbatus, laudatus, commendatus fuit a f. r. decessore Nostro Paulo III (2), iam tunc, ut verba iteremus a Nobis antequam ad Petri cathedram eveheremur aliquando adhibita, iam tum, inquit, « emicuit et claruit tanquam sapientissimus atque omnino universalis normarum codex ad animas in viam salutis ac perfectionis dirigendas, tanquam inexhaustus spectatissimae aequae ac solidissimae pietatis fons, tanquam acerrimus stimulus beneque peritus praemonstrator ad morum emendationem procurandam vi-

(1) Brev. Rom., *in festo S. Ign.* (31 iul.), lect. 4.

(2) Litt. Apost. "*Pastoralis officii*", 31 iul. 1548.

taeque spiritualis culmen attingendum » (1). Cumque, initio Pontificatus Nostri, « Sacrorum Antistitum universi fere orbis catholici ex utroque ritu flagrantissimis studiis votisque satisficientes » Constitutione Apostolica « Summorum Pontificum » die 25 Iulii 1922 data « Sanctum Ignatium de Loyola omnium Exercitiorum spiritualium, ideoque institutorum, sodalitorum, coetuumque cuiusvis generis iis, qui Exercitia spiritualia obeunt, operam studiumque navantium, Patronum caelestem declaravimus, constituimus » (2), fere aliud nihil praestitimus praeterquam suprema Auctoritate Nostra illud sancivimus quod communi Pastorum et fidelium sensu perhibebatur; quod implicite, una cum memorato Paulo III, insignes decessores Nostri Alexander VII (3), Benedictus XIV (4), Leo XIII (5), saepe Ignatianas commentationes laudibus exornantes dixerant; quod magnis praeconiis imo ipso virtutum exemplo quas in hac palaestra haurerant vel amplificaverant, extulere ii omnes, ut verba ipsius Leonis XIII usurpemus, « qui vel asceseos disciplina vel sanctitate morum » superioribus quattuor saeculis « maxime floruerunt » (6). Et re quidem vera: excellentia spiritualis doctrinae prorsus a periculis erroribusque falsi mysticismi alienae; admirabilis facilitas Exercitia haec ad quemvis hominum ordinem ac statum accommodandi, sive ii in coenobiis contemplationi incumbunt, sive in saecularibus negotiis actuosam vitam traducunt; aptissima partium coagmentatio; mirabilis ac lucidus ordo quo e veritatibus commentandis altera alteram excipit; documenta denique spiritualia quae hominem, excusso iugo criminum et morbis qui moribus inhaerent detergis, per securas semitas abnegationis atque pravorum habituum detractionis (7), ad suprema oratio-

(1) " S. Carlo e gli Esercizi spirituali di S. Ignazio „ in: " S. Carlo Borromeo nel 3° Centenario della Canonizzazione „, n. 23, Sett. 1910, pag. 488.

(2) Const. Apost., " Summorum Pontificum „, 25 iul. 1922 (*Acta Apost. Sedis*, vol. XIV, 1922, pag. 420).

(3) Litt. Apost., " Cum sicut „, 12 oct. 1647.

(4) Litt. Apost., " Quantum secessus „, 20 mart. 1753; Litt. Apost. " Dedimus sane „, 16 maii 1753.

(5) Epist. " Ignatianae commentationes „, 8 febr. 1900 (*Act. Leonis XIII*, vol. VII, pag. 363).

(6) Ibid.

(7) Epist. Apost. Pii PP. XI, " Nous avons appris „, 28 mart. 1929, ad Card. Dubois,

nis amorisque divini fastigia perducunt; procul dubio haec omnia talia sunt, quae efficacem Ignatianae methodi naturam atque vim satis superque ostendant Ignatianasque commentationes affatim commendent.

Restat, Venerabiles Fratres, ut ad tuendum custodiendumque spiritualium Exercitiorum fructum, quem disertis laudibus prosecuti sumus, eiusque salutarem memoriam refricandam, piam consuetudinem quam veluti Exercitiorum brevem geminationem dixeris, recollectionem scilicet menstruam vel saltem tertio quoque mense instituendam enixe suadeamus. Hic mos, quem — placet verbis iisdem uti decessoris Nostri s. m. Pii X — «libentes videmus pluribus in locis inductum» (1) atque vigere praesertim apud religiosas communitates piosque Cleri saecularis sacerdotes, vehementer optamus ut inter ipsos laicos, quod sane in haud exiguum eorum utilitatem cedet, inferatur, illos potissimum qui, rei familiaris forte distenti curis aut negotiis impliciti, ab Exercitiis spiritualibus prohibeantur; his enim recollectionibus optata ipsorum Exercitiorum emolumenta aliqua saltem ex parte supplere poterunt.

Hoc modo, Venerabiles Fratres, Exercitia spiritualia, si ubique per omnes christianae societatis ordines diffusa diligenterque peracta sint, spiritualis regeneratio consequetur: fovebitur pietas, religionis vires alentur, frugiferum explicabitur apostolicum munus, atque pax singulorum et societatis tandem regnabit.

Dum, sereno caelo terraque silente, medium orbem nox subiret, in secreto, procul ab hominum frequentia, Verbum aeternum Patris, humana natura assumpta, mortalibus apparuit, insonuitque per aethereas regiones caelestis hymnus: «Gloria in altissimis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis» (2). Praeconium hoc christianae pacis: — Pax Christi in regno Christi — summum apostolici cordis Nostri desiderium exhibens, ad quod studia laboresque Nostri enixe contendunt, valde animos christia-

(1) Exhort. ad Cler. Cathol., «*Haerent animo*», 4 aug. 1908 (*Acta Sanctae Sedis*, vol. XLI, pag. 575).

(2) Luc., II, 14.

norum percellet, qui, a tumultu et a saeculi vanitatibus abstracti, in alto abditoque secreto veritates Fidei exemplaue retractaverint Illius qui mundo pacem attulit eamque ceu hereditatem reliquit: « Pacem meam do vobis » (1).

Hanc veri nominis pacem hoc ipso die quo, divino beneficio, quinquagesimus sacerdotii Nostri annus completur, vobis, Venerabiles Fratres, ex corde ominamur; eandemque instante suavissima illa Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi celebritate, quae mysterium pacis nuncupari potest, ab Eo, qui Princeps pacis salutatus est, fervidis precibus postulamus.

Atque his sensibus, erecto in spem laetam firmamque animo, auspicem divinorum munerum et benevolentiae Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro, hoc est universae ac dilectissimae familiae Nostrae catholicae, Apostolicam Benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XX mensis Decembris anno MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri VIII.

PIUS PP. XI.

(1) Io., XVI, 27.

Acta beatificationis B. Claudii de la Colombière.

18.

8 ianuarii 1880 (1).

Decretum de Introductione Causae. — Decc. S. Rit. Congr.

AUGUSTODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVI DEI

P. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

SUPER DUBIO: *An sit signanda Commissio Introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.*

Illo divini amoris igne, quem amantissimus humani generis Redemptor e penetralibus Cordis sui misit in terris, vehementer accensus P. Claudius de la Colombière, adhuc vivens praeclaram sanctitatis famam adeptus est. Quippe a iuvenili aetate inter alumnos inclitae Societatis Iesu adscitus, arduum perfectionis iter alacri animo arripuit, ac semet eximium praebuit exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in praedicatione verbi Dei. Nulli propterea parcens labori, ac plurimis obiectus impiorum calumniis atque insectationibus, tum in Gallia, tum in Anglia, paene innumeras Christo animas lucrificavit. Dignus sane quem Deus Beatae Margaritae Alacoque non solum ducem in via perfectionis dederit, sed praesertim in propagando cultu erga Sanctissimum Cor Iesu hortatorem mirificum.

Haec fama sanctitatis, caelestium charismatum neque non prodigiorum, quae sui Famuli intercessione a Deo patrata ferebantur, eo demortuo, nedum non interciderit, sed etiam in dies magis

(1) Cum hoc Decretum, itemque duo Decreta proxime sequentia, nondum in *Actis Romanis* edita sint nec facile alibi inveniri possint, visum est hic simul cum recentioribus huius causae documentis typis imprimere.

excrevit ac post duo circiter saecula adeo vivida atque integra perseverat, ut R.mum Episcopum Augustodunensem ad ordinariam Inquisitionem super eisdem instituendam permoverit. Qua rite expleta atque ad Sacram Rituum Congregationem delata, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII benigne indulsit ut Dubium Signaturae Commissionis Introductionis Causae praedicti Servi Dei P. Claudii de la Colombière ageretur in Congregatione Sacrorum Rituum Ordinaria absque interventu et voto Consultorum, licet nondum elapso decennio a die praesentationis Processuum in Actis eiusdem Sacrae Congregationis neque ipsius Servi Dei scriptis adhuc perquisitis et examinatis. Quapropter E.mus et R.mus Cardinalis Miecislaus Ledóchowski huius Causae relator, instante Rev. P. Augusto Negroni, Sacerdote e Societate Iesu eiusdem Causae Postulatore, attentisque Postulatoriis litteris plurium Emorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, R.morum Sacrorum Antistitum, aliorumque virorum tam ecclesiastica quam civili dignitate illustrium, in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis hodierna die ad Vaticanum coadunatis, sequens Dubium discutiendum proposuit, nimirum: — *An sit signanda Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.* —

Et Sacra eadem Congregatio, omnibus maturo examine perpensis, auditoque voce et scripto R. P. D. Laurentio Salvati S. Fidei Promotore, rescribendum censuit: Affirmative seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.

Die 18 Decembris 1879.

Facta postmodum de praemissis per infrascriptum Secretarium SS.mo D.no Nostro Leoni Papae XIII fideli relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habuit et confirmavit; propriaque manu signavit Commissionem Introductionis Causae Ven. Servi Dei P. Claudii de la Colombière praedicti, die 8 Ianuarii 1880.

L. ✠ S.

D. Card. BARTOLINIUS, S. R. C. Praefectus.

PLACIDUS RALLI, S. R. C. Secretarius.

19.

11 augusti 1901 (1).

Decernitur constare de virtutibus heroicis Ven. P. Claudii de la Colombière. — Decr. S. Rit. Congr.

AUGUSTODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVI DEI

P. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

SUPER DUBIO: *An constet de Virtutibus theologalibus fide, spe et caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus prudentia, iustitia, temperantia, fortitudine iisque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Universus terrarum orbis non ita pridem SS.mo Cordi Iesu publico ac solemniter ritu devotus, haud poterat V. S. Dei Claudii de la Colombière memoriam a B. Margaritae Alacoque recordatione seiungere, praesertim quum utrique Ezechielis illa verba convenire videantur: «*Dabo vobis cor novum, et spiritum meum ponam in medio vestri*» (Ezechiel. xxvi, 26-27). Quod si, ut est in Ecclesiastico, «*gloria hominis in honore patris*» (Eccli. iii, 13), quos caelorum honores consecuta filia est, iisdem decebat illum augeri, cuius paterno magisterio ipsa «*ascensiones in corde suo disposuit*». Plane autem aequum fuit beatorum ritu colendum proponi virum non modo sanctitatis alienae spectatorem ac testem, sed eius ita participem ut ad singularem Ecclesiae utilitatem et ad absolutae virtutis exemplum excitatus esse videatur.

Ortus est Ven. Claudius IV non. februar. an. MDCXLI in pago Sancti Symphoriani de Ozon parentibus genere ac pietate conspicuis. Transacta summa innocentiae laude pueritia, quum vix annum aetatis suae XI attingeret, Lugdunum missus est instituendus a PP. Societatis Iesu, quibus ducibus ac magistris studiorum cursum felicissime absolvit.

Divinarum rerum in dies magis desiderio flagrans, impetrata, non sine assidua sollicitudine et contentione, venia a pa-

(1) V. notam, pag. 207.

rente, Avenionem contendit, ibique inter sodales Societatis Iesu, cui quantum in schola sanctitatis et evangelica sublimis pariter humilisque sapientiae Christiana respublica debeat declarant propriae regionum historiae, religiosae vitae tirocinium posuit. Quo exacto, primum rhetoricae, mox theologiae tradendae munus obivit in Lugdunensi Collegio SS.mae Trinitatis. Idem, votis iam nuncupatis, eo virtutis processit, ut arduum illud adiecerit Instituti sui leges omnes et singulas diligenter servandi sub gravis culpa poena; cui voto fidelissime satisfecit.

Sacerdotio initiatus, in duo illa sacri ministerii sane praecipua, sedulo incubuit, quorum alterum concionandi munus est, alterum «*ars artium regimen animarum*». Illo quidem, quae ipsius erat simplex et efficax dicendi copia, sic est perfunctus, ut devios ad meliorem frugem, dissidentes ad Ecclesiae sinum quam plures revocaverit. In officio autem moderandae conscientiae haud sine divino instinctu Margaritae Mariae adstitisse magna laus est, quae ipsum tamquam ministrum sibi divinitus datum agnovit. Ac multum quidem Ven. Claudius operae contulit, multaque perpersus est in provehendo cultu Sacratissimi Cordis Iesu, cui religioni haud pauci initio adversabantur.

Religiosae suae domus rector electus Parodii, biennio post ad Angliae regis aulam missus est ut concionatoris munus apud clarissimam Eboracensem ducem obiret ubi non tam in principis aede quam pio in recessu versari visus est. Nec tamen id vitae genus impedimento fuit, quominus haereticorum calumniis impetitus, et carcere et exilio damnaretur.

His invicto animo toleratis, Parodium reversus est aegrotus; perrexitque nihilominus saluberrimo fungi ministerio, nihil de consueto caritatis ardore remittens. Tandem a proposito Viennam discedendi per epistolam a Margarita Maria deterritus, quae divinitus sciret esse illi mortem obeundam Parodii, paucis post diebus, tot fractam laboribus, tot iactatam procellis, tot meritis insignem mortalem vitam cum beatissima commutavit xv cal. martias anno MDCLXXXII.

Demortui laudes et praeclarae sanctitatis opinionem non modo dies non imminuit, sed ita auxit ut plane dici possit, Venerabilis Claudii nomen tam longe lateque pervagatum fuisse, quantum terrarum complexa est Sacratissimi Cordis Iesu religio. Itaque plu-

rimi singulari eum pietate coluere, quos inter Beata ipsa virgo Margarita Maria, sueta quotannis tanti Patris memoriam celebrare, quasi festum diem. Fama haec multis confirmata prodigiis non potuit communia studia non excitare ut Augustodunensis causa ad S. Rituum Congregationem deferretur. Quamobrem institutis perquisitionibus, digestis tabulis ceterisque ad ius bonum absolutis, de virtutibus in gradu summo, quadruplici actione rite confecta, est disceptatum; prima in anteparaeparatorio conventu decimotertio calendas Ian. anno MDCCCXCVIII advocato ad aedes R.mi Cardinalis Miecislai Ledóchowski, causae Relatoris, Praefecti sacri Concilii christiano nomini propagando; altera in duobus comitiis paraeparatoriis ad Vaticanum indictis nono calendas augusti anno MDCCCC, et deinde quaestione instaurata septimo calendas Apr. volventis anni, ac tandem quarta in coetu universo ibidem habito coram Sanctissimo Domino Nostro Leone PP. XIII septimo idus Iul. mox elapsi. In quo, proposito dubio ab eodem R.mo Card. Miecislao Ledóchowski «*An constet de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe, et Caritate in Deum et proximum, item de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, iisque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur*»; omnes qui aderant tum R.mi Cardinales, tum Patres Consultores, constare unanimi consensu censuerunt. Horum sententias laetissimo animo excepit Beatissimus Pater sequentibus verbis: *Causa in hodierno conventu feliciter acta eiusmodi est, quae Nos, candide fatemur, insueta quadam laetitia, plane perfundit. Excitatur enim animo suavis et dulcis praeteritae aetatis memoria, quum Nobis adolescentibus pergratum erat, pie lectitare scripta huius Ven. Famuli Dei; et magnopere delectabamur de sancta illa necessitudine, quae ipsi cum B. Margarita Alacoque et coram et per epistolas intercessit. Augent porro laetitiam nonnulla provida praesentis temporis adiuncta, ex eo praesertim quod, ut probe scitis, Nobis placuit universitatem generis humani laborantis clementissimo Iesu Christi Cordi sub initio saeculi consecrare. Ecquid igitur per se opportunius, ecquid nobis optatius quam, ut aliquando liceat ad honores beatorum Caelitum illum evehere, qui huius sacratissimae saluberrimaeque in Iesum pietatis patronus et propugnator extitit insignis?*

Attamen idem Pontifex Maximus decretorium iudicium de

more proferre distulit, ut divinae significatio voluntatis in re tanti momenti, effusis ad Deum precibus, innotesceret.

Hodierna vero die Dominica XI post Pentecosten, Sacris ante operatus in privato sacello atque inde Vaticanam aulam nobiliorem ingressus, ad se arcessivit R. mos Cardinales Dominicum Ferrata S. RR. Congregationi Praefectum et Miecislaum Ledóchowski causae Relatorem una cum R. P. Ioanne Baptista Lugari Sanctae Fidei Promotore meque infrascripto a Secretis, iisque adstantibus solemniter edixit « *Ita Constare de Virtutibus Theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de Cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, iisque adnexis Ven. Claudii de la Colombière in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur, ut procedi possit ad ulteriora, hoc est ad quatuor miraculorum discussionem* ».

Hoc autem Decretum in vulgus edi et in Sacrorum Rituum Congregationis tabulis inscribi iussit tertio idus augusti an. MDCCCCI.

L. ✠ S,

DOMINICUS Card. FERRATA, S. R. C. Praefectus.

† DIOMEDES PANICI, Archiep. Laodic., Secretarius.

20.

18 maii 1927 (1).

DECRETUM DE DISPENSATIONE A QUARTO MIRACULO.

Quum inter quatuor miracula quae intercedente Ven. Servo Dei Claudio de la Colombière, Societatis Iesu, patrata feruntur et proponi possunt, ut haec Causa ad ulteriora procedat, post Decretum iam editum de eius virtutibus in gradu heroico exercitis, unum sit mirum quod aliquam patiatur difficultatem, Rev. mus P. Aurelianus Fajella, eiusdem Societatis Iesu Postulator, a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI suppliciter efflagitavit dispensationem ab hoc quarto miraculo in casu et ad effectum, de quo agitur. Venerabilis enim hic Dei Servus, quamvis non sit Ordinis vel Congregationis religiosae Fundator, tamen cultus erga Sa-

(1) V. notam, pag. 207.

cratissimum Cor Iesu exstitit strenuus defensor et propugnator una cum S. Margarita Maria Alacoque, quae de eius virtutibus optimum dedit testimonium voce et scripto. Sanctitas porro Sua his precibus a R. P. D. Carolo Salotti, Fidei Promotore Generali, relatis clementer deferens, petitam dispensationem a quarto miraculo in casu et ad effectum enunciatum indulgere dignata est: servatis de cetero servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque,

Die 18 Maii 1927.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

21.

8 maii 1929.

Decernitur constare de tribus miraculis propositis ad beatificationem Ven. P. Claudii de la Colombière obtinendam. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

AUGUSTODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVI DEI

P. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

SUPER DUBIO: An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur.

Ad haec usque tempora, in quibus liturgicus cultus Sacratissimi Cordis Iesu ampliora et splendidiora incrementa recipit, placuisse Deo censi licet reservatos altarium honores, quos sodali suo praestantissimo Ven. Claudio de la Colombière, memorati cultus assertori et vindici, apprime inclita Societas Iesu iamdiu eidem deferri exoptabat. Ipse enim, quamvis brevi vitae curriculum perfunctus est, tanta tamen pietatis ac doctrinae laude floruit, ut divinitus, ceu pie creditur, dari meruerit sanctae virgini

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 323-324.

Margaritae Mariae Alacoque, cui Christus Dominus investigabiles sui Cordis divitias revelaverat, eidemque adesset ut in illo cultu et amore tamquam magister eam dirigeret, illustraret et confirmaret. Egregie tanto munere functus, ac particeps effectus Margaritae Mariae sancti fervoris, praeconis et apostoli hac in parte nactus est laudes, inter praestantes viros haud ultimo sane loco adnumerandus, quos in Cordis Iesu cultu adserendo et dilatando optime meruisse Ecclesiae testantur historiae.

Post Ven. Servi Dei gloriosum obitum, quum nondum essent compositae controversiae omnes a theologis aliisque eruditis viris de cultu Sacratissimo Cordi Iesu adhibendo excitatae, tempori inservire peropportune visum est, ut dissensiones penitus acquiescerent, antequam iudiciales instituerentur inquisitiones de caelitum honoribus eidem decernendis. Ita moratum est adeo, ut nonnisi saeculo XIX elabente de eius heroicis virtutibus coepta fuerit disceptatio, quae prospere absoluta est anno I vertentis saeculi, solemni edito decreto iussu Pontificis Maximi Leonis XIII.

Datis deinceps Remissorialibus Litteris ad Episcopos S. Claudi et Venetensis dioeceseon, quarum in ambitu tres sanationes a morbis, per prodigium effectae, opitulante Ven. Famulo Dei, censebantur, processus Apostolica auctoritate super iisdem sunt conditi. Indulta itaque, iustis incidentibus causis, quarti miraculi, quod causae indoles directis probationibus destitutae exposcebat, remissione, de tribus sanationibus quaesitum est in Congregatione Anteparaeparatoria penes Reverendissimum Card. Alexandrum Verde, causae Relatorem, die prima Maii anno 1928, atque die 29 Ianuarii vertentis anni in aedibus Vaticanis Congregatio Praeparatoria locum habuit. Die autem 23 superioris mensis Aprilis universus Disceptatorum coetus coactus est coram Sanctissimo Domino nostro Pio PP. XI, in quo Reverendissimus Card. Alexander Verde sequens dubium ad discutiendum enunciavit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores sua ex ordine suffragia ediderunt, quae laeto animo Beatissimus Pater excepit, sed sententiam suam decretoriam differendam censuit, ut temporis spatium sibi suppeteret ad maiorem claritatem a Patre luminum impetrandam.

Quum autem iudicium suum proferre statuisset, hanc diem

designavit, pervigilium Ascensionis Domini nostri Iesu Christi in caelum redeuntis, ac divinis ferventer operatus ad se vocare voluit Reverendissimos Cardinales Camillum Laurenti, sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, et Alexandrum Verde, causae Relatorem, itemque R. P. D. Carolum Salotti S. Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum Secretarium, eisque adstantibus, Pontificio solio assidens solemniter declaravit: Constare de tribus miraculis, videlicet de primo: *Instantanae perfectaeque sanationis Edmundi Remy a cirrhosi hypertrophica regioque morbo ad extremum gradum deductis*; secundo: *Instantanae perfectaeque sanationis Mariae Aloisiae Pirio adolescentis a morbo, vulgo Pott, in vertebriis ad occipitium pertinentibus praecipue consistente*; atque tertio: *Instantanae perfectaeque sanationis Delphinae Blanchard ab elephantiasi*. Hoc autem decretum publici iuris fieri, et in acta sacrorum Rituum Congregationis inseri mandavit, octavo Idus Maii, anno millesimo nongentesimo et vicesimo nono.

L. ✠ S.

CAMILLUS Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

22.

8 maii 1929.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de approbatione trium miraculorum (1).

Oratio A. R. P. Włodimiri Leńdóchowski, Praep. Gen. Soc. Iesu, ad Summum Pontificem.

Beatissimo Padre,

Già più volte durante il Vostro glorioso Pontificato la Divina Bontà per l'Augusta parola della Santità Vostra si è degnata riunire

(1) Ex ephemeride " *Osservatore Romano* ", diei 9 maii 1929. — Simul cum hoc Decreto edebatur aliud Decretum de " *tuto* ", pro beatificatione Ven. Teresiae Margaritae Redi a Sacratissimo Corde Iesu ex Ordine Carmelitarum. — Erat autem pervigilium festivitatis Ascensionis Domini.

i figli di S. Teresa e i figli di S. Ignazio in un comune sentimento di giubilo e di riconoscenza per la glorificazione simultanea di qualcuno dei loro Fratelli più degni. Nel 1923 era il Cardinale Roberto Bellarmino che saliva sugli altari appena allora imbalsamati dal celeste profumo della pioggia di rose della Taumaturga di Lisieux. Durante l'Anno Santo era di nuovo il piccolo Fiore del Carmelo, la prima Stella del Vostro Pontificato, S. Teresa del Bambino Gesù, che nei fulgori della imminente canonizzazione ci sorrideva accanto al grande Apostolo della Germania, San Pietro Canisio; e l'anno seguente il nuovo Dottore mistico S. Giovanni della Croce divideva coll'Angelico Patrono della gioventù S. Luigi Gonzaga e con S. Stanislao Kostka i rinnovati onori del secondo Centenario della loro suprema esaltazione.

Ed ora ai Vostri piedi, Beatissimo Padre, ancora una volta insieme deponiamo il tributo della nostra gratitudine per il novello gaudio che gli odierni Decreti ci annunziano e ci fanno già pregustare. E tanto più viva e più pura è la nostra comune letizia, in quanto che oggi ci troviamo, in un senso tutto speciale, veramente uniti nel Cuore Santissimo di Gesù, in quel Cuore divino, che, dalla Santità Vostra testè onorato di magnifico aumento di culto liturgico, in questo stesso anno del Vostro Giubileo Sacerdotale, già ricco di faustissimi avvenimenti, vuole chiamare a parte della nuova sua gloria due creature elette, tutte a Lui devote, tutte su Lui modellate, vivi e luminosi frutti del più combattuto periodo della devozione al Sacro Cuore.

Della Venerabile Teresa Margherita Redi, che entrando nel Carmelo Fiorentino volle chiamarsi « del Sacro Cuore di Gesù », la Santità Vostra nel discorso del 3 marzo in occasione dell'approvazione dei miracoli, asseriva che appunto questo nome da lei assunto in religione spiega tutte le magnifiche cose che ci vengono testificate intorno a questa santa verginella ventiduenne. Altrettanto ci pare si possa dire del bel titolo di « Servo fedele e perfetto Amico del Sacro Cuore », con cui lo stesso Divin Maestro con singolare predilezione si degnò designare il Venerabile Padre Claudio de la Colombière, quando lo prometteva autorevole guida e valido sostegno a S. Margherita Maria Alacoque nell'opera richiestale di fare istituire la festa e propagare la devozione al Sacro Cuore di Gesù: missione sublime e insieme tutta nascosta, che il Venerabile Padre compì fedelmente e generosamente dal primo giorno che giunse a Paray-le-Monial fino alla morte, e nella quale per volontà di Dio si concentrò e si consumò tutta la sua vita.

Già predisposto dal totale spogliamento di sè, spinto da lui fino all'eroismo di obbligarci con voto speciale all'osservanza di tutte e

single anche le più minute Regole della Compagnia di Gesù, egli con l'occhio dell'anima pura riconobbe tosto il Signore nelle manifestazioni mirabili che sollevavano dei dubbi anche in anime illuminate e prudenti, e facevano trepidare l'umiltà della timida figlia di S. Francesco di Sales. Con ardente amore poi studiò tutta la bellezza, la santità, l'efficacia meravigliosa della nuova forma di devozione al Sacro Cuore di Gesù, quale il Divin Salvatore veniva insegnando alla sua fedele Discepola, e ne sperimentò in sè stesso la onnipotente virtù, sollevandosi in breve per mezzo di essa alla più alta santità. Inoltre non lasciò occasione di annunziare privatamente i desideri del Divin Cuore alle anime che vedeva disposte ad assecondarli, sparse prudentemente il seme della nuova devozione perfino nella capitale dell'Inghilterra, e più tardi nei giovani religiosi a lui affidati preparò i futuri apostoli ed apologisti del Sacro Cuore. Così, per quanto nascosto, lavorò davvero « *incredibili quodam ardore ad hunc cultum promovendum* » come si dice (non senza allusione speciale a lui) nella quinta lezione del nuovo ufficio della Festa del Sacro Cuore, e continuando la sua missione ancor dopo la morte, i suoi scritti spirituali, subito diffusi per le stampe, furono la prima manifestazione pubblica delle meraviglie di Paray-le-Monial e diedero il primo largo impulso a quella corrente della cristiana pietà verso il Divin Cuore, che poi, per usare ancora le parole del nuovo ufficio liturgico, « *quasi flumen exundans, proclutis impedimentis omnibus, per totum se orbem effudit* » (lect. VI).

E Gesù, che suole glorificare anche in terra quelli che lo hanno glorificato, appena chiusa la tomba del Padre de la Colombière, ne manifestò la santità per bocca della fedele Discepola del suo Cuore Sacratissimo, lo volle associato a lei nella riconoscente memoria dei Fedeli, ed ora finalmente sta per collocarlo, per l'angusta mano della Santità Vostra, sugli altari, accanto a S. Margherita Maria, accanto alla Venerabile Teresa Margherita Redi, investiti tutti e tre dalla luce ineffabile che scende dal Cuore di Gesù.

Beatissimo Padre,

Ora che la devozione al Sacro Cuore non è più solo il privilegio di alcune anime elette, ma è patrimonio di tutta la Chiesa Cattolica, senza distinzione di luoghi o di riti, tutti i figli devoti della Chiesa risulteranno di santo giubilo per l'ormai decretata beatificazione della Verginella Carmelitana che dal Sacro Cuore si noma, e per l'approvazione dei miracoli con cui Dio ha autenticata la santità del Servo fedele ed Apostolo indefesso dello stesso Cuore Sacratissimo, e ringrazieranno dall'intimo del cuore la Santità Vostra dei nuovi potenti

intercessori datici per approfondire sempre più questa cara devozione e propagarla con crescente fiducia come vessillo di vittoria contro tutti i nemici di Dio e della sua Chiesa.

Ma in modo particolare sono grate alla Santità Vostra la santa Famiglia del Carmelo e la minima Compagnia di Gesù, le quali, incitate dagli esempi domestici che oggi sono loro autorevolmente proposti, procureranno con rinnovato zelo di consacrarsi tutte e sacrificarsi senza posa alla maggior gloria del Sacro Cuore di Gesù.

Affinchè però questi nostri propositi sieno avvalorati dalla virtù che viene dall'alto, imploriamo umilmente l'Apostolica Benedizione.

Latina interpretatio:

Beatissime Pater,

Iam saepe oraculo Sanctitatis Vestrae dignata est Divina Bonitas S. Teresiae ac S. Ignatii filios in communem laetitiae et gratiae significationem coniungere, propter gloriam caelestem quae quibusdam ex suis dignioribus fratribus simul obvenit. Anno 1923 B. Robertus Card. Bellarminus aras conscendebat adhuc olentes rosas quas Thaumaturga Lexoviensis sparserat. Anno vero iubilari eadem S. Teresia a Iesu Infante — flos ea Carmeli ac Pontificatus Vestri insigne sidus — sanctitatis etiam in terra micantes honores cum Germaniae Apostolo Petro Canisio partiebatur: mox eo qui secutus est anno, S. Ioannes a Cruce, Doctor Mysticus nuper salutatus, cum SS. Aloisio et Stanislao canonizationis gloriam post ducentos annos renovabat.

Hodie vero, Beatissime Pater, iterum ad pedes Sanctitatis Vestrae iidem una provolvimur, ob recentia Decreta laetantes et grati, eo magis quod communis gaudii ratio est in Iesu Sanctissimo Corde, in illo Corde, inquam, cuius cultum Sanctitas Vestra, hoc ipso auspicatissimo Iubilaei sui anno, amplificatum voluit.

Cor illud Sacratissimum in novi sui honoris partem vocat hos geminos Heroas sibi devotos et in Eius exemplar conformatos, qui, turbidis licet et infestis temporibus, inter eius devotionis primos ac potissimos fructus extiterunt. Et de Ven. quidem Teresia Margarita Redi, quae Carmelum Florentinum ingrediens « a S. Corde Iesu » voluit nuncupari, iam Sanctitas Vestra, die 3 martii, pro concione praedicabat « id nominis assumptum magnifica ea commentari quae de hac sancta puella — 22 annos nata — a testibus mira narrantur ».

De Ven. autem Claudio de la Colombière illud memorabile, quod ab ipso Divino Praeceptore, cum eum ducem et S. Margaritae Mariae adiutorem in hac devotione instituenda destinaret, « Servus fidelis et Sacri Cordis perfectus amicus » sit appellatus. In hac porro sublimi ac mystica legatione implenda, ab adventu Paraedii ad mortem usque, Ven. Pater fideliter ac strenue laboravit totus, vitamque insumpsit. Et vero nullus fortasse vir melius comparatus: omni humano affectu

prorsus seposito, ita ad perfectionem exarsit ut de custodiendis omnibus et singulis Societatis Iesu Regulis votum ediderit. Illico Dominum cognovit in mirabilibus visis quae viros vel prudentes dubios faciebant Sanctamque monialem, humilem S. Francisci Salesii filiam, anxiam et trepidam reddebant. Ipse vero ardenti desiderio scrutatus, rimatus, assecutus est divina consilia quae in nova devotione intendebat Deus; omnipotentem divinae dignationis virtutem in se ipso expertus, brevi eius officii ope ad sublimae sanctitatis fastigium pervenit.

Nullam interim occasionem praetermittebat quin Divini Cordis desideria animis dispositis et obsequentibus patefaceret, ac tanti boni semen iniceret, idque in ipsa Angliae urbe capite praestitit; serius vero, cum iuvenes sui Ordinis in spiritualibus moderatus est, eiusdem devotionis futuros apostolos et apologetas sollicito ac prudenter praeparavit. Itaque quamvis occultus et privatus « incredibili quodam ardore ad hunc cultum promovendum » (ut 5 lectio novi S. Cordis Officii habet) incubuit. Ipso autem e vivis erepto, eius scripta opus eius continuant, nam typis impressa, mirabilia Domini Paredii revelata mundo intulerunt, atque fons primus extiterunt illius venae pietatis in Cor Divinum quae postea quasi flumen exundans (verba sunt eiusdem novi Officii), prolutis impeditis omnibus, per totum se orbem effudit ».

Dominus autem Iesus qui, nedum in caelis, solet etiam in terris glorificantes se glorificare, Ven. de la Colombière vix elato, sanctitatem huius Servi sui piis Angliae sui Cordis vocibus praedicavit, eumque in fidelium grata memoria cum ea coniunxit; nunc vero Sanctitatis Vestrae officiis ad aras, prope S. Margaritam Mariam, prope Ven. Teresiam Margaritam Redi, evehit: sidera nova tria, quae Divino Corde lucem mutantur.

Beatissime Pater,

Quoniam SS. Cordis devotio, nunc non iam paucorum Sanctorum privilegium, sed totius Ecclesiae Catholicae patrimonium evasit, nullis limitibus aut ritibus circumscripta, quanto gaudio putabimus filios Ecclesiae haec excepturos esse? Quam gratis animis Sanctitatem Vestram prosequuntur quod Virginem Carmelitam a S. Corde iam iam Beatis adscribat, quod Apostoli S. Cordis iam iam miracula probet? Quod utrosque primipilos assignet, signum victoriae contra Dei Ecclesiaeque hostes — SS. Cor Iesu videlicet — attollentes?

Verum peculiari grati animi officio in Sanctitatem Vestram devinciuntur sancta Carmeli Familia et minima Societas Iesu, quae domesticis his a Sanctitate Vestra propositis exemplis incitatae, novo studio in maiorem S. Cordis gloriam incessanter devovere se atque immolare curabunt.

Ut autem haec proposita divina gratia fulciantur, demissis animis Apostolicam Benedictionem flagitamus.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

Al devoto indirizzo del R.mo P. Ledóchowski il Santo Padre rispose ricordando come in questa bella vigilia dell'Ascensione a nuovi gaudi spirituali i fedeli erano invitati dalla Ven. Teresa Margherita del S. Cuore di Gesù e dal Ven. Claudio de la Colombière: da quella con la proclamazione dei così prossimi onori dell'altare a lei dovuti, da questo con la proclamazione della potente voce dei miracoli a conferma dell'eroismo delle sue virtù. L'una e l'altro offrono così un magnifico invito che veramente si può ben dire sia stato preparato dalla mano e dal cuore di Dio in preparazione al ricordo della sua gloriosa Ascensione.

La Chiesa in questi giorni rivive l'ora così luminosa e gaudente dell'Ascensione. Par di vedere di nuovo profilarsi nell'azzurro del Cielo la figura del Divino Redentore e, intorno a Maria, gli Apostoli con gli occhi volti verso l'alto guardando quasi per voler seguire lui che sale glorioso e trionfante, quasi per trattenerlo e richiamarlo, finchè non torni il messaggero celeste a richiamarli alla realtà e ad invitarli a non più aspettarlo in quel luogo e in quel momento, ma a consolarsi nella certezza che quel Gesù, come era allora salito al Cielo, così un giorno sarebbe tornato. Con questa promessa scesero dal monte gli Apostoli, scolpita nella mente, nel cuore, nel pensiero, con tanta chiarezza da farne l'attualità di tutta la vita loro, come se ad ogni ora dovesse avverarsi. E si direbbe che Giovanni avesse ancora il cuore risonante di essa, quando nell'ultima pagina dell'Apocalisse sembra esprimere il palpito di tutta la Chiesa raccolta sul colle dell'Ascensione, allorchè mette sulle labbra della Sposa e dello Spirito e di tutti quelli che odono, la magnifica, sospirata invocazione: « Veni, Domine Iesu ». E' dunque veramente un grande invito, un grande « Sursum corda » quello che in questa giornata lancia la Chiesa a tutti i suoi figli verso il suo divino Sposo, dolcezza dei cuori: « Iesu voluptas cordium! ».

A questo magnifico invito corrispondono oggi, magnifici invitatori, la Venerabile Teresa Margherita del Cuore di Gesù e il Venerabile Claudio de la Colombière. Come infatti possiamo noi

salire dietro il Redentore che ascende? come potremo corrispondere all'invito a salire che ci rivolge la Chiesa? Sono due le ali che ci possono portare fino a quelle celesti altezze, l'una di niveo candore e l'altra accesa come fuoco, purezza e carità. La purezza che sola può liberare il cuore dal fango della terra e l'anima dal peso che può trascinarla in basso e contaminarla; sola può dargli quella che lo scrittore geniale un giorno chiamava possibilità di emergere, «*emergendi facultatem*». L'amore, la divina carità, l'amore vero di quel Gesù che ascende al cielo e che di là è disceso perchè noi pure ascendiamo; l'amore vero che fa cercare con ogni premura tutte le occasioni, tutti i modi di conoscere la volontà, il desiderio del Diletto per corrispondervi fedelmente; l'amore che fa riconoscere l'immagine di Gesù in ogni fratello sofferente, in ogni bisogno, ogni richiesta, ogni gemito del prossimo; l'amore che non basta più a sè stesso ma desidera avere senza limiti e riconosce nel suo oggetto qualche cosa che è degna di essere illimitatamente e infinitamente amata. Ed allora che si mette per le vie dell'apostolato di parola, di preghiera, di immolazione, di esempio, in tutte le forme fino a questa di cui oggi godiamo, quella cioè dell'apostolato che sopravvive a sè stesso nella edificazione delle successive generazioni.

Ed ecco le due belle anime che oggi ci hanno invitato al gaudio di tali elevazioni: una purezza verginale religiosa, ed una verginale purezza sacerdotale che proprio passano profumando il loro cammino, «*virgineo odore fragrantés*»; due fiamme di carità che splendono, ardono, si consumano nel servizio del Divino Cuore, del Divino Signore, del Divino Re. Basterebbero per la Ven. Teresa quei due nomi che essa si aggiunse, «*Margherita del Sacro Cuore*», aggiunti proprio in quel momento, quando quell'espressione, più di ogni altra viva, dell'amore di Gesù appariva sull'orizzonte. Basterebbe quella funzione così dolcemente, così amorosamente, così sapientemente esercitata dal Padre de la Colombière, proprio presso l'Ancella per eccellenza del S. Cuore, divenendo egli stesso apostolo così strenuo di quella devozione.

Il Santo Padre pertanto osservava che c'era davvero in tali esempi di che edificarsi e sentirsi invitati a corrispondere ad essi con il pensiero, col cuore, con le azioni, con tutta la vita, e di che

pregare Iddio perchè dia a tutti la grazia di seguirlo per queste sue mirabili vie.

Infine Sua Santità impartiva la Benedizione Apostolica su tutti i presenti ed in particolare sul Carmelo di Firenze e sull'Italia tutta, su Paray-le-Monial e su tutta la Francia, su tutta la grande Compagnia di Gesù che aggiunge ora quest'altra gemma alla sua già così bella corona.

Latina interpretatio :

In hoc pulchro Ascensionis pervigilio ad nova gaudia spiritualia invitantur fideles a Ven. Teresia Margarita a S. Corde Iesu et a Ven. Claudio de la Colombière: ab illa propter altarium honores mox ei deferendos, ab hoc per prodigiorum vocem, heroicam eius virtutem testantium. Uterque invitationem exhibet magnificam, Dei manu et corde praeparatam, in gloriosae Ascensionis memoriam.

Cum enim haec, nunc temporis, gaudens recolat Ecclesia, iam apparere videtur per caerula caeli Redemptoris Ascendentis aspectus; in terra vero Sanctissima Virgo, Apostoli, oculis in Ipsum defixis, videntur vel Eundem vestigio sequi vel Eundem revocare; donec caelestis nuntius descendens eos edocet nec ibi nec per id tempus Servatorem expectandum, sed certissima spe vivendum, in fide quod tempore ab Eo praefinito sit reversurus. Hoc promisso roborati Apostoli recesserunt, tantum monitum mente animoque volutantes atque ita agentes velut si omni momento rei eventus responderet. Ioannem Apostolum diceres haec cogitasse, cum in ultima Apocalypsis suae pagina, Ecclesiae mentem in Ascensione videtur expressisse, cum Sponsae et Spiritus et omnium suspirium protulit dicens: « Veni, Domine Iesu! ». Magna ergo invitatio Ecclesiae ad filios: « Sursum corda! » et ad Sponsum suum: « Iesu, voluptas cordium ».

Cui quidem invitationi dum etiam nos provocant, magnifice responderunt Ven. Teresia Margarita a Corde Iesu et Ven. P. Claudius de la Colombière. Quo pacto Redemptorem ascendentem sequemur? quave ratione Ecclesiae ad ascendendum incitamenta perficiemus? Duae ad sublime volatum suppetunt alae, altera nivei candoris, altera inflammati amoris, easque Venerabiles ad opus opportuneque commo-
dant. Prima ala, puritas scilicet, cor a luto terrestri liberat, animum vero omni pondere caduco exonerat, atque tribuit eam, quam pulchre quidam appellavit, « emergendi facultatem ». Altera ala amor est; Iesu amor in caelum — unde venerat, ut nos ascenderemus — ascen-

dentis; verus Dei amor per omnia Ei placere studens, occasiones et rationes voluntatis eius fideliter investigans; qui Dilecti imaginem in fratris egestate, calamitate, quavis demum afflictione animadvertit et persequitur, qui nullis limitibus nec loci, nec temporis, nec personarum circumscribitur, quia Is propter quem amat nulla mensura coaretatur. Hinc magnis itineribus vias apostolatus ingreditur; apostolatus orationis et verbi, apostolatus exempli et immolationis, apostolatus demum qui ipsi morti superstes in generationes evadit, quemadmodum hodie laeti suspicimus atque contestamur; propterea enim convenimus.

Nam hae duae animae quae in tantam admirationem et gaudium nos adducunt virginea nota signantur; virginea scilicet religiosa puritate itemque virginea sacerdotali puritate sicque transeunt «virgineo odore fragrantés»; sunt praeterea binae caritatis faces quae in Divini Cordis et Aeterni Regis obsequium lucent, ardent, consumuntur. Vel ipsa a Ven. Teresia gemina nomina assumpta «Margarita a S. Corde» et eo tempore et iis in adiunctis, satis de ea praedicant; dum munus quod Ven. de la Colombière cum «S. Cordis ancilla» tam benigne, studiose, sapienter egit, eundem illius religionis strenuum Apostolum constituit.

Est ergo quod admiremur; est quod imitemur: quod ut cogitatione, verbo, opere, totius vitae ratione assequamur, enixe exorandus est Deus ut ad id gratiam impetremus.

Post haec Summus Pontifex adstantibus benedicebat: verum peculiari quadam ratione Carmelum Florentinum et omnes Carmelos — ubicumque loci albescunt — amantissimis verbis compellabat; Florentiam quoque et Italiam, Paredium et omnem Galliam, «et magnam (subiecit) Societatem Iesu quae suae iam pulchrae coronae *novam hanc gemmam innectit*».

23.

7 iunii 1929.

Decernitur « tuto » procedi posse ad Ven. Claudii de la Colombière beatificationem. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

AUGUSTODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVI DEI

P. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

SUPER DUBIO: *An, stante virtutum et trium miraculorum approbatione, TUTO procedi possit ad solemnem eiusdem Ven. Servi Dei Beatificationem?*

Divinitus provisum erat, ut altarium honores Ven. Servo Dei Claudio de la Colombière, qui cultus sacratissimi Cordis Iesu assertor et propagator eximius exstitit, tempestate hac decernerentur, qua universus catholicus orbis felicitate quadam ob huiusmodi cultum mirifice adauctum maximeque celebratum laetatur atque exultat. Praemio diutius carere non sivit miserentissimus Deus famulum suum Claudium de la Colombière, qui, licet non diuturna, annorum numero computata, vita sit usus, morum integritate et sapientiae lumine Societatem Iesu, cuius sodalis praeclarissimus fuit, imo universam Ecclesiam illustravit egregie. Datus moderator ac magister sanctissimae virgini Margaritae Mariae Alacoque, eam adeo probe ac religiose direxit, apprime in cultu augustissimi Cordis Iesu, qui contradictores non paucos ab initio nactus erat, adserendo vindicandoque, ut inter praecipuos eiusdem cultus praecones et insignes apostolos connumerari meruerit; de eiusque virtutibus ipsamet sancta Margarita Maria, vix eo demortuo, scriptis tradidit ac orationem, qua eius patrocinio sese commendabat, confecit.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 505-506.

Neque difficile fuit, ubi primum iudicialibus inquisitionibus manus apponere licuit, de eiusdem virtutibus et sanctitate idoneas probationes congerere, ipsumque Servum Dei summum gradum, quem heroicum dicimus, in earum exercitio assecutum esse declaratum fuit a Pontifice Maximo fel. rec. Leone XIII. Novissime vero, die videlicet octava mensis Maii nuper elapsi de tribus constare miraculis apostolicum latum est decretum, antea remisso, legitimas ob causas, onere quarti miraculi quod a iure requirebatur.

Hisce ad fori nostri disciplinam peractis, unum adhuc praestandum supererat, utrum scilicet omnia ita conspirent amice, ut ad solemnem Ven. Servi Dei Beatificationem tuto procedi possit. Id praestitum fuit die 28 mensis Maii volventis anni in Comitibus generalibus coactis coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, in quibus Reverendissimus Card. Alexander Verde, Causae Relator, sequens Dubium discutiendum proposuit: *An, stante virtutum et trium miraculorum approbatione, tuto procedi possit ad solemnem Ven. Servi Dei Beatificationem?*

Suffragia sua singillatim propitia ediderunt tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, quae intento laetantique animo excepit Beatissimus Pater, qui preces haud esse intermittendas, sed adhuc continuandas adstantibus commendavit, quibus claritatis divinae abundantia impetraretur, atque in alium diem decretorium suum iudicium differre censuit.

Auspicatissimam autem hodiernam diem, qua ampliori ritu solemnia in honorem sacratissimi Cordis Iesu recoluntur, pro cuius cultu vindicando et provehendo se totum impendit Ven. Servus Dei, designavit pro sua pandenda sententia; quocirca Sacris ferventer operatus, accitisque Reverendissimis Cardinalibus Camillo Laurenti, sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Alexandro Verde, causae Relatore, una cum R. P. Carolo Salotti, sanctae Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis, eisque praesentibus, nobiliorem hanc Vaticanam aedis aulam ingressus Beatissimus Pater, solio pontificio sedit ac solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Ven. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE Beatificationem.* Atque hoc decretum publici iuris fieri, in acta

sacrorum Rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma *Brevis* de Beatificationis solemnibus quam primum in Patriarchali Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit, septimo idus Iunii, anno millesimo nongentesimo vicesimo nono.

L. ✠ S.

CAMILLUS Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, *S. R. C. Secretarius*.

24.

7 iunii 1929.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de « tuto » (1).

**Oratio R. P. Francisci Guerrini O. P. (2)
ad Summum Pontificem.**

Beatissimo Padre,

Fausta circostanza è questa per me, ultimo tra i Figli del Santo Patriarca Domenico, rivolgere la mia povera parola all'Augusta presenza della Santità Vostra, affine di tributare umili grazie a nome della gloriosa Compagnia di Gesù e dell'illustre Ordine dei Frati Minori Cappuccini, che esultano oggi di gaudio ineffabile all'udire la stessa Santità Vostra decretare gli onori degli altari al Venerabile P. Claudio de la Colombière e al Venerabile Francesco Maria da Camporosso, che dei due religiosi Istituti sono vanto e decoro.

E alla esultanza dei Figli di S. Ignazio e di S. Francesco si unisce ancora l'esultanza dell'umile Istituto di S. Anna della Provvidenza di Saumur e della nobile diocesi d'Angers, che per mezzo mio

(1) Ex ephemeride "*Osservatore Romano*", diei 9 iunii 1929.

(2) Simul cum Decreto de "tuto", pro beatificatione Ven. Patris de la Colombière, alterum quoque edebatur simile Decretum pro beatificatione Ven. Francisci M. a Camporubeo ex Ordine Minorum Capuccinorum; itemque Decretum de virtutibus heroicis Ven. Ioannae Delanoue, cuius causae Postulatorem agit R. P. Franciscus Guerrini O. P.; huic autem orationem ad Summum Pontificem, etiam aliorum nomine, habere contigit, ipso die festo SS. Cordis Iesu.

vogliono manifestare il debito della loro filiale riconoscenza verso la Santità Vostra, che si è degnata di dichiarare eroiche le virtù della Venerabile Serva di Dio Giovanna Delanoue, che di quell'Istituto è la Fondatrice illustre e di quella diocesi gloria purissima.

E' questa una nuova gemma luminosa che Voi, Beatissimo Padre, scoprite oggi sulla corona di santità, di cui è adorna quella che si gloria di chiamarsi « *Figlia primogenita della Chiesa* », la Francia, e la mostrate a tutto il mondo.

Gemma luminosa, che in questo secolo di egoismo sfrenato, spande luce di carità ardente ed operosa, a pro' di ogni miseria, di ogni debolezza, di ogni sciagura, dimenticando e sacrificando completamente sè stessa. Gemma luminosa, che in questo secolo di ricerca appassionata del piacere e delle comodità e ricchezze terrene, che impoveriscono e fanno sempre più languire lo spirito, spande luce di penitenza estrema, quasi incredibile, luce di povertà assoluta e di generoso disinteresse, vere ricchezze spirituali.

Gemma luminosa, che in questo secolo, in cui si fa gran conto solo del proprio saper fare, delle proprie capacità, della propria pretesa prudenza, spande luce di una sconfinata fiducia in quella Provvidenza Divina, più amorosa di una madre; in quella Provvidenza, in cui anche Voi, Beatissimo Padre, nei momenti difficili, negli affari gravissimi del tremendo governo della Chiesa di Cristo, di cui siete il Venerato Vicario, ponete tutta la vostra fiducia ed in quella riposate sicuro.

Beatissimo Padre,

Non è senza una felice coincidenza, a me pare, che gli onori degli altari al Venerabile Padre Claudio de la Colombière e al Venerabile Francesco Maria da Camporosso vengano decretati — insieme alla dichiarazione solenne delle virtù eroiche della Serva di Dio Giovanna Delanoue — proprio in questo giorno, che la Santità Vostra ha voluto più solennemente consacrato all'amore infinito del Salvatore; perchè appunto questo infinito amore del Cuore Divino di Gesù suscita lungo il corso dei secoli nel seno della Chiesa lo spettacolo meraviglioso e l'esempio sublime dei Santi a luce, conforto e sprone dell'umanità.

E l'infinito amore del Cuore divino di Gesù infiammò di santo zelo il Venerabile Padre Claudio de la Colombière che di quell'amore doveva, insieme con S. Margherita Maria Alacoque, essere l'apostolo illuminato e fervente.

E l'infinito amore del Cuore divino di Gesù condusse al vertice della santità il Venerabile Francesco Maria da Camporosso, che, pur nell'ufficio di questuante, il più umile che l'Ordine suo potesse affi-

dargli, doveva divenire apostolo fecondo di bene in mezzo al popolo genovese, che ancor oggi lo ricorda e lo invoca « *Padre Santo!* ».

E in questo infinito amore del Cuore divino di Gesù anche la Venerabile Giovanna Delanoue attinse quella forza, quell'eroismo, che l'ha resa portento di austerità, di povertà, di carità.

E l'infinito amore del Cuore divino di Gesù, osiamo sperarlo, infiammerà noi qui presenti e tutti coloro, che in questo momento solenne sono a noi uniti in ispirito, ed in tutti si accenderà il desiderio ardente di ricopiare le virtù dei due Servi di Dio, a cui Voi avete decretato l'onore degli altari, e della Serva di Dio, della quale avete autorevolmente dichiarato l'eroismo.

E questo, siamo certi, sarà il conforto più ambito, la consolazione vera, che noi possiamo procurare al Vostro Cuore paterno, mentre rinnoviamo i nostri filiali sentimenti di riconoscenza, massime in questo anno giubilare, in cui i Vostri figli fanno gara santa per dimostrare a Voi l'affetto, la venerazione, e l'attaccamento fedele.

Ma perchè il nostro voto si compia, o Beatissimo Padre, discenda copiosa la Benedizione Vostra e sulla venerabile Compagnia di Gesù, inespugnabile baluardo di difesa della Chiesa Cattolica; e sul venerando Ordine dei Frati Minori Cappuccini, palestra di austere virtù in mezzo al popolo cristiano; ed anche sull'umile Istituto di S. Anna della Provvidenza e sulla diocesi tutta di Angers, che oggi pregustano la gioia di quel giorno, speriamo non lontano, in cui la Vostra autorevole parola, munita del sigillo divino dei miracoli, glorificherà completamente Colei, che fu strumento meraviglioso della Provvidenza divina.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS (1).

A tale indirizzo il Santo Padre rispondeva dicendo, anzitutto, di compiacersi vivamente poichè con quei diletteggianti figli a Lui dinnanzi Egli era stato invitato ad uno spirituale convivio di inusitata grandezza e magnificenza.

Invero, se non è rarissimo, certo non è frequente che tre Decreti per la glorificazione di tre nuovi Servi di Dio si incontrino

(1) Ex ephemeride « *Osservatore Romano* » diei 9 iunii 1929.

nello stesso giorno, nella stessa ora. E i tre Decreti di cui si era fatta poco prima lettura dicono una stupenda varietà di magnifiche cose, di vere grandezze spirituali.

Ecco il Ven. Padre Claudio de la Colombière, onore della Compagnia, della Compagnia per eccellenza, col suo esempio di apostolato illuminato, sapiente, prudente, umile, nascosto: eppure, e sempre, in tanto nascondimento così operoso, efficace, fattivo, in circostanze di ambiente così difficili e contrastanti. Bellissimi l'anima e il cuore di un così grande amico del Cuore di Gesù, sì da richiamarci, per i rapporti fra il Re Divino e questo suo apostolo prediletto, quelle parole e il senso di sorprendente dolcezza dette dal Precursore: che «l'amico dello Sposo vede la felicità dello Sposo e di essa gode», avviando a Lui le anime.

D'altra parte, ecco, continuava il Santo Padre, il Ven. Francesco Maria da Camporosso, tutto una meraviglia di umiltà, di pazienza e di carità: l'umiltà del povero questuante, del povero cappuccino che stende la mano a tutti; la pazienza del questuante per quarant'anni, una pazienza che è, essa sola, veramente meravigliosa, si direbbe quasi miracolosa, che germoglia sopra un'altra grande pazienza: basta infatti dire «un buon cappuccino» oppure, semplicemente «un frate cappuccino» per dire un *grande paziente*: basta parlare dell'essere, della vita, dell'anima cappuccina per dire di quanta pazienza è formata quella vocazione.

In terzo luogo, accanto a tanta elevatezza di santità, ecco le altre meraviglie della Ven. Giovanna Delanoue, stupendo esempio di povertà, di spogliazione assoluta: la sua austerità di vita e di penitenza a cui si aggiunge il meraviglioso, il miracoloso, l'indicibile: ed anche qui con tanta dimenticanza di sè, con tanto spirito di povertà, con così assoluta rinunzia a tutto, da fare ammirare dei tesori di carità che potrebbero dirsi inscrutabili, inesplicabili, se non li spiegasse una eroica fiducia nei tesori infiniti ed inesauribili del Re Divino.

Un insieme dunque — aggiungeva Sua Santità — che è una somma di meraviglie: dall'una parte la grande voce dei miracoli che sta a indicare quasi, si direbbe, la via libera per la ascensione all'altezza degli altari che il Papa stesso sta per decretare: dall'altra l'eroismo di tante virtù, di veramente meravigliose virtù.

Continuando, l'Augusto Pontefice si soffermava poi a conside-

rare la felice coincidenza che questa esaltazione di santità avvenisse nel giorno dedicato al Sacro Cuore e come magnifica introduzione spirituale della giornata.

Il Cuore Divino è la fonte, la fiaccola, il tronco ove fioriscono i germogli della virtù. Stupendo spettacolo quello, che ci fa ammirare, da una parte, ciò che può l'umana natura quando è unita a questa linfa vitale; dall'altra, la spiegazione, la chiave, il segreto di queste meraviglie: il Cuore di Dio stesso, che è abisso di luce, di calore, di virtù, di perfezioni. Siamo perciò grati a Lui perchè, continuava il Santo Padre, proprio in questo giorno Egli ci ha invitato al pregustamento di tante bellezze e che ci ha concesso di far risplendere un qualche raggio nuovo della sua luce nel cielo della Chiesa e delle anime e di averci chiamato ad una più vasta contemplazione delle ricchezze e delle profondità ineffabili del suo Cuore.

Il caro ed eletto uditorio ben sapeva che quello stesso Cuore Divino, sorgente di ogni bellezza e di ogni bontà, non è estraneo a quegli avvenimenti a cui eloquentemente avevano alluso, di certo, gli applausi e le liete accoglienze con cui esso aveva salutato l'ingresso del Papa nella Sala (1). Sua Santità diceva il Suo ringraziamento al Divino Re perchè, proprio in quel giorno, si era compiaciuto a far sì che si completassero e si perfezionassero quegli avvenimenti, la cui lunga preparazione non fu priva di difficoltà, nelle quali però l'Augusto Pontefice aveva visto tante volte come affacciarsi il Divin Cuore, affacciarsi le fiamme che dal Divin Cuore promanano. Questa coincidenza è altresì magnifico affidamento, è augurio tanto più gradito, in quanto viene inseparabilmente dopo un altro che quasi lo preparava. Si iniziarono le realizzazioni consolanti nel nome benedetto e amato di Maria, nell'anniversario della sua gloriosa, fatidica e taumaturgica apparizione di Lourdes: il sorriso materno di Lei diede ad esse consistenza: ecco ora il Cuore di Gesù, ecco le sue grandezze e magnificenze che vengono a sostenere nel compimento l'opera grandiosa.

211

(1) Cum eodem illo die, atque etiam eadem illa hora, *Conventiones Lateranenses* supremam recepissent sanctionem, qua « *Quaestio Romana* » revera finem habebat et *Civitas Vaticana* iure existere incipiebat, Summus Pontifex aulam ingrediens magnis adstantium plausibus exceptus erat.

Domani, come oggi, diceva il Santo Padre, il Signore accompagnerà la sua Chiesa e con il Divino Fondatore sarà la Madre di Dio, la Stella del mare nel quale naviga la navicella di Gesù e di Pietro. Consolante è la constatazione che, appena il Cuore Divino appare, tutto felicemente si compie: viva è più che mai perciò la fiducia nella Provvidenza Divina che il Santo Padre ha scorto quasi visibilmente assistere l'opera compiuta, sicchè, ricordando quanto aveva visto e vissuto, sentiva più che mai sicura la speranza per l'avvenire. E questa speranza era ed è tanto maggiormente ferma e sicura in quanto la schiera dei beati intercessori si accresce.

E in questa visione di speranza e di letizia il Santo Padre passava a congratularsi, ancora una volta, con le tre famiglie religiose, le cui cospicue rappresentanze erano dinnanzi a Lui e ad impartire quella Benedizione Apostolica che il loro eloquente interprete aveva chiesta.

Voleva che discendesse altresì sui Paesi dei singoli Servi di Dio glorificati poco prima, sui proponimenti di generosità che i loro meravigliosi esempi suggeriscono e favoriscono, nel crescente avanzamento in ogni virtù e nella santità.

Latina interpretatio :

His Summus Pontifex reponebat videri tunc Sibi convivio cuidam, splendido quidem ac magnifico assidere. Haud frequens esse ut tria decreta, eodem die, immo eadem hora, in trium Servorum Dei gloriam conveniant: grandia porro esse, varia ac stupenda quae modo lecta essent.

« Ecce primus (ipsa verba pontificia fere referimus) procedit Ven. P. Claudius de la Colombière, Societatis, Societatis per antonomasiam, decus; quam ab exemplo sapientis, humilis, abditi apostolatus, operosi nihilominus, industrii et efficacis (rebus licet multis adversantibus) illustravit. Hic Iesu Cordis amicus pulcherrimum animum corque gerebat, ita ut inter divinum Regem et hunc praedilectum eius discipulum verba illa ac sensa subeant, quibus Praecursor Sponsio dulcissime concinebat: « Amicus Sponsi, felicitatem Sponsi videns, ea gaudet, ad Eumque animas adducit ».

Progreditur secundus Ven. Franciscus Maria a Camporubeo, qui humilitatis, patientiae, caritatis miraculum evasit. Nam 40 solidos

annos, manu portenta, stipem rogabat: hanc patientiam vel solam quid mirum immo prodigiosum dixeris, atque etiam maior videbitur alteri iuncta patientiae. Etenim vita capuccina vocatio est ad patientiam ab eaque informatur, et cum dicitur « bonus Capuccinus » vel simpliciter « frater Capuccinus » ac « magnus patiens » perinde sonat.

His tertia accedit Ven. Ioanna Delanoue, quae paupertate et absoluta spoliatione in exemplum eluxit: nec minus vitae austeritate ac poenitentia floruit et rebus miris, ineffabilibus, prodigiis inclauit. Thesaurus vero caritatis eius nullus explicabit, sine heroica in Deum fiducia, quae summa et prima eius virtus exstitit.

Hi tres ergo admirationem nostram in caelestia tollunt atque ad sublimia provocant: hinc miraculorum voce viam ad summos honores arasque sternentes, inde vero tantarum virtutum heroicis actibus sanctitatis semitam patefacientes.

Deinde Summus Pater considerabat quam apte, opportuneque haec in Divini Cordis festum inciderent fierentque. Inde profecto, ceu a fonte, ceu a radice, omnium virtutum germina petenda esse. Ibi esse secretum et mirabilium explicationem rerum; in illa videlicet luce, in illo calore, in illa omnis perfectionis abyso. Gratissimum propterea Sibi obvenire, quod divinum Cor illud tribuerit, ut eo die novum tantae lucis radium, novumque in caelo Ecclesiae et in regno animarum splendorem per vocem sui Vicarii radiaret. Hic aditum esse ad profunda Cordis Iesu, eiusdemque divitias vere investigabiles contemplandas.

Postea Christi Vicarius ad « carum lectumque auditorium » sermonem his fere verbis convertebat:

« Probe nostis, illud idem divinum Cor ab illis eventibus haud abesse, quos ipsi vestri plausus et laeti vultus in Nostro ingressu eloquenter certoque significarunt (1). Divino Regi gratissimi sumus quod omnino hac die perfecti consummatique evaserunt eventus illi, quorum longa praeparatio difficultatibus non caruit, in quibus tamen difficultatibus toties illud Cor eiusque promanantes flammis velut de facie vidimus. Haec igitur rerum concursio magnifica est etiam divinatio, tantoque gratius augurium quanto coniunctius cum alio obvenit, quod ipsum fere praeparabat. Re quidem vera, tractatus actum primum felicem consecuti sunt, Virginis benedicto et amato nomine auspicante: erat enim Virginis Lapurdensis fatidicum, thaumaturgum, gloriosum festum anniversarium. Maternus Ipsi risus conventionibus illis formam tribuit; ecce autem Cor Iesu magnificum opus, dum completur, granditate et magnificentia fulcire.

(1) V. supra, pag. 230, nota.

« Ut nunc, ita in posterum Deus Ecclesiam suam comitabitur: Divinus eius Conditor cum Dei Matre, fausta maris Stella, Petri naviculae aderit propitius. Divino Corde ductore et inspectore, cuncta feliciter fiunt: quam maxime ergo Nostra in divinam Providentiam fiducia vivit vigetque: hanc siquidem divinam Providentiam operi peracto adstitisse fere oculis usurpavimus, ita ut, quae vidimus et viximus memoria repetentes, spem pro futuro quam maximam concipiamus. Haec autem, novis his precatoribus accedentibus, certior ac firmior constabit ».

Quibus prolatis, ab intuitu tantae spei ac laetitiae Sanctitas Sua ad gratulationes cum religiosis Dei Servorum tribus familiis gressum faciebat, petitamque Apostolicam Benedictionem impertiebat. Eam porro ad regiones Servorum Dei natales extendebat, et ad omnis virtutis et sanctitatis proposita, quae generosa ab eorum miris nascentur exemplis, aequum sit.

25

16 iunii 1929

LITTERAE APOSTOLICAE

QUIBUS

VENERABILIS DEI FAMULUS

CLAUDIUS DE LA COLOMBIÈRE

PRESBYTER PROFESSUS E SOCIETATE IESU

BEATUS RENUNTIATUR (1).

PIUS PP. XI.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Ardenti amore in Iesum, qui nos redemit pretioso suo sanguine, insignes viri aliquando in Ecclesia Christi suscitantur, qui flamma caritatis, quae illos urget, Christifideles omnes accendere conantur, omnia mundana despiciunt ut spirituali tantum proximorum bono prospicere possint, nihil aliud exoptant nisi ut ho-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 477-481.

mines Iesu Redemptori illo coniuncti sint amore, quo ipse Filius Dei usque ad mortem homines dilexit. Quos profecto inter insignes viros recensendus est Claudius de la Colombière moderator spiritualis Sanctae Margaritae Mariae Alacoque, quam Iesus ipsemet prae ceteris adhibere dignatus est ad stabiliendum aequae ac dilatandum Sanctissimi Cordis sui cultum, ut nostrae miserrimae aetatis homines cuiusvis generis condicionisve in Corde illo sanctissimo securum refugium, asylum tutissimum, veramque pacem reperire queant. Id enim ad effectum sancta eadem monialis feliciter perduxit, coadiutore Venerabili Servo Dei Claudio de la Colombière, qui ob ardens suum studium atque admirabilem sollicitudinem in ipsum Sanctissimi Cordis Iesu cultum provehendum propagandumque non modo sagacem animorum moderatorem, sed etiam virum Spiritus Domini plenum, atque omnibus sponsorem de voluntate Dei se se ostendit.

Suum ortum habuit ipse Claudius in oppido Sancti Symphoriani de *Ozon*, tunc temporis Viennensis nunc Gratianopolitanae dioecesis intra fines, die secunda februarii, anno millesimo sexcentesimo quadragésimo primo, ex honestissimis parentibus, qui omni cura atque industria illum Christianis institutionibus educarunt; atque assiduae genitorum operae plane respondit puerulus, qui iam a teneris unguiculis puerilia quaeque ita fastidivit, ut in exercitium tantum virtutum incumberet. Decennis Lugdunense a Nostra Domina, quod e Societate Iesu presbyteri moderabantur, Collegium ingreditur, ex quo post peractum ibi grammaticae curriculum in alterum a Sanctissima Trinitate Collegium transiit, ut in ipso humanioribus litteris ac philosophiae operam suam navaret. Eisdem vero in collegiis non modo mirabiles in studiis progressus fecit, sed etiam, inter Marianos sodales adlectus, firme matureque statuit in corde suo, mundanis vanitatibus spretis relictisque, Deum solum sequi atque illius tantum gloriam hominumque salutem in posterum procurare. Ad quod facilius assequendum, variis diversisque difficultatibus superatis, ob tot tantasque rationes de re catholica optime meritam Societatem Iesu ingressus est. In tyrocinio autem Venerabilis Dei Famulus ita continenter se gessit, ut sodalibus aetate provectoribus ac virtute probatissimis tanquam exemplum Regularum observantiae atque alumnus divi Patris Ignatii omnibus

virtutibus ornatus omnibus proponi posset. Tyrocinio cum omnium laude expleto, primisque religiosis votis nuncupatis, ad praelaudatum Collegium a Sanctissima Trinitate reversus, inibi munere functus est professoris eloquentiae. Mox Lutetiae Parisiorum theologicis disciplinis vacavit eademque in civitate magna cum animi sui laetitia sacerdotio auctus est. Lugduni postea concionator et confessarius electus in animorum ministerium totus incubuit; iisdemque sacris in officiis explendis tempestiva doctrina, prudentia studioque haud communibus donatum omnibus se praebuit. Tertium vero probationis annum aggressus de more, eademque schola fortiter affectus, tunc temporis heroico plane voto, usque ad obitum adamussim servato, se se adstrinxit singulas vel minimas etiam Ordinis sui regulas perfecte adimplendi. Tandem die secunda februarii anno MDCLXXV in domus Sancti Iosephi sacello, animi sui plena Dei voluntati deditioe, sollemnia vota nuncupavit.

Illico Parodium profectus est ut ibi parvo Societatis collegio praeesset itemque concionatoris munus expleret; quod divino consilio factum esse videtur, cum ex eo ipso tempore Venerabilis Dei Famulus Sanctam Margaritam Mariam, tunc temporis in Parodiensi monasterio Visitationis monialem, moderatus sit; eandemque consiliis, prudentia, hortationibus adeo in Domino adiuvavit, ut magnam ipsimet, quae in angustiis vexationibusque versabatur, tranquillitatem spiritualem restitueret. Mirabilis plane fuit moderandi ratio, quam Venerabilis Dei Servus tunc adhibuit, prudentissimam quidem ac Spiritu Dei perfusam; adeo ut ad id muneris divinitus electus esse haud immerito existimaretur, et non modo ab ipsa Sancta Margarita Maria vel ab aliis piis e Parodiensi Visitationis monasterio mulieribus, sed a ceteris etiam omnibus cuiusvis generis et condicionis, quorum animos ad Deum atque ad aeternam veritatem direxerat, adhuc in terris vitam agens uti Sanctus haberetur.

Nil mirum itaque si, virtutibus tam perspicuis ornatus, qua concionator ad Ducissam Eboracensem missus sit in aula Regis Angliae, in qua verum, procul ab omnibus mundanis rebus et vanitatibus, quae regiis aulis propria sunt, quasi in recessu solitudinis atque in sancto virtutis domicilio vitam ipse transegit, ibique corpus suum omni mortificationum genere

cruciavit, tot tantosque labores pro gloria Dei provehenda atque animorum salute obtinenda exantlavit, impenso caritatis ardore sollertissime et haereticos ad veram Fidem convertit, et infideles ad Deum adduxit. Iniuriis propterea, contumeliis persecutionibusque Venerabilem Dei Famulum opprimunt haeretici, quī ob eiusdem peculiare rei catholicae studium tanto vitae nitore auctum sic eidem adversantur, ut antea in carcerem conicere, dein ipsum pellere in exsilium quoquo pacto curent.

In patriam tandem rediit; ibique, quamvis vexationum causa carcerisque rigorum, quos iam in Anglia tulerat, graviter aegrotaret, nihil tamen de consueto caritatis ardore remittens, denuo animorum ministerio, indefessa continentique sollertia, functus est, eodemque tempore devotioni provehendae dilatandoque cultui Sacratissimi Cordis Iesu quam maxime operam suam praestitit. Dein Parodium reversus, eo in collegio ut Dei voluntati pareret moratus est, ibique se Sacro Cordi Iesu totum committens, forti ac fidenti animo vitae mortalis finem expectavit. Die vero dominica decima quinta februarii, anno millesimo sexcentesimo octogesimo secundo, circa horam vespertinam septimam, Venerabilis Dei Famulus secundum supra quadragesimum annum agens placidissime in Domino obdormivit. Dei Famuli exuvias, quae in ecclesia collegii Parodiensis antea inhumatae, ob rerum publicarum saeculo decimo octavo vel decimo nono eversiones, varia in loca dein translatae, atque apud sorores monasterii Visitationis diu servatae, nunc exstant Parodii in domo Societatis Iesu, pie continenterque Christifideles inviserunt ab ipso tempore mortis eiusdem Venerabilis Dei Servi, quem ipsa Sancta Margarita Maria Alacoque, mire videns in caelis gloriosum, sanctum virum et iam potentem apud Deum patronum declarare non timuit.

Demortui quidem Claudii de la Colombière praeclarae sanctitatis fama, illico post eius obitum exorta, progressu temporis nunquam conticuit, sed vividior etiam in dies facta, ubique terrarum se se effudit; plane autem dici potest Venerabilis Dei Famuli nomen tam longe lateque laudatum fuisse, quantum terrarum tenet Sacratissimi Cordis Iesu religio. Nil mirum propterea si post duo circiter saecula ab obitu venerabilis assertoris ac vindicis cultus Cordi Iesu Sacratissimo debiti, de bea-

torum Caelitum honoribus Servo Dei tribuendis causa agitari coepta sit penes Sacrorum Rituum Congregationem. Decessor vero Noster rec. mem. Leo PP. XIII, omnibus rei momentis attento seduloque studio perpensis, per decretum editum die VIII m. ianuarii anni MDCCCLXXX Introductionis Causae Commissionem signavit. Absolutis autem iis omnibus, quae in huiusmodi iudicio pertractanda erant, disceptari coeptum est super Venerabilis Dei Servi virtutibus; quae tamquam heroica qualitate praeditae et exornatae, sollemni Apostolicae Cathedrae sententia, sedente memorato Decessore Nostro Leone decimotertio, tertio Idus augusti anno millesimo nongentesimo primo, adprobatae declarataeque fuerunt.

Agitata dein quaestione de tribus miraculis, quae a Deo patrata ferebantur per Venerabilis Dei Famuli Claudii de la Colombière intercessionem, post duas congregationes, anteparaeparatoriam scilicet et paraeparatoriam, nec non aliam generalem congregationem, quae coram Nobis die XXIII mensis aprilis proxime praeteriti habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi octavo Idus maii huius anni millesimi nongentesimi vicesimi noni tria proposita miracula constare sollemniter declaravimus, ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum propterea nihil, secundum Sacri Fori instituta, iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacrae Rituum Congregationi praepositi ceterique de more consulendi rogarentur, num tuto procedi posse censerent ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli beatificationem, in generali conventu, die vicesima octava mensis maii vertentis anni coram Nobis habito, tum iidem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores unanimi consensu tuto procedi posse responderunt. Nos vero in re tanti momenti mentem Nostram aperire cunctati sumus ut enixis precibus supernum antea auxilium posceremus. Quod quidem cum impense fecissemus, septimo Idus iunii proxime praeterito, in qua die Sacratissimi Cordis Iesu sollemnitas celebratur, adstantibus dilectis filiis Nostris Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, nec non Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Verde, Causae Relatore, itemque reverendis dominis Angelo Mariani, memoratae Rituum Congregationis a Secretis, et Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore, ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli Claudii de la Colombière Bea-

tificationem tuto procedi posse auctoritate Nostra pronunciamus.

Quae cum ita sint, precibus permoti plurium Episcoporum, nec non universae Societatis Iesu, auctoritate Nostra apostolica, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famulus CLAUDIUS DE LA COLOMBIÈRE, presbyter professus e Societate Iesu, *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lypsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur; itemque permittimus ut imagines eiusdem Servi Dei radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de illo quotannis Officium recitetur de Communi Confessorum non pontificum cum lectionibus propriis per Nos pariter adprobatis, et Missa de eodem Communi cum orationibus propriis per Nos pariter approbatis celebretur, servatis servandis, sed tamen in dioecesi dumtaxat Gratianopolitana, in qua Dei Famulus natus est, atque in dioecesi Augustodunensi, in qua idem Venerabilis Dei Servus migravit ad Dominum; itemque in templis ac sacellis ubique terrarum sitis, quibus utitur Societas Iesu, ab omnibus fidelibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus, qui ad ecclesias in quibus festum agitur convenient. Denique largimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Dei Famuli Claudii de la Colombière, servatis servandis, in dioecesibus supradictis celebrentur nec non in ecclesiis sive sacellis memoratae Societatis Iesu, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosanta Patriarchali Basilica Vaticana peracta fuerint. Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus apostolicis nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quiblibet.

Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis iunii, anno MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

26.

23 decembris 1929.

Summus Pontifex de B. Claudio de la Colombière honorifice admodum loquitur in Litteris Encyclicis « Quinquagesimo ante anno » universo orbi datis. — Litt. Encycl. (1).

• • • • •
.., Dicere autem vix attinet, quanta civium advenarumque multitudo in Petriani templi maiestate Beatos novensiles Nobiscum venerati sint: videlicet Claudium de la Colombière, alumnum illum Societatis Iesu clarissimum, quem Iesus ipse non modo « servum fidelem » appellavit et Margaritae Mariae Alacoque consiliarium addixit, sed etiam cultus erga Cor suum in populo christiano provehendi principem esse voluit; Teresiam Margaritam Redi, etc.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pag. 718. — Etiam in novo Officio S. Margaritae Mariae Alacoque habetur honorifica mentio B. Claudii de la Colombière "eximia sanctitate viri"; cfr. supra, pag. 176, et etiam in *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VI (1 nov. 1929), pag. 347.

Acta beatificationis Martyrum Angliae.

27.

14 novembris 1928.

Decernitur constare de cultu nunquam exhibito Venerabilibus Martyribus Angliae. — Decr. S. Rit. Congr.

WESTMONASTERIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII
VENERABILUM SERVORUM DEI

GEORGII HAYDOCK, SAC. SAEC.

IOANNIS ROBERTS, SAC. O. S. B.

ARTHURI BELL, SAC. O. F. M.

ROBERTI SOUTHWELL, SAC. S. I.

PHILIPPI HOWARD, COMITIS DE ARUNDEL

ET SOCIORUM

IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, IN ANGLIA INTERFECTORUM.

Instante huius Causae Westmonasteriensis VV. Servorum Dei Georgii Haydock, Ioannis Roberts, Arthuri Bell, Roberti Southwell, Philippi Howard et biscentum quadraginta septem Sociorum, Postulatore R.mo P. Carlo Miccinelli e Societate Iesu, E.mus et R.mus D.nus Alexius Henricus Cardinalis Lépicier eiusdem Causae Relator, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu particulari, subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: « An constet de paritione Decretis sa. me. Urbani Papae VIII seu super Cultu numquam exhibito praefatis VV. Servis Dei? ». Et Sacra eadem Congregatio, post relationem ipsius E.mi Ponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Carlo Salotti, Fidei Promotore Generali, re mature perpensa, rescribere censuit: « Affirmative, et ad mentem ». Die 13 Novembris 1928.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationis Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habuit et probavit, die 14 Novembris 1928.

L ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus.*
ANGELUS MARIANI, *S. R. C. Secretarius.*

Mens expressa in Congregatione Ordinaria particulari die 13 Novembris est sequens: Scribatur E.mo Archiepiscopo Westmonasteriensi qui si quae corpora vel reliquiae Venerabilium Servorum Dei Georgii Haydock et Sociorum sub altaria conditae exstent, in eisdem altaribus Missam celebrari inhibeat, donec haec Causa optatum exitum assequuta sit.

ANGELUS MARIANI, *S. R. C. Secretarius.*

28.

8 decembris 1929.

Decernitur constare de martyrio et causa martyrii CXXXVI Venerabilium Martyrum Angliae (1). — Decr. S. Rit. Congr. (2).

WESTMONASTERIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII

VENERABILIIUM SERVORUM DEI

THOMAE HEMERFORD, SAC. SAEC.

IOANNIS ROBERTS, SAC. O. S. B.

IOANNIS JONES, SAC. O. F. M.

ROBERTI SOUTHWELL, SAC. SOCIETATIS IESU

PHILIPPI HOWARD, COMITIS DE ARUNDEL

ET SOCIORUM

IN ODIUM FIDEI IN ANGLIA INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO: *An constet de martyrio, de causa martyrii ac signis praedictorum Venerabilium Dei Servorum in casu et ad effectum de quo agitur?*

Lugendum schisma, quod saeculo xvi ab Henrico VIII inchoatum, Angliam ab Ecclesiae unitate divulsit, eamque foecundam olim Sanctorum altricem, in haeresim miserabiliter coniecit, illud quidem reliquit spei, ut martyrum sanguis in ea temporum aspe-

(1) Cum Venerabiles Georgius Haydock, sacerdos saecularis, et Arthurus Bell, sacerdos O. F. M., per hoc Decretum adscribantur inter *dilatatos*, titulus causae eorum nomina non iam refert, sed iis suffecti sunt respective Venerabiles Thomas Hemerford et Ioannes Jones.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 34-37.

ritate diu copioseque profusus resurrectionis fidei, apud nobilem illam gentem, semen evaderet. Nec sine divinae providentiae consilio contingere videtur ut hoc potissimum anno, dum catholici Anglici centesimum anniversarium redditae sibi religiosae libertatis solemniter celebrant, et dum Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI feliciter regnanti quinquagesimum sacerdotii sui expletum annum totus catholicus orbis gratulatur, Eique uti Supremo Ecclesiae Pastori singulare obedientiae et amoris testimonium praebeat, veluti concors laetitiae occurrat invictum heroum agmen, qui olim in Anglia, data pro catholica religione et Primatu Pontificis vita, martyrii gloria ab Ecclesia decorantur. Sacerdotes, regulares ex variis Ordinibus, laici, principes viri ac populares pretiosam in conspectu Domini mortem oppetierunt, adeo ut antiquorum martyrum gesta visi fuerint plane exaequasse.

Contemptis enim omne genus minis, exilia, vincula, cruciatus, mendicitatem, necem acerbissimam perferre maluerunt, quam a sanctissima religione discedere. Eorum constantiam Summi Pontifices singulari laudum praeconio non semel extulerunt.

Porro ex ingenti eorum multitudine qui per ea tempora variis succedentibus persecutionibus in fidei testimonium interierunt, bis centum quinquaginta duo famuli Dei, ex omni ordine et coetu, quorum clarior apud suos videbatur exstare memoria, multis ante annis propositi sunt ut causa de eorum martyrio rite tractanda susciperetur, praeter alios iam Beatos nuncupatos, et quosdam iam tum dilatos, iuxta catalogum in Actis Sacrae Rituum Congregationis descriptum.

Iudicialibus confectis tabulis, tum Ordinaria tum Apostolica auctoritate, in Curia ecclesiastica Westmonasteriensi super martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, ipsarumque legitima forma expensa et agnita, Congregatio anteparaeclatoria die decima quarta Aprilis anno millesimo nongentesimo vicesimo nono habita est in aedibus Rev.mi Cardinalis Alexii Henrici M. Lépicier, qui, tamquam Causae Relator, suffectus fuit desideratissimo Cardinali Ioanni Bonzano, vita functo. Ibidem de omnium praefactorum Servorum Dei martyrio, causa martyrii seu miraculis disceptatum est. Praeparatorius autem Coetus in Vaticana Congregationum aula, eodem Relatore Rev.mo Cardinali Lépicier, die trigesima Iulii, anno millesimo nongentesimo vicesimo nono ha-

bitus fuit. Alia subinde studia accuratissime peracta sunt, ut res maiore etiam luce claresceret. Quapropter die vicesima sexta Novembris eiusdem anni coram Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI celebrata sunt generalia comitia, in quibus idem Cardinalis Lépicier sequens dubium discutiendum proposuit: *An constet de martyrio, causa martyrii et signis seu miraculis praefatorum bis centum ac quinquaginta duorum Dei Servorum?* Quae porro generalia comitia, coram Sanctissimo Domino Nostro continuata sunt die 3 vertentis Decembris.

Rev.mi Cardinales, sacris Ritibus tuendis praepositi, et Patres Consultores, votum suum protulerunt. Sanctissimus Dominus tamen supremum suum iudicium distulit in alium diem, spatio sibi aliisque relicto ad caeleste lumen, in re tam gravi exposcendum. Hodierna vero die in festivitate Immaculae Conceptionis B. M. V., cuius festum iampridem in Anglia Monachi Benedictini de Winchester, auctore S. Ethelwaldo, coluere, et cuius excelsum privilegium Oxoniensis Universitatis Doctor tam valide propugnavit, Sacro pietissime litato in domestico sacello, nobiliori aulae Vaticanæ succedens ac Pontificio Solio assidens, ad se acciri iussit Reverendissimum Cardinalem Camillum Laurenti Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, et Alexium Lépicier Causae Ponentem, necnon infrascriptum Sacrae Rituum Congregationis Secretarium (1), et R. P. Carolum Salotti, sanctae Fidei Promotorem Generalem, eisque adstantibus solemniter edixit: *Ita constare de martyrio, et causa martyrii centum triginta sex Venerabilium Servorum Dei infra recensitorum, ut, indulta benigna dispensatione super signis seu miraculis, procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum de quo agitur.*

Nomina autem eorum sunt:

{Sequantur nomina omnium CXXXVI Venerabilium Martyrum; inter quos XXI Sodalium Societatis Iesu: sed cum eadem nomina habeantur infra, pp. 267-276, in Litteris Apostolicis de eorum beatificatione, hic ea exscribere omittimus).

(1) Re tamen vera, Rev.mus D. Angelus Mariani, S. R. C. Secretarius, adesse nequivit ob gravem morbum, quo paulo post (10 dec. 1929) pie in Domino obiit. — Pro eo Decretum coram Summo Pontifice palam legit Rev.mus D. Alfonsus Carinci, S. R. C. Protonotarius.

Quoad ceteros vero Ss. mus D. nus ultiores inquisitiones quantocius esse peragendas decrevit, ut fulgidiore luce eorum martyrium splendeat (1).

Hoc decretum publici iuris fieri, et in Acta Sacrae Rituum Congregationis inseri iussit, vi Idus Decembris, anno millesimo nongentesimo vicesimo nono.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

29.

8 decembris 1929.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de martyrio et causa martyrii Venerabilium Martyrum Angliae (2).

Oratio P. Caroli Miccinelli, Postulatoris Generalis causarum NN. VV. et BB. (3), ad Summum Pontificem.

BEATISSIMO PADRE!

Nella Vostra allocuzione del 15 luglio scorso, tenuta al Sacro Collegio degli Eminentissimi Cardinali, raccolti in Concistoro, Voi non dubitaste di affermare che il Vostro Giubileo sacerdotale per divina disposizione dovrà iscriversi tra i più memorabili avvenimenti nei fasti della cattolicità, anzi della storia stessa della società umana.

Permettete, o Beatissimo Padre, a me, chiamato recentemente fuor di ogni merito e attesa, a rappresentare gli Attori di una nobilissima causa, ossia la Chiesa stessa d'Inghilterra, di scorgere nel decreto che è stato letto or ora il preludio di un fatto importantissimo, che servirà a confermare la Vostra augusta previsione. Or ora, infatti, con la devozione che merita la lettura di un Martirologio, abbiamo avuto la sorte di udire i nomi gloriosi di un'altra magnifica schiera di eletti figli di quella grande nazione, che, se per la violenza

(1) Ex his CXVI *dilatatis*, sex sunt Nostri: *Venerabiles PP. Rogerius Filcock, Robertus Middleton, Brianus Cansfield, Eduardus Mico, Thomas Bedingfield, Franciscus Nevill*.

(2) Ex *Osservatore Romano*, d. 9-10 dec. 1929.

(3) In hac causa Martyrum Angliae nostro Postulatori commissum erat iam inde ab initio munus eam promovendi etiam nomine Episcoporum Angliae et aliorum Ordinum Religiosorum, quorum intererat.

dello scisma desolatore, non potè più aspirare al titolo di Isola dei Santi, ben si guadagnò l'altro di Madre feconda di Martiri.

Questo decreto è una risposta a un passato di sangue, perchè su ciascuno dei nostri eroi un ben diverso verdetto era stato pronunziato quando eran tratti alla forca come rei di lesa maestà con la pena riservata ai traditori. Ma i fedeli seguaci di Cristo, col laccio al collo, dall'alto del carro o della scala che stava per esser rimossa dai loro piedi, presso i carnefici pronti all'opera nefanda, innanzi a ministri tentatori, al cospetto di una folla o avida del loro sangue o devota alla loro fede ed al loro eroismo, prima di darsi all'infame carneficina, protestavano altamente innanzi al Cielo e alla terra che non erano traditori, ma sudditi fedeli del Re, cui peraltro non potevano riconoscere come capo della Chiesa, perchè solo qui a Roma, sulla Vostra cattedra, o Beatissimo Padre, veneravano il Vicario di Gesù Cristo, il successore di San Pietro. E ai Vostri Predecessori durante un secolo e mezzo, di anno in anno, talora di mese in mese d'oltre Manica arrivava l'eco della loro voce morente che con l'eloquenza del sangue gridava: Tu sei Pietro, e per la fede nel tuo Primato diamo volentieri la nostra vita. Erano in massima parte sacerdoti secolari, erano religiosi: benedettini, francescani, minimi, gesuiti; erano laici dell'aristocrazia o lavoratori umili del popolo, erano perfino deboli donne, cui la divina Potenza dava la vittoria del martirio.

Ma, se l'odierno decreto è una risposta a un passato di sangue non può dirsi una tarda per quanto meritata riabilitazione delle vittime, che di riabilitazione non ebbero mai bisogno i nostri Eroi. Il titolo obbrobrioso di traditori non passò mai nella coscienza neppur degli stessi avversari, ma restò scritto soltanto in corrosi atti carcerari e giudiziari cui la divina Provvidenza riservava il compito di diventare la documentazione più valida del loro martirio. Vuol essere altresì una voce e augurio di pace, un invito al ritorno alla vera Fede per la nobile nazione inglese, che da un secolo ridonata la mal tolta libertà ai Cattolici, non può non invidiare a questa parte eletta di suoi figli, il sicuro orientamento religioso, di cui a tanti segni mostra chiaramente di provare un desiderio nostalgico.

In questo augurio, speranza e dolce previsione sta soprattutto l'importanza straordinariamente grande dell'avvenimento ormai, come ci è lecito sperare, vicino della glorificazione dei Martiri Inglesi.

BEATISSIMO PADRE!

La pagina gloriosa che oggi sta per aggiungersi al Martirologio cristiano appartiene dunque al capitolo dei Martiri del Papa, ossia dei Martiri del Primato di Pietro e per ciò è quant'altra mai adatta

a glorificare il Pontificato Romano, a irraggiare di nuova luce la gioia universale delle vostre feste Giubilarì, a riempire di esultanza, di santi propositi e delle più liete speranze i cattolici inglesi, che per mio mezzo umiliano fin d'ora ai piedi del Vostro Trono i sensi della loro filiale riconoscenza.

Avvalorate l'esultanza, la gratitudine, la speranza, i desideri, i propositi del Clero e del popolo inglese, e delle famiglie religiose e secolari, a cui l'odierno decreto concede un sì ambito titolo nobiliare, con l'Apostolica Benedizione che a nome di tutti ho l'onore di invocare.

Latina interpretatio :

BEATISSIME PATER,

In Allocutione ad Eminos Patres Cardinales, die 15 iulii habita, non dubitasti affirmare sacerdotale hoc iubilaeum Tuum, Deo providente, inter memorabilia catholici nominis fasta — addamus etiam societatis humanae historiae — fore recensendum.

Liceat mihi, Beatissime Pater, nobilissimae causae substituto et Anglorum Ecclesiae legato, ex Decreto quod nuper lectum est, praesagium Tuae augustae praesentionis afferre. Nuper enim devote, ut Martyrologii lectio, lectissimorum hominum gloriosa nomina auribus nostris insonuerunt: viri ex magna illa natione prognati, quae ut ut vi schismatis «insulae Sanctorum» nomen non servaverit, aliud tamen non minus nobile «matris Martyrum» comparavit.

Hoc Decretum iustissimum evadet iudicium, quantum ab eo diversum quo nostri Heroes, tanquam maiestatis rei, ad supplicium rapti sunt! At fideles Christi testes, iam collo illaqueato, nunc e plaustro, nunc e scalis, apud carnifices vel ministros tentatores, coram plebe vel ferina in ipsos vel ipsis devota, alte caelum terramque testabantur se haudquaquam maiestatis reos, verum regis fidos subditos, quem tamen Ecclesiae caput non agnoscerent, quia tantum hic Romae, in Tua Cathedra, Beatissime Pater, Christi Vicarium Petrique Successorem venerabantur. Atque ita Praedecessoribus Tuis, quotannis, aliquando singulis etiam mensibus, per sesquisaeculum morientium vox ex mari reddebatur clamantium: Tu es Petrus, atque in fidem tui principatus libenter vitam profundimus! Sic dicebant, maximam partem, saeculares sacerdotes, religiosi, Benedictini, Franciscani, Minimi, Iesuitae, laici optimates cum populi opificibus cum feminis gracilibus quibus divina Potentia martyrii victoriam tribuebat.

Verum non hoc Decreto defensore eguerunt Martyres unquam. Nulla labes culpa de qua criminabantur remansit: vel ipsi adversarii scite id negarunt: quae scripta e custodiis et iudiciorum actionibus prolata sunt, ea, Deo providente, firmissima ipsorum Martyrii documenta evaserunt, propterea enim manserant.

Decretum hoc idem pacis augurium et ad veram fidem invitatio esse debet. Haec ad nobilissimam Angliae gentem dirigitur, quae post saeculum a restituta

Catholicis libertate, non potest tot filiorum suorum, qui rectam fidei normam sectantur, felicitati non invidere: cuius rei cum reditus desiderio signa non dubia exprimit. In hoc augurio ac firma spe maximum stat huius negotii momentum: hic est fructus iam propinquantis Martyrum gloriae!

Beatissime Pater! Gloriosa pagina quae hodie Martyrologio additur ad Martyres Pontificios spectat: ad Martyres dico Petri principatus; propterea, si quae unquam, Romanum Pontificatum gloria ac luce nova circumfundit, Iubilaei Tui gaudium universale auget, laetitiis, votis, omni spe Anglos Catholicos replet, qui meae vocis ministerio, maximas gratias ad Te deferunt.

Hanc laetitiam, Beatissime Pater, haec vota ac desideria, cleri populique Angli, familiarum religiosarum ac laicarum hoc novum Beatorum decus, Benedictio apostolica, quam omnium nomine demisse imploro, confirmet, corroboret atque fortinet.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

A tale indirizzo il Santo Padre rispondeva con un discorso di elevata esaltazione dei nuovi Martiri. Con Lui — diceva Sua Santità — tutti i presenti avevano udito il grande e glorioso Decreto e la bella, calda, vera e verace interpretazione di esso che si è aggiunta, come corona, alla lettura stessa. E veramente, dinanzi a tanta nuova grandezza di cose sante Gli veniva di ripetere, ciò che altra volta aveva ricordato, che questo Suo anno Giubilare rimarrà memorabile per le grandi cose che contiene, anche se di esso può dirsi come di quelle modeste e semplici cornici che pur talvolta accompagnano eccellenti capolavori dell'ingegno umano. Ciò il Santo Padre pensava, cioè molto più al contenuto di questo mirabile quadro che al contenente, vedendo come la Divina Bontà, Misericordia e Sapienza abbia preordinato, in quest'anno, un convegno di tante belle e grandi cose. E tra queste, o già passate, o splendidamente avviate, Sua Santità metteva appunto il Decreto sul martirio dei Martiri Inglesi. Era, quello, un Decreto veramente non come tutti gli altri, sebbene tutti abbiano la loro parte di eccelse e divine cose: esso ha infatti molti titoli per essere ritenuto specialissimo, titoli che sarebbe assai lungo enumerare tutti.

E, subito, l'Augusto Pontefice scioglieva un inno di ammirazione alla squisita arte della Bontà e Benignità di Dio. E' proprio di Cristo Re, di questo divino e anzitutto Re e Primo dei

Martiri e della Regina dei Martiri, l'aver disposto ogni cosa perchè, pur tra le difficoltà e i ritardi, od anche imprevisti contrattempi, tutto servisse a far leggere il Decreto, nel giorno sacro all'Immacolata e proprio mentre si celebra il terzo Giubileo, il 75° anniversario della proclamazione di questa splendidissima gloria di Maria che ebbe già in Inghilterra, per opera dei figli di S. Benedetto, negli antichi secoli, fulgido culto e splendida celebrazione.

Tutto perciò serve, nelle mani e nel Cuore di Dio, per mettere le cose non solo al proprio posto, ma in posizioni squisitamente belle e simpatiche.

Aggiungeva poi, l'Augusto Pontefice, alla prima una seconda considerazione che definiva più analitica e più attenta intorno a quella stupenda massa purpurea di nuovi martiri, dinnanzi a quella schiera, come era stato poco prima udito e, da ciascuno, quasi visto in una mirabile visione, dei 136 nuovi Confessori di Cristo. E se in questo numero non sono compresi tutti quelli che erano stati preparati per gli onori degli altari, degli altri non deve dirsi che siano stati *ablati*, ma soltanto e semplicemente *dilatati* perchè ci ritornino in semplice maggior sfolgorio di gloria e di storia.

Ma, intanto, centotrentasei è pure una grande schiera: ed è bellissima cosa figurarsela in una visione di spirito, questi Martiri, tutti ravvolti nella porpora del loro sangue in un corteo di vero trionfo.

Seguendo i nomi di quell'elenco possiamo — proseguiva Sua Santità — raggrupparli, approssimativamente in tre gruppi. Una sessantina di quei Martiri appartengono al Clero secolare inglese e, dinnanzi a questa constatazione, il Papa si diceva lieto e fiero di poter rendere testimonianza di lode al Clero secolare di Inghilterra di *allora* e di *ora*. E', questa, una cosa così degna di considerazione che ciascuno deve, per proprio conto, riflettervi e da essa dedurre le dovute conseguenze di bene. Poi ecco una quarantina di laici: di ogni classe, condizione, sesso (vi sono infatti tre donne) e professione: popolani, artigiani, agricoltori, membri dell'alta società e dell'alta nobiltà inglese: basterebbe ricordare i nomi di Arundel e di Stafford; e poi una trentina di religiosi, provenienti da diverse famiglie; benedettina, francescana, dei minimi, della gloriosa Compagnia di Gesù, che è veramente Compagnia

di milizia e di combattimento: essa aveva un certo diritto al primo posto nel gruppo: lo ha avuto con i suoi 21 martiri.

Spontanee venivano sulle labbra del Santo Padre, dinnanzi a tali meraviglie, delle riflessioni ed una conclusione.

Anzitutto, un'altra volta si riconferma come sia vera e sublime la constatazione che quando si dice « un Martire » si dice una grande, una grandissima cosa: l'uomo che rende alla verità, alla giustizia, alla santità — nozioni queste che rappresentano tutto, delle quali tutti hanno bisogno mentre esse di nulla necessitano — la testimonianza del proprio sangue, della propria vita, recando con ciò quanto egli stesso può dare come conferma, suggello, garanzia; si dice cosa sublime. Felicemente perciò è stato detto che questa testimonianza del sangue è il gesto più degnamente fastoso che un uomo, povero o grande che sia, possa compiere, rendendo appunto il più significativo omaggio alla verità, alla giustizia, alla santità di cui il Martire sorge a difesa e riprova.

E' così avvenuto per i nuovi Confessori inglesi ciò che fu nei primi giorni della Chiesa, proprio come durante le grandi persecuzioni, proprio come quando l'essere cristiano era diventato un tradimento. Ora la Chiesa ha continuato a mantenere in sé il divino segreto della sua santa resistenza, segreto che non si è affatto distrutto nei secoli, ma continua sempre. E lo si è visto attraverso tutti i tempi. Con la evangelizzazione dell'Europa e del mondo è continuato, di pari passo, la testimonianza del sangue: il martirio: e prosegue, ovunque è l'opera apostolica delle Missioni, la lotta contro l'errore, fino ad oggi, oggi compreso, come si può confermare dalle recentissime notizie proprio ieri arrivate all'occidente, dalle più remote trincee del Vangelo, dal più lontano fronte della Verità.

Dunque è proprio vero — proseguiva l'Augusto Pontefice — che con la grazia di Dio, purchè accolta fedelmente e generosamente assecondata, tutto a tutti è possibile, anche la più alta santità, anche il più elevato eroismo: è proprio sempre vera la parola di S. Paolo: *omnia possum in Eo qui me confortat*. Ed ecco che ciascuno di noi può chiedersi: tutte le volte che la grazia di Dio, che il divino conforto sono venuti a domandare la nostra cooperazione, quale è stato il nostro contegno?

Un'altra riflessione voleva aggiungere Sua Santità alle già dette: è un riflesso che si impone, appena si prenda posizione, come negli alti luoghi è dato di fare, nella grande via della storia e dei secoli.

Dai tempi nostri risalendo ai tempi di questi eroici martiri, quanti e quali spettacoli di lotte e di sacrifici! Ed ecco un duplice formidabile duello che si ingaggia un'altra volta, e raramente come in quella, scatenato con tanta forza ed accanimento: tra lo Stato e la Chiesa, tra l'errore e la Verità. Ora da quella lotta, come da tante altre, la Chiesa è passata incolume, trionfale. Proprio in quest'anno i cattolici di Inghilterra, di Scozia e d'Irlanda celebrano il centenario della restituita libertà di Religione, del riesercizio della Religione. Il cattolicesimo adunque non oggi, nè ieri, ma già da lungo tempo si è affermato ed ha mantenuto le sue posizioni: è la Verità che ha conservato la sua forza. Effetto, ciò, dei tempi, dei consigli, di progredita cultura, di forze estrinseche? Tutte cose ben secondarie e inutili se nel Cattolicesimo non fosse la sua divina forza intrinseca. Ecco il Cattolicesimo che splende in piena luce mentre il protestantesimo va di esautoramento in esautoramento sì da render sempre più viva in tante anime che seguono l'invito della Verità, la nostalgia di salutarì ritorni: ritorni che si vanno verificando sempre più e meglio.

Nel duello tra la Chiesa e lo Stato questo assicurava la sua vittoria: ma non fu così. Ecco lo Stato che, tornato a migliori consigli, sollecito del bene comune, ha felicemente e onoratamente riportata la mano sulle sue leggi.

La Chiesa invece non ha avuto bisogno di far nulla. Ciò che essa diceva allora, ora dice e sempre ha detto e dirà.

Infine l'Augusto Pontefice non poteva non rilevare un'altra luminosa caratteristica dei centotrentasei Martiri inglesi. Essi possono definirsi i Martiri del Cattolicesimo, anzi, più spiccatamente, della Chiesa Cattolica, della Romanità, della Papalità di questa Chiesa. Il duello si pose fra i diritti di Cesare e i diritti di Dio: e quei Martiri morirono proclamando i diritti di Cesare, professando anzi per essi il loro rispetto: ma furono nobilmente intrattabili quando si volle, a quei diritti far posporre i diritti di Dio, che si identificano con i diritti della Chiesa, con i diritti del Vicario di Gesù Cristo.

Ecco dunque una pagina comune del Martirologio, ma con una distinzione specialissima: sono martiri, e martiri del Papa, come è stato ben detto, martiri della Romanità, della Papalità.

Il Santo Padre dopo aver ancora una volta accennato alla bellezza e alla edificazione per tutti che proviene dalla sfilata dei nuovi Martiri nel giorno sacro a Maria Immacolata, è passato a impartire la Benedizione Apostolica a tutti i presenti, alle loro intenzioni, alle persone e cose che portavano nel pensiero e nel cuore, al grande Paese e alla grande Nazione che si adorna di tante nuove glorie, al Sacerdozio e al laicato d'Inghilterra, e alle famiglie religiose che possono annoverare così fulgide schiere di Servi di Dio e che dal loro esempio trarranno sempre maggiori incitamenti a sempre più e meglio benemeritare della Chiesa di Dio.

Sua Santità impartiva quindi la Benedizione Apostolica. Poi, ricevuti dalla Postulazione gli esemplari del Decreto del quale era stata data lettura, e salutati gli Em.mi Cardinali ed i personaggi presenti, rientrava nelle Sue stanze.

Latina interpretatio :

Pater Summus, respondendo, Martyres extollebat ab ipso Decreto, eiusque interpretatione quam veram, pulchram, studiosam dixit, ipsum vero Decretum magnum et gloriosum. Repetebat, quod alias dixerat, hunc annum suum iubilarem memorabilem fore propter magnas res quibus fuit ornamentum, quemadmodum aliquando tabula est eximii operis pieti forma et corona. Hac ratione cogitabat Sanctus Pater multa hoc anno accidissee a Divina sapientia ac Bonitate praeordinata ac mirabili manu alia picta, alia delineata. Inter illa Decretum de Martyribus Anglis reponebat utpote quod non commune, sed peculiarissimis de causis singulare prorsus ac inter magnifica magnificentum. Rationes afferre omnes longum erit.

In primis Sanctitas Sua Divinae hymnum Benignitati solvebat ac Regi Martyrum Christo, ipsorumque Reginae accepto referebat quod haec — contrariis non obstantibus quibuscunque — tali die fierent, festo videlicet Conceptionis Immaculatae, 75° recurrente anno ab hoc dogmate definito, quod saeculis antiquis in Anglia, Benedictinis curantibus, eximios cultores ac splendida festa habuit. Talia disponit Deus non tantum accurate sed et pulchre et ornate.

Rem deinde propius attingendo, notabat Summus Pontifex stupendum illud agmen sanguineum 136 novis constare Martyribus: quem numerum, etsi non omnes qui fuerant propositi complecteretur, ingentem sane esse; reliquos tamen non ablatos sed, quo maiore cum gloria et historica luce apparent, dilatos esse habendos. Nihilominus 136 longam iam constituere aciem, pulcherrimam, purpuream visionem ac vere triumphalem pompam.

Sed praestat recta oratione verba Pontificia referre. Sic ergo Beatissimus Pater est prosecutus:

Hoc Martyrum agmen in tres quasi manipulos dispertire possumus. Primus a 60 circiter de clero saeculari constituitur. Laetamur hunc clerum etiam hodiernum promerita decorare laude: res meditanda sane ac mente volvenda, ut exinde quisque consecraria salutis deducat. Secundus manipulus e 40 laicis coalescit; hi sunt ex utroque sexu — nam tres quoque mulieres inter Martyres computantur — ex omni conditione, arte ac professione, nam adsunt populares, artifices, agricolae ac viri insigniter nobiles ut Comes Arundel et Vicecomes Stafford. Tertium tandem manipulum Religiosi e variis familiis acervant: hi amplius 30 sunt, e Benedictinis, Franciscanis, Minimis, et e gloriosa Societate Iesu, quae est Societas militiae ac pugnae, proinde suis 21 Martyribus peculiari quodam iure primum in manipulo locum tenet. Hic sponte subeunt cogitata quaedam et conclusio.

Primum est quam magnum sit hoc quod vocabulo « Martyr » continetur: maximum aliquid signat; hominem scilicet qui veritati, iustitiae ac sanctitati — quibus in rebus omnia stant et omnes eis indigent et ipsae nihil egent — sanguinem ac vitam pro testimonio immolaverit, qua testificatione nulla auctoritas maior, nulla fides, nulla probatio afferri potest.

Feliciter proinde scriptor quidam acutus asseruit: Haec sanguinis testificatio altissimus est gestus, qui ab homine in veritatis, iustitiae ac sanctitatis probationem proferri possit.

Itaque novis his Anglis Confessoribus idem quod primis Christianis contigit, quando professio christiana crimen in rempublicam habebatur. Ecclesia autem et tunc et per saecula et semper secretum sancte repugnandi custodivit ac per omnia tempora custodiet. Diffusio Evangelii per Europam et universum orbem pari gradu cum martyrii probatione processit: ubicumque sunt Missionum opera ac pugna cum errore adest quoque martyrium: hodiedum nuncios ab oriente accepimus in eiusdem rei confirmationem. Quapropter verum est illud Apostoli: « Omnia possum in Eo qui me confortat »: gratia Dei fideliter recepta ac generose exulta omnia possibilia om-

nibus reddit, etiam vel sublimissimam sanctimoniam et heroicam. Nosmet ipsos interrogemus quomodo ad eius adventum et petitionem nos habuerimus....

Post haec aliud consilium veluti ex edito loco, viam historiae et saeculorum considerantes, capere debemus. Si a nostris ad istorum Martyrum tempora remeamus, bone Deus! quales luctae, qualiave sacrificia! Duplex, inter Statum et Ecclesiam, inter errorem et veritatem, duellum cernimus, tam vehemens furiosum ac formidandum, ut raro aliquid tale alias fuerit: ex ea vero dimicatione Ecclesia, ut semper, incolumis ac triumphans prodivit. Iamvero Anglis, Scotis, Hibernis hic annus centenarius recurrit a recuperata religionis libertate. Ergo religio catholica, non hodie, neque nudius tertius, sed iamdiu se ipsam asseruit ac suum locum tenuit: veritas vindicias dixit. Num id tempori, hominum consiliis, progressui, vel quibuscumque rebus extrinsecis tribuemus? At secundaria ea sunt, immo inutilia, ni in catholica religione vis intrinseca divina exstaret. En splendida lux catholica quae magis emicat si iuxta protestantismi progredientem auctoritatis defectum ponatur. Hic tantus est ut iam in multis salutaris reditus cogitatio subrepat, et revera reditus plures et meliores iam contingere videamus. Affirmabat equidem Status se victorem ex pugna evasurum; verum aliter accidit. En Status ad meliora consilia reversus de communi sollicitus bono, honeste ac feliciter leges retractavit suas. At Ecclesiae nihil immutandum fuit: quod tunc affirmabat, nunc affirmat, ut affirmavit semperque affirmabit.

Ultimum clarissimum istorum Martyrum documentum est ipsum character ac veluti nota propria. Haec in eo est ut Catholicae Ecclesiae « Romanae » et auctoritatis Pontificiae Martyres definiantur ac evidenter appareant. In certamen veniebant hinc iura Dei, inde iura Caesaris: Martyres occubuerunt dantes utique, atque etiam iura Caesaris religiose colentes: at vero cum ab eis exigeretur ut illis iura Dei, iura scilicet Ecclesiae et Christi Vicarii, postponerent nulla ratione ad id adigi potuerunt. En ergo nova in Martyrologio alii adiecta pagella ab aliis tamen hoc signo distinctissima: « Martyres Pontificii ac nominis catholici Romani ».

Hucusque Pontifex: novissimis vero verbis Martyrum agmen speciosum ac sancta exempla evocans, Immaculatam etiam Virginem, cuius festum agebatur, commemorans, ad solitas Benedictiones impertiendas divertit. Ex his peculiarem habuit pro « magna natione quae his novis decoribus gloriatur, pro clero et laicis Anglis, pro familiis religiosis quae ab his ipsarum filiis incitamenta capient ad plus ac semper melius de Ecclesia Dei benemerendum ». Atque haec fuit conclusio.

30.

14 decembris 1929.

Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem CXXXVI Martyrum Angliae beatificationem. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

WESTMONASTERIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII

VENERABILIIUM SERVORUM DEI

THOMAE HEMERFORD, SAC. SAEC.

IOANNIS ROBERTS, SAC. O. S. B.

IOANNIS JONES, SAC. O. F. M.

ROBERTI SOUTHWELL, SAC. SOCIETATIS IESU

PHILIPPI HOWARD, COMITIS DE ARUNDEL

ET SOCIORUM

IN ODIUM FIDEI IN ANGLIA INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO: *An stante approbatione martyrii, necnon dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem can. 2116 § 2 Cod. iuris canonici, Tuto procedi possit ad solemnem centum triginta sex Servorum Dei Beatificationem?*

Ea est militantis Ecclesiae in terris conditio, ut, inter asperarum, adversante mundo, testimonium perhibeat veritati, hominesque per arduam Crucis semitam ad supernaturalem finem adducat, praemonente Christo Domino: *Si me persecuti sunt et vos persequentur* (Io., 15, 20). Hoc maxime elucet in ea fere incredibili martyrum multitudine, qui inde ab Ecclesiae primordiis et in tanta postea decurrentium saeculorum vicissitudine, fidem sanguine obsignarunt. Quo quidem generoso martyrum cruore, veluti regali purpura, fulgens Ecclesia veram Iesu Christi sponsam se mundo manifestat. Porro triumphali martyrum agmini iure meritoque accensentur centum triginta sex venerabiles Servi Dei, in Anglia passi, quorum elenchus descriptus est in Decreto nuper edito, die festo Immaculae Conceptionis B. M. V., pro eorum declaratione martyrii. Hi omnes, in ea acerrima persecutione, quae ineunte saeculo XVI ab Henrico VIII excitata, per soli-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 38-39.

dum fere saeculum decimum septimum desaevit, gloriosam pro fide catholica et Romani Pontificis primatu mortem oppetiere. Ex plurimis aliis qui per ea tempora fidei causa interierunt, iam nonnulli Beati nuncupati alias fuere, inter quos ex Anglis honoris caussa nominantur Ioannes Fisher, S. Romanae Ecclesiae Cardinalis, et Thomas More, Britanniae Regni Cancellarius.

Praeclarum sane tot martyrum pro avita Anglorum fide testimonium, plena spei promissio pro futuris Ecclesiae in Anglia incrementis!

Praefatorum autem Martyrum fama, publicis etiam historiae documentis consignata, semper viguit et adhuc viget. Processus Ordinaria auctoritate instructi fuerunt: quibus confectis et Romam delatis, mense Decembri anno 1880, apud Sacram Rituum Congregationem causa plurium Venerabilium Martyrum fuit introducta. Eodem tempore quinquaginta et quatuor Martyrum cultum Apostolica auctoritas confirmavit, quibus addendi sunt alii novem, Beatificationis aequipollentis gloriam assecuti per decretum diei 13 Maii 1895, casu excepto prae oculis pariter habito. Postea, die 18 Iulii 1922 de biscentum quinquaginta ac duorum Dei Famulorum martyrio et causa martyrii ad Archiepiscopum Westmonasteriensem litterae remissoriales expeditae sunt pro construendo respectivo Apostolico processu. Quo absoluto et Romam delato, peractae rite fuerunt apud hanc Sacram Congregationem praescriptae disceptationes. Quibus expletis, ita evidenter de supradictorum centum triginta sex famulorum martyrio constare visum est, ut benigne a Sanctissimo Domino Nostro dispensatio data fuerit super signis seu miraculis.

Edito proinde decreto super eorum martyrio, adhuc reliquum erat, iuxta iuris nostri disciplinam, inquirere num tandem altarium honores tuto animo hisce Venerabilibus fidei assertoribus decerni valerent. In generalibus proinde Sacrae huius Congregationis comitiis, quae die decima vertentis mensis coram Sanctissimo Domino Nostro celebrata sunt, proposito dubio per Reverendissimum Cardinalem Alexium Lépicier, Causae Relatorem: *An stante approbatione martyrii, necnon dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem can. 2116 § 2 Cod. iuris canonici TUTO procedi possit ad solemnem centum triginta sex Servorum Dei Beatificationem?* omnes qui convenerunt, tum Reverendissimi Cardina-

les, tum Patres Consultores, *tuto* fieri posse unanimi suffragio responderunt. Nihilominus idem Sanctissimus Dominus Noster divinae sapientiae praesidium ac lumen impensius exoraturus, decretoriam sententiam, congruo tempore in re tanti momenti, sibi adhuc differendam duxit.

Hodierna autem die, septima infra Octavam Immaculatae Conceptionis Beatae Virginis Mariae, divina Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes advocari iussit Reverendissimum Cardinalem Camillum Laurenti, Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Reverendissimum Cardinalem Alexium Lépicier, Causae Relatorem, una cum R. P. Carlo Salotti, Fidei Promotore generali, eisque adstantibus solemniter edixit: «*TUTO procedi possz*».

Hoc decretum in vulgus edi, in acta Sacrae Rituum Congregationis inseri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussit, decimonono Kalendas Ianuarii anno MCMXXIX.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus*.

PHILIPPUS DI FAVA, *Substitutus*.

31.

14 decembris 1929.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum «de tuto» (1).

Oratio E.mi Card. Francisci Bourne, Archiepiscopi Westmonasteriensis, ad Summum Pontificem.

BEATISSIME PATER,

Optatus a tribus saeculis dies appropinquat quo plurimi nostra de gente exorti homines, qui pro Catholica veritate et pro Romanorum Pontificum praerogativa sive in Anglia sive in Cambria vitam gloriosissime posuere, iam tandem a te, Beatissime Pater, solemnī decreto in BB. Martyrum numerum sunt aggregandi.

(1) Ex *Osservatore Romano*, d. 15. dec. 1929.

Horum martyrum causae initium fecit anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo inter ipsa persecutionis pericula et angustias, is, quem decessorem meum in sede Westmonasteriensi non sine iure agnoscere licet, Ricardus Smith Episcopus Chaldeonensis, felicitis memoriae Urbani VIII Vicarius Apostolicus; sed impeditit temporum malignitas. Et cum paucis post annis idem Summus Pontifex per Illustrissimum Archiepiscopum Cameracensem, missis in Angliam litteris pontificiis, processum informativum de martyribus instaurare vellet, ipsae illae litterae ab haereticis apprehensae, renovatae persecutionis causa fuerunt.

Itaque ad nostra fere tempora res dilata est. Cum vero Catholicis restituta esset per leges libertas civilis, restituta etiam a sacrae memoriae Pio IX hierarchia ecclesiastica, iterum comparari coeptus est per decessorem meum Nicolaum Cardinalem Wiseman novus processus informativus; quem tandem ad felicem perduxit exitum successor eius Henricus Eduardus Cardinalis Manning anno millesimo octingentesimo septuagesimo quarto; et proinde Leo XIII Summus Pontifex per varia decreta sua partem eorum iam inter Beatos caelites relatos esse confirmavit, reliquorum ducentorum quinquaginta duorum causam introduci iussit.

De his Venerabilibus Servis Dei post diligentissimam inquisitionem per triennium habitam mandato Tuo, SS. Pater, in curia nostra Westmonasteriensi, et exinde in Sacrorum Rituum Congregatione et insuper Sanctitatis Tuae peculiari studio et labore, his diebus, annuens votis et precibus populi nostri, dignatus es, aliis ad tempus dilatis, quoad centum triginta sex iam declarare eos Christi et Ecclesiae martyres fuisse et iam tuto procedi posse ad eorum solemnem Beatificationem.

Simili etiam decreto de alio fortissimo athleta Ioanne Ogilvie, Scoto, Societatis Iesu presbytero, declarare voluisti, maximo cum gaudio utriusque gentis et ipsius et nostrae, quod qui nostris martyribus consors olim fuit certaminis et martyrii, hodie unius cum illis gloriae particeps efficitur.

Quapropter, Beatissime Pater, universus noster episcopatus et clerus et populus, ad pedes Sanctitatis Tuae plenis cordibus provoluti una mecum gratias humillimas agunt Deo et tibi Vicario Dei: quod hunc annum et Tibi et nobis faustissimum, — Tibi quia Tui sacerdotii quinquagenarius, nobis quia restitutae libertatis centenarius est — hao tanquam coronide pulcherrima per manus Tuas apposita claudimus.

Gratias agit Anglia nostra quam illi gloriosi martyres suo sanguine tam copiose irrigarunt.

Gratias agit vicina Cambriae principalitas, quae et ipsa ex illo nobilissimo agmine non paucos aut huic mundo edidit aut caelo.

Gratias agit nobiscum Scotorum populus hodierno hoc nostro gaudio consociatus.

Gratias agunt collegia illa decessorum tuorum munificentia aut fundata aut adiuta, seminaria futura martyrum: Duacenum — olim exul, nunc suae patriae restitutum et florens adhuc in collegiis S. Edmundi et Ushaw (quorum ego utriusque me alumnum gaudeo) —: Venerabilia illa Collegia Romanum et Vallisoletanum, in suis antiquis sedibus adhuc manentia; et alia quae, mutatis sedibus, antiquum servant Catholicae fidei et Romanae Sedis amorem, apud Downside et Stonyhurst et alibi.

Gratias agit clerus noster saecularis, spiritualis soboles eorum qui ex illis collegiis tot ac tales olim prodierunt ad mortem usque pro fide dimicaturi.

Gratias agunt familiae religiosae S. Benedicti, S. Francisci, S. Ignatii, S. Francisci de Paula, quorum filii, minores quidem numero, haud minore cum zelo et fructu, eadem certamina certarunt, easdem coronas meruerunt.

Gratias agunt laici nostri, quorum maiores ex omni vitae statu ac ordine vincula, opprobria, bonorum direptionem, mortem crudelissimam pro Christo perpassi, gloriosissimam fidei haereditatem suis filiis tradiderunt.

Beatissime Pater, humiliter petimus a Sanctitate Tua benedictionem Apostolicam et pro nobis qui hic adstamus et pro omnibus qui in causam horum martyrum suas opes, suos labores, suas preces contulerunt et collaturi sunt.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

A tale indirizzo il Santo Padre rispondeva con un discorso di commossa esaltazione dei nuovi Martiri.

Sua Santità cominciava dicendo che la Sua prima parola era per esprimere la viva riconoscenza, che sentiva nel cuore, verso la Divina Bontà, che un'altra volta ancora aveva condotto il suo Vicario a sì sovrumana gioia, mediante uno spettacolo grande e sommamente simpatico. Lo sfondo dell'orizzonte storico si allargava dinnanzi ai Suoi occhi, nella visione dei nuovi Martiri che l'Inghilterra e la Scozia davano alla Chiesa.

Oggi una grande rappresentanza dell'Episcopato, del Clero e dei fedeli, appartenente a quelle genti che si gloriano dei nuovi Martiri, era venuta alla cerimonia della loro esaltazione con a capo l'Arcivescovo Presule di Westminster, nel nome del quale si incominciò questo dramma di sangue e di gloria e col quale esso si chiude.

Il Santo Padre proseguiva il suo discorso dicendo di vedere sfilare innanzi ai Suoi occhi la nuova schiera di Beati: dall'araldo, il forte figlio di Scozia Ogilvie, al magnifico drappello, che Sua Santità diceva essere grande e superba schiera, dei Martiri d'Inghilterra.

Il Santo Padre li salutava tutti in nome non solo dei loro paesi e delle loro Chiese, ma di tutta la Chiesa, felicitandoli e felicitandosi di vederli salire all'onore e allo splendore degli Altari, in cospetto al Re dei Martiri.

L'autorevole e bella parola del Presule di Westminster aveva bene detto che l'ora della gloria e degli onori era definitivamente suonata.

Che altro v'era, infatti, da attendere dopo che Dio aveva chiamato i suoi servitori a dividere gli onori degli Altari?

Era bello, perciò, riguardare ancora una volta questa schiera di eletti, per raccogliere le parole che nel loro alto ed eloquente silenzio essi pronunziavano.

Il Santo Padre soggiungeva che i nuovi Beati, membri del Clero, della più alta nobiltà e del laicato, venivano a dirci come davvero siamo tutti figli di Cristo ed appartenenti a quel popolo di elezione che è la Chiesa, ove tutti sono egualmente chiamati alla santità ed ognuno può salire le cime eccelse dell'eroismo e del martirio.

Tale ricordo può valerci una lezione salutare se qualche volta sentiamo che la volontà si stanca nel tacito, duro ed oscuro martirio del dovere quotidiano, grave di difficoltà, e talora anche di persecuzioni.

I nuovi Martiri venivano a rammentarci che siamo figli di Santi, capaci, se occorra, di giungere ai supremi sacrifici e a dirci il segreto di questa santità diventata il patrimonio di tutti i figli della Chiesa, ed il segreto di quella sua fecondità che aveva fatto dire al poeta: « Madre de' Santi, immagine — della Città superna

— del sangue incorruttibile —conservatrice eterna » (1). Conservatrice e dispensatrice.

Il Santo Padre proseguiva il Suo discorso dicendo che non si ringraziava mai abbastanza la Provvidenza di averci posti sotto l'azione santificatrice di questa Madre di Santi che è la Chiesa. Egli aggiungeva inoltre che i nuovi Beati venivano a dirci qualche cosa di specifico e di particolare, nei riguardi di questa divina maternità della Chiesa.

Ci dicevano, cioè, che essi non erano semplicemente gli eroi della Fede — che il Santo Padre chiamava, per così dire, generica — ma i Martiri di questa Chiesa Romana, di cui essi ci rivelavano il segreto della incrollabilità; incrollabilità che si fonda sulla pietra di Pietro, sulla papale autorità, che una divina disposizione, dominando la storia, ha tradotto nella romanità della Chiesa Santa.

Ed essi, perciò, i nuovi Martiri erano i Martiri della papalità, della romanità, « i Martiri Nostri » diceva testualmente il Santo Padre.

E continuava esprimendo tutta la grande e particolarissima gioia di poter ad essi rendere la più alta ricompensa, che la benignità di Dio ha posto nelle mani del Suo Vicario e nella potestà delle Chiavi.

Il Santo Padre diceva poi che viene per tutti i fedeli o per la maggior parte di essi, nella professione non solo teorica ma pratica della Fede, il momento di dover ricordare che questa Chiesa, alla quale apparteniamo, non è solamente universale perchè cattolica, ma papale e romana.

Ma oltre a questi ricordi ed ammonimenti i Martiri venivano anche a portarci una rifioritura consolante di speranze.

Come, infatti, non sperare quando, malgrado le infinite miserie del mondo, che esce da così funesti uragani, i segni della divina misericordia ci sono tanto manifesti e quando i celesti avvocati si accrescono di tal numero e di tale potenza?

Che cosa non potranno e non vorranno fare i nuovi Martiri presso il trono di Dio per i loro fratelli di stirpe, di sangue, di terra e, sino alla vigilia del martirio, fratelli anche di Fede?

(1) ALESSANDRO MANZONI, *Pentecoste*.

Questo richiamo alla fraternità faceva sentire e dire al Santo Padre che anche in questo caso: «i fratelli hanno ucciso i fratelli»: ucciso con una crudeltà grande quanta era da parte delle vittime la fraterna tenerezza. Ma questa volta il sangue, sangue di martiri, non saliva al cielo come il grido, invocante vendetta, del primo fratello antico che uccise il fratello; ma come il grido, invocante perdono, del nostro fratello maggiore Gesù Cristo: altissimo grido, che chiede grazia e grazia ottiene.

Come il sangue dei primi cristiani, l'eroico sacrificio dei nuovi Martiri valse a mantenere il sacro fuoco del Vero e della fedeltà alla Chiesa ed al Vicario di Cristo, il Papa romano. Esso valse ancora a richiamare gli altri fratelli a più soavi e miti consigli, dai quali doveva provenire il frutto aspicato in quel centenario della restituita libertà di professione della fede, che quest'anno appunto si celebra.

Perciò il Santo Padre diceva di voler vedere nella gloria dei Martiri, che tale restituzione avevano, può dirsi, ottenuta, l'auspicio di altre elettissime gioie, con le quali il Signore voleva benedire anche il 50° anniversario del Suo povero Sacerdote e Vicario.

Nell'altissima supplica dei nuovi beati, Sua Santità diceva di sentire, inoltre, l'assicurazione che quei savi e miti consigli sarebbero divenuti, per tutti i fratelli, nobilissima nostalgia al ritorno, così da rendere anche al Santo Padre tanto lieta la preghiera del Re dei Martiri alla vigilia della Sua morte, allorché non solo Egli si consolava nella tristezza dell'ora, ma, consolandosi, pregustava l'avvento dell'unico ovile sotto l'unico Pastore.

Sua Santità, avviandosi al termine del Suo commosso discorso, aggiungeva che non Gli restava che impartire quella benedizione che il Loro e Suo caro Presule aveva richiesto: benedizione alla quale il Santo Padre univa le più vive congratulazioni per tutte le opere di bene che i Suoi figli d'Inghilterra avevano saputo far germogliare nei loro paesi, come una splendida fioritura del sangue dei Martiri, e cioè collegi, istituti, case, le quali, già rifugio e convegno di perseguitati, ora erano divenuti seminari, luoghi di formazione dei nuovi figli della Chiesa. Sua Santità impartiva quindi la Benedizione Apostolica. Poi, ricevuti dalla

Postulazione gli esemplari del Decreto del quale era stata data lettura e salutati gli Em.mi Cardinali ed i personaggi presenti, rientrava nelle Sue stanze.

Latina interpretatio :

Tunc Pontifex Summus, animo commotus, novos Martyres extolebat. Deo in primis gratias agebat quod iterum Vicario suo tam grande gaudium ac magnificum spectaculum tribuisset. Cernebat Martyres quos Anglia et Scotia mittebant: oculis usurpabat gentium legatos qui, praeunte Archiepiscopo Cardinali Westmonasteriensi — quo auctore haec actio coepta et consummata est — coram se aderant.

Igitur novos Beatos, veluti in scaena quadam historica videre Sibi videbatur: primipilus erat fortis Scotiae filius Ogilvie, tum cetera Angliae turba clara et sublimis. Sanctitas Sua iam ad aras ascensuros, non tantum regionum et Ecclesiarum ipsorum, sed totius Ecclesiae Catholicae nomine, gratulabundus salutabat. Hora laudis et celebritatis, ut apte Cardinalis Westmonasteriensis dixerat, advenerat. Quid cunctandum, post divinam appellationem? Verum Sanctus Pater nova documenta ex Beatis hauriebat quae sic in suos auditores refundebat:

Cum Ipsi sint ex omni civium ordine et conditione nos docent omnes esse Christi filios et « populum electionis », Ecclesiam videlicet, in qua omnes ad summam etiam sanctitatem atque ad martyrii fastigium vocamur ac, Deo iuvante, prospere pervenimus. Est haec lectio maxime salutaris si aliquando voluntas deficit in tacito, duro, obscuro martyrio quotidiani officii implendo, praecipue cum difficultates, et fortasse etiam persecutiones obiciuntur. Novi Martyres « Sanctorum filios » nos esse memorant, quibus ad suprema sacrificia sit potestas, idque, tamquam ex patrimonio, ab Ecclesiae sanctitate ac fecunditate derivare, unde poeta eam vocat « Sanctorum Matrem, supernae Civitatis imaginem, incorruptibilis Sanguinis Christi aeternam custodem atque dispensatricem » (1). Quapropter numquam satis debitas solvemus Deo gratias quod nos sub influxu tam sanctae Matris constituerit.

Verum de Ecclesia aliquid omnino peculiare Nostri Martyres admonent. Non enim sunt Martyres fidei in genere, sed huius Ecclesiae Romanae notam indeficientem suo sanguine contutati sunt: hanc petram dicimus super Petrum inconcussam, quam divinum consilium historiae dominatricem Romae collocatam voluit. Auctoritas Petri hos suos He-

(1) ALEXANDER MANZONI, in hymno italico "*Pentecoste*„.

roas agnoscit; proinde eos Martyres Romanos, Martyres Pontificios, « Martyres Nostros » se prae buerunt. Iucundissimum ergo Nobis accedit quod sublissimam mercedem, quae a solo Vicario Christi est atque a Clavium potestate, Eis promeritis restituere contingat. Quale documentum omnibus fidelibus, his vero prae primis quibus professione fidei opus est non tantum speculative, sed et practice, nec tantum in Ecclesiam Catholicam, sed in Ecclesiam Catholicam « Romanam » cum Romano Pontifice!

Licet etiam ab his factis magnae spei locum dare. Mundo enim fix e tot tantisque tempestatibus egresso signa divinae elementiae porpenduntur, cum tot ac tales deprecatores exhibentur. Quid est enim quod hi pro concivibus suis et cognatis, immo iam fratribus in fide, non parent? Pro fratribus, inquam, qui fratres necarunt, cum illorum crudelitas par esset ac istorum fraterna teneritas, cum horum sanguis, non ut olim e caelo vindictam clamaret, at veniam imploraret a Christo Domino, at gratiam postularet ab Eo qui « Primogenitus et Frater noster » est appellatus. Ut primorum Christianorum sanguis, sic horum immolatio sacrum veritatis ignem, ac fidelitatis in Ecclesiam, Christique Vicarium, Romanum Pontificem, aluit ac sancte et fortissime custodivit. Hinc factum est, ut, hominibus ad mitiora consilia adductis, libertatem illam religio assequeretur cuius centenaria commemoratio provide ac bonis auspiciis hoc anno celebratur. Nostrum autem sacerdotale iubilaeum hoc tempore superveniens, ad nova eaque lectissima gaudia, his intercessoribus, animum inducit.

Persentimus enim ac praegustamus, novis Beatis supplicantibus, immo veluti cautione per eos quadam fruimur fore ut illa mitiora ac sana consilia cunctis fratribus, qui recesserunt, redeundi in domum paternam cogitationem ingerant ac viam parent. Nobilissima reditio quae animum permulcet ac solvit in eam precem quam Martyrum Rex, in cristissima hora, ut animum levaret, fundebat, ut adveniret « unum ovile, sub uno pastore ».

Hic autem finem faciens Sanctitas sua Benedictiones de more impertiebat et gratulationes addebat pro operibus bonis omnibus quae filii Sui Angli in ipsorum regionibus veluti e sanguine Martyrum efflorescere fecissent, nominatim pro Collegiis, Institutis, Domibus, quae cum fuissent olim in rebus afflictis perfugium et arx, hodieum Seminaria ac filiis semper novis Ecclesiae educandis domicilia evaderent.

Atque hic tandem, fini Conventui imposito, discessit.

LITTERAE APOSTOLICAE

QUIBUS

VENERABILIS SERVI DEI

THOMAS HEMERFORD, SACERDOS SAECULARIS

IOANNES ROBERTS, SACERDOS ORDINIS S. BENEDICTI

IOANNES JONES, SACERDOS ORDINIS FRATRUM MINORUM

ROBERTUS SOUTHWELL, SACERDOS E SOCIETATE IESU

PHILIPPUS HOWARD, COMES DE ARUNDEL

EORUMQUE SOCI

OMNES IN ANGLIA IN ODIUM FIDEI INTEREMPTI

BEATI RENUNTIANTUR (1).

PIUS PP. XI.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Atrocissima tormenta passi pro tuenda Fidei veritate ab incunabulis Ecclesiae Christi continenter martyres sanguinem suum fuderunt ipsamque vitam ultro libenterque dedere, omnium temporum christifidelibus conspicua reliquentes exempla fidelitatis atque amoris, quibus Dominum Nostrum Iesum Christum prae rebus omnibus huius mundi persecuti sunt. In terris enim cum pro regno Christi iugiter dimicandum sit, martyres praelia praeliarunt ut boni milites divini Regis, qui, verbis illis: *si me persecuti sunt et vos persequentur*, iam asseclis suis bellum prae-nunciavit, et odium, quibus hostes Ecclesiae usque ad consummationem temporum regnum Regis sempiterni, aeternasque Fidei veritates oppugnabunt; fortiter quidem pugiles Christi in bello restiterunt trimphalia ornamenta tantum expectantes a divino Rege certa spe freti, providentissimi Dei auxiliis per saecula indeficientibus, Ecclesiam Christi victoriam tandem fore consecuturam. Singuli quandoque ac per tenues manipulos, quandoque vero catervatim martyres procedunt, magnum spectaculum facti ad nostra usque tempora huic mundo et nobis, ingens multitudo

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXXII (1930), pp. 9-19.

herorum, qui e variis diversisque historiae aetatibus admirationem nostram obsequiumque excitant.

Quos inter milites et fortes pugiles Christi procul dubio omnes quoque censendi sunt, qui per centum quinquaginta circiter annos, in Anglia, iam curis Romani Pontificis Gregorii Magni ad Christum conversa eiusque lege educata ac postea in Apostolicam Sedem ob fidelitatem conspicua, contemptis omne genus minis, mendicitatem, exilia, vincula, cruciatus et mortem perferre maluerunt quam a Catholica Romana Ecclesia discedere, quum ob lugendum schisma a rege Henrico Octavo excitatum Anglicae gentes ab Ecclesiae unitate divulsae ac tabe protestantica perturbatae sunt. Huiusmodi Christi milites, qui pro catholica romana religione ac successorum Beati Petri Apostoli primatu tunc fortiter occubuere, multi quidem exstiterunt, quorum nomina, in Libro vitae tantum inscripta, sunt nobis ignota; documenta enim historica circa eorumdem martyrium ob varias temporum vicissitudines plane deperdita sunt; at confertum aliorum Christi pugilum tunc temporis agmen habetur, quorum gesta Nobis veridicae historiae mandarunt.

Eos inter B. Thomas More, B. Ioannes Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Roffensium Episcopus ceterique unus supra sexaginta iam Romani Pontificis Leonis XIII actis Beatorum honoribus honestati, Archiepiscopus Armachanus Oliverius Plunkett, quem Decessor Noster Benedictus XV Beatum an. MCMXX nuncupavit, Venerabilis quoque Dei servus Ioannes Ogilvie, atque alii etiam bis centum quinquaginta duo Dei Famuli numerantur, quorum causa de martyrio rite pertractanda iam apud Sacrorum Rituum Congregationem suscepta est. Hi enim ducenti et quinquaginta duo Servi Dei atrocissima morte perierunt in Anglia regis Henrici Octavi, reginae Elisabethae, regumque Iacobi I et Caroli I temporibus et postea usque ad regnum fere expletum Caroli Secundi; iuxta illius tempestatis saevos mores laqueo suspensi sunt fere omnes atque adhuc vivi exenterati, eorumque postea corpora plures in partes scissa; quamvis in variis diversisque saeculi decimi sexti ac decimi septimi periodis persecutio immanis non eodem modo neque eadem saevitate efferbuerit. Iidem quidem Dei Servi fuerunt ex quocumque ordine condicioneve tum e nobili genere tum e popularibus familiis, tum e clero saeculari tum e

regularibus coetibus, laici ac sacerdotes, iuvenes et senes; ac praesertim inter eos memorandi sunt alumni Conlegiorum, quae Duaci, Rhemis, Vallisoleti, Hispalensi in civitate, hac Alma in Urbe constituta sunt, Anglicis presbyteris efformandis, vel potius tunc temporis martyribus procreandis, ut verbis utamur ipsius Servi Dei Thomae Maxfield, e conlegio Duacensi, qui e carcere scripsit moderatoribus iam suis amplissime suum Conlegium *Martyrum fontem* commendans.

Continuo igitur praeclarissimi hi Fidei catholicae apostolicae romanae adsertores coepti sunt martyres appellari a coevis itemque a posteris; quos inter plures etiam Romani Pontifices decessores Nostri adnumerantur: Gregorius nempe XIII, Romani Anglorum Conlegii fundator, Clemens VIII, Sixtus V, Urbanus VIII atque Innocentius XI; proindeque fama in dies percrebrescente sanctitatis et martyrii regularis causa est inchoata de Beatorum Martyrum honoribus ipsis Dei Famulis tribuendis. Iudicialibus itaque confectis tabulis tam Ordinaria quam Apostolica auctoritate in Curia ecclesiastica Westmonasteriensi, Congregatio antepraeparatoria die XIV Aprilis anno MCMXXIX habita est in aedibus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Alexii Henrici M. Lépicier, Causae Relatoris. Praeparatorio autem coetu in Vaticana Congregationum Aula die trigesima Iulii vertentis anni congregato aliisque dein ad rem amplius elaborandam accuratissime inquisitionibus peractis, cum die vicesima sexta Novembris ac denuo die III huius mensis Decembris proposita sit quaestio de martyrio martyriique causa nec non de signis seu miraculis eorundem bis centum et quinquaginta duorum Servorum Dei, et profecto constiterit centum triginta sex ex praefatis Famulorum Dei interneccionem in odium catholicae Fidei evenisse, et solam Fidem fuisse illius causam, Nos, sollemni decreto sexto Idus Decembris anni vertentis dato, de martyrio martyriique causa centum triginta sex venerabilium Servorum Dei, quorum nomina inferius recensentur, constare declaravimus. Super signis seu miraculis dispensatum est.

Cum igitur esset de martyrio eorundem centum triginta sex Dei Famulorum prolatum iudicium, illud supererat discutiendum, nimirum ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur an, stante approbatione martyrii martyriique causa nec non

dispensatione a signis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem ipsorum centum triginta sex Dei Servorum beatificationem. Hoc praestitit dilectus filius Noster Alexius Henricus M. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Lépicier, Causae Relator, in generalibus comitiis coram Nobis in Vaticanis Aedibus die x mensis Decembris huius anni habitis, omnesque tam Cardinales quam qui aderant patres Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum caeleste auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem die xiv huius mensis atque anni, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque dilectis filiis Nostris Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Alexio Henrico M. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Lépicier, Relatore Causae, nec non dilecto filio Carolo Salotti Fidei Promotore generali, sollemniter ediximus *tuto* procedi posse ad sollemnem Beatificationem centum triginta sex Venerabilium Dei Servorum qui infra nominantur.

Quae cum ita sint, precibus permoti, quas clerus tam saecularis quam regularis popularesque nationis Anglicae ad centesimum quoque annum perennandum redditae sibi religiosae libertatis, Nobis, occasione anni quinquagesimi Nostro ab inito sacerdotio adhibuerunt, auctoritate Apostolica Nostra, praesentium Litterarum vi, facultatem facimus ut in posterum BEATI appellentur centum triginta sex Servi Dei in Anglia ab anno MDXXXI ad annum MDCLXXX pro catholica, apostolica, romana Fide ac Romani Pontificis primatu necati, nempe:

I. Thomas Hemerford, sacerdos saecularis, iam Oxonii iuris doctor, Romae in Conlegio Anglico educatus; die xii Februarii an. MDLXXXIV Tyburni laqueo suspensus, exenteratus et dissectus est. — II. David Gunston, e nobili genere natus atque Eques S. Ioannis Hierosolymitani, qui temporibus Henrici VIII mense Iulio anno MDXLI ad S. Thomae Wateringi passus est. — III. Ioannes Ireland, sacerdos saecularis, qui iam cappellanus B. Thomae More, Tyburni, sub Henrico VIII martyrio obiit an. MDXLIV die vii martii. — IV. Ioannes Slade, qui, idem ac sequentes octoginta tres Dei Famuli, martyrium fecit, reginae Elisabethae temporibus; laicus e Dorsettiensi provincia obiit Wintoniae

die xxx Octobris an. MDLXXXIII. — V. Ioannes Bodey, qui eodem anno die II Novembris Andoveri martyrium subiit: laicus erat Welsiae natus in Sommersettiensi provincia et ludi magister. — VI. Iacobus Fenn, sacerdos saecularis, iam Oxonii educatus ac paterfamilias in exemplum adducendus; uxore viduatus presbyteratum sumpsit; interemptus est die XII Februarii an. MDLXXXIV simul ac duo sequentes. — VII. Ioannes Nutter, sacerdos saecularis, qui Cantabrigae educatus, catholicam fidem amplexus in Conlegio Anglico Rhemensi sacros ordines suscepit. — VIII. Ioannes Munden, sacerdos saecularis ex Urbis Conlegio Anglico: Mapertonii in Dersettiensi provincia ludi magister, sed ex Oxoniensi Athenaeo, in quo iam fuerat adscriptus, ob suam catholicam fidem expulsus. — IX. Iacobus Bell, sacerdos saecularis, Warringtonii in Lancastria natus atque Oxonii educatus; interfectus est Lancastriae die xx Aprilis an. MDLXXXIV. Eodem die ac loco passus est: X. Ioannes Finch, laicus ludi magister Ecclestonii natus, qui multos etiam annos carcerem pertulit. — XI. Richardus Gwyn seu White, laicus litterarum magister, Blandelorae in Magumbria natus, die XVII Octobris an. MDLXXXIV martyris coronam adeptus est. — XII. Thomas Alfield e Gloucesteriensi dioecesi magister artium, sacerdos in Conlegio Anglico Rhemensi factus, obiit die VI Iulii an. MDLXXXV. — XIII. Eduardus Stranham, Oxonii natus, doctor artium; sacerdotio initiatus in Anglico Conlegio Rhemensi, consueto supplicio Tyburni occubuit die XXI Ianuarii an. MDLXXXVI. Eodem vero anno die XXV Martii Eboraci est interfecta: XIV. Margarita Clitherow, piissima femina e nobili familia Middleton, Eboraci nata, materfamilias. — XV. Robertus Anderton, presbyter saecularis et: XVI. Gulielmus Marsden, item sacerdos saecularis: ambo Conlegii Rhemensis alumni, in insula Vecti uno eodemque die XXV Aprilis an. MDLXXXVI caesi sunt. — XVII. Richardus Langley laicus e nobili genere provinciae Eboracensis; an. MDLXXXVI obiit Eboraci Kalendis Decembris. — XVIII. Gulielmus Dean, sacerdos saecularis e provincia Eboracensi; haeresi relicta, Rhemis in Conlegio Anglico sacerdotium iniit. Die XXVIII Augusti an. MDLXXXVIII martyrium fecit, eadem die atque anno ac: XIX. Gulielmus Gunter e provincia Monmouthensi, pariter sacerdos e Conlegio Anglico Rhemensi, et: XX. Robertus Morton eboracensis, iam Romani Conlegii An-

glici alumnus sed Rhemis sacerdotio initiatus. — XXI. Hugo More sacerdos saecularis, e Rhemensi Conlegio, in Lincolnensi provincia natus, obiit Londini die XXVIII Augusti an. MDLXXXVIII. Eodem die atque anno: XXII. Thomas Holford ad Clerkenwell passus est; e Cestriensi provincia, Rhemis sacerdos factus est, idem ac: XXIII. Iacobus Claxton, presbyter saecularis e provincia Eboracensi, qui ad Isleworth martyrium fecit. — XXIV. Thomas Felton, ex Ordine Minimorum, qui filius Beati martyris Ioannis Felton constantiam genitoris aemulatus, vicennisi die XXVIII Augusti an. MDLXXXVIII ad Isleworth laqueo obiit suspensus. Die vero tricesima memorati mensis eodem anno omnes Tyburni martyrium fecerunt quinque sequentes Dei Famuli: XXV. Richardus Leigh, londonensis, alumnus Conlegii Urbani Anglici ibique sacerdotio auctus; XXVI. Eduardus Shelley, laicus e nobili genere prov. Sussexiae; XXVII. Richardus Martin, laicus; XXVIII. Ioannes Roche, laicus; XXIX. Margarita Ward, virgo. Item anno praefato MDLXXXVIII, die XXIII Septembris: XXX. Gulielmus Flower (Way), sacerdos saec. e Cornubia in Conlegio Rhemensi educatus, Kingstoniae martyrium fecit. Eodem adhuc anno Canteburgi die 1° Octobris supensi, exenterati ac secti de more sunt: XXXI. Robertus Wilcox, sacerdos e Conlegio Rhemensi, Cestiae natus; XXXII. Eduardus Campion, sacerdotio in eodem Conlegio initiat, e familia natus provinciae Salopiensis; XXXIII. Christophorus Buxton, presbyter e dioecesi Lichfieldensi, Conlegii Romani Anglici alumnus; XXXIV. Robertus Widmerpool, laicus e provincia Nottinghamiensi. — XXXV. Radulphus Crockett, presbyter; XXXVI. Eduardus James, presbyter; quorum primus Rhemensis Conlegii, alter vero Romani Conlegii Anglici alumnus fuit; ambo Cicestriae eodem die atque anno de quibus supra suspensi et caesi sunt. — XXXVII. Ioannes Robinson, e provincia Eboracensi sacerdos, Rhemis inunctus, qui in Suffoleia interemptus est eodem anno ac die. — XXXVIII. Gulielmus Hartley, qui Oxonii educatus, abiurato schismate, sacerdos in Conlegio Duacensi ordinatus, Londini martyrium fecit die v Octobris an. MDLXXXVIII, eodem die atque anno ac: XXXIX. Robertus Sutton, laicus, in *Kegwell* natus. — XXXX. Ioannes Hevett, sacerdos e provincia Eboracensi, Rhemis consecratus, laqueo suspensus obiit an. MDLXXXVIII die v Octobris. — XXXXI. Ioannes Amias, e provincia Eboracensi

sacerdos, Conlegii Rhemensis alumnus, qui die XVI Martii an. MDLXXXIX, elisis furca faucibus atque avulsis de more visceribus et artibus dissectis, obiit Eboraci; item ac: XXXXII. Robertus Dalby e provincia Eboracensi, sacerdos pariter in Conlegio Rhemensi ordinatus. — XXXXIII. Christophorus Bales, provinciae Dunelmensis sacerdos, qui Conlegii Romani alumnus atque in Rhemensi ordinatus, solito atroci supplicio die IV Martii an. MDXC Londini diem clausit extremum. — XXXXIV. Franciscus Dickenson, e provincia Eboracensi presbyter, et: XXXXV. Milo Gerard, presbyter, e nobili genere Lancastriae; ambo Rhemis sacerdotio aucti, ambo die XXX Aprilis an. MDXC Roffae laqueo suspensi ceterisque de more cruciatibus affecti sunt. — XXXXVI. Eduardus Jones, ex Assaphensi dioecesi sacerdos; ac: XXXXVII. Antonius Middleton, pariter sacerdos e conspicuo genere provinciae Eboracensis; ambo, Rhemis presbyterali munere suscepto, die VI Maii an. MDXC Londini vitam finierunt, ad ianuas suspensi domorum quas incoluerant. — XXXXVIII. Rogerius Dickenson, lincolniensis, sacerdos e Conlegio Rhemensi, qui captus simul ac: XXXXIX. Radulphus Milner, laicus Slaksteadii natus, cum eodem, die VII Iulii an. MDXCI fero more solito Vintoniae necatus est. — L. Laurentius Humphrey, e provincia Hamptoniae, laicus qui, haeresi relictā, catholicus factus, anno MDXCI suspensus et cultro petitus est. — LI. Edmundus Genings, e provincia Staffordiensi, sacerdotio auctus Rhemis, qui Tyburni interfectus est die X Decembris an. MDXCI. LII. Swithunus Wells, nobilis vir laicus e provincia Hantonicensi; LIII. Eustatius White, e lincolniensi provincia presbyter, Romae ordinatus; LIV. Polidorus Plasden, londinensis sacerdos item Romae ordinatus; LV. Brianus Lacey, laicus; LVI. Ioannes Mason, laicus; LVII. Sydneyus Hodgson, sacerdos: omnes Tyburni de more laqueo suspensi, simul die X Decembris an. MDXCI passi sunt. — LVIII. Gulielmus Patenson, sacerdos Dunelmensis, Conlegii Rhemensis alumnus, die XXII Ianuarii an. MDXCII Tyburni laqueo suspensus et cultro petitus est. — LIX. Eduardus Waterson, londinensis, sacerdos Rhemis factus, Novocastri die VII Ianuarii an. MDXCIII est more consuetō suspensus laqueo, exenteratus et sectus. — LX. Iacobus Bird, laicus Vintoniensis e nobili genere natus, qui, vix decimum nonum annum agens aetatis suae, die XXIII Martii anno praedicto

martyrium fecit. — LXI. Ioannes Speed, laicus, Dunelmi die IV Februarii an. MDXCIV laqueo praefocatus est. — LXII. Gulielmus Harrington, e nobili genere natus provinciae Eboracensis, qui Rhemis sacerdotio honestatus Tyburni die XVIII Februarii an. MDXCIV martyrium subiit. — LXIII. **Ioannes Cornelius**, e parentibus hibernicis ortus, qui iam Oxoniensis alumnus, relicta haeresi, Romae sacerdotio auctus est, et, Societatem Iesu ingressus, IV Nonas Iulii an. MDXCIV martyrum coronam adeptus est Dorcestriae, uno eodemque die ac tres sequentes Dei servi: LXIV. Thomas Bosgrave, nobilis laicus e Cornubia; LXV. Ioannes Carey, laicus Dublinensis; LXVI. Patricius Salmon, laicus Dublinensis. — LXVII. Ioannes Boste, e Westmorelandia, Oxoniensis magister artium, sacerdos Rhemensis Conlegiui, obiit Dunelmi an. MDXCIV die XXIV Iulii. — LXVIII. Ioannes Ingram, sacerdos in Romano Conlegio Anglico ordinatus, e nobili Herefordiensi genere ortus, eodem anno, die XXVI Iulii obiit Novocastri. — LXIX. Georgius Swallowell, laicus e Dunelmensi dioecesi, solito feroci supplicio diem clausit extremum Darlingtonensi in civitate die atque anno de quibus supra. — LXX. **Robertus Southwell**, sacerdos Societatis Iesu, e nobili genere Norfolciae natus, ac studiis Conlegii Anglici Urbani praefectus, die XXV Februarii an. MDXCV laqueo suspensus, exenteratus et dissectus Tyburni obiit. — LXXI. Alexander Rawlins, sacerdos e Conlegio Rhemensi, e nobili provinciae Oxoniensis ortus familia, septimo Idus Aprilis an. MDXCV martyrium fecit. — LXXII. **Henricus Walpole**, presbyter Societatis Iesu, e Norfolciae provinciae nobili genere, Rhemis sacerdos factus ac postea Romae Societatem Iesu ingressus, die atque anno de quibus supra suspensus laqueo et sectus Eboraci fortiter occubuit. — LXXIII. Gulielmus Freeman, e provincia Eboracensi, sacerdotio auctus in Conlegio Rhemensi, Warwicae laqueo suspensus et more solito exenteratus et sectus, Idibus Augusti an. MDXCV obiit. — LXXIV. Philippus Howard, comes de Arundel, Norfolciae ducis filius, malis laboribusque carceris confectus die XIX Octobris an. MDXCV in Turri Londinensi e vita discessit. — LXXV. Henricus Abbot, laicus; LXXVI. Gulielmus Andleby, e familia conspicua dioecesis Eboracensis, sacerdos factus in Duacensi Conlegio; LXXVII. Thomas Warcop, nobilis laicus Eboracensis; LXXVIII. Eduardus Fulthrop, laicus e provincia Eboracensi: om-

nes isti quattuor Dei Famuli iv Nonas Iulii an. MDXCVII Eboraci martyrium fecerunt. — LXXIX. Ioannes Jones, e nobili familia Arvoniae, sacerdos regularis ex Ordine Fratrum Minorum, ad S. Thomae, Southwarci, laqueo suspensus ac iam mortuus laniatus, die XII Iulii an. MDXCVIII martyrio coronatur. — LXXX. Ioannes Rigby, laicus, qui eo quidem in loco ubi duo ante annos martyrium fecerat Ioannes Jones, laqueo suspensus, adhuc vivus exenteratus et dein sectus, invicte mortem oppetiit. — LXXXI. Ioannes Pibush, e provincia Eboracensi, sacerdos factus in Anglico Conlegio Rhemensi, sex annos in carcere servatus, tandem die XVIII Februarii an. MDCI ad S. Thomae, Southwarci, laqueo suspensus cultroque laniatus est. — LXXXII. Marcus Barkworth, e provincia Lincolnensi, abiurata haeresi, Vallisoletano in Conlegio sacerdotio auctus est, ac postea Ordinem S. Benedicti ingressus; die XXVI Februarii an. MDCI Tyburni laqueo suspensus ac de more sectus est. — LXXXIII. Anna Line, vidua viro pro Fide mortuo, eodem die atque anno de quibus supra Tyburni laqueo est suspensa. — LXXXIV. Iacobus Duckett, laicus e Gilfortrigs in Westmorelandia, qui an. MDCII die XIX Aprilis Tyburni interfectus est. — LXXXV. Robertus Watkinson e provincia Eboracensi, Duaci sacerdos factus, die XX Aprilis an. MDCII Eboraci martyrium fecit. — LXXXVI. **Franciscus Page**, *presbyter e Societate Iesu, in Middlesexia provincia ortus, eodem die atque anno de quibus supra Tyburni suspensus ac laniatus est.* — LXXXVII. Gulielmus Richardson e provincia Eboracensi, sacerdotio auctus in Hispanensi Conlegio, die XVII Februarii an. MDCIII Tyburni laqueo suspensus et dein frustatim sectus. — LXXXVIII. Thomas Welbourne, qui cum sequentibus sex supra decem Dei Famulis regis Iacobi I temporibus passus est, e provincia Eboracensi laicus et ludi magister, anno MDCV obiit Eboraci kalendis Augusti. — LXXXIX. Gulielmus Browne, laicus e provincia Eboracensi eodem anno die v Septembris Riponiae, eliso laqueo gutture, martyrium adeptus est. — XC. **Nicolaus Owen**, *coadiutor Societatis Iesu temporalis, qui anno MDCVI immanibus equulei tormentis e vita in carcere discessit.* — XCI. **Eduardus Oldcorne**, *ex Eboracensi provincia, Romano in Conlegio sacerdotium iniit, ac Romae Societatem Iesu ingressus est; eidem adfuit in vita:* XCII. **Radulphus Ashley**, *qui in Societate Iesu coadiutor fuit temporalis;*

ambo Vorcestriae die VII Aprilis an. MDCVI passi sunt, exenterati ac dissecti. — XCIII. Georgius Gervase, e nobili genere Boschani in Sussexia natus, qui Duaci sacerdotio suscepto, Ordinis Sancti Benedicti postea alumnus, die XI Aprilis an. MDCVIII Tyburni obiit. — XCIV. **Thomas Garnet**, *Londinensis, qui Vallisoletano in Conlegio presbyter factus ac dein Societatem Iesu ingressus, Tyburni die XXIII Iunii an. MDCVIII consueta morte occubuit.* — XCV. Georgius Napier, oxoniensis, qui, Duaci presbyterali ordine ornatus, Oxonii, die IX Novembris an. MDCX more solito laqueo suspensus, exenteratus ac dissectus est. — XCVI. Thomas Somers, e Westmorelandiae provincia sacerdos saecularis, qui a sedulo animorum ministerio, quo functus est, Parochus Londinensis vocatus, die X Decembris an. MDCX Tyburni martyr diem clausit extremum. — XCVII. Ioannes Roberts, sacerdos regularis, qui e nobili genere Mervinae in Vallia Septentrionali ortus, Vallisoleti Ordinem S. Benedicti ingressus est; in patriam vero reditus, primus monachorum in Anglia, post monasteriorum everisionem, ministerium gessit, ac die X Decembris an. MDCX Tyburni laqueo suspensus, exenteratus ac de more est sectus. — XCVIII. Gulielmus Scott, eiusdem Ordinis S. Benedicti sacerdos, qui claro genere provinciae Essexiae natus, die XXX Maii an. MDCXII Tyburni obiit. — XCIX. Richardus Newport, ex optima familia provinciae Northantoniensis, Romae in Conlegio Anglico sacerdotio auctus, qui solito atroci supplicio eodem die et anno de quibus supra Tyburni interemptus est. — C. Ioannes Almond, sacerdos saecularis e provincia Lancastrensi, qui eodem anno, loco et modo die v Decembris martyr fuit: sacerdotium quidem Romae in Conlegio Anglico suscepit. — CI. Thomas Maxfield e nobili Staffordiae genere, in Conlegio Duacensi presbyter factus, Kalendis Iulii an. MDCXVI martyrio quod ob insignem adstantium fidelium erga eum pietatem est triumpho simile censendum, Tyburni cessit e vita. — CII. Thomas Tunstal e Lancastria, Duacensi in Conlegio sacerdos ordinatus, die XIII Iulii an. MDCXVI Norwicensi in civitate laqueo suspensus est, defixo postea eiusdem capite obtruncato in porta civitatis quam a S. Benedicto nuncupabant. — CIII. **Edmundus Arrowsmith**, *Lancastrensis, e Duacensi Conlegio sacerdos Societatem Iesu ingressus, laqueo suspensus, Lancastriae, die XXVIII Augusti an. MDCXXVIII exenteratus dein ac sectus est.* —

CIV. Richardus Herst, qui eodem anno eademque civitate die XXIX Augusti pendit e furca: agricola erat. — CV. Gulielmus Ward, westmorelandiensis, e Duacensi Conlegio sacerdos primus quattuordecim martyrum, qui in persecutione a puritanis concitata passi sunt, die XXVI Iulii an. MDCXLI Tyburni laqueo suspensus est. — CVI. Eduardus Ambrosius Barlow, e nobili genere Manchestriae, antea Duacensis ac Vallisoletanus alumnus ac postea Ordinis S. Benedicti sacerdos, die X Septembris an. MDCXLI Lancastriae interfectus est. — CVII. Thomas Reynolds, oxoniensis, Conlegii Vallisoletani sacerdos, elisis e reste faucibus Tyburni die XXI Ianuarii an. MDCXLII obiit. — CVIII. Bartholomaeus Albanus Roe e Suffolcia, iam in universitate Cantabrigensi alumnus, romanam fidem amplexus, post Duacense Conlegium, S. Benedicti Ordinem ingressus et sacerdos factus, die, anno et loco supra dictis laqueo suspensus est. — CIX. Ioannes Lockwood e nobilissima gente Eboracensi, in Conlegio Urbano Anglico sacerdotio auctus, Idibus Aprilibus an. MDCXLII Eboraci de furca suspensus Deo spiritum reddidit. — CX. Edmundus Catherick e nobili genere Eboracensi, sacerdos Duaci in Conlegio ordinatus, die, loco atque anno praedictis, laqueo suspensus, adhuc vivus exenteratus consuetumque in modum barbare dissectus est. — CXI. Hugo Green, londinensis, iam magister artium Cantabrigensis, postea ad catholicam fidem conversus in Duacensi Conlegio presbyteratum suscepit; die XIX Augusti an. MDCXLII solito saevissimo supplicio periit. — CXII. **Thomas Holland**, e Lancastriae provincia, sacerdos Societatis Iesu, die XII Decembris anno praedicto Tyburni laqueo suspensus, exenteratus et sectus est. — CXIII. Ioannes Duckett, e provincia Eboracensi, sacerdos Duaci in Conlegio ordinatus, die VII Septembris an. MDCXLIV de furca suspensus Tyburni obiit. — CXIV. **Radulphus Corby**, e parentibus anglis Dublini natus, Vallisoletano in Conlegio sacerdotio auctus est, et postea Societatem Iesu ingressus, Tyburni strangulatus die atque anno praedictis invictum Deo spiritum reddidit. — CXV. **Henricus Morse**, e nobili genere Suffolciae, iam Duacensis Conlegii alumnus, Romae sacerdos factus Societatem Iesu ingressus est: ob suam in proximum caritatem sanctus pater nuncupatus, Kalendis Februariis an. MDCXLV Tyburni laqueo suspensus obiit corpusque eiusdem iuxta morem dissectus est. — CXVI. Philippus Powel, e

principum sanguine ortus, sacerdos Ordinis S. Benedicti tertio Kalendas Augusti an. MDXLVI Tyburni laqueo suspensus est. — CXVII. **Petrus Wright**, *Northantoniensis, Societatis Iesu sacerdos, die XIX Maii an. MDCLI Tyburni suspensus, exenteratus ac dissectus est.* — CXVIII. Ioannes Southworth, sacerdos saecularis e nobili familia Lancastriae, Duacensi in Conlegio educatus, Tyburni die XXVIII Iunii an. MDCLIV miranda constantia solitum ferum martyrium subiit. — CXIX. Eduardus Coleman, laicus e Suffolcia, martyrum palmam adeptus est Tyburni III Nonas Decembris an. MDCLXXVIII, primus inter decem et octo Dei servos qui regis Caroli II temporibus martyrium perpassi sunt. — CXX. **Gulielmus Ireland**, *e nobili familia Lincolnensi, Societatis Iesu sacerdos, die XXIV Ianuarii an. MDCLXXIX suspensus, exenteratus ac dissectus est Tyburni, simul ac:* CXXI. Ioannes (Henricus) Grove (1), qui praedicti Gulielmi Ireland famulatui addictus erat. — CXXII. Thomas Pickering, laicus Ordinis S. Benedicti, gloriosa martyrum palma Tyburni an. MDCLXXIX die IX Maii potitus est. — CXXIII. **Thomas Whitbread**, *Essexiensis, sacerdos Societatis Iesu atque eiusdem Ordinis in Anglia provincialis; consueta horribili morte die XX Iunii an. MDCLXXIX Tyburni obiit, una cum quattuor sequentibus ex eadem Societate Iesu patribus, scilicet:* CXXIV. **Gulielmus Harcourt**, *e Lancastria, sacerdos ac procurator Societatis in provincia Londinensi;* CXXV. **Ioannes Fenwick**, *Dunelmensis, sacerdos Societatis Iesu;* CXXVI. **Ioannes Gavan**, *Londinensis, pariter sacerdos Societatis Iesu;* CXXVII. **Antonius Turner**, *Leicestriae natus et baccalaureus artium Athenaei Cantabrigiensis, qui Urbani Conlegii Anglici alumnus postea Societatem Iesu ingressus est et eiusdem Ordinis sacerdos exstitit.* — CXXVIII. Richardus Langhorne, laicus Bedfordiensis, iurisperitus celeberrimus, Tyburni pridie Idus Iulii an. MDCLXXIX martyrium fecit. — CXXIX. Gulielmus Plessington e Lancastria, sacerdos saecularis Vallisoletani Conlegii, anno praedicto die XIX Iulii Caestriae laqueo suspensus est. — CXXX. **Philippus Evans**, *in Mon-*

(1) Quidam rerum historicarum scriptores, dubitanter quidem, hunc B. Ioannem Grove ut Coadiutorem temporalem in Societatem receptum esse dicunt; sed res nullo solido fundamento, quantum e documentis constat, fulcitur.

muthia natus, Societatis Iesu presbyter, eodem anno die xx Iulii laqueo suspensus est Cardiffae ac dissectus. — CXXXI. Ioannes Lloyd, sacerdos saecularis e Wallia, eodem die atque anno et loco praedictis laqueo suspensus atque adhuc vivus exenteratus est. — CXXXII. Ioannes Wall e Lancastria, qui, Duacensis Conlegii alumnus atque in Urbani Conlegii Anglici sacerdotio decoratus, Ordinem Fratrum Minorum ingressus est, die xxii Augusti an-MDCLXXIX Vorcestriae laqueo suspensus ferroque laniatus occubuit. CXXXIII, Ioannes Kemble, herefordiensis, sacerdos saecularis e Conlegio Duacensi, laqueo suspensus est anno praedicto Wigmar-chi in Herefordia die xxii Augusti. — CXXXIV. David Lewis, Monumuntiensis, Romae presbyter factus ac dein Iesu Societatem ingressus, pater pauperum vulgo vocatus, consueta crudelissima morte die xxvi Augusti an. MDCLXXIX ad Usk in Domino obdormivit. — CXXXV. Thomas Thwing e nobili familia eboracensi, Duaci in Conlegio Anglico sacerdos factus, Eboraci die xxiii Octobris an. MDCLXXX consueto more laqueo suspensus, exenteratus ac sectus obiit. — CXXXVI. Gulielmus Howard, vicecomes de Staf-ford ac Philippi comitis de Arundel nepos, qui die xxix Decembris an. MDCLXXX securi percussus, Londini in Turre, martyrii palmam consecutus est.

Horum omnium centum triginta sex Beatorum corpora ac reliquiae, si quae supersint, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, concedimus ac largimur ut publicae fidelium venerationi proponantur; atque imagines radiis decorentur. Eadem praeterea auctoritate Nostra ut de illis recitetur Officium ac Missa celebretur de Communi plurimorum Martyrum iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani facultatem facimus. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat mandamus in dioecesibus ubi ipsi centum triginta sex Famuli Dei martyrium fecerunt atque etiam in dioecesibus ubi unusquisque eorum natus est et vixit, et quod ad venerabiles Dei Famulos in religiosas congregationes vel Ordines regulares adlectos, in omnibus templis, vel sacellis ac piis domibus ubique terrarum sitis, quae pertineant respective ad congregationes vel ordines, quorum ipsi Servi Dei fuerunt alumni, ab omnibus fidelibus tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur; et quod ad Missas attinet a sacerdotibus confluentibus ad

templa in quibus Beatorum eorundem festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eorundem Dei Famulorum peragantur, in praedictis dioecesibus atque in templis, seu sacellis quae memoravimus, die per respectivum Ordinarium vel Ordinis moderatorem designando infra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana celebrata fuerint. — Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque libet. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint et eiusdem Congregationis sigillo munita, in disceptationibus etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, his ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xv mensis Decembris anno MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

33.

23 decembris 1929.

In Litteris Encyclicis « Quinquagesimo ante anno » Summus Pontifex de BB. Martyribus Angliae honorificam admodum mentionem facit. — Litt. Encycl. (1).

At vero Angliae, Scotiae Hiberniaeque filii Nobis carissimi, quos fidem suam retinere mordicus et pietatis ardore nullis cedere dixeris, quinquagesimum sacerdotii Nostri annum mirum in modum adornare visi sunt. Etenim apparatu magnificentissimo et incredibili quadam popularium frequentia, qui undique conveniant, commemoratum est plenum saeculum, postquam catholici, vexati olim ac multati ferociter atque vel serius, mitigatis temporibus, capite deminuti, tandem, veluti postliminio in civilia iura inque suae religionis profitendae libertatem restituti sunt. Atque

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXXII (1929), pp. 717-718.

perlibenter vidimus, haud perinde Anglos, Scotos et Hibernos eiusmodi sollemnia peregissemus quasi, vetera recolendo, de praeteritis quemquam iniuriis criminerentur, verum ita ut perpenderent, quae potissimum ratione, cum ad Christi legem religiosius servandam proferendamque latius, tum ad rei publicae utilitates cum debita civili potestati obtemperatione procurandas, libertate ante in amplio-remque postea modum recuperata uterentur. Non una vero impulit causa ut in saecularis eventus celebratione partem haud exiguum Nobismet ipsis vindicaremus; Christi enim Iesu Vicarium si nullo non tempore decet sanctae filiorum in societatem venire laetitiae, at multo id magis hac occasione consentaneum fuit, cum memoria repeteretur impositi tandem aerumnis finis, quas generosi nobilissimique catholicorum illorum maiores, ad tuendam fidem suam suamque cum Romana Ecclesia communionem, constanter strenueque pertulissent. Immo etiam, Dei concessu, illud Nobis obtigit, ut filiorum ex Anglia, Scotia Hibernia-que Nostrorum laetitiam (1), ante actis sollemnibus congruenter, cumularemus. Rebus enim omnibus rite ad trutinam revocatis, animosam illam virorum cohortem, qui, per diuturnam, quam memoravimus, catholicorum inibi vexationem, licet non uno eodemque tempore, at tamen ob unam eandemque Christi et Ecclesiae causam decertaverant, hac ipsa Pontificali auctoritate, pro qua propugnando inlustre martyrium fecissent, in beatorum caelitem album nuperrime rettulimus.

Factum ita est, ut quinquagesimus sacerdotii Nostri annus, cui iam ex decretis beati martyris honoribus Cosma a Carboniano, Armeno ecclesiasticae unitatis ad effusionem usque sanguinis studiosissimo, tantum accesserat ornamentum, agnita in tam frequentibus victimis martyrii palma cultuque iisdem tributo, ornatio ad exitum properaverit.

.

(1) Inter BB. Martyres Angliae, quidam etiam numerantur ex Hibernia oriundi; Scotia vero peculiarem suam habuit novensilem Beatum Ioannem Ogilvie e nostra Societate; cfr. infra, pp. 279-299.

Acta beatificationis B. Ioannis Ogilvie Martyris Scoti (1).

14 novembris 1928.

Retum Sacrae Rituum Congregationis de validitate Processuum et cultu nunquam exhibito.

GLASGUEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII

VEN. SERVI DEI

IOANNIS OGILBAEI

SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU

IN SCOTIA IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTEREMPTI.

stante Rev.mo D.no Gulielmo Clapperton, Collegii Scotorum in e Rectore, huius Causae Servi Dei Ioannis Ogilvie, sacerdotis essi Societatis Iesu, legitimo Postulatore, E.mus ac Rev.mus as Franciscus Ehrle, eiusdem Causae Relator seu Ponens, in nariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis, subsignata ad Vaticanum habitis, sequentia dubia discutienda proposuit: *An constet de validitate Processus Apostolici in Ecclesiastica Glasguensi constructi; testes sint rite recteque examinati, ura producta legitime compulsata, in casu et ad effectum de agitur?* II. *An constet de paritione decreti s. m. Urbani Pa- VIII, seu de cultu nunquam Servo Dei exhibito?* ». Et Sacra m Congregatio, post relationem ipsius E.mi Ponentis, audito et scripto super utraque quaestione R. P. D. Carolo Salotti, i Promotore generali, omnibus sedulo perpensis ac discussis, describere censuit: « *Affirmative ad utrumque* ». Die 13 No- bris 1928.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI infrascriptum Sacrae Rituum Congregationi Praefectum re- Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum ha- et confirmavit, die 14 Novembris 1928.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

In Actis beatificationis modo *Olgibaeus* latine vocatur, modo *Ogilvie* pro- ulgato nomine nuncupatur. Hic autem ipsa Acta exscribuntur prout edita

35.

30 novembris 1929.

Decernitur constare de martyrio et causa martyrii Ven. P. Ioannis Ogilvie Martyris Scoti. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

GLASGUEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII

VEN. SERVI DEI

IOANNIS OGILBAEI

SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU
IN SCOTIA IN ODIUM FIDE INTEREMPTI.

SUPER DUBIO: *An constet de martyrio et causa martyrii, necnon de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur?*

In praeclarissimo Martyrum agmine, qui in infausto anglicano schismate, Catholicae Fidei veritatem invicto animo testati sunt, ideoque poenas, exsilium, ipsamque mortem libenter subierunt, nobilem locum obtinet Ioannes Ogilbaeus, Sacerdos professus ex inclyta Societate Iesu, natione Scotus, cuius nobilissima Causa apud Sacram Rituum Congregationem, enixe instantibus Episcopis et universo clero praefatae nationis, pertractari meruit. Ioannes in Civitate, vulgo *Drum*, anno millesimo quingentesimo septuagesimo nono, clarum ortum duxit, eiusque pater, nomine Gualterus, domus Reginae Mariae Stuart moderator exstitit. Primis aetatis annis protestanticam suorum parentum religionem secutus est. Haeresi repudiata, catholicae religioni firmiter adhaesit, ac deinde statum clericalem in Sodalitate Ignatiana amplexus fuit, donec in urbe Rothomagensi, sacerdotali dignitate insignitus, ferventique animarum zelo impulsus, in patriam redire exoptavit, ut inibi fidem Iesu Christi propagaret, rectamque salutis semitam devios edoceret. Voti compos factus, mense novembri, anno millesimo sexcentesimo decimotertio, in Scotiam clam pervenit, ubi pro Catholica Fide tuenda, tamquam strenuus ac indefessus miles, nullis incommodis ac laboribus pepercit. Glasguam profectus ad quosdam haereticos Catholicae Ecclesiae reconciliandos, fraudulenter pseudo-archiepiscopo illius civitatis traditus die decima quarta octobris, anno millesimo sexcentesimo decimo quarto,

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 32-33.

in carcerem coniectus est, ibique crudeliter tortus. Tunc penes Glasguense Tribunal, ac postea coram Edimburgensibus iudicibus, qui nullam definitivam sententiam tulerunt, iudicium subiit.

In memoratam civitatem Glasguensem iterum translatus, post plurimas interrogationes, quibus fuerat subiectus, firmiter adserta Summi Pontificis in universam Ecclesiam suprema potestate, morte damnatus est et suspendio necatus, die decima martii anno millesimo sexcentesimo decimo quinto, imperante Rege Scotiae Iacobo VI, Mariae Stuart filio, qui sub nomine Iacobi I in totam Angliam dominatum habebat. Praeclari huius Martyris memoria, una cum aliis eiusdem persecutionis Sociis, adversis licet temporibus, diu apud fideles religiose permansit; ac in dies magis ac magis percrescens, ad eorumdem Servorum Dei Beatificationis Causam pertractandam animos movit. Scotici autem cives, ut propriam suae gentis gloriam adsererent, et ad religionis profectum in patria provehendum, a Sanctissimo Domino Nostro supplicibus votis impetrarunt ut haec Causa seorsum expediretur; praesertim cum iampridem de eius martyrio peracta fuisset Inquisitio Ordinaria Romae anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo et Herbipoli sequenti anno. Confectis autem auctoritate Apostolica processibus riteque probatis, de Servi Dei martyrio et causa martyrii disceptari coeptum est; primum in Anteparaeatorio coetu apud Eminentissimum ac Reverendissimum Cardinalem Franciscum Ehrle, Causae Ponentem; deinde in Praeparaeatorio, ac novissime in Generali conventu coram Sanctissimo Domino Nostro Pio Pp. XI coacto, die decima nona novembris volentis anni; in eoque Rev.mus Causae Relator sequens dubium ad discutiendum proposuit: « An constet de martyrio et causa martyrii, necnon de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur? ». Quoquot convenerunt tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores, sua tulerunt suffragia, quae laeto prosecutus est animo Beatissimus Pater, Apostolicum tamen pronuntiare iudicium distulit, ut interim in tanta re decernenda, maiora sibi a Patre luminum auxilia compararet. Hodiernam autem diem, festivitatis S. Andreae Apostoli, Scotiae caelestis Patroni, quum designasset, divina Hostia ferventer litata, ad se accitis Reverendissimo Cardinali Camillo Laurenti, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, necnon Reverendissimo Cardinali Francisco

Ehrle, Causae Relatore, simulque infrascripto huius Sacrae Congregationis Secretario, et R. P. D. Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore Generali, iisque convenientibus in nobiliorem Vaticanam aulam, solemniter pronunciavit: *Ita constare de martyrio et causa martyrii Venerabilis Servi Dei Ioannis Ogilbaei, sacerdotis professi Societatis Iesu, ut, indulta benigna dispensatione super signis seu miraculis, ad ulteriora procedi possit.* Hoc vero Decretum evulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit, pridie Kalendas Decembris anno millesimo nongentesimo vicesimo nono,

L. ✠ S.

CAMILLUS Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

36.

30 novembris 1929.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de martyrio Venerabilis Ioannis Ogilvie (1).

Oratio Rev.mi D. Gulielmi Clapperton, Collegii Scotorum in Urbe Rectoris et Causae Postulatoris.

BEATISSIMO PADRE,

E' difficile dire con quanta gioia e quanta riconoscenza la nazione scozzese accoglie questa nuova prova della Vostra sollecitudine per le sorti della nostra patria, nel dichiarare, con solenne decreto, che l'eroico sacerdote, il Ven. Giovanni Ogilvie della Compagnia di Gesù, ammirato da tutti per la fermezza nel difendere l'antica fede, fu veramente messo a morte in odio della fede stessa, e meritò la corona del martire.

In quest'anno centenario della Emancipazione cattolica i fedeli d'Inghilterra, d'Irlanda e della Scozia celebrano con grande festa, come è giusto, l'abolizione delle inique leggi anticattoliche, e si congratulano dei progressi fatti dalla religione nell'ultimo secolo: ma gettando lo sguardo più indietro ancora, essi contemplan con ammirazione le sofferenze di quei prodi che opposero una invitta resistenza

(1) Ex *Osservatore Romano*, d. 1 dec. 1929.

alle leggi sovversive del secolo decimosettimo, le quali erano giunte a sopprimere in gran parte la religione cattolica in quei paesi. Tra queste anime forti, la figura del Venerabile Ogilvie emerge con fulgore splendente. Convertito dal Calvinismo aveva studiato a fondo la religione cattolica per lunghi anni, nei vari paesi di Europa. Anche durante queste peregrinazioni egli non dimenticò mai la sua patria, anzi bramò ardentemente di tornarvi per mantenere viva la scintilla di fede che, malgrado le persecuzioni ivi era ancora rimasta, proponendosi, se era possibile, di convertire tale scintilla in una gran fiamma che divampasse e riaccendesse la sua fede antica. Esaudita la sua preghiera, lavorò per un tempo tra pericoli di ogni genere, riconducendo molte persone alla fede cattolica, e portando speranza e conforto a tutti. Catturato poi per tradimento, seppe resistere alle torture e alle seduzioni dei suoi nemici. Puro e fiero scozzese, non volle cedere di un passo, nè alle loro minacce nè alle loro lusinghe; ma in mezzo ai più atroci tormenti e contro le più lusinghiere offerte si mantenne sempre fermo ed irremovibile con costanza veramente sublime. Arguto e dotto, da vero sacerdote della Compagnia di Gesù, seppe sempre rispondere con saggezza alle domande dei suoi avversari e confutare in pieno i loro argomenti.

Tuttavia il nostro Giovanni fu condannato, non solo per la sua invitta professione di cattolico, ma particolarmente per la difesa ferma ed acuta che egli seppe fare dei diritti del Sommo Pontefice nelle cose spirituali, contro le pretese del re. Anticamente la Scozia fu divota figlia della Sede Apostolica, ma Giacomo VI di Scozia, diventato poi Giacomo I del Regno Unito, volle che tutti si sottomettessero a lui, sì nelle cose spirituali come in quelle temporali. Il Venerabile Giovanni si diceva pronto a dare al re tutta quella obbedienza che i suoi antenati avevano dati agli antecessori del re, ma in religione riconosceva un solo sovrano, il Vicario di Cristo, il Papa. Per questo fu condannato e messo a morte. In questi giorni in cui la Santità Vostra celebra il giubileo della Ordinazione Sacerdotale, mentre tutto il mondo cattolico è esultante di gioia, i cattolici di Scozia si sentono più stretti attorno al Vostro trono, e più intimamente partecipi delle gioie e delle feste comuni, perchè la Santità Vostra ha scelto proprio questo momento per volgere lo sguardo alla Scozia e dichiarar martire il Venerabile Ogilvie, caro ai cattolici scozzesi come l'invitto difensore dei diritti del Papa contro le pretese del potere civile.

Il sangue dei martiri è il seme della Chiesa; così questo atto solenne di Vostra Santità sarà, coll'aiuto della grazia divina, per quelli che ancora rifiutano obbedienza al Vicario di Cristo, un incitamento a ravvedersi e a ritornare all'unità della Chiesa da Cristo stesso vo-

luta, la mancanza della quale è causa dei funesti effetti che sono visibili per tutto il mondo. Per i cattolici, poi, l'atto della Santità Vostra sarà sprone a conformare vieppiù la loro vita ai nobili esempi di coloro che abbandonarono tutto, piuttosto che negare la loro fede. Animati da tali esempi, e specialmente da quello del Ven. Ogilvie, siamo anche noi pronti a privarci di tutto, beni, salute, e anche della vita stessa, per quella fede, « pretiosior auro », tramandata a noi con tanti sacrifici.

Oggi celebriamo la festa di S. Andrea Apostolo, Patrono della Scozia. Un tempo le sue reliquie furono venerate nel suo santuario tra noi; ma i riformatori le sparsero al vento, ed ora non rimane altro che un triste rudero a segnare il posto del ricco tempio che la divozione dei fedeli aveva fatto sorgere in suo onore. La sua memoria però resta viva sempre, e perfino i protestanti si vantano di averlo per Protettore. Pietro e Andrea erano fratelli; sia questo un augurio che l'antica nazione scozzese, per tanto tempo sommersa nelle tenebre del Calvinismo, torni finalmente alla fede di Pietro, mediante la intercessione del maggior fratello di Andrea, e del nostro martire di oggi, Giovanni Ogilvie, che tutti confidiamo e speriamo di poter presto onorare sui nostri altari.

Preghiamo dunque il Signore di concedere la sua grazia in abbondante misura a noi tutti, e specialmente a coloro che ancora non vedono la verità, acciocchè possano vederla ed abbracciarla in tutta la sua pienezza e bellezza, « ut fiat unum ovile et unus Pastor ». In pegno di questa grazia preghiamo la Vostra Santità di impartirci l'Apostolica Benedizione.

Latina interpretatio :

BEATISSIME PATER,

Difficile dictu est quam iucundo et grato animo Scotorum natio prosecuta sit Sanctitatis Tuae curam pro nostrae patriae sortibus sollicitam, qualem se prae-buit cum Ven. Ioannem Ogilvie S. I., antiquae fidei propugnatorem conspicuum, solemnī Decreto edixit in odium fidei esse necatum ac martyrii palman promeritum esse.

Hoc anno a libertate catholica vindicata centenario, Angliae, Hiberniae, Scotiaeque fideles et de iniquis abolitis legibus gaudent et de religionis progressibus laetantur. Sed mente tempora volutantes quando illae ita vigeant et exercebantur ut religionis nostrae magnam partem in illis regionibus labefactarent, non possunt non satis demirari strenuissimorum virorum virtutem qui illis invicto animo restiterunt. Inter hos eminet, ut fulgida stella, Ven. Ogilvie. A Calvini labe ut se mundum sensit, longis annis, variisque locis profunde catholicae religioni stu-

duit. Hinc inde peregrinatus, patriae laborantis semper tenebatur amore, quam repetere cupiebat ut fidei igniculum, qui e persecutionibus remanserat, foveret ac custodiret et, si fieri posset, in magnum excitaret incendium. Voti compos factus aliquandiu inter quaevis pericula opem tulit: multos ad veram fidem adducens, omnibus spem ac levamen praebens. Scelesta proditione captus, cruciatibus et adversariorum blanditiis, ut genuinum et acrem Scotum decebat, ne transversum quidem unguem cessit; sed inter atrocia tormenta ac mollia blandimenta, semper sibi constans, firmus stetit et immotus. Argutus et doctus, verus Societatis Iesu Sacerdos, quaesitis adversariorum sapienter semper respondit ac ipsorum argumenta refutavit. Nihilominus damnatus est: in causa fuit non solum invieta professio catholica, sed praecipue iurium Summi Pontificis in rebus spiritualibus patrocinium quod contra regios praetextus suscepit. Fuit quondam Scotia Sedis Apostolicae filia devota; sed Iacobus VI eius rex (Iacobus I ut Angliae rex) omnes sibi obtemperare tum in rebus spiritualibus tum in temporalibus voluit. Ven. Ioannes ad omnem obedientiam, quam sui maiores regis praedecessoribus exhibuissent, paratum se dicebat; verum in religione unum tantum Caput, Christi scilicet Vicarium, se agnoscere. Propterea capite plexus et necatus est.

Beatissime Pater, his diebus, quibus toto plaudente orbe, Tuum celebras iubilaeum sacerdotale, catholici Scoti arctius et festivius de his gaudent; hoc enim tempore Sanctitas Tua Scotiam respexit ac eius filium Ven. Ogilvie, iuris pontificii contra ambitionem civilem defensorem, catholicis gestientibus, Martyrem declaravit.

Et quoniam sanguis Martyrum fit Ecclesiae semen, haec sollemnis Sanctitatis Tuae actio inobedientibus et ab Ecclesia alienis, qui quantum sibi aliisque noceant ubique conspicitur, ad unitatem quam Christus voluit repetendam erit incitamentum; catholicis autem calcaria addet ut vitam eorum exemplis conforment, qui omnia abiecerunt ut fidem conservarent. Talibus exemplis, in primis a Ven. Ogilvie excitati, nos quoque, bona, salutem, ac vitam ipsam perdere parati sumus pro fide quae «pretiosior auro» tot immolationibus ad nos transmissa est.

Hodie S. Andreae, Scotiae patroni, festum agimus. Tempus iam fuit, cum reliquiae eius in suo Sanctuario apud nos colerentur: verum «Reformatores» in ventos eas sparserunt, nec nisi tristis ruina manet, erecti templi informe vestigium. At memoria Eius semper vivit: quin etiam protestantes ipso patrono gloriantur. Iamvero Petrus et Andreas fratres erant: utinam, Andrea maiore fratre deprecante, Scota gens e Calvinii tenebris emergat, et ad Ecclesiae unitatem, ad Petri fidem, tandem revertatur! Utinam Martyr noster Ioannes Ogilvie, iam Beatus, suis precibus ac meritis tantundem assequatur! Utinam nobis omnibus deprecantibus gratiae suae venam Deus aperiatur, ac in eos qui «in tenebris et umbra mortis sedent» effundat, ut lumen videant et amplectantur, ut fiat «unum ovile et unus pastor».

Beatissime Pater, rogamus ut haec pia vota Tuae Benedictionis Apostolicae munimen ac fulcimentum nanciscantur. Amen.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

A tale indirizzo Sua Santità ha risposto con un paterno discorso.

Voleva, anzitutto, esprimere la Sua riconoscenza verso la Divina Bontà e — si direbbe — Divina Gentilezza per aver Egli potuto proclamare ed onorare il Martirio dell'insigne e veramente singolare Servo di Dio, soldato fedelissimo di Cristo Re, Giovanni Ogilvie. Si diceva, anzi, il Santo Padre, gratissimo al Signore per quella così bella e preziosa gioia aggiunta alle tante grazie, ai tanti doni celesti di cui Iddio Benedetto è venuto adornando, consolando, confortando il Giubileo Sacerdotale del suo Vicario: e perciò l'Augusto Pontefice si affrettava a porre quella proclamazione tra le cose più memorande e gradite di quest'anno.

Ma, dopo la gratitudine a Dio, questa andava anche all'indirizzo dello stesso santo Martire, specialmente quando si pensi che qui non si tratta di un martirio puro e semplice, senza aggiunte: ma di un martirio ricco di speciali insegnamenti.

Vero è che già quando si dice «un Martire» si dice una grande, una grandissima cosa: l'uomo che rende alla verità, alla giustizia, alla santità — nozioni queste che rappresentano tutto, della quali tutti hanno bisogno, mentre esse di nulla necessitano — la testimonianza del proprio sangue, della propria vita, recando con ciò quanto egli stesso può dare come conferma, suggello, garanzia, si dice cosa eccelsa. Felicemente perciò un geniale scrittore ha asserito che questa testimonianza del sangue è il gesto più degnamente fastoso che un uomo possa compiere, rendendo appunto il più significativo omaggio alla verità, alla giustizia, alla santità di cui il martire sorge a difesa e riprova.

Inoltre — ripeteva l'Augusto Pontefice — il Venerabile Ogilvie non è soltanto un martire: è tale, e grande Martire, della Fede cattolica, della santità, castità e verginità sacerdotale, della Romanità, e, direbbe quasi, della Papalità. Il Santo Padre aveva vivamente sentita e sentiva di esprimere, in quelle parole, tutta la particolare riconoscenza, la riconoscenza papale in tutto lo stretto senso di questa parola, la riconoscenza Romana e — voleva anche aggiungere — Vaticana verso il santo Martire. E quando si leggono e si ricordano le barbarie, le crudeltà, e la ferocia

incredibile dei tormenti ai quali il Servo di Dio fu sottoposto, le lusinghe delle indegne offerte che gli furono fatte, subito ecco balzare le caratteristiche della sua fermezza, della sua resistenza trionfale, della sua forza ed energia, virile eloquenza pur fra i tormenti. E veramente sembra di vedere come un bellissimo vittorioso atleta quasi fuori dalle memorie del passato, dalle pagine della storia, fuori dal suo glorioso sepolcro, ammantarsi di una porpora trionfale, la porpora del proprio sangue.

Spettacolo magnifico — proseguiva Sua Santità — e non vogliamo certamente nulla perdere di tutte le bellezze con cui è accompagnato e ci viene presentato. A ritessere le vicende dei processi a cui la Causa di quel santo Martire andò soggetta non si pensava certo che egli avrebbe preceduto la magnifica schiera dei martiri inglesi: e fu per una serie di combinazioni e di circostanze, provvidenzialmente disposte, che era occorsa la felice coincidenza di leggere il Decreto del Padre Ogilvie, proprio nel giorno dedicato all'Apostolo S. Andrea, il grande Protettore della Scozia, della quale il santo Martire è l'onore e la gloria: e fare una tale lettura proprio là, ove Pietro, il fratello di S. Andrea, vive, palpita e regna, Pietro che Andrea conduceva a Gesù, che lo informava della venuta del Messia.

Ora ecco che S. Andrea ha condotto a S. Pietro il nuovo Martire: e il Santo Padre voleva altresì non disgiungere dal ricordo di S. Pietro quello di S. Damaso che inviò il primo missionario ed apostolo in Scozia, S. Niniano.

Con quanta edificazione e commozione si vede, in così divine disposizioni, la mano provvidenziale che regge con tanta cura la Chiesa e che regge con altrettanta cura l'umanità! Mirabilmente scorgendo quella mano benefica si troveranno nuovi motivi per un rinnovato conforto: sono motivi di confidenza, di fiducia illimitata in Colui che tutto regge, e dispone. Se la vita della Chiesa è milizia, lo è per il Regno di Cristo, il Divino Re: e la lotta, la persecuzione per Lui, da Lui stesso hanno il loro inizio. *Si me persecuti sunt, et vos persequentur*: è qui la chiave di tutta la storia della Chiesa ed essa spiega il passato ed il presente, assicura l'avvenire: una lotta, un combattimento sempre ci sarà: ma sempre si avrà la gioia di udire e sentire: *Ego vobiscum sum* — *Ego vici mundum* — *nolite timere*, anche se *pusillus grex*. E, in

quel detto divino, è altresì la chiave ed il segreto di ciò che avvenne allorchè l'orrenda bufera imperversò nella Scozia, nell'Inghilterra, quando proprio sembrava che tutto dovesse cedere tra la barbarie dei tormenti.

Ora invece constatiamo quello che allora non fu dato scorgere. Anche allora, come era stato poco prima ben ricordato — proseguiva Sua Santità — *sanguis martyrurum, semen christianorum*. Quel seme ebbe bisogno di molta incubazione, molteplici lavori, di pazienti fatiche: ma ecco ora di nuovo schiudersi le zolle e sorgere stupende fioriture per l'antica fede, per l'antica religione. Ci è, ora, data la consolazione di veder avverarsi ciò che ha detto un altro geniale scrittore: vano è lo sforzo con cui si cerca, talvolta, di divellere la vecchia e robusta quercia dalle radici; strappatala, si crede di averne cancellata persino la memoria: ma ecco che per lo sforzo fatto per sradicarla sono caduti i frutti che si celavano tra il fogliame e poco dopo risorge tutta una foresta più verdeggiante e lussureggiante che mai. Dunque noi ripeteremo con gioia quello che Dio, Cristo Signore e Re disse agli Apostoli: *nolite timere*.

Un'altra lezione ed edificazione — diceva il Santo Padre — il Santo Martire ci offre. E' stato rilevato come una delle caratteristiche di lui si è che egli ha dato la sua vita con la precisa intenzione di dare a Dio con gioia quello che è di Dio, pur rispettando, professando anzi il più completo rispetto per quello che devesi a Cesare. Ora, essendo noi composti di spirito e di materia, molti vi sono che soccombono alla tentazione di non ben distinguere i due ordini di cose, e di dare anche maggiore portata ed importanza esteriore a quelle cose che più si fanno materialmente sentire e vedere, mentre le cose di Dio si fanno pur esse magnificamente vedere a quanti abbiano aperti gli occhi dello spirito: ma occorrono appunto questi occhi per scorgere quella divina visione, al di là della visione degli occhi materiali.

Tornando al santo Martire — proseguiva l'Augusto Pontefice — è dolcissima cosa ripensare come egli dunque preceda la schiera dei martiri inglesi, come un araldo e un precursore. Ciò è magnifico e tanto campione ridonda alla gloria del drappello, della schiera anzi che segue.

Passava quindi Sua Santità a benedire gli intervenuti alla

solenne lettura del Decreto (tutta la diletta Scozia, allietata dalla nuovissima sua gloria nel santo Martire Ogilvie, tutto quanto i presenti portavano nel pensiero e nell'affetto, e tutte le loro sante intenzioni in un momento così caro e solenne.

Sua Santità impartiva quindi la Benedizione Apostolica. Poi, dopo aver ricevuto dalla Postulazione gli esemplari del Decreto del quale era stata data lettura, dopo aver salutato i Cardinali ed i personaggi presenti, rientrava nelle sue stanze.

Latina interpretatio :

Huius sermoni Pontifex Summus reponebat Se in primis divinae Bonitati immo Benignitati gratias agere quod Sibi obtigisset insignem ac vere singularem Dei servum militemque Christi Regis fidelissimum, Ioannem Ogilvie, Martyrem proclamare atque honorare. Divino Numini gratissimum Se exhibere quod tantis gaudiis et donis, quibus per annum iubilarem cumulatus fuisset, hoc novum decus accideret, quod inter huius anni memorabilia iucundissima sollicite referret.

Nec tantum Deo, verum et ipsi Martyri gratias referendas esse, utpote cui non martyrium quodecumque, sed martyrium documentis plenum fecerit.

Iam cum dicitur « Martyr » res maxima ac sublimis signatur, homo videlicet qui veritati, iustitiae ac sanctitati — quibus rebus omnes indigent et ipsae nihil egent — sanguinem ac vitam pro testimonio immolaverit, qua re nulla maior auctoritas, nulla fides, nulla probatio afferri potest. Feliciter proinde scriptor quidam acute protulit: Sanguinis testimonium altissimum est gestus, quem homo exerere possit in veritatis iustitiae ac sanctitatis obsequium.

De nostro autem Martyre, Ven. Ogilvie, edicebat Augustus Pontifex, non esse tantum Martyrem, sed *talem* Martyrem, magnum Martyrem, fidei catholicae, sanctitatis, castitatis et sacerdotalis virginitatis, « Romanitatis » ac dignitatis Pontificiae Martyrem. Intime iam senserat id Sanctus Pater, atque per haec verba exprimere volebat peculiarem, pontificiam (aretissima verbi acceptione), Romanam et — addebat — Vaticanam gratiarum actionem erga sanctum Heroem. Cum enim barbara, crudelia ac ferocia tormenta leguntur quibus Servus Dei subiectus est ac indignae illecebrae et pollicitationes oblatae recoluntur, e vestigio spectanda apparet et emicat triumphalis eius firmitas et characteris nota, vis et robur ac — vel inter supplicia — virilis eloquentia. Re autem vera, speciosissimum ac victorem athletam

videmur contemplari, qui e vetustis saeculorum memoriis, ab historiae monumentis, a suo ipso, gloriosus, sepulcro proriipiat, purpura triumphali proprii sanguinis laureatus. Magnificum spectaculum, cui nihil subtractum volumus, nihil de pulchritudine, quam gustamus, demptum.

Si vices processuum Causae huius recolamus (notabat Summus Pontifex) nullus cogitasset Martyrem hunc Martyres Anglos praecessurum fuisse: verum non fortuito sed divina dispositione factum est ut decretum P. Ogilvie in festo S. Andreae, magni Scotiae Patroni, legeretur, atque ibi legeretur ubi Petrus, S. Andreae frater, vivit et regnat: Petrus qui ab Andrea ad Iesum doctus est; Andreas Scotiae Patronus, Ogilvie Scotiae gloria decusque ab Andrea ad Petrum ductus: nec a Petro dissociandus Damasus qui S. Ninianum, primum Apostolum ac Missionarium in Scotiam misit. Quanta animi devotione ac motu divinas dispositiones in his cernimus ac Dei manum tanta cura Ecclesiam non minus quam homines regentis!

Et certe haec animadvertentes novae solatii rationes exsurgunt: rationes immensae fiduciae in Eum qui omnia disponit ac regit. Si vita Ecclesiae militia est, erit et eius regni, et eius Regis, nam lucta et insectatio pro Eo, cum Eo initium habuerunt. « Si me persecuti sunt et vos persequentur »; in hoc clavis est totius ecclesiasticae historiae; hoc praeteritum explicat ac praesens, et futurum tutatur: lucta, pugna semper erit; manebunt quoque semper iucunda auditu verba: « Ego vobiscum sum — Ego vici mundum — Nolite timere, (utut) pusillus grex ». In his quoque verbis est rerum earum secretum et clavis, quando horrida tempestas Scotiam et Angliam concussit, quando omnia mergi suppliciisque cedere videbantur.

At cernimus nunc quod tunc cernere non erat: « Sanguis Martyrum semen Christianorum ». Semen illud multa cura, multo labore, patientia eguit, at ecce nunc floret, immo antiquae religionis bono frugiferum evasit; et comperimus cum solatio iam verum esse quod alius scriptor ingeniose affirmavit: Frustra quis laborat in evellenda antiqua et robusta quercu; iamque ea avulsa putat omnem vitam ipsius extinxisse: sed ecce semina quae ipsa quassatione deciderunt, vivunt, et iam non una quereus sed silva viridans atque luxurians succrevit. Ne ergo trepidemus, sed cum gaudio dominica verba repetamus: « Nolite timere ».

Est praeterea et alia lectio quam Ven. Ogilvie nos docet. Hic moriens regi suo terreno omnem subditi obedientiam promptam detulit, et simul protestatus est se in rebus religiosis nonnisi unum Papam ducem ad obedientiam agnoscere: qua monitione omnes docuit quae sunt Dei Deo reddenda, et quae sunt Caesaris quoque cum obsequio et

absoluta obedientia servanda. Iamvero cum ex anima et corpore constemus, multi sunt qui, duplicem hunc rerum ordinem non secernentes, tentationi succumbant, dentque primum locum et momentum rebus exterioribus quae sensus offendunt, divinis autem et interioribus non ita attendant: quae tamen ab his qui sunt « spiritu illuminati » probe, licet aliis oculis, percipiuntur et sedulo coluntur.

Postremo Summus Pontifex Martyrem nostrum denuo extollebat ac dulcissima recordatione Anglorum Martyrum ducentem agmen eorumque praeconem ac praecursorem signabat, idque non tam Ei quam ipsi agmini decori esse.

Tandem, solitis Benedictionibus impertitis, e quibus una « dilectae omnique Scotiae, quae novissima gloria in sancto Martyre laetatur » peculiarissima, salutationibusque datis, in sua redibat.

37.

14 decembris 1929.

Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem Ven. P. Ioannis Ogilvie beatificationem. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

GLASGUEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VENERABILIS SERVI DEI

IOANNIS OGILBAEI

SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU

IN SCOTIA IN ODIUM FIDEI INTEREMPTI.

SUPER DUBIO: An stante approbatione martyrii, necnon dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem Can. 2116 § 2 Iuris Canonici, TUTO procedi possit ad solemnem eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem?

Maiorem Dei gloriam quam S. Ignatius Loyolaeus velut suae Societatis tesseram esse voluit, non modo ipse totis viribus, sed et eius per orbem filii, in tanta decurrentium temporum varietate, enixe semper quaerere studuerunt. Haereticos ad unitatem ecclesiae reducere, ethnicis christianum nomen inferre, fideles ad virtutem excitare et omnia pietatis opera pro animabus Deo lucrandis promovere, numquam cessarunt. Inter hosce strenuos Chri-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 40-42.

sti milites singulare laudis testimonium meretur Venerabilis Dei famulus Ioannes Ogilbaeus, natione Scotus, quem nobilem genere, nobiliorem effecerunt virtus et martyrium. Is primae aetatis annis protestanticam suorum parentum religionem professus est; verum nondum exacta iuvenili aetate, dum acriter saeviret persecutio, quae, erumpente anglicano schismate, contra ecclesiam sequuta est, Ioannes, repudiata haeresi et catholicam religionem amplexus, Societati Iesu nomen dedit. Postea sacerdotio auctus et apostolico zelo inflammatus, nullis pepercit laboribus ut populares suos ab haeresi retraheret vel in christiana fide firmiter sustentaret. Die 14 Octobris anni 1614 fraudulenter traditus, in carcerem coniectus est, et post varias iudicii vicissitudines morte damnatus est. Oblectamenta quibus turpiter allieebatur, fortiter sprexit, dira tormenta in ipsum illata ad eius constantiam in fide labefactandam invicto animo sustinuit, fidem coram iudicibus impavide asseruit, donec die decima mensis martii, anno 1615, gloriosam martyrii palmam Glasgae in Scotia adeptus, ad Christum evolavit.

Huiusce praeclari Martyris fama, non solum apud Scotos, sed etiam ad plures nationes usque in praesens indesinenter perseverat. Unum autem desiderium extitit ut eius Causa Beatificationis seu Declarationis Martyrii apud Sacram Rituum Congregationem introduceretur. Itaque annis 1628, 1629 tam Romae, quam Herbipoli, ordinariae inquisitiones informativae peractae sunt, quarum vi, anno 1629, signata fuit Causae Introductio. Tum ad Apostolicum Processum instituendum datae sunt Litterae Remissoriales, quae tamen, pro rerum ac temporum adiunctis, executioni demandari nequiverunt. Post diuturnum ac saeculare silentium, huiusmodi Causa, quae anno 1922 alteri plurimorum Angliae Martyrum Causae fuerat sociata, ex benigna Pontificis concessionem, instantibus Scotiae Episcopis et clero ac populo, mense maio anni 1924, seorsim pertractari meruit; et anno subsequenti, scilicet die 22 Maii 1925, ad Archiepiscopum Glasguen. Remissoriales Litterae expeditae sunt pro construendo Apostolico Processu super martyrio in specie et super non cultu. Feliciter idem absolutus in Curia Glasguensi, et Romam missus, die decima quarta Novembris, anni 1927, exhibitus et apertus fuit. Priusquam de martyrio in specie fieret disceptatio, in particulari Congrega-

tionem, sub die 14 Novembris anni 1928, super validitate Processus et super obedientia decretis de non cultu praestita, favorable decretum datum est.

Pariter Sanctissimus Dominus Noster, audita relatione S. Fidei Promotoris Generalis, attenta vi probationum magni ponderis, benigne statuit ac decrevit, die 9 Augusti 1929, ut uterque Processus Ordinarius, tum Romanus tum Herbipolensis, in linea aequalis probationis ac Processus Apostolicus haberetur. Omnibus vero expletis quae oportebat, ac triplici instituta de Venerabilis Servi Dei martyrio iudiciali actione, latum est die festo S. Andreae Apostoli, superiori mense Novembri, solemne decretum. Adeo vero luculenta et explorata martyrii veritas ex habitis disceptationibus apparuit, ut Sanctissimus Dominus Noster, Actorum petitioni indulgens, a signis seu miraculis benigne dispensaverit.

Veruntamen nondum huic nobilissimae Causae finis impositus censendus erat. Ad legitimam et iuridicam singulorum actuum seriem perficiendam, dubium solvendum supererat, num idem Venerabilis Dei Famulus inter Beatos Caelites *Tuto* foret recensendus.

In generali Coetu sub die tertia vertentis Decembris coram Sanctissimo Patre, per Reverendissimum Causae Relatorem Franciscum Cardinalem Ehrle, praesens dubium discutiendum propositum fuit, videlicet: *An stante approbatione martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem Canonis 2116 § 2 Cod. Iuris Canonici, TUTO procedi possit ad solemnem eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem?*

Tunc Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores huius Sacrae Congregationis singuli suum suffragium unanimiter protulere. Sanctitas vero Sua, attenta rei gravitate, lumen a Deo implorandum esse voluit antequam supremum suum iudicium congruo tempore proferret.

Hodierna vero die, septima infra octavam Conceptionis, peracto incruento sacrificio, atque in hac Vaticani aula pontificio solio assidens, ad se arcessitis Rev.mis Cardinalibus Camillo Laurenti, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, et Francisco Ehrle, Causae Relatore, una cum R. P. Carolo Salotti Sanctae Fidei Promotore, iisque adstantibus, solemniter edixit: *TUTO procedi posse*

ad solemnem Venerabilis Servi Dei IOANNIS OGILBAEI Sacerdotis professi Societatis Iesu Beatificationem. Atque hoc decretum publici iuris fieri et in Acta Sacrorum Rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus quamprimum in Patriarchali Basilica Vaticana celebrandis expediri mandavit decimonono Kalendas Ianuarii, anno millesimo nongentesimo vicesimo nono.

L. ✕ S.

CAMILLUS Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

PHILIPPUS DI FAVA, *S. R. C. Substitutus.*

38.

22 decembris 1929.

LITTERAE APOSTOLICAE

QUIBUS

VENERABILIS DEI FAMULUS IOANNES OGILVIE

SACERDOS PROFESSUS SOCIETATIS IESU

BEATUS RENUNTIATUR (1).

PIUS PP. XI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Pro tuenda veritate, ut iam discipulis suis Divinus Magister praedixerat, est Ecclesia Christi ab initiis ad nostra usque tempora persecutionem continenter passa; unde factum est ut ingenti numero martyres ex omni aetate, sexu atque ordine, eloquens clarumque, sanguine effuso, pro integritate dogmatum catholicorum servanda testimonium ediderint. Eos autem omnium temporum inclitos heroes in odium Fidei necatos devote Christifideles venerantur, eorundem memorias pie studioseque conligendas, posterisque nomina tradenda curant; Ecclesia vero Romanique Pontifices honoribus eisdem solemnibus cohonestant, atque ad altarium fastigia, Christifidelibus omnibus in exemplum fidelitatis propositos, iuste ac tempestive evehunt. Contigit profecto ex auspiciato ut hoc anno, quo Angliae, Hiberniae Scotiaeque catholici a reddita

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 20-23.

sibi religiosa libertate primum exiens saeculum commemorant, ad Beatorum Martyrum honores sollemni ritu in Patriarchali Basilica Vaticana promoveremus centum triginta sex Christi pugiles, qui pro catholica Fide asserenda, primatuque romani pontificis vindicando suum sanguinem fortiter invicteque effuderunt, lugenda illa aetate, qua ob schisma, ab Octavo Henrico Angliae rege excitatum, a successoribus eiusdem fotum, atque adhuc quidem existens, Britanniae incolae, regum prorsus arbitrio ab hac Romana Cathedra Beati Petri Apostoli seiuncti, tabe protestantica perturbati sunt. Qua prima tristitiae dolorisque tempestate, se ceteris martyribus memoratis adiungit, tum studiosa veritatis cura morumque sanctitate, tum martyrio fortiter facto, Venerabilis quoque Dei Famulus Ioannes Ogilvie, e Societate Iesu sacerdos, qui Scotorum nationi illuxit. Natus, ut fertur, anno reparatae salutis millesimo quingentesimo septuagesimo nono in civitate quam *Drum* nuncupant e clara Scotiae familia, adhuc plane iuvenis, relicta suorum parentum protestantica religione, catholicam romanam fidem toto firmoque animo amplexus est. E patria inde egressus, in celeberrimo antea Conlegio Duacensi, dein Conlegio Grade-censi, quod Patres Societatis Iesu moderabantur, studiis vacavit; omnibusque, iam virtutibus ornatus, insignia pietatis tunc temporis exempla edidit. Postquam vero operam dedisset theologiae addiscendae in Olomucensi a praefatis quoque Patribus recto conlegio, Societatem Iesus ingressus est, ac tandem, studiorum expleto curriculo absolutoque novitiatu, sacerdotium suscepit. Legibus autem tunc temporis in Scotia vigentibus Dei Famulus impediabatur quominus in patriam ad sacerdotalia officia gerenda reverteretur, sed, spretis ob huiusmodi leges instantibus periculis, ardenti tantum animorum salutis studio permotus, plusquam semel moderatores suos enixe rogavit ut in patriam redire sibi liceret; spe fretus, Deo opitulante, concives suos ad veram religionem reducendi vel iam catholicos in romana Fide firmandi. Sui ardentissimi voti tandem compos factus, statim ac a moderatoribus patriam petendi licentiam accepit, Rothomagensi ab urbe, quam tum incolebat, in Scotiam profectus est, quo clam, uti scriptores documentaque narrant, anno MDCXIII pervenit. Plura igitur ibi Dei Servus, bono animorum procurando, exercuit; at quia in sacerdotali munere obeundo nec laboribus pepercit nec

pericula metuit, nil mirum, si, Glasguam profectus ad haereticos quosdam ibidem catholicae Fidei reconciliandos, fraudulenter captus, in carcerem coniectus sit. Iudicialis eiusdem causa plures menses producit; eaque perdurante Dei Famulus tormenta, in ipsum inlata ad eius in Fide constantiam labefactandam, sereno constantique animo sustinuit; sed, iura Romanae Cathedrae iugiter tuitus, cum nunquam regem habere voluisset dominum in rebus quoque Fidei, ob suam religionis catholicae firmissimam professionem, quam ceterum fictione tantum iuris Anglicani proditionem vocabant, qua reus laesae maiestatis morte damnatus est. Glasgae itaque patibulo suspensus, Venerabilis Dei Servus Ioannes Ogilvie die decima mensis Martii anno MDCXV gloriosam martyrii palmam accepit. Continuo Ioannis Ogilvie necem Scoti memoria custodierunt; et cum veneratio erga Dei Servum, post eius mortem, temporis ducursu magis magisque percrebresceret, de eiusdem martyrio ordinaria Romae Inquisitio anno millesimo sexcentesimo vicesimo octavo atque Herbipoli insequenti anno peracta fuit. Hisce vero nostris modernis temporibus Venerabilis Dei Servus ceteris antea Angliae Martyribus, quos memoravimus, adiunctus est; sed anno MCMXXIV, precibus, quas Nobis suppliciter Scoti adhibuere, concedentes, eiusdem causam seorsum pertractandam mandavimus. Confectis igitur auctoritate Apostolica processibus de more riteque probatis, de Servi Dei martyrio et causa martyrii disceptari coeptum est. Anteparaeparatorio itaque coetu apud Franciscum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Ehrle, Causae Ponentem, habito, Paraeparatorius antea ac novissime Generalis Conventus coram Nobis coacti sunt, et cum profecto constiterit eiusdem Servi Dei internecionem apprime evenisse in odium catholicae religionis et solam Fidem fuisse causam illius, Nos sollemni decreto pridie Kalendas Decembris anno millesimo nongentesimo vicesimo nono de Martyrio et causa martyrii Ioannis Ogilvie constare declaravimus. Super signis sive miraculis de more dispensatum est. Cum igitur de martyrio martyriique causa constaret, illud supererat ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur an tuto procedi posse censerent ad sollemnem eiusdem Dei Famuli Beatificationem. Hoc praestitit Dilectus Filius Noster Franciscus S. R. E. Cardinalis Ehrle, Causae Relator, in generali Sacrorum Rituum Coetu coram Nobis in

Vaticanis aedibus habito tertia die Decembris volventis anni, omnesque tum Cardinales tum qui aderant Patres Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero die tantum XIV huius mensis, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque Camillo Sancta Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto et praedicto Francisco S. R. E. Cardinali Ehrle, Causae Relatore, una cum dilecto filio Carolo Salotti Sanctae Fidei Promotore generali, sollemniter ediximus *tuto* procedi posse ad eiusdem Dei Servi Beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti Cleri populiue Scotorum, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut idem Venerabilis Dei Famulus Ioannes Ogilvie, Sacerdos professus e Societate Iesu *Beati* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus seu reliquiae, si quae supersint, publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut imagines eiusdem Servi Dei radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de eo quotannis recitetur officium de Communi Unius Martyris cum lectionibus propriis per Nos adprobatis ac Missa pariter celebretur per Nos adprobata, servatis rubricis, dumtaxat tamen in dioecesibus Scotiae, in ecclesia seu oratorii Conlegii Scotorum in hac Alma Urbe existentis, nec non in templis seu sacellis ac domibus ubique terrarum sitis Iesu Societatis, cuius ipse Dei Famulus fuit alumnus, ab omnibus fidelibus tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur; et quod ad Missas attinet a sacerdotibus confluentibus ad templa sive sacella in quibus Beati eiusdem festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eiusdem Dei Famuli, servatis servandis, peragantur in praedictis dioecesibus atque in templis seu sacellis, quae memoravimus, die per respectivum Ordinarium vel Ordinis praefati moderatorem designando, infra annum postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana celebrata fuerint. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque in contrarium facientibus quibuscumlibet. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint et Praefecti eiusdem Congregationis sigillo munita,

in disceptationibus etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXII mensis Decembris anno MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

39.

17 ianuarii 1929.

Summus Pontifex gratias agit et gratulatur Instituto Culturae pro laicis Congregationi Marianae Bonaerensi adnexo. — Epist. Card. Secret. Stat.

Ad Ill.um D.um IOANNEM CAMPOMAR
PRAESIDEM INSTITUTI CULTURAE BONAERENSIS.

Dal Vaticano, 17 Gennaio 1929.

ILL.MO SIGNORE,

Sono particolarmente lieto di far consapevole la S. V. Ill.ma che il Santo Padre, come ha gradito il generoso obolo di carità da Loro umiliato al Suo Trono, in occasione del Suo Giubileo sacerdotale, così ha accolto con speciale soddisfazione le interessanti e consolanti notizie dell'Istituto di Coltura con le quali Ella ha accompagnato l'offerta.

Compiacendosi di vedere in questa un nuovo eloquente attestato del loro attaccamento alla Santa Sede e alla Persona del Vicario di Gesù Cristo, il Santo Padre si rallegra soprattutto nel Signore che questa filiale devozione sia così bene integrata dalle loro opere, con una attività illuminata, che ben risponde ai bisogni e contiene in sè la promessa dei più felici successi.

Nel ringraziare del duplice omaggio e del conforto che ne viene al cuore del Padre, la Santità Sua forma per l'Istituto di Coltura come per la benemerita Congregazione Mariana — alla cui ombra esso è nato e va prosperando — i migliori voti di ulteriore progresso; e mentre invoca su tutti l'abbondanza dei favori divini, a tutti invia con paterno cuore l'Apostolica Benedizione.

Personalmente lieto dell'augusto messaggio, approfitto volentieri dell'incontro per porgere alla S. V. i sensi della distinta stima, coi quali ho il piacere di professarmi

della S. V. Ill.ma

Dev.mo

P. Card. GASPARRI.

40.

15 februarii 1929.

Ex Archidiocesi Calcuttensi in Indiis Orientalibus (1) pars quaedam territorii distrahitur et novae Missioni independenti de Sikkim in Sinis tribuitur. — Litt. Apost. (2).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — In longinquis latisque terrae regionibus ad christianam fidem latius propagandam Romani Pontifices Decessores Nostri sacros, numero ac facultatibus aptos, operarios instituendos opportune continenterque curarunt; ideoque Nos quoque, eorundem vestigia prementes, hac super re postulationibus ad Nos missis attente ac provide consulere satagimus. Quapropter cum Vicarius Apostolicus de Tatsienlou in Sinis Nos edocuerit iam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide decretis, die III mensis Iulii an. MDCCCLXXXIII et die XX m. Martii anno MDCCCXII datis suo vicariatui apostolico, olim de Thibet nunc autem de Tatsienlou nuncupato, aliqua esse addita ex Indiis Orientalibus territoria, quae ad *Boutan* Anglicum et ad *Sikkim* pertinebant, ut facilius inibi Evangelium diffunderetur, sed ob nimiam a sua habituali domo distantiam earundem regionum regimen se servare non posse; ac proinde ipse Apostolicus Vicarius Nos enixe rogaverit ut praedicta territoria, a vicariatu suo seiuncta, in novam atque independentem Missionem erigerentur: Nos, attenta quoque plena rationum cessatione, quae iam ut unionem praefatam decernerent Patres Sacrae Congregationis Purpuratos persuaserunt, votis hisce ad Nos motis concedendum existimavimus. Idque facilius cum amplissimum Delegati Apostolici Nostri in Indiis Orientalibus suffragium accedat, ac venerabiles fratres Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales Sacrae Congregationi christiano nomini propagando praepositi adnuendum esse postulationibus huiusmodi censuerint. Itaque omnibus rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore territorium de *Boutan* Anglicum (ex quo nunc civilis subdivisio de Kalimpong efformatur) nec non territorium, sive eiusdem partem, Status independentis de *Sikkim*, quae huc usque vicariatui apostolico de Tatsienlou coniungebatur, a vicariatu apostolico ipso separamus; itemque de Calcuttensi archidiocesi reliquam Status de *Sikkim* partem avellimus sive abstrahimus; ex quibus vero tum de Kalimpong tum

(1) Societati (Prov. Belg.) commissa.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1929), pp. 584-585.

integri Status indigenae de *Sikkim* territoriis novam independentem Missionem efformamus, cui a *Sikkim* in posterum nomen facimus. Spiritualem vero curam eiusdem Missionis, quam Calcuttensi ecclesiasticae provinciae adiungimus, ad Nostrum et Sanctae Sedis beneplacitum Sodalibus Seminarii Parisiensis pro Missionibus exteris, auctoritate apostolica Nostra committimus.

Haec statuimus, contrariis non obstantibus quibuscumque, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ad definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xv mensis Februarii an. MDCCCXXIX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

41.

18 martii 1929.

Eminentissimus Archipresbyter et Capitulum Patriarchalis Basilicae Vaticanae decernunt sollemnem coronationem imaginis Beatissimae Mariae Virginis, quae in sacello Domus probationis Provinciae Neapolitanae pie colitur. — Deer. Capit. Vatic.

RAPHAEL TITULI SANCTAE PRAXEDIS

S. ROMANAE ECCL. PRESBYTER CARDINALIS MERRY DEL VAL

SS. PATRIARCHALIS BASILICAE PRINCIPIS APOSTOLORUM

DE URBE ARCHIPRESBYTER

SACRAE CONGREGATIONIS REV. FABRICAE PRAEFECTUS

NEC NON CAPITULUM ET CANONICI

Em.o ac R.mo D.no D.no Alexio tituli S. Callixti Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardin. Ascalesi Archiep. Neapol. salutem in D.no.

Capitulo nostro, ad quod sacras Deiparae Imagines sive cultus antiquitate, sive miraculorum fama celebres, coronando privilegium atque honor pertinet, Rmus Pater Jollain, Praepositus Provinciae Nea-

politanae Societatis Iesu, nuper exposuit, in Sacello Novitiatus eiusdem provinciae, religiose adservari antiquam Imaginem Beatae Virginis Mariae, tum frequentatione praecipui cultus, tum beneficiorum gratiarumque copia claram, eamque, sub titulo Matris Auxiliatricis uti caelestem Novitiorum patronam haberi, ac ardenti devotione et summa veneratione impense iugiterque coli. Quare ductus singulari pietatis affectu enixe postulavit ut insignis Imago aurea illa Corona decoretur, qua prodigiales B. Mariae Imagines a Capitulo nostro redimiri solent. Huiusmodi preces commendavit Eminentia tua. Nos itaque, qui solerti studio, cum de Sanctissima Deipara honoranda agatur, semper sumus solliciti, ut ei ubique gentium grata devotionis obsequia impendantur, his supplicationibus satisfacere libenter volumus. Igitur die 17 Martii huius anni, in aula capitulari congregati, cum ex documentis exhibitis cognovissemus in eandem Sacram Imaginem omnia convenire, quae pro solempni coronatione requiruntur, unanimi sententia decrevimus atque mandavimus ipsam Sacram Imaginem Beatissimae Virginis Mariae, sub titulo Matris Auxiliatricis, uti supra culta, aurea corona solempni ritu esse nomine nostro decorandam. Munus autem Coronationis peragendae, quo die volueris, tibi, Eminentissime ac Reverendissime Domine, contulimus et per praesentes conferimus, data etiam facultate alium Episcopum, si Eminentiae tuae placuerit, subdelegandi (1).

Datum Romae, die 18 Martii, anno Domini MCMXXIX, Pontificatus Sanctissimi Domini Nostri D. ni Papae Pii Papae XI anno VIII.

ALEXANDER BERNABAI, *Canonicus ab Actis.*

Pro Cancellario

FELIX RAVANELLI.

(1) Hanc sollemnem coronationem ipse Em. Card. Alexius Ascalesi, Neapolitanus Archiepiscopus, peregit die 23 maii 1929, in pervigilio annuae festivitatis B. M. V. Auxiliatricis. Aureum autem diadema Beatissimus Pater Pius XI benedixerat.

42.

18 martii 1929.

Summus Pontifex gratias agit Patri Yvoni de la Brière ob gratulationes Sibi missas ab associatione « Foyer international des Etudiants » occasione solutae Quaestionis Romanae (1). — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. YVONEM DE LA BRIÈRE

E PROV. FRANCIAE

PROFESSOREM IN INSTITUTO CATHOLICO PARIENSI.

Dal Vaticano, le 18 mars 1929.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé l'hommage des félicitations et des vœux que les Etudiants et les Etudiantes, réunis sous votre présidence au Foyer international des Etudiants catholiques, lui ont adressés à l'occasion de la solution aussi heureuse qu'inattendue de la Question Romaine.

Sa Sainteté vous confie le soin d'être auprès des signataires de l'Adresse et de tous les intervenus l'interprète des sentiments de Sa paternelle reconnaissance pour ce témoignage de vénération filiale qui est en même temps une preuve de l'intérêt qu'ils portent tous à la question de l'indépendance de l'Eglise et de son Chef.

Aimant à croire que cette Réconciliation apporte tous les fruits qu'il en attend, pour l'Eglise et pour la société entière, le Souverain

(1) *En telegramma Parisiis missum, cui haec Epistola respondet:*

A Son Eminence, le cardinal Gasparri, Secrétaire d'Etat
de Sa Sainteté Pie XI, au Vatican.

Les étudiants et étudiantes d'un grand nombre de nations des divers continents de l'univers réunis au Foyer international des étudiants catholiques à Paris, sous la présidence du R. P. de la Brière, professeur à l'Institut catholique, pour étudier les problèmes du Pacifique, prient très respectueusement Son Em. le Cardinal Secrétaire d'Etat de Sa Sainteté, de présenter à Sa Sainteté le Souverain Pontife, l'hommage de leur vénération filiale et de leurs félicitations enthousiastes et chaleureuses pour le grand événement d'intérêt catholique et international qui vient de s'accomplir, le 11 février, au Palais du Latran: la conclusion du Concordat entre la Papauté souveraine et le royaume d'Italie consacrant la thèse catholique et traditionnelle des rapports de l'Eglise et de l'Etat, ainsi que la conclusion du traité diplomatique qui reconnaît officiellement l'indépendance du Saint-Siège, avec les garanties territoriales de Sa souveraineté, conformément aux règles du droit international et aux justes exigences d'un droit sacré et immortel.

L'Aumônier:

Robert PICARD de LA VACQUERIE.

Le Président:

Julien BAUDOUY.

Pontife est heureux d'envoyer, comme gage de Sa bienveillance, à vous-même, aux signataires de la lettre, à tous les intervenus et à leurs familles, une speciale Bénédiction apostolique.

Veuillez agréer, mon Très Révérend Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

43.

10 aprilis 1929.

De gradibus in Pontificio Instituto Biblico conferendis quaedam prescius determinantur et declarantur. — Rescript. S. C. de Semin. et Stud. Univ. (1).

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS.

Beatissime Pater,

P. Ioannes O'Rourke, Praeses Pontificii Instituti Biblici, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus humillime postulat quae sequuntur:

1. Ut illis Instituti alumnis qui felici successu absolverint primum annum curriculi studiorum in posterum liceat conferre gradum baccalaurei in Sacra Scriptura.

2. Ut declarare dignetur Sanctitas Tua cum hoc novo gradu Baccalaurei non amplius coniungi privilegia quae iuxta Motu-Proprio «Bibliorum Scientiam» d. d. 27 Aprilis 1924 n. III cum illo gradu coniungebantur scilicet ut ille baccalaurei titulus satis esset «cum ad rem biblicam docendam tum ad beneficium de quo n. II assequendum».

3. Ut gradum Licentiae liceat conferre post secundum curriculi annum rite peractum, et ut declaretur huic gradui Licentiae annecti favores et privilegia antea «Bibliorum Scientiam» d. d. 27 Aprilis 1924 sub II et III concessa, scilicet ut is qui hac Licentia in re biblica potitus sit, aptus censeatur cum ad rem biblicam docendam tum ad beneficium assequendum in quo canonice insit onus Sacrae Scripturae populo explanandae, incolumi tamen iure eos anteferendi, qui Laurea aucti sint.

4. Ut gradum Doctoratus conferre liceat elapso saltem biennio post obtentum Licentiae gradum et tertio curriculi anno feliciter secundum normas peracto.

5. Ut illis alumnis, qui Baccalaureatum iuxta prius programma assecuti Institutum reliquerunt, liceat conferre gradum Licentiae ea condicione ut aliqua thesis ab ipsis scientifice elaborata et ad hunc gradum consequendum proposita a consilio Professorum adprobetur.

Ex audientia SS.mi D. N. Pii PP. XI, die X Aprilis MCMXXIX.

SS.mus D. N. Pius PP. XI, referente infrascripto Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitati-

(1) *Acta Pont. Instit. Biblici*, vol. III, num. 3 (iun. 1929), pp. 13-14.

bus, annuere dignatus est precibus Oratoris, derogans privilegiis iuxta Motu-Proprio « Bibliorum Scientiam » d. d. 27 Aprilis 1924, n. III, Baccalaurei titulo adnexis; salvis de cetero normis, quas pro collatione graduum ab hac Sacra Congregatione in posterum praescribi contingat. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

CAIETANUS Card. BISLETI, *Praefectus*.

ERNESTUS RUFFINI, *Secretarius*.

44.

5 maii 1929.

Quinquagesimum a Collegio « Massimo » in Urbe condito anniversarium Summus Pontifex gratulatur eidemque Collegio benedicit.
— Chirogr. Pontif.

LA VERGINE IMMACOLATA

che il titolo stesso proclama ideale perfetto e soavissima ispirazione di quella purezza, che è la migliore e più necessaria disposizione alla vera Sapienza, Essa dell'Istituto Massimo celeste Patrona, che arri-
deva auspicio ottimo al suo nascere e che fra poco dalla taumaturga
grotta di Lourdes coronerà con la sua materna benedizione il primo
cinquantenario di una vita mirabilmente feconda in frutti altrettanto
solidi che squisiti di educazione cristiana, ottenga Essa al Suo e caro
Nostro Istituto di celebrare altri ed altri di cotali giubilei, che è dire,
di corrispondere sempre più e sempre meglio al Suo materno patro-
cinio, alle fiduciose speranze e sollecitudini di questa Santa Sede e di
provvedere sempre più largamente al bene delle giovani anime, delle
famiglie, della società e della Chiesa.

3 - V - 1929.

Felicitando, Beneaugurando, Benedicendo,

PIUS PP. XI

nel cinquantesimo del Sacerdozio.

45.

21 iunii 1929.

Summus Pontifex vehementer gratulatur Instituto Culturae Religiosae pro laicis, quod in Pont. Universitate Gregoriana maxime floret. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD R. P. IOSEPHUM GIANFRANCESCHI

E PROVINCIA ROMANA

PONT. UNIVERSITATIS GREGORIANAE RECTOREM.

Dal Vaticano, 21 Giugno 1929.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre ha letto con soddisfazione la relazione su l'Istituto di Cultura Superiore religiosa, presso codesta Università Gregoriana; ed i consolanti risultati dell'anno accademico testè decorso sono stati di Suo vivo gradimento, perchè corrispondenti alla fiducia che Sua Santità si è sempre compiaciuta nutrire ed esprimere nei riguardi dell'Istituto medesimo.

L'opera infatti di formazione cristiana che codesta scuola viene promovendo, per le tante cure che le son prodigate, non può a meno di riuscire utilissima a quanti direttamente ne profittano; come pure è augurabile che sia per ritornare di grande vantaggio all'Azione Cattolica stessa, ai cui fini l'Istituto vuol essere strettamente coordinato.

Tutto ciò merita particolare compiacenza di Sua Santità, la quale rinnova con paterno elogio i Suoi voti per la prosperità dell'opera già così benefica e fiorente.

Ed in segno di grata benevolenza per quanto cotesto Istituto ha voluto fare in occasione del Giubileo Sacerdotale del Santo Padre, Egli mi affida l'incarico di comunicare alla P. V. Rev.ma che, ferma restando la destinazione della Borsa di studio da Lui istituita presso l'Istituto, la Sua generosa bontà destina l'unita somma di lire duemila per agevolare il progettato pellegrinaggio degli uditori promossi a Monte Cassino.

In pari tempo l'Augusto Pontefice mentre La ringrazia delle filiali espressioni di omaggio, invia alla P. V., a quanti la coadiuvano nel suo compito delicato, ed a tutti gli alunni dell'Istituto la Benedizione Apostolica.

Con sensi di sincera stima ho il piacere di confermarmi

di V. P. Rev.ma dev.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

46.

4 iulii 1929.

Summus Pontifex auctori libri « Une Russe catholique - Madame Swetchine » gratulatur et benedicit.

AD P. M. IOSEPHUM ROUET DE JOURNAL
E PROVINCIA FRANCIAE.

Dal Vaticano, le 4 Juillet 1929.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé le don du livre que vous avez écrit sur Mme Swetchine et dont vous lui avez fait un filial hommage.

Sa Sainteté vous remercie de ce nouveau témoignage de vénération soumise envers son auguste Personne et en vous félicitant d'avoir publié ces pages qui rappellent une des plus belles conquêtes de la grâce sur le schisme, envoie de cœur pour vous et pour votre apostolat en faveur des Russes une spéciale Bénédiction apostolique.

Veuillez agréer, mon très Révérend Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

47.

15 iulii 1929.

Summus Pontifex gratias agit et benedicit editori libri « Die Geschichte Japans ». — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. GEORGIUM SCHURHAMMER
E PROV. GERMANIAE SUP.

Dal Vaticano, 15 Luglio 1929.

REV.MO PADRE,

Compio il venerato incarico di significare alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre ha vivamente gradito l'omaggio che Ella, con delicato pensiero, ha voluto umiliarGli dell'opera voluminosa «Die Geschichte Japans» del P. Louis Frois, egregiamente pubblicata dalla P. V. in collaborazione con il Sig. Dott. Voretzsch.

Sua Santità La ringrazia di quest'attestato di devozione filiale e Le imparte di cuore, in auspicio di celesti favori, l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di sincera e distinta stima mi rafferma
di V. P. Rev.ma aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

48.

23 Iulii 1929.

Summus Pontifex gratias agit de obsequio iubilari a libello periodico « Nouvelle Revue Théologique » Sibi praestito. — Epist.. Card. Secr. Stat.

AD P. IOANNEM LEVIE

E PROV. BELGICA

ILLIUS LIBELLI PERIODICI MODERATOREM.

Dal Vaticano, die 23 Iulii 1929.

REV. ME PATER,

Sollemnia sacra, quibus Summi Pontificis Iubilaeum hoc anno celebratur, occasionem praebuerunt, ut universus catholicorum orbis, suum erga communem Patrem obsequium et amorem multipliciter testaretur. Quae testimonia eo magis Suae Sanctitatis animum recreant, quod Ecclesiae sanctae unitatem praeclare illustrent ac confirmant.

Quapropter dicere vix attinet, quam acceptum Eidem fuerit documentum, quod nuper misisti, ut communia sodalium tuorum vota atque caritatis officia significares; eo magis quod singularem fasciculum Augusto Christi Vicario dicatum addere voluisti. Pro quibus sane plurimas habet gratias Augustus Pontifex, qui vestra omnia paterna rependens benevolentia a Deo omnia vobis fausta salutariaque adprecatur; imprimisque ut vestrum commentarium, cui titulus « Nouvelle Revue Théologique » magis in dies floreat ac vigeat. Atque in horum divinorum munerum auspiciis itemque in paterne benevolentiae signum, tibi ceterisque istis Patribus S. I. Apostolicam Benedictionem libenti animo impertit.

Ego vero, haec tibi referens, ea qua par est observantia sum ac permanere gaudeo

Tibi addictissimus

P. Card. GASPARRI.

49.

1 augusti 1929.

*Summus Pontifex RR. DD. Antonino Zecchini S. I. (Prov. Ven.)
quingagesimum Societatis annum expleti gratulatur. — Epist.
Card. Secr. Stat.*

Ill.mo ac Rev.mo Domino

D.NO ANTONINO ZECCHINI S. I.

ARCHIEPISCOPO TIT. MYRENSI EIDEMQUE NUNTIO APOSTOLICO
IN REPUBLICA LETTONIAE.

Dal Vaticano, die 1 Augusti 1929.

ILL.ME AC REV.ME DOMINE,

Allatum est Beatissimo Patri annum propediem expletum iri quingagesimum ex quo ipse feliciter religiosa vota nuncupavisti. Id accedit Sanetitati Suae tam gratum quam quod maxime, cum probe noverit non modo quantopere in variis Societatis Iesu institutis tua desudarit industria in iuventute sancte educanda atque erudienda, sed etiam, episcopali honore auctus atque ad delegationes destinatus, quae praeclare pro Ecclesia gesseris. Itaque, tam eximiam nactus occasionem, Augustus Pontifex et de fausta re tibi gratulatur vehementer et benevolentia te Sua (quae magna sane est) libenter prosequitur.

Is praeterea felicia et salutaria omnia a Deo tibi precatur; imprimisque ut seros in annos, ad Ecclesiae Dei emolumentum, serveris.

Ac caelestium auspicem munerum paternaeque caritatis testem, Apostolicam Benedictionem in Domino tibi impertit.

Haec tibi referens, opportunitate utor sensus existimationis maximae erga te meae profitendi, quibus sum et permanere gaudeo

Amplitudini Tuae
addictissimus

P. Card. GASPARRI.

50.

4 septembris 1929.

Summus Pontifex auctori opusculi « L'Action Française et la conscience chrétienne » gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. IULIUM BESSON

E PROV. TOLOSANA.

Dal Vaticano, le 4 Settembre 1929.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé l'hommage que vous Lui avez adressé de la brochure « L'Action Française et la conscience chrétienne ».

En vous remerciant de ce témoignage de vénération filialement dévouée à Son Auguste Personne, Sa Sainteté vous félicite d'avoir contribué à éclairer par ce travail la conscience des égarés et, comme gage de Sa paternelle bienveillance et des meilleures faveurs divines, envoie de coeur pour vous et pour votre apostolat, une spéciale Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon très Révérend Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

51.

11 octobris 1929.

Occasione libelli « Cinquant'anni a Mangalore » Summus Pontifex nostram illam Missionem (Prov. Ven.) laudat eique gratulatur ac benedicit. — Epist. Card. Secr. Stat.

Ad Rev.mum P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Dal Vaticano, 11 Ottobre 1929.

REV.MO PADRE,

Mi sono fatto premura di presentare al Santo Padre l'interessante opuscolo « Cinquant'anni a Mangalore » pubblicato in supplemento a cura del periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù » e che si è voluto con squisiti sentimenti di devozione filiale umigliarGli.

Il largo sviluppo di opere di educazione e di formazione religiosa, di cultura, di elevazione morale e materiale, come l'accentuarsi delle conversioni, la formazione e l'andamento delle due diocesi di Mangalore e Calicut che vi è descritto, hanno rallegrato il cuore di Sua Santità.

Nell'esprimere a V. P. i suoi Augusti sentimenti per questa bella espressione di luce divina, dovuta allo zelo dei missionari della Compagnia di Gesù, Sua Santità invia alla P. V. ed a quelle Missioni l'Apostolica Benedizione.

Lieto di significare ciò a V. P., La prego di darne comunicazione ai collaboratori del periodico suddetto e di credere ai miei sentimenti di ossequiosa stima con cui mi confermo

di Vostra Paternità Rev.ma
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

52.

22 octobris 1929.

Summus Pontifex gratias agit Scriptoribus periodici «Razon y Fe» de obsequio iubilari Sibi praestito. — Epist. Card. Secr. Stat.

Ad Rev.mum P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Dal Vaticano, 22 Ottobre 1929.

REV.MO PADRE,

Sensibilmente grato dell'omaggio che i collaboratori del Periodico «Razon y Fe» hanno inteso rendere a Sua Santità, mediante la redazione del numero straordinario di Aprile 1929, interamente consacrato alla celebrazione del Suo Giubileo Sacerdotale, il Santo Padre di cuore ringrazia.

Nel pregarla di far pervenire ai RR. PP. che devotamente collaborano al Periodico suddetto l'espressione dell'Augusta benevolenza del Pontefice, sono lieto aggiungere che Sua Santità paternamente invia ad essi come pure a V. P. Rev.ma l'Apostolica Benedizione.

Coi sensi di sincera stima

di V. P.
Aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

53.

20 novembris 1929.

Summus Pontifex P. Henrico Pinard de la Boullaye vehementer gratulatur de Conferentiis Parisiis habitis deque libro eas completente. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. HENRICUM PINARD DE LA BOULLAYE

E PROVINCIA CAMPANIAE.

Dal Vaticano, le 20 Novembre 1929.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé l'hommage que vous Lui avez fait des premières Conférences données pendant le Carême 1929 à Notre-Dame de Paris.

En vous remerciant de ce témoignage de vénération filiale Sa Sainteté vous félicite d'avoir présenté à vos auditeurs l'Homme-Dieu, de l'avoir vengé de toutes les aberrations des incroyants et fait parler en faveur de sa divinité le tribunal de l'histoire.

C'est vrai que les passions peuvent faire de ce tribunal un Prétoire de Pilate, et elles n'y ont pas manqué, mais jamais les passions n'ont été la pierre de touche de la vérité historique.

Heureux de voir avec quel talent vous mettez votre culture au service de la Religion et des âmes désireuses de lumières et de certitude divines, le Souverain Pontife aime à croire que la grâce de Dieu aidant et accompagnant la lumineuse exposition des vérités qui sont l'objet de notre foi, les Auditeurs de Notre Dame confesseront tous le *Rationabile obsequium* de l'Apôtre et s'écrieront comme Saint Thomas: « Deus meus et Dominus meus! »

En vous félicitant aussi d'avoir pendant la Retraite Pascale rappelé à l'auditoire la dévotion trop souvent oubliée du devoir, le Souverain Pontife vous envoie de tout coeur, comme gage de Sa paternelle bienveillance et des meilleures faveurs célestes pour votre personne et votre apostolat, une très spéciale Bénédiction Apostolique.

P. Card. GASPARRI.

54.

30 novembris 1929.

Summus Pontifex Instituto Commerciali S. Ignatii Antuerpiensi (Prov. Belg.) septuagesimum quintum annum expletum gratulatur. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD R. P. EDGARUM JOLIET

E PROV. BELGICA

ANTUERPIENSIS COLLEGII S. IGNATII RECTOREM.

Dal Vaticano, le 30 Novembre 1929.

Le soussigné Cardinal Secrétaire d'Etat de Sa Sainteté présente ses respects au R. P. Joliet, S. J., et s'empresse de le remercier au nom du Souverain Pontife de l'exemplaire du « Mémorial Jubilaire » dont il a bien voulu faire hommage au Père commun à l'occasion du 75e anniversaire de la fondation de l'*Institut Commercial St. Ignace*. Sa Sainteté aime à Se réjouir des nombreux fruits de bien que cet établissement n'a cessé de porter jusqu'ici dans l'oeuvre de formation intellectuelle et chrétienne de la jeunesse. C'est de tout coeur qu'Elle forme pour cette institution les meilleurs voeux d'heureux accroissements; et Elle envoie aussi de coeur à tous, aux dirigeants ainsi qu'aux élèves, une toute paternelle Bénédiction Apostolique.

P. Card. GASPARRI.

55.

14 decembris 1929.

Summus Pontifex libello Periodico « Die Katholischen Missionen » ob iubilare obsequio Sibi praestito gratias agit. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. BERNARDUM ARENS

E PROV. GERM. INF.

ILLIUS PERIODICI MODERATOREM.

Dal Vaticano, 14 Dicembre 1929.

MOLTO REVERENDO PADRE,

Mi è ben grato farLe pervenire a nome di Sua Santità espressioni di sincera compiacenza per il volume dall'anno 1928 del periodico missionario «Die Katholischen Missionen» e per il libro sul Clero in-

digeno, edito dal medesimo, che per il tramite del R. P. Demaux Lagrange Ella umiliava con delicata attenzione lo scorso mese di luglio, quale devoto omaggio giubilare.

Il Santo Padre nel rallegrarsi del lavoro compiuto e dei propositi che animano per il futuro la di Lei attività e quella dei suoi collaboratori, di cuore ringrazia dell'invio e in segno di particolare benevolenza imparte tanto alla P. V. quanto ai collaboratori del periodico, ed anche ai Missionari che corrispondono col medesimo l'implorata Apostolica Benedizione.

Gradisca, Reverendo Padre, i sensi della mia distinta stima con la quale mi raffermo

di Lei dev.mo
P. Card. GASPARRI.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

56.

I februarii 1929.

Nuntiat Pater Noster suum ex Hispania in Urbem reditum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m certiore facio me, Deo favente, hesternae die ex Hispania (1) in Urbem feliciter rediisse, ideoque ordinarium Societatis regimen iam plene reassumpsisse.

Dum R.^{ae} V.^{ae} Nostrisque omnibus, ob preces pro me meoque itinere ad Deum fusas, gratias ago, omnium ss. SS. et orationibus etiam in posterum me enixe commendo.

Romae, die 1 februarii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, pag. 102.

57.

12 februarii 1929.

Post « Quaestionem Romanam » feliciter solutam peculiare presces indicit Pater Noster in gratiarum actionem et ad mentem Summi Pontificis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Sicut Catholicus orbis universus, ita etiam omnes Societatis filii magno profecto gaudio exsultarunt faustissimum excipientes nuntium hesternae die, in festo Apparitionis B. Mariae Virginis Immaculae de Lourdes, « Quaestionem Romanam » feliciter esse solutam: quae quidem Italici Regni cum Sancta Sede pacificatio, cum primum supremis utrinque confirmationibus datis rata firmaque fuerit, nullum dubium quin Romano Pontificatui atque etiam toti Ecclesiae Catholicae novam aetatem sit aperitura. Aequum igitur iustumque est ut amplissimas Deo agamus gratias quod fere sexagenario eiue lugendo sane conflictui, cuius pondere non modo Sancta Sedes sed et Ecclesia universa vexabatur, finis tandem impositus est.

Cum autem illud suavissimum mihi obtigerit solatium et inspiratum beneficium, quod ipso hesterno die vespere a Summo Pontifice ad privatum colloquium peramanter admissus sim, Ei statim sinceras totius Societatis gratulationes exhibere potui, quas gratissimas Ille habere dignatus est, eo magis quod simul commune nostrum spirituale donum obtuli unius Sacri a singulis Societatis Sacerdotibus mox litandi. Huic autem oblationi peculiare intentiones Beatissimus ipse Pater assignare voluit: exoptare enim Se dixit ut primum quidem in gratiarum actionem hae Missae celebrentur, sed etiam ad ulteriores gratias pro Ecclesia eiusque Capite, supremo Christi in terris Vicario, secundum ipsius mentem implorandas.

Itaque rogo ut singuli Sacerdotes unam Missam ad hunc duplicem finem celebrent; ii vero qui Sacerdotes non sunt semel

Missam, Communionem et coronam Beatae Virginis seu tertiam Rosarii partem singuli offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 februarii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

58.

15 februarii 1929.

De nova Missa novoque Officio SS. Cordis Iesu et de mutanda oratione eiusdem SS. Cordis in fine Litaniarum communium.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

In fasciculo *Actorum Apostolicae Sedis* nuper edito (Vol. XXI, N. 2, 6 febr. 1929, pp. 44-77), ut R. V. profecto iam vidit, novum habetur Officium cum Missa in festo SS. Cordis Iesu eiusque Octava adhibendum; ipsum vero festum ad supremum sacrae liturgiae gradum evehitur, nam declaratur pro universa Ecclesia festum primum primae classis cum octava privilegiata III ordinis et feriatis festis aequiparatum, ita ut nullum aliud vel ex maioribus festis occurrens deinceps ei praeferri possit. Quod quidem omnibus Nostris gratissimum sane erit, cum magnum inde, ut Beatissimus Pater hisce diebus palam professus est, pietatis erga SS. Cor Iesu incrementum iure speretur, cumque per hoc abunde satis factum sit diuturnis de liturgico SS. Cordis cultu amplificando Societatis desideriis, prout sive ex postulatis sive ex variis Missae et Officii novis schematis identidem ad nos propositis et in nostro archivo servatis constat. Nec praetereundum inter Sanctorum Patrum ac Doctorum homilias diebus infra octavam assignatas, etiam homiliam haberi ex operibus nostri Doctoris S. Petri Canisii desumptam.

Quae dum laetus commemoro, R.^m V.^m rogo ut in omnibus domibus orationem de SS. Corde Iesu, qua Litaniae communes iam inde ab anno 1785 ex decreto 8 Congregationis Polocensis II concluduntur, in posterum mutandam curet, nova hac oratione suffecta:

«Deus, qui nobis, in corde Filii tui, nostris vulnerato peccatis, infinitos dilectionis thesauros misericorditer largiri dignaris; concede, quaesumus: ut illi devotum pietatis nostrae praestantes obsequium, dignae quoque satisfactionis exhibeamus officium. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen».

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 februarii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

P. S. — Cum nostra Universitas Tokiensis, post adeptam gradus conferendi facultatem, novum illudque magnum aedificium ex ipsius Iaponici Gubernii praescripto extruere debeat, cumque etiam hac in re graves experiatur difficultates, totum hoc tanti momenti negotium Nostrorum omnium precibus iterum enixe commendo, praesertim in proximis novendialibus supplicationibus a die 4 ad 12 mensis martii S. Francisco Xaverio offerri solitis.

59.

7 martii 1929.

De parandis Romanis peregrinationibus pro beatificatione Ven. P. Claudii de la Colombière.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum his litteris mitto R.^{ae} V.^{ae} exemplar epistolae Directoris Generalis Delegati « Apostolatus Orationis » ad Directores Secretariatuum Nationalium et Redactores « Nuntiorum SS. Cordis ».

R. V. pro viribus ad hoc adiuvere velit ut peregrinatio de qua ibi agitur quam plurimum conducere possit ad gloriam SS. Cordis Iesu Eiusque « Servi fidelis » et simul saltem tenue testimonium sit grati animi nostrae Societatis erga Sanctissimum illud Cor, pro eo quod partem haud exiguam in hac devotione per orbem terrarum propaganda ei tribuere dignatus est.

Nisi Praepositi Provinciarum in casibus particularibus adversentur, permitto ut omnes Directores « Nuntiorum SS. Cordis » Romam veniant occasione Beatificationis Venerabilis Patris Claudii de la Colombière.

Opportunum autem videtur quaedam adiungere de aliis peregrinationibus romanis, quas in litteris die 16 decembris 1928 datis pro hoc anno iubilari promovendas commendabam (1). Cum enim varia de iis ad me pervenerint quaesita, has quae sequuntur normas generales statuendas vel potius in memoriam redigendas esse censi.

1) In genere, retinendae erunt eae normae quae pro peregrinationibus superioris Anni Sancti et postea pro sollemnibus Aloisianis statutae sunt (2). Peregrinationibus enim fidelium qui ex Nostrorum operibus (Scholis, Congregationibus, Sodalitiis, etc.) coalescunt ipsi Provinciales comitem et ducem in rebus spiritualibus assignare poterunt Patrem *unum*, si quinquagenarium

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pag. 101.

(2) *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pp. 124 sq.; 1926, pp. 525 sq.

numerum attingant, *duos* si centenarium et ita porro. Quod si qui coetus peregrinantium ex solis alumni nostris constent, et optandum videatur ut efficacius custodiantur vel adiuventur, tum non adversor quominus iis, pro eorum aetate, condicione, peculiari indole, plures Patres adiungantur, ita tamen ut singuli saltem viginti alumni praeficiantur.

2) In peregrinationibus vero quae ab aliis susceptae et ordinatae fuerint, nolim ut alicui ex Nostris facultas facile concedatur fungendi munere Directoris seu Praesidis spiritualis. Quod si nonnumquam extraordinariae rationes ad id adfuerint, prudenti Provincialium iudicio rem decidendam permitto.

3) Desidero ut Nostri, in quantum fieri potest ducant potius peregrinationes quae constent unice ex viris vel ex adolescentibus maribus. Itaque si peregrinationes ducendae fuerint quae partim ex viris partim ex mulieribus constent, Provinciales considerent, num graves adsint rationes ad concedendum huiusmodi coetibus unum ex Nostris. At nullo pacto permittendum censeo, ut Nostri ducant peregrinationes quae ex solis mulieribus constent.

4) Ne graventur Provinciales accurate et tempestive certiorum me facere de Patribus qui peregrinationes Romam comitabuntur, et de die eorum adventus et tempore commorationis.

5) Denique secundum desiderium ipsius Summi Pontificis, Nostros peculiari modi attentos volo ut peregrinationes, quas promovebunt, sint vere itinera pia et non excursiones «touristicae». Ipsi autem Nostri tanto magis cavebunt, ne ullo modo se gerant tanquam duces «touristici», sed vere sint ut Patres spirituales peregrinantium. Curabunt igitur Provinciales ut ad hoc munus non destinent nisi viros vere spirituales.

Commendo me ss. SS.

Romae, 7 martii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

DIRECTOR GENERALIS DELEGATUS

APOSTOLATUS ORATIONIS

Ad Directores Secretariatuum Nationalium et Redactores SS.mi Cordis Nuntiorum.

REVERENDE IN XTD. PATER:

P. XTI.

Vix forte ad vos meae perlatae sunt litterae de amplificato cultu liturgico SS.mi Cordis Iesu, et ecce alium vobiscum laetissimum nuntium communicaturus venio: Causa beatificationis Venerabilis Patris Claudii de la Colombière, cuius virtutes fuisse heroicas iam diu constare decretum erat, et cuius intercessione tria a Deo patrata miracula nuper discussa sunt, eo iam pervenit ut, quamquam decretoria Summi Pontificis sententia nondum prolata est, solida spes foveri possit fore ut die 16 iunii, dominica post Octavam SS.mi Cordis Iesu, sollemnia beatificationis habeantur. Qui quidem dies, non humana industria quaesitus sed divina disponente Providentia sponte tributus, ille ipse est, quo S. Margarita Maria Alacoque anno 1675 magnam (ut dici solet) revelationem habuit et determinatam a Domino Iesu de novo festo instituendo petitionem audivit.

Non est cur immorer in declarando quanti momenti sit pro omnibus Cordis Iesu clientulis et potissimum pro Apostolatus Orationis Sodalibus haec gloriosissima ad altaria evectio illius beati viri, qui «servus fidelis et perfectus divini Cordis amicus» ab ipso Domino vocari meruit, quique revera in hoc tam salutari cultu promovendo primas post Sanctam Margaritam Mariam partes habuit.

Peculiari igitur cum laetitia huic beatificationi, omnes quidem spiritu, sed complures etiam corpore, quantum fieri potest, adesse debemus. Itaque Directores Secretariatuum Nationalium Nuntiorumque Moderatores vehementer rogamus, ut in sua quisque natione sedulo operam navare velint ad fovendas efformandasque Sodalium Ap. Or. peregrinationes, quae Apostolatus Orationis personam gerentes Romanum iter capessant et circa diem 15 iunii (vel aliquot dies ante) in Urbe conveniant; quo fiet ut nostra Consociatio digne hic repraesentetur primosque novo Beato honores tribuat. Ad id conducet etiam afferre insignia et vexilla Apostolatus Orationis, quae, non quidem in Basilica S. Petri, sed in aliis communibus conventibus adhiberi poterunt.

Expediet enim, si diversae ex diversis nationibus deputationes

tempestive, v. g. die 13 iunii, Romae simul aderunt, ut aliquibus saltem conventibus communibus una intersint, inter quos, praeter sollemnitatem beatificationis in Basilica S. Petri, procul dubio habebitur audientia specialis Summi Pontificis in aedibus Vaticanis, Missa cum Communionem Generali in die octava festi SS.mi Cordis (14 iunii), Laudes Liturgicae Vespertinae in nostra ecclesia SS. Nomini Iesu, sacra Missa in « nostris » Catacumbis Priscillae etc., qui conventus communis quam primum singillatim indicabuntur.

Si qui vero suam in Urbe commorationem paulisper protrahere velint, triduanis supplicationibus magna pompa in honorem novennis Beati celebrari solitis in templo SS. Nominis adesse poterunt diebus 21-23 iunii, itemque festum S. Aloisii (21 iunii) in templo S. Ignatii peragere aliisque forte caeremoniis pontificiis, si quae erunt, interesse.

Ut autem omnia parari possint ad nostros Sodales Apostolatus Orationis apta ratione in Urbe recipiendos, de die et numero adventantium *tempestive*, si fieri potest ante finem mensis aprilis, moneatur necesse est haec Directio Generalis Ap. Or., quae parata promptaque est ad Directores Secretariatuum Nationalium et Nuntiorum Redactores certiores reddendos de omnibus rebus, quae commorationem Sodalium in Urbe iuvare queant, Zelatores et Zelatrices Apostolatus Orationis Romani libenter nobis praesto erunt ad peregrinos quocumque modo adiuvandos et in diversis Urbis monumentis tam sacris quam profanis circumducendos. Quoad rationem hoc iter instituendi et Romae diversandi valde conducet, si in singulis nationibus Directores ipsi vel directe vel mediante aliqua societate ad viatores adiuvandos instituta communicent cum Centrali Coetu Romano pro peregrinationibus. Quaedam igitur scitu utilia in folio separato adnotamus.

Faxit Deus, ut haec Apostolatus Orationis peregrinatio Romana multum conferat ad gloriam SS.mi Cordis Iesu augendam utque Summus Pontifex, qui tam benevolum semper erga nostrum opus Se exhibuit, copiosam electorum Apostolatus Orationis Sociorum aciem coram Se cernat, qui nomine totius Sodalitatis nostrae Illi pro collatis beneficiis gratias agant quique paterna Illius voce ac benedictione roborati in patriam redeant tamquam veri apostoli devotionis erga SS.mum Cor Iesu.

Commendo me ss. Sacrificiis

Romae, 5 martii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

GULIELMUS KEA, S. J.

Dir. Gen. Del. Ap. Or.

60.

19 martii 1929.

Cum omnibus Provinciis communicatur Rescriptum de prorogata facultate celebrandi Missam de SS. Corde Iesu prima feria VI cuiusque mensis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum R. V. communico Rescriptum Sacrae Rituum Congregationis die 6 martii Societati concessum (1), quo ad aliud decennium prorogatur facultas celebrandi Missam SS. Cordis Iesu prima feria VI cuiusque mensis, servatis clausulis et condicionibus praecedentis concessionis (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1919, pp. 13 sq.).

Cum autem, ut patet, deinceps adhibenda sit nova Missa de SS. Corde, hac utor occasione ut, quorundam dubiis respondens aliorumque forte similia dubia praeoccupans, R.^m V.^m moneam nos hinc ad Provincias nova Officia et Missas mittere non solere nisi sint Societatis propria et tunc primum concessa: ea enim, quae universae Ecclesiae praescribuntur, a singulis Provinciis aut domibus apud pontificios editores facilius acquiri possunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 martii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pag. 167.

61.

21 martii 1929'

Congregationes quaedam Sacrorum Rituum in causis Servorum Dei de Societate Nostrorum precibus commendantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 16 proximi mensis aprilis indicta sit Sacrorum Rituum Congregatio *antepreparatoria* de martyrio et causa martyrii CCLII Venerabilium Servorum Dei in odium fidei, uti fertur, in Anglia annis 1537-1680 interfectorum, inter quos viginti septem e Nostris numerantur, curet R. V. ut optatus huius Congregationis exitus omnium Nostrorum precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur.

Idem autem praestetur velim pro Congregatione item *antepreparatoria* in diem 14 maii indicta de martyrio et causa martyrii Ven. P. Ioannis Ogilvie, e nostra Societate, cuius beatificationis causa ab Episcopis Scotiae promovetur.

Hanc occasionem nactus, Nostrorum omnium precibus iterum commendo Congregationem *generalem* Sacrorum Rituum die 23 aprilis coram Summo Pontifice habendam super tribus miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière: ab huius enim Congregationis exitu optata Venerabilis Patris beatificatio proxime pendet.

Commendò me ss. SS.

Romae, die 21 martii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

62.

5 aprilis 1929.

Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Congregationum Marianarum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^m V.^m certiore facio P. Aemilium Villaret, e Provincia Campaniae, hactenus Substitutum Secretarii Societatis pro Assistentia Galliae, novum esse renuntiatum Praesidem Secretariatus Congregationum Marianarum.

Curet R. V. id cum iis, quorum interest, tempestive communicare, praesertim cum Secretario Congregationum Marianarum istius Provinciae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 5 aprilis 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

63.

15 aprilis 1929.

Quoddam de Scapulari B. M. V. de Monte Carmelo et privilegio sabbatino Apostolicum Rescriptum communicatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in concessione ante duos annos nobis facta facultatis benedicendi et imponendi scapulare B. Mariae Virginis de Monte

Carmelo (1) nihil diceretur de facultate commutandi obligationes pro privilegio sabbatino iniunctas, per Procuratorem Generalem curavit Pater Noster ut etiam hoc quasi prioris facultatis complementum nobis tribueretur; quod per Rescriptum Sacrae Poenitentiariae Apostolicae hisce litteris adnexum obtentum est (2).

Hanc autem facultatem Pater Noster cum omnibus Societatis Sacerdotibus communicat. Quaenam vero sint obligationes ad privilegium sabbatinum requisitae, tradunt probati auctores (3).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 aprilis 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1927, pp. 617, 708.

(2) V. supra, pag. 149.

(3) Cfr. v. gr. BERINGER-STEINER S. I. *De Indulgentiis* (editio germanica 15^a, a. 1921-1922; gallica 4^a, a. 1925), tom. II, n. 239, 7°. — Ut quis fruatur *privilegio sabbatino Scapularis de Monte Carmelo*, praeter castitatem secundum suum statum servandam, requiritur: si sit *litteratus*, ut quotidie recitet Parvum Officium B. M. V. (nisi ad hoc aut ad Breviarium iam teneatur); si vero sit *illiteratus*, ut servet omnia ieiunia ab Ecclesia praescripta, et praeterea abstinentiam feria quarta et sabbato. — Facultatem commutandi has obligationes poterat P. Generalis concedere, ex Rescripto Pii IX 19 ian. 1851, sed solum in locis ubi conventus PP. Carmelitarum non habebatur (cfr. *Comp. Privil.* n. 489). Postea, Decreto S. C. de Indulg. 15 iun. 1901, universim concessum est ut Confessarii possint commutare obligationem illiteratis impositam (*Acta Sanctae Sedis*, tom. 34, pag. 121). — In praesenti vero Sacrae Poenitentiariae Rescripto nulla apponitur limitatio, sive quod ad obligationes ipsas commutandas, sive quod ad loca ubi Nostri hac facultate utantur.

64.

17 aprilis 1929.

Erigitur nova Assistentia Slavica.

DECRETUM.

WLODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Congregatio Generalis XXVII, re omni ex parte diligenter expensa eiusque magnum ad religionem catholicam inter Orientales praesertim propagandam momentum agnoscens ⁽¹⁾, die 12 octobris 1923, «summa omnium Patrum consensione et communi quadam animorum laetitiae atque alacritatis significatione», ut in Actis sessionis vigesimae septimae legitur, sollemne edidit decretum, quo singularis planeque extraordinaria tribuebatur Praeposito Generali facultas condendi, cum primum opportunum videretur certisque praescriptis conditionibus, novam Assistentiam Slavicam nuncupandam.

Iamvero, quod tunc, et merito quidem, nondum satis maturum et difficultatibus obnoxium visum erat, id nunc ad optatam maturitatem pervenisse et a gravioribus saltem difficultatibus expeditum esse putamus. Nam proximis post Generalem Congregationem annis Poloniae Provincia adeo magna suscepit incrementa, ut anno 1926 in duas Provincias dividi debuerit, quae faustissime, Deo favente, in dies evolvuntur. Sed et Cechoslovachiae Viceprovincia in tantum adolevit, ut anno nuper exacto, die festo Nativitatis Dominicae, in Provinciam erigi potuerit. Iugoslaviae item Viceprovincia magis magisque consolidatur et laetiora in dies incrementa capit. Accedit quod in Missionibus, cum Rumaenica Provinciae Poloniae Minoris, tum Orientali Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae, feliciter inceptis, quarum utraque propriam habet Domum probationis, iam nunc quadraginta fere sunt Nostri (e quibus 8 sacerdotes), qui ritui orientali, sive a pueris, sive ex le-

(1) *Statuta Congr. Gen. XXVII*, decr. 20.

gitima dispensatione, addicti sunt, et multo plures brevi habebuntur; quorum peculiaris profecto habenda est ratio ut domus et Provinciae ritus orientalis exurgere possint.

Suadet autem ex altera parte quasvis magni huius negotii perficiendi moras abrumpere, ea quae potissima fuit illius nobis conferendae potestatis causa; necessitatem dicimus habendi apud Praepositum Generalem aptum peritumque virum, cui propior de rebus Slavicis vigilantia committatur, et cuius consilio idem Praepositus, ad innumeros Orientales ab unitatis centro aberrantes, quantum in nobis est, impensius iuvandos, efficaciora instrumenta et utiliora opera seligere possit. Nos etiam urget indefessa Summi Pontificis cura atque paterna commendatio, quam non ita pridem, Encyclicis Litteris «Rerum Orientalium» die 8 septembris 1928 datis (1), sollemni admodum ratione universo christiano orbi Beatissimus Pater declaratam voluit, omnes Ecclesiae filios ut secum laborent invitans, quo citius unum fiat ovile et unus Pastor.

Itaque, post diuturnas assiduasque ad Deum preces, omnibus rei momentis attente ponderatis, auditis cum suffragio deliberativo (prout Generalis Congregationis decretum, cuius supra meminimus, praescripserat) Patribus Curiae Generalitiae ad Congregationem Generalem ratione muneris ius habentibus, necnon Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum in novam Assistantiam cooptandarum, iisque omnibus ad unum approbantibus, facultate utentes a XXVII^{ae} Congregationis Generalis decreto 20 ad id nobis tributa, decernimus Assistantiam Slavicam esse condendam eamque nostris hisce litteris revera instituimus aliis Societatis Assistantiis aequo iure annumerandam, atque in eam Provincias Cechoslovachiae, Poloniae Maioris et Mazoviae, Poloniae Minoris, ac Viceprovinciam Iugoslaviae, quas ab Assistantia Germaniae seiungimus, cooptamus: in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Hoc nostrum decretum, quod ab hoc ipso Sollemnitatis Sancti Ioseph fausto die, 17 aprilis 1929, plenam vim obtinere volumus, in universae Societatis domibus ad mensam legatur.

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pp. 25-36.

Dignetur Salvator mundi, quae ad maiorem eius gloriam de-
crevimus, ea de caelis, Deipara Virgine et S. Ioseph eius Sponso
omnibusque Sanctis praesertim Slavicarum gentium Patronis in-
tercedentibus, rata firmaque habere et ad optatum finem con-
ducere.

Datum Romae, die 17 aprilis 1929,
in Sollemnitate S. Ioseph.

L. ✠ S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

65.

27 aprilis 1929.

*De secundo centenario canonizationis S. Ioannis Nepomuceni pie
commemorando.*

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Incidente in hunc annum memoria bis saeculari canoniza-
tionis S. Ioannis Nepomuceni, ad supremos Sanctorum honores
a Benedicto XIII die 19 martii 1729 elati, a nonnullis rogatus ut
commune quoddam nostrae devotionis documentum exhibendum
curarem erga fortissimum Martyrem, quem Societas nostra pe-
culiari pietate veneratur, parvas illius imagines exprimi iussi,
quas R. V. singulis Nostris in sua Provincia degentibus meo
nomine distribuere ne gravetur. Et quamquam nullum aliud com-
mune obsequium praescribendum censeo, tamen prudenti R.^{ae} V.^{ae}
iudicio relinquo num forte eius festum istic alicubi pia quadam
paulo maiore sollemnitate hoc anno celebrandum sit.

Quod autem omnibus Societatis filiis hac occasione per Pro-
vinciarum Praepositos commendatum velim, hoc est, ut S. Ioannis
Nepomuceni opem pro Societate tot insectationibus impugnata
assidue implorent, siquidem ad id potissimum iam inde ab anno

1731 eius patrociniū Patres Nostri invocare coeperunt. Non enim, ut quidam opinantur, invictum hunc sacramentalis silentii custodem ideo solum Societas sibi Patronum elegit, ut Nostris ubique ministerio audiendi confessiones applicatis exemplar et protector adesset; sed potius (verbis utor, quibus R. P. Franciscus Retz rem Societati nuntiabat) «pro avertendis praecipue «deterrimis nec ulla saepe industria satis depellendis calumniis «et obtrectationibus, quibus adversarii famam atque existimationem nostram, quae ad Dei gloriam promovendam adeo necessaria est, impetere undique conantur» (1). Quod quidem quam verum nunc quoque sit, id R.^m V.^m latere nequit, cum haud semel eam ad has contra Societatem impugnationes attentam reddiderim, et sine dubio complura huiusmodi per se ipsa deprehenderit.

Nobis ergo cordi sit hunc «mirabilem plane boni nominis protectorem» (2) etiam atque etiam Societati propitium reddere; sed potissimum, ad eius patrociniū nobis singulis totique Ordini facilius conciliandum, imitari nos non pigeat, quod celebrare delectat, illam praesertim caelestem prudentiam, qua «linguam caute custodire» discamus, «ac omnia potius mala, quam animae detrimentum, in hoc saeculo tolerare» (3). Id etiam efficiet, ut, quantum in nobis est, nullam demus calumniandi ansam, siquidem haud raro incautum vel unius sodalis dictum aut factum adversariorum malitiae mirum quantum suffragatur.

Hac vero occasione libenter usus, Nostris omnibus vehementer commendo, ut eam pietatem, quam ipsi profecto habent erga Societatis Patronos, et potissimum erga S. P. N. Ignatium omnesque Sanctos, «qui sub sanctissimi Nominis Iesu vexillo ipso duce militarunt», etiam in externorum animis magis magisque fovere curent. Ne putemus, falsa quadam humilitate decepti, in domesticis hisce gloriis celebrandis potius magna nobis moderatione utendum esse: apertum enim divinae Providentiae consilium dicendum est, ut ii praesertim a singulis Religiosis Familiis colantur Sancti, qui ad easdem Familias pertinuerunt. Quod si de-

(1) *Epist. select.*, pp. 125 sqq.: 22 mart. 1732.

(2) P. Retz, *ibid.*

(3) Oratio liturgica.

bita cum modestia et quavis indecora concertatione seposita fiat, nemo offendi potest si assidue et impense nos Sanctorum Nostorum cultum promovemus, quemadmodum alii Religiosi optimo iure suos Sanctos christifidelibus colendos proponunt. Id etiam suadet antiqua Societatis traditio, quam in vetustis nostris templis vivide expressam admiramur, quaeque, nunc sane paululum pro dolor neglecta, ubique in pristinum decus restituatur velim.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Petri Canisii,
27 aprilis 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

66.

7 iunii 1929.

Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro R. P. Iosepho Barrachina, Hispaniae Assistente, vita functo.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Heri vespere, paulo ante horam 8, post diuturnum cardiacum morbum, sanctis morientium Sacramentis iam ante mensem munitus, pie in Domino obiit R. P. Iosephus Barrachina, Hispaniae Assistens, aetatis anno 74, Societatis 57.

Morbi molestias per quatuor menses eoque amplius eadem qua vixit animi aequitate subiit, mortem lento gradu propinquantem laetus exspectans. Pridie festi Ascensionis Domini, cum iam omnia, ad eum sin minus sanandum saltem levandum pertentata, prorsus inutilia evasissent et extremum periculum imminere videretur, mihi aliisque se invisentibus sereno vultu dictitabat bo-

num sibi fore si tam pulchro die ad caelum cum Christo ascendere contigisset. Mox tamen carissimus aegrotus proximum illud periculum superavit, Deo sic disponente, ut praeclarum patientiae exemplum nobis produceretur. Sed exeunte mense maio iterum ad extrema deductus et, praeter alia spiritualia solacia, peculiari Summi Pontificis apostolica benedictione recreatus, post agoniam bene longam, in primis vespersis festivitatis Sacratissimi Cordis Iesu, in eodem divino Corde, quod ad finem usque cum viva fide et amore invocaverat, suavissime quievit.

P. Iosephus Barrachina y Carbonell natus erat Alcoy, in Hispaniae urbe, die 24 martii 1856 et eodem die baptizatus. Societatem ingressus die 4 maii 1873, omnibusque consuetis studiis et probationibus peractis, eodem, quo solemnem quatuor votorum professionem nuncuparat, anno 1893 emetiri coepit gubernationis curriculum, in quo nunquam destitit fidelitatem erga Societatem ostendere et divinam gloriam omnibus modis promovere. Ex Ministro Collegii Maximi Dertusani Novitiorum Magister primum in Verulensi, mox in Gandiensi probationis Domo designatus, anno 1903 ad Missionem Chilo-Argentinensem regendam evectus, tanta cum laude hunc magni momenti magistratum sexennium gessit, ut universae Aragoniae Provinciae regimen die 17 septembris 1909 sibi demandari meruerit. Quo in munere studiose aequae ac prudenter nostrarum legum custodiam et commune bonum constanter promovit, atque, labori minime parcens, dissitam Philippinarum Insularum Missionem anno 1912 sedulo visitavit. Anno demum 1914, ob afflictam P. Isidori Zameza valetudinem, Hispaniae Assistantis Substitutus renunciatus, in proxima Congregatione Generali XXVI anno 1915 Assistens electus est. Gravissimo hoc officio usque ad ultimum morbum summa cum diligentia et fidelitate functus est, verus Societatis et boni communis amator. Ab anno 1918 etiam rerum spiritualium Curiae domus praefectus erat.

Quod igitur iam pridem more receptum et a Congregatione IX decreto 21 firmatum, Congregatio Generalis XXVII iterum edixit (Coll. Decr. d. 290, 7°; Epit. n. 854 § 2, 7°), id R. V. indicendum curret: nimirum ut, praeter consueta suffragia in Provinciis Romana, Aragoniae et Argentino-Chilensi peragenda, singuli Sacerdotes pro eius anima in Assistentia quidem Hispaniae tria Sacra

faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt totidem Missas, Communiones et coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 iunii 1929, in festo SS. Cordis Iesu.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

67.

16 iunii 1929.

Primus Assistens Slavicus constituitur et renuntiatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum de primo Assistente pro nova Assistentia Slavica extra Congregationem Generalem eligendo peracta iam fuerint omnia quae in Constitutionibus (P. IX c. 5 n. 3) et Congregationum Generalium Decretis (Coll. Decr. n. 269) praescribuntur, reliquum est ut R.^m V.^m hisce litteris certiore faciam R. P. Ladislaum Jankiewicz, e Provincia Poloniae Minoris, hactenus Praepositum Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae, Assistantem Slavicum rite constitutum esse.

Commendo me ss. SS.

Romae, die beatificationis P. Claudii de la Colombière,
16 iunii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

68.

21 iunii 1929.

Normae quaedam de novo Beato Claudio de la Colombière rite celebrando.

AD OMNES PROVINCICIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Primis Beatorum honoribus P. Claudio de la Colombière feliciter in Urbe tributis, mox Sanctae Sedis documenta hac de re edita ad omnes Societatis domos mittentur.

Intra annum a die beatificationis, id est a die 16 iunii 1929 ad 16 iunii 1930, in omnibus Societatis ecclesiis sive sacellis, ut in Apostolicis beatificationis Litteris aperte dicitur, triduana novensilis Beati sollemnia, diebus legitima auctoritate designandis, secundum morem celebrari possunt. Privilegia autem pro huiusmodi triduanis sollemniis concessa et praescripta in iis servanda facile colliguntur ex *Instructione Sacrorum Rituum Congregationis* die 25 martii 1925 data, quam in *Actis Romanis S. I.* anni 1927 (vol. V, pag. 655 sq.) retulimus.

Ad Missam quod attinet, interea adhibenda est Missa « *Iustus ut palma* » de Communi Confessorum non Pontificum II loco, cum orationibus item de communi, donec Missa propria opportuno tempore, ut speratur, obtineri possit.

Novi Beati festum quotannis agetur die 15 februarii: quod quidem iam nunc Redactori Kalendarii Provinciae R. V. notificare velit, quamquam partes propriae officii nondum sunt approbatae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Aloisii, 21 iunii 1929.

Servus in Xto.

R.^{ae} V.^{ae}

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

69.

2 iulii 1929.

De antiquis Societatis libris indicandis nec temere vendendis.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Nuper accidit, ut quaedam Societatis domus librario cuidam ex iis quos antiquarios vocant, venderet libros antiquos de rebus Societatis agentes, qui cum ad Scriptorum bibliothecam, optimo consilio a R. P. Ludovico Martin apud Curiam Praepositi Generalis inceptam et magnanimo auxilio multarum Provinciarum formatam, essent magni momenti, a nobis permagno pretio soluto redimendi fuerunt. Audivimus praeterea ultimis annis similes casus in variis regionibus accidisse, ita ut ipsi librarii de nostra ineuria mirarentur.

His commotus Pater Noster mihi commisit ut R.^{ae} V.^{ae} scriberem eamque rogarem, ut si qua domus istius Provinciae talia opera habeat et vendere intendat, id ne faciat nisi prius ad nos scripserit et responsum acceperit. Quod si forte negativum responsum detur, tunc decet maioribus aliis nostris bibliothecis ea opera indicare ab iisque petere num ea acquirere velint, antequam externis librariis offerantur.

Opera de quibus loquor, haec potissimum sunt: 1) Antiquae Litterae annuae et similia; 2) Catalogi Provinciarum etc. antiqui; 3) Editiones antiquae Exercitiorum, Directorii, Constitutionum, Instituti etc.; 4) Opera circa Missiones antiquae Societatis; 5) Opera bibliographica Ribadeneirae, Alegambe, Sothuelli etc. antiqua; 6) Chartae geographicae antiquae Provinciarum, Missionum etc.; 7) Imagines domorum, hominum nostrorum etc. *Et si quae sunt similia.*

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 iulii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Socr. Soc. Iesu.

70.

16 iulii 1929.

Reliquiae novensilis Beati Claudii de la Colombière per domos distribuendae mittuntur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum exoptet Pater Noster ut omnes Societatis domus B. Claudii de la Colombière Reliquias habeant, Nostrorum atque fidelium venerationi pro opportunitate exponendas, eodem Patre Nostro mandante, R.^{ae} V.^{ae} tot Reliquias mitto quot sunt istius Provinciae domus, per quas eas distribuere velit. Idem directe praesto cum Missionum Superioribus.

Quod si forte nostra domorum supputatio praesertim in Missionibus manca fuisse deprehendatur et aliae propterea thecae desiderentur, id mihi R. V. indicare ne gravetur, ut statim providere possim.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 iulii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

71.

31 iulii 1929.

Novus Hispaniae Assistens constituitur et renuntiatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum de novo Assistente Hispaniae extra Congregationem Generalem eligendo peracta iam fuerint omnia, quae in Constitu-

tionibus (P. IX c. 5 n. 3) et Congregationum Generalium Decretis (Coll. Decr. d. 269) ea de re praescribuntur, reliquum est ut R.^m V.^m hisce litteris certiore faciam R. P. Ferdinandum Gutiérrez del Olmo, e Provincia Legionensi, in locum demortui R. P. Iosephi Barrachina Hispaniae Assistentem rite constitutum esse.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Jesu.

72.

7 augusti 1929.

« *Monumenta historica Societatis Iesu* » Matrigo Romam transferranda decernuntur.

AD R. P. EMMANUELEM SANCHEZ ROBLES

PRAEPOSITUM PROV. TOLETANAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Etsi nondum tempus advenit, quo totum corpus scriptorum, qui *Monumentis Historicis Societatis Iesu* edendis dant operam, ordinare possim, aliquod tamen initium eius rei faciendum puto. Itaque det operam R. V., ut P. Dionysius Fernández cum Fratre coadiutore, proximo mense octobri Romam in hanc Curiam se conferat, ex quo tempore *Monumenta Historica Societatis Iesu* domicilium Romae habere incipient.

Bibliotheca *Monumentorum*, ut par est, Romam etiam transferenda erit, cuius rei curam P. Dionysius Fernández ipse geret.

Occasionem hanc libenter arripio, ut nomine universae Societatis Provinciis Hispaniae gratias quam maximas agam pro laboribus omnis generis magno animo per annos triginta ad hoc

opus aggrediendum et sustentandum impensis, quorum Deus erit merces vestra magna nimis. Spero vos etiam in futuro hoc Societatis totius opus pro viribus adiuturos esse.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 augusti 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

73.

10 octobris 1929.

Missio Poonensis a Bombayensi Missione atque etiam a Provincia Aragoniae seiungitur et Provinciae Germaniae Superioris ut Missio dependens tribuitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Missio Poonensis in Indiis Orientalibus, iam inde ab anno 1854 Societati commissae, cum Bombayensi ita semper coniuncta erat, ut etiam post erectam distinctam Poonensem dioecesim, unam cum illa regularem Missionem a Provincia Germaniae dependentem efficeret, atque cum eadem Bombayensi Missione vires sive prosperas sive adversas nunquam non subierit. Et re quidem vera, postquam Patres Germanici tot annos illic impigre laborantes rem catholicam eo promovissent, ut copiosiores in dies fructus iure sperari possent, immani superveniente bello et strenuis illis operariis inde pulsus, ingenti Missionariorum penuria non minus quam Bombayensis Missio diu est afflictata.

Omnibus frustra pertentatis industriis, ut electae illi vineae Domini partí pristini redderentur operarii, nostro decreto die 3 decembris 1921 lato, utramque Bombayensem et Poonensem Missionem inde a die 2 februarii 1922 a Provincia Germaniae seiunximus et Provinciae Aragoniae commisimus, quae magna

cum alacritate nec sine gravi sacrificio eas excolendas suscepit. Nostris consiliis copiose e caelis benedixit providentissimus Deus; quin etiam, haud ita diu post, rursus coepta est haberi spes fore ut Patres Germanici paulatim in Indias redire possent. Quod cum primum fieri licuit, in Poonensem praesertim dioecesim missi sunt, ibique proximis hisce annis et proprium Vicesuperiorem a Superiore regulari Bombayensi pendentem habuerunt, Aragoniensibus tamen Patribus aliisque nonnullis pro viribus adiuvantibus.

Cum autem interea Poonensi dioecesi, suo Pastore diu orbata, feliciter contingerit, ut exoptatissimum Episcopum (1), quem olim sibi ereptum luxerat, archiepiscopali auctum dignitate recuperaret, cumque Provincia Germaniae Superioris ut haec Missio sibi assignaretur non semel enixe rogaverit, indeque numerosiores in dies sese offerant operarii, qui in partem ministerii huius eligi vehementer cupiant, nihil iam obstare videtur, quominus Poonensis Missio a Bombayensi separetur et proprio regulari regimine donetur. Ita etiam fiet ut Patres Aragonienses ingentibus Bombayensis Missionis operibus totos sese dedere possint, eaque impensius pro eorum zelo promovere.

Itaque re diu multumque coram Domino perpensa, Patribus Assistentibus, Aragoniae atque Germaniae Superioris Provinciarum Praepositis, Missionis Bombayensis Superiore eorumque Consultoribus in consilium adhibitis, ea potestate utentes, quam Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones Praeposito Generali tribuunt, haec quae sequuntur in nomine Domini decernimus atque statuimus:

1) Missio Poonensis a Missione Bombayensi atque etiam ab Aragoniae Provincia separetur et in regularem Societatis Missionem erecta sit et habeatur, Provinciae Germaniae Superioris addicta.

2) Fines huius Missionis Poonensis iidem sint ac fines Poonensis dioeceseos.

3) Socii aliarum Provinciarum (non tamen Aragoniae), qui in Missione Poonensi laborant, eo ipso eidem Missioni ac Provinciae Germaniae Superioris applicati sunt, ita ut solum cum utri-

(1) RR. DD. Henricum Doering S. I. (Prov. Germ. Inf.).

usque Provincialis consensu et approbante Praeposito Generali amoveri possint. Ad Socios vero Provinciae Aragoniae quod attinet, qui nunc in Missione Poonensi versantur, nihil interea innovetur; sed huius Missionis Superior et Superior Missionis Bombayensis amice inter se convenient quid de omnium Missionariorum distributione statuendum videatur, et mature nobis approbandus proponatur elenchus eorum, qui ab una ad alteram Missionem revocandi putentur.

4) Alia quaevis dubia, quae forte occurrant, Praeposito Generali item subiiciantur.

Hoc nostrum decretum hoc ipso die, S. Francisco Borgiae sacro, plenam vim habere volumus: in omnibus autem tam Aragoniae quam Germaniae Superioris Provinciarum et in praecipuis saltem utriusque Bombayensis ac Poonensis Missionis domibus, cum primum allatum fuerit, ad mensam de more legatur.

Quae hic a nobis statuta sunt, ea de caelo Rex noster et Dux supremus Christus Iesus rata habeat et confirmet, et milites suos tot in difficultatibus constitutos, Deipara Virgine Immaculata atque Indiarum Apostolo S. Francisco Xaverio intercedentibus, roboret semper atque munit et ad optatam christianae fidei victoriam perducatur.

Datum Romae, die festo S. Francisci Borgiae,

10 octobris 1929.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

74.

10 octobris 1929.

Congregatio Procuratorum in annum 1930 indicitur, et Elenchus Domorum maiorum etc. hac occasione confectus mittitur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM
ET VICEPROVINCIARUM AC SUPERIORES MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum proximo anno 1930, ex Instituti praescripto, habenda sit Congregatio Procuratorum, eam, adhibitis in consilium PP. Assistentibus, iam hodierno die, S. Francisco Borgiae sacro, indicare statui quo commodius, ut nonnullae Provinciae transmarinae postularunt, Congregationes Provinciales haberi et documenta Romam afferenda parari possint.

Itaque decerno die 26 septembris proximi anni Provinciarum Procuratores Romae adesse debere, ut postero die, quo natae confirmataeque primum Societatis memoriam quotannis recolimus, primus habeatur Congregationis consessus. Conveniendi locus erit praesens Praepositi Generalis sedes.

Praepositorum Provinciarum erit opportuno tempore Congregationem Provinciale[m] indicare, eos qui ius habent convocare, et curare ut, statim post indictam Congregationem Provinciale[m], ad mensam legantur ea quae hac occasione legi debent (1).

Quinam autem Superiores locales, utpote a P. Generali nominati, convocandi sint, et quatenus ii qui in territoriis a reliqua Provincia separatis, non tamen in Missionem aut Viceprovinciam dependentem erectis, ad eam vocandi sint, in Elencho huic epistolae adiuncto declaratur.

Ut videri potest in Elencho allato, omnibus *Viceprovinciis independentibus* ius conceditur mittendi Romam, occasione Congregationis Procuratorum, Relatorem, qui eligi debebit ad normam Formulae; quod vero ad *Viceprovincias Missionesque dependentes*

(1) Cfr. Libellus: *Ad mensam legenda variis anni temporibus*, n. 9.

attinet, quibusdam conceditur ut eodem iure utantur atque ipsa Provincia; — aliis, iisque non paucis, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciae a qua pendent; — quibusdam denique, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciale eundemque Romam, ceu Relatorem, occasione Congregationis Procuratorum.

Dubia, si quae occurrant, de iure vocis sive activae sive passivae ad Congregationem Provinciale, mihi mature solvenda proponantur (1).

Documenta triennalia mature conficiantur secundum Instructionem mox mittendam.

Meminerint Superiores omnes, nullius praeter Generalis censurae obnoxium esse litterarum commercium cum Procuratore a Provincia electo, vel cum Relatore Viceprovinciae aut Missionis. Procuratorum autem privilegium durat donec Congregatio Procuratorum solvatur (2); Relatorum vero, donec officium Romae impleverint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Francisci Borgiae,

10 octobris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Cfr. Form. Congr. Prov., n. 14.

(2) Cfr. Epit. n. 256 § 3; *Acta Rom.*, vol. V, 1927, pag. 664.

ELENCHUS

DOMORUM MAIORUM

OPERUM PLURIBUS PROVINCIIS COMMUNIUM

SEMINARIORUM NOSTRORUM PLURIBUS PROVINCIIS COMMUNIUM

VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM

*occasione Congregationis Procuratorum anni 1930
confectus.*

I.

DOMUS MAIORES.

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2°; Act. Rom., vol. V, 1925, pp. 285 sq.).

Tales sunt:

- a) Omnes Domus professae.
- b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).
- c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 § 1, 3°).
- d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit., *ibid.*), quae scholas proprias habeant.
- e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concredita sint.
- f) Residentiae maiores.

* * *

Cum autem, quod ad *Seminaria clericalia* et *Residentias maiores* pertinet, quaedam dubia esse possint, harum domorum elenchus hic adiungitur:

Assistentia Italiae

PROV. ROMANA:

Collegia seu Seminaria Pontificia Anagninum, Germanico-Hungaricum, Pium Latinum Americanum.

Resid. Romana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. NEAPOLITANA:

Seminaria Pontificia Campanum (Neapoli) et Catacense.

Resid. Neapolitana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA:

Resid. Panormitana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. TAURINENSIS:

Semin. Pont. Cularitanum.

Resid. Taurinensis.

PROV. VENETA:

Resid. Mutinensis.

In M. Calicut.: Semin. Episc. Mangalorensis.

Assistentia Germaniae

PROV. AUSTRIAE:

Convictus Theolog. Oenipontanus (« Canisianum »).

Resid. Klagenfurtensis.

PROV. BRASILIAE MERID.:

Semin. Prov. Sancti Leopoldi. — Semin. Sanctae Mariae.

PROV. GERMANIAE INF.:

Residentiae Bonnensis, Coloniensis, Holmiensis (Stockholm),
Wratislaviensis (Breslau).

PROV. GERMANIAE SUP.:

Resid. Monacensis S. Ignatii.

In M. Helvetica: Coetus I, Coetus II.

PROV. HUNGARIAE:

Resid. Budapestinensis.

PROV. NEERLANDICA:

Resid. Haga-Comitana ad B. M. V.

In M. Bataviae: Resid. Bataviensis.

Assistentia Galliae**PROV. CAMPANIAE:**

Residentiae Argentinensis (Strasbourg), Insulana Stationum, Nanceiana.

In M. Fianarantsoa: Resid. Ambositrensis.

PROV. FRANCIAE:

Resid. Parisiensis ad S. Germani.

In M. Nankinensi: Resid. S. Ioseph in Yang-king-pang (Shanghai). - Resid. Nanking.

PROV. LUGDUNENSIS:

Residentiae Gratianopolitana, Massiliensis.

PROV. TOLOSANA:

Residentiae Burdigalensis, Tolosana.

In Viceprov. Madurensi: Semin. Trichinopolitanum. - Residentiae Madurensis, Palamcottahensis, Trichinopolitana.

In M. Tananarivensi: Semin. Tananarivense. - Resid. Tananarivensis S. Francisci Xaverii (Antanimena).

Assistentia Hispaniae**PROV. ARGENTINO-CHILENSIS:**

Semin. Pontificium Bonaerense. — Semin. Ancudense.
Resid. Cordubensis.

PROV. BAETICA:

Residentiae Granatensis, Hispalensis.

PROV. CASTELLANA:

Resid. S. Sebastiani.

In M. Venezuelana: Semin. Caracense.

PROV. COLUMBIANA:

Semin. Pastense.

PROV. LEGIONENSIS:

Residentiae Santanderensis, Vallisoletana.

In Viceprov. Cubana: Resid. Habanensis.

PROV. MEXICANA:

Resid. Mexicopolitana principalis.

In M. Amer. Centr.: Semin. Concil. S. Salvatoris.

PROV. TOLETANA:

In M. Peruviana: Resid. Limensis.**Assistentia Angliae**

PROV. ANGLIAE:

Resid. Londinensis Imm. Concept.

PROV. BELGICA:

Residentiae Bruxellensis, Gandavensis.

In M. Calcutt.-Ranchen.: Semin. Episc. Ranchense.*In M. Gallensi:* Semin. Pont. Kandyense.

PROV. CANADAE INF.:

Semin. Gaspiense.

PROV. HIBERNIAE:

Resid. Dublinensis S. Franc. Xav.

In M. Australiae: Semin. Region. Melbourne. — Resid. Melbourne. S. Ignatii.**Assistentia Americae**

PROV. CHICAGIENSIS:

Resid. Mundeleiniana.

PROV. NOVAE ANGLIAE:

Resid. Bostoniensis S. Mariae.

Assistentia Slavica

PROV. CECOSLOVACHIAE:

Resid. Pragensis.

VICEPROV. IUGOSLAVIAE:

Semin. Sarajevense.

PROV. POLONIAE MAIORIS ET MAZOVIAE:

Resid. Varsaviensis.

PROV. POLONIAE MINORIS:

Residentiae Cracoviensis ad S. Barbarae, Leopolitana SS.
Apost. Petri et Pauli.

II.

OPERA PLURIBUS PROVINCIIS COMMUNIA

VEL A PRAEP. GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA

(Form. C. Prov. n. 22, 1°).

Sunt autem in praesenti:

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Pont. Institutum Biblicum.

Pont. Institutum Orientale.

Pont. Collegium Russicum.

Periodicum «Civiltà Cattolica».

quae a Praeposito Generali immediate pendent.

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Periodica: «Stimmen der Zeit».

«Die Katholischen Missionen».

«Zeitschrift für Ascese und Mystik».

communia Provinciis Germaniae Inferioris et Superioris.

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Periodicum «Etudes».

Opus «Action populaire».

communia omnibus Provinciis Galliae.

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Opus «Fomento social».

Periodicum «Razón y Fe».

communia omnibus Provinciis Hispaniae.

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ:

Periodicum « America ».

{ *commune omnibus Provin-*
ciis Americae.

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Opus Scriptorum Cracoviense.

{ *commune duabus Provin-*
ciis Poloniae.

Qui ad haec opera applicati sunt, in propria Provincia utramque vocem retinent, nisi, propter nimiam distantiam, aut voce activa uti nequeant (Form. n. 17) aut, ut dicetur in *Notandis* mox mittendis (n. 1), vocem passivam non habeant.

III.

SEMINARIA NOSTRORUM
PLURIBUS PROVINCIIS COMMUNIA
(Form. C. Prov. n. 22, 2°).

Talia habenda sunt in praesenti:

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Domus tertiae probationis Florentinae.

{ *communis quinque Provin-*
vinciis.

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Domus tertiae probationis S. Andreae.

Collegium Nostrorum Oenipontanum.

Collegium Nostrorum (Philos.) Pullacense.

{ *communia Provinciis Au-*
striae et Germ. Sup.

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Domus tertiae probationis Pare-diensis.

Collegium Nostrorum (Theol.) Lugdunense.

Collegium Nostrorum (Philos.) Jerseyense.

{ *communia Provinciis Fran-*
ciae et Lugdunensi.

Domus tertiae probationis Am-
bianensis.

Collegium Nostrorum (Theol.)
Angiense.

Collegium Nostrorum (Philos.)
Valsense.

*communia Provinciis Cam-
paniae et Tolosanae.*

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Domus tertiae probationis Man-
resana.

*communis Provinciis Ara-
goniae et Castellanae.*

Domus tertiae probationis Sal-
manticensis.

*communis Provinciis Le-
gionensi, Baeticae, Tole-
tanae.*

Collegium Nostrorum (Theol. et
Philos.) Granatense.

*commune Provinciis Baeti-
cae et Toletanae.*

IN ASSISTENTIA ANGLIAE:

Domus tertiae probationis Tre-
meirchionensis S. Beunonis.

*communis Provinciis An-
gliae et Hiberniae.*

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ:

Domus tertiae probationis Pough-
kepsiensis.

*communis Provinciis Mary-
landiae et Novae Angliae.*

Domus tertiae probationis Cle-
velandensis.

*communis Provinciis Chi-
cagiensi et Missourianae.*

Collegium Nostrorum (Theol.
et Phil.) S. Ludovici.

*commune Provinciis Mis-
sourianaе et Chicagiensi, et
(quod ad theologos) Neo-
Aurelianiensi.*

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Collegium Nostrorum (Theol.)
Lublinense.

Collegium Nostrorum (Philos.)
Cracoviense.

*communia duabus Provin-
ciis Poloniae.*

Qui ad haec Seminaria applicantur, utramque vocem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis quibus hae domus sunt communes; si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. nn. 7 et 17.

IV.

TERRITORIA SEPARATA A RELIQUA PROVINCIA

A) *In quibus idem ius viget atque in Provincia (Form. C. Prov. n. 8 § 3):*

ASSIST. ITAL.: Ins. Melita (*Sic.*).
Ins. Sardinia (*Taur.*).

ASSIST. GALL.: Algeria (*Lugd.*).
Ins. Corsica (*Lugd.*).

ASSIST. HISP.: Ins. Baleares (*Arag.*).

B) *Quibus conceditur ius mittendi unum ad Congr. Provinciale:*

ASSIST. HISP.: Ins. Canariae (*Cast.*); Rēct. Coll. Palmensis.

C) *E quibus nullus interim ad Congregationes venit:*

ASSIST. AMER.: Alaska Australis (*Calif.*).

V.

VICEPROVINCIAE INDEPENDENTES

Quibus, praeter ius, quod habent ex Instituto, mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem (Form. C. Gen. n. 7, 4°; Epit. n. 717), ius quoque conceditur mittendi Relatorem, occasione Congregationis Procuratorum (Form. C. Prov. n. 2 § 2):

ASSIST. ITAL.: Vicepr. Brasiliae Centralis.

ASSIST. ANGL.: Vicepr. Canadae Superioris.

ASSIST. SLAV.: Vicepr. Iugoslaviae.

VI.

VICEPROVINCIAE DEPENDENTES

Quibus ius conceditur mittendi:

- a) *Aliquem ad Congr. Provinciale;*
- b) *Relatorem occasione Congr. Procuratorum;*
- c) *Procuratorem ad Congr. Generalem* (Form. C. Prov. n. 2 §§ 2 et 3):

ASSIST. GALL.: Vicepr. Madurensis (*Tolos.*).

ASSIST. HISP.: Vicepr. Cubana (*Legion.*).

VII.

MISSIONES DEPENDENTES

I. — *Quibus conceditur ius mittendi:*

- a) *Aliquem ad Congr. Provinciale;*
- b) *Relatorem occasione Congr. Procuratorum;*
- c) *Procuratorem ad Congr. Generalem* (Form. C. Prov. n. 2 §§ 2 et 3 et n. 9 § 3).

ASSIST. ITAL.: M. Calicutensis (*Ven.*).

ASSIST. GERM.: M. Bataviae (*Neerl.*).

ASSIST. GALL.: M. Fianarantsoa (*Camp.*).
 M. Sienhsien (*Camp.*).
 M. Nankinensis (*Franc.*).
 M. Syriae (*Lugd.*).
 M. Tananarivensis (*Tolos.*).

ASSIST. HISP.: M. Bombayensis (*Arag.*).
 M. Aequatoriana (*Baet.*).
 M. Brasiliae Sept. (*Lusit.*).
 M. Peruviana (*Tolet.*).

ASSIST. ANGL.: M. Salisburiensis (*Angl.*).
M. Calcuttensis-Ranchensis (*Belg.*).
M. Kwangensis (*Belg.*).
M. Australiensis (*Hib.*).

ASSIST. AMER.: M. Philippinarum (*Maryl.*).

II. — *In quibus idem ius viget atque in Provincia* (Form. C. Prov. n. 9 § 2):

ASSIST. ITAL.: M. Graeca (*Sic.*).
M. Albaniensis (*Ven.*).
ASSIST. GERM. M. Danica et Suecica (*Germ. Inf.*).
M. Lithuanica (*Germ. Inf.*).
M. Helvetica (*Germ. Sup.*).
ASSIST. HISP.: M. Magdalenensis (*Columb.*).
M. Tarahumarensis (*Mexic.*).
ASSIST. ANGL.: M. Caughnawagensis (*Can. Inf.*).
ASSIST. AMER.: M. Montium Sax. (*Calif.*).
M. Dakotae Merid. (*Missour.*).
ASSIST. SLAV.: M. Orientalis (*Pol. Mai. et Maz.*).
M. Rumaenica (*Pol. Min.*).

III. — *Quibus conceditur ius mittendi aliquem ad Congr. Prov.* (Form. C. Prov. n. 9 § 3):

ASSIST. ITAL.: M. Pengpu (*Taur.*).
ASSIST. GERM.: M. Poonensis (*Germ. Sup.*).
ASSIST. GALL.: M. Trincomaliensis (*Camp.*).
M. Aegyptiaca (*Lugd.*): — Rect. Coll. Cairensis.
ASSIST. HISP.: M. Venezuelana-Panamensis (*Castell.*).
M. Wuhu (*Castell.*).
M. Ankingensis (*Legion.*).
M. Americae Centr. (*Mexic.*).
ASSIST. ANGL.: M. Guianensis (*Angl.*).
M. Gallensis (*Belg.*).

ASSIST. AMER.: M. Alaskana Borealis (*Calif.*).
 M. Iamaicensis (*Nov. Angl.*).
 M. Hondurensis (*Missour.*).

IV. — *E quibus nullus interim ad Congregationes venit:*

ASSIST. GERM.: M. Hiroshimensis (*Germ. Inf.*).
 M. Tokiensis (*Germ. Inf.*).

ASSIST. GALL.: M. Armeniae (*Lugd.*).

ASSIST. HISP.: M. Carolin.-Marian. (*Baet.*).
 M. Goana (*Lusit.*).
 M. Shiuhing (*Lusit.*).

ASSIST. ANGL.: M. Honkong (*Hib.*).

ASSIST. AMER.: M. Patnensis (*Missour.*).

ASSIST. SLAV.: M. Brokenhillensis (*Pol. Min.*).

75.

27 octobris 1929

NOTANDA QUAEDAM

OCCASIONE CONGREGATIONIS PROCURATORUM

ANNO 1930 HABENDAE.

I. — IN PROVINCIIIS.

1. — *De voce passiva in Congregatione Provinciali eorum qui versantur extra Provinciam vel in Viceprovinciis Missionibusque dependentibus* (Form. Congr. Prov. n. 19 § 1, 2°), renovatur declaratio data die 8 dec. 1926: « Vocem passivam habent ii qui intra hebdomadam commode vocari valent, idque, si dubium est, iudicio illius coetus de quo in Form. n. 16 » (*Act. Rom.*, vol. V, 1926, pag. 545, I.).

2. — *Procuratori electo mox tradatur a Provinciali exemplar Instructionis pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum*, quae nunc mittitur.

3. — *De voto Congregationis de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali* (Form. n. 72). — Ad praecavendum dubium, quod in quibusdam Provinciis occurrit, notandum est discrimen quod intercedit inter duplicem suffragationem, de qua agitur in hoc loco Formulae. In una sessione (de qua § 1) interrogantur Patres quas rationes proponendas habeant ad cogendam aut non cogendam Congregationem Generalem, et deinde suffragium ferunt de cogenda aut non cogenda; quae suffragatio iam mutari nequit. In proxima vero sessione, Patribus approbandum proponitur scriptum, in quo Secretarius «votum» Congregationis expressit, quod quidem scriptum Romae cum omnibus Procuratoribus communicandum erit priusquam ipsi suffragium ferant. Congregationis enim Provincialis est iudicare quanam ex rationibus, a Patribus allatis, voto inseri debeant et quomodo votum ipsum sit exprimendum.

4. — *De modo quo postulata in Congregatione sint examinanda* (Form. nn. 77-81). — Confirmantur ea quae declarata sunt in Epistola data d. 18 dec. 1926 (*Act. Rom.* 1926, vol. V, pp. 551 et 552).

5. — *Nomen Procuratoris electi eiusque Substituti quamprimum Romam mittatur.*

6. — *Post Congregationem Romam mox mittantur* (Form. n. 66 § 3), sigillo Provinciae et subscriptionibus Provincialis et Secretarii Congregationis munita:

a) Acta Congregationis, insertis postulatis et voto de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali;

b) (separatim) Postulata approbata a Congregatione;

c) (separatim) Votum Congregationis de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali.

Quid si haec tria commode statim mitti non possint, mittantur saltem «postulata (de quibus sub litt. b) et exemplum illius partis Actorum, quae de Congregatorum convocatione et de Mit-tendorum electione agit, quo facilius de legitima electione constare et responsa ad postulata maiore cum consideratione praeparari possint» (Form. n. 86 § 3), eaque sigillo et subscriptionibus iisdem, de quibus supra, munita.

II. — IN VICEPROVINCIIIS INDEPENDENTIBUS.

7. — Omnibus Viceprovinciis independentibus conceditur ius mittendi Relatorem occasione Congregationis Procuratorum. In cuius electione servanda sunt accurate ea quae praescripta sunt in Formula Congregationis Provincialis n. 2 §§ 4 et 6, sicut explicantur in Instructione data d. 8 decembris 1926 (*Act. Rom.*, vol. V, 1926, pp. 548-549). Patribus vero ad hanc electionem congregatis nullum est ius votum de cogenda Congregatione Generali emittendi, vel postulata nomine Viceprovinciae proponendi, cum utrumque proprium sit Congregationum Provinciarum (Cfr. *Act. Rom.*, *ibid.*, pag. 734).

8. — Electionis Relatoris conficiatur scriptum authenticum, subscribente primo Scrutatore (aut, si is electus fuerit, altero), statim Romam mittendum.

9. — Relatori electo mox tradatur *Instructio pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum*, quae nunc mittitur.

III. — IN VICEPROVINCIIIS MISSIONIBUSQUE DEPENDENTIBUS.

10. — Praepositi earum Viceprovinciarum dependentium et Superiores earum Missionum dependentium, quibus ius conceditur mittendi Romam Relatorem occasione Congregationis Procuratorum, P. Generalem mox certiore faciant utrum ipsi venturi sint an, impediti, alium, et quemnam alium, sibi substituerint. Attente autem considerent ipsi (aut iis qui eorum loco venturi sunt considerandam tradant) *Instructionem pro Procuratoribus et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum*, quae nunc mittitur.

IV. — IN OMNIBUS PROVINCIIS, VICEPROVINCIIIS, MISSIONIBUS.

11. — Documenta triennalia praeparentur secundum normas traditas in propria de his rebus Instructione.

Romae, die 27 octobris 1929.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO

PRO PROCURATORIBUS PROVINCICIARUM

ET RELATORIBUS VICEPROVINCICIARUM ET MISSIONUM

ANNO 1930 ROMAM VENTURIS.

1. — *Meminerint Procuratores* duplex sibi officium committi a Societate: primum, vi ipsarum S. Patris Constitutionum, Praepositum Generalem informandi de statu suae Provinciae; alterum, a Congr. Gen. II additum, decernendi num adsint rationes secundum Institutum nostrum Congregationem Generalem cogendi.

Porro primum officium tanti fecit Sanctus Pater Noster ut illud habuerit unum ex tribus mediis, quibus frequentiam Congregationum Generalium suppleri possit; atque ea de causa voluerit, eo etiam tempore quo itinera adeo difficilia et periculosa essent, ut ex Indiis, quarto saltem quoque anno, aliquis mitteretur (*Const.*, P. VIII c. 2, B).

Quare necesse est Procuratores hanc quoque partem sui officii magni faciant et ad illud exercendum diligenter se praeparent.

2. — *Ad has informationes parandas* Procuratores non debent quasi inquisitionem aliquam in Provincia instituere vel ratione muneris sui per domos Provinciae excurrere (Form. Congr. Prov. n. 89, 1°), sed satis habeant sedulo colligere ea quae ipsi animadverterint vel quae a Provinciali acceperint, vel quae ab aliis audierint, sive tempore Congregationis Provincialis sive post, aut quae ad se per litteras afferantur; hanc enim unam ob causam eorum litterarum commercium a cuiusvis, praeter Generalis, censura immunis est toto hoc tempore. Haec autem omnia ita collecta coram Deo attente perpendant, et maiorem Dei gloriam bonumque Provinciae et Societatis unice intendentes atque perfecta indifferencia muniti (Form. Congr. Proc. n. 33), curent ad certa capita reducere et breve quoddam commentarium conficere (Form. Congr. Proc. n. 32), cui addere ne omittant indicem quo uno veluti conspectu totius rei summa percipiatur.

Duo autem potissimum ante oculos habeant et Praeposito Generali praesertim significant: quibus in rebus Provincia pro-

gressus fecerit; quatenus detrimenta passa sit vel passura videatur.

3. — *Ad negotia quod attinet* Procuratoribus commissa, ut ea cum P. Generali peculiari ratione pertractent, ante omnia ne ea sint quae ordinaria administratione peragi possint; talia enim melius ipsae Provinciae vel Superiores locales vel subditi per litteras exponent. Negotia vero quae pertractanda assumuntur, sicut de relatione status Provinciae dictum est, in unum commentarium, indice instructum, redigantur.

4. — Cum primum Procuratores Romam advenerint utrumque commentarium Patri Secretario tradant, praeter res soli Generali forte reservandas, quae separatis pagellis ipsi Generali afferendae erunt. Sciant porro ad omnia quae ad negotia referuntur et alienum sunt momenti, opportuno tempore in scriptis suum datum iri responsum.

5. — Quae in Formula Congregationis Provincialis (n. 89, 2° et 3°) de negotiis saecularibus non suscipiendis et de ratione iter faciendi commendantur, omnes Procuratores diligenter servent ut bonum Christi odorem ubique diffundant; memores se suae quaque Provinciae personam agere eiusque famam secum ferre.

6. — Quoniam autem, secundum n. 31 Formulae Congregationis Procuratorum, informatio de statu Provinciae Praeposito Generali praebenda est *ante vel post* Congregationem, cumque omnino oporteat ut idoneum ad id tempus habeant, ex altera vero parte, Procuratorum numero haud parum aucto, impossibile prorsus sit ut sub ipsa Congregatione omnes cum Patre Generali commode agant, (praesertim si, ut saepe fit, plerique eorum, Congregatione vix habita, ab Urbe diacedere exoptent), necesse est ut Patres, qui reditum in Provinciam maturare debeant, aliquibus diebus ante Congregationem (sed non ante 20 septembris) Romam veniant. Velint igitur singuli Procuratores de die sui in Urbem adventus Patrem Secretarium tempestive certiores facere, ut dies pro colloquio cum Patre Generali cuique assignetur.

7. — Quae de Provincialium Procuratoribus hic dicuntur, etiam *Viceprovinciarum et Missionum Relatores*, qui Romam venturi sunt, sibi dicta (congrua congruis referendo) existiment. Quo autem commodius cum Patre Generali agere possint, cum

ii « non necessario eodem tempore ac Provinciarum Procuratores in Urbe adesse debeant » (cfr. Resp. d. 31 maii 1927, in *Actis Rom.*, vol. V, 1927, pp. 736 sq.), non sub ipsa Congregatione, sed ante mensem augustum aut post diem 10 octobris venire curent, monito, ut supra dictum est, Patre Secretario de tempore sui adventus. Qui vero ex dissitis regionibus expectantur, eundem P. Secretarium edocere velint de ipso suo in Europam adventu, etsi non statim Romam venire possint.

Romae, die 27 octobris 1929.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

77.

27 octobris 1929.

Petuntur programmata et scripta a Nostris edita occasione Iubilaei Summi Pontificis.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris quas ad omnes Provinciarum Praepositos die 16 decembris 1928 dedit (1), haec Pater Noster inter alia commendabat:

« In omnibus nostris ecclesiis, Collegiis, scholis, peculiare sollemnitates agantur; et in omnibus periodicis nostris ea de re apta conscribantur commentaria... — Gratum... mihi erit si certior fiam de iis quae Provinciae vel domus facturae sunt, etc ».

Iamvero de paucis tantummodo ex huiusmodi sollemnitatibus et scriptis hucusque certior facti sumus. Quod quidem ex eo fortasse explicari potest, quod complures e nostris domibus hoc iubilaeum sacerdotale Summi Pontificis nonnisi ipso mense decembri celebraturae sunt.

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pp. 100-101.

Nihilominus cum adhuc desideret Pater Noster Summo Pontifici prospectum aliquem exhibere earum rerum, quae in nostris ecclesiis et scholis facta sint occasione ipsius iubilaei, cumque annus iubilaeus usque ad proximum mensem iunium extensum iri speretur, huiusmodi documenta omnino ad nos saltem ante festa paschalia proximi anni 1930 mittantur oportet, et quidem:

1. Duo exemplaria programmatum quae, occasione illarum sollemnitatum, in singulis Provinciae domibus vel scholis typis edita sunt;

2. Duo exemplaria periodicorum sive a Nostris sive ab alumnis editorum, quae peculiari aliqua ratione de iubilaeo Summi Pontificis agunt vel eius occasione Beatissimo Patri dedicantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo D. N. I. C. Regis,

27 octobris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

78.

8 decembris 1929.

Mittitur « Instructio de conficiendis documentis triennalibus ».

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. Xti.

Quam litteris die 10 octobris datis promiseram, nunc mitto R.^{ae} V.^{ae} « Instructionem de conficiendis documentis triennalibus ». Quorundam ex his documentis paradigmata ipsa hic parata sunt, cum ad uniformitatem facilius servandam, tum ne onus illa faciendi Provinciis imponeretur.

Paulo maiores mutationes in catalogos personarum inductae sunt, attentis desideriis multoties a variis Provinciis significatis, ut hi catalogi melius fini respondeant, inutiles repetitiones vitentur, labor Provinciarum minuatur.

Ad hunc finem, re attente perpensa, visum est statuere ut deinceps Catalogi personarum primus et secundus de solis Sacerdotibus ad prima saltem vota admissis conficiantur, et quidem ita ut semel tantum pro singulis fiant, et deinde singulis proximis trienniis addatur supplementum circa ea quae in utroque catalogo natura sua sunt mutabilia. De ceteris, id est de Scholasticis et Coadiutoribus temporalibus, sufficiunt quae in Elenchis triennialibus (admissorum ad probationem, admissorum ad prima vel ultima vota, etc.) habentur: nam hac occasione visum est hos Elenchos, qui a multis annis iam non petebantur, esse restituendos.

Nemo non videt fore ut hac ratione Provinciarum labor multum minuatur, siquidem catalogus primus et secundus semel tantum et de solis Sacerdotibus conficiendus est et etiam in supplemento triennali solum de Sacerdotibus agetur.

Hoc primo anno Catalogi primus et secundus de omnibus omnino Sacerdotibus secundum novum paradigma et ad normam Instructionis redigantur; in posterum de solis fient Sacerdotibus recens ordinatis aut recens ad prima vota in Societatem admissis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1929, in festo Immaculatae Conceptionis B. M. V.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

OCCASIONE CONGREGATIONIS PROCURATORUM A. 1930

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS

ROMAM AFFERENDIS.

I. — CATALOGUS PERSONARUM PRIMUS.

In hunc catalogum referendi sunt Sacerdotes omnes qui prima saltem vota emiserunt (omissis ergo Scholasticis ad sacerdotium nondum promotis et Coadiutoribus temporalibus) et qui 1 ian. 1930 in Provincia modo stabili degent, ad quancumque demum Provinciam pertineant.

(Duo exemplaria; — adhibitis schedis Romae impressis et ad Provinciam mox mittendis. — Schedae autem ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae).

II. — CATALOGUS PERSONARUM SECUNDUS.

In hunc catalogum referendi sunt Sacerdotes omnes qui prima saltem vota emiserunt (omissis ergo iisdem atque in Catalogo primo) et qui die 1 ianuarii 1930 erunt «de Provincia». (Form. C. Prov. n. 10), i. e.:

a) Qui ex hac sunt Provincia, neque alienae applicati; ergo illi etiam qui versantur in alienis Provinciis et his non applicantur; quales ii quoque sunt qui occupantur in operibus pluribus Provinciis communibus (de quibus in Elencho, annexo Epistolae 10 oct. 1929, II; cfr. etiam Epist. 19 dec. 1926 in A. R. 1926, p. 553).

b) Qui sunt ex aliena Provincia, sed huic applicati; quales sunt ii etiam qui ex aliena Provincia applicati sunt Seminario Nostrorum huic et alienae Provinciae communi (de quibus idem Elenchus, III; cfr. eadem Epistola 19 dec. 1926 in A. R. 1926, p. 553).

(Duo exemplaria — adhibitis schedis ad Provincias mox mittendis. — Schedae autem ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae).

N. B. — 1. In neutro Catalogo afferendi sunt Patres qui applicati sunt Curiae Generalitiae, vel operibus a P. Generali immediate dependentibus (quae enumerantur in eodem Elencho, III).

2. Qui iam Sacerdotes Societatem ingressi sunt, solum post prima vota in utroque Catalogo afferendi sunt.

3. Si quod dubium occurrat de utroque Catalogo, utrum quis in huius an in alienae Provinciae Catalogos sit referendus, dubium mature inter ipsos Provinciales solvatur, ita ut nullus sit qui in aliquo Catalogo non afferatur.

III. — ELENCHI TRIENNALES ADMISSORUM IN NOVITIATUM, ADMISSORUM AD VOTA SIVE PRIMA SIVE ULTIMA, TRANSCRIPTORUM EX ALIA VEL IN ALIAM PROVINCIAM.

Triennium intelliguntur anni civiles 1927, 1928, 1929. In hunc

Elenchum referendi sunt omnes Nostri qui sunt ex Provincia, in quamcumque demum degant Provincia; etiam si applicati sint alienae Provinciae, vel Curiae Generalitiae, vel operibus a P. Generali immediate dependentibus.

(Unum exemplar, — adhibitis foliis ad Provincias missis, — foliis solutis — cuique paginae suo inscripto numero et numeratione paginarum continua).

IV. — CATALOGUS APTORUM AD GUBERNANDUM (de quo libellus: *Practica quaedam ad Formulam scribendi*, nn. 34-38).

In hoc Catalogo agendum est de Patribus qui sunt « de Provincia », ut supra explicatur de Catalogo secundo.

In prima parte afferantur informationes de iis qui *actu* gubernant (cfr. citatus libellus n. 34 § 2); — *in secunda parte*, de iis qui *olim* gubernarunt et etiam nunc censentur certo apti; addito elencho eorum qui non iam censentur apti, et significata ratione talis iudicii (ib. § 3); — *in tertio*, de iis qui *nondum* gubernarunt, sed censentur certo apti, sive proxime (i. e. hic et nunc), sive remote (i. e. supposito aliquo progressu, qui merito sperandus videtur) (ib. §§ 1 et 4). Caveatur autem a nimia severitate in tali iudicio, ne contingat, quod non est infrequens, ut sequenti triennio proponantur ut Superiores, et proinde ut proxime apti, ii qui in catalogo triennali neque ut remote apti propositi erant.

In tribus partibus Responsa Informatorum et Iudicia Consultorum referantur eo modo qui praescribitur ib. n. 48.

Omnium foliorum totius Catalogi numeratio sit continua, et omnibus foliis praeponatur index unicus nominum familiae, addito asterisco iis qui nondum gubernarunt. Etiamsi Catalogus Viceprovinciarum et Missionum dependentium conficiatur separatim, ut habetur ib. n. 36 § 2, index semper sit unicus.

(Duplex exemplar, — adhibitis foliis ad Provincias missis, — foliis solutis).

N. B. — Nihil mutatur in foliis ad Informatores destinatis, quorum paradigma a. 1925 ad Provincias missum est.

V. — LITTERAE ANNUAE, ab ultimis quae missae sunt usque ad finem anni civilis 1929 vel anni scholastici 1928-1929 (pro modo computandi, singulis Provinciis proprio), confectae ad normam nn. 39-43 libelli « Practica », et quae proinde exhibeant:

a) *Historiam* generalem Provinciae et particularem Domorum; item generalem Viceprovinciarum vel Missionum et particularem earundem Domorum.

b) *Necrologium* defunctorum, qui fuerint « de Provincia », ut explicatum est supra de Catalogo secundo.

c) *Conspectus* (seu « statistica ») *ministeriorum*.

(Unum exemplar, — charta formae romanae, ut explicatur in li-

bello « Practica » n. 3, — foliis solutis, — suo cuique paginae adscripto numero, — addito indice cum indicatione paginarum).

VI. — SUMMARIUM VITAE DEFUNCTORUM, ab ultimo quod missum est (ut explicatur de Litteris Annuis) confectum ad normam n. 44 citati libelli.

(Unum exemplar, — etc., ut de Litteris Annuis).

VII. — STATUS TEMPORALIS, de tribus ultimis annis, ut de Litteris Annuis:

a) *Arcarum* Provinciae et Missionum.

b) *Domorum*, ut explicatur in ipso paradiigmate ad Provincias misso.

c) *Operum* maioris momenti, de quibus id diserte praescribitur.

(Unum exemplar, — adhibitis ad duo priora foliis ad Provincias missis, — foliis solutis, — suo cuique folio adscripto numero, — addito in fine indice alphabetico domorum secundum nomen vernaculum loci, indicando numerum folii in quo quaeque domus reperitur).

VIII. — EXEMPLUM CONTRACTUUM PERPETUORUM MAIORIS MOMENTI, qui proximo triennio initi fuerint needum missi. Singulis contractibus subscribat Provincialis, ut de authenticitate constet; addatur lingua latina brevis explicatio rei de qua agitur.

Intelliguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili seu etiam cum privatis initae, quarum notitia sit maioris momenti ad gubernationem Societatis, vel ad historiam aliquando conscribendam.

(Unum exemplar, — charta formae romanae, — foliis solutis).

IX. — INDEX LIBRORUM EDITORUM, ab ultimo qui missus est usque ad finem anni civilis 1929, in quo referantur:

a) Nomina auctoris (familiae et baptismi), idque etiam si opus tacito vel alieno nomine editum sit.

b) Titulus operis, ea lingua qua editum est, sed characteribus latinis, et addita translatione latina.

c) Formatum libri et numerus paginarum.

d) Quota sit editio; nomen editoris, annus et locus.

Ita recensentur libri omnes a Nostreis conscripti vel translati, vel ab externis, Nostreis adiuvantibus, conscripti (non vero folia vel libelli paucarum paginarum); item articuli maioris momenti in libellis periodicis non nostris editi.

Agitur autem de auctoribus qui sint « de Provincia », ut de Catalogo secundo.

(Unum exemplar, — charta formae romanae, — foliis solutis, — numeratione paginarum continua, — secundum ordinem alphabeticum nominum familiae auctorum).

X. — INDEX DOCUMENTORUM OMNIUM quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, — subscripto nomine Provincialis.

XI. — Si forte quaedam documenta ultimorum votorum vel renuntiationum bonorum huius triennii nondum missa fuerint, ut mitti debuissent, id nunc praestetur.

N. B. — 1. Quo commodius Catalogus primus et secundus conficiantur, praeter schedas adhibendas, mittitur textus idem in charta et forma ordinariis impressus, ut ipsi Patres debitas informationes ad Catalogum primum dare valeant; utque Superiores locales (si Provinciali videatur) primam aliquam adumbrationem Catalogi secundi conscribere possint, deinde ab ipso Provinciali recognoscendam et, si opus sit, complendam vel corrigendam.

2. Quaecumque in Instructione de Provincialibus dicuntur, intelligenda quoque sunt de Praepositis Viceprovincialium et Superioribus Missionum, ita tamen ut omnia documenta Viceprovincialium et Missionum dependentium una cum documentis Provinciae a qua pendent Romam afferantur.

3. Omnia scribantur accurate et nitide, ita ut commode legi valeant. Si autem characteres formentur machina dactylographica (quod minime improbat, sed potius laudatur), atramentum sit *nigrum* (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum.

4. Omnium documentorum servetur exemplar unum in archivio Provinciae (alterum vero in archivio Viceprovinciae vel Missionis dependentis).

5. Non prohibetur quin haec documenta afferantur non ab ipsis Procuratoribus vel Relatoribus, sed per publicos tabellarios; at tunc tempestive certior fiat P. Secretarius Societatis de tempore et modo quo missa sunt.

79.

24 decembris 1929.

De conficiendo et mittendo «Statu temporali operum maioris momenti».

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

In «Instructione de documentis triennialibus occasione Congregationis Procuratorum Romam afferendis», die 8 decembris a me data (1), recensetur etiam «Status temporalis operum maioris momenti, de quibus id diserte petetur» (n. VII).

(1) V. supra, pp. 363-366.

Porro hoc nomine « operum maioris momenti » intelligenda sunt:

1. Imprimis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus, etc.), sive ad lectores excultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « *Civiltà Cattolica* »), Nuntii SS. Cordis, periodica de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2. Insuper, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habentur.

Rogo ergo R.^m V.^m ut de huiusmodi operibus, in Provincia sua existentibus, Statum temporalem conficiendum et cum ceteris documentis triennialibus mittendum curet.

In eo autem conficiendo prae oculis habeatur paradigma « Status temporalis domorum » et similis quaedam conscribatur ratio: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam in specie praecipua accepta et expensa, ita ut totius Status temporalis clarus habeatur conspectus. Ad periodica vero quod attinet, haec praeterea addantur:

a) Quot fuerint subscriptores singulis huius triennii annis?

b) Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti servantur ut externis vendantur?

c) Si, ad normam Epitomes, n. 534 § 1, 1° facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

Commendo me ss. SS.

Romae, 24 decembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

80.

25 decembris 1929.

Communicat Pater Noster duas epistolas ab Emo. Cardinali Secretario Status datas, quibus Summus Pontifex gratias Societati agendas curavit de donis iubilariis Sibi oblatis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum R. V. et omnibus Nostris laetus communico epistolam die 12 decembris datam (1), qua Summus Pontifex per Eminentissimum Cardinalem Secretarium Status mihi, atque adeo universae Societati, amplissimas iterare gratias dignatus est propterea quod « Societas Iesu tam intime, tam honeste, tam copiose, choro participaverit universae laetitiae in tam pulchra concertatione filiorum communis Patris iubilaeum sacerdotale celebrantium ».

Iterare, inquam, dignatus est: nam, die 3 decembris, sub patrocinio S. Francisci Xaverii, bene longam Beatissimus Pater nobis concesserat « audientiam » (de qua totus nuper prodiit fasciculus « Memorabilium »), in eaque, cum Provinciarum ac Missionum dona, adstantibus centum eoque amplius Societatis filiis undique collectis, Ei humiliter exhiberem, plenissimam Suam delectationem, immo vero gaudium et gratitudinem maximam haud semel significaverat, atque deinde in benevolentissimo alloquio ad nos habito eosdem animi sensus apertius confirmarat, ut in eodem « Memorabilium » fasciculo refertur (2).

Plurimas igitur, mea quoque ex parte, R.^{ae} V.^{ae} atque omnibus Patribus Fratribusque carissimis ex corde gratias ago, quod tam fideliter atque copiose meis adhortationibus respondistis, ut Societas amantissimo Patri non prorsus imparem amoris significationem offerret. Ceterum non dubito quin, etiam post annum iubilarem, supremi nostri in terris Ducis ac Magistri, semper apud Deum memores esse Eiusque intentiones pro universali Ecclesiae

(1) V. supra, pag. 186.

(2) *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VII (15 dec. 1929), pp. 461-465.

bono Deo commendare perseveraturi sitis, quemadmodum ipse Beatissimus Pater post singulas fere audientias mihi concessas instanter petere solet, Eique egomet totius Societatis nomine fidenter promitto.

Communibus pro Societate litteris alias Sanctitas Sua adiungere voluit peculiare pro nostrorum Collegiorum alumnis eodem die datas, quas item cum R. V. gaudens communico (1), eamque rogo ut omnibus carissimis adolescentibus nostrae curae commissis significare velit quanta cum animi voluptate Beatissimus Pater eorum obsequia et oblationes exceperit, quantaque cum paterni cordis laetitia me audierit dicere permagnam illam pro Clero indigena pecuniam ex multis ipsorum alumnorum sacrificiis fuisse collatam. Id autem bonae institutionis non solum fructum sed etiam signum manifestum esse, in alloquio, quod supra commemoravi, declarare non omisit: illius educationis — ait — « plene, profunde, egregie christianae, quam semper Societas voluit et praestitit ».

Spero equidem fore ut, haec tanta Summi Pontificis erga nostram Societatem benevolentia Nostros omnes etiam atque etiam impellat ad alacrius in dies « soli Domino ac Ecclesiae ipsius Sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario, serviendum » (Form. Instit. in Litt. Apost. Iulii III « Exposcit debitum »).

Copiosissima a Iesu Infante eiusque Virgine Matre divinae gratiae auxilia vobis adprecans, me vicissim R.^{ae} V.^{ae} Nostrorumque omnium sanctis Sacrificiis et precibus commendo.

Romae, die festo Nativitatis D. N. I. C., 25 decembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pag. 188.

81.

27 decembris 1929.

Litterae Encyclicae « Mens Nostra » de Exercitiis Spiritualibus per domos distribuendae mittuntur earumque notitia vulganda commendatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^{ae} V.^{ae} mitto exemplaria per domos distribuenda Litterarum Encyclicarum « Mens Nostra » quas Summus Pontifex ipso die quinquagesimi anniversarii suae sacerdotalis ordinationis universo catholico orbi dare voluit (1). Exoptat enim Pater Noster ut hoc tam sollemne documentum, quod totum est in Exercitiis Spiritualibus commendandis, a Nostris bene cognoscatur et attente perpendatur.

Curandum quoque erit ut etiam inter externos Beatissimi Patris mens et desideria apte vulgentur, sive scriptis commentariis in ephemeridibus et periodicis, sive viva voce in ipsis Exercitiis tradendis, aut alia quavis opportuna et prudenti ratione. Optimum item erit consilium has Encyclicas Litteras in propriam cuiusque regionis linguam vertere et late diffundere et in nostris praesertim Exercitiorum domibus eas singulis exercitantibus legendas atque etiam secum auferendas tradere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Ioannis Apostoli,

27 decembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pp. 190-206.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

32.

17 decembris 1928.

De Domibus Exercitiorum fovendis et dirigendis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ASSISTENTIAE GALLIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE,

P. C.

C'est avec grande reconnaissance que j'ai reçu les réponses à mon questionnaire sur les maisons d'Exercices des quatre Provinces de France. Je les ai lues avec le plus vif intérêt et j'ai pu, grâce à elles, me rendre compte d'une manière assez satisfaisante de l'état actuel de ces maisons dans l'Assistance. C'est ce qui me permet, après une étude attentive de la question, de vous donner des directions qui, je l'espère, vous seront utiles.

Pour que ces directions soient efficaces, il est nécessaire que les Nôtres soient tous intimement persuadés de l'importance capitale de cette oeuvre. C'est notre oeuvre primordiale, un ministère propre et essentiel de la Compagnie et, au témoignage de N. B. P. St. Ignace, les Exercices sont l'arme la plus puissante mise par Dieu entre nos mains pour étendre son règne dans le monde. Du fait de notre vocation, nous avons grâce d'état pour les manier *ad maiorem Dei gloriam*. Et n'allons pas croire qu'ils aient perdu de leur opportunité ou qu'ils soient moins appropriés aux besoins et aux aspirations de notre époque. L'expérience montre, au contraire, que, jamais peut-être plus qu'aujourd'hui, les âmes, même des séculiers, n'ont ressenti et exprimé le besoin et le désir d'une vie religieuse profonde, d'une direction

spirituelle solide, ferme et suivie. Des Protestants eux-mêmes, par la seule promesse de procurer un tel bienfait, étendent beaucoup leur influence. Or, il est bien certain, et l'Eglise l'affirme, que les Exercices de St. Ignace sont éminemment propres à combler ces désirs, à accomplir ces promesses. Par ailleurs, il est évident que nulle part ils ne seront donnés dans de meilleures conditions que dans les maisons expressément consacrées et adaptées aux retraites fermées. Ces maisons sont comme autant de forteresses spirituelles, que nous devons soutenir à tout prix et pourvoir des meilleurs moyens d'action.

Ma première recommandation vise le choix et la formation des hommes appliqués à la direction des maisons de retraites, au ministère des Exercices. Grave et dangereuse serait l'illusion de croire tout religieux de la Compagnie bon à pareille mission et prêt du jour au lendemain à la bien remplir. Elle réclame des aptitudes d'ordre spirituel, intellectuel et pratique, une préparation technique, faute de laquelle on ne tenterait d'adapter les Exercices aux divers retraitants qu'au risque de les dénaturer ou d'en réduire notablement la force. Cela ne s'improvise pas. Il faut donc y destiner d'avance de jeunes Pères sur lesquels on puisse fonder de sérieuses espérances, les adjoindre, dans une maison bien organisée, à un directeur expert, qui les instruit et les initie, sans trop les charger, en leur assurant les moyens et le loisir d'étudier les Exercices, d'acquérir une profonde connaissance de cet admirable livre de St. Ignace, qui s'adapte merveilleusement à toutes les spiritualités, de se mettre et de se tenir au courant des hommes et des choses de leur temps. Ils auront besoin pour cela d'avoir à leur disposition une bonne bibliothèque, bien fournie des livres et des périodiques utiles.

A la tête de chaque maison doit se trouver un directeur compétent et doué de savoir-faire. Les conditions concrètes et les circonstances engageront, suivant les cas particuliers, à concentrer dans les mêmes mains ou, au contraire, à disjoindre les attributions de Supérieur et de directeur, à régler leurs relations mutuelles. Je n'ai pas l'intention de préconiser sur ce point une formule applicable à tous les cas. Ce qui importe, c'est que celui qui reçoit la charge de diriger une maison d'Exercices jouisse, même sous la dépendance d'un Supérieur, d'une latitude suffisante dans la conduite de l'oeuvre dont il porte la responsabilité. Une telle situation n'a rien d'anormal; elle est formellement prévue par St. Ignace, par exemple dans les Constitutions (P. 4, c. 17) à propos du Chancelier d'Université. Il me paraît superflu d'insister, tant elle est évidente, sur la nécessité de maintenir en fonction ces

directeurs le plus longtemps possible et de les affranchir des occupations secondaires qui les entraveraient.

Quant aux Exercices eux-mêmes, ils porteront encore les fruits merveilleux qu'ils ont portés jadis, pourvu que ce soient vraiment les Exercices de St. Ignace et non pas des retraites quelconques qui s'en inspirent plus ou moins. L'art de les donner consiste à savoir, tout en leur demeurant absolument fidèle, les adapter néanmoins aux divers retraitants. Le B. P. Le Père excellait à concilier ces deux conditions de succès, parce qu'il avait des Exercices une connaissance profonde et qu'il avait acquis l'expérience des âmes. Nous commettrions une lourde faute si, nous laissant influencer par les critiques mal fondées de quelques écrivains modernes, nous nous relâchions de notre fidélité au livre de N. B. Père. Nous tromperions même la confiance de tant d'évêques et d'hommes éminents de tous pays qui s'adressent aux Pères de la Compagnie, attendant d'eux les vrais Exercices de St. Ignace. Si donc, par exemple, nous les « prêchons » plutôt que nous ne les « donnons », contrairement à la lettre et à l'esprit de la 2.me Annotation ; si, en dépit de la 20.me, nous négligeons d'insister sur le recueillement et le silence ; si nous laissons de côté les grandes méditations essentielles sur lesquelles porte tout l'édifice, ou si nous traitons des sujets détachés sans suivre la progression puissante du livre, nous ne sommes pas en droit de nous plaindre qu'il ait perdu de sa force et de son efficacité. Seule une vaine timidité ou l'inexpérience peuvent nous faire croire que les hommes, les jeunes gens, du moins les plus incultes ou les illettrés, sont incapables de méditer ou de garder le silence : c'est une erreur, ils s'y habituent fort bien et les faits montrent que le goût qu'ils prennent à la méditation, au recueillement, au silence en fait d'ardents propagateurs des retraites, tandis qu'une inopportune largeur a causé le déclin de maisons florissantes. J'ajoute qu'il faut tenir à donner aux Exercices un minimum de trois jours et s'efforcer de répandre toujours plus parmi les prêtres la pratique d'y consacrer, si possible, huit jours. Dans certains milieux on ne peut pas toujours disposer de trois jours pleins et l'on se contente alors de deux jours ou deux jours et demi qui, faute de mieux, ont de bons résultats et font désirer davantage. Certains appellent cela récollections : le nom est bien choisi, mais, de quelque nom qu'on se serve, il convient d'éviter en ce cas celui de retraite ou d'Exercices, qui prête à confusion.

Fidélité et adaptation sont loin de s'exclure, puisque St. Ignace lui-même, spécialement dans l'Annotation 18.me, et aussi à propos de l'élection, de la réforme de la vie, de la distribution des aumônes etc., prescrit d'accommoder les Exercices à la capacité, à la situation du

retraitant, au but qu'il se propose, au degré d'élévation de son idéal. C'est précisément le gros travail d'étudier si bien les conditions concrètes, personnelles et sociales, qu'on puisse doser et appliquer à chacun les inépuisables ressources des Exercices selon les sages avis du Directoire (c. 9). Ainsi les Exercices, appréciés et goûtés de tous, sembleront toujours nouveaux et actuels et donneront des fruits magnifiques.

Le recrutement des retraitants est de grande importance; encore faut-il qu'il soit judicieusement organisé comme il l'est, par exemple, en Hollande, et activement poussé avec le concours de tous les Nôtres. Nul n'a le droit de s'en désintéresser: par les prières, par les conseils, dans la prédication et la direction individuelle, on peut contribuer beaucoup au développement des maisons de retraites et à l'extension de leur champ d'action. Exercé avec le tact voulu, ce zèle de la diffusion des Exercices parmi les hommes et les jeunes gens nous gagnera les bonnes grâces du clergé paroissial à qui, sans porter le moindre ombrage, nous préparerons des chrétiens d'élite. En certains pays, comme l'Italie, les unions de retraitants donnent de bons résultats; rares encore en France, elles font pourtant, je le sais, l'objet de la sollicitude de quelques-uns des Nôtres; je m'en réjouis et je les encourage fort.

Je vois aussi que, à côté de nous, d'autres maisons de retraites s'établissent. Certaines sont aux mains de prêtres affectionnés à la Compagnie et aux Exercices de St. Ignace. Réservons-leur notre intérêt cordial et, dans la mesure du possible, apportons à ces prêtres zélés le concours fraternel qu'ils nous demandent.

Enfin, une condition inéluctable de succès est que la gêne pécuniaire ne paralyse pas l'action de nos maisons; malheureusement, la plupart accusent chaque année un déficit parfois considérable, ou ne le comblent qu'à l'aide de secours plus ou moins aléatoires. L'idéal serait de leur assurer des fondations. Il me semble que, en France peut-être plus facilement qu'ailleurs, un sérieux effort parviendrait à la longue à constituer pour chacune le capital nécessaire tout au moins à suppléer à l'insuffisance des ressources sur lesquelles on peut habituellement compter. Ces fondations, j'ai déjà eu l'occasion de l'écrire, ne vont en aucune manière contre l'Institut lorsqu'elles ne sont pas destinées à la sustentation personnelle des Nôtres, et les Provinciaux agiront selon l'esprit de la Compagnie chaque fois qu'ils me proposeront d'appliquer à cet effet des fonds provenant de patrimoines, d'héritages ou de legs laissés aux Nôtres. Le bon Dieu certainement

bénira tout ce qu'ils feront en faveur de cette oeuvre, la première de toutes celles que nous avons à soutenir pour sa gloire et pour le bien des âmes.

Je me recommande, mon Révérend Père, aux ss. SS. de V. R.
Rome, le 17 décembre 1928.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

83.

28 ianuarii 1929.

De studiis partium politicarum vitandis.

AD PATRES ET FRATRES PROVINCIAE ARAGONIAE.

RR. PP. ET FF. IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Omnibus notum est quantum catalaunica quaestio animos etiam catholicorum excitet atque perturbet, adeo ut grave inde periculum exoriri possit ne pessumdetur illa mentium atque cordium unio, quam Iesus Christus Dominus Noster sanxit ut signum et veluti tesseram suorum fidelium.

Ut autem clerus tum saecularis tum regularis a tanta passionum colluvie non abriperetur, sed firmus constansque adhaereret altissimo, quod ipsi commissum est, muneri, Regni Christi, quod est regnum pacis et caritatis, ubique diffundendi, Sancta Sedes plures iam normas statuit et etiam mihi commisit ut eas quas subiungo, omnibus vobis, RR. PP. et FF. in Cto. carissimi, in mentem revocarem, ac suo nomine praescriberem:

Meminerint omnes se, ante omnia, Ministros Dei et Ecclesiae agere, suosque labores ad finem suae vocationis esse dirigendos, dilatandi nempe Regnum Christi, ac propriam aliorumque perfectionem quaerendi. Quapropter prohibitum sibi esse sciant cuilibet factioni vel politicae parti adhaerere; cum enim eorum ministeria exercenda sint intra limites religionis, ipsi extra et supra quaecumque factionem esse debent.

Item in sermonibus et scriptis caveant diligenter ne aliquid etiam velate proferant vel exarent, quod videatur uni potius quam alii parti favere, aut opponi unitati Nationis.

Insuper singuli religiosi et omnes qui se profitentur bonos esse catholicos, debita reverentia colere debent Auctoritates constitutas atque iustas regionis leges observare. Cum ergo agatur de solemnibus Nationis pompis, aut occasio sese praebeat recipiendi Magistratus publicos invisentes Collegia aut Domos suas, numquam omittant signa consueta obsequii, et sincera adhaesionis pignora palam praebere tum legitimis institutionibus, tum eis qui earum veluti personam referunt atque repraesentant.

Quas normas, quo perfectius omnes Nostri observare queant, curent diligenter ne ullo modo ullave ratione sive directe sive indirecte quaestionibus politicis sese immisceant, praecipue vero iis quae quaestionem catalaunicam respiciunt. Quae enim rem politicam sapiunt pertractare, et Ecclesia religiosis hominibus prohibet, et Institutum nostrum severius adhuc a Nostris arcere praescribit (1). Superiores vero, subditorum et Societatis amore ducti, hisce sedulo invigilent, et ne leviores quidem imprudentias hac in re commissas sine debita admonitione relinquant, contra graviore vero culpas fortiter agant, easque etiam ad me deferant.

Praeterea cum ob praesentem animorum concitationem perperam dicta factaque nostra externi facile interpretari possint, caute omnino Nostri procedant, ne quid sive publice in praedicatione, conferentiis, congressibus, libris, foliis, etc., sive privatim in colloquiis vel litteris dicant aut scribant, quod quocumque modo ansam praebere possit credendi Nostros parti alicui politicae addictos esse. Et cum ex abundantia cordis os loquatur, attendat unusquisque et secum ipse consideret, ne ordinatus et spiritualis amor sive regionis suae sive magnae patriae terrestris, in inordinatum et carnalem delabatur atque degeneret. Quin immo curemus ut omnes huius inclyti regni Hispaniae cives, oculis ad caelestem illam ad quam tendimus patriam intentis, arctissimo amoris vinculo inter se in Christo Domino coniungantur, et invicem pro se, pro Rege Catholico, pro omnibus qui legitime praesunt, gratias uberes a Patre communi in caelo, exorare ne desinant.

Tandem pro peculiari obedientia, quam Societas semper Sanctae Sedi professsa est et profitetur, omnes curent ut non solum externam in omnibus exhibeant obedientiam, sed internam quoque iis omnibus quae in hac quaestione a Sancta Sede statuta vel statuenda fuerint; quod luculenter confirmabitur, si unusquisque pro viribus suis auctor fuerit ut similis obedientia ab aliis omnibus etiam saecularibus praestetur. Omnes ergo id sibi persuasum habeant nullam aliam securiorem tu-

(1) Epit. n. 700.

ioioremque viam patere, ad quaestionem istam perdifficilem solvendam pro bono et aeterna salute animarum neonon et terrestis patriae felicitate, quam perfectissimam in omnibus obedientiam erga Christi Domini Nostri Vicarium, et continuam, humilem, fiduciae plenam ad Deum deprecationem.

Commendo me vestris sanctis Sacrificiis et Orationibus.

Barcinone, die 28 ianuarii, 1929.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

4.

29 ianuarii 1929.

De mediis ad fructum ministeriorum promovendum.

AD PATRES ET FRATRES PROVINCIAE ARAGONIAE.

RR. PP. ET FF. IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Cum, divina Providentia suaviter disponente, complures hebdomadas sim apud vos versatus, Patres ac Fratres in Christo dilectissimi, quamdam veluti necessitatem experior, priusquam Romam revertar, vobis intimum animi mei solatium exprimendi, quod ex hac visitatione percepi.

Non equidem potui, quod multum optaveram, domus omnes carissimae huius Provinciae meis oculis conspiciere et cum singulis eius Filiis sermonem conserere. Sed satis accuratam rerum omnium notitiam accepi, ita ut plane perspiciam, quantum apud vos floreat studium perfectionis, quam diligenter iuvenes nostri, spes Societatis, in virtute et in litteris informentur, et quantum vigeat illa obedientiae virtus, qua tantopere Sanctus Parens Noster Ignatius cupiebat filios Societatis eminere.

Accuratius etiam intellexi, quam amplum atque pulcherrimum campum ad apostolicos labores exercendos haberetis. Vidi vestros coetus Apostolatus Orationis et vestras Congregationes Marianas, quarum plurimi socii enixe laborant, non modo ad proprium animum

amore Stmi. Cordis et Btmae. Virginis magis magisque perficiendum; sed etiam ad regnum Divini nostri Servatoris inter pueros et opifices, inter aegrotos et carceribus detentos amplificandum et contra inimicos defendendum; ita ut etiam Sodalitatibus aliarum regionum exemplum quod imitentur praebere possint. Vidi magnum opus Exercitiorum, in quod incumbitis sine ulla intermissione et uberrimo fructu. Dolui quod visere non possem clarissimum illud leprosororum nosocomium ad Fontilles, in quod tam multa caritatis flumina perpetuo confluunt, et unde tam copiosi virtutum thesauri in totam Hispaniam refluunt. Audivi quanta alacritate quam plurimi cuperent in Missionem Bombayensem venire, quam haec Provincia, quae tam multos optimosque Patres et Fratres habet in aliis Missionibus disseminatos, promptissimo animo ex obedientia et caritate suscepit. Audio denique quam strenue laboretis divinis et humanis artibus excolendis in Laboratoriis, in Specula Astronomica, in gymnasiis et in libris et ephemeridibus edendis. Pro his omnibus gratias Deo refero quam amplissimas, Eumque precor ut vires validiores quotidie vobis concedat, ut in his laboribus perseverare semper et crescere possitis.

At magno etiam dolore me affecit, Patres ac Fratres dilectissimi, quod audivi, sicut in aliis mundi partibus, ita etiam in vestra Provincia, inimicos animarum acerrime laborare ad fidem moresque corrumpendos, ad homines ab Ecclesia, quae una salvos nos praestare potest, retrahendos, ad animos denique aeternae ruinae mancipandos. Sunt quidem apud vos viri catholici bene multi, qui suas omnes vires impendunt, ad malum illud a se et a suis civibus avertendum. Sed illi ipsi fatentur, et iudicio eorum qui rerum adiuncta bene norunt confirmatur, fidem, non modo in magnis urbibus, sed etiam in remotioribus oppidis decrescere, errores ubique serpere, crescere vero numerum eorum, qui, spreta religione, recusant quominus filios suos salutaribus aquis sacri Baptismatis supponant.

Hoc debet stimulus nobis admovere, ut omnes vires intendamus, tamquam veri Socii Iesu, ad animos illos ab excidio vindicandos, ne et nobis Ecclesia, Christi personam gerens, dicere possit: « Vel Iudam non videtis, quomodo non dormit, sed festinat tradere me Iudaeis? »

Ut vos igitur pro mea parte adiuvem ad insidias inimicorum cavendas et disturbandas, quaedam vobis, pro meo officio, commendabo. Et primum quidem non desistam opportune et importune vobis suadere, iuxta normas illas sapientissimas, quas nobis Beatus Pater Ignatius in septima Constitutionum parte reliquit (cap. 2, litt. D et E), ut operum suscepiendorum delectum quam maximum habeatis.

Verum est hoc magna ex parte ad Superiores pertinere, sed ne-

cessarium est ut omnes in unum conspirent, ad normas illas Sti. Parentis quam efficacissimas reddendas. Illas igitur omnes, vel ipsi Scholastici semper ante oculos habeant velim, maximum Dei obsequium in omnibus persequendo, non solum inutilibus confabulationibus et lectionibus vitandis, sed illis ipsis rebus, quas ex obedientia susceperint, maiorem aut minorem curam et tempus tribuendo, prout viderint ad finem sibi propositum magis minusve conferre.

Ad quod proderit interdum vos ipsos colligere, et, quod solent facere homines saeculares, ad sua negotia rite ordinanda et ad maximum lucrum ex illis percipiendum; id etiam diligenter examine, num vestrum tempus vestrasque animi vires ita impendatis, ut in maiorem Dei gloriam et animorum salutem cedere possint. Si assidue in hoc unum eritis intenti, ut in dies magis apti reddamini ad Dei obsequium promovendum, et si accuratam selectionem habebitis ministeriorum, et mediorum ad ea perficienda; sentietis procul dubio quantopere crescat efficacia laborum vestrorum.

Sed alterum requiritur, sine quo labores omnes steriles evaderent, perfecta, inquam, unio animorum. Scitis quantopere cupiat Servator noster amantissimus, nos omnes vinculo caritatis fraternae intime constrictos esse, nec dubito quin huic eius supremo et praecipuo mandato obtemperetis. Sed aliquid etiam magis puto Eum a suis apostolis expetere. Vult scilicet ut unusquisque nostrum labores aliorum tamquam proprios aspiciat; vult ut aliis opem feramus verbis et operibus, si possumus, sin minus, saltem orationibus, saltem studiosum nostrum animum illis ostendendo; ita ut gaudeamus eisque gratulemur pro optimis successibus, doleamus et solatium feramus in difficultatibus adversisque casibus.

Ad hanc intimam et generosam animorum coniunctionem non modo nos urget Christi voluntas et exemplum, sed ipsa etiam ratio, quae nos docet quantum iuvet caritas ad res magnas perficiendas. Movere debet etiam exemplum hominum impiorum, qui saepissime, etsi magnopere inter se doctrinis et natura et moribus dissideant, tamen ubi agitur de Ecclesia impugnanda, omnes inter se coalescunt, et suis praepositis obediunt, et magnis etiam sacrificiis sibi impositis, hoc unum efficere student, ut se mutuo non impediant, sed, perfecta animorum coniunctione, Christi Regnum labefactent.

Ergo illi, qui filii sunt tenebrarum, ad pravam suam unionem tuendam et ad Christi Regnum evertendum, sacrificia amplectuntur; nos, Christi discipuli, cum sciamus sine sacrificio caritatem haberi non posse, sacrificium pro caritate detrectabimus?

Cum praesertim unio animorum sit bonum tam perfectum, ut ad

illud tuendum et assequendum, non solum peculiare nostros amores, consilia nostra, inclinationes nostras, sed non raro etiam opera ipsa quae videbantur in se esse meliora, relinquere debeamus. Tanto pretio emenda est caritas, sine qua nihil fit, ex qua omnia bona proveniunt.

Velim autem vos, RR. PP. et FF. CC., de quodam periculo commone, quod huic caritati magnopere obversatur, de nimia inquam severitate in iudicando de aliorum operibus. Cum enim Stus. Parens Noster Ignatius tantopere nobis commendaverit ut ad perfectiora semper oculos intendamus, periculum est ne nimis severe iudicemus de rebus, quae pro Dei gloria, vel a fratribus nostris fiunt, vel nobis etiam ipsis commendantur. Ita ut non solum eas damnemus propter defectus, quos magno acumine in eis perquirimus et invenimus, sed etiam propter maiorem perfectionem, quam forte in adiunctis omnino speculativis, minime vero in praxi et rerum veritate, habere potuissent.

Atque ita interdum accidit, ut descriptiones accipiam rerum a Nostris perfectarum satis nigris coloribus depictas; et paulo post, immo simul etiam tempore, aliae veniunt informationes a RR. DD. Episcopis et ab ipsis Legatis Pontificiis, qui bene possunt de illis rebus iudicare, quique eas sincerissimis laudibus extollunt. Immo vero aliquando vel ipsa Sancta Sedes mihi gratulatur de rebus a nostris Patribus gestis, quae antea severius a nobis iudicatae fuerant.

Defectus agnoscere, praesertim proprios, et ad meliora semper tendere, optimum quidem est. Sed eos exaggerare, etiam cum de propriis agitur, non videre bona magna quae fiunt a fratribus, divina gratia opitulante, rationem non habere adiunctorum, quae fortasse impediunt maiora bona prorsus contra voluntatem eorum qui toti sunt in labore: hoc maxime nocet et magnopere a nobis alienum esse debet, quia laedit iustitiam et caritatem, et Cordi Iesu Sacratissimo est maxime iniucundum. Quin immo, non solum impedit et retardat labores eorum qui eiusmodi reccriminationes iniustas patiuntur, sed miro etiam modo animos deprimit eorum qui hoc vitio laborant. Divina enim Providentia permittente, non raro accidit ut homines querulosi et ingenii, ut ita dicam, negativi, dum animos minuere conantur eorum qui maiore semper alacritate et spretis difficultatibus in labore incumbunt, vix magni aliquid pro Dei gloria praestent.

Amemus igitur ea quae fiunt a fratribus nostris, eisque gaudeamus: non quidem unice et spretis rebus aliorum, non ita ut nosmetipsos vana elatione aliis praeferamus; sed quoniam caritas ordinata id postulat, non est dubium quin haec sit etiam Dei voluntas, ut labores Societatis, viribus unitis promoveamus. Quo intimior erit illa animorum coniunctio et cooperatio, ita ut oratione, verbo et opere

inter nos alii alios adiuvemus, eo magis etiam florebunt nostra opera: Collegia, sodalitates, cetera opera apostolica et scientifica, in quibus unice Deum quaerere debemus. Ipsa folia periodica, quae, sive a singulis Provinciis, sive a tota Assistentia eduntur in lucem, mirum est quantum, viribus unitis, incrementum sint habitura.

Ultimum velim toti Provinciae singulari ratione commendare: rectum et assiduum usum Exercitiorum, prout nobis commendat ipse S. Parens in Constitutionibus (1). Arma sunt haec nobis a Deo tradita, quorum usum ad nosmet ipsos tuendos et ad hostes profligandos, familiarem nobis reddere debemus. Videmus ex iis quae fiunt in ipsa vestra Provincia et in aliis multis, manum Dei non esse abbreviatam. Videmus Exercitia, si hominibus ea forma proponantur, quae nobis a Sto. Parente tradita est, accommodata quidem, quod B. Petrus Faber et ipse S. Ignatius facere solebant, ad hominum indolem et temporum necessitatem, miros semper gignere fructus. Videmus homines qui iam dudum a Deo recesserant, per Exercitia ad Eum redire, illud Sti. Augustini profitentes: «Fecisti nos, Domine, ad te, inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te»; nec solum ad Deum redire, sed caelestem pacem et ardores etiam apostolicos ex divino Iesu Corde haurire.

Si omnibus quidem nostris Patribus et Fratribus cognitio et usus et amor Exercitiorum est commendandus, multo magis huic Provinciae Aragoniae, intra cuius limites insidet clara urbs illa Manresa, in qua Exercitia nata sunt. Propterea velim omnes Socios istius Provinciae, iam inde a novitiatu et deinde toto vitae religiosae tempore, sed praesertim tempore Tertiae Probationis, eniti ut ad exemplum Sti. Patris Ignatii totam vitam suam componant, ut vere Exercitiorum homines evadant, et ea variis hominum classibus tradere discant.

Atque hic quidem illud mihi Bonitas divina suggerere videtur. Plures habetis in hac Provincia, easque optimas Exercitiorum Domos, quae Superiorum et Operariorum alacritatem clare patefaciunt: Ilerdensem, Sarrianensem, Valentinam, Lucentinam. Immo etiam in Missionibus Bombayensi cogitant Patres vestri Domum Exercitiorum construere, quae prima erit in India Orientali. Colite diligenter omnes has domos, efficeite, divina adiuvante gratia, ut omnem illum fructum proferant, quem divinus Seminator exspectat. Ne sitis eo contenti, quaerite et congregare homines, sicut facitis, ubi commode possitis, et semen divinae fidei et caritatis per totam vestram Provinciam ope Exercitiorum spargite et assidue colite. Missiones etiam rurales, qui-

(1) P. IV c. 8 n. 5.

bus iam ab antiquis temporibus Patres huius Provinciae regiones totas commovebant et ad Christum trahebant, ne umquam neglexeritis: sunt enim formae quaedam populares et aptissimae Exercitia Sti. Patris ad captum hominum simpliciorum proponendi.

Sed praeter haec omnia magno afficio desiderio Sanctam illam Speluncam Manresanam, in qua Stus. Parens Ignatius, ope et intercessione Stmae. Virginis, librum Exercitiorum exaravit, notam et caram catholicis omnibus, non modo totius Hispaniae, sed etiam totius mundi, reddendi.

Velim, inquam, prope illam Speluncam Domum esse Exercitiorum quam aptissimam, in quam sacerdotes et viri saeculares ex omnibus regionibus convenient, ut ibi sublimem spiritum Sancti nostri Patriarchae melius agnoscant, quem Summus Pontifex, per Constitutionem Apostolicam (1), Patronum constituit omnium qui piis Exercitationibus spiritualibus vacant. Velim Manresam fieri locum piarum peregrinationum, quae animos fidelium a strepitu rerum mundanarum avertant et ad divinarum rerum amorem inflamment.

Ad hunc finem, et ut tota haec Provincia, quam in visceribus Christi magnopere diligo, magis in dies crescat, spiritu Exercitiorum imbuta, utque hoc Opus Exercitiorum magis in dies promoveatur, mille Missas, ex iis quae pro mea intentione dicuntur, applicabo.

Restat ut vobis omnibus, Superioribus, Patribus, Scholasticis, Fratribusque Coadiutoribus, mihi carissimis, gratias agam quam plurimas, pro tanta caritate qua me suscepistis et per totum tempus meae inter vos commorationis persecuti estis. Dator omnium bonorum vobis abunde retribuat. Pergite vestris orationibus meam infirmitatem sustinere.

Barcinone, die Sti. Francisci Salesii, 29 ianuarii, 1929.

Vestrum Frater in Christo

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) " Summorum Pontificum " d. 25 iul. 1922 (*Acta Rom.*, vol. III, 1922, pp. 404-407).

85.

27 aprilis 1929.

Pater Noster annum saecularem ab inchoata Provincia Austriae vehementer gratulatur.

AD SOCIOS PROVINCIAE AUSTRIAE.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Laetus accepi in eo esse ut carissima vestra Provincia, modeste quidem secundum prudentes normas vobis a Praeposito Provinciali traditas, sed intimo cum gaudio, debitas Deo persolvat gratiarum actiones ob primum exactum saeculum, ex quo, die 4 maii 1829, fundamenta iacta sunt novae Austriacae Provinciae, quae pristinae a S. Petro Canisio conditae haud indignam heredem sese probavit.

Laboriosum sane iter ei obtigit; at totius saeculi memoriam reco-lentes, singulis paene dixerim annis praesentissimum invenietis numquam non fuisse erga vestram Provinciam Divinae Providentiae auxilium, quale, ut unum commemorem, toto proximi magni belli tempore, vos ipsi toties vel inter gravissima pericula experti estis.

Sed, quod potissimum est, floruit semper in Provincia Austriae religiosae vitae fidelis custodia, quam a sodalibus ex Alba Russia istuc venientibus tamquam e purissimo fonte proxime hauserant Patres vestri, quamque deinde secundum leges nostras intactam servare pro munere curarunt vigiles Provinciae Praepositi. Hos inter, post P. Iacobum Pierling verum vestrae Provinciae parentem atque etiam, Assistentem ac Vicarium Generalem, de universa Societate tam bene meritum, gratissima sane apud vos memoria perseverat R. P. Petri Beckx, qui, a vestrae Provinciae regimine ad regimen totius Societatis evectus, ad mortem usque vestrae Provinciae adscriptus esse voluit. Benignissimus vero Deus et Superiorum et subditorum curis ac laboribus copiose benedixit: vestra enim tunc amplissima Provincia in tantum sociorum domorumque numerum excrevit, ut ex ea hodiernae Hungariae et Cechoslovachiae Provinciae ac Viceprovincia Iugoslaviae ortum repetant; quin et Missionem Australiae Meridionalis inchoarunt Austriaci Patres eamque in bonam spem post diuturnos labores succrescentem Hiberniae Provinciae cesserunt. Non est autem cur immerer in aliis domesticis vestris memoriis retexendis; verum mihi temperare non possum quin vobiscum, grati animi ergo, carissima quorumdam sodalium nomina recolam, quorum laus non una de causa revera in Ecclesia est. E vobis enim exierunt Eminentissimi Patres Cardi-

nales Ioannes Baptista Franzelin et Andreas Steinhuber, pietate ac scientia magis quam romanae purpurae splendore insignes; vestri sunt, inter alios complures, eximii theologiae aliarumque rerum sacrarum scriptores, P. Hugo Hurter et P. Hieronymus Noldin; vester egregius pietatis magister P. Aemilius Bülow; vester impiger ille SS. Cordis Iesu apostolus, P. Franciscus Hattler. Nec vobis defuerunt clarissimi verbi Dei praecones ac strenui in vinea Domini operarii, ut PP. Iosephus et Maximilianus Klinkowstroem, et in longinquis Americae regionibus apostolicus ille vir P. Franciscus Xaverius Weninger, ne quid dicam de aliis bene multis etiam recentioris aetatis; inter quos tamen silentio praeterire nequeo ardentem illum Vindobonae apostolum, P. Henricum Abel, cuius monumentum nuper erectum vos continenter admonet, quid vel unius fervidi operarii zelus ad maiorem Dei gloriam promovendam efficere possit.

Haec igitur domestica exempla, Reverendi Patres Fratresque carissimi, ad meliora in dies charismata aemulanda vos incitent. Ipsae huius aetatis difficultates, quibus undique res publica apud vos pro dolor exagitur, non modo vos ne frangant, sed potius ad impensius laborandum inflamment; quin et ad nova medicamenta excogitanda novae populorum necessitates impellant; nova, inquam, non utcumque at sub prudenti Superiorum ductu tentanda, et quae nova sint potius methodo quam re, cum vix ac ne vix quidem efficaciora apostolatus nostri instrumenta invenire possimus quam quae a Societate nobis praebentur quaeque tam feliciter apud vos semper adhibita sunt: Exercitia Spiritualia, cultus SS. Cordis Iesu, Sodalitates Marianae.

Et quoniam ad sustinenda praeclara opera vobis commissa (Oenipontanam Universitatem v. gr., ut hanc unam commemorem) atque ad alia complura, quae opus sunt, suscitanda, omnino necesse est ut plurimi vobiscum socientur novi Christi milites, haec assidua omnium vestrum pro cuiusque gradu cura sit, sive precibus, sive exemplo, sive prudenter cum divina gratia in adulescentium animis cooperando, ut selecti ad Societatem ingrediendam candidati multiplicentur; quo etiam fiet, ut optatissimam quoque Sinensem Missionem, quam generoso animo ante aliquot annos inchoastis, brevi vestram iure vocare et ad plenam prosperitatem adducere possitis.

Cum autem ad haec omnia assequenda optimus vester Provincialis Praepositus (1) vobis auctor fuerit, ut ad SS. Cor Iesu confugeretis, vocationum vero multiplicandarum Patronum indicaverit Sanctum Ioseph, id egomet vobiscum pro vestra carissima Provincia praestare cupiens, mille sancta Missae sacrificia offero, SS. Cor Iesu per Bea-

(1) R. P. Franciscus Hatheyer.

tissimae Virginis Mariae eiusque purissimi Sponsi ac S. Petri Canisii intercessionem assidue deprecans, ut omnibus caelestibus donis vos copiose cumulet, quo plenius vocationis vestrae finem ad maiorem Dei gloriam et ad animarum salutem assequamini.

Vobis omnibus peramanter in Domino benedico et omnium ss. SS. ac precibus me enixe commendo.

Romae, die festo S. Petri Canisii, 27 aprilis 1929.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

84.

3 maii 1929.

Quinquagesimum annum ab inito Romano Collegio externorum « Massimo » nuncupato (Prov. Rom.) Pater Noster gratulatur.

AD R. P. ERNESTUM RINALDI

E PROV. ROMANA

COLLEGII « MASSIMO » RECTOREM.

REVERENDO IN C.TO PADRE,

P. C.

Nella faustissima ricorrenza del 50° natale di codesto Istituto sento il bisogno di manifestare a V. R., e per mezzo Suo a quanti sono promotori e partecipi di questa celebrazione, i sentimenti del mio più vivo compiacimento e i voti di felicissimo successo.

Testimone bene affetto, da lunghi anni, dei laboriosi incrementi dell'Opera, non posso non partecipare vivissimamente alla gioia di chi, al compirsi del decimo lustro di vita, ne commemora le vicende e ne enumera i salutari frutti raccolti.

Ne siano rese grazie anzitutto all'amorosa bontà del Signore, da cui dobbiamo primieramente riconoscere i doni consolanti e copiosi di cristiana e civile formazione largiti nel cinquantennio trascorso. E la nostra gratitudine sia tanto più umile, quanto maggiore si è sperimentato il favore e la soddisfazione presso le famiglie anche più cospicue, le professioni più svariate, il foro e la milizia, la magistratura e il sacerdozio; chè sono mille e mille ormai le giovani vite costì educate e oggi mature, che portano attraverso la società la impronta cristiana ricevuta nell'Istituto.

E il pensiero corre pure spontaneo e grato al benemerito P. Mas-

simo (1) che, trepido della sorte di tanta gioventù, tanto operò e stentò perchè fossero costì accolte le esuli scuole del nostro Collegio Romano; corre memore a quei tanti, sia membri della nostra Compagnia, di cui il più veterano compagno felicemente superstite (2), sia esemplari Sacerdoti secolari, sia integerrimi Laici, che, fatte proprie le nobili finalità del Fondatore, gli furono al fianco nei giorni delle lagrime e in quelli del conforto e ne raccolsero la preziosa eredità.

Mi è grato poi fare rilevare, a sua lode, una nota dell'istituzione impartita al « Massimo », nota provvidenziale e delicata, certamente non isfuggita alla considerazione dei parenti. Il « Massimo » cioè, continuazione del Collegio Romano, non lo ha smentito nella pietà Mariana istillata ai suoi alunni. Poichè in esso, chiamato dapprima col nome di Istituto « dell'Immacolata », sorsero e fiorirono tosto quei puri cenacoli che si chiamano Congregazioni Mariane e, più tardi, il Ristretto dei SS. XII Apostoli, dove per il magistero della Regina dei Vergini tutti intesero il monito di tenersi lontanissimi da ogni colpa, ed alcuni, emuli del Gonzaga, l'invito a più sublimi ascensioni; in esso, la Vergine, Madre e Regina, accoglie il culto assiduo dei piccoli e dei grandi. Era giusto perciò che questa amabile e potente Patrona dell'Istituto venisse commemorata nelle feste giubilari e piace assai che si pensi di coronar queste con un pio pellegrinaggio a Lourdes.

All'azione di grazie a Dio e al compiacimento per tutto il bene operato, aggiungo l'augurio, e l'accompagno colla preghiera, che l'Istituto « Massimo » continui la sua ascesa e, lucido faro di cristiana sapienza, nobile palestra di elette virtù cristiane, dia alla Chiesa figli sempre più fedeli, assertori sempre più validi, e cittadini sempre più integri e vantaggiosi alla Patria, specialmente in quest'ora memoranda a ragione chiamata « L'ora della Provvidenza ».

Ai Superiori e ai Professori e a quanti con loro faticano nell'ardua opera dell'educazione giovanile, agli Alunni antichi, onore dell'Istituto, agli Alunni presenti, Sue trepide speranze mando di gran cuore la mia benedizione e il mio cordiale saluto. Ed affinchè più copiose scendano le celesti benedizioni sul diletto Istituto farò a tal fine celebrare mille messe.

In unione dei ss. SS.

Roma, 3 maggio 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) P. Maximilianus Massimo, Collegii Fundator († 1911).

(2) P. Aloisius Biacchi, qui plurimos annos ibi studiorum Praefectum et Professorem atque etiam Rectorem egit

85.

16 iunii 1929.

Administratio Provinciae Belgicae ita dividitur, ut, una atque integra manente Provincia, quaedam domorum sociorumque pars Viceprovinciali proxime regenda committatur (1).

AD R. P. FERDINANDUM WILLAERT

PRAEP. PROV. BELGICAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Intimo cum animi gaudio magnum cernens Sociorum operumque incrementum, quo Provincia Belgica in dies adeo succrescit, ut iam primas omnino partes inter Societatis Provincias obtineat, amplissimas vobiscum Deo refero gratias, qui vestris laboribus tantopere favere ac benedicere dignatur.

At simul maior in dies me tenet sollicitudo de meliore tam magnae Provinciae administratione procuranda: hanc enim difficiliorem evasisse quam quae ab uno utut diligentissimo Superiore praestari possit, facile R. V. quotidie experitur. Nam secundum Societatis Constitutiones et sanctas Instituti Nostri traditiones, Praepositus Provincialis non modo singulas suae Provinciae domos quotannis sedulo visitare, sed etiam singulis operibus prospicere atque etiam singulos sodales bene perspectos habere eosque apte pro cuiusque viribus ac talentis distribuere debet. Quod quidem unius Superioris vires prorsus excedit, si Provincia, quamvis angustis videatur finibus contenta, ad mille et quingentos fere, ut Belgica, numerat socios, et Collegiorum aliorumque operum multitudo ea est, quae tanto strenuorum operariorum exercitui conveniat. Accedit quod tres florentissimae exterac Missiones Provinciae Belgicae curis commissae, etsi singulae a singulis Superioribus regularibus proxime regantur, haud pauca negotia Provinciali Praeposito tractanda relinquunt.

Quapropter lumine divino instanter et assidue implorato, perpensis iis quae R. V., Consultores Provinciae, necnon alii graviores Patres de hoc negotio ad me scripserunt, re cum PP. Assistantibus collata, haec mihi in Domino statuere visum est:

Una atque integra remanente Provincia Belgica, quaedam domo-

(1) Quae hic statuta sunt, executioni sunt mandata die 24 iulii 1929, in festo S. Wlodimiri, quo die renunciatus est Viceprovincialis R. P. Iulius Misson.

rum pars Viceprovinciali administranda committetur, scilicet domus sitae in provinciis civilibus Hannoniae, Namurcensi, Leodiensi, Luxemburgensi atque, in provincia civili Brabantiae, Collegium Sancti Michaëlis Bruxellense.

Insuper Missio Kwangensis a Viceprovinciali administrabitur. Tota tamen Provincia ad eam, necnon ad Missiones Bengalensem et Gallensem sustentandas ac provehendas conferet.

Cum insuper ipsa gubernatio postulet ut curae Viceprovincialis committantur non solum domus sed etiam bene determinatus sociorum numerus, ne ullum hac in re dubium remaneat, perficiatur catalogus eorum sociorum qui Viceprovinciali immediate subiecti sint. Is catalogus secundum normas a R. V. propositas et a nobis sancitas fiat, nostraeque approbationi subiiciatur.

Harum igitur domorum, Missionis et sociorum Viceprovincialis curam gerat plenam; suum habeat Socium, suosque Consultores a Praeposito Generali nominandos; Superiores locales diriget, socios ad varia munera destinabit eosque per domos distribuet, labores Societatis proprios suscipiet et secundum principia in VII parte Constitutionum (c. 2, D. E. F.) indicata moderabitur. Quotannis omnes visitabit domos et relationes cum elenchis ad P. Generalem mittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; determinabit censores sive librorum sive articulorum dabitque facultatem eos typis mandandi (« imprimi potest »); admittet candidatos ad Novitiatum et Novitios ad prima vota. Tuebitur disciplinam religiosam et curam habebit ut in omnibus domibus vita communis secundum Epitomes praescripta et antiquas consuetudines magis magisque vigeat. Ante omnia sollicitus esse debebit ut omnes constanti animo incumbant ne quidpiam perfectionis quod divina gratia consequi possint in absoluta omnium constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda praetermittant. Denique Viceprovincialis meminerit officii sui esse et Episcopos et clerum tam saecularem quam regularem nostrae Societati devincire.

Ea tamen negotia quae universale bonum Provinciae respiciunt, nonnisi approbante Praeposito Provinciae tractet. De commercio epistolarum quae ex officio ad Praepositum Generalem scribendae sunt tam Viceprovincialis quam Superiores locales et Consultores omnes eadem prorsus servabunt praescripta quae de Provinciis sui iuris statuta sunt (Epit. n. 859); ad Provinciam vero Viceprovincialis scribet saltem secundo quoque mense et quotiescumque res postulaverint. Superiores autem domorum maiorum bis in anno, reliqui Superiores et Consultores omnes semel in anno.

Restat ut R.^{ae} V.^{ae} totique Belgicae Provinciae peramanter in Domino benedicam et faustissima quaeque adprecer, ut ea quae nunc gubernationis levandae et perficiendae gratia statuimus ad maiorem Dei gloriam et bonum animarum cedant, quod equidem per intercessionem Deiparae Virginis necnon S. Patris Ignatii, S. Ioannis Berchmans, Beati Claudii de la Colombière, hodie ad Caelitum honores evecti, a SS. Corde Iesu nobis concessum iri firmiter spero.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 iunii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

88.

15 iulii 1929.

Quoddam Pontificium Responsum de Missae celebratione in coloniis aestivis iuvenum cum quibusdam Provinciis communicatur.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. Xti.

Nuper quidam e Nostris a S. Congregatione de Religiosis petierat pro Cappellanis aliisque Sacerdotibus «qui adiutorio sunt *coloniis* iuvenum tempore feriarum, facultatem celebrandi Missam super altare portatile».

Ad quas preces eadem S. Congregatio, d. 11^a Iulii e. a., ita respondit: relatis his precibus «SS.mo Domino Nostro Pio PP. XI, in audientia diei 10 Iulii e. a. SS.mus, omnibus perpensis, respondendum mandavit: «Non expedire». Voluit insuper ut moneantur directores huiusmodi Comitatum, decere omnino ut iuvenes Ecclesiam loci conveniant tum quia est domus Dei, tum pro aedificatione incolarum».

Cum hoc Responsum apertam contineat directionem ipsius Summi Pontificis, rogo ut illud R. V. quamprimum communicare velit non modo cum iis, quos directe spectat, sed etiam cum omnibus aliis No-

stris, quorum interesse videatur, eique fideliter omnes sese accommodare curent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 iulii 1929.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

89.

25 octobris 1929.

Nuntiatur erectio Missionis Poonensis eiusque ad Provinciam Germaniae Superioris assignatio.

AD R. P. IOSEPHUM MUNDÓ

VICE-PRAEP. PROV. ARAGONIAE (1).

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum R. V. communico Decretum die 10 octobris a me latum et in Provincia vulgandum, quo Poonensis Missio a Bombayensi seiungitur et Provinciae Germaniae Superioris tribuitur (2). Quod haec Provincia vehementer optaverat, hoc praestare non poteram, donec utriusque dioeceseos fines stabili quadam ratione determinarentur. Cum autem nunc resciverim fines dioeceseos Poonensis fere eosdem permansuros esse, nihil mihi cunctandum duxi; praesertim cum mox Congregationes Provinciales indicendae sint et opportunum putaverim ut unus e Poonensi Missionem Congregationem Provinciae Germaniae Superioris adeat. Quae pressius determinanda manent, ut de Sociorum distributione et de bonis temporalibus, ea brevi amice compositum iri equidem spero, ut Superioribus duarum Missionum enixe commendavi.

Quod reliquum est, universae Provinciae Aragoniae et potissimum Bombayensibus Missionariis plurimas ex corde gratias ago ob magnum zelum, quo simul cum Bombayensi Poonensem quoque Missionem

(1) Absente Provinciali, R. P. Ioachimo Vilallonga, qui in Insulis Philippinis Visitator Apostolicus versatur.

(2) V. supra, pp. 340-342.

ab hinc octo fere annos non sine gravi sacrificio susceperunt in eaque
 tam strenue hucusque laborarunt. Non dubito quin, hac oneris parte
 deposita, studiosius (si fieri potest) in peramplam sibi relictam Mis-
 sionem excolendam se totos impendant et superimpendant, ad Christi
 regnum dilatandum firmandumque.

Toti Provinciae peramanter in Domino benedico.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 octobris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

10.

26 octobris 1929.

*Missionem Poonensem Provinciae Germaniae Superioris tributam
 Pater Noster gratulatur et commendat.*

AD R. P. FRANCISCUM XAV. HAYLER

PRAEP. PROV. GERMANIAE SUP.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTL.

Quod iam pridem desiderabam, id nunc tandem praestare potui,
 et R.^{ae} V.^{ae} mitto Decretum, quo Missio Poonensis a Bombayensi
 seiungitur et vestrae Provinciae pleno iure committitur (1), R. V.
 illud per Provinciam vulgandum curet.

Morae praecipua causa fuit quod nesciebamus quid S. Congrega-
 tio de Propaganda Fide de utriusque Bombayensis et Poonensis dioe-
 ceseos finibus statutura esset. Nunc vero cum resciverim fines dioe-
 ceseos Poonensis, parva mutatione excepta, permansuros esse ut sunt,
 nihil iam eunctandum duxi, eo quoque consilio ut vestrae Congrega-
 tioni Provinciali anno proximo celebrandae unus e Missione Poonensi
 interesse possit. Hoc enim ius illi Missionitribuendum censui, quod ei
 plurimum profecturum spero: nam et melius in Provincia cognoscetur
 et Nostrorum zelus ad eam iuvandam vehementius inflammabitur.

Cum ob hanc rationem res urgeret, a distributione Sociorum inter
 duas Missiones pressius definienda abstinui; neque de re pecuniaria

(1) V. supra, pp. 340-342.

quidquam dixi in ipso decreto: spero tamen haec omnia brevi atque amice compositum iri, ut utriusque Missionis Superiori enixe commendavi.

Magna equidem consolatione afficio, quod diuturno ac vehementi vestro desiderio ita obtemperare possum. Neque dubito quin istius carissimae Provinciae sodales, pro cuiusque gradu et munere, exoptatam Missionem sibi tandem commissam omni ratione iuvare et promovere studeant. Meminerint omnes quam multa quantaque fecerint utriusque Germaniae Missionarii in pristina florentissima Bombayensi Missionem, et eorum exempla aemulari contendant. Ita etiam fiet, ut dum in Indiis christianam fidem fovere et Christi regnum amplificare curatis, vestrae quoque Provinciae copiosa divinae largitatis dona conciliaturi sitis.

R.^{ae} V.^{ae} et toti Provinciae peramanter in Domino benedicens, commendo me ss. SS.

Romae, die 26 octobris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

91.

6 novembris 1929.

Pater Noster de Hispana Congregationum Marianarum peregrinatione Romam deducta gratias agit et gratulatur atque Marianas Sodalitates vehementer commendat.

AD OMNES PROVINCIARUM HISPANIAE PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Optimum fructum pro Ecclesia et Societate collegisse putent, quotquot ad peregrinationem Romanam, praesertim Sodalibus Marianis, augendam in difficilioribus adiunctis pecuniam et operam contulerunt; iisque me gratiorem exhibeo, qui maiori vi et zelo difficultates, quas bene nosco exstitisse, cuiusque generis fuerint, superare conati sunt.

Gratias Deo ago plurimas, qui sua benignitate Sociorum in arduo negotio obedientiam gloria et honore cumulatam voluit. Neminem namque latuit alteram peregrinationem Hispanam magna ex parte

Sodalibus Marianis, opera Societatis huc advectis, esse conflata, et hisque detractis, tenuiorem evasuram peregrinationem nationalem. Ita factum est ut Cardinalis Primas et in privatis colloquiis et in allocutione ad nostram Curiam post oratorii benedictionem habita (1), sincero quo eminet animo, gratias nobis egerit ob auxilium, cum in ceteris rebus tum in hac peregrinatione cogenda, a Societate acceptum. Immo etiam Summo Pontifice, adstante Em. Cardinali Hispalensi, pluribus Episcopis, omnibusque peregrinis, brevi oratione Congregationes Marianas maximis laudibus extulit, cum eas in praesenti laetissimam omnium spem et in posterum omnium firmissimum praesidium appellaverit.

Summus vero Pontifex, qui in generali audientia a nostro Moderatore Confoederationis Sodalitatum Marianarum non sine admiratione audivit ultra 70.000 Sodalium Marianorum in Hispania numerari, plusquam 500 Sodalibus, aliquibus etiam tenerae aetatis, manuum osculo premendam dedit, eisque in communi oratione non semel gratissima verba fecit.

Hic bonus aedificationis odor cedit in bonum Sodalitatum Mariae non solum Hispaniae sed, ratione communis vinculi, etiam ceterarum orbis regionum omnibusque commendat hos coetus Marianos, qui voluntati Praesulum et necessitatibus occurrentibus, velut acies ordinata, praesto adsint.

Nunc vero duo velim Patribus Provincialibus enixe commendare.

Alterum, ut Congregationes Marianae quam optime dirigantur secundum antiquas et genuinas earum traditiones; adeo ut Moderatores, qui sufficienter de hac re moniti, suis diversis methodis adhibendis tenaciter adhaereant, a munere removeantur, quia rem summi momenti in discrimen adducunt.

Alterum, ut Congregationes Marianae, etiam quae in nostris ecclesiis sedem habent, quoad externam activitatem fideliter Episcoporum ductum sequantur, atque ita in obedientia ceteris associationibus antecellere contentur, ut omnibus Praelatis persuasum sit nostras Congregationes eis auxilio nunquam abfuturas. Congregationes vero quae in aliis ecclesiis erectae sunt, ut patet, plene subsunt iurisdictioni Episcoporum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 novembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VI (1 nov. 1929), pag. 327.

92.

21 novembris 1929.

Quinquagesimum annum Collegii Mangalorensis S. Aloisii (Miss. Calicut., Prov. Ven.) Pater Noster gratulatur.

AD R. P. ALOISIUM AMBRUZZI
E PROV. VENETA
MANGALORENSIS S. ALOISII COLLEGII RECTOREM.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XLI.

Nunciatum mihi nuper est vos in eo esse ut quinquagesimum natalem carissimi istius Aloisiani Collegii celebraretis et mihi temperare non possum quin meos vivissimae gratulationis sensus vobis manifestem. Dum enim mente repeto, post timida Collegii exordia, ea quae assidue subsecuta sunt eiusdem incrementa usque ad praesentem splendorem, iustissimas video vobis exsistere causas laetandi quas mihi, communi Patri, fas sit in Dei laudem atque in vestram sive approbationem sive institutionem saltem attingere.

Et primum placet laudando commemorare pleniorē in dies institutionem litterariam et scientificam alumnis traditam, quae familiis satisfaciat et Auctoritati civili admodum probetur quaeque ad nobiliora munera in civium consortio gerenda adolescentes instruat et praeparet cum magno rei publicae emolumento. Quae enim boni rectique principia istinc alumni adolescentes hauserunt, iis nunc feliciter, aetate maturi et per Indicas plagas dispersi, omnem vitae et officiorum rationem moderantur et regunt.

Maiorem vero laetitiae sensum concipit animus dum ea recenset nobiliora diuturnioraque bona, quae ex religiosa eorumdem alumnorum institutione provenerunt. Deum timere Eiusque sanctissimas leges ritusque servare istic edocti, quam multi pueritiam innocentissimis moribus egerunt, agunt; quam multi adolescentiam piam, morigeram atque a pravis saeculi opinionibus abhorrentem instituerunt, instituunt! Quo in genere abstinere nequeo ab extollenda magnis laudibus duplici ea alumnorum Mariali Consociatione, in Collegio iampridem exorta, quae adolescentes melioris spei ad perfectionem virtutum, ad omnem caritatis et misericordiae operam exercendam instituit, inducit, vere purum et sincerum fermentum in massam ceterorum alumnorum immisum. Oh floreat magis in dies, in parentum consolationem, in civitatis utilitatem, in Christianae Religionis et Collegii decus!

Quae dum gratissima in Deum mente recogito vobisque et Auxi-

liaribus vestris gratulor, animos vobis, carissimi in Christo, addendos habeo ut in tanti momenti munere alacriter urgendo perstetis, rati labores vestros rei christianae non parvum emolumentum allaturos inque maximam istorum nobilissimorum populorum utilitatem cessuros. Praesens vero sollemnis celebratio virtutum et veri gaudii incrementa afferat omnibus quotquot in Collegio institutionem hauserunt, hauriunt, procurant, fovant, protegente et provehente eos omnium bonorum Auctore, benignissimo Domino, in Sui gloriam inque istius urbis utilitatem.

Quae ut large impleantur 300 Missarum sacrificia Deo offerri curabo.

Restat, carissime Pater, ut R.^{ae} V.^{ae}, Sociis, Auxiliariis et Alumnis peramanter benedictionem impertiar utque me commendem.

Romae, die 21 novembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

33.

16 decembris 1929.

Sexagesimum Congregationis Marianae Galviensis (Prov. Hibern.) anniversarium Pater Noster gratulatur.

AD P. GULIELMUM STEPHENSON

E PROV. HIBERNIAE

CONGREGATIONIS MARIANAE GALVIENSIS DIRECTOREM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Singulari cum consolatione audiavi Sodales Beatae Mariae Virginis Galvienses, memoriam maiorum suorum ter saecularem etiam repetentes, sexagesimum anniversarium suae existentiae mox celebraturos esse. Licet eius aetas officialibus documentis difficile probetur, non est dubium quod Sodalitas B. M. Virginis Galviensis inter antiquissimas numeranda sit, cum a R. P. Ioanne Paulo Oliva, Praeposito Generali Societatis Iesu, die 16 iulii anni 1672 erecta fuisse, imo iam anno 1629 primum aggregata fuisse dicatur. Quot benedictiones in suos So-

dales Galvienses impertire debuit B. M. Virgo, quae, per tot temporum quasi inter eos vitam deguerit, et cum quali materno affectu hodiernos sodales his diebus festis videat coadunatos prope altare, super quod Sanguis Filii pro filiis offertur in ipso eodem calice, quo pristini Sodales saeculi XVII utebantur! Hic igitur calix ut symbolum habeatur, symbolum perpetuae fidelitatis, quae a generatione in generationem inalterabilis, imo semper arctior transeat, Deusque faxit ut benedictiones, quae apud omnes, Matre vestra intercedente, hodiernis diebus impertientur, fructus apud vos uberrimos ferant, et apud fideles Galvienses, quos, vestris exemplis et precibus, ad Iesum per Mariam propius in dies conducetis.

Imploratam benedictionem ex corde impertiens, commendo me ss. SS.

Romae, die 16 decembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

94.

24 decembris 1929.

Novum libellum periodicum « Il Pensiero Missionario », ab Unione Missionaria Cleri in Italia editum, ut adiuvetur Pater Noster commendat.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Unio Missionaria Cleri in Italia novum libellum periodicum, — « Il Pensiero Missionario » nuncupatum, — lingua italica Romae vulgare coepit, cuius directio in ipsis aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide residet.

Huius periodici moderator, Rev. mus Dom. Hugo Bertini, Pontificii Operis Propagationis Fidei Subsecretarius, ex omnibus regionibus scriptorum operam conducere intendit, ut periodicum Romanum omnium exspectationi plane respondeat. Et quoniam scriptores nostros

ipse magni facit, me rogavit ut selectos Patres nostros ei indicarem, quos ad id praestandum invitare posset. Quod quidem me libenter facturum respondi, eum pro re pressius determinanda ad nostrum Secretarium pro Missionibus remittens, cui commisi ut, quantum fieri poterit, id consilii promovere curet.

Et sane non modo huic rei ex parte mea nihil obstat, sed valde mihi cordi est ut operi tanti momenti pro solido Missionum fructu Nostri studiose adlaborare non recusent; unde etiam fiet ut in isto periodico nostrae quoque Missiones in sua vera luce appareant.

Verum, quo maiores fructus haec nostra cooperatio producat, omnino oportet ut scripta, quae hic Romae fere sub oculis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide vulgabuntur, seriae prorsus censurae in ipsis Provinciis subiiciantur, ne quidquam in iis inveniatur, quod vel minus cum rectis principiis cohaereat, vel unioni et caritati, quam etiam nuper Summus Pontifex Missionariis tantopere commendavit, nocere possit. Id autem curae R. V., pro sua prudentia et solertia, sibi diligenter assumere ne gravetur, aptos praesertim ad huiusmodi scripta revidenda censores assignando et eorum censorio labori assidue invigilando.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 decembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

95.

27 decembris 1929.

Quinquagesimum a Lusitana Provincia restaurata anniversarium Pater Noster gratulatur.

AD R. P. CANDIDUM MENDES

PROV. LUSITANAE PRAEPOSITUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Paulo ante quam R. V. e portu solveret Missionis Brasiliae Septemtrionalis visitandae causa, pergratas mihi litteras accepi, qui-

bus R. V. omnes carissimae Provinciae Lusitanae sodales de modo celebrandi quinquagesimi a restaurata Provincia anni edocebat.

Multum mihi placuit festa fore praesertim intima, atque R.^m V.^m omnes hortari ad assiduam orationem et arctam unionem fraternam fovendam, quae non solum optimam gratiarum actionem ob plurima in tantis difficultatibus et persecutionibus a Deo accepta beneficia constituere possunt, sed etiam sine dubio media aptissima censenda sunt ad novas et copiosas caeli benedictiones obtinendas, ut vocationes qualitate et numero augeantur, et domus formationis opibus ad suum finem implendum abundant.

Communi vestrae laetitiae eo libentius adiungor, quo plures ex vobis adhuc extorres dispersam Provinciam efficiatis, atque Divinum Infans, cuius Natale celebramus, instantissime precor ut vestra opera et ministeria, vestra Collegia et domos, vestras ingentes Missiones, vos denique singulos uberrimis donis ornet et cumulet, quibus renatae in Lusitania Societatis facinora gloriosis in fastis Societatis lusitanis traditionibus optime cohaereant, quem in finem 300 Sacra pro vobis offero.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 decembris 1929.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

(Cfr. Epit. n. 18 § 1).

96.

2 martii 1929.

De suffragiis pro Provincialibus vita functis (cfr. Epit. n. 854 § 2, 9°).

Quaesita a R. V. proposita non sunt propria vestrae Missionis, sed communia toti Provinciae, immo sunt generaliora: utrum scilicet divisa vel dismembrata aliqua Provincia, novae exinde exsurgentes Provinciae teneantur ad suffragia specialia debita Provincialibus Provinciae primitivae; et si respondeatur affirmative, utrum haec obligatio eos solos respiciat qui fuerunt socii Provinciae primitivae, an omnes socios novae Provinciae?

Ad primum quaesitum respondendum est: Affirmative. Nam ratio legis videtur esse ut gratus animus erga suos maiores Superiores testetur Provincia, et haec plene verificatur in casu. Pater enim defunctus revera fuit Superior maior illius territorii, quod nunc distinctam efformat Provinciam.

Neque solutio mutatur eo quod agitur hic de Missione dependente, quia socii Missionum dependentium tenentur ad suffragia tam pro Provinciali quam pro Superiore regulari defunctis.

Ad secundum quaesitum sic respondetur. Tenentur ad haec suffragia omnes socii, non vero ii soli qui olim ad Provinciam primitivam pertinuerunt. Haec enim videtur esse obligatio collectiva territorii, non personalis unice. Similiter ad suffragia pro antiquo Provinciali tenentur etiam illi qui ingressi sunt postquam Provincialis ille munere defunctus est.

97.

16 iulii 1929.

De Commemoratione omnium Defunctorum Societatis in diem 12 novembris transferenda, si die 3 occurrat Commemoratio Omnium Fidelium Defunctorum (cfr. Epit. n. 854 § 2, 5°).

Cum proximo anno 1930 Commemoratio Omnium Fidelium Defunctorum secundum Rubricas die 3 novembris (feria II) sit peragenda, quidam Kalendarii Redactores tempestive dubium mihi proposuerunt num etiam in hoc casu Missa pro omnibus Societatis Defunctis quotannis praescripta applicanda sit ipso die 3 novembris, secundum Responsum die 31 decembris 1927 a me datum et cum omnibus Provinciis communicatum (*Acta Rom.*, vol. V, 1927, pag. 738).

Re autem attente perpensa, cum mens Societatis (ut ex decreto 8 Congregationis Generalis XIII, unde in Collectionem Decretorum d. 290, 5° a Congregatione XXVII hoc praescriptum insertum est, aperte colligitur) procul dubio sit, ut talis commemoratio non ipso die sed *post* commemorationem omnium fidelium Defunctorum celebretur, proposito dubio respondendum censeo: *negative*, et Commemorationem omnium Societatis Defunctorum in hoc casu ad diem 12 novembris esse transferendam, firmo in aliis casibus Responso supra allato.

98.

12 decembris 1929

De iure adeundi Congregationem Provinciale (cfr. Form. C. Prov. n. 22 § 2).

Ad dubium propositum: in quam Provincia Congregationem Provinciale cum utriusque vocis iure adire debeat P.N.N., qui pertinet ad Provinciam Poloniae Maioris et Mazoviae et nunc est Rector Collegii Maximi Cracoviensis in Provincia Poloniae Minoris, quod Philosophis utriusque Provinciae est commune, re accurate perpensa respondeo: eum vocem activam et passivam in Provincia Poloniae Minoris habere.

Ratio vero est haec, quod exceptio num. 22 § 2 Formulae Congreg. Prov., qua statuitur eos qui Seminario communi applicati sunt vocem activam et passivam in sua Provincia originis

retinere, de solo num. 7 Formulae, minime vero de num. 6 valet: extensio enim huius exceptionis ad num. 6 tam gravis est, ut omnino expressa eius mentio fieri debuisset, quae tamen facta non est.

99.

31 decembris 1929.

De Litteris Apostolicis quae a Novitiis considerandae sunt sub prima probatione et deinde sexto quoque mense (cfr. Epit. nn. 66, 1°; 155).

Ad dubium propositum: quatenam sint illae « praecipuae Litterae Apostolicae » quae a Novitiis sub prima probatione et deinde sexto quoque mense considerandae sunt (cfr. Ex. c. 1 n. 13; c. 4 n. 41), respondeo:

Sunt Litterae Apostolicae Iulii III « Exposcit debitum », 21 iul. 1550; Gregorii XIII « Ascendente Domino », 25 maii 1584; Pii VII « Sollicitudo omnium Ecclesiarum », 7 aug. 1814; Leonis XIII « Dolemus inter alia », 13 iulii 1886.

100.

31 decembris 1929.

De informationibus quae, finito tertio probationis anno, dandae sunt de Tertianis.

Servandus est usus, de quo in antiquis Ordinationibus Generalium cap. III tit. 3 n. 9, ut finito tertio probationis anno Rector et Minister informationes de singulis dent Praeposito Provinciali; ad quem igitur uterque litteras directe scribat, in quibus quid in in unoquoque laudandum, quid forte minus probandum videatur, notet.

B) ALIA RESPONSA

(Cf. Epit. n. 18 § 2).

101.

7 martii 1929.

De litteris testimonialibus aliisque documentis Candidatorum (cfr. Epit. nn. 59-62).

Accepi R.^{ae} V.^{ae} epistolam qua mihi exponebat rationem in sua Provincia adhibitam quoad comparanda documenta pro acceptatione Candidatorum; accepi simul folium typis impressum in quo recensentur documenta quae requiruntur, et gratias ago.

Si bene intellexi, Pater quidam a R. V. deputatus, adiuvat Candidatum in parandis documentis requisitis, ita ut sit ipse Candidatus qui a Curiis Episcopalibus et, si eius condicio ferat, ex Superioribus Ecclesiasticis praefata documenta petat, sit ipse qui ea Superioribus Societatis det.

Iamvero, licet nihil prohibeat quin ipse Candidatus litteras testimoniales postulet, tamen in Codice I. C. (can. 545 § 1) diserte edicitur litteras testimoniales dandas esse non ipsis adspirantibus, sed Superioribus religiosis. Insuper ex sola petitione Candidati non oritur Episcopis et ceteris obligatio *iuridica* dandi testimoniales litteras. Quare regulariter ipse Provincialis litteras illas petere deberet (1).

Praeterea minus congruere videtur cum mente Codicis, si Candidatus declaretur admittendus antequam litterae testimoniales acceptae sint, seu antequam Provincialis noscat nihil obstare ex parte illarum informationum. Id regulariter fieri non debet, ne res videatur considerari ut mera formalitas. Dico *regulariter*, quia in quibusdam casibus locus erit benigniori legis interpretationi, ut videre est in recenti Responso die 20 novembris 1928 dato (2).

Inter documenta in vestro foliolo recensita et a Candidato afferenda video sub n. 4 designari testimonium bonae valetudinis a medico indeterminato exaratum. Suppono nos aliunde certiores fieri de physica aptitudine Candidati ad nostrum vitae genus, nam generatim parum fidere possumus testimonio medici ab ipso Can-

(1) In libello "*Practica quaedam ad Formulam scribendi*", (n. 53) proponitur quaedam ad id formula, quae commode adhiberi possit.

(2) *Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pag. 142 (n. 78).

didato electi et vitae nostrae forte omnino ignari. Ut testimonium huiusmodi vere sit utile, videtur dandum a medico a nobis eligendo, qui vitam nostram cognoscat et cuius iudicio nos fidamus.

102

Variis Provinciis datum.

De facultate unam e primis Missis Nostrorum Neo-Sacerdotum celebrandi in paroecia suorum parentum (cfr. Epit. n. 247 § 2).

Ratione habita maioris Dei obsequii, quod nobis semper et in omnibus quaerendum est, diligenter consideravi quae R. V. mihi retulit de fructibus, quos sperare licebit si Nostris Neo-Sacerdotibus permittatur brevi post susceptos sacros Ordines Missam in paroecia suorum parentum celebrare; praesertim, quod vobis persuasum est id magnopere collaturum esse cum ad pietatem fidelium promovendam tum ad augendam existimationem status sacerdotalis et ipsius nostrae Societatis; unde certe secuturum, ut uberior messis vocationum ad sacerdotium et ad vitam religiosam colligatur.

His rationibus serio perpensis, et re cum PP. Assistantibus communicata, iudico in Domino concedendum esse R.^{ae} V.^{ae} ut, pro suo prudenti iudicio, talem facultatem suis Neo-Sacerdotibus facere possit, his tamen conditionibus:

1) Ut prima Missa celebretur in ipsa domo ubi sacri Ordines suscipiuntur: nam Neo-Sacerdotes ante omnia sunt membra religiosae familiae ad quam pertinent et quae est Societas Iesu. Postea vero opportuno tempore, cum socio a Superiore designato, adire poterunt paroeciam ubi parentes degunt, ut ibi celebrent.

2) Ut caveant a nimia pompa et externa festivitate, quae ad apparatus mundanum potius quam ad pietatem et aedificationem ordinatur, memores spiritualium fructuum, quorum gratia inter suos sacerdotale munus exercent.

3) Ut post breve tempus, duorum vel trium dierum, paroeciae paternae valedicant, et ad villam Theologorum se recipiant.

Ut patet, hisce meis litteris nullum ius cuiquam confertur ad Missam in patria celebrandam. Facultas tantum fit Provinciali id

permittendi, quando opportunum esse in Domino iudicabit, ob motiva superius allata. Omnino etiam ratio habenda erit propinquitatis vel longinquitatis locorum, nec concedi potest ut longiora itinera suscipiantur in detrimentum nostrae paupertatis.

103.

Variis Provinciis datum.

De usu facultatis dimittendi (cfr. Erit. nn. 71, 72, 91).

Sciat R. V. facultatem dimittendi, etiamsi per exceptionem telegrammate fuerit communicata, non valere pro dimissione invitati, nisi id expresse additum fuerit.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS III - ANNO 1930

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1930

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS III - ANNO 1930

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1930

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

	<i>Pag.</i>
1. — 22 martii 1929. — Erigitur in Brasilia nova Praelatura « Adamantea » nuncupata, Societati commissa	419
2. — 15 ianuarii 1930. — Approbantur Officium, Missa, Elogium B. Claudii de la Colombière Confessoris	423
3. — 18 ianuarii 1930. — Conceditur facultas celebrandi in nostris ecclesiis triduanas festivitates novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae	430
4. — 31 ianuarii 1930. — Renovatur facultas emittendi prima vota extra domum novitiatus, servatis servandis	431
5. — 4 februarii 1930. — Summus Pontifex gratias agit ob Missas Sibi a Patre Nostro oblatas occasione diei iubilare	432
Latina interpretatio	433
6. — 7 februarii 1930. — Summus Pontifex sociis Apostolatus Orationis gratias agit ob plurima obsequia iubilare Sibi exhibita	434
Latina interpretatio	435
7. — 15 martii 1930. — Prorogatur usque ad finem Iubilare facultas excipiendi confessiones peregrinorum	435
8. — 30 martii 1930. — Allocutio Summi Pontificis ad Sodales Marianos qui Ei omnium Sodalitatum vota occasione Iubilare exhibebant.	436
Latina interpretatio	444
9. — 7 aprilis 1930. — Summus Pontifex gratias agit Sodalibus Marianis ob vota et munera Sibi oblata	449
Latina interpretatio	450
10. — 21 maii 1930. — Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi triduanas festivitates de novo Beato Claudio de la Colombière	451
11. — 26 maii 1930. — Peculiare indultum ad Iubilare luendum conceditur peregrinis, qui Romam venient occasione proximarum Canonizationum	452
12. — 30 maii 1930. — Facultates variae renovantur ad septennium pro Directoribus Apostolatus Orationis	453

	<i>Pag.</i>
13. — 15 iunii 1930. — Summus Pontifex gratias agit pro sollemni Academia die 11 iunii coram Se habita ab alumnis Universitatis Gregoriana et Institutorum Biblici et Orientalis, et quaedam nomismata inter ipsos distribuenda mittit	455
14. — 29 iun - 5 iul. 1930. — Conceditur facultas et datur Instructio pro triduanis festivitibus celebrandis in honorem novorum Sanctorum Societatis	456
15. — 25 octobris 1930. — Summus Pontifex Eminentissimum Cardinalem Caietanum Bisleti designat, qui Sanctitatis Suae nomine novis Universitatis Gregoriana aedibus benedicat easque inauguret.	459
16. — 6 novembris 1930. — Eminentissimus Card. Caietanus Bisleti, nomine Summi Pontificis, novas Universitatis Gregoriana aedes sollemniter dedicat	460
17. — Anno 1930. — Additiones quaedam elogiis S. Aloisii et S. Francisci Xaverii in Martyrologio Romano inserendae	463

**Acta canonizationis SS. Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues
et Sociorum Martyrum
et S. Roberti Card. Bellarmino :**

18. — 25 novembris 1925. — Decernitur reassumptio causae canonizationis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum.	465
19. — 25 novembris 1925. — Decernitur reassumptio causae canonizationis B. Roberti Card. Bellarmino	467
20. — 4 maii 1930. — Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem B. Roberti Card. Bellarmino obtinendam .	468
21. — 4 maii 1930. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de miraculis B. Roberti Card. Bellarmino	470
Oratio Patris Nostri	470
Responsum Summi Pontificis	472
22. — 11 maii 1930. — Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum	476
23. — 11 maii 1930. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de miraculis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum	478
Oratio RR. DD. Caroli Cremonesi	478
Responsum Summi Pontificis	479
24. — 18 maii 1930. — Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem BB. Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum canonizationem	481
25. — 18 maii 1930. — Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem B. Roberti Bellarmino canonizationem	483

	<i>Pag.</i>
26. — 18 maii 1930. — Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de « tuto »	485
Oratio RR. DD. Ioannis Rosi	485
Responsum Summi Pontificis	487
27. — 19 maii 1930. — Summus Pontifex in Consistorio secreto Eminentissimorum Cardinalium suffragia de BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum, et B. Roberti Card. Bellarmino canonizatione exquirat; — itemque in Consistorio publico sollemnem de eorundem Beatorum canonizatione perorationem excipit	490
28. — 22 maii 1930. — Summus Pontifex, Cardinalium et Episcoporum suffragiis in Consistorio semipublico exquisitis, sollemni canonizationum dies indicit	492
29. — 29 iunii 1930. — In sollemni canonizatione Beatorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum, Martyrum, Roberti S. R. E. Card. Bellarmino, Ep. et Conf., et Theophili a Curte, Confessoris.	495
I. — Ordo servandus in supplicatione	495
II. — Responsiones ad Postulationes.	499
III. — Formula decretoria Canonizationis.	500
IV. — Homilia SS. Domini Nostri	501
30. — 29 iunii 1930. — Litterae Decretales quibus Beatis Ioanni de Brébeuf, Isaaco Jogues et Sociis Martyribus, Societatis Iesu sodalibus, Sanctorum honores decernuntur.	503
31. — 29 iunii 1930. — Litterae Decretales quibus Beatus Robertus Card. Bellarmino Societatis Iesu Sanctorum fastis accensetur	518

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS ETC.

32. — 3 iulii 1929. — Quaedam finium mutationes decernuntur archidioecesis Calcuttensis et dioecesis Trichinopolitanae, ideoque etiamstrarum respective Missionis Calcuttensis (Prov. Belg.) et Viceprovinciae Madurensis (Prov. Tolos.)	533
33. — 8 decembris 1929. — Instructio Sacrae Congregationis de Propaganda Fide « circa propriam atque legitimam in gubernandis Missionibus auctoritatem »	534
34. — 25 ianuarii 1930. — Fines reguntur inter dioecesim Poonensem et archidioecesim Bombayensem	539
35. — 15 februarii 1930. — Altior ritus conceditur Domui probationis Prov. Venetae pro festo S. Mariae ad Nives, ob insignem imaginem S. Mariae Maioris, quae sub titulo Matris Divinae Gratiae ibi pie colitur	540
36. — 21 iunii 1930. — Festum B. Ioannis de Britto Martyris ad altiorem ritum pro Lusitana Provincia evehitur	541

	<i>Pag.</i>
37. — 25 iunii 1930. — Favores quidam liturgiei conceduntur ad decennium ecclesii dioecesis Ranchensis in Indiis Orientalibus	541
38. — 26 iunii 1930. — Festum Sancti Titularis et Patroni Seminarii Episcopalis Ranchensis in Indiis Orientalibus (Prov. Belg.) perpetuo transfertur in diem 17 iulii	543
39. — 4 iulii 1930. — Ecclesiis dioecesis Ranchensis conceduntur ad septennium Indulgentiae propriae ecclesiarum Societatis	544
40. — 5 iulii 1930. — Festum BB. MM. Sinensium conceditur Vicariatus Apostolicis de Wuhu, de Anking, de Pengpu	544
41. — 19 iulii 1930. — Favores quidam liturgiei ad quinquennium conceduntur Sanctuario SS. Martyrum Canadensium prope Midland (Viceprov. Canad. Super.)	545
42. — 25 iulii 1930. — Summus Pontifex benefactoribus Universitatis Tokiensis in Iaponia (Prov. Germ. Infer.) gratias agit et benedicit	546
43. — 21 augusti 1930. — Indulgentia plenaria « toties quoties » die festo S. Francisci Xaverii ad decennium conceditur Ecclesiae Cathedrali Tuticorinensi in Indiis.	546
44. — 7 novembris 1930. — Prorogatur facultas anticipandi sollemnitatem festi S. P. Ignatii in Collegiis Provinciae Belgicae	547
45. — 22 novembris 1930. — Provinciis Canadae Inferioris et Marylandae-Neo Eboracensi ac Viceprovinciae Canadae Superioris conceditur ritus duplex II classis pro festo SS. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isanci Jogues et Sociorum	548

Epistolae quaedam officiosae et gratulatoriae :

46. — 10 ianuarii 1930. — Summus Pontifex iuvenibus Scotis « Boy Scouts » gratias agit et virginis Margaritae Sinclair virtutes commendat ac laudat	549
47. — 26 februarii 1930. — Eminentissimus Cardinalis Praefectus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Patri Georgio Payen vehementer gratulatur	550
48. — 14 martii 1930. — Summus Pontifex quinquagesimum annum a condito Mangalorensi Collegio S. Aloisii vehementer gratulatur, eique benedicit	551
49. — 12 aprilis 1930. — Libellum periodicum « Le Missioni d. C. d. G. » Summus Pontifex laudat et commendat	552
50. — 21 aprilis 1930. — Summus Pontifex librum « L'organisation internationale et la Papauté souveraine » laudat eiusque auctori benedicit.	553
51. — 10 maii 1930. — Auctori libelli « Manuale pratico per le Missioni al popolo » Summus Pontifex gratulatur et benedicit	553
52. — 26 maii 1930. — Summus Pontifex libellum periodicum « Manresa » (Prov. Arag.) laudat et commendat	554

	<i>Pag.</i>
53. — 30 maii 1930. — Ob quosdam theologicos libros Sibi exhibitos Summus Pontifex gratias agit et benedicit	555
54. — 4 iunii 1930. — Auctori libri « Préparation des Tout-Petits à la Première Communion » Summus Pontifex gratias agit et benedicit	556
55. — 18 iunii 1930. — Auctori libri « Pour collaborer » Summus Pontifex gratulatur et benedicit.	556
56. — 22 iulii 1930. — Summus Pontifex auctori vitae P. Leonardi Lessii gratulatur et benedicit	557
57. — 24 iulii 1930. — Summus Pontifex gratias agit alumnis Collegiorum Americae Septemtrionalis ob preces Deo fusas pro populo Russico.	558
58. — 7 novembris 1930. — Summus Pontifex Patri Remigio Vilariño quinquagesimum vitae religiosae annum gratulatur et benedicit .	559
59. — 13 novembris 1930. — Summus Pontifex gratulatur et benedicit Operi Missionum ruralium	560
60. — Febr. 1929 — Nov. 1930. — Quaedam Epistolae Eminentissimi Cardinalis Secretarii Status ad gratias agendas pro obsequiis Summo Pontifici alicubi exhibitis vel pro quibusdam muneribus a Nostris Romam missis occasione iubilaei sacerdotalis Sanctitatis Suae.	561
I. — Ad P. Paschalem Aloisi Masella	561
II. — Ad R. P. Włodimirum Piątkiewicz	562
III. — Ad P. Paschalem Aloisi Masella	563
IV. — Ad P. Ioannem Bapt. Creixell	563
V. — Ad R. P. Stephanum Jambreković	564
VI. — Ad R. P. Iacobum Kilroy	565
VII. — Ad R. P. Ferdinandum Willaert	565
VIII. — Ad R. P. Iosephum van Baal	566
IX. — Ad P. Antonium Viziak	567
X. — Ad R. P. Iacobum Severino	567
XI. — Ad R. P. Ioannem M. Barrella	568
XII. — Ad Rev.mum P. Włodimirum Ledóchowski	569
XIII. — Ad P. Carolum Beretta	570
XIV. — Ad R. P. Augustinum Tesio	570
XV. — Ad R. P. Gulielmum C. Nevils.	571

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

	<i>Pag</i>
61. — 5 ianuarii 1930. — Congregationes Sacrorum Rituum de miraculis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum, atque B. Card. Roberti Bellarmino Nostrorum precibus commendantur	575
62. — 25 ianuarii 1930. — De triduanis sollemnitatibus in honorem novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae	576
63. — 11 februarii 1930. — De Collegio Scriptorum iuxta Curiam Praepositi Generalis constituendo deque historicis Societatis documentis apte vulgandis.	577
64. — 15 februarii 1930. — Congregationes Sacrorum Rituum de Beatorum mox canonizandorum miraculis Nostrorum precibus commendantur	581
65. — 24 februarii 1930. — De tristissima rei religiosae in Russia conditione et quid a Nostris praestandum sit	582
66. — 19 martii 1930. — Decernitur Societatis nostrae Domos in Lithuania regulare secundum Codicem Iuris Canonici Provinciam constituere	588
67. — 25 martii 1930. — Nuntiatur mutatio Assistantis Italiae et novus Procurator Generalis nominatur	589
68. — 30 iunii 1930. — De neo-Sacerdotibus aliisque Patribus Scholasticis in apostolicis ministeriis non occupandis	591
69. — 10 iulii 1930. — De novis Sanctis Societati nuper concessis rite colendis et invocandis	593
70. — 24 iulii 1930. — Novus « Elenchus Facultatum » promulgatur et communicationis modus edicatur	594
71. — 25 iulii 1930. — Nuntiatur novus Director generalis delegatus Apostolatus Orationis	595
72. — 27-30 septembris 1930. — Acta quaedam Congregationis Procuratorum LX ^{ae} Romae in aedibus Praepositi Generalis habitae a die 27 ad 30 septembris 1930	596
I. — Elenchus PP. Congregatorum	596
II. — Prima P. N. adhortatio ad PP. Procuratores	597
III. — Altera P. N. adhortatio ad PP. Procuratores	612
IV. — Actus consecrationis coram SS. Cordis Iesu monumento a P. N. recitatus	621
73. — 30 octobris 1930. — Mittuntur documenta ad Congregationem Procuratorum nuper celebratam pertinentia	622

	<i>Pag.</i>
74. — 13 novembris 1930. — Missiones pristinae Provinciae Missouriianae inter Missouriianam et Chicagiensem Provincias distribuuntur.	624
75. — 21 novembris 1930. — Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro R. P. Ladislao Jankiewicz, Assistente Slavico, vita functo.	626
76. — 31 decembris 1930. — Quaedam ad litteras ex officio scribendas pertinentia et alia id genus in memoriam rediguntur.	628

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

77. — 1 ianuarii 1930. — Ad Praepositos Provinciales et Superiores Missionum Americae Latinae.	633
78. — 10 martii 1930. — Pater Noster gratias agit et gratulatur alumnis et ex-alumnis Collegii Mangalorensis S. Aloisii (Miss. Calicut., Prov. Ven.) occasione quinquagesimi anni a Collegio condito.	634
79. — 15 aprilis 1930. — De Congregationibus Marianis iuvandis et fovendis in Gallia.	636
80. — 20 aprilis 1930. — Mittitur instructio de Seminariis Minoribus Societatis pro Provinciis Italiae.	639
81. — 12 maii 1930. — De finibus Missionum de Wuhu (Prov. Castell.) et Ankinensis (Prov. Legion.) in Sinis aliquantulum mutandis.	658
82. — 21 maii 1930. — Beatus Andreas Bobola caelestis novae Assistentiae Slavicae Patronus renuntiatur.	659
83. — 22 iulii 1930. — De festo mox celebrando Manresae occasione Litterarum Encyclicarum « Mens Nostra » deque sacerdotum conventu ibi habendo Pater Noster vehementer gratulatur.	660
84. — 7 augusti 1930. — Quinquagesimum annum a Toletana Provincia restituta Pater Noster vehementer gratulatur.	661
85. — 8 septembris 1930. — Administratio Provinciae Argentino-Chilensis ita dividitur, ut Regio Chilensis proprio Viceprovinciali proxime regenda committatur.	663
86. — 18 octobris 1930. — De mutuis inter Congregationes Marianas et Actionem Catholicam in Italia relationibus atque de iisdem Marianis Congregationibus impensius fovendis.	666
87. — 13 novembris 1930. — Occasione distributionis Missionum inter Missouriianam et Chicagiensem Provincias decretae Socios utriusque Provinciae Pater Noster alloquitur.	675
88. — 26 novembris 1930. — Administratio Provinciae Californiae ita dividitur, ut Regio Montium Saxosorum proprio Viceprovinciali proxime regenda committatur.	677

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

	<i>Pag.</i>
89. — <i>1 ianuarii 1930.</i> — De iis qui, dum prima vota nuncupantur, adesse possint.	681
90. — <i>22 augusti 1930.</i> — De Litteris testimonialibus pro Candidatis ad Societatem	682
91. — <i>27 septembris 1930.</i> — De schola et studio linguae latinae in novitiatu	683
92. — <i>31 decembris 1930.</i> — De intentione ad quam Litaniae Communes recitandae sint	683

B) ALIA RESPONSA.

93. — <i>1 ianuarii 1930.</i> — De capillorum cultu	684
94. — <i>23 ianuarii 1930.</i> — De modo recurrenti ad Sanctam Sedem	684
95. — <i>27 septembris 1930.</i> — De commemorando quotannis mandato Societati commisso promovendi cultum SS. Cordis Iesu	685
96. — <i>27 septembris 1930.</i> — De mensibus aliquot ad modum tertiae probationis Fratribus Coadiutoribus ante ultima vota concedendis.	686
97. — <i>27 septembris 1930.</i> — De edendis libris vitam Sanctorum Nostrorum aptius narrantibus	686
98. — <i>27 septembris 1930.</i> — De modo et tempore, quo Patres ad gradum iam promoti annua Exercitia Spiritualia peragere possunt	687
99. — <i>27 septembris 1930.</i> — De usu latini sermonis in tradendis Clero Exercitiis Spiritualibus et de magno huius ministerii momento.	687

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

22 martii 1929.

Erigitur in Brasilia nova Praelatura «Adamantea» nuncupata, Societati commissa (1). — Constit. Apost.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Cura universae Ecclesiae, Romanis Pontificibus divinitus commissa, postulat ut novae in orbe catholico ecclesiasticae circumscriptiones constituentur, quoties id in spirituale dominici gregis bonum cedere videatur. Cum itaque venerabilis Frater Noster Archiepiscopus Cuiabensis, colatis cum Apostolico Nuntio in Brasiliana Republica consiliis, ab Apostolica Sede suppliciter petierit, ut, pro suae Ecclesiae faciliiori et meliori gubernatione, pars territorii a sua archidioecesi dismembraretur et in Praelaturam *Nullius* dioceseos erigeretur, Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consulto, oblatas preces benigne excipiendo censuimus. Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant, consensu, a praefata Archidioecesi Cuiabensi territorium, finibus ut infra describendis circumscriptum, seiungimus ac separamus illudque in Praelaturam *Nullius* erigimus, quam ab urbe *Diamantino* «Adamanteam» nuncupari volumus.

Novae huius Praelaturae fines ad septemtrionem iidem erunt ac illi qui Statum *Matto Grosso* a Statu *Pará* dividunt, a confluente fluminum *Telles Pires* (quondam *S. Manoel*) et *Juruena*

(1) Commissa est Viceprovinciae Brasiliae Centralis.

usque ad *Xingú* flumen; ad occidentem *Juruena* flumen ab ipsius cum memorato flumine *Telles Pires* confluente, usque ad suas origines; deinde vero recta linea usque ad caput fluminis *Jaurú*; ad meridiem linea recta a capite *Jaurú* fluminis ad fluminis *Jaucoara* ostium in flumen *Paraguay*; hinc alveus ipsius fluminis *Jaucoara*, usque ad eius caput; ab hoc autem recta linea usque ad fluminis *Pary* caput; inde linea recta usque ad locum ubi flumen *Quiebó* in flumen *Cuiabá* influit, et per istud usque ad eius caput, ab hoc recta linea usque ad fluminis *Paranatinga* caput; ab huius autem fluminis capite, recta item linea, usque ad flumen *Kuluene* caput; ad orientem autem *Kuluene* et *Xingú* flumina, usque ad limites Status *Pará*.

Novae huius Adamanteae Praelaturae *Nullius* ita erectae et circumscriptae sedem et cathedram in urbe *Diamantino* statuimus, atque Ecclesiam Immaculae Mariae Virgini dicatam ad Ecclesiae Praelatitiae gradum et dignitatem evehimus; eidemque sedi et praelatitiae Ecclesiae omnia iura ac privilegia tribuimus, quibus ceterae sedes et praelatitiae Ecclesiae in Brasiliana Republica gaudent. Eandem vero Praelaturam *Nullius* Adamanteam Metropolitanae Ecclesiae Cuiabensi suffraganeam eiusque Praelatos Archiepiscopi Cuiabensis pro tempore iuri metropolitico subiicimus. Quum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in hac nova Praelatura Canonorum Capitulum instituat, indulgemus, ut interim pro Canonicis Dioecesani Consultores instituantur. Quod vero attinet ad huius novae Praelaturae regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, ad documentorum traditionem aliaque huiusmodi, rite servari iubemus quae sacri canones et decreta Concilii Plenarii Americae Latinae, Romae anno millesimo octingentesimo octogesimo nono celebrati, praescribunt. Quod autem ad Clerum in particulari spectat, statuimus ut, simul ac Praelaturae erectio facta fuerit, eo ipso clerici censeantur adscripti Ecclesiae illi, in cuius territorio legitime exstant. In dotem ac mensam ipsius Praelaturae adsignamus et attribuimus oblationes, subsidia et bona quaecumque, quae ad hoc conferentur, praeter ea quae ad hunc finem iam collecta sunt. Demum iuxta ea quae in praefato Concilio Plenario Americae Latinae decreta sunt, etiam ab hac Praelatura eiusque sumptibus duo delecti iuvenes, aut modo saltem unus, non intermissa vice,

ad Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe mittantur, ut sub fere oculis Romani Pontificis in spem Ecclesiae instituantur.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia executioni mandanda deputamus venerabilem Fratrem Benedictum Aloisi Masella, Archiepiscopum titularem Caesariensem in Mauritania et in Brasiliana Republica Apostolicum Nuntium, eidemque necessarias et opportunas facultates tribuimus, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et ipsi onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem, infra sex menses, ab his Litteris receptis computandos, transmittendi authenticum exemplar peractae executionis.

Volumus autem ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest, vel qui sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu, notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque omnibus ad quos spectat individualiter observari debere, et si secus, super his, a quocumque, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque.

Nemini autem has Litteras Nostras dismembrationis, erectionis, evocationis, concessionis, statuti, derogationis, mandati et voluntatis Nostrae infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem Omni-

potentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-
gesimo vigesimo nono, die vigesima secunda mensis Martii,
Pontificatus Nostri anno octavo.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH, CAROLUS Card. PEROSI,
Cancellarius S. R. E. *S. Congr. Consist. Secretarius.*

ALFONSUS CARINCI, *Prot. Apostolicus.*

DOMINICUS SPOLVERINI, *Prot. Apostolicus.*

NOTA. — *Huius Constitutionis Apostolicae executionem sibi commis-*
sam perfecit Excellentissimus Nuntius Apostolicus Brasiliae per
hoc Decretum:

BENEDICTUS ALOISI MASELLA

Archiep. tit. Caesariensis

IN REPUBLICA FOEDERATORUM STATUUM BRASILIAE

NUNTIVS APOSTOLICVS.

Cum Sanctitas Sua Nobis committere dignata sit executionem
Bullae, cuius initium « Cura Universae Ecclesiae » diei 22 mensis
Martii anni 1929, qua Eadem Sanctitas Sua a territorio Archidioecesis
Cuiabensis partem seiunxit illamque in Praelaturam *Nullius* erexit
ab urbe « Diamantino » *Adamanteam* nuncupandam, per praesens
exsecutoriale Decretum praefatam Bullam, tamquam si de verbo ad
verbum hic transcripta esset, auctoritate Nobis ad hoc specialiter tri-
buta, executioni demandamus.

Bona vero, iura, res, documenta, respicientia loca vel personas,
quae, vi Bullae, ab Archidioecesi Cuiabensi ad novam Praelaturam
supradictam transeunt, ad ipsam transferantur.

Praeterea exemplar authenticum huiusmodi exsecutorialis Decreti,
in Archivo sive Archidioeceseos Cuiabensis, una cum Bulla originali,
sive novae Praelaturae, caute custodiatur.

Datum Flumine Ianuario, die 26 mensis Aprilis a. D. 1930.

L. ✠ S.

† BENEDICTUS, *Archiepiscopus Caesariensis,*
Nuntius Apostolicus.

AEGIDIUS LARI,

Nuntiaturae Apostolicae Auditor.

2

15 ianuarii 1930.

Approbantur Officium, Missa, Elogium B. Claudii de la Colombière Confessoris. — Decr. S. Rit. Congr.

Die 15 Februarii

IN FESTO

B. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE, *Confessoris*

Duplex

(In Dioecesibus Augustodunensi et Gratianopolitana, necnon in Provincia Lugdunensi S. I., Duplex maius).

IN I VESPERIS

V. Amavit eum Dominus et ornavit eum.

R. Stolum gloriae induit eum.

Ad Magnif. Ant. Similabo eum * viro sapienti, qui aedificavit domum suam supra petram.

Oratio

Domine Iesu Christe, qui beatum Claudium, sacratissimi Cordis tui servum fidelem et amatorem eximium efficere dignatus es: eius nobis intercessione concede: ut eiusdem sacratissimi Cordis tui virtutibus induamur et affectibus inflammemur: Qui vivis.

Et, post Commemorationem Feriae in Quadragesima, fit Commemoratio Ss. Faustini et Iovitae Martyrum.

Ant. Istorum est enim regnum caelorum, qui contempserunt vitam mundi, et pervenerunt ad praemia regni, et laverunt stolas suas in sanguine Agni.

V. Laetamini in Domino et exsultate, iusti.

R. Et gloriamini, omnes recti corde.

Oratio

Deus, qui nos annua sanctorum Martyrum tuorum Faustini et Iovitae sollemnitate laetificas: concede propitius: ut, quorum gaudemus meritis, accendamus exemplis. Per Dominum.

In Quadragesima, Lectiones I Nocturni Iustus, de Communi, 2º loco.

IN II NOCTURNO

Lectio iv

Claudius de la Colombière in oppido Sancti Symphoriani de Ozon in Gallia ortus est, parentibus genere et pietate conspicuis. Patribus Societatis Iesu Lugduni instituendus commissus et inter Marianos sodales adlectus, duodeviginti annos natus eandem Societatem Iesu Avenione ingressus est, in eaque iam inde a tirocinio eximium religiosae perfectionis exemplar sese exhibuit. Cum ante tum post sacerdotium susceptum humaniores litteras egregie docuit et magna cum laude verbum Dei nuntiare coepit. Tertiae demum probationi secundum sancti Patris Ignatii leges applicatus, mirabiles in corde suo ascensiones disposuit, atque heroico plane voto, usque ad obitum fidelissime servato, singulas vel minimas Ordinis sui regulas perfecte adimplendi, sese adstrinxit.

R. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem aeternam.

Ÿ. Iustum deduxit Dominus per vias rectas et ostendit illi regnum Dei. Et.

Lectio v

Mox, post sollemnem quatuor votorum professionem Paredium mittitur, illius collegii regimen suscepturus. Quod quidem divino consilio factum esse haud immerito existimatur, ut sancta Margarita Maria Alacoque, ad cultum Sacratissimi Cordis Iesu plene perfecteque stabiliendum eundemque per totum orbem, liturgica quoque instituenda festivitate, propagandum, opportunum auxilium sibi a Domino promissum in beato Claudio inveniret. Hic autem incredibili quodam ardore ad illum cultum promovendum laboravit adeo, ut fidelis Sacratissimi Cordis servus perfectusque amicus atque etiam apostolus iure meruerit appellari; eo vel magis quod alios quoque Societatis Iesu sodales sacro illo igne beatus Claudius incendit, qui deinde eiusdem cultus assertores exstiterunt insignes. Eius vero scripta statim post mortem vulgata hanc pietatis formam mirum in modum foverunt.

R. Amavit eum Dominus et ornavit eum: stolam gloriae induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum.

Ÿ. Induit eum Dominus loriceam fidei, et ornavit eum. Et.

Lectio vi

Paredio, post sesquiannum, Londinum piae Eboracensis Ducissae concionator missus, in illa Regis Angliae aula quasi in sancto virtutis domicilio vitam biennio transegit, Dei gloriae animarumque saluti

procurandae unice intentus; idque tam feliciter, compluribus quoque haereticis ad catholicam fidem reductis, ut propterea contumeliis calumniisque ab Ecclesiae hostibus impeteretur: quin et in carcerem detrusus et demum ab Anglia expulsus est. In patriam reversus aegrotus, post alia remedia frustra tentata, in Parediense collegium sibi carissimum redire iussus, in eodem, ut Dei voluntati obtemperaret, tandiu moratus est, donec, die decimo quinto februarii anni millesimi sexcentissimi octogesimi secundi, se Sacro Cordi Iesu totum committebat, innocentissimam animam efflavit, anno vitae suae primo supra quadragesimum vix expleto. Demortui praeclaram sanctitatem Margarita Maria Alacoque, eius gloriam in caelis speculata, palam nec semel proclamavit; eiusque nomen deinceps tam longe lateque dici potest laudatum, quantum terrarum tenet Sacratissimi Cordis Iesu religio. Accedente autem miraculorum testimonio, praeclarum hunc sacerdotem, secundum Cor Dei revera factum, Pius Undecimus Pontifex Maximus, quinquagesimum sacerdotii sui annum agens, Beatorum honoribus decoravit.

R. Iste homo perfecit omnia quae locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam: * Quia te vidi iustum coram me ex omnibus gentibus. *Ps.* Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad caelestia regna. Quia. Gloria Patri. Quia.

IN III NOCTURNO

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Lectio vii

Matth. 11, 25-30

In illo tempore: Respondens Iesus dixit: Confiteor tibi, Pater, Domine caeli et terrae, quia abscondisti haec a sapientibus, et prudentibus, et revelasti ea parvulis. Et reliqua.

Homilia Sancti Petri Canisii presbyteri.

Notae in evangelicas lectiones: in festo S. Mathiae Ap.

Peculiariter hic Evangelii locus admonet, quanti Christus, non potentes et sapientes huius mundi, sed suos parvulos faciat: horum enim nomine ingentem capit laetitiam, et singulares Deo Patris gratias agit; illis ipsis arcana et reliquis abscondita mysteria cum benevolentia summa revelat atque manifestat; curam eorum sustinet, qui sunt, ut Paulus vocat, malitia parvuli, quoniam nihil mali cuiquam inferunt, et sua humilitate et innocentia contenti, modeste vivunt, ut Christi oves electae et spiritu pauperes possint appellari.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum. *Ÿ.* Ecce homo sine querela, verus Dei cultor, abstinens se ab omni opere malo, et permanens in innocentia sua. Ipse.

Lectio viii

Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis et ego reficiam vos. Huius evangelicae sententiae tunc maxime meminerō, cum ad mensam Dominicam fuerit accedendum, ut me ipsum per illam excitem commoveamque. Et est sane, inter alios usus et fructus venerabilis Eucharistiae, hic quoque uberrimus, quod Christus illic spiritu et carne nobis praesens, tamquam hospes dulcissimus, credentes suos ut invitat humanissime, ita et liberalissime pascit, suum nempe Corpus et Sanguinem, quo nihil maius habet in vita mortali, impertiens atque hoc caelesti manna convivas reficiens, planeque illi veteri vaticinio satisfaciens: Edent pauperes et saturabuntur, et laudabunt Dominum qui requirunt eum; vivent corda eorum in saeculum saeculi.

R. Sint lumbi vestri praecincti, et lucernae ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis. *Ÿ.* Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit. Et. Gloria Patri. Et.

Lectio ix, in Quadragesima, de Homilia Feriae; extra Quadragesimam de Ss. Faustino et Iovita Mm., ut in Breviario; sicubi vero ix Lectio alicuius Officii commemorati non sit dicenda, erit sequens

Lectio ix

Discite a me quia mitis sum et humilis corde. Primarias huius Magistri virtutes, mansuetudinem et humilitatem, in quibus addiscendis nulli unquam cessandum est, sedulo consector: hae quippe, sicut Caput ipsum, ita et viva eius membra mirum in modum illustrant, ac fidelium conscientias, quae ipsi per caritatem inhaerent, in placidissima tranquillitate locant atque conservant. Proinde monet etiam fideles Apostolus, ut Christiani vocatione sua digne ambulent cum omni humilitate, mansuetudine et patientia, supportantes invicem in caritate.

Te Deum laudamus.

AD LAUDES

Ÿ. Iustum deduxit Dominus per vias rectas.

R. Et ostendit illi regnum Dei.

Ad Bened. Ant. Euge, serve bone * et fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudium Domini tui.

Oratio

Domine Iesu Christe, qui beatum Claudium sacratissimi Cordis tui servum fidelem et amatorem eximium efficere dignatus es: eius nobis intercessione concede: ut eiusdem sacratissimi Cordis tui virtutibus induamur et affectibus inflammemur: Qui vivis.

Et, post Commemorationem Ferae in Quadragesima, fit Commemoratio Ss. Faustini et Iovitae Martyrum.

Ant. Vestri capilli capitis omnes numerati sunt: nolite timere: multis passeribus meliores estis vos.

V. Exsultabunt Sancti in gloria.

R. Laetabuntur in cubilibus suis.

Oratio

Deus, qui nos annua sanctorum Martyrum tuorum Faustini et Iovitae solemnitate laetificas: concede propitius: ut, quorum gaudeamus meritis, accendamus exemplis. Per Dominum.

IN II VESPERIS

V. Iustum deduxit Dominus per vias rectas.

R. Et ostendit illi regnum Dei.

Ad Magnif. Ant. Hic vir despiciens mundum * et terrena triumphans, divitias caelo condidit ore, manu.

Oratio Domine Iesu Christe, *ut supra.*

Et, in Quadragesima, fit Commemoratio Ferae.

MISSA

Die 15 Februarii

B. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE

Confessoris

Introitus

Act. 13, 22

Inveni virum secundum Cor meum, qui faciet omnes voluntates meas. Ps. 72, 1 Quam bonus Israël Deus, his qui recto sunt corde!
V. Gloria Patri.

Oratio

Domine Iesu Christe, qui beatum Claudium, sacratissimi Cordis tui servum fidelem et amatorem eximium efficere dignatus es: eius nobis intercessione concede; ut eiusdem sacratissimi Cordis tui virtutibus induamur et affectibus inflammemur: Qui vivis.

Et, in Quadragesima, fit Commemoratio Feriae in Missis non conventualibus.

Deinde Commemoratio Ss. Faustini et Iovitae Martyrum, ut in Missali.

Lectio epistolae Beati Pauli Apostoli ad Ephesios.

Ephes. 3, 8-9 et 14-19

Fratres: Mihi omnium sanctorum minimo data est gratia haec, in gentibus evangelizare investigabiles divitias Christi, et illuminare omnes, quae sit dispensatio sacramenti absconditi a saeculis in Deo, qui omnia creavit. Huius rei gratia flecto genua mea ad Patrem Domini nostri Iesu Christi, ex quo omnis paternitas in caelis, et in terra nominatur, ut det vobis secundum divitias gloriae suae, virtute corroborari per Spiritum eius in interiorem hominem: Christum habitare per fidem in cordibus vestris: in caritate radicati et fundati, ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quae sit latitudo, et longitudo, et sublimitas, et profundum: scire etiam supereminentem scientiae caritatem Christi, ut impleamini in omnem plenitudinem Dei.

Graduale. Ps. 107, 2, 4, 5. Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum; cantabo et psallam in gloria mea. *℣.* Confitebor tibi in populis, Domine, et psallam tibi in nationibus; quia magna est super caelos misericordia tua. Alleluia, alleluia. *℣. Ps. 111, 1.* Beatus vir, qui timet Dominum: in mandatis eius volet nimis. Alleluia.

Post Septuagesimam, omissis Alleluia et Versu sequenti, dicitur

Tractus. Ps. 72, 25, 26, 28. Quid enim mihi est in caelo? et a te quid volui super terram? *℣.* Defecit caro mea et cor meum: Deus cordis mei et pars mea, Deus, in aeternum. *℣.* Mihi autem adhaerere Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam.

✠ Sequentia Sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Matth. 11, 25-30

In illo tempore: Respondens Iesus, dixit: Confiteor tibi, Pater, Domine caeli et terrae, quia abscondisti haec a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis. Ita Pater: quoniam sic fuit placitum ante te. Omnia mihi tradita sunt a Patre meo. Et nemo novit Filium, nisi Pater: neque Patrem quis novit, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare. Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Tollite iugum meum super vos, et discite a me, quia mitis sum et humilis corde: et invenietis requiem animabus vestris. Iugum enim meum suave est, et onus meum leve.

Offertorium. Ps. 115, 26-19. Tibi sacrificabo hostiam laudis. Vota mea Domino reddam in atriis domus Domini.

Secreta

Salutare tibi, Domine, sacrificium offerentes, te suppliciter deprecamur: ut sicut beati Claudii oblationem, qua se totum tibi devovit, acceptam habere dignatus es; ita et nos hostiam viventem, sanctam, tibi placentem efficias. Per Dominum.

Et in Quadragesima, ut supra, fit Commemoratio Feriae.

Deinde Commem. Ss. Faustini et Iovitae Martyrum, ut in Missali.

Communio. Is. 12, 4. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.

Postcommunio

Sumpta mysteria, quaesumus, Domine Iesu, caelesti nos laetitia perfundant: ut, intercedente beato Claudio, Confessore tuo, quae tibi sunt placita, semper dilatato corde faciamus: Qui vivis.

Et in Quadragesima, fit, ut supra, Commemoratio Feriae.

Deinde Commemoratio Ss. Faustini et Iovitae Martyrum; in Quadragesima autem, legitur in fine Evangelium Feriae.

ELOGIUM IN MARTYROLOGIO INSERENDUM

Die 15 Februarii (*primo loco*)

Paredii, in dioecesi Augustodunensi, Beati Claudii de la Colombière Sacerdotis e Societate Iesu et Confessoris, qui in cultu Sacratissimi Cordis Iesu promovendo sanctae Margaritae Mariae Alacoque adiutor exstitit insignis, et a Pio Undecimo Pontifice Maximo Beatorum honoribus est decoratus.

DECRETUM.

AUGUSTODUNEN.

SEU

SOCIETATIS IESU.

Beatorum nuper Albo adscripto Claudio de la Colombière, sacerdote professo Societatis Iesu, in votis erat Rev.mi Praepositi Generalis Societatis Iesu ut Festum supradicti Beati Kalendario Societatis Iesu diei 15 Februarii inseratur sub ritu duplici minori cum Officio et Missa Propriis, quorum schema Sacrae Rituum

Congregationis revisioni humiliter commisit. Quum igitur ad iuris tramitem Eminentissimus ac Reverendissimus Dominus Alexander Cardinalis Verde relator, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitibus, subsignata die, ad Vaticanum habitis, praedictum Officium cum Missa et Elogio in Martyrologio Beati Claudii de la Colombière Confessoris proposuerit, Eminentissimi et Reverendissimi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, audito R. P. D. Carolo Salotti Sanctae Fidei Promotore Generali, reque mature perpensa rescribendum censuerunt: pro gratia et ad Eminentissimum Ponentem cum Promotore Fidei Generali. Die 7 Ianuarii 1930.

Eiusmodi Officii et Missae revisione peracta necnon Elogii supradicti, hisque omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per R. P. D. Carolum Salotti Fidei Promotorem Generalem relatis Sanctitas Sua sententiam sacri ipsius Consilii ratam habens, suprascriptum Officium proprium cum Missa in Festo Beati Claudii de la Colombière die 15 Februarii a Patribus Societatis Iesu, sub ritu dupl. min., pro dioecesibus Augustodunensi et Gratianopolitana necnon pro Lugdunensi Provincia Societatis Iesu sub ritu duplici maiori, quotannis persolvendum benigne concessit. Servatis Rubricis; contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 15 Ianuarii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

PHILIPPUS DI FAVA, Substitutus.

3.

18 ianuarii 1930.

Conceditur facultas celebrandi in nostris ecclesiis triduanas festivitates novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae.
— Rescript. S. Rit. Congr.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

Beatissime Pater,

Postulator Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. humiliter provolutus, facultatem postulat, qua liceat triduanas festivitates intra annum a Beatificatione peragere novensilium Beatorum Ioannis Ogilvie S. I., nec non Martyrum Angliae.

Qua de gratia, etc.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum, benigne annuit ut Triduanæ festivitates intra annum a Beatificatione celebrari valeant in Ecclesiis Societatis Iesu, diebus respective statuendis, novensilium Beatorum Martyrum in Causis Westmonasterien. et Glasguen.; servata in omnibus formula huius S. Rituum Congregationis præsentis Rescripto adiecta (1). Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 18 Ianuarii 1930.

L. † S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. *Præfectus*.PHILIPPUS DI FAVA, *Substitutus*.

4.

31 ianuarii 1930.

Renovatur facultas emittendi prima vota extra domum novitiatu,
servatis servandis. — Rescript. S. C. de Relig.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum R. V. communico Rescriptum Sacrae Congregationis de Religiosis nuper datum, quo ad aliud decennium prorogatur facultas, de qua in *Actis Romanis* anni 1920 (vol. III, pag. 218).

R.^m V.^m attentam reddere velim ad illud: «...facta adnotatione, singulis vicibus, in regesto Professionum...».

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 februarii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) V. infra, p. 457-459.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes Sanctitatis Vestrae humillime provolutus, implorat prorogationem Rescripti concessi die 9 februarii 1920, quo Societati Iesu concedebatur ut prima vota simplicia, exacto novitiatu, emitti possint etiam extra Novitiatus domum.

Eaedem enim permanent rationes, quibus prima vice indultum petitum est.

Et Deus etc.

SOCIETATIS IESU.

Vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium Praeposita, audito voto Rev.mi Procuratoris Generalis, Rev.mo P. Praeposito Generali benigne commisit ut gratiam iuxta preces pro suo arbitrio et conscientia ad aliud decennium concedat, facta adnotatione, singulis vicibus, in regesto Professionum, servatisque ceteris de iure servandis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, die 31 ianuarii 1930.

L. ✠ S.

VINCENTIUS LA PUMA, *Secretarius.*

5.

4 februarii 1930

Summus Pontifex gratias agit ob Missas Sibi a Patre Nostro oblatas occasione diei iubilare. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD REV.^{mum} P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Dal Vaticano, 4 febbraio 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

Devo tuttora alla P. V. Rev.ma gli augusti ringraziamenti di Sua Santità per la generosa offerta di 10.000 SS. Messe cele-

brate secondo le Sue intenzioni in occasione del fausto Giubileo del Padre comune (1).

Nel compiere il gradito ufficio, ho il piacere di aggiungere che la Santità Sua si è compiaciuta di vedere nel filiale omaggio un nuovo attestato della stretta e fattiva devozione che lega alla Santa Sede la Compagnia di Gesù, e imparte di cuore alla P. V. e a tutti i suoi figli, come pegno di benevolenza, l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di sincera e distinta stima mi raffermo
di V. P. Rev.ma, aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

Latina interpretatio :

Ex Aedibus Vaticanis, 14 februarii 1930.

REVERENDISSIME PATER,

Munus adhuc mihi restat adimplendum augustas Sanctitatis Suae gratiarum actiones Paternitati Vestrae Reverendissimae deferendi ob generosam oblationem 10.000 Sanctarum Missarum occasione communis Patris faustissimi Iubilaei ad Eius mentem celebratarum.

Dum autem gratissimo hoc fungor officio, libens equidem addo Sanctitatem Suam illud filiale obsequium gratissimum habuisse in eoque novum cernere Sibi visam esse testimonium arctae operosaeque illius devotionis, qua Societas Iesu Sanctae Sedi devincitur; eadem autem Sanctitas Sua cum Paternitati Vestrae tum omnibus ipsius filiiis, tamquam paternae benevolentiae pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertitur.

Singularis meae sinceraeque aestimationis sensus dum exhibeo, me profiteor

Paternitati Vestrae Rev.mae
addictissimum in Domino

P. Card. GASPARRI.

(1) Ipso die, quo Beatissimus Pater quinquagesimum sacerdotii anniversarium celebravit (20 dec. 1929), Pater Noster dum Ei gratias agebat ob pulcherrimas Litteras Encyclicas « Mens Nostra » de Exercitiis Spiritualibus tunc vulgatas, spirituale munus 10.000 Missarum rursus obtulerat.

6.

7 februarii 1930.

Summus Pontifex sociis Apostolatus Orationis gratias agit ob plurima obsequia iubilaria Sibi exhibita. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. GULIELMUM KEA
DIRECTOREM GEN. DELEG. APOST. ORAT.

Dal Vaticano, le 7 Février 1930.

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé l'hommage des divers dons Jubilaires que vous avez eu la joie de Lui présenter, au cours de l'Audience du 29 Janvier, au nom de la grande et si méritante Famille de l'Apostolat de la Prière.

Sa Sainteté vous remercie de tout coeur, ainsi que les pieux offrants, de ces preuves de vénération filiale qui Lui sont d'autant plus agréables qu'ils sont comme imprégnés du parfum des prières que votre pieuse Association fait monter vers le ciel pour que le Coeur qui a tant aimé les hommes soit universellement connu, aimé et adoré.

A ce témoignage de Sa paternelle gratitude le Souverain Pontife est heureux d'ajouter le bienfait de la Bénédiction Apostolique qu'Il accorde avec effusion de coeur pour vous-même, pour tous les Directeurs de l'Apostolat de la Prière, pour tous ses membres et pour leurs familles.

Veuillez agréer, mon très Rév. Père, l'assurance de mes sentiments dévoués en Jésus Christ.

P. Card. GASPARRI.

Latina interpretatio :

AD R. P. GULIELMUM KEA

DIRECTOREM GENERALEM DELEGATUM AP. OR.

Ex Aedibus Vaticanis, 7 Februarii 1930.

REVERENDISSIME PATER,

Summus Pontifex benignissime accepit obsequium variorum donorum Iubilium, quae R. V. in audientia diei 29 Ianuarii, nomine pergrandis illius ac tam optime meritaе Familiae Apostolatus Orationis Sancto Patri animo gaudenti obtulit.

Sua Sanctitas summa voluntate R.^{mo} V.^{mo}, necnon iis omnibus, qui tanta cum pietate sua dona obtulerunt, grates agit de his filialis observantiae speciebus, quae Illi eo sunt acceptiores, quo magis orationes redolent, quas pia Associatio a R. V. moderata in Caelum dirigit, ut Cor illud, quod tantopere homines dilexit, ubique cognoscatur, ametur et adoretur. /

Huic paternae Suae gratitudinis testimonio Beatissimus Pater laeto corde donum Benedictionis Apostolicae adiungit, quam ipsi R.^{mo} V.^{mo}, omnibus Apostolatus Orationis Directoribus, omnibus quoque associatis eorumque familiis effusissime largitur.

Me, reverendissime Pater, cum peculiari existimationis sensu, profiteor

Rae Vae addictissimum in Iesu Christo

P. Card. GASPARRI, a Secretis Status.

7.

15 martii 1930.

Prorogatur usque ad finem Iubilai facultas excipiendi confessiones peregrinorum (1). — Rescript. S. Poenit. Apost.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis S. I., ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut Rescriptum datum a S. Poenitentiaria, die 13 martii 1929, qua sacerdotibus eiusdem Societatis occasione anni iubilaei Romam peregrinantes comitantibus, facultas fiebat confessiones peregrinorum excipiendi in quocumque loco, durante peregrinatione, dummodo praedicti sacerdotes a proprio Ordinario approbati essent ad confessiones excipiendas, renovetur ita ut eadem facultas confessiones excipiendi valeat usque ad tempus quo iubilaeum prorogatum est (2). — Et Deus, etc.

(1) V. supra, pp. 168-169.

(2) Iubilaeum prorogatum erat usque ad 30 iunii 1930.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

SACRA POENITENTIARIA, Apostolica Auctoritate, benigne annuit pro gratia iuxta preces. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentia, die 15 martii 1930.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. *Regens.*

A. ANELLI, S. P. *Substit.*

8.

30 martii 1930.

Allocutio Summi Pontificis ad Sodales Marianos qui Ei omnium Sodalitatum vota occasione Iubilaei exhibebant (1).

Domenica 30 Marzo 1930, alle ore 18.30 il Santo Padre ricevette la Congregazione « Prima Primaria » e le rappresentanze delle Congregazioni Mariane maschili di Roma ad essa aggregate, le quali hanno presentato all'Augusto Pontefice l'omaggio di 1222 Congregazioni maschili sparse per tutto il mondo con 118.000 firme.

Sono state pure presentate al Santo Padre 40 annate di periodici di Congregazioni Mariane, scritte in lingue diverse, dall'italiana alla cinese e all'indiana.

Il Papa passò in rassegna le varie rappresentanze e, prima di assidersi in trono, si soffermò ad ammirare i vari indirizzi e pergamene con le firme e le annate dei periodici mariani. Si assise quindi in trono ed ascoltò la lettura di un indirizzo di omaggio letto dal Rev. P. Garagnani, Direttore della Prima Primaria.

A tale indirizzo il Santo Padre rispondeva con il seguente discorso:

Sua Santità iniziava il Suo dire affermando che quello che il loro eloquente, affettuoso, pio interprete aveva detto, era tutto vero, tutto bello: vero quello che egli innanzi tutto aveva detto di quel mirabile coro, di quel mirabile concento elevatosi da tutte le parti del mondo a rendere più bello, più consolato, più benefico il Giubileo Sacerdotale del Papa, con quella partecipazione

(1) Ex ephemeride *Osservatore Romano*, d. 31 martii 1930.

generale di tutta la immensa famiglia cattolica agli eventi della vita paterna, costituendo una cosa che si direbbe così squisitamente domestica e filiale. Era poi altresì vero, che in quel coro, in quel concento le voci di quei diletteggianti figli giungevano a Lui tra le più care e tra le più gradite.

Ciò dicendo il Santo Padre affermava quello che nel fondo del cuore sentiva profondamente, di collocare cioè quella udienza tra le belle, grandi, sante cose onde piacque alla Divina Provvidenza di venire abbellendo, adornando, consolando sempre più quel Suo Giubileo Sacerdotale che è già di per sè stesso una grande grazia di Dio; ma è anche un grande ammonimento di formidabili responsabilità; ed è anche un grande rintocco solenne delle ore della vita che passano, tanto più rapide quanto più avanzate, ed è anche un ricordo, un annuncio sempre più alto del rendiconto che Lo aspetta.

Si direbbe davvero che la benignissima Provvidenza di Dio ha pensato a rasserenare, alleviare, consolare così tutto quello che è e rimane di grave, di solenne, di preoccupante in quella grande ricorrenza di vita sacerdotale. Tra le belle cose onde tale avvenimento è stato ricco il Papa vedeva quello che quei cari figli Gli avevano portato: i loro doni, i loro oboli, la loro diffusa partecipazione al Suo Giubileo: partecipazione manifestata in modo che non potrebbe essere più filiale da parte loro nè più consolante da parte del Padre.

Quei diletteggianti figli erano venuti a Lui con le loro belle e fiorite e promettenti giovinezze, con a capo queste giovinezze di una volta, ma ancora così giovani nell'amore del bene e nell'amore di quelle vie sulle quali avevano preceduto col loro esempio, dando, ora, l'altro esempio, quello della loro fedeltà, perseveranza, amore e pietà filiale verso la Madre Celeste, verso il Padre Comune di tutti i fedeli, il Vicario di Cristo. Erano venuti dal Papa con tanti tesori magnifici, indicibilmente belli di rappresentanza, con la Prima Primaria e le Congregazioni Romane: tutto questo era proprio una visione, come si legge nel Sacro Testo, visione grande, portata ed evocata là dentro dalla semplice presenza di quei Congregati. Rappresentanze vive, parlanti, di tutte quante le Congregazioni, di migliaia di Congregazioni, di tanti e tanti Congregati presenti non solo in quella visione di spirito ma anche in

quella viva e vera e reale emanazione del loro spirito, della loro intelligenza, del loro cuore, delle anime e dei corpi.

Il magnifico cumulo di firme, sottoscrizioni che saranno sempre al Papa care — così come Gli è cara la preziosa raccolta di autografi — dicono, ad uno ad uno, che c'è un figlio devoto che ha pensato al Padre ed ha dedicato al Padre un pensiero, un affetto, un gesto per dirGli che tutta la sua vita è piena di tali gesti, e tali affetti sempre rivolti verso la grande Madre, la Chiesa Cattolica Romana, che tutti abbraccia, che tutti i fedeli accoglie nel suo grembo.

Ciascuno di questi gesti era, dunque, commovente testimonianza di affetto e pietà filiale: ma particolarmente commoventi erano quelle firme che venivano da carcerati, da lebbrosi, omaggi tanto squisitamente belli e filiali da far sentire soltanto l'invito a vedere, pensare, sentire, godere, poichè la parola nulla può esprimere di più, di meglio, che non esprimano quei nomi e quei gesti. Ciò esprimendo voleva — l'Augusto Pontefice — dire a quei dilettissimi figli, con quale sentimento Egli li aveva raccolti subito nello sguardo entrando nella Sala e poi salutati o risalutati uno ad uno nella rapida rassegna che aveva passato, accostandosi a tutti e a ciascuno, facendo come amava dire e, più ancora, amava fare, la conoscenza personale di ciascuno. Con tali sentimenti Egli quindi li ringraziava, per la grande, squisita consolazione che erano andati a portarGli e ne ringraziava sentitamente i buoni Padri e i Prelati che con loro avevano pensato, lavorato e tutto predisposto per procurare al Papa un'ora di singolarissima e squisitissima consolazione.

Sua Santità pensava con vero giubilo del cuore paterno alla presenza di quei figli ed alla presenza di tutti quelli che non solo in Roma o in Italia ma in tutto il mondo essi rievocano, richiamano e rappresentavano al pensiero; tutta quella immensa schiera di cuori e di menti e di forze luminosamente e valorosamente rivolte al bene e sotto gli auspici del nome di Maria e di Gesù; di Gesù che li guida nelle persone dei suoi diletti figli che da Lui prendono il nome e il programma; sotto gli auspici di Maria, dilettissima Madre, Patrona e Regina, viva e celeste bandiera. Al pensiero di tutte quelle magnifiche forze di verità e di bene così egregiamente preparate, educate, avviate e accompagnate alle battaglie della verità, della virtù, è con giubilo vero del Suo cuore.

che il Santo Padre ripensava a tutto quello che quei figli Suoi possono portare, e porteranno, e portano già di prezioso contributo all'apostolato, al quale li aveva chiamati il Papa, al quale tutti i Suoi antecessori, fino dai primi Apostoli, fino dai primi albori della vita cristiana nel mondo, hanno chiamato il laicato cristiano.

Questa partecipazione del laicato all'Apostolato Gerarchico, è multiforme nelle sue varietà e in ogni varietà tanto efficace, e più efficace nelle varietà più accessibili, a tutti è possibile; è aperta alla cooperazione di tutti: apostolato di parola, di azione, di edificazione, di vita, apostolato di preghiera, il più facile, il più possibile a tutti quanti, offerto a tutti, e che è anche il più potente, perchè alla preghiera, sono assicurate tutte le promesse di Dio — « chiedete ed otterrete » — « domandate e vi sarà concesso ».

Quando si pensa — proseguiva il Santo Padre — a tutta questa collaborazione così vasta, così squisitamente preparata, consapevole dei desideri del Cuore di Gesù e di Maria, che sono i desideri del Vicario di Cristo, Egli sentiva il cuore inondarsi da una gioia indicibile. Quei cari figli Gliela portavano in quel giorno, che era tanto indicato per portare al Padre quella grande letizia, nella Domenica « Laetare » in cui anche il colore liturgico si trasforma e si trasfigura in un colore di letizia, annuncio della letizia pasquale.

E proprio in quel giorno, e pensata da lungo tempo e preparata da lungo tempo con speciali preghiere, proprio in quel giorno Sua Santità aveva voluto che il Suo Cardinale Segretario di Stato firmasse una particolare Sua missiva che inviava per mezzo suo (1); proprio per dire quanto Egli pensava e desiderava e si ri-

(1) En Epistola, quam hic Summus Pontifex commemorat:

Il Santo Padre ha fatto pervenire al Signor Comm. Augusto Ciriaci, Presidente Generale dell'Azione Cattolica Italiana, la seguente Lettera:

Dal Vaticano, 30 Marzo 1930.

Ill.mo Signore,

Il Santo Padre ha appreso con vivo compiacimento il lodevole proposito di V. S. Ill.ma, condiviso dai colleghi della Giunta Centrale, di procurare una sempre più perfetta armonia e più efficace cooperazione fra le diverse forme di apostolato cristiano, le quali germogliano felicemente ed in molteplici modi da una

prometteva di collaborazione e cooperazione o aiuto da tutte le parti della grande famiglia cattolica — dalla magnifica e così varia fioritura di Associazioni, Congregazioni e iniziative spirituali — per quella Azione Cattolica nella quale l'apostolato e la cooperazione del laicato all'Apostolato Gerarchico prende forme ed atteggiamenti propri e caratteristici e più corrispondenti alle esigenze dei tempi, per rendere le attività più efficaci e più rispondenti a quello che i nostri giorni domandano.

In quella Lettera, nella quale il Santo Padre si rivolge a tutte queste opere di bene, pensava alle Congregazioni che particolarmente conosce e aveva conosciuto a Milano, a Roma e dovunque

vita intensamente soprannaturale. Ciò infatti mentre risponde ad una direttiva costantemente data dalla Santa Sede e riaffermata in recenti solenni documenti, non può non rendere più fecondo il nobile lavoro a cui attende con tanto fervore l'Azione Cattolica.

A questo proposito conviene innanzi tutto ricordare ciò che del resto è stato più volte ripetuto, vale a dire che l'Azione Cattolica, essendo la partecipazione del laicato all'apostolato gerarchico, è, nella sua sostanza, antica quanto la Chiesa; ma in questi ultimi tempi è venuta assumendo forme meglio rispondenti ai nuovi bisogni, secondo le indicazioni date dai Sommi Pontefici e in particolare dall'Augusto Pontefice gloriosamente regnante. Inoltre è da tener presente che l'Azione Cattolica, come è per natura sua coordinata e subordinata alla Gerarchia, così da questa riceve il mandato e le direttive, formando una grande schiera di anime, mosse tutte dal desiderio di partecipare all'Apostolato della Chiesa e, agli ordini di Essa, cooperare alla dilatazione del Regno di Gesù Cristo negli individui, nelle famiglie, nella società.

Secondo le norme date dalla Santa Sede e come la natura delle cose suggerisce, l'Azione Cattolica in Italia risulta, da una parte, dalle tre Organizzazioni Maschili: Federazione Italiana Uomini Cattolici, Società della Gioventù Cattolica Italiana, Federazione Universitaria Cattolica Italiana, e dall'altra dall'Unione Femminile Cattolica Italiana coi tre rami: Unione Donne Cattoliche Italiane, Gioventù Cattolica Femminile Italiana, Universitarie Cattoliche Italiane.

Ma, oltre l'Azione Cattolica propriamente detta, vi sono altre Istituzioni, Associazioni, Iniziative, le quali con mirabile varietà di organismi tendono sia ad una più intensa coltura ascetica, sia alle pratiche di pietà e di religione e particolarmente all'apostolato della preghiera, sia all'esercizio della cristiana carità in tutte le sue diffusioni ed applicazioni, esercitando, di fatto, un largo ed efficacissimo apostolato, individuale e sociale, con forme di organizzazione altrettanto varie ed appropriate alle singole iniziative, ma per ciò stesso diverse dall'organizzazione propria dell'Azione Cattolica. Opere quindi che non si possono senz'altro dire di Azione Cattolica, bensì si possono e debbono dire vere e provvidenziali ausiliarie della stessa.

La loro finalità e le indicazioni più volte date dalla Santa Sede, soprattutto

Lo aveva condotto l'adempimento del Suo dovere e anche la provvidenziale predisposta curiosità di vedere altri paesi e altre genti. Si era sempre interessato delle Congregazioni Mariane, anche per quel particolare affetto che ha per quella Compagnia dove tali Congregazioni trovano il loro nido e la loro tutela.

Il Papa pensava ad esse quando abbracciava con lo sguardo e con cuore questa grande visione e lanciava quella voce, stava anzi per dire quel grido paterno all'aiuto e alla cooperazione chiamando tutte quelle opere « preziose ausiliarie dell'Azione Cattolica ».

Per essere attivi all'Azione Cattolica basta davvero fare del bene, in qualunque forma si faccia: il Papa potrebbe dire col Divino Maestro: « Chi non è contro di Me è per Me ». Sono con Lui tutti quelli che non lavorano contro di Lui: tanto più quelli che

in recenti lettere pontificie, esigono che regni sempre fra queste istituzioni e l'Azione Cattolica « una mutua benevolenza ed una cordiale intesa » e che se ne promuova quella « mutua cooperazione », la quale ad un tempo ne moltiplichi e ne coordini l'efficienza a bene delle anime e a favore della Chiesa.

Pertanto, come l'Azione Cattolica avrà cura di favorire nel miglior modo possibile tali istituzioni, così queste continueranno a prestare all'Azione Cattolica il loro provvidenziale ausilio sia coll'efficacissimo e non mai abbastanza desiderato ed invocato contributo della preghiera, sia ancora facendo conoscere la bellezza, la necessità, i vantaggi dell'Azione Cattolica, opportunamente esortando ed indirizzando ad essa i propri iscritti. Il che vuol intendersi particolarmente per quelle istituzioni e congregazioni che raccolgono la gioventù allo scopo di mantenerli i frutti della cristiana educazione.

In tal modo, se per una parte la molteplicità delle opere e delle istituzioni servirà a dimostrare chiaramente la meravigliosa fecondità della Chiesa nel provvedere ai diversi bisogni delle anime e della società, per l'altra parte l'armonia perfetta tra queste e l'Azione Cattolica — pur conservando ciascuna una giusta autonomia — sarà come un felice riverbero dell'unità della Chiesa, che lega i suoi figli coi vincoli della carità e dello zelo e tutti li sprona a lavorare generosamente per l'avvento del Regno di Dio.

Nel renderLa di ciò informata affinché voglia comunicarlo ai Membri della Giunta Centrale, nonchè ad altre persone od Enti che le hanno richiesto istruzioni al riguardo, ho il piacere di aggiungere che l'Augusto Pontefice invia ben di cuore a Lei e a tutti i Collaboratori ed Ausiliari dell'Azione Cattolica la Sua Apostolica Benedizione.

Con sensi di distinta e sincera stima mi confermo

di V. S. Ill.ma

Dev.mo

E. Card. PACELLI.

lavorano nella stessa direzione, con lo stesso spirito e operosità di bene, con vero spirito di apostolato. Tutti possono, devono cooperare, aiutare, perchè tutti possono ed è in tutti una qualche possibilità, perchè tanto varie sono le forme del bene, e al santo edificio portano qualche cosa tutti quelli che fanno del bene, che fanno il bene in quella misura che viene a portata di mano, esercitando quell'apostolato che concorre alla dilatazione del Regno di Cristo: la grande opera dei primi Apostoli, ed opera sempre perenne dei secoli cristiani, opera dei missionari alle frontiere della fede e della civiltà, degli apostoli nuovi all'interno, opera che sarà fin quando non verrà il Regno eterno.

E ciascuno deve portare il suo ausilio sotto ciascuna forma di bene; può e deve contribuire nel suo modo, secondo le sue forze, le sue preparazioni: non c'è bisogno di rinunciare alle proprie forme specifiche, che anzi devono tutte sussistere, queste iniziative di bene: non vuol dire che esse si trasformino in altre forme di organizzazione, non vuol dire che perciò stesso esse siano proprio letteralmente e formalmente Azione Cattolica, per dir così, ufficiale. Si tratta soltanto che tutte queste forme di bene possono, devono aiutare la iniziativa centrale dell'Azione Cattolica; vuol dire che il Papa si aspetta di vedere da tanti figli così bene preparati come erano quelli a Lui dinanzi, in modo particolare, sorgere i migliori rampolli di quell'opere sante, i migliori ausilii, e di vedere, da essi, ed in essi, venire i migliori apporti ed aiuti. Pur rimanendo dove essi sono e conservando le forme che devono loro essere tanto care sempre, pur rimanendo in quelle forme che sono state, sono e saranno la tutela della loro più cosciente e fervorosa formazione cristiana e cattolica, pur rimanendo sulle ginocchia della loro Madre Celeste, essi troveranno modo, tempo, energia per farsi un posto in quei quadri speciali, in quelle attività così provvidenzialmente predisposte per il comune bene, quando veramente tanto bisogno ha la Gerarchia dell'aiuto esteriore dei fedeli e del laicato.

Il mondo è veramente sempre più, specialmente in certe direzioni, pagano o paganeggiante. D'altra parte le forze della sacra Gerarchia, specialmente in tanti luoghi, sono diminuite per i tremendi avvenimenti che sono passati sul mondo; v'è quindi l'accentuarsi speciale del bisogno che il laicato venga in aiuto della Gerarchia, proprio come ai giorni degli Apostoli. Che cosa avrebbero

fatto i poveri dodici Apostoli, pur con gli aiuti straordinari che avevano, essi che erano così pochi in mezzo a tanta vastità di terra e a tanta densità di mali, se la Provvidenza non avesse messo a loro disposizione quella collaborazione del laicato di tutte le classi, età, condizioni, posizione sociale, come si legge nella prima Storia della Chiesa e come traspare nelle stesse prime, primissime ispirate lettere di Santi Apostoli?

L'Augusto Pontefice continuava dicendo di avere la maggiore fiducia negli auspici e negli auguri che quei diletti figli Gli avevano portato con la loro presenza in tale giorno, fiducia di benefici avvenire presenti e futuri, in quanto un altro elemento di contesto Gli sembrava preparato per quel giorno. Finora si parlava di incompatibilità di appartenenza tra Azione Cattolica e di appartenenza ad associazioni e opere di altro genere, opere di comune interesse sotto l'egida e sotto l'ispirazione del regime di Governo. Tale voce dispiaceva al Santo Padre e Lo aveva addolorato. Una nota pubblicata il giorno innanzi aveva tolto un contrasto che veramente non esiste, che non deve esistere, perchè non deve essere incompatibile essere cattolici operanti e lavoratori fino alla collaborazione così dovuta e secolarmente consacrata da tutti i secoli cristiani con l'apostolato gerarchico, e l'appartenenza a tutto quello che appartiene al vero bene comune ed all'esercizio di buona cittadinanza. Quando questa incompatibilità non è più affermata, anzi è affermato il contrario, quando dunque anche da questa parte sembrava a Sua Santità di veder sorgere più larghe possibilità alla cooperazione e propagazione del bene ed alla dilatazione del Regno di Cristo, alla attuazione di tutto quello che è buono e che al bene concorre e tende, ecco che proprio allora quei cari ascritti alle Congregazioni Mariane erano venuti a dir-Gli con la loro presenza tutto quello che le loro Congregazioni in tutta la loro storia secolare, plurisecolare, hanno fatto in questo campo, in questi vasti orizzonti di bontà, cooperando al bene dovunque se ne presentasse la necessità e la possibilità, cooperandovi nei modi più umili e più alti, i più squisiti e i più semplici, proprio come una Madre e Regina e Patrona come la loro poteva insegnare alle anime redente dal Sangue di Cristo.

Quei cari figli potevano dunque bene immaginare con quale amoroso sguardo il Papa li guardava per la loro visita e per tutto quello che così bene rappresentavano.

Aveva tante volte impartito la Benedizione con tanta commozione di cuore ed in una larga effusione di affetto. Ma certamente la Benedizione che a loro impartiva prendeva un posto tutto particolare, perchè era indicibile l'intensità di affetto che provava nel darla ad essi; sì che ne lasciava l'interpretazione al loro medesimo cuore filiale.

Aggiungeva alla Sua Benedizione un piccolo ricordo. Dava volentieri e per ognuno, le medaglie che poneva di Sua mano nelle mani del loro e Suo carissimo Padre Garagnani (1) in modo che tutti potessero dire di averle ricevute dal Padre Comune delle anime loro. La medaglia era piccola ma là rendeva grande il loro affetto. Ogni volta che vedranno la piccola medaglia ricorderanno non soltanto quella bella consolantissima visita ma, altresì, ricorderanno il Padre Comune delle anime loro.

Allocutionis Summi Pontificis ad Sodales Marianos latina interpretatio (2).

Quae vester eloquens, studiosus, pius interpres dixit, cuncta sunt vera, quae in primis dicebat de choro atque concentu, utroque mirabili, qui ex omnibus orbis partibus surrexit ad pulchrius, iucundius, beneficentius conciliandum iubilaum Nostrum sacerdotale. Fuit totius immensae catholicae familiae communicatio cum paternis eventibus, ita ut res intima atque exquisita, filiorum propria, evaserit. Sed illud est verum, dilectissimi filii, voces vestras, ex eiusmodi choro concentuque inter cariores carissimas, inter gratiores gratissimas ad Nos pertingere.

Dicimus quae imo in corde alte sentimus, videlicet hanc admissionem in conspectum Nostrum locum habere inter res pulchras, magnas, sanctas, quibus Divinae Providentiae placuit idem Iubilaum gradatim illustrare, exornare, augere. Iubilaum dicimus, quod idem et

(1) P. Augustinus Garagnani (Prov. Ven.), Director Congregationis Primae Primariae, nomine omnium verba fecerat ad Summum Pontificem, Eique singulos adstantes et dona allata praesentaverat. Aderat tamen etiam Praeses Secretariatus generalis Congregationum Marianarum, P. Aemilius Villaret (Prov. Camp.), cum suo Adiutore P. Cornelio Byrne (Prov. Calif.).

(2) Ex ephemeride « *Acies Ordinata* », maii 1930, pp. 33-36. — Haec interpretatio verba Summi Pontificis oratione directa refert, non indirecta ut in « *Osservatore Romano* » relata erant italice; siquidem in latinum sermonem versa sunt ex notis manuscriptis apprimè fidelibus, quas quidam qui aderant tunc fecerant.

magnum donum et tremenda postulatio existit, admonitioque praeteruntis vitae — eoque celerius quo brevius — monitumque instantis iudicii. Diceremus, quae Dei summa benignitas est, id intendisse ut, hoc tempore, quidquid grave, sollemne, sollicitum est, mitigaret, levaret ac leniret.

Iamvero, inter haec, vestra dona, vestra cernimus munera, dilectissimi filii, in primisque vestram in gaudium Nostrum effusam societatem, quam ita revocatis ut nihil magis a filiis praestari, nihil iucundius Patri accidere possit. Vester iste sollemnis, studiosus conventus pulcherrimum quid est, quale, in his aulis ubi, decurrente anno tot eademque pulchra ac suavia conspeximus, vix umquam viderimus.

Ad Nos accessistis pulchra et florens et promissa iuventus, ductoribus iis qui, si non iuventa, exemplis tamen et omni probitate florent, necnon et eximiae pietatis in Virginem et intensi in Christi Vicarium amoris, duces fideles pariter ac constantes vobis exstiterunt, quique ad virtutem suis actibus viam vobis straverunt. His ergo veluti magnificis et supra quam dici potest pulchris thesauris onusti accessistis. Verum non accessistis soli; vos enim, cum ex « Prima Primaria » tum ex Romanis Congregationibus, ceterarum « legati » estis, ita quidem ut sola vestra praesentia « visio » fiat, « grandis visio » ut in sanctis libris est. Vos estis tot millium, quotquot sunt in mundo, Congregationum viva et eloquens imago: in vos manat praesens, quem Nostris obtutibus subicitis, tot Sodalium vivus ac verax spiritus, intellectus, cor, animus, corpusque.

Magnificus iste subscriptionum cumulus, qui numquam Nobis non carus evadet, pretiosa haec « chirographorum » — et qualium chirographorum! — collectio, quorum singula dicunt filium devotum adesse qui Patrem cogitavit, Eundemque mente, affectu, opere complexus est, quique eodem affectu omnem vitam suam pro Ecclesia Romana impendit, pro magna illa Matre quae fideles cunctos sinu suo excipit pariterque fovet.

Haec omnia et singula studii et filiorum pietatis sunt testimonia: verum captivorum ac leprosororum subscriptiones peculiari quadam ratione Nostrum animum percellunt. Haec ea sunt ut per se ipsa ad videndum, cogitandum, sentiendum, gaudendum invitent; vox omnis iuxta ea posita deficit et evanescit.

Quae verba hucusque fecimus, filii dilectissimi, volumus signa esse, quibus affectibus vos ipsos oculis usurpaverimus huc iam iam introeuntes, ac mox accedentes, quomodo singulos (raptim recensentes) salutaverimus, denique quomodo viritim vos omnes noverimus. Quapropter, haec sentientes, de tali exquisita magna consolatione per vos ad Nos allata gratias agimus, praecipue autem Patribus ac Praelatis

qui una vobiscum hanc laetissimam pro Nobis horam voluerunt, pararunt, effecerunt, grati sumus.

Vestram praesentiam cum vera cordis paterni iucunditate comminiscimur; commentamur enim non vos tantum qui Romae vel in Italia estis, sed filios per orbem universum sparsos — quorum vices ac praesentiam vos geritis — immensum agmen quod mente, corde, actione, comitibus luce ac virtute, auspiciis Iesu et Mariae nominibus, in bonum incumbit: Iesu, inquit, auspice, qui per dilectos suos filios qui ab Ipso nomen ac programma mutuarunt, vos ducit; auspice Maria, Patrona, Regina, quae ipsa vivum est ac caeleste signum. Viribus tam magnificis ad bonum verumque egregie praeparatis, educatis, in praelia ductis vere capimur, animoque iucunde volutamus quidquid tales filii conferre possunt, conferent ac iam conferunt in Apostolatam per Nos vocati, immo per Antecessores Nostros, ad primos Apostolos usque, quando, in aurora Christianae vitae, « laicos » etiam in auxilium vocarunt.

* * *

Haec laicorum participatio in hierarchicum Apostolatam multiformis est in suis varietatibus, et omnis varietas tam efficax et plus efficax ex varietatibus quae omnibus patent, quia omnibus « cooperatio » aperta est: apostolatus vocis, actionis, exemplaris vitae; orationis apostolatus, inter omnes facillimus, cunctis perquam obviis, cunctis oblatus, idemque potentissimus, nam orationi omnia Dei promissa innituntur: « Petite et accipietis — quaerite et invenietis ».

Cum omnes hanc laborum societatem recolimus, vastam, exquisitam praeparatam, desideriorum Cordis Iesu ac Mariae (quae Vicarii Christi desideria sunt) consciam, laetitia vere inenarrabili afficimur. Hanc vos hodie Patri magnam attulistis: opportunus dies, « Dominica Laetare » in qua color sacri ritus in laetitiae colorem (paschalis gaudii praenuntium) transit. Si mense decembri venissetis, auspicati venissetis; verum Providentia hodie destinaverat, notam hanc laetitiae quam in domum paternam affertis cum nota quam Ecclesia in magnis suis ritibus revocat, componens.

Hodie omnino, iamdiu cogitatam et oratam, voluimus a Cardinali Nostro Secretario Status epistolam subscribi peculiarem quam ideo mittimus, ut quantum laboris et operis et auxilii ex omnibus magnae familiae catholicae partibus cogitemus, desideremus, expectemus, manifestet (1). Scilicet id fiet etiam ex magnifico et florido ac tam vario campo Consociationum, Congregationum, et spiritualium inceptorum, pro Actione Catholica, in qua laicorum apostolatus et coo-

(1) V. supra, pp. 439-441, nota.

peratio cum hierarchico apostolatu formas suscipit et proprios aspectus atque characteres, temporum rationibus magis congruentes; unde fiet ut omne genus actionis efficacius et nostrorum dierum postulationibus melius congruat.

In memorata epistola ad omnia haec bona opera directa, Congregationes perpendebamus quas peculiariter novimus, et Mediolani, Romae, quacumque nos duxit muneris functio (curiositas etiam provide praedisposita ut gentes alias atque regiones multas videremus) noveramus. De Marianis Congregationibus semper cura Nobis adfuit, etiam propter peculiarem illum affectum quo in eam Societatem ferimur, ubi hae Congregationes nidum suum ac praesidium nanciscuntur.

In easdem cogitatio Nostra ferebatur, cum mentis obtutu magnam illam cooperationem complectebamur et cor paternum in voces erumpebat, in auxilium clamitans ac vocans omnia ea opera quae « Actionis Catholicae pretiosa auxiliaria » dicebamus.

Ut quis in Catholica Actione operam navet, sufficit sane ut bonis operibus incumbat, quacumque ratione id faciat. Cum Divino Magistro dicamus: « Qui non est contra Me, est Mecum »; qui enim non est adversum Nos pro Nobis est; eoque magis qui, cum eodem spiritu ac boni studio, cum animo vere apostolico eodem tendunt. Omnibus licet, omnibus cooperandi et auxiliandi officium incumbit, eo quod tam variae sint boni operis rationes. Dei aedificationi lapidem afferunt quicumque ad bona opera incumbunt, ea mensura quae cuique ad manum est obvia, apostolatum illum exserentes qui Christi regno ampliando conducit.

Hoc primorum Apostolorum magnum opus exstitit: hoc saeculorum Christianorum perenne semper studium: hoc Missionariorum ad extremos fidei atque humanitatis fines suspirium; haec novorum apostolorum intra fines contentio, duratura donec aeternum regnum Dei veniat!

Quisque autem, pro modulo, viribus ac praeparationibus suis, hoc auxilium afferre et contribuere potest ac debet: non opus est propterea proprias bene agendi rationes et normas deserere; quin immo subsistere debent omnes hae formae ineundi bonum. Non igitur est dicendum eas in alias constitutionis formas convertendas esse, neque vero ideo affirmandum venit ipsas littera et forma Actionem Catholicam esse quam dicunt « officialem ». Agitur tantum ut illae boni operis formae possint ac debeant huius Actionis Catholicae centralis vim et efficientiam iuvare.

Ex vobis, dilectissimi filii, tot ac tam bene praeparatis, illorum sanctorum operum meliora germina exsurgere, ex vobis et in vobis

meliora auxilia et subsidia videre, praestolamur. Custodientibus vobis locum quem tenetis, et operum rationes servantibus quae vobis semper carae esse debent; vobis item remanentibus in illis formis quae fuerunt, sunt et erunt, conscientioris vestrae ac fervidioris christianae et catholicae formationis tutela; vobis tandem super genua Caelestis Matris Vestrae consistentibus, modum tamen et tempus et vires invenietis ad locum occupandum in illis peculiaribus agminibus, iam provide ad bonum commune dispositis, cum revera sacra Hierarchia externo fidelium tantopere egeat adiumento.

Vere etenim mundus, praesertim in aliquibus partibus, magnis itineribus paganus factus est, vel in paganismum tendit. E contra, tot in locis, propter eas quae mundus oppresserunt tremendas vices, sacrae vires minuerunt: hinc peculiaris fit stimulus ad fideles ut in auxilium veniant, omnino ut diebus apostolicis. Quid fecissent duodecim pauperes Apostoli, utut extraordinariis donis divites, tam pauci, in tanta terrae marisque vastitate ac populorum densa multitudine, nisi Providentia ad eorum manum laicorum cooperationem misisset, ex omni classe, aetate, condicione, sociali denique gradu, ut in prima Ecclesiae historia legere est, utque in Sanctorum Apostolorum divinitus inspiratis litteris translucet?

In hodiernis auspiciis et auguriis vestris, dilectissimi filii, praesentium ac futurorum benefactorum maiorem reponimus fiduciam, eo vel magis quod alia videtur accedere contestatio in hunc diem praeparata. Ad hoc usque tempus de mutua repugnantia sermo erat, quod quis ad « Actionem Catholicam » pertineret, simulque ad Consociationes et alius generis opera quae, civili hoc Regimine inspirante ac protegente, communi bono consulunt.

Tales voces Nobis displicebant, doloremque afferebant. Ecce autem, pridie, nota publice emissa contentionem e medio tollit. Haec contentio revera neque existit, neque debet existere. Etenim catholicorum professio, iam ab antiquitate et ex officio cum apostolatu hierarchico cooperantium repugnare non debet cum vera utilitate communi (quae demum cumque sit) nec cum bonae civitatis officiorum exercitationibus. Nunc ergo repugnantia haec non solum non amplius affirmatur, sed contrarium definite edicatur: hinc Nobis largiores facultates ad agendum, cooperandum, bonum quoquomodo persequendum, Regnumque Christi dilatandum, patefieri cernimus.

* * *

Iam nunc, iam nunc, venistis, o dilectissimi Mariani Sodales. Ipsa vestra praesentia dicit quidquid in hac bonorum operum acie, in hac prospectuum vastitate, Congregationes vestrae in omni sua saeculari, immo plurisaeculari historia, praestiterint, bonis operibus,

ubicumque necessitas et potestas fiebat, animas a Christi sanguine emptas adiuvantes, idque modis omnibus summis et infimis, perquam simplicibus exquisitisque, eo omnino ritu, quem talis Mater, Regina ac Patrona vestra vos docere poterat.

Quibus ergo oculis et quo affectu vos prosequimur et amplectimur et pro adventu ac legatione vestra quantum grati sumus! Toties, intime commoti et affectu effuso, Benedictionem tribuimus; at quam vobis impertimus, ea certe locum omnino peculiarem obtinet; supra enim quam dici potest dilectionem nunc, erga vos experimur: propterea, interpretationem eius vestro filiorum cordi relinquimus.

Benedictioni mnemosynon libentes viritim addimus. Sunt sacra numismata quae, ut proxime ex Nobis accipiat, e manibus Nostri in manus carissimi Nobis ac vobis P. Garagnani demittimus (1). Parvum quidem mnemosynon, sed amor vester magnum reddet. Quotiescunque munusculum inspexeritis, non tantum huius gratiosissimae salutationis, sed et communis vestrarum animarum Patris memineritis.

9.

7 aprilis 1930.

Summus Pontifex gratias agit Sodalibus Marianis ob vota et munera Sibi oblata. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. AUGUSTINUM GARAGNANI

DIRECTOREM CONGREGATIONIS MARIANAE PRIMAE-PRIMARIAE (1).

Dal Vaticano, 1 Aprile 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

L'Augusto Pontefice, a cui il tributo di affettuosa venerazione da parte delle Congregazioni Mariane di tutto l'orbe Cattolico, ha recato tanta soddisfazione e lieto compiacimento, desidera ripetere ad esse, per mezzo della P. V. Rev.ma quale Direttore della Primaria Congregazione di Roma, i sentimenti della Sua viva gratitudine e paterna benevolenza.

Fra le moltissime voci di affetto e devozione filiale levatesi in ampio coro intorno al Padre comune, a significargli l'universale esultanza per il Suo Giubileo sacerdotale, e ad implorargli

(1) Cfr. supra, pag. 444, nota (1).

dal Signore l'abbondanza dei celesti favori, queste dei fedeli servitori di Maria, hanno destato un'eco profonda nel cuore del Santo Padre, il quale desidera che giunga il Suo grazie sia agli innumerevoli firmatari dei devoti indirizzi e pergamene, sia ai Direttori, scrittori e lettori delle molte Riviste Mariane presentate in omaggio, sia finalmente ai Direttori delle varie Congregazioni ed ai singoli scritti, ai quali tutti Egli imparte di nuovo, con effusione di animo, l'Apostolica Benedizione.

Io poi, con sensi di sincera stima ho il piacere di confermarvi

Di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

Latina interpretatio (1):

Ex aedibus Vaticanis, 7 Aprilis 1930.

Rev.me Pater,

Augustissimus Pontifex cui peramantis venerationis tributum a totius orbis catholici Congregationibus Marianis oblatum tantam satisfactionem tantamque laetitiam attulit, affectus gratissimi sui animi suaeque paternae benevolentiae sensus, per P. V. Rev.mam utpote Congregationis Primariae Romanae Directorem eisdem renovatos exprimere volebat.

Inter enim permultas voces quae, amplissimo amoris et devotionis filialis concentu, Patri communi iubilarem sacerdotii anniversarium celebranti gratulabantur caelestiumque munerum abundantiam a Domino deprecabantur, fidelium Mariae servorum vox imo in corde Beatissimi Patris adhuc resonat. Ipse vero cum ad innumeros obsequii subscriptores, tum ad plurimorum periodicorum sibi oblatores Editores, scriptores atque lectores, tum denique ad cunetarum Congregationum Praesides earundemque singulos Sodales gratiarum expressionem pervenire desiderat. Omnibus Apostolicam Benedictionem, effuso animo, denuo impertit.

P. V. Rev.mae
addictissimus in Domino
E. Card. PACELLI.

(1) Ex ephemeride «*Acies Ordinata*» maii 1930, pag. 37. — Cur ad P. Gagnani dirigatur, cfr. supra, pag. 444, nota (1).

10.

• 21 maii 1930.

Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi triduanas festivitates de novo Beato Claudio de la Colombière. — Rescript. S. Rit. Congreg.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum alicubi, ut ex petitionibus huc missis constat, variis de causis, triduana sollemnia in honorem B. Claudii de la Colombière intra annum ab eius beatificatione peragi non potuerint, ne huiusmodi facultates singillatim pluries peterentur, curavit Pater Noster ut generalis facultas iam concessa (*Acta Rom.*, vol. VI, 1929, pag. 336) ad sex menses prorogaretur.

Nunc igitur R.^{ae} V.^{ae} mitto Sacrae Congregationis Rescriptum, quo id conceditur. Curet autem R. V. illud communicare cum illis domibus, quarum interesse possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 maii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. humiliter provolutus, petit facultatem, qua, in illis domibus et templis Societatis Iesu, in quibus Triduana sollemnia in honorem Beati Claudii de la Colombière nondum celebrari potuerint, propter varias extrinsecas causas, ea celebrari liceat intra sex menses anni sequentis ab eius Beatificatione.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces; servata tamen Instructione huius S. R. Congregationis quoad triduana solemnia infra annum a Beatificatione (1). Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 21 Maii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*A. CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

11.

26 maii 1930.

Peculiare indultum ad Iubilaeum lucrandum conceditur peregrinis, qui Romam venient occasione proximorum Canonizationum.
— Rescript. S. Poenit. Apost.

BEATISSIMO PADRE,

Il Procuratore Generale della Compagnia di Gesù, umilmente prostrato al bacio del Sacro Piede, implora che ai Pellegrini, i quali verranno a Roma da varie diocesi d'Italia e da altre regioni per la solenne Canonizzazione dei Beati Martiri Canadesi S. I. e del Beato Bellarmino, sia concesso l'acquisto del S. Giubileo alle seguenti condizioni: Confessione, Comunione, una sola visita alla Basilica di San Pietro e alla chiesa del SS. Nome di Gesù; recita dell'intero Rosario in sostituzione dei due giorni di digiuno; elemosina.

Che della grazia, ecc.

SACRA POENITENTIARIA,

Apostolica Auctoritate, benigne annuit pro gratia, iuxta preces. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 26 maii 1930.

Die 30 maii 1930.

S. LUZIO, *S. P. Reg.*

(1) V. infra, pp. 457-459.

12.

30 maii 1930.

Facultates variae renovantur ad septennium pro Directoribus Apostolatus Orationis (1). — Rescript. S. Poenit. Apost.

I.

BEATISSIME PATER,

Moderator Generalis Delegatus piae Unionis Apostolatus Orationis, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum, datum die 4 iunii 1923, quo Moderatoribus Nuntiorum SSmi Cordis Iesu, necnon Moderatoribus dioecesanis ceterisque Moderatoribus praedictae piae Unionis tribuebatur, ad septennium, facultas benedicendi Coronas eisque applicandi Indulgentias, quae a PP. Crucigeris vulgo nuncupantur. Et Deus, etc.

Die 30 maii 1930.

Sacra Poenitentiaria Apostolica benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud septennium, servato tenore concessionis in supplici libello memoratae. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. LUZIO, *S. P. Reg.*P. RAVELLI, *S. P. Off.*

II.

BEATISSIME PATER,

Moderator Generalis Delegatus piae Unionis Apostolatus Orationis, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum, datum die 4 iunii 1923, quo Moderatoribus Nuntiorum SSmi Cordis Iesu, necnon Moderatoribus dioecesanis ceterisque Moderatoribus praedictae piae Unionis tribuebatur, ad septennium, facultas benedicendi obiecta pietatis eisque applicandi Indulgentias Apostolicas, necnon similiter adnectendi Coronis Indulgentias a S. Birgitta nuncupatas. Et Deus, etc.

Die 30 maii 1930.

Sacra Poenitentiaria Apostolica benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud septennium, servato tenore concessionis

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1923, pp. 554-556.

in supplici libello memoratae. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. LUZIO, *S. P. Reg.*
P. RAVELLI, *S. P. Off.*

III.

BEATISSIME PATER,

Moderator Generalis Delegatus piae Unionis Apostolatus Orationis, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum, datum die 4 iunii 1923, quo Moderatoribus Nuntiorum SSmi Cordis Iesu, necnon Moderatoribus dioecesanis ceterisque Moderatoribus praedictae piae Unionis tribuebatur, ad septennium, Indultum personale altaris privilegiati tribus diebus in qualibet hebdomada. Et Deus, etc.

Die 30 maii 1930.

Sacra Poenitentiaria Apostolica benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud septennium, servato tenore concessionis in supplici libello memoratae. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. LUZIO, *S. P. Reg.*
P. RAVELLI, *S. P. Off.*

IV.

BEATISSIME PATER,

Moderator Generalis Delegatus piae Unionis Apostolatus Orationis ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum, datum die 4 iunii 1923, qui Moderatoribus Nuntiorum SSmi Cordis Iesu, necnon Moderatoribus dioecesanis ceterisque Moderatoribus praedictae piae Unionis tribuebatur, ad septennium, facultas benedicendi Crucifixos eisque applicandi Indulgentiam plenariam, a quolibet fidei in mortis articulo constituto lucrandam. Et Deus, etc.

Die 30 maii 1930.

Sacra Poenitentiaria Apostolica benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud septennium, servato tenore concessionis in supplici libello memoratae. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

S. LUZIO, *S. P. Reg.*
P. RAVELLI, *S. P. Off.*

13.

15 iunii 1930

Summus Pontifex gratias agit pro sollemni Academia die 11 iunii coram Se habita ab alumni Universitatis Gregoriana et Institutorum Biblici et Orientalis, et quaedam nomismata inter ipsos distribuenda mittit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD REV.^{mm} P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Dal Vaticano, 15 Giugno 1930.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre, che conserva il più grato ricordo della solenne Accademia tenuta all'augusta Sua presenza dagli alunni dell'Università Gregoriana e dei suoi due annessi Pontifici Istituti Biblico ed Orientale, mi ha affidato l'incarico di rimettere alla P. V. Rev.ma sette medaglie destinate ai giovani che nel suddetto trattenimento accademico dettero un felice saggio dei loro studi e della loro cultura.

E non soltanto agli alunni disserenti, ma a tutti codesti cari giovani Sua Santità vuole esprimere di nuovo, per mio mezzo, la Sua paterna benevolenza e ripetere insieme il voto con tanto affetto sgorgato dal Suo cuore paterno, che cioè essi « studiosi di oggi divengano domani i centri irradiator di luce, di fede e di calore di cristiana carità ».

A conferma poi di questi voti ed in pegno delle divine grazie l'Augusto Pontefice rinnova ben di cuore agli alunni dell'Università Gregoriana e dei due Istituti consociati, nonchè alla P. V. e a tutti coloro che « dirigendo, istruendo, amministrando e governando sono gli strumenti di tutto quel bene di cui Sua Santità potè ammirare un saggio », la più abbondante e affettuosa Benedizione.

Con sensi di sincera stima ho il piacere di confermarvi

Di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

14.

29 iun.-5 iul. 1930

Conceditur facultas et datur Instructio pro triduanis festivitibus celebrandi in honorem novorum Sanctorum Societatis. — Rescript. S. Rit. Congreg.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

I.

Beatissimo Padre,

Il Postulatore Generale delle Cause dei Servi di Dio della Compagnia di Gesù prostrato ai piedi della Santità Vostra implora la facoltà di potere fare celebrare in tutte le chiese ed oratorii principali della medesima Compagnia il triduo solenne in onore dei nuovi Santi Americano-Canadesi, Giovanni de Brébeuf e Compagni Martiri, entro l'anno della loro Canonizzazione in giorni da designarsi.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum, petitum Indultum pro triduanis festivitibus, diebus a Superiore respectivae Domus designandis, in honorem Sanctorum Martyrum Ioannis de Brébeuf et Sociorum in ecclesiis seu oratoriis praecipuis Societatis Iesu cum privilegiis Missae propriae de iisdem Sanctis et Indulgentiae Plenariae et Partialis in forma Ecclesiae consueta lucrandae benigne concessit, servatis Rubricis aliisque servandis una cum Instructione Sacrae Rituum Congregationis huic Rescripto adiecta. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 29 Iunii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALFONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

II.

Beatissimo Padre,

Il Postulatore Generale della Compagnia di Gesù prostrato ai piedi della Santità Vostra chiede per tutte le chiese ed oratori principali annessi alle Case della Compagnia la facoltà di celebrare il Triduo solenne in onore del nuovo Santo Roberto Cardinale Bellarmino Vescovo e Confessore, entro l'anno della Canonizzazione, in giorni da stabilirsi.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum petittum Indultum pro triduanis festivitibus, diebus a Superiore respectivae Domus rite designandis, in honorem Sancti Roberti Bellarmini Cardinalis Episcopi Confessoris in ecclesiis seu oratoriis praecipuis Societatis Iesu cum privilegiis Missae propriae de eodem Sancto et Indulgentiae Plenariae et Partialis in forma Ecclesiae consueta lucrandae benigne concessit, servatis Rubricis aliisque servandis una cum Instructione Sacrae Rituum Congregationis huic Rescripto adiecta. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 5 Iulii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALFONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

INSTRUCTIO

SACRORUM RITUUM CONGREGATIONIS

SUPER PRIVILEGIIS

quae in triduo solemniter celebrando intra annum a Beatificatione vel Canonizatione per Rescriptum Sacrae ipsius Congregationis a Summo Pontifice concedi solent.

I. In solemnibus triduanis, quae in honorem alicuius Sancti vel Beati celebrari permittuntur, Missae omnes ob peculiarem celebritatem dicantur cum *Gloria* et *Credo*, et cum Evangelio S. Ioannis in fine, nisi legendum sit aliud Evangelium iuxta rubricas.

II. Missa sollemnis seu cantata, ubi altera Missa de Officio currenti celebretur, dicatur cum unica Oratione; secus fiant tantummodo commemorationes de duplici secundae classis et omnes aliae quae in duplicibus primae classis permittuntur. Missae vero lectae dicantur cum omnibus commemorationibus occurrentibus, sed orationibus, quae in Missis de tempore secundo vel tertio loco dicendae sunt, et collectis exclusis. Quoad Praefationem servantur Rubricae Missalis ac Decreta.

III. Missam cantatam impediunt tantum Duplicia primae classis, eiusdemque classis Dominicae, nec non Feriae, Vigiliae et Octavae privilegiatae, quae praefata Duplicia excludant. Missas vero lectas impediunt etiam Duplicia secundae classis, et eiusdem classis Dominicae, nec non Feriae, Vigiliae atque Octavae quae eiusmodi Duplicia primae et secundae classis item excludant. In his autem casibus impedimenti, Missae dicendae sunt de occurrente Festo, vel Dominica, aliisque diebus ut supra privilegiatis, prouti ritus diei postulat, cum commemoratione de Sancto vel Beato et quidem sub unica conclusione cum prima Oratione. Haec tamen commemoratio omittatur, si occurrat Duplex primae classis Domini primarium universalis Ecclesiae, praeterquam Feriae II et III Paschatis et Pentecostes, in quibus ea permittitur.

IV. In Ecclesiis, ubi adest onus celebrandi Missam quamlibet Conventualem, eiusmodi Missa nunquam omittenda erit.

V. Si Pontificalia Missarum de Sancto vel Beato ad thronum fiant, haud Tertia canenda erit, Episcopo paramenta sumente, sed Hora Nona: quae tamen Hora de ipso Sancto vel Beato semper erit, eaque, ad implendam divini Officii obligationem, substitui non poterit Horae Nonae de die currenti.

VI. Quamvis Missae omnes, vel privatae tantum, impediri possint, semper nihilominus secundas Vesperas de Sancto vel Beato sollemniores facere licebit absque ulla commemoratione, quae Vesperae tamen de novo Sancto vel Beato pro satisfactione oneris divini Officii recitandi inservire non poterunt.

VII. Aliae functiones ecclesiasticae, praeter recensitas, de Ordinarii consensu, semper habere locum poterunt, uti Homilia inter Missarum solemnia, vel vespere Oratio panegyrica, analogae in honorem Sancti vel Beati fundendae preces, et maxime sollemnis cum Venerabili Benedictio. Postremo vero tridui die Hymnus *Te Deum* cum versiculis *Benedicamus Patrem...*, *Benedictus es...*, *Domine, exaudi...*, *Domine vobiscum...* et oratione *Deus, cuius misericordiae...* cum sua conclusione nunquam omittetur ante *Tantum ergo...* et orationem de Ss^{mo} Sacramento.

VIII. Ad venerationem autem et pietatem in novensiles Sanctos

vel Beatos impensius fovendam, Sanctitas Sua, thesauros Ecclesiae aperiens, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus qui, vere poenitentes, confessi ac Sacra Synaxi refecti, ecclesias vel oratoria publica, in quibus praedicta tridua solemnita peragentur, visitaverint, ibique iuxta mentem eiusdem Sanctitatis Suae per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces fuderint, indulgentiam plenariam in forma Ecclesiae consueta, semel lucrandam, applicabilem quoque animabus igne piaculari detentis benigne concedit: iis vero qui, corde saltem contrito, durante tempore enunciato, ipsas ecclesias vel oratoria publica inviserint, atque in eis uti supra oraverint, indulgentiam partialem centum dierum semel unoquoque die acquirendam, applicabilem pari modo animabus in purgatorio existentibus, indulget.

Die 25 Martii 1925.

(Decr. authent. S. E. C., n. 4394).

15.

25 octobris 1930.

Summus Pontifex Eminentissimum Cardinalem Caietanum Bisleti designat, qui Sanctitatis Suae nomine novis Universitatis Gregorianae aedibus benedicat easque inauguret. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD REV.^{mu}m P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

REV.^{mo} PADRE,

Compio il venerato ufficio di significare alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre, ben volentieri annuendo al desiderio da Lei espresso nel Suo pregiato foglio in data 23 c. m., si è degnato di affidare a Sua Eminenza il Sig. Cardinale Gaetano Bisleti, Prefetto della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi, l'onorifico incarico di benedire ed inaugurare, nel Suo augusto nome, la nuova sede della Pontificia Università Gregoriana, e di portare, con l'Apostolica Benedizione, i voti che Egli è lieto di rinnovare in questa fausta circostanza, per il felice incremento di un Istituto che gode la speciale benevolenza del Suo cuore paterno.

Nel comunicarLe quanto sopra mi valgo volentieri dell'occasione per confermarLe con sensi di sincera e distinta stima

della P. V. Rev.ma
dev.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

16.

6 novembris 1930.

Eminentissim~~us~~ Card. Caietanus Bisleti, nomine Summi Pontificis, novas Universitatis Gregorianae aedes sollemniter dedicat (1).

ORATIO E.^{mi} CARD. CAIETANI BISLETI (2).

Litteris per Eminentissimum Cardinalem a Secretis Status, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI honorificum admodum mihi munus commisit, augusto Suo Nomine sacro ritu lustrandi atque sollemniter dedicandi magnificentissimas has novas aedes, quibus carissimam Sibi Universitatem Gregorianam Ipse instruendam ornandamque curavit.

Pro Christi igitur in terris Vicario hodie apud vos legatione fungens, non mea vobis sed eiusdem Beatissimi Patris verba faciam. Ab Eo enim iussus sum hic palam edicere Ipsum, esse quidem « absentem corpore, praesentem autem spiritu », (cfr. I Cor., V, 3), toto corde et paterna dilectione hic revera nobiscum adesse et Suae Universitati faustissima quaeque a Deo adprecari. Huc autem spectare fervida Ipsius vota, ut quo latius dilatata sint spatia veritatis, spatia, inquam, quae veritati docendae addiscendaeque aptiora essent et magis decora, eo uberiores hinc illi christianae sapientiae fructus colligantur, quorum hoc Atheismum semper feracissimus providusque fuerit ager.

Nec tantum Augusti Pontificis amorem mirabitur, quisquis mente recolit quanta Ipse iam inde a Sacri Principatus exordio pro dilectissima hac Alma Matre excogitaverit perfecitque; ut unum alterumve commemorem, eam facultate instruxit aggregandi sibi, post biennium altioribus philosophicis aut theologicis studiis impensum, selectos Doctores, qui honorifico « Magistri ag-

(1) Cfr. *Memorabilia S. I.*, vol. III, fasc. IX, pp. 553-584.

(2) Cum agatur de sermone ab Emo. Cardinali habito ex officio, dum Sanctitatis Suae vera quadam ratione vices gereret, ut ipse Cardinalis dicit, visum est non abs re esse ut haec oratio inter documenta officialia Sanctae Sedis in nostris *Actis Romanis* servetur.

gregati » titulo ormentur; eam peculiari litterarum latinarum cathedra ditavit; in ea theologiae asceticae ac mysticae et theologiae moralis studium, novis propositis annuis praemiis, vehementer promovit; eam denique (ut praecipua amantissimi Patris beneficia perpauca sed disertis complectar verbis, quae in perennem memoriam hic marmori impressa ingredientibus legenda obiciuntur) « altiore pro laicis adiecto Religionis magisterio, consociatis Biblico et Orientali Institutis, quo plenior pateret sacrarum disciplinarum palaestra, nova in sede magnificentius constituit ».

Quisnam mortalium, humillima Collegii Romani abhinc fere quatuor saeculis cernens initia, tantum subsecuturum auspicari poterat incrementum? Talis nempe semper fuit eritque Divinae Providentiae oeconomia! ex grano sinapis grandem educit arborem, « quae facit ramos magnos ita ut possint sub umbra eius aves caeli habitare » (Marc. IV, 32). Sed haec arbor sapientissimos habuit satores cultoresque, illa, inquam, sapientia insignes, quae « melior est quam vires » (Sap. VI, 1), in cuius comparatione « omne aurum arena est exigua » (Sap. VII, 1): nam, ut scitis, « Collegium Romanum a Sanctis Ignatio de Loiola et Francisco Borgia conditum » est. Quid igitur mirum quod factum sit sicut ager plenus « cui benedixit Dominus »? (Gen. XXVII, 27). Eique large revera Dominus benedixit: ab angusta miseraque prima sede ad Capitolii radices sita, in domos Frangipane, Salviati et de Tolfa ex ordine translatum, incertas rerum vices diu perpersum est, donec « a Gregorio XIII P. M., censu addito aedibusque a fundamentis excitatis, splendidius instructum est anno Domini millesimo quingentesimo octogesimo tertio, ac tanti e nomine Patroni nuncupatum: Universitas Gregoriana ».

Illis in aedibus Collegium Romanum « Religioni ac Bonis Artibus » revera diu multumque contulit; illis in aedibus clariora ipsius lumina in Ecclesia Dei super candelabrum sunt posita, maiora ipsius sidera pulcherrima luxerunt luce, speciosiores ipsius flores bonum Christi odorem quaquaversus sparserunt.

Sed, quae est fluxa humanarum rerum conditio, Gregoriana Universitas post tria saecula, aliam hospitalem sedem sibi quaerere coacta est, eamque in aedibus Borromaeis invenit, quas per sexagenariam fere commorationem sibi tam arcte devinxit, ut etiam nunc, huc inde commigrans, haud spernendam sui partem ibi reliquerit.

Quod si ab aedificii externis ad interiorem Collegii Romani vitam oculos convertamus, singulas huius fere quater saecularis historiae aetates illustrarunt insignes admodum Doctores, quorum laus in Ecclesia est: Toletus, Suaresius, a Lapide, de Lugo, Taparelli, Perrone, Franzelin, Patrizi, Palmieri, Secchi, Mazzella, Liberatore, Cornoldi, Ballerini, Bucciaroni, Wernz, alique similes (ut de viventibus taceam), talia sunt haec nomina, quibus clarissimum quodque Athenaeum iure in Domino gloriatur.

Alumnorum autem, non modo frequentia sed maxime progressus in virtute et scientia prorsus eximii, tantis sane praeceptoribus digni fuerunt. Nam, ut nihil dicam de insignibus magistratibus, viris principibus, integerrimis civibus hic varias disciplinas honestosque mores edoctis, quot praeclari Verbi Dei praecones, quot sacerdotes secundum Cor Dei revera facti, quot divinae gloriae studiosi Praesules, quot illustres Purpurati Patres! quin et duodecim Summi Pontifices, a Gregorio XV ad beatissimum nostrum Patrem Pium XI (1), ex Collegii Romani aulis egressi sunt. Quid vero Christianos heroas, qui, ad altarium honores evecti, hoc Athenaeum purissima sua circumfuderunt gloria, vobis commemorem? vobis, inquam, quibus sane compertum est Collegio Romano nec rosas nec lilia defuisse. Carissima tamen nomina, utut notissima, in tanta hodierna sollemnitate silere nefas est: adsunt nobis et Almae huic Matri de caelo gratulantur Aloisius Gonzaga, Ioannes Berchmans, Ioannes Baptista De Rossi, Camillus De Lellis, Leonardus a Portu Mauritio, Antonius Balducci, Rodolphus Aquaviva, Oliverius Plunket, Marcus Stephanus Crisinus, Gaspar Del Bufalo, Robertus Johnson, Thomas Hemerford, Ioannes Wall, Robertus Southwell, cum reliqua purpurea Anglorum Martyrum corona, quorum non ita pridem celebravimus triumphum.

Sed unum prae ceteris nomen nunc profecto vestram occupat mentem, vestroque resonat in ore: Robertum dico Bellarmino, qui pristinas Collegii Romani difficultates angustioribus in aedibus alumnus expertus, magnificentiores dein Gregorianas aedes suis immortalibus « Controversiis » illustravit in aevum, in

(1) Hi Summi Pontifices olim alumni fuere: Gregorius XV, Urbanus VIII, Innocentius X, Clemens IX, Clemens X, Innocentius XII, Clemens XI, Innocentius XIII, Clemens XII, Leo XIII, Benedictus XV, Pius XI.

iis Collegium Romanum sapientissimo est moderatus regimine, in iis mysticas in corde Aloisii dispositas ascensiones venerabundus admiratus est eiusque innocentissimam animam inde ad caelestes usque ianuas paene dixerim est comitatus. Dum vero praeclarissimum hoc Collegii Romani lumen ac decus suprema Sanctorum gloria coruscans nunc tandem venerari laetamur, en Gregoriana quoque Universitas in hac digniore sede quasi in nova luce collocata, ad maiora sese protendens. Eam ergo in perpetuam clientelam Sanctus Robertus suscipere velit, eam sospitem servet, prosperam faciat et roboret, quo utilius in dies Sanctae Sedis instrumentum fiat ad maius Ecclesiae bonum promovendum, ad maiorem Dei gloriam ubique et semper procurandam.

Quod ut felix, faustum fortunatumque sit, de mandato et ex auctoritate SS. Domini Nostri Pii Papae XI mihi peculiariter delegata, Ipsius nomine, postquam has aedes sacro ritu lustravero, huic Universitati, eiusque Superioribus, Professoribus, Alumnis, omnibus demum hic adstantibus et huic sollemnitati ex corde participantibus, Apostolicam Benedictionem impertiar.

17.

Anno 1930 (1).

Additiones quaedam elogiis S. Aloisii et S. Francisci Xaverii in Martyrologio Romano inserendae. — S. Rit. Congr.

NOTA. — In editione secunda post typicam Martyrologii Romani « propriis recentium Sanctorum Officiorumque elogiis expleta, Sacrae Rituum Congregationis curis impressa », ad nostros Sanctos quod attinet, hae habentur additiones, quas hic characteribus italicis indicamus.

UNDECIMO KALENDAS IULII (21 IUNII).

Romae sancti Aloisii Gonzagae, Clerici e Societate Iesu et Confessoris, principatus contemptu et innocentia vitae clarissimi; *quem, a Summo Pontifice Benedicto Decimo tertio adscriptum*

(1) Approbatio quidem huius novae editionis Martyrologii Romani die 1 novembris 1928 data est, ut initio libri legitur, sed promulgata non est nisi anno 1930, quo liber in lucem prodiiit.

Sanctorum fastis et Protectorem iuvenibus praesertim studiosis datum, Pius Papa Undecimus caelestem Christianae iuventutis universae Patronum confirmavit solemniter atque iterum declaravit.

QUARTO NONAS DECEMBRIS (2 DECEMBRIS).

In Sanciano, Sinarum insula, item natalis sancti Francisci Xaverii, Sacerdotis e Societate Iesu et Confessoris, Indiarum Apostoli, gentium conversione, donis et miraculis clari; qui plenus meritis et laboribus obdormivit in Domino. Ipsum beatum virum Pius Decimus, Pontifex Maximus, caelestem Sodalitati et operi Propagandae Fidei Protectorem elegit atque constituit; *Pius vero Papa Undecimus peculiarem omnibus Missionibus Patronum dedit et confirmavit.* Eius autem festivitas, iussu Alexandri Papae Septimi, sequenti die celebratur.

TERTIO NONAS DECEMBRIS (3 DECEMBRIS).

Sancti Francisci Xaverii, Sacerdotis e Societate Iesu et Confessoris, Indiarum Apostoli, Sodalitatis et operis Propagandae Fidei *atque Missionum omnium Patroni* caelestis; qui pridie huius diei quievit in pace.

ACTA CANONIZATIONIS
SS. Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues
et Sociorum Martyrum
et S. Roberti Card. Bellarmino Ep. et Conf.

18.

25 novembris 1925.

Decernitur reassumptio causae canonizationis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum. — Decr. S. Rit. Congr.

QUEBECEN.

CANONIZATIONIS BEATORUM MARTYRUM

IOANNIS DE BRÉBEUF, ISAACI JOGUES

ET SOCIORUM E SOCIETATE IESU.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI per Litteras Apostolicas sub anulo Piscatorio datas et promulgatas die 21 iunii an. 1925 in Patriarchali Basilica Vaticana, suprema sua auctoritate, Beatorum Caelitum albo adscribere dignatus est Venerabiles Martyres Ioannem de Brébeuf, Isaacum Jogues, Gabrielem Lalemant, Antonium Daniel, Carolum Garnier, Natalem Chabanel, sacerdotes, Renatum Goupil, et Ioannem de la Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu. Solemniis Beatificationis eadem die in praefata Basilica S. Petri celebratis, et subsequentibus intra annum triduanis festivitatibus in honorem novensilium Beatorum Martyrum in praecipuis ecclesiis tum eiusdem Societatis Iesu, tum Archidioecesis Quebecensis et aliarum Dioecesium illius regionis, singulari devotione et frequentia fidelium rite peractis, horum pietas, cultus et fiducia erga praedictos Martyres adeo invaluerunt, ut ad eorum invocationem et intercessionem nonnullae prodigiosae sanationes divinitus impetratae ferantur, super quibus, ad ulteriorem Causae progressum usque ad optatam Canonizationem, Processus Apostolicos conficere opportunum et perutile existimatur. Quare, instante R. P. Aureliano Fajella Societatis Iesu et huius Causae Postulatore, attentisque litteris postula-

toriiis trium E.morum S. R. E. Cardinalium et R.mi Patris Włodimiri Ledóchowski, Praepositi Generalis, communia vota depro-
mentis universae Societatis Iesu, quae hisce suis alumnis et filiis,
primis Beatis Martyribus amplissimae Canadensis regionis et
Americae Septentrionalis, laetanti animo, spe optima canoniza-
tionis confirmata, congruenter gloriatur, E.mus ac R.mus D.nus
Antonius Cardinalis Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, eius-
dem Causae relatōr, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congrega-
tionis Comitiiis subsignata die ad Vaticanas Aedes coactis sequens
Dubium discutiendum proposuit: «An sit signanda Commissio
Reassumptionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?». Et
E.mi ac R.mi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post rela-
tionem ipsius E.mi Ponentis, audito R. P. D. Angelo Mariani,
Fidei Promotore Generali, omnibus perpensis rescribere censue-
runt:

«Affirmative seu signandam esse Commissionem Reassum-
ptionis Causae, si Sanctissimo placuerit».

Die 24 Novembris 1925.

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo Domino Pio
Papae XI, per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congre-
gationis Praefectum relatione, Sanctitas Sua, rescriptum eiusdem
Sacrae Congregationis ratum habens, manu propria signare di-
gnata est Commissionem Reassumptionis Causae Canonizationis
praedictorum Beatorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci
Jogues et Sociorum e Societate Iesu.

Die 25 eisdem mense et anno.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praef.*

ALEXANDER VERDE, S. R. C. *Secretarius.*

19.

25 novembris 1925.

Decernitur reassumptio causae canonizationis B. Roberti Card. Bellarmino. — Decr. S. Rit. Congr.

ROMANA.

CANONIZATIONIS

B. ROBERTI S. R. E. CARD. BELLARMINO

SOCIETATIS IESU.

Postquam per litteras Apostolicas in forma Brevis datas die 13 Maii an. 1923 veneratio indulta fuerit B. Roberto Card. Bellarmino Ep. et Conf. e Societate Iesu, eiusque sacrae exuviae, prout ipse optaverat, ad templum S. Ignatii deductae, ingenti civium concursu et gaudio, prope sepulcrum Sancti Aloisii Gonzaga collocatae exstiterint, pietas et cultus fidelium adeo increverunt, ut ad sancti Viri intercessionem et invocationem nonnulla miracula divinitus patrata ferantur.

Quare R.mus P. Aurelianus Fajella, eiusdem Societatis Iesu et Causae Postulator, SS.mum D.num Nostrum Pium Papam XI supplicibus votis deprecatus est, ut de resumenda causa canonizationis ipsius Beati agi posset ad effectum Processus Apostolicos super assertis miraculis conficiendi. Sanctitas porro Sua his precibus, una cum supplicatione ipsius R.mi Praepositi Generalis Societatis Iesu exhibitis et aliquorum E.morum et R.morum S. R. E. Cardinalium commendatione communitis, benigne annuit pro gratia.

Hinc E.mus ac R.mus D.nus Antonius Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, loco et vice R.mi D.ni Aidani Cardinalis Gasquet eiusdem Causae Ponentis seu Relatoris, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis subsignata die ad Vaticanas Aedes coadunatis, quaestionem de signanda Commissione Reassumptionis Causae discutiendam proposuit. Et E.mi ac Re.mi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius E.mi Ponentis, audito etiam R. P. D. Angelo Mariani Fidei Promotore Generali, cunctis sedule perpensis, rescribere censuerunt:

« Affirmative, seu signandam esse Commissionem Reassumptionis Causae Canonizationis, si Sanctissimo placuerit. ».

Die 24 Novembris 1925.

Facta postmodum SS.mo Domino Nostro Pio Papae XI, per infrascriptum Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, proprio manu signare dignata est Commissionem Reasumptionis Causae Canonizationis Beati Roberti Card. Bellarmino, Ep. et Conf. e Societate Iesu, die 25 eisdem mense et anno.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praef.*

ALEXANDER VERDE, *S. R. C. Secretarius.*

20.

4 maii 1930.

Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem B. Roberti Card. Bellarmino obtinendam. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

ROMANA.

CANONIZATIONIS

BEATI ROBERTI CARD. BELLARMINO S. I.

EPISCOPI ET CONFESSORIS.

SUPER DUBIO: An, et de quibus miraculis, constet, post indultam eidem Beato venerationem, in casu, et ad effectum de quo agitur.

Compertum est quot quantisque impugnationibus impetita fuerit praeclarissimi viri B. Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino memoria, ut, qui Ecclesiae adversarios suis doctissimis scriptis vivus profligaverat, eorum impetum etiam mortuus sustinere videretur. Verum quemadmodum, luce doctrinae, errores ab haereticis conflatos invicte disiecerat, ita, luce sanctitatis, hostium calumnias dissipavit.

Nec facile dixeris quid in eo magis admirandum obveniat, an ingenii vis et doctrinae copia, an religiosissimae vitae sanctimonia.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 278-279.

Sive enim in explendis officiis sodalis Societatis Iesu, cui fuit addictissimus, sive in sacris disciplinis tradendis, sive in perfunctione gravissimorum munerum Cardinalatus et Episcopatus, eo fuit pro Dei gloria et animarum salute studio incensus, ut totum ad id animum intenderit, praeclara in vario vitae genere virtutum exempla relinquens. Nec defuit divina miraculorum confirmatio, quibus rite probatis, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa Undecimus eum die decimatertia mensis Maii anno millesimo nongentesimo vigesimo tertio Beatis accensuit.

Post indultam vero eidem Beato venerationem alia duo miracula asserebantur a Deo per eius intercessionem patrata, in sanatione nempe Raymundi Agrás, et Albin Benz. Quare Apostolici processus tum Barcinone tum Colociae fuere constructi: pro quorum validitate die octava Novembris anno millesimo nongentesimo vigesimo septimo iudicatum est. Tres, uti de iure, habitae sunt Congregationes: Antepreparatoria coram Cardinali Aidano Gasquet, felicitis recordationis, die trigesima Octobris anno millesimo nongentesimo vigesimo octavo, post quam processiculus additionalis in Barcinonensi Curia est adornatus; Praeparatoria in Vaticanis aedibus die vigesima octava Ianuarii huius anni, in quibus severe de his miraculis est disceptatum; Generalis demum die vigesima nona nuper elapsi mensis coram Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa Undecimo, in qua a Reverendissimo Cardinali Camillo Laurenti loco et vice Cardinalis Caietani Bisleti, Causae Relatoris, propositum fuit dubium: *An, et de quibus miraculis, constet post eidem Beato indultam venerationem, in casu, et ad effectum, de quo agitur.* Reverendissimi Cardinales, Praelati et Consultores suffragia sua protulerunt. Sanctissimus Dominus Noster, ut a Deo maius impetraret lumen, definitivam sententiam edere aliquantulum differre ratus est. Pro qua igitur edenda diem quartam mensis Maii, Dominicam secundam post Pascha, Bono Pastori sacram, indicare dignatus est. Quare hodierna die ad Se arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praepositum et Caietanum Bisleti, Causae Relatorem, una cum R. P. Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore Generali, meque infrascripto Secretario, iisque adstantibus, pronunciavit: *Constare de utroque proposito miraculo, videlicet: de instantanea perfectaue sanatione Raymundi Agrás a peritonite acuta diffusa,*

et de instantanea, perfectaue sanatione Albini Benz a laesione pulmonari anatomica insanabili.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit die quarta Maii anno millesimo nongentesimo trigesimo.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

21.

4 maii 1930.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de miraculis B. Roberti Card. Bellarmino.

Oratio Patris Nostri ad Summum Pontificem (1).

BEATISSIMO PADRE:

Con una commozione del tutto singolare mi accosto oggi al Vostro Trono augusto per ringraziare la Santità Vostra del decreto ora promulgato di approvazione dei due miracoli operati da Dio per intercessione del Beato Cardinale Bellarmino, dandoci un tale documento la speranza che non sia ormai lontano il giorno auspicatissimo, in cui a questo strenuo campione della causa cattolica saranno decretati i supremi onori degli altari; e così sarà adempiuto il voto ardente di tutta la Compagnia di Gesù, che da secoli anela di vedere questo illustre suo figlio cinto dell'aureola dei Santi.

Morto in universale e singolarissima fama di santità, presto diligentemente raccolta nei Processi giuridici, tutto faceva credere che il nipote di Marcello II di santa memoria, come già il Santo Cardinale Borromeo, sarebbe tosto elevato all'onore degli altari. Ma non fu così; perchè la causa della glorificazione di questo umile Servo di Dio, contrastata per secoli attraverso a vicende umane del tutto singolari, e in fine quasi sopita dalla lunga attesa, solo ai dì nostri, d'un tratto e inaspettatamente, per un intreccio impreveduto di circostanze straordinarie, fu per volere espresso del Vostro illustre Predecessore

(1) Ex ephemeride « Osservatore Romano » diei 5 maii 1930. — Simul cum Decreto de miraculis Beati Bellarmino, alterum edebatur Decretum de « tuto » pro beatificatione Ven. Famulae Dei Paulae Frassinetti, Fundatricis Sororum a S. Dorothea.

Benedetto XV di f. m. ripresa e in brevissimo volger di tempo sotto i Vostri auspici avviata verso il felicissimo termine. Tre lunghi secoli di attesa, due lustri di lietissimo coronamento: ecco il bilancio della causa del Bellarmino, di cui la Santità Vostra si è ora degnata di approvare i miracoli proposti per la canonizzazione.

Sebbene i disegni di Dio siano imperscrutabili alle corte nostre vedute, pure dinanzi a segni evidenti d'intervento straordinario della Provvidenza nel fissar l'ora della glorificazione del nostro Eroo, ci sarà forse lecito di supporre che il momento attuale sia stato scelto appunto perchè l'agguerrito ed invito difensore dell'Unità della Chiesa e dei diritti imprescrittibili del Romano Pontefice nel secolo XVI riappaia ora fulgido e potente nel cielo della Chiesa trionfante a guida, protezione e conforto di tutta la Chiesa militante, Chierici e propagandisti laici dell'Azione Cattolica, come già Benedetto XV l'espose nel suo discorso in occasione del decreto dell'eroicità delle virtù del nostro Beato; ora appunto che una nuova guerra viene dichiarata alla Chiesa dalle antiche sette, le quali inalzando un vessillo fallace di unità cercano di costituire un fronte unico contro l'unica vera Sposa di Cristo, e d'una empietà nuova veramente satanica, sconosciuta finora non solo nella storia della Chiesa ma di tutta l'umanità. E parimente non sarà lecito di supporre che la glorificazione del dotto e pur così accostevole Catechista di intere generazioni venga ora propizia quale nuovo e salutare esempio per la diffusione dell'istruzione religiosa, che Vostra Santità recentemente di nuovo indicò come il bisogno e il rimedio più grande dell'età nostra, sì avida di sapere e pure sì ignorante di Dio e delle cose divine?

Tale amoroso intento di opportunità, che la Provvidenza nella glorificazione terrena dei Santi ordina sempre al vantaggio de' suoi eletti ancora pellegrini quaggiù, ci viene confermato anche dall'umile Serva di Dio, la Venerabile Paola Frassinetti, la quale col Beato Arcivescovo di Capua, divide la gloria di questo giorno, che per lei con più certa promessa prelude al primo trionfo della beatificazione. Anch'essa fu una santa educatrice, madre di un Istituto tutto dedito alla cristiana educazione, che ha già raccolto copiosi frutti e maggiori ne promette in avvenire. L'Istituto di Santa Dorotea, che ha sempre avuto per la Compagnia di Gesù sentimenti di speciale affetto nel Signore e fu sempre ricambiato dalla Compagnia cogli aiuti spirituali consentitile dalle sue regole, gode oggi di vedere la sua Venerabile Fondatrice avvicinata al grande figlio di S. Ignazio in una comune aurora di purissima gloria.

BEATISSIMO PADRE:

A nome di tutte le degne figlie della Venerabile Frassinetti e di tutta la grande schiera di anime giovanili che esse dirigono nelle vie della virtù e del sapere; a nome della Compagnia di Gesù e della gioventù affidata alle nostre cure, in modo particolare di quella della Pontificia Università Gregoriana; a nome delle città di Genova e Montepulciano che diedero al mondo questi Servi di Dio, e di questa Eterna Città che li vide entrambi volare al cielo e ne custodisce il sepolcro, ringraziamo umilmente la Santità Vostra della letizia che coi decreti odierni ci ha procurato e di quella ancor maggiore che essi ci fanno pregustare.

L'Apostolica Benedizione, che umilmente imploriamo, confermi le nostre speranze e ci conforti a fedelmente imitare quelli che così giocondamente ci piace onorare.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS (1).

A tale indirizzo Sua Santità rispondeva con un paterno discorso.

Diceva anzitutto Sua Santità che il Buon Pastore veniva amabilmente a farsi guida dei Suoi fedeli per condurli a magnifici pascoli. E' nostro dovere, aggiungeva subito l'Augusto Pontefice, di ringraziarLo di cuore per la nuova Sua bontà, per il commento che era stato ascoltato poco prima in aggiunta alla lettura dei Decreti: commento così chiaro, così edificante che davvero poco il Papa doveva ad esso aggiungere.

Nondimeno qualche cosa v'era da dire nel considerare le due belle Figure evocate nei Decreti stessi, redivive nella vita di indefettibile gloria eterna, le due Figure che la Divina Provvidenza così elegantemente ci invita a considerare dapprima separatamente e poi unitamente.

La prima figura, che è quella gigantesca del Vescovo e Cardinale Roberto Bellarmino, ci invita a riflettere sulle ragioni di opportunità per le quali la Divina Provvidenza ha riservato ai nostri tempi la resurrezione di una Causa così bella.

Alle ragioni di opportunità e di convenienza, così bellamente,

(1) Ex ephemeride « Osservatore Romano » diei 5 maii 1930, sed quaedam ibi nimis ieiune relata, ex notis ab auditoribus tunc confectis plenius sunt restituta.

elegantemente, esaurientemente accennate dopo la lettura dei Decreti, crediamo di poterne aggiungere una non meno giusta e che pensiamo provvidenziale e voluta da Dio. Da qualche tempo, meno clamorosa e violenta, che in antico, ma non meno insistente ed estesa, s'insinua, serpe (è la vera parola) una guerra subdola contro la Compagnia di Gesù, di cui era figlio il B. Roberto Bellarmino. La guerra come dicemmo è antica, tanto antica quanto la stessa Compagnia, le si è scagliata contro fin dal suo nascere e l'ha sempre accompagnata. Ma è sua gloria che ciò non l'abbia mai ritardata nel suo cammino, nella sua marcia (è il termine che le conviene come a Compagnia militare), marcia che dura compiendo opere di vita con immenso vantaggio delle anime e della Chiesa. E' una guerra di calunnie, di pure invenzioni, di insinuazioni subdole, perciò tanto più pericolosa per le anime ingenue, che non sanno come difendersene, quantunque per questo basterebbe osservare il contenuto di certi scritti e più ancora il giudizio della S. Sede.

Ecco dunque che, ai giorni nostri, mentre la guerra contro la Compagnia di Gesù sembra riprendere in violenza, la Provvidenza si riservava di ravvivare, con la gloria della santità e dei miracoli, la figura del Cardinale Bellarmino che è uno dei suoi figli più illustri.

Un'altra considerazione veniva al Santo Padre, ripensando alla bella, mite e santa figura della gran Serva di Dio Paola Frassinetti. E' recente la pubblicazione della Lettera Enciclica sulla educazione cristiana della gioventù. Sua Santità ringraziava Iddio che proprio in quella congiuntura alla vista di tutto il mondo quella gran Serva di Dio, la quale, durante i giorni della sua vita mortale si dedicò alla istruzione ed all'educazione di tante anime, sempre e così altamente ed in modo così spiccatamente benefico, Gli desse modo di elevare un inno di intima indicibile riconoscenza a Dio benedetto, perchè i miracoli che vengono ad illuminare la fronte della Serva di Dio e la nuova luce che su di essa tra poco risplenderà, danno nuovo conforto a quella stessa opera di cristiana educazione.

Inoltre l'Augusto Pontefice voleva far rilevare che la gloriosa santità che in quel momento veniva esaltata nelle due grandi figure suggeriva a Lui un altro pensiero anche più pratico e più utile. Quell'incontro delle due grandi figure diceva infatti un

ammaestramento veramente prezioso e singolare. Ecco da una parte una grandezza di genio, di opere, di dignità di mirabile Pastore: una grande figura sotto ogni punto di vista ed in qualsiasi direzione la si contempi; una di quelle figure che in qualsiasi posto e con qualsiasi attribuzione, avrebbe ricordato non un uomo qualunque, ma sempre una grande personalità; come del resto — soggiungeva l'Augusto Pontefice — ciò è il caso manifesto di quasi tutti i Santi, giacchè, anche quando non è manifesto, si avvera sempre e si avverte in essi che la grazia edifica sulla natura, edificando sopra una natura a ciò predisposta. Ma è anche vero — e perciò il Papa aveva detto: quasi tutti i Santi — che non sempre si trova la natura predisposta a tali grandezze; ci sono delle eccezioni nelle quali veramente la grazia crea dal nulla della natura delle meraviglie di santità. Ma dicendo ciò il Santo Padre non voleva alludere alla Ven. Frassinetti, poichè in nessuna maniera può dirsi che in essa c'era il nulla di natura; egregie doti naturali si riscontrano anche nella Ven. Paola, ma non sembrano molto vicine a quelle del Beato Bellarmino. Questi fu pastore, scrittore, controversista, il catechista di tante generazioni, un potente ingegno di grado sopraeminente: l'altra, la Venerabile Frassinetti, fu un'umile Serva di Dio, una figura che in tutte le sue egregie opere e doti si classifica tra quelle che vivono non nella luce sfarzosa, ma quasi nell'ombra, che sembrano passare in mezzo agli uomini umilmente, sommessamente, quasi in punta di piedi, quasi per non dare segno di sè.

Ma c'è qualche cosa che unisce le due grandi anime, le due grandi categorie: una considerazione più vasta ed estesa di quelle prima espresse ci fa avvertire — proseguiva Sua Santità — che la santità non è il privilegio di una classe o di un'altra, di una misura di uomini o di un'altra: essa ci dice che la santità è proprio e vuole essere la cosa di tutti, proprio come si addice alle opere della grazia per la quale nessuna debolezza di natura è troppo debole. E' questa la lezione più utile e pratica, poichè ecco la verità solenne: che tutti, tutti, sono chiamati alla santità. Già nell'antico testamento il Signore aveva detto chiaramente a questo proposito: *sancti estote, quia ego sanctus sum*: il sublime concetto è ribadito nel nuovo testamento dalla parola del Divino Redentore: siate perfetti come perfetto è il Padre vostro celeste.

Veramente non poteva esservi precisazione più alta e più splendida.

E come ciò sia possibile — proseguiva Sua Santità — pur nella nostra umana debolezza e miseria, ci è dimostrato dallo stesso Redentore Divino e dai suoi più intelligenti e chiari e sicuri interpreti. Si diventa santi non abbandonandosi alla misera natura umana, bensì confidando nella grazia di Dio, in Colui che ci conforta; grazia a tutti promessa, a tutti data: grazia che è, in una parola sola e senza ulteriori spiegazioni, la grazia di Dio, *gratia Dei*.

E' di qui che sorge il dovere, per tutti più impellente, più imponente, e più indeclinabile, della santità. Non è certo la santità dei miracoli, dei miracoli di ordine fisico, i quali del resto non sono i soli assoluti documenti della santità, giacchè Iddio usa concederli, nella sua onnipotenza, quando e come e a chi piace, riservandosene sempre la gloria, pur nella difesa e glorificazione dei Servi; non si tratta adunque di questi miracoli, — proseguiva il Santo Padre — nemmeno degli altri miracoli di ordine spirituale che i santi hanno compiuto tuttora in vita, miracoli che la santità compie nella vita spirituale e che noi stessi nel linguaggio comune definiamo: miracoli di bontà, di carità, di pazienza, di beneficenza: neanche di questi si tratta. C'è invece una via di santità che a tutti è possibile e perciò obbligatoria: è la via della vita cristiana, dei precetti di Dio e della Chiesa, la via delle cristiane virtù.

Basta conoscerla e percorrerla per essere dei santi. Ma, soggiungeva Sua Santità, occorre percorrerla con diligenza, senza cioè nulla trascurare di quello che deve essere fatto, compiuto, con perseveranza che non si stanca mai, che segue continuamente le chiamate di Dio; con generosità, cioè con volontà che non si arresta nemmeno dinanzi al sacrificio. Ecco dunque, concludeva il Santo Padre, la santità a tutti possibile e perchè a tutti possibile, a tutti doverosa.

Che l'esempio di tutti i grandi fratelli e le grandi sorelle che ci hanno preceduto, ci precedono e ci accompagnano, così col modesto umile splendore della vita come con la luminosa santità dinanzi agli occhi di Dio e degli uomini, ci aiutino a vedere sempre più quanto di bello e di amabile la terra, pur in mezzo a tante iniquità, sa ancora produrre per la visibile bontà di Dio.

Su questi stessi propositi il Santo Padre diceva di invocare dal Signore le divine benedizioni delle quali era pegno e segno la benedizione apostolica, che Egli di buon grado stava per impartire a tutti i presenti, alle loro intenzioni, aspirazioni, cose e persone care.

L'Augusto Pontefice quindi impartiva la Benedizione Apostolica.

22.

11 maii 1930.

Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

AMERICAЕ SEPTENTRIONALIS.

QUEBECEN.

CANONIZATIONIS

BB. IOANNIS DE BRÉBEUF, ISAACI JOQUES

ET SOCIORUM MARTYRUM S. I.

SUPER DUBIO: An, et de quibus miraculis, post indultam eisdem Beatis Martyribus venerationem, constet, in casu, et ad effectum, de quo agitur.

Horrescit animus in tormentis recolendis, quae pro Christi nomine, medio saeculo XVII, Beati Martyres, qui in Canadensem regionem apostolico spiritu ducti se contulerant, passi sunt. Hi fuere Ioannes de Brébeuf, Isaac Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotes, Renatus Goupil et Ioannes de la Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu. Hi nati sunt in Gallia, foecunda missionum operariorum et Martyrum altrice. Societati Iesu mature se adiunxerunt et a suis Moderatoribus in Novam Galliam, quo tunc appellabatur nomine Canadensis regio, ad Evangelium praedicandum fuerunt missi.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 281-283.

Libentissimo animi ardore pro animarum sibi creditarum salute difficultates omne genus superarunt, durissimosque labores et egestatem apud barbaras illas tribus fortiter sustinuerunt, Deo sic disponente ut ad maiora sustinenda pararentur.

Martyrium non omnes una simul fecerunt, ab anno millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo ad annum quadragesimum nonum eiusdem saeculi a ferocibus silvicolis dira nece interempti. «Tolle Martyrum certamina, ait S. Ambrosius, tulisti coronas, tolle cruciatus, tulisti beatitudines» (4 sup. Luc. 41). Gloriosum certamen sequuta est glorificationis corona. Servatis enim de iure servandis, Ssm̃us D. N. Pius Papa XI, die S. Aloisio Gonzagae sacra, anno Iubilaei millesimo nongentesimo vigesimo quinto, hos fortissimos pugiles Beatorum fastis adscripsit.

Peracta vix Beatificatione, ad horum Beatorum Martyrum simul invocatorum intercessionem nonnullae dicebantur sanationes supra naturae leges evenisse. Quare Commissionem reassumptionis Causae ad Canonizationem Ssm̃us D. N. Sua manu signare dignatus est die vigesima quinta Novembris anni eiusdem. Remissoriales proinde litterae ad Episcopos Chatamensem et S. Hyacinthi fuere transmissae. Processus illic super duabus ex his sanationibus sunt ad iuris normam constructi et ab hac Sacra Congregatione adprobati. De his sanationibus est disceptatum primo in antepreparatoria Congregatione die vigesima prima Ianuarii anni huius apud Reverendissimum Cardinalem Alexandrū Verde, Causae Relatorem, altera vice die decimaoctava Martii coram Reverendissimis Cardinalibus Sacro huic Ordini adscriptis, in Generali vero die sexta mensis huius coram Ssm̃o D. N. Pio Papa XI, in qua Reverendissimi Cardinales, Praelati et Consultores Sacrae huius Congregationis suum quisque edidere votum. Verum Beatissimus Pater sententiam suam pandere per aliquot distulit dies, caelestis interim luminis praesidium a Deo imploraturus.

Quocirca hodierna die undecima Maii, Dominica III post Pascha, fortissimorum martyrum Alexandri I Romani Pontificis et Sociorum memoriae consecrata, Sacratissimo Eucharistico Sacrificio religiose litato, Beatissimus Pater ad Se advocari mandavit Reverendissimos Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum, et Alexandrum Verde, Causae Relatorem, una cum R. P. Carolo Salotti Sanctae Fidei Promotore Generali, meque in-

frascripto Secretario, iisque adstantibus pronunciavit: *Constare de utroque proposito miraculo, nempe: de instantanea perfectaque sanatione Mariae Robichaud, in Religione Sororis Savoia, a peritonitide tuberculari fibrocaseosa, et de instantanea perfectaque sanatione Alexandrae Ruel, in Religione Sororis Mariae Maximae, a peritonitide tuberculari.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit die undecima mensis Maii anno millesimo non-gentesimo trigesimo.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

23.

11 maii 1930.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de miraculis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum (1).

Oratio RR. DD. Caroli Cremonesi, Archiepiscopi tit. Nicomediensis, Sanctitatis Suae Eleemosynarii Secreti (2).

BEATISSIMO PADRE!

Come i fiori naturali di questo maggio, ridente di colori e olezzante di profumi, l'eterna primavera della Chiesa di Gesù Cristo, in un magnifico insieme di cose belle e divine, ci offre oggi la spirituale visione di gigli di verginale purezza e rose, accese di carità profonda, intrecciarsi alle palme del martirio.

Viva ancora la radiosa visione di quattro anni addietro nella Basilica Vaticana, dove ai Martiri Canadesi e a Lucia Filippini si decretarono gli onori della Beatificazione, la Santità Vostra ci chiama oggi ad un nuovo convito, per farci udire la proclamazione solenne

(1) Ex ephemeride « *Osservatore Romano* » diei 12 maii 1930. — Simul cum nostro Decreto, promulgatum est quoque simile Decretum de miraculis propositis pro canonizatione B. Luciae Filippini, Fundatricis Instituti Magistrarum Piarum ab eius nomine « *Filippini* » nuncupatarum.

(2) Cum Institutum Magistrarum Piarum « *Filippini* » Romae Pontificii titulo condecoretur eiusque scholae peculiaribus curis commissae sint RR. DD. Eleemosynarii Secreti Sanctitatis Suae, huic obtigit hac vice Beatissimo Patri gratias agere pro utroque Decreto.

dei miracoli, operati per la potente intercessione degli uni e dell'altra, e intravedere ad un tempo i nuovi e più brillanti splendori della Canonizzazione.

Alle giganti figure dei figli di S. Ignazio, questi pionieri della civiltà e della fede, i quali irrigarono e fecondarono col sangue le contrade, allora barbare e selvagge, del Canada e degli Stati Uniti, si associa così nel trionfo e nella gloria l'umile donna, che amava chiamarsi la povera Lucia, ma che, per guadagnare a Gesù i più infelici, i più diseredati, specie le fanciulle più povere e abbandonate, fu grande anch'essa fino all'eroismo d'un ineruento martirio.

Di conseguenza, nell'umiliare alla Santità Vostra i loro ringraziamenti, l'inclita Compagnia di Gesù, che, ai trionfi avvezza aggiunge alle sue glorie le glorie de' suoi nuovi martiri, viene ad associarsi all'umile Istituto delle Maestre Pie Filippini, che la sua prima gloria vede nella gloria della sua Fondatrice e Madre.

La Vostra Benedizione, Beatissimo Padre, avvalori e fecondi queste promesse, che sono care al cuore Vostro. Scenda questa Benedizione sulla Compagnia di Gesù e sull'Istituto delle Maestre Pie Filippini, sulle loro opere, sulle loro case, su quanti le reggono e su quanti le popolano nella pietà, nella virtù, nel sacrificio; e di tutti ritempri gli animi, rinvigorisca le forze e renda fecondo l'apostolato per la gloria di Dio, per la grandezza della Chiesa, per il bene delle anime. (1).

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

A tale indirizzo Sua Santità rispondeva con un paterno discorso.

L'Augusto Pontefice diceva anzitutto di non poter cominciare che con una parola di viva riconoscenza al buon Dio per questo nuovo pascolo spirituale, alto, bello e copioso, che la Sua onnipotente bontà offriva ancora una volta alla Chiesa.

Indi esprimeva parole di paterno compiacimento verso la grande e gloriosa Compagnia di Gesù, che alle altre aggiunge questa nuova fulgida gloria; gloria bellissima, la più degna di lei, e che anche umanamente parlando rappresenta la più fastosa

(1) Brevitatis causa omittuntur ea, quae B. Luciam Filippini eiusque Institutum potius quam nostros Martyres et Societatem respiciunt.

grandezza alla quale possa l'uomo aspirare: la testimonianza del sangue resa alla verità ed a Dio.

Uguale espressione di compiacimento il Santo Padre voleva rendere all'Istituto delle Maestre Pie Filippini, il quale, dalle glorie della « povera Lucia », che ora — soggiungeva il Pontefice — si può incominciare a dire la grande Lucia, attinge nuovo stimolo alla sua generosa attività, rivolta con l'opera di cristiana educazione, al bene di tante giovani anime: bene quanto mai necessario e desiderabile.

Sua Santità proseguiva dicendo di non potere esimersi dal rilevare la grandezza di quel sublime incontro della umile Serva di Dio con i grandi Martiri americani-canadesi, Campioni della Fede; incontro che poneva per la terza o quarta volta innanzi al Santo Padre l'ideale e la pratica della educazione cristiana nella forma veramente magistrale della Filippini.

Questi incontri sembravano voler testimoniare, da una parte come tale educazione cristiana si prepari nella devozione di una vita semplice, consacrata sempre all'umile dovere, anche quando l'assolvimento di tale dovere trova difficoltà ed incorrispondenze; dall'altra fin dove possa spingersi il benefico frutto della educazione cristiana, cioè fino all'eroismo del martirio.

.
Et perrexit Beatissimus Pater multa disserere de christiana educatione aliisque rebus ad id pertinentibus, quae, cum Beatos nostros proxime non respiciant, brevitatis causa hic omittuntur.

Apostolicam Benedictionem deinde impertivit.

24.

18 maii 1930.

Decernitur «tuto» procedi posse ad sollemnem BB. Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum canonizationem. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

AMERICAЕ SEPTEMTRIONALIS.

QUEBECEN.

CANONIZATIONIS

BB. IOANNIS DE BRÉBEUF, ISAACI JOGUES

ET SOCIORUM MARTYRUM S. I.

SUPER DUBIO: An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam praedictis Beatis venerationem, TUTO procedi possit ad sollemnem ipsorum canonizationem.

Quae nunc vigent in Canadensi Dominio, nec non in reliqua America Septemtrionali, floridissimae Dioeceses, praeter alios innumeros, quibus paullatim crevere, apostolicos labores et conatus, gloriosum etiam martyrum sanguinem, incrementi sui foecundam originem habuerunt. Ex pluribus enim missionalibus viris, qui zelo animarum abrepti apud aborigenas incolas illarum regionum Evangelium praedicarunt, non pauci cruentam pro fide mortem invicto animo, dira inter supplicia, oppetierunt. Ex iis octo inter sodales Societatis Iesu, post iudicialia acta rite expleta, a Ssño D. N. Pio Papa XI anno millesimo nongentesimo vigesimoquinto Beati nuncupati sunt, nempe: Ioannes de Brébeuf, Isaac Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotes, necnon Renatus Goupil et Ioannès de la Lande, coadiutores. Horum quinque in ea, quae nunc est regio Canadensis Dominii, martyrium passi sunt, tres vero in ea Septemtrionalis Americae parte, quae ad actualem Statum Neo-Eboracensem pertinet, sanguinem pro Christo fuderunt. Quos omnes primitias Martyrum in ea occidentali mundi plaga Ecclesia salutatur, ut nec illic videantur sine martyrii gloria segetes christianae fidei potuisse succrescere.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 285-286.

Post indultam vero his Martyribus venerationem, Apostolici Processus super duabus sanationibus fuere instructi, quas sanationes, servatis de iure servandis, vera esse miracula die undecima huius mensis, Sanctissimo Domino Nostro approbante, fuit decretum.

Ut Causae finis, in nostro foro imponeretur, unum discutendum supererat Dubium: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam eisdem Beatis venerationem, TUTO procedi possit ad solemnem ipsorum canonizationem.*

Eapropter in Generali Congregatione coram SS. D. N. die decimatertia mensis huius habita, Reverendissimus Cardinalis Alexander Verde, Causae Relator, hoc Dubium proposuit. Reverendissimi Cardinales, nec non Praelati et Consultores, sacro huic Ordini adsciti, in affirmativam concessere sententiam. Nihilominus Beatissimus Pater, maioris gratiae auxilium imploraturus, adstantes est hortatus ut preces ad Deum effunderent.

Hac itaque die, Dominica IV post gaudia Resurrectionis, divina Hostia pientissime litata, ad se arcessivit Reverendissimos Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum, et Alexandrum Verde, Causae Relatorem, nec non R. P. Carolum Salotti, Sanctae Fidei Promotorem Generalem, meque infrascriptum Secretarium, eisque adstantibus pronunciavit: *TUTO procedi posse ad Beatorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Renati Goupil et Ioannis de la Lande, e Societate Iesu, canonizationem.*

Hoc autem decretum in vulgus edi et in Sacrae Rituum Congregationis acta referri mandavit die decima octava Maii anno millesimo nongentesimo trigesimo.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

25.

18 maii 1930.

Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem B. Roberti Bellarmino canonizationem. — Decr. S. Rit. Congr. (1).

ROMANA.

CANONIZATIONIS

B. ROBERTI S. R. E. CARD. BELLARMINO S. I.

EPISCOPI ET CONFESSORIS.

SUPER DUBIO: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam praedicto Beato venerationem, TUTO procedi possit ad solemnem ipsius canonizationem.*

Quum Novatores saeculi XVI tot tantisque erroribus veritatem catholicae fidei impeterent, in id, praecipuo conatu, adniti visi sunt ut Romani Pontificis auctoritatem convellerent, quo submoto angulari Ecclesiae lapide, facile totum catholicae veritatis aedificium corrueret. At illi quidem *meditati sunt inania*, stante verbo Domini: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi* (Matth., XXVIII, 20). Et sane providentissimus Deus in ea etiam temporum procella praesentissimus Ecclesiae suae adfuit, tum multiplici suae gratiae auxilio, tum etiam suscitatis in Ecclesia viris sanctitate aequae ac doctrina insignibus, qui impugnatas ab haereticis veritates strenue ab errore vindicarent. Quos inter Cardinalem Robertum Bellarmino non immerito dixeris principem, ea aetate, Romani Pontificatus propugnatores et vindices, ut, quas haeretici praerogativas Romano Episcopo impudenter denegabant, eadem, doctissimi viri opera, clariori luce niterent.

Cuius tanti viri suprema in Ecclesia glorificatio, si Deo plaue-rit, quasi nova gemma accedet faustissimo Iubilaeo sacerdotali Sanctissimi Domini Nostri, ad terminum iam feliciter properanti.

Iamvero, quum post indultam Beato Roberto venerationem nova, eo intercedente, patrata dicerentur prodigia, confecti sunt.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 286-287.

Apostolici processus, quorum validitate recognita, de propositis miraculis sedulo tribus in Congregationibus disceptatum est, prae-habitis probatissimorum peritorum votis. Post quae a Ssmo D. N. *Constare de his miraculis* nuper decretum est.

Unum itaque supererat inquirendum utrum TUTO ad Beati Roberti canonizationem procedi posset. Quare Reverendissimus Cardinalis Camillus Laurenti loco et vice Cardinalis Caietani Bisleti, Causae Relatoris, in Generali Congregatione coram Ssmo D. N. Pio Papa XI habita die decimatertia mensis huius dubium proposuit: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam Beato Roberto venerationem TUTO procedi possit ad solemnem ipsius canonizationem.* Quotquot aderant Reverendissimi Cardinales, Praelati et Consultores Sacri huius Ordinis in affirmativum convenere suffragium. Verum Sanctissimus Dominus Noster sententiam Suam edere aliquantisper distulit, ut in re tanti momenti caelestis gratiae lumen Suis et aliorum precibus imploraret.

Sacra actione, hodierna die, Dominica IV post Pascha, sancte celebrata ad Se arcessiri mandavit Reverendissimos Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum, et Caietanum Bisleti, Causae Relatorem, una cum R. P. Carolo Salotti S. Fidei Promotore Generali, meque infrascripto Secretario, eisque adstantibus pronunciavit: *TUTO procedi posse ad Beati Roberti Cardinalis Bellarmino canonizationem.*

Hoc autem decretum legitime promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit die decima octava Maii anno millesimo nongentesimo trigesimo.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

26.

18 maii 1930.

Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de « tuto » (1).

Oratio RR. DD. Ioannis Rosi, Faliscodunensis Episcopi (2),
ad Summum Pontificem.

Beatissime Pater,

Se potessi in questo momento essere anche solo l'ombra di un mio illustre e santo Predecessore, il Cardinale Marco Antonio Barbarigo, difensore invitto dell'autorità trascendente della Chiesa, e per virtù un altro S. Carlo, non sarei tanto indegno di prendere la parola a nome dell'inelita e gloriosa Compagnia di Gesù, alla quale il detto Servo di Dio non fu poco devoto e grato, ed a nome ancora dell'Istituto Pontificio delle Maestre Pie Filippini, che venera nella Casa Madre di Montefiascone la sua culla.

Parlerò, tuttavia, per quel dovere di gratitudine che mi lega ai Figli di Sant'Ignazio, come vecchio alunno di quello stesso Ateneo, dove il Beato Bellarmino insegnò la sana dottrina cattolica apostolica romana, e per quella predilezione che mi stringe alla provvidenziale Istituzione delle Maestre Pie Filippini, come Vescovo, per quanto indegno, della Diocesi fortunata che custodisce gelosamente le spoglie dei suoi Fondatori, il Cardinale Barbarigo e la Beata Lucia.

E parlerò innanzi tutto e sopra tutto per dire a Voi, Beatissimo Padre, la mia parola di ringraziamento e di gratitudine, a nome di tutti i Figli di S. Ignazio, di tutte le Figlie della Beata Lucia Filippini, ed in particolare di tutti i diocesani di Montefiascone, per la lettura dei Decreti testè fatta, che è auspicio ed alba di quel giorno avventurato nel quale saranno proclamati Santi i Martiri del Canada, il Beato Bellarmino e la Beata Lucia Filippini.

E' un magnifico serto di nomi più che illustri, nel quale, oltre la santità interiore, ci si rivela oggi anche lo splendore di quella particolare gloria di cui ciascuno di loro è cinto nel Cielo.

Non manca infatti alcuna delle speciali aureole che coronano i Santi: non quella dei Martiri, che è dovuta oramai con sicurezza ai gloriosi Confessori della Fede del Canada, per merito massimo dei

(1) Ex ephemeride « Osservatore Romano » diei 19 maii 1930. — Simul cum nostris duobus Decretis, edebatur quoque Decretum item de « tuto » pro canonizatione B. Luciae Filippini (cfr. supra, pag. 478).

(2) Cum B. Lucia Filippini orta sit in urbe Montis Falisci (Montefiascone), ibique obierit, et sacrum eius corpus ibidem servetur, Faliscodunensi Episcopo hac vice obtigit munus gratias agendi Beatissimo Patri pro omnibus editis Decretis.

combattimenti, qual'è il sacrificio della vita per la fede; non quella dei grandi luminari, perchè essa giustamente si deve a quell'incomparabile controvertista, colosso insieme di virtù e di sapere, strenuo difensore della Chiesa e del Papa, che è il Beato Bellarmino, martello continuo di quella eresia di cui non sentiamo soltanto la eco, ma vediamo tuttora le conseguenze funeste. E non manca da ultimo l'aureola della verginità che si posa sul capo della Beata Lucia Filippini, per aver essa serbato intatto il giglio di sua verginale purezza, pure in mezzo al mondo e trattando col mondo, nell'esercizio di un ministero quanto sublime, altrettanto difficile.

Che se l'aureola è dovuta alla lotta, lotta veramente immane e senza tregua consumata nel patimento e col sacrificio è quella che meritò tanta gloria ai nostri Eroi. Così caddero i Martiri sotto la mannaia dei carnefici, soggiacque l'Atleta della verità ai colpi della calunnia, si sottopose l'innocenza ai volontari flagelli della mortificazione: ma poichè è cosa più grande patire che agire, è ad essi decretata nel Cielo l'aureola dei Martiri, dei luminari, delle vergini.

Ora, dinanzi a questo magnifico e mirabile ordine di corone, che Voi soltanto, Beatissimo Padre, potete intrecciare, per l'onore e la gloria di Dio, per l'esaltazione di Santa Madre Chiesa e per la salute delle anime, noi non abbiamo parole per esprimerVi il nostro contento, la letizia ineffabile ed il gaudio dell'anima.

Letizia, contento e gaudio, che si raddoppiano e si moltiplicano al pensiero che tutte insieme unite queste aureole formano anche una corona di gloria del Vostro Pontificato, già così grande, ma ancor più in quest'anno giubilare, che ben giustamente potremmo chiamare l'aureola del Vostro Sacerdozio.

Ed è per ciò che al ringraziamento vogliamo oggi intrecciare l'augurio più fervido per la conservazione e la prosperità Vostra, Beatissimo Padre, tanto necessaria al bene della Chiesa, pel quale tutti qui Vi promettiamo di dedicare con sempre maggiore generosità le nostre energie di mente e di cuore.

Scenda però all'uopo fecondatrice la Vostra paterna Benedizione, innanzi tutto sulla Compagnia di Gesù, la valorosa ed eroica avanguardia nel grande esercito di Cristo; sulle Maestre Pie Filippini, ancelle della carità di Cristo per la cristiana educazione della gioventù femminile; e da ultimo su me e sulla mia piccola ed umile Diocesi, che d'ora innanzi non sarà più minima tra le sorelle, perchè se Viterbo ha la sua Rosa, Siena la sua Caterina, Montefiascone avrà la sua Lucia Filippini, gemma di virtù e splendore di apostolato, di cui in Roma, in Italia e nell'America settentrionale si vanno perennando i ricordi e le opere squisitamente educative e cristiane.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

A tale indirizzo il Santo Padre rispondeva con un affettuoso discorso.

Quei diletteggissimi figli — diceva Sua Santità — avevano udito la lettura dei tre Decreti, il racconto di quelle tre meraviglie: e tutti tre unanimemente possono riassumersi in una sola parola: *Tuto* e cioè sicuramente con sicurezza si può procedere al conferimento dei supremi sacri onori a quei grandi atleti della fede, della religione, dell'onore di Dio e del bene delle anime: i Martiri Americano-Canadesi, il Cardinale Bellarmino, la Beata Filipini. Avevano altresì ascoltato il caldo e pio coronamento che a quei Decreti era stato aggiunto: tutto un complesso di magnifiche rievocazioni che facevano tornare dinanzi allo spirito, insieme riunite, tutte quelle belle e grandi figure, dopo altri ritorni e richiami già effettuati, suscitando veramente quasi una visione, del presente e del passato, di tutti i gloriosi Servi di Dio affollatisi là in quella Sala e passati, diceva il Santo Padre, sotto i nostri occhi, evocando essi nel nostro spirito quella domanda del prediletto Discepolo dopo le superne visioni di folle ornate del candore e della palma della vittoria: *Qui sunt et unde venerunt?* Anche questi Servi di Dio ci appaiono ammantati di splendori con palme e corone di inestimabili trionfi, e perciò domandiamo: « Chi sono? ». Ebbene essi sono taluni di noi: gente della nostra stessa gente, cittadini del nostro stesso regno, membri della nostra stessa famiglia, della stessa casa, la grande *Casa*, la grande *Famiglia*, il grande *Regno* che è la Chiesa; quella *Domus*, quell'*Ovile*, quella *Gens* di cui tante volte parla il Signore Gesù, il divino Fondatore della Chiesa.

Gli è che Egli aveva appunto promessa alla Sua Chiesa, alla Sua Gente e al Suo Popolo, alla Sua Famiglia e al Suo Regno, insieme al carattere della Unità, della Apostolicità e della Cattolicità anche il carattere mirabile della Santità: *gens sancta, populus acquisitionis, vocati sancti*, chiamati ad essere perfetti della stessa perfezione del Padre che è nei Cieli.

E tutti questi gradi della virtù, della fede, della carità, dell'amore di Dio vengono a dirci e a confermarci che questa nota di santità non solo ha accompagnato i primi passi della Chiesa

nascente, ma anche è rimasta con essa per anni e per secoli, ed anche adesso rimane, e in futuro rimarrà, in essa splendidamente impressa.

Tutto ciò — continuava Sua Santità — dava occasione ad un riflesso di ineffabile consolazione e conforto e, allo stesso tempo, di gratitudine a Dio che ci ha chiamati a questa Chiesa, a questa Casa, a questa Famiglia, a questo Regno. E ci sentiamo veramente edificati e confortati al pensiero della nostra fede in questa Chiesa Santa, della nostra adesione al Suo nome, della nostra fedeltà, che deve essere generosa, al suo amore. Figli di Santi noi, fratelli di Santi, domestici di Santi: anche noi dunque membri di quella famiglia di cui Gesù è il Primogenito, e la Regina dei Santi è la Madre.

Ora tutta questa schiera di eroi ci dice inoltre come essi hanno saputo fare onore a questa grande *Famiglia, Gente, Nazione, Casa*, perchè tutti hanno una genealogia, una bandiera, un carattere ed è l'onore di quella santità; e ciascuno nella parte a cui è stato chiamato e nella destinazione a cui è stato avviato. Dinanzi alla moltitudine immensa di questi e di tutti gli altri Santi dobbiamo, con la Chiesa, godere ed esultare, con la Chiesa che moltiplica le sue glorie in tanti innumerevoli suoi figli.

E noi, a nostra volta, che cosa possiamo dire di noi, in presenza di tante virtù, della nostra vita e delle nostre opere?

Santa è la Chiesa, e non solo perchè sempre in essa furono, sono e saranno, anche nell'avvenire, dei Santi, ma altresì, e ancor più, perchè i Santi Essa li fa e li forma, li genera e li plasma: è veramente Madre dei Santi, è veramente Maestra e formatrice dei Santi: è anzi questo il segreto che la Santità di Dio metteva nell'intimo dell'essere stesso della Chiesa.

Madre e Maestra di Santi: giacchè Essa li genera nelle acque del S. Battesimo, nel bagno salutare del Sangue di Cristo, Essa che di tale Sangue è la conservatrice eterna. E' poi la formatrice vera dei Santi — una volta generatili — mediante le grazie delle dottrine di fede che Essa insegna, indicando la valutazione dei valori veri sì da distinguerli da quelli falsi; additando il bene di Dio, la salute delle anime, la carità del prossimo, tutte le varie gerarchie di apprezzamenti dei beni, facendoci ben distinguere quali sono più e quali meno pregevoli. E' formatrice e Maestra dei Santi mercè la promulgazione continua, pura, im-

macolata della Legge di Dio, delle divine Volontà, dei divini desideri, senza mai nulla cedere a quelle transazioni o perversimenti di senso morale che formano la rovina di tante anime, le quali spesso arrivano persino a non più distinguere il bene dal male.

Maestra e formatrice di Santi, mercè quella Grazia Divina di cui Essa, la Chiesa, conserva le sorgenti ed a tutte le dischiude e per tutte le età, gli stati, i bisogni, i momenti della vita, facendo scaturire quelle divine fonti nei Sacramenti, nel Magistero, nell'Apostolato continuo.

Madre e Maestra!; ma tutta questa opera di generazione, di plasmazione, di formazione non è forse quella che la Chiesa ha fatto e fa con ciascuno di noi?

Questo magistero, questa promulgazione della legge divina, questa imbandigione di grazie, questa apertura di tutte le fonti della grazia non dà Essa e a noi e a ciascuna anima?

E allora — aggiungeva l'Augusto Pontefice — perchè non siamo tutti santi al medesimo modo? perchè questi nostri grandi Fratelli sono così grandi in santità e noi da essa siamo così lontani? La risposta è facile. Tutti si va alla stessa scuola, ma non tutti con la stessa diligenza, applicazione e docilità: tutti abbiamo dinanzi la medesima legge, ma non tutti abbiamo la stessa coscienza del dovere: a tutti sono aperte le fonti della grazia, ma non tutti vi attingono con la dovuta diligenza, pietà e desiderio.

Ecco tutto quello che i Santi ci dicono: e ognuno certo, concludeva Sua Santità, può applicare a proprio vantaggio spirituale tali magnifici insegnamenti.

Ci ottengano questo favore — Egli soggiungeva — i Beati Comprensori che oggi esaltiamo, e ci aiuti ad acquistare questa grazia quella Benedizione Apostolica che di gran cuore il Papa voleva impartire a tutti i presenti e secondo le intenzioni e le aspirazioni di ciascuno.

Il Santo Padre quindi impartiva la Benedizione Apostolica.

27.

19 maii 1930.

Summus Pontifex in Consistorio secreto Eminentissimorum Cardinalium suffragio de BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum et B. Roberti Card. Bellarmino canonizatione exquirat; — itemque in Consistorio publico solemnem de eorundem Beatorum canonizatione perorationem excipit (1).

SACRUM CONSISTORIUM.

I.

Hae feria II, die 19 Maii, in consueta aula Palatii Apostolici Vaticani habitum est *Consistorium secretum*. Assidente Summo Pontifice Reverendissimus Cardinalis Camillus Laurenti, sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, compendiosa narratione vitam, virtutes ac miracula retulit Beatorum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum, Societatis Iesu, Martyrum, atque Beati Roberti S. R. E. Card. Bellarmino, Conf., Soc. Iesu, et Beatae Luciae Filippini, Virg., Fundatricis Instituti Magistrarum Piarum Filippini; ac insuper acta universa recensuit, quae in causa Beatificationis et Canonizationis eorundem Sacra Rituum Congregatio, praevisio riguroso examine, admiserat et approbaverat.

Qualibet relatione expleta Sanctissimus Dominus noster Reverendissimorum Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivit: « An scilicet deveniendum sit ad solemnem praefatorum Beatorum Canonizationem »: et singuli Patres Cardinales sententiam suam aperuerunt.

II.

Consistorio secreto felici successu peracto, iussu Sanctissimi Domini nostri, continenter habitum est *Consistorium publicum* pro solemni peroratione Causarum Canonizationis praefatorum Beatorum. Nimirum DD. Franciscus Pacelli (2), Ioannes Guasco, Christophorus

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 257-258.

(2) Hic celeberrimus vir, Eminentissimi Cardinalis a Secretis Status frater, qui magnam habuit partem in Lateranensibus Factionibus parandis, in hoc Consistorio disertam habuit perorationem pro canonizatione B. Roberti Card. Bellarmino.

Astorri (1), sacrae Consistorialis Aulae Advocati, relatis vita, virtutibus et miraculis Beatorum quorum singuli Causam egerant, pro solemnium eorum Canonizatione de more institerunt.

Tum R. P. D. Nicolaus Sebastiani, Apostolicarum litterarum ad Principes Secretarius, stans a sinistro pontificii Solii latere, DD. Advocatis in genua provolutis, Sanctitatis Suae nomine, hisce verbis respondit:

«Die tertio ac vicesimo superioris mensis, de cultu duobus christianae perfectionis heroibus augendo rite peroratum (2); hodie vero, cum absoluta omnia sint, quae ex Apostolicae Sedis instituto agenda superessent, eam ipsam cultus amplificationem a Beatissimo Patre pro aliis pluribus, facunde dicendo, poposcistis. Qui quidem omnes, sanctimoniae laude perillustres, nimium quantum rei catholicae profuere: videlicet Ioannes de Brébeuf eiusque Socii, asperrimis toleratis in Evangelii praedicatione laboribus et facto dein strenue fortiterque martyrio, unde obtigit, quasi ex iacto divinitus semine, ut inter feros Canadensium regionum indigenas, contumaces ante atque indociles, Fides nostra celerius sane latiusque propagaretur; Robertus Bellarmino, sacram tuendo doctrinam novatorumque errores sapienter refutando; Lucia Filipini, denique, se puellarum institutioni atque educationi devovendo totam, relictamque, post obitum, piarum sodalitate magistrarum, quae ipsius operam, veluti hereditate traditam, sancte actuoseque perpetuarent. Cum igitur res agatur, quam ad laetum properare ac perducere exitum si optimo cuique gratum, erit sane pergratum Pontifici, habetote iam vos in singulorum, quos memoravi, virtutibus ac promeritis heic dilucide enarrandis haud nequiquam adhibitam nec temere interpositam eloquentiam vestram. Atque alia, praeterea, accedit causa, cur Sanctissimus Dominus noster multo sit ad ita deliberandum proclivior, ut cupitis: quod scilicet praeclaris hisce Ecclesiae filiis, qui Beati perpauca ante annis renuntiati sunt, novis patratis, tam brevi temporis spatio, per eos deprecatores miraculis, videatur Deus ipse legitimam amplissimamque universorum christifidelium venerationem maturare

(1) Hic disertam habuit perorationem de BB. Martyribus Ioanne de Brébeuf, Isaaco Jogues et Sociis.

(2) Die 23 aprilis 1930 habitum fuerat duplex item Consistorium pro canonizatione B. Theophili a Curte O. F. M. et B. Catharinae Thomas seu Thomasia e Canonissis Regularibus S. Augustini.

voluisse. At Pontifex tamen, qui, religiosissimus hoc in genere iudex, omnia, quadam quasi trutina, diu multumque examinare consuevit, eo est animo ut supersedeat aliquantum, donec Patres Cardinales et sacrorum Antistites, ad mentem cuiusque suam aperiendam vocatos, in Consistorio semipublico, quod propediem habebitur, sententiam rogaverit; intereaue se omnium adiuvare ac muniri precibus optat, ut ad ineundum tanti momenti consilium Spiritus Paracliti afflatu regatur ac permoveatur. — Haec Beatissimus Pater praecepit ut ad orationes vestras suo ipsius nomine responderem ».

28.

22 maii 1930.

Summus Pontifex, Cardinalium et Episcoporum suffragiis in Consistorio semipublico exquisitis, sollemnium canonizationum dies indicit (1).

SACRUM CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM (2).

Feria V, die 22 Maii 1930, in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani, Consistorium semipublicum habitum est, in quo Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI tam Reverendissimorum Patrum Cardinalium, quam Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum itemque Praelatorum seu Abbatum *nullius*, quibus ius est, suffragia excepit pro futura canonizatione Beatorum Ioannis de Brébeuf, Isaaci

(1) Diebus Consistorium proxime praecedentibus, a Sacra Rituum Congregatione editi sunt et omnibus ad Consistorium ius habentibus distributi singuli de singulis causis libelli, qui de Beatis mox canonizandis sufficientem darent notitiam, ut quisque suum votum cum cognitione causae ferre posset. — Consistorio autem aderant Cardinales 21, Patriarchae 2, Archiepiscopi et Episcopi circiter 60, Abbates *nullius* 2: votum etiam scriptum omnes paraverant, illudque integrum legerunt Cardinales et Patriarchae, ex Archiepiscopis vero et Episcopis atque Abbatibus perpauci quidam designati (inter quos e Societate RR. DD. Michael d'Herbigny), reliquis votum ferentibus in haec tantum verba: «Placet iuxta votum a me scriptum et subscriptum» quod quidem votum scriptum Caeremoniaris tradebant. — Huic Consistorio, praeter RR. DD. d'Herbigny, aderant de Societate et votum hac ratione dederunt RR. DD. Ferdinandus Périer (Prov. Belg.) Archiepiscopus Caleutensis et RR. DD. Paulus Perini (Prov. Ven.) Episcopus Calientensis.

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 259-261.

Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Renati Goupil et Ioannis de la Lande, Martyrum, S. I., Roberti Cardinalis Bellarmino, S. I., Episcopi confessoris, et Theophili a Curte, O. F. M., Confessoris, ac Beatarum Catharinae Thomasiae Virginis, monialis professae in Ordine Canonissarum S. Augustini, et Luciae Filippini, Virginis, fundatricis Instituti Magistrarum Piarum ab eius cognomine nuncupatarum.

Suffragia excepturus Beatissimus Pater haec praejatus est:

VENERABILES FRATRES:

Obstare iam nihil videtur, quominus Beatis Ioanni de Brébeuf eiusque Sociis martyribus, Roberto Bellarmino Episcopo confessori et Teophilo a Curte confessori, Catharinae Thomasiae et Luciae Filippini virginibus, Sanctorum caelitum honores ubique gentium deferri iubeamus. Acta enim res apud Consilium sacris Ritibus tuendis magna illa, qua solet idem, disceptationum severitate; accessere, quemadmodum nostis, duo Consistoria secreta, publica duo: ut profecto appareat, nullum iam nunc dubitationi, nullum haesitationi locum relinqui. Verum in causa tam gravi, quae cum infallibili Romani Pontificis magisterio penitus cohaereret, ne quod humanae sapientiae adminiculum praesidiumque mitteremus vel neglegeremus, vos, Venerabiles Fratres, quotquot potissimum minus longe a Nobis abestis, huc in Consistorium semipublicum acciri volumus, commentariis de eorundem beatorum vita, virtutibus, miraculis tempestive unicuique coeuntium traditis, ut, re etiam atque etiam cognita ac perspecta, iudicium Nobis vestrum aperire possetis. Id igitur, Venerabiles Patres, postulamus, ut de Beatis hisce ad summos honores evehendis comprobatae hominum sanctitati debitos, quid singuli sentiatis, alius post alium vestrae ex ordine dignitatis, profiteamini.

Exceptis vero adstantium suffragiis, Sanctissimus Dominus Noster haec addidit verba:

Ex suffragiis modo latis didicimus, Beatos, de quibus agitur, vobis plane dignos haberi, quos in Sanctis caelitibus numeremus: in eandem vero sententiam scitote Nosmet ipsos discedere perlibenter. Itaque, in Petriani templi maiestate iisque caeremoniis,

quae apparatu ipsae suo eventui magnitudinem declarant, sacra eiusmodi sollemnia peragere certum Nobis deliberatumque est. Utque tempus rei gerendae de more praefiniamus, die dominico proximi mensis Iunii altero et vicesimo, Beatis Catharinae Thomasiae et Luciaae Filippini; die autem dominico eiusdem mensis undetricesimo, Beatis Ioanni de Brébeuf eiusque Sociis, Roberto Bellarmino et Theophilo a Curte, Sanctorum caelitum honores, apostolica auctoritate Nostra, decreturi sumus. Quod quidem eventum ut faustum sit, sit felix et catholico nomini bene vertat, divinum Ecclesiae Conditorem, Venerabiles Fratres, una Nobiscum rogare ne desinatis.

Tum, obtenta venia Summi Pontificis, Praefectus Caeremoniarum Apostolicarum Protonotarios Apostolicos adstantes ita rogavit:

« Ego Carolus Respighi, Caeremoniarum Apostolicarum Praefectus, rogo vos omnes Protonotarios et Notarios Apostolicos hic praesentes, ut de sententiis, consilio ed unanimi consensu Reverendissimorum, Archiepiscoporum, Episcoporum et Abbatum, deque Summi Pontificis oratione ac deliberatione praehabitis super sollemni Canonizatione Beatorum Martyrum Ioannis de Brébeuf et Sociorum; Beatorum Roberti Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Bellarmino et Theophili a Curte nec non Beatarum Catharinae Thomasiae et Luciaae Filippini, unum vel plura, publicum seu publica conficiatis instrumentum vel instrumenta ad perpetuam rei memoriam ».

Cui antiquior e Protonotariis Apostolicis praesentibus, Ill. mus et Rev. mus P. D. Dominicus Iorio, innuens Cubicularios de numero, respondit:

« Conficiemus, vobis testibus ».

29.

29 iunii 1930.

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE
BEATORUM

IOANNIS DE BRÉBEUF et SOCIORUM, Martyrum,
ROBERTI S. R. E. Card. BELLARMINO, Ep. et Conf.

ET

THEOPHILI A CURTE, Confessoris

DIE XXIX IUNII

DOMINICA TERTIA POST PENTECOSTEN
IN SOLEMNITATE SS. APOSTOLORUM PETRI ET PAULI
ANNO DOMINI MCMXXX.

I.

ORDO SERVANDUS IN SUPPLICATIONE.

Omnes incedunt manu accensos cereos gestantes.

Clerus Regularis :

Fratres Ordinis de Poenitentia.

FF. Excalceati Ordinis S. Augustini.

FF. Ordinis Minorum Capuccinorum.

FF. Ordinis B. M. V. de Mercede.

FF. Congregationis B. Petri de Pisis.

FF. Ordinis Minimorum S. Francisci de Paula.

FF. Tertii Ordinis Regularis S. Francisci.

FF. Ordinis Minorum S. Francisci Conventualium.

FF. Ordinis Minorum S. Francisci.

FF. Calceati Ordinis Eremitarum S. Augustini.

FF. Calceati Ordinis S. Mariae de Monte Carmelo.

FF. Ordinis Servorum Beatae Mariae Virginis.

FF. Ordinis Praedicatorum.

Monachi	{	Congr. Olivetanae.
ex		Congr. Cisterciensis.
O. S. B.		Congr. Vallis Umbrosae.
		Congr. Camaldulensis.
		Congr. Cassinensis.

Canonici Regulares Lateranenses a D .N. I. C. Salvatore.

Clerus Saecularis.*Cruce Cleri sub qua:*

Alumni Seminarii Romani.
Collegium Parochorum Urbis.

Canonici et Beneficarii Ecclesiarum Collegiatarum Urbis, videlicet:

S. Anastasiae.
SS. Celsi et Iuliani Mm.
SS. Eustachii et Sociorum Mm.
S. Mariae in via Lata.
S. Nicolai in Carcere Tulliano.
S. Marci.
S. Mariae ad Martyres.

*Clerus Basilicarum tum Minorum tum Patriarchalium,
sub propria quisque cruce, videlicet:*

SS. Michaelis Arch. ad S. Laurentium in Lucina.
S. Mariae Reginae Caeli.
S. Mariae in Cosmedin.
S. Laurentii in Damaso.
S. Mariae trans Tiberim.
S. Mariae Maioris.
S. Petri in Vaticano.
Ssmi Salvatoris in Laterano.

Antistes Vicesgerens cum officialibus Vicariatus Urbis.

E Sacra Rituum Congregatione:

Consultores, primo Regulares iuxta admissionis prioritatem, postea
Saeculares iuxta gradum dignitatis incedentes.
Praesules Officiales eiusdem S. C.

Vexilla Beatorum:

Sex Presbyteri superpelliceis induti, accensa intorticia ad pectus elata
deferentes.
Vexillum B. THEOPHILI A CURTE suffultum a sex Sodalibus Archicon-
fraternitas SSmi Sacramenti in Ecclesia S. Michaelis in Burgo.
Quatuor Presbyteri habitu talari et pallio nigro induti, oblongos se-
ricos funes e vexillo pendentes sustentabunt.

Sex Presbyteri superpelliceis induti, accensa intorticia ad pectus elata deferentes.

Vexillum B. ROBERTI S. R. E. Card. BELLARMINO suffultum a sex Sodalibus Archiconfraternitatis Ss̃ni Sacramenti in Ecclesia S. Michaelis in Burgo.

Quatuor Presbyteri habitu talari et nigro pallio induti, oblongos sericos funes e vexillo pendentes sustentabunt.

Sex Presbyteri superpelliceis induti, accensa intorticia ad pectus elata deferentes.

Vexillum B. IOANNIS DE BRÉBEUF et SOCIORUM, Martyrum, suffultum a sex Sodalibus Archiconfraternitatis Ss̃ni Sacramenti in Ecclesia S. Michaelis in Burgo.

Quatuor Presbyteri habitu talari et pallio nigro induti, oblongos sericos funes e vexillo pendentes sustentabunt.

Sequitur Cappella Pontificia :

Nobiles laici Cubicularii secreti et honoris.

Procuratores de Collegio.

Confessarius Familiae Pontificiae cum Concionatore Apostolico.

PP. Procuratores Generales Religiosarum Familiarum.

Camerarii extra.

Cappellani communes et secreti deferentes Thiaras et Mitras pretiosas.

Reliqui Cappellañi secreti.

Advocatus Fiscalis.

Nobiles Cubicularii honoris et secreti Ecclesiastici.

Cappellani Cantores concinentes hymnum *Ave, maris stella*.

Referendarii Signaturae superpelliceis sopra Rocchetum induti, inter quos Presbyter assistens, Diaconus et Subdiaconus Cappellae Pontificiae.

Votantes Signaturae D. N. Papae.

Clerici Camerae Apostolicae.

Auditores Sacrae Romanae Rotae cum Magistro Sacri Palatii Apostolici incedente cum iuniore Auditore.

Cappellanus secretus deferens Thiam pretiosam usuaem Pontificis.

Alter Cappellanus secretus deferens Mitram pretiosam usuaem Pontificis.

Magnus Magister Sacri Hospitii.

Acolythus Signaturae Votans decanus cum thuribulo odore fumigante.

Subdiaconus Rotae Auditor, Subdiaconalibus vestibus indutus, deferens Crucem Papalem, medius inter septem Acolythos Votantes Signaturae deferentes candelabra cum cereis accensis. Apud

Subdiaconum, quasi a lateribus, sequuntur duo Magistri Ostiarii nuncupati *De virga rubea*.

Subdiaconus Apostolicus Rotae Auditor, Subdiaconalibus vestibus indutus, medius inter Diaconum et Subdiaconum graecos.

Poenitentiarii planetis *rubris* induti, quos praecedunt duo Clerici cum superpelliceo, oblongas virgas floribus ornatas sustinentes.

Praelati sacris vestibus induti :

Abbates Generales Mitrati.

Abbates *Nullius*.

Praeceptor S. Spiritus in Saxia.

Episcopi et Archiepiscopi non Assistentes.

Episcopi et Archiepiscopi Assistentes.

Patriarchae.

Cardinales	}	Diaconi.
		Presbyteri.
		Episcopi.

Vice-Camerarius S. R. E. cum cappa, a dextris Principis Solii.

Duo Auditores S. Rotae ministri de falda.

Cardinales Diaconi assistentes Papae, medium habentes Cardinalem Diaconum in Missa ministraturum.

Caerimoniarum Magistri duo assistentes Papae.

Magistri equitum cum ceteris nobilibus familiaribus nuncupati *De custodia Pontificis*, omnes *lateraliter* incedentes.

SUMMUS PONTIFEX, Mitra ornatus et sella gestatoria sub baldachino delatus, sinistra faculam accensam sustinens et dextera populo benedicens.

Nobiles Cubicularii secreti Ecclesiastici duo *lateraliter* sustinentes flagella, cum sociis pro iisdem ex opportunitate adiuvandis.

Servientes armorum hinc inde.

Auditor Decanus S. R. Rotae Minister de Mitra, medius inter duos nobiles Cubicularios secretos Ecclesiasticos de numero participantium.

Archiater cum Cubiculario Papae.

Cappellani Cantores octo, suavi concentu hymnum *Ave, maris stella* canentes.

Auditor Rev. Camerae Apostolicae.	}	<i>Omnes cum cappis.</i>
Protonotarii Apostolici.		

Generales Ordinum Regularium Moderatores.

De mandato Sanctissimi D. N. Papae.

CAROLUS RESPIGHI

Proton. Apost., Caerem. Praefectus.

II.

RESPONSIONES AD POSTULATIONES (1).

I. — Ad postulationem *instante* factam per Advocatum Sacri Consistorii Augustum Milani a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, Rñus D. Nicolaus Sebastiani, Secretarium Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:

In religiosos viros hodie consecrandos, qui, etsi non una omnes eademque actione vitae, at simili tamen sanctitatis et miraculorum laude in Ecclesia Dei praestiterunt, christifidelium cogitatio atque expectatio, vel absentium longissime, intenditur. Quo enim die, miris concentibus in excelsos templi huius fornices ascendentibus, immo etiam ubique gentium, Roma felix praedicatur, quae duorum Apostolorum Principum « cruore purpurata » sit, hoc ipso die, de hac veritatis Cathedra ad interitum usque humani generis perpetuo mansura, Roma teste, quam ob praecipuam in orbe catholico dignitatem etiam atque etiam felicem dixeris, Petrus in legitimo suae potestatis herede locuturus est. Atque ideo locuturus est, ut veluti indicet, quam vera sint, quam continenter Christi Iesu promissa perficiantur, sub Vaticani huius templi corona reticulato opere inscripta atque intuentium oculis proposita; ut vel impiis obcaecatisque stultitia hominibus ostendat, quanta sanctitatis vis atque virtus, per copiosos quosdam quasi rivulos, in Ecclesiae venas atque viscera permanet ac diffluat; ut palam declaret, quot martyrum virginumque palmae, quot confessorum gesta rerumque mirabilia Ecclesiam nullo non tempore laetificarint. Et Petrum profecto mox audiemus edicentem, non aliter atque ii omnes, decus atque ornamentum Ecclesiae addidisse Beatos Ioannem de Brébeuf eiusque Socios, Robertum Bellarmino et Theophilum a Curte, qui ut Sanctorum caelitem in album adscriberentur, nuper postulatum est. Verum, ante quam Petri successor atque heres petitioni adnuat, Deo Optimo Maximo, Deiparae Virginis illorumque omnium interposita deprecatione qui caelesti beatitate fruuntur, preces divini luminis conciliatrices adhibeantur oportet.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 293-294.

II. — Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam *instantius* postulationem pariter Rñus Dominus respondit:

Beatissimus Pater non diu sibi cunctandum arbitratur, quin illud tandem aliquando perficiat, quod cum sit in communibus op-tatis, tum consilio ac proposito suo respondet ac congruit; sed cupit ut preces iterentur ac potissimum invocetur, omnis auctor sapientiae sanctitatisque, Paraclitus Spiritus.

III. — Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus « *Veni Creator Spiritus* » cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam *instantissimam* postulationem haec excepit responsio:

Res nullam iam recipit moram dilationemque patitur nullam: in eo est Sanctissimus Dominus noster, ut Beatis, quos dixi, religiosi viris Sanctorum caelitus honores decernat. Itaque supremum apostolicum magisterium, ab omni vacuum errore, verituri et supremae apostolicae auctoritati, cui non parêre nefas, obsecuturi, surgite universi, iidemque, animis gaudii laetitiaeque plenae, oraculum confestim edendum audite atque accipite.

III.

FORMULA DECRETORIA CANONIZATIONIS (1).

Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; maturatione deliberatione praehabita, et divina ope saepius implorata ac de Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatos Ioannem de Brébeuf et socios Martyres Gabrielem Lalemant, Antonium Daniel,

(1) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 290 et 294.

Carolus Garnier, Natalem Chabanel, Isaacum Jogues, Renatum Goupil, Ioannem de la Lande; et Beatos Robertum Cardinalem Bellarmino atque Theophilum a Curte Sanctos esse decernimus et definimus ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia Universali eorum memoriam quolibet anno die eorum natali, nempe Ioannem de Brébeuf et Socios Martyres die XXVI Septembris, Robertum Cardinalem Bellarmino Episcopum Confessorem die XVII Septembris, et Theophilum a Curte Confessorem die XIX Maii, pia devotione recoli debere. In nomine Pa^{tr}is et Fi^{li}i et Spiritus [✠] Sancti. Amen.

IV.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

IN SOLLEMNI MISSA PAPALI POST EVANGELIUM RECITATA (1).

Venerabiles Fratres, dilecti Filii,

Cum geminata ac duplicata hodie laetitia Nostra animum omnium vestrum putamus non consociari profecto non posse. Duo Apostolorum Principes in universo terrarum orbe, ubicumque christifideles degunt, at praecipue in Alma hac Urbe inque hac templi amplitudine ac magnificentia, sollemniter commemorantur, ex piscatore, qui retia in mare Galilaeae iaceret, factus divino nutu piscator hominum et altera, post Christum angularem lapidem, petra, in qua Ecclesia stabiliretur atque immortalis consisteret; commemoratur item Paulus, in Damasceno itinere divinae gratiae vi atque efficacia adeo percussus, ut ex nascentis christiani gregis insectatore « vas electionis » fieret ad evangelicam veritatem « coram gentibus et regibus, et filiis Israel », nervoso illo suo dicendi genere, nuntiandam; natalis eorum agitur quos populus romanus caelestes patronos veneratur,

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXI (1930), pp. 294-295.

utpote qui in primis, ex Urbe, Christi asseclis huius doctrinam, invicta praedicatione, tam alte ambo defixissent, ut nec utriusque martyrio nec caesa atrociter ingenti fidelium multitudine novae religionis incrementa praepedirentur.

Geminatam quidem ac duplicatam diximus laetitiam, qua toti perfundimur, cum, quos nuper Sanctos esse habendos Sanctorumque prosequendos in Ecclesia catholica honoribus ediximus, eorum consecratio hodiernam sollemnitatem novo quodam splendore non tam augere videatur quam reapse condecoret. De multiplici igitur solacii huius fructu grati Deo benignissimo vehementer sumus.

Quodsi de duorum gloria Apostolorum gaudere licet, quibus Roma debet, si, silva olim — ut Leo Magnus ait — frementium bestiarum et erroris magistra evasit magistra veritatis et multo, quam ante, latius gentium sancta per Fidem gubernatrix, at una simul gestiendum mirâ christiani apostolatus in Ecclesia Dei perpetuitate, quam suâ ipsi vitâ Sancti hi quoque novensiles testificantur. Cuius quidem apostolatus num una tantummodo ratio ac forma est? Num is tantummodo apostolus, qui dissitis barbarisque regionibus semen Evangelii infert ingratamque saepe humum sudoribus ac sanguine mollit atque irrigat? Et, contra, hoc ipso censendi sunt nomine quotquot aut, sanam scriptis suis declarando doctrinam haeresesque refellendo, fidelibus praecavet errantesque revocare contendunt, aut, in episcopalis vel sacerdotalis perfunctione muneris, tanto flagrant studio alienae salutis, ut populares, e sua ipsorum neglegentia ac lentitudine animi suscitatos de vitiis caeno extractos, ad sanctiorem vitam componunt. In Canadensibus igitur Martyribus, in Roberto Bellarmino Cardinali eodemque per aliquot annos Capuano archiepiscopo, in Theophilo a Curte Assisiatis alumno mirabilia omnibus proposuimus ad imitandum et sanctitatis et apostolatus exempla, ex quibus quidem alios alii, pro sua cuiusque condicione vitae, pro suis cuiusque officiis, ad meliora exardescendo, intueantur.

Itaque dilaudemus atque extollamus, venerabiles fratres, dilecti filii, Dei bonitatem ac miserationem, qui Ecclesiam suam, tot tantisque alicubi vexationibus oppressam ac difficultatibus implicitam, hac non sinit destitui, quoquo tempore, heroicae sanctitatis laude, talibusque patronis ac deprecatoribus carere non patitur: quibuscum utinam omnes, in aeternis caeli sedibus beate victuri aliquando coniungamur. Amen.

LITTERAE DECRETALES
 QUIBUS
 BEATIS IOANNI DE BRÉBEUF, ISAACO JOGUES
 ET SOCIIS MARTYRIBUS
 SOCIETATIS IESU SODALIBUS
 SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR (1).

PIUS EPISCOPUS
 SERVUS SERVORUM DEI
 AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Militantem Ecclesiam, quam Christus immaculatam sibi sponsam acquivisit Sanguine suo pretiosissimo, supra modum roborat effusus pro ea sanguis filiorum eius, qui equidem bonum certamen certantes catholicae veritati testimonium perhibent, et novis eam semper gloriae fulgoribus illustrant. Quos inter Christi athletas profecto adnumerandi sunt primores Canadae ac reliquae Americae borealis Martyres, a Nobis anno sacro millesimo nongentesimo vigesimo quinto ad Beatorum Caelitum honores evecti, sodales nempe illi inclytæ Societatis Iesu, Ioannes de Brébeuf, Isaac Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotes, et Renatus Goupil et Ioannes de la Lande, coadiutores. Hi omnes ex pluribus missionalibus viris, qui zelo animarum abrepti apud aborigenas incolas illarum regionum Evangelium prædicarunt, pro fide mortem invicto animo, dira inter supplicia, oppetierunt. Eos modo, nova miraculorum gloria coruscantes, iure optimo et merito hodie Nos ad supremos Caelitum Sanctorum honores adscribimus.

Eorum dux et magister Ioannes de Brébeuf Condaei in Baio-censi dioecesi nobili genere ortus die vigesima quinta Martii anno millesimo quingentesimo nonagesimo tertio, inter Societatis Iesu sodales die octava Novembris anno millesimo sexcentesimo decimo septimo est cooptatus, et quinque post annos sacerdotio auctus. Vir plane strenuus et impavidus, mortificationi maxime

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 497-509.

deditus, cum Deo in oratione coniunctissimus, caelestibus etiam visionibus saepe illustratus, indicas Canadensium regionis missiones adivit et a suis moderatoribus anno millesimo sexcentesimo vigesimo sexto ad Hurones missus, quos inter per totum triennium moratus est eosque tanto zelo excoluit, ut primus illius gentis apostolus iure dicatur. In Galliam redire coactus, iterum Canadensem regionem anno millesimo sexcentesimo trigesimo tertio petiit atque iterum ab anno eius saeculi trigesimo quarto ad annum quadragesimum primum, ac rursus a quadragesimo quarto ad quadragesimum nonum inter Hurones commoratus est. Vir magni ingenii ac scientia praeditus, barbarorum sermone liberos scripsit et lexica lucubravit, quibus auxiliis missionarii varias indigenarum Canadensium dialectos addiscunt et in christianae religionis bonum loquuntur. Sacerdotalibus virtutibus ac laboribus praestans in Evangelio praedicando operam consumpsit, ac impenso studio curavit, ut ipse omnes Christo lucrificeret: singularis etiam pietatis cultor eximius ac propagator exstitit in Deiparam Virginem Mariam eiusque castissimum Sponsum Ioseph et sanctos Angelos tutelares. Vitam sanctissimam ac laboriosissimam consummavit die sextadecima mensis Martii, anno millesimo sexcentesimo undequingagesimo, exquisitissimis cruciatibus invicta fortitudine patientissime toleratis. Cum enim Iroquenses in Huroniam grassantes eum una cum Gabriele Lalemant eius socio comprehendissent, in proximum S. Ignatii pagum prope Castrum S. Mariae in hodierna regione *Ontario* deduxerunt, eumque vestibus exutum fustibus antea percutiunt, torquem ex ignitis securibus eius collo suspendunt, corpus incensis subulis perforant, carnes concidunt, coquunt, comedunt, mox baptismum deridentes, capiti trullam aestuantis aquae ter infundunt; eius labia, linguam, nares resecant, capillos et pellem capitis abripiunt et in aperto vulnere ferventis cineris pultem coniciunt; in guttur, dentibus linguaque avulsis, torrem infigunt ac ultimo securi caput effringunt; ac, omnibus mirum martyris animum impavidum et constantem demirantibus, unus ex Iroquensibus de pectore Christi pugilis cor avulsum devorat, dum ceteri eius sanguinem bibunt.

Post gloriosam huius fortissimi Christi athletae mortem, martyrium incepit eius socii, Gabrielis Lalemant, cui Iroquenses, praeter plura ex crudelissimis praefatis tormentis, et alia attu-

lerunt; illi namque, post noctem inter saevissimos cruciatus transactam, postero die erutis oculis prunas ardentes in oculorum caveis carnifices intrudunt ac denique caput securi perfringunt. Beatus iste Gabriel Lutetiae Parisiorum ortum duxit e parentibus nobilitate et virtute claris die decima mensis Octobris anno millesimo sexcentesimo decimo. Vicesimum annum agens Societatem Iesu amplexus est, in qua, tirocinio peracto ac emenso philosophiae atque theologiae curriculo, sacerdotio auctus philosophicam disciplinam magna cum laude publice docuit. Doctrina et virtutibus ornatus ad Canadenses missiones quas iampridem optaverat missus, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo sexto Quebecum pervenit, ubi Indorum linguam didicit; per duos circiter annos *Sillery* pagum et *Trois Rivières* regiones sacro ministerio excoluit; ineunte dein anno millesimo sexcentesimo quadragesimo nono una cum sociis ad Hurones pervenit, sed a barbaris comprehensus martyrio coronatus est die decima septima Martii.

Tertius ex hoc heroum manipulo fuit ille Antonius Daniel, qui natus Dieppae anno millesimo sexcentesimo primo, vicennnis Societatem Iesu ingressus est ac sacerdotio initiatus anno millesimo sexcentesimo trigesimo, triennio post ad Canadenses missiones se contulit et Beatum Ioannem de Brébeuf, cuius erat socius, in missione a S. Ioseph *Ihonatiria* nuncupata condenda non parum adiuvit. In Indorum linguam, qua ipse aliquanto erat instructus, dominicam orationem vertit, piosque versus a neophytis canendos composuit. Quebecum inde missus Seminarium erigendum suscepit illudque perfecit alumnis indigenis missionariorum opera instituendis. Ad Hurones reversus indefesso labore plures missiones fundandas provehendasque curavit, quas inter tres praecipue a Sanctis Patronis Ioanne Baptista, Ioseph, B. Mariae Virginis Sponso, et Ignatio de Loyola seorsum nomen acceperunt. Die quarta Iulii anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo Antonius rem sacram ad aram vix fecerat, cum ex improvviso Iroquenses in S. Ioseph pagum irruentes, ferro ignique omnia vastare coeperunt. Adstitit ille sacris ornatus vestibus, et, catechumenis baptismo ablutis iisque una cum reliquis fidelibus fere omnibus fugam capientibus, bonus pastor, barbarorum impetum interea solus sustinens, telis igneisque globulis confossus ad fores templi animam suam pro ovibus posuit, eiusque

corpus, victimam et holocaustum, inter comburentis ecclesiae flammam iniecerunt.

Sequenti anno, alter die septima, die octava Decembris alter, optatam martyrii palmam obtinere Carolus Garnier et Natalis Chabanel, et ipsi Beati Ioannis de Brébeuf in apostolatus Novae Galliae regionis socii. Eorum primus Parisiis ortus die vicesima quinta Maii anno millesimo sexcentesimo sexto, in collegio Claramontensi studiis diligenter incubuit, et duodeviginti annos natus in Societatem Iesu ingressus et volvente anno millesimo sexcentesimo trigesimo sexto sacerdotio initiatus, ad Canadenses missiones profectus est. Quebeci infantulae, quam primo baptizavit, Mariae nomen ex voto imposuit. Ad Huronenses populos evangelizandos a suis moderatoribus missus, inter eos apostolicis laboribus ac virtutibus fulgens, angelica morum innocentia omnibus apprime carus, suum usque ad obitum ministerium consecravit. Dignae sane sunt speciali mentione expeditiones a Dei Famulo peractae in Ihonatiria et de Pétun regiones, ac binae missiones ab eo fundatae, a S. Ioanne et a S. Mathia nuncupatae. Ab Iroquensium turmis, in suum pagum irrumpentibus et tribum ei commissam incendio et caede perdentibus, duobus missilibus plumbeis graviter vulneratus est, dum adhuc baptismalem aquam in suos funderet dilectos neophytos; ita mortiferis affectus vulneribus, videns tamen morientem hominem, ad eum omni nisu pervenire conabatur, ut sacramenti absolutione sublevaret; sed ob exhaustas vires semel atque iterum in terram recumbens, acinace a barbaro quodam Iroquensi percussus, martyrii palmam adeptus est; insequenti autem die e duobus hisce martyribus alter Natalis Chabanel. Hic in dioecesi Mimatensi die secunda Februarii anno millesimo sexcentesimo tertidecimo natus et in Societatem Iesu septemdecim annos agens relatus, post plures annos in humanis litteris edocendis Tolosae transactos, ac theologiae cursu et tertio quem vocant probationis anno expleto, ad Canadenses Missiones se transtulit anno millesimo sexcentesimo quadragesimo tertio, et ad Hurones missus Missionem a S. Maria nuncupatam evangelizandam suscepit. Ad graves in suo munere obeundo difficultates superandas, martyrium ardenter exoptans, heroico voto Deo sponderat se usque ad mortem in dilecta sibi Missione mansurum esse. Ab Hurone quodam apostata dolose

invasus et in odium fidei interfectus optatam martyrii palmam obtinuit; eiusque corpus in profluentem deiectum est.

Alii tres Christi pugiles, Americae borealis primores Martyres, sunt Beati Isaacus Jogues, Renatus Goupil et Ioannes de la Lande. Quorum primus Aureliae in Gallia natus anno millesimo sexcentesimo septimo, iam inde a puero ardentissimo erga Christum patientem eiusque Virginem Matrem amore flagrare coepit. Decimum septimum annum agens Societatem Iesu eo praesertim animo ingressus est, ut ad missiones inter infideles sibi pateret iter. Voti compos factus et Lutetiae Parisiorum anno millesimo sexcentesimo trigesimo sexto sacerdotio initiatus est, eodemque anno, Aprili mense, in Canadam seu Novam Galliam missus est, ubi sex annos strenuissime inter Hurones apostolico munere functus est. Erat cum eo Renatus Goupil, Andegaviae natus et adolescens inter laicos coadiutores Societatis Iesu quondam cooptatus, sed ob infirmam valetudinem e novitiatu dimissus, qui simplicitate, vitae innocentia et patientia in adversis singularis, Deo quem iugiter praesentem in omnibus habuit, atque Eius sanctissimae voluntati per amorem maxime subiectus, in Novam Galliam sponte traiecerat, ut Patrum missionalium famulatu se totum devoveret; sui voti compos redditus, per integrum biennium, quum artem chirurgicam calleret, sauciis aegrotisque in nosocomio degentibus perutilem operam praebuit, insimul pueros et adultos christianae religionis mysteriis et praeceptis erudit. Anno millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo, mense Augusto ineunte, Isaacus, dum una cum Renato aliisque sociis Quebeco in suam Huronicam missionem revertitur, in Iroquenses incidit, qui eos captivos in suos pagos abducunt. Ille quidem a barbaris primum non erat deprehensus, sed, ne captivi fideles et neophyti religionis auxilio carerent, sponte se quoque capi passus est. Tunc vero ipse ac Renatus, utpote odiosae religionis magistri, crudelius quam ceteri captivi ab Iroquensibus torquentur, de pago in pagum contumeliose rapti, in singulis pagis fustibus saevissime caesi, ignitis carbonibus adusti, manuum digitis partim confractis, partim resecatis; Isaacus autem, brachiis in modum crucis extensis, tota nocte funibus suspensus, immani puerorum ac feminarum crudelitati et ludibrio permissus est. Ambo deinde in durissimam servitutem redacti, omnia eaque gravissima illius conditionis incommoda forti et nunquam fracto animo pertule-

runt; septuaginta interea e barbaris ad Christi fidem conversos baptismo abluerunt. Post aliquot hebdomadas Renatus Goupil, Deo ac Societati Iesu arctiore vinculo sese obstringi cupiens, religiosa vota, quae nondum emiserat, in manibus eiusdem P. Joques nuncupare voluit; et paucos post dies a barbaro quodam ex Iroquensibus sene, eo quod pro suo more salutiferum Crucis signum in fronte cuiusdam pueri eius nepotis digito efformasset, in odium eiusdem sanctae Crucis securi percuti iussus est, ac dulcissima Iesu, Mariae, Ioseph nomina geminans, die vicesima nona Septembris, martyr occubuit, prope *Auriesville* in hodierno Statu Neo-Eboracensi, anno circiter quinto supra trigesimum aetatis suae. Eius virtutes ac gloriosum exitum Beatus Isaacus magnis deinde laudibus praedicabat. Hic vero anno proximo aufugiendi opportunitatem nactus, qua tantum post diuturnam ad Deum orationem usus est, in Galliam revertit, ab omnibus ceu Martyr honoratus; eique cl. me. Urbanus Papa Octavus, Praedecessor Noster, ad aram perlitandi, etsi digitis obtruncatis, facultatem fecit his verbis: « Indignum esset Christi martyrem Christi non bibere Sanguinem ». Post annum, maxime ad populi venerationem fugiendam, ad dilectam missionem redire impetravit. Quo cum pervenisset, a gallicae coloniae praetore rogatus, ad ferocissimos Iroquenses, suos olim carnifices, pacis sequester ire non recusavit. Pace praeter spem composita, paulo post ad eosdem barbaros, ut eos Christi fidem doceret, una cum Ioanne de la Lande, Dieppensi, qui Canadensi missione Patribus Societatis Iesu se socium ac famulum sponte libenterque perpetua sponsione donavit, impavidus revertit. Sed Iroquenses, primum suum apostolum ad se venientem indigne exceperunt, pugnis verberibusque contuderunt, quodam etiam barbaro ex eius brachiis et tergore carnem avellente et sub eius oculis vorante; ab alio tandem securi percussus, illustrem martyrii palmam consecutus est die decima octava Octobris, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo sexto. Postero die eius socius Ioannes de la Lande, eodem necis eademque causa interfectus, dignum humilitatis ac pietatis suae praemium adeptus est.

Horum octo Americae borealis primorum Martyrum, quorum vitam, apostolatam, saevumque martyrium brevi narravimus, sanctitatis fama apud universum Canadensem et Statuum Foederatorum populum signis quoque ac prodigiis, uti fertur,

confirmata, quin vel minime languesceret, adeo in dies convaleuit, ut super ea processus ordinarius informativus in ecclesiastica curia Quebecensi fuerit instructus et cum processu rogatorio, in archiepiscopali curia Parisiensi confecto, ad SS. Rituum Congregationem transmissus. Scriptis dein ad eosdem Dei Famulos attributis ab eadem S. Congregatione diligenter conquisitis et expensis, decreto die vicesima octava Martii anno millesimo nongentesimo duodecimo edito nihil ob stare sancitum est quominus ad ulteriora procederetur. Instante autem b. m. Camillo Beccari, Societatis Iesu tunc Postulatore generali, attentisque quorundam Patrum Cardinalium, Archiepiscopi Delegati Apostolici in Canadensi ditione, aliorumque Archiepiscoporum, Abbatum, Superiorum generalium Ordinum et Congregationum religiosarum, Capitulorum, Rectorum studiorum Universitatum, Collegiorum et Ecclesiarum praesertim dioecesium ac missionum Canadensium, necnon Statuum Foederatorum Americae borealis votis; rogantibus etiam Suprema Curia Canadensi legibus ferendis cum primo Ministro, praecipuis Magistratibus aliisque praestantibus viris ac mulieribus, introductionis Causae Beatificationis seu Declarationis Martyrii praefatorum octo Servorum Dei Commissio a fel. rec. Benedicto Papa Decimoquinto, Praedecessore Nostro, die nona Augusti mensis, anno millesimo nongentesimo sextodecimo signata est. Tunc Apostolicis Processibus, servata in omnibus iuridica forma, absolutis, duplici SS. Rituum Congregationis conventu, ut mos est, anteparaeparatorio et paraeparatorio rite praehabito, die duodecima Maii anno sacro millesimo nongentesimo vicesimo quinto in generalibus comitiis coram Nobis convocatis, Relatore seu Causae Ponente cl. m. Antonio Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae et eiusdem S. Congregationis Praefecto, actum est de dubiis: *An constet de martyrio et causa Martyrii, necnon de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur*; et: *An, supposita approbatione martyrii et causae martyrii, necnon dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi possit ad solemnem Beatificationem*: omnesque qui interfuerunt Patres Cardinales et Consultores uno velut ore *tuto procedi posse* responderunt. Quamvis vero de unanimi hoc suffragio Nos valde gratulati fuissetus, noluimus tamen statim tantae utilitatis tantaeque expetitae laetitiae causam supremo Nostro decretorio absolvere iudicio, sed, ceu de more, hoc

Nobis prorogandum duximus, maioris caelestis luminis gratiam interim imploraturi. Feria autem tertia post Pentecosten, die secunda mensis Iunii, sacris mysteriis devotissime celebratis, ad Vaticanas Aedes acciri praecepimus praefatum Cardinalem Vico una cum dilecto filio Nostro Alexandro Cardinali Verde, tunc SS. Rituum Congregationis a Secretis, et p. m. Angelo Mariani S. Fidei Promotore generali, eisque adstantibus *tuto procedi posse ad solemnem Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum Beatificatione* solemniter ediximus. Hoc autem Decretum evulgari et in acta SS. Rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis huiusmodi solemnibus in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussimus. Faustissima vero die vicesima prima Iunii, angelico iuveni S. Aloisio Gonzagae dicata, eodem anno solemnia Beatificationis in sacrosancta praefata patriarchali Basilica peracta fuerunt.

Quoniam vero, post indultam iisdem Beatis Martyribus venerationem, a Canadensis ditionis et Statuum Foederatorum Americae borealis regionum christifidelibus complura beneficia a Deo, ipsis intercedentibus, fuisse patrata nuntiatum est, quorum nonnulla veri nominis miracula videri perhibebantur; plurimum desiderium exortum est, ut isti octo fortissimi Christi pugiles, qui tot ac tanta supplicia pro Eodem passi sunt, quamprimum Caelitum Sanctorum honoribus augerentur. Quare, amplissimum virorum ad hunc finem postulatoriis litteris Nobis porrectis et instante p. m. Aureliano Fajella, Societatis Iesu Postulatore Generali, cui deinde dilectus filius Carolus Miccinelli, hodiernus eiusdem Societatis sollertissimus Postulator, est suffectus, Causa Canonizationis SS. Rituum Congregationis Decreto, die vicesima quinta Novembris anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto edito, reassumpta est; et super duobus propositis miraculis, quae intercessione Beatorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum patrata asserebantur, Apostolici processus in dioecesibus Chatamensi et Sancti Hyacinthi respective confecti sunt.

Alterum e duobus hisce miraculis ita evenit: Maria Robichaud, in religione postea Soror Savoie, Adelardi et Sarae Annae Savoie filia, anno millesimo octingentesimo nonagesimo octavo nata, in oppido vulgo *Shippegan* in regione Canadensi, puella adhuc, debilis erat constitutione ac saepe saepius infirma, sed processu temporis meliori usa est valetudine, adeo ut anno mil-

lesimo nongentesimo vicesimo religionem ingredi valuerit. Quum vero aetatem annorum viginti quinque attigisset, in domo Congregationis Sororum Hospitaliarum S. Ioseph in urbe *Tracadie* morans, Soror Savoie infirmitate quadam in abdomine affecta est, a qua tamen, remediis adhibitis, convalescere visa est. Sed, vertente anno millesimo nongentesimo vigesimo quinto, nova ac graviore infirmitate, idest peritonitide tuberculari fibro-caseosa laborare coepit, quae, vehementissimis doloribus supervenientibus et virium defectione, post plures menses gravissima evasit, adeo ut mense Iunio sequentis anni arcessiti medici in mortis periculo aegrotam versari declaraverint. Adhibita remedia, quae cetero levissima fuerunt, nullum consecuta sunt adiumentum, nec consequi posse, data morbi natura, candide ipsi medici fassi sunt. Attamen humanis hisce remediis relictis, unice ad divinam opem implorandam per Beatorum Martyrum Canadensium intercessionem aegrota eiusque Sorores, sedula monasterii moderatrice suggerente, converterunt. Novendialibus itaque institutis precibus, ultima die, quae fuit Iulii mensis nona, gravissimis aegrotae condicionibus perdurantibus, uno instanti Sororis Mariae Savoie evenit sanatio, quae, cunctis morbi vestigiis prorsus ablatis, sane quidem perfecta et constans fuit, uti a peritis viris, ad dignoscendam sanatae valetudinem vocatis et ad iudicandum de sanationis constantia, iudicatum est.

Miraculum alterum patrabatur hora undecima matutina diei trigesimae Decembris anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo in monasterio Religiosarum a Praesentatione B. M. V. prope oppidum Sancti Hyacinthi in Canadensi ditione, in persona Sororis Mariae Maximae, in saeculo Alexandrinae Ruel, annos natae unum supra quadraginta. Haec, quae puella et adolescens bona fruebatur valetudine, monasterium Praesentationis ingressa est anno millesimo nongentesimo primo. Sex circiter annis elapsis, repentina haemorrhagia laboravit, a qua tamen aliquot post dies sanata est. Vertente autem anno millesimo nongentesimo tertio-decimo, cum a quodam tempore acutos persentiret dolores in ventre, a quodam medico visitata fuit, qui illico iudicavit ipsam appendicitide laborare et quidem in forma gravi, adeo ut chirurgica incisio post breve tempus fuerit peracta, et medici qui incisionem hanc peregerunt, appendicitidem esse animadverterunt natura tuberculari. Biennio post dolores in abdomine rursus ap-

paruerunt sed graviores; anno vero millesimo nongentesimo decimo octavo supervenerunt diarrheae, vomitiones ac demum turgor in ventre; et arcessiti medici novam chirurgicam incisionem necessariam diiudicaverunt, quae mense Martio eiusdem anni peracta, fere inutilis evasit, siquidem chirurgi peritonitidem invenerunt tubercularem totum abdomen attingentem. Aegrotae conditiones eadem fere permanserunt per tres alios annos, ac dein rursus graviores factae sunt; dolores et turgor in ventre aucti, sanguineae vomitiones, sanguineae pariter deiectiones, ingens debilitas virium, continua febris. Sententia medicorum qui vocati sunt indubia fuit nec dubia esse poterat, attentis incisionibus chirurgicis iam bis peractis. Hisce in adiunctis non a scientia, non ex ipsis naturae viribus salus erat exspectanda, sed a divino tantum auxilio, quod maxima cum fiducia ab aegrota et ab eius consodalibus invocatum est. Et revera iam antequam miraculum fuit patratum, Beati Martyres Canadenses unice tum a Sorore Maria Maxima tum a tota religiosa familia, tanquam apud Deum intercessores, invocati sunt, et placuit Altissimo aegrotae sanationem operari apertissimo modo, quo ipsorum Beatorum sanctitas mirifice illustraretur. Uno enim momento Maria Maxima nedum a morbis quibus diutine laborabat fuit liberata, sed priscas recuperavit vires, ac ita se gessit et apparuit, ut si semper vivida floruisset salute. Hanc vero sanationem non modo instantaneam fuisse, sed constantem quoque et perfectam apertissime probatum est; siquidem medici a cura in suis visitationibus pluries peractis, etiam post annum a sequuta sanatione, ne minimum quidem veteris morbi vestigium in sanata animadverterunt.

De hisce itaque binis miraculis Processibus Romam delatis, de eorum validitate rite disceptatum est, atque die decima septima Iulii praeteriti anni a SS. Rituum Congregatione validitatis decretum latum fuit. Interea cum diem supremum obiisset Cardinalis Antonius Vico, eiusdem S. Congregationis Praefectus et Causae Relator, eidem suffectus fuerat dilectus filius Noster Alexander S. R. E. Cardinalis Verde. Qui praemissis suetis de iisdem miraculis congregationibus anteparaeparatoria et praeparaatoria, in generalibus comitiis coram Nobis habitis die sexta mensis Maii huius anni, proposuit dubium: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Tum Patres

Cardinales Sacris Ritibus tuendis praepositi, tum omnes qui aderant Patres Consultores unanimi consensu constare de duobus propositis miraculis responderunt. Verum in re tam gravis momenti Nostram aperire mentem in alium diem distulimus, donec fervidis precibus maius ab omnipotenti Deo, Patre luminum, subsidium exposceremus. Quod cum impense fecissemus subsequenti die undecima Maii, Eucharistica Hostia ferventer oblata, ad Nos arcessiri iussimus dilectos filios Nostros Camillum Cardinalem Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefectum, et Alexandrum Cardinalem Verde, Causae Relatorem, una cum dilectis filiis Alfonso Carinci, eiusdem S. Congregationis a secretis, et Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, iisque adstantibus decrevimus: *Constare de duobus propositis miraculis, scilicet: Instantanae perfectaeque sanationis Mariae Robichaud, in religione Sororis Savoie, a peritonitide tuberculari fibro-caseosa; atque instantanae perfectaeque sanationis Alexandrae Ruel, in religione Sororis Mariae Maximae, a peritonitide tuberculari.* Quod quidem decretum publici iuris fieri et in acta SS. Rituum Congregationis referri mandavimus. Item, praefata servata forma, die duodevicesima mensis Maii, iisdem coram Nobis adstantibus memoratis dilectis filiis Nostris, *tuto procedi posse ad solemnem Beatorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Renati Goupil et Ioannis de la Lande, e Societate Iesu, Canonizationem* pronuntiavimus.

Verum ut in tanto negotio iuris ordo servaretur, quem Decessores Nostri iam pridem constituerunt, primum venerabiles fratres Nostros S. R. E. Cardinales in Consistorio secreto die decima nona superioris mensis Maii habito, eorum sententiam rogaturi, Nobis adesse iussimus, qui, Beatorum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum vitae, virtutum, martyrii ac miraculorum compendiosa narratione facta per dilectum filium Nostrum Camillum Cardinalem Laurenti SS. Rituum Congregationi Praepositum, Nos ad Causae huius legitimam definitionem sunt uno ore cohortati; et ipso Consistorio felici successu peracto, continenter habitum est Consistorium publicum, in quo dilectus filius Christophorus Astorri, Consistorialis Aulae Advocatus, pro eorundem Beatorum Martyrum solemni Canonizatione de more institit. Interea curavimus ut venerabiles fratres Pa-

triarchae, Archiepiscopi et Episcopi, non viciniore tantum, sed etiam remotissimi quique de tanta solemnitate per litteras admonerentur, et, si eis esset facultas, sententiam suam ipsi quoque dicturi Nobis adessent. Eorum non pauci ad Urbem convenerunt qui, causa plene cognita ex actis SS. Rituum Congregationis, quorum singulis exemplar tradi voluimus, in Consistorio semipublico, coram Nobis die vicesima secunda eiusdem mensis Maii coacto, in eamdem in quam Patres Cardinales sententiam iverunt. Cuius rei publica instrumenta, a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta, in tabularium SS. Rituum Congregationis relata sunt. Huic vero Canonizationi celebrandae hanc praefiximus diem vicesimam nonam mensis Iunii; et fideles universos sumus etiam atque etiam hortati, ut preces, iis praesertim in aedibus ingeminent, in quibus publica augustissimi Sacramenti esset adoratio, ut et ipsi uberrimum fructum e tanta solemnitate percipere possent, et Nobis in illa absolvenda Spiritus Paraclitus adesset.

Cum ergo praesignata a Nobis dies advenerit, omnes tum saecularis tum regularis cleri ordines, singuli Romanae Curiae Praesules et Officiales, cuncti denique venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates in Vaticanam Basilicam magnificentissime ornatam convenerunt; quibus solemnibus supplicationibus praeerantibus, et Nos ingressi sumus. Tunc dilectus filius Noster Cardinalis Camillus Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefectus, Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis precesque detulit Sacrorum Antistitum, Ordinis Minorum S. Francisci et Societatis Iesu, ut Beatos Ioannem de Brébeuf et Socios Martyres, una cum Beatis Roberto Bellarmino Cardinali et Theophilo a Curte in Sanctorum numerum referremus. Cum vero iterum ac tertio memorati Cardinalis et Consistorialis Aulae Advocatus precibus institissent, Nos, superno lumine iterum ferventiusque implorato, haec solemniter ediximus:

AD HONOREM SANCTAE ET INDIVIDUAE TRINITATIS, AD EXALTATIONEM FIDEI CATHOLICAE ET CHRISTIANAE RELIGIONIS AUGMENTUM, AUCTORITATE DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI, BEATORUM APOSTOLORUM PETRI ET PAULI AC NOSTRA; MATURA DELIBERATIONE PRAEHABITA ET DIVINA OPE SAEPIUS IMPLORATA, AC DE VENERABILIVM FRATRUM NOSTRORUM SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE CAR-

DINALIUM, PATRIARCHARUM, ARCHIEPISCOPORUM ET EPISCOPORUM IN URBE EXISTENTIUM CONSILIO, BEATUM IOANNEM DE BRÉBEUF ET SOCIOS MARTYRES GABRIELEM LALEMANT, ANTONIUM DANIEL, CAROLUM GARNIER, NATALEM CHABANEL, ISAACUM JOGUES, RENATUM GOUPIL, IOANNEM DE LA LANDE; ET BEATOS ROBERTUM CARDINALEM BELLARMINO, ATQUE THEOPHILUM A CURTE SANCTOS ESSE DECERNIMUS ET DEFINIMUS AC SANCTORUM CATALOGO ADSCRIBIMUS; STATUENTES AB ECCLESIA UNIVERSALI EORUM MEMORIAM QUOLIBET ANNO, DIE EORUM NATALI, NEMPE IOANNEM DE BRÉBEUF ET SOCIOS MARTYRES DIE VIGESIMA SEXTA SEPTEMBRIS, ROBERTUM CARDINALEM BELLARMINO, EPISCOPUM CONFESSOREM, DIE DECIMA SEPTIMA SEPTEMBRIS, ET THEOPHILUM A CURTE CONFESSOREM DIE DECIMA NONA MAII PIA DEVOTIONE RECOLI DEBERE. IN NOMINE PATRIS ET FILII ET SPIRITUS SANCTI. AMEN.

Gratias denique de tanto beneficio Deo Optimo Maximo ex corde egimus, et Sacrum solemne litavimus. Post autem Evangelium adstantes allocuti sumus, hortantes ut non modo Apostolorum Principes, qui hodie in universo christiano orbe, ubicumque christifideles degunt, praecipue in Alma hac Urbe, solemniter commemorantur, sed etiam novensiles Sanctos, quorum consecratio hodiernam sollemnitatem novo quodam splendore non tam augere videtur, quam reapse condecorat, sibi, Ecclesiae, societati hominum universae propitios mererentur. Atque in Sanctis ipsis mirabilia omnibus proposuimus ad imitandum et sanctitatis et apostolatus exempla, ex quibus quidem alios alii, pro sua cuiusque condicione vitae, pro suis cuiusque officiis, ad meliora exardescendo, intuerentur. Plenariam tandem indulgentiam cunctis praesentibus peramanter impertiti sumus atque has Decretales Litteras sub plumbo expediri mandavimus.

Horum itaque novensilium Sanctorum memoria, sollemnis hisce consecrata caerimoniis, quibus sacrum universale Iubilaeum, a Nobis ob natalem ab inito sacerdotio Nostro quinquagesimum indictum, veluti immortalis corona desinere volumus, viveat in cordibus nostris, et omnes christifideles a fortissimis Americae borealis primoribus Martyribus, qui regionem illam Evangelii lumine tanto apostolatus fervore illustrarunt ac effuso sanguine irrigaverunt uberrime, et sanctitatis odorem in ea reliquerunt suavissimum, discant potissimum illibatam servare fidei puritatem, eamque sine rubore coram omnibus firmiter pro-

fiteri, omnia pro Christo perpeti et ad maiorem Eius gloriam propagandam cum Evangelii praeconibus fideliter conspirare. Et Nos quidem, qui saevissima horum Christi Pugilum tormenta in memoriam revocantes terrore adhuc concutimur, caelestem nunc ipsorum gloriam perspicientes maximo perfundimur gaudio; ac magna Nos spes tenet fore ut, deprecatoribus illis apud Deum potentissimis effectis, Catholica Ecclesia id tandem sibi vindicet, quod, eius nomine, merito sanguine Ipsi suo acquisierint. Votisque Nostris felicem expetimus diem atque praevenimus, in quo nobilissima Gallica natio, tot Sanctorum parens, quae hos quoque Christi Praecones et Martyres ad terrenam parturiit vitam, suum in fide per orbem propaganda apostolicum zelum una mente agnoscat praecipuum esse suae gloriae decus; et magnae illae prosperaeque regiones, quae beatissimas huius heroum manipuli animas ad caelestem progenuerunt vitam, in fidei unitate augustiorem efficiant Christi Regis triumphum, cui omnis potestas et imperium, honor et gloria in saecula saeculorum.

Omnibus itaque quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine omnia et singula praedicta confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus; mandantes ut earundem praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero has Decretales Litteras Nostras definitionis, mandati, relaxationis et voluntatis infringere vel ausu temerario contraire aut attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Sanctorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum; anno millesimo non-
gesimo ac trigesimo, die vicesima nona mensis Iunii, Pontifi-
catus Nostri anno nono.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

L. † S.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PI-
GNATELLI DI BELMONTE.

- ✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.
- ✠ Ego MICHAEL Episcopus Tusculanus Cardinalis LEGA.
- ✠ Ego DONATUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis SBARRETTI.
- ✠ Ego THOMAS PIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis BOGGIANI.
- ✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI.
- ✠ Ego CAIETANUS tituli S. Agathae Presbyter Cardinalis BISLETI.
- ✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.
- ✠ Ego Fr. ANDREAS tituli S. Laurentii in Damaso Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH.
- ✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.
- ✠ Ego ACHILLES tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Cardinalis LOCATELLI.
- ✠ Ego ALOISIUS tituli S. Georgii ad Velabrum Presbyter Cardinalis SINCERO.
- ✠ Ego BONAVENTURA tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis CERRETTI.
- ✠ Ego HENRICUS tituli S. Bartholomaei in Insula Presbyter Cardinalis GASPARRI.
- ✠ Ego ALOISIUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI.
- ✠ Ego LAURENTIUS tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis LAURI, Maior Poenitentiarius.
- ✠ Ego Fr. ALEXIUS HENRICUS tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.
- ✠ Ego EUGENIUS tituli Ss. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI, a Secretis Status.
- ✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Sclavis Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.
- ✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.
- ✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarei in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis
VERDE.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH,
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS Card. LAURENTI,
S. R. C. Praefectus.

IOANNES ZANI-CAPRELLI, *Protonotarius Apostolicus.*
HECTOR CASTELLI, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. ALFRIDUS LIBERATI, *Canc. Apost. Adjutor a studiis.*

EXPEDITA

die decima quarta mensis Novembris, anno nono.

ALFRIDUS MARINI, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. XLIII, n. 16. - M. Riggi.

31.

29 iunii 1930.

LITTERAE DECRETALES
QUIBUS
BEATUS ROBERTUS CARD. BELLARMINO
SOCIETATIS IESU
SANCTORUM FASTIS ACCENSETUR (1).

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Lux illa, qua in perpetuas aeternitates tamquam sidera fulgent qui docti fuerint et ad iustitiam erudierint multos, novo splendore coruscare videtur in Beato Roberto Cardinali Bellarmino, cui Sanctorum Caelitum honores decernere singulari Dei benignitate hodie Nobis datum est. Ipse enim, catholicae veritatis adsertor et vindex acerrimus, doctrinae verbo et boni operis exemplo Sanctorum altricem Ecclesiam Dei illustravit et a pravis haeticorum machinationibus strenuissime defendit; atque iure

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 593-604.

meritoque tum inclitae Societatis Iesu, tum Purpuratorum Patrum Senatus, tum catholici episcopatus exstat fulgidissima gloria.

Die quarta mensis Octobris anno millesimo quingentesimo quadragesimo secundo natus est Dei Servus in urbe Montis Politiani in Hetruria e patricia Bellarminorum gente. Patrem habuit Vincentium, equitem magna civium aestimatione florentem, et Cynthiam Cervini, Marcelli Secundi Papae sororem, clarissimam feminam, matrem pientissimam. In sacris baptismatis undis nomina ipsi imposita fuere Robertus, Franciscus, Romulus. A parentibus optime institutus, eximia pietate et castissimis mōribus iam a prima aetate enituit; a puerilibus ludis adhorrens, saepe orationi aliisque piis exercitationibus vacabat, ac sermones quos in ecclesia audierat fratribus repetere, et ruricolae prima fidei rudimenta docere in deliciis habebat. Studiorum curriculum ingressus acri ingenio praeditum et discendi cupidissimum cito se praebuit, ita ut grammaticam brevi didicerit. Postea scholas Societatis Iesu patria in urbe adivit ac inter rhetoricae alumnos admissus poësim non sine laude exercuit. Latinas simul graecasque litteras calluit, et doctorum laudes et condiscipulorum amorem sibi merito conciliavit.

Decem et octo annos natus Robertus, mundi honores despicens, in Societatem Iesu ingredi cogitavit, devictisque virili pectore omnibus obstaculis, Romam venit et, rite expleto tirocinio, in Collegio Romano philosophicis disciplinis triennio vacavit, ac, publico periculo feliciter superato, magistri titulum plenis suffragiis obtinuit. Florentiam missus ut humanas litteras traderet, graviter aegrotavit; sed ex insperato convaluit atque alacriore studio tum ad vitae internae perfectionem assequendam incubuit. Dein Montem Regalem in Pedemonte, ut graecam linguam doceret, missus est ac postea Patavium ad sacram theologiam addiscendam; et in utraque hac urbe ac Florentiae et Lovanii doctoris et concionatoris munere nondum sacerdos mirifice fuñctus est. Lovanii praeterea hebraicam quoque linguam didicit; ac in celeberrimo illo collegio theologiam excoluit et, sacerdotio auctus, ita docuit, ut plurimos haereticos ad Ecclesiae unitatem reduxerit ac theologus per Europam clarissimus haberetur, eumque Sanctus Carolus, Mediolanensis Archiepiscopus, et Parisiense Societatis Iesu Collegium sibi expeterent.

Sed ex Gregorii Decimiertii, Decessoris Nostri, desiderio Ro-

mam revocatus est, eique peculiaris theologiae cathedra de fidei controversiis, quam ille Pontifex in Collegio Romano ut catholica dogmata propugnarentur adversus Lutheranorum, Calvinistarum aliorumque novatorum errores, qui per id temporis in pluribus Europae nationibus grassabantur, instituendam curavit, concedita est; et in ea undecim per annos Dei Servus eruditissimis lectionibus falsas haereticorum doctrinas refutavit, eademque lectiones sub titulo *Disputationes de controversiis christianae fidei*, praelo impressae ac per universam Europam diffusae, multos ad romanam fidem amplectendam impulerunt. Anno millesimo quingentesimo octogesimo septimo, quo impensius in scribendi laborem incumberet, a munere docendi destitit, et Collegio Romano vitae spiritualis magister ac postea rector constitutus fuit; quo in officio ad religiosae vitae perfectionem et ad humilitatis potissimum studium exemplo non minus quam consilio inflammavit alumnos suos, quos inter angelicum iuvenem Aloisium Gonzaga habuit ac per sanctitatis semitas moderatus est. Biennio post Sixtus Papa Quintus, qui in edendis S. Ambrosii Mediolanensis Episcopi operibus eum socium quondam habuerat, uti theologum cum Cardinali Caietano, Pontificis Legato, illum in Galliam misit, ubi strenuus Apostolici Legati fuit adiutor et consiliarius. Tredecim post menses Dei Servo in patriam reverso a Gregorio PP. Decimoquarto commissum est una cum aliis doctis viris novum Sixtinae Sacrorum Bibliorum editionis textum emendandi munus; quod immane opus alacri studio idem aggressus, ut splendide ab solveretur strenue adlaboravit. Anno millesimo quingentesimo nonagesimo quarto ad Societatis Iesu Neapolitanae provinciae regimen vocatus, eam ad S. Ignatii mentem prudentissime gubernavit. Quo in officio tamen non diu permansit. Nam, duobus circiter annis elapsis, Clemens Papa Octavus eum Romam accivit suumque theologum esse voluit et Sancti Officii consultorem; eundemque, invitum et frustra reluctantem, in Consistorio die tertia Martii anno millesimo quingentesimo nonagesimo nono inter Purpuratos Patres adscripsit, splendidum hoc de illo texens elogium: « Hunc eligimus quia non habet parem Ecclesia Dei quod ad doctrinam ».

Etsi in supremum Ecclesiae Senatum adlectus, nihil tamen a religiosae vitae tenore sibi deflectendum esse censuit Dei Servus; ac, opimis ab Hispanorum Rege exhibitis pensionibus fir-

miter recusatis, modicam tantum a Romano Pontifice pecuniae summam ad cardinaliciam dignitatem tuendam necessariam accepit. Sed aliud, angelicis quoque humeris formidandum, onus Dei Servum manebat: cum enim anno secundo supra millesimum sexcentiesimum metropolitana Ecclesia Capuana vacasset, praefatus Pontifex eius regimen Bellarmino commisit, ipsumque die vicesima Aprilis illius anni Capuanum Archiepiscopum manu propria consecravit. Quare Dei Servus Capuam se contulit ac per triennium sibi commissam Ecclesiam sanctissime administravit, vigilantissimum ac prudentissimum Pastorem se omnino ostendens, donec, demortuis Clemente Octavo et, paucos post dies, Leone Undecimo Pontificibus, Paulus Quintus, ut sapientibus illius consiliis uteretur, Bellarminum in Curia retinuit.

Dimissa itaque Capuana Sede, Romae Dei Famulus permansit, ibique apostolicis Congregationibus impenso studio operam suam navavit, atque in gravissimis negotiis pertractandis luculenta doctrinae prudentiaeque exhibuit testimonia, et tamen hoc etiam tempore pueros rudesque doctrina christiana instituere solebat. Multa etiam praeclara scripsit, illud adeptus meritum, quod, Sanctum Thomam Aquinatem ducem et magistrum secutus, contra novos errores theologiam convertit, methodumque designavit, quam temporum sequentium praecipui doctores tenendam existimarunt. Inter eius scripta plurimum commendantur nonnulli ad pietatem fovendam libelli, quos in annuis spiritualibus exercitiis oratione potius quam studio composuit. Aureum praeterea illud exstat christianae doctrinae compendium ad puerorum et rudium captum ita sapienter accommodatum, ut catechesis exemplar recte habendum sit. Merito igitur eum aequaevus quidam Cardinalis a Deo missum iudicavit, qui catholicos erudiret, pios coleret, haereticos profligaret; Sanctus Franciscus Salesius « doctrinae fontem » habuit; Benedictus Quartodecimus, Decessor Noster, « haereticorum malleum » dixit. Tandem, laboribus fractus, impetrata a summo Pontifice Gregorio Decimoquinto licentia, secessit in novitiorum suae Societatis domum, ad S. Andreae in colle Quirinali, ut omnibus solutus negotiis se ad mortem, quam proximam praesentiebat, pararet.

Et re quidem vera non multo post gravi morbo correptus est. « Dissolvi cupiens et esse cum Christo », infirmitatis dolores patienti animo pertulit et extremis Ecclesiae Sacramentis muniri

voluit. Morienti Summus ipse Pontifex, plures Cardinales et plurimi cives sive ex optimatibus sive e popularibus adstiterunt, tantum Ecclesiae columnen eripi complorantes. Tandem die decima septima mensis Septembris, anno millesimo sexcentesimo vicesimo primo, qua die divi Francisci Assisiensis Stigmatum memoria recolitur, cuius ubique celebrandae ipse auctor fuerat, candidam Deo animam reddidit, bonorum omnium lacrimis honestatus; cui solemnitas funeris tota civitas persolvit, Sanctum uno ore eundem conclamans.

Venerabilis Dei Famuli corpus in ecclesiam Iesu Nomini dicatam noctu translatum est; ibique etsi in testamento funebria iusta, remota quavis pompa, sibi esse comparanda humilis Dei Servus conscripsisset, nihilominus Romanus Pontifex suis ipse sumptibus eum sepeliri voluit solemniori apparatu, qui ad Purpuratum Principem spectat. Apertis vix templi foribus, incredibile dictu est quam ingens populi multitudo ad sacrum cadaver invisendum confluxerit. Tanta erat Roberti Bellarmino vitae sanctitatis fama, ut fimbriam vestimentorum eius omnes certatim cuperent attingere, manus ac pedes reverenter deosculari, et aliquod vel mitrae de mortui capite avulsae, vel flocculi pilei cardinalitii frustulum tanquam pretiosam reliquiam secum asportare. Convocati milites circa tumulum impares erant turbae continendae, quae una voce Robertum sanctum conclamabat. Solemnis huiusmodi exequiae non funebris quidem pompa, sed vere triumphus esse videbantur. Conditum fuit sacrum corpus in eodem quod supra diximus templo a Nomine Iesu, primum in communi sepulcro suae Societatis sacerdotibus assignato, deinde in illa ipsa funebri crypta, ubi iam iacuerant mortales exuviae Ignatii Loiolaei, legiferi Societatis Iesu parentis.

Quae autem de eiusdem Famuli Dei sanctimonia, cum ipse adhuc viveret, in hominum animis eximia insederat opinio, postquam ipse ex hac mortali vita secessit magis magisque percrebuit supernis potissimum signis ac miraculis locupletata, quae eiusdem patrocinio a Deo patrata asserebantur. Quapropter continuo et alma in hac Urbe atque in ecclesiasticis curiis Neapolitana, Capuana et Montis Politiani, auctoritate Ordinaria super sanctitatis vitae eius fama, nec non virtutum et miraculorum opportuna inquisitiones peractae fuerunt. Urbanus vero Octavus, Praedecessor Noster, introductionis Causae Commissionem die

duodecima mensis Septembris anno millesimo sexcentesimo vicesimo sexto propria manu subsignavit. Praehabitis de more disceptationibus super Venerabilis Servi Dei virtutibus, fel. rec. Praedecessor Noster Benedictus Decimusquartus de earumdem virtutum heroicitate decretum quandocumque edere apud se firmiter statuerat, sed ob varias extrinsecas causas in opportunius tempus distulit.

Verum nobilissima haec causa tamdiu deinde siluit, donec die decima mensis Novembris anno millesimo nongentesimo vicesimo, in ordinaria SS. Rituum Congregatione de mandato fel. rec. Benedicti Papae Decimiquinti, super dubio: «An attentata relatione Rev.mi Promotoris Fidei circa causam de virtutibus Ven. Roberti Bellarmini, ita virtutes ipsae sufficienter discussae appareant, ut tuto procedi possit ad ulteriora, ad effectum Beatificationis» disceptatum est. Cui dubio cum affirmativum responsum datum esset, idem Summus Pontifex die vicesima secunda mensis Decembris eiusdem anni solemni decreto edixit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Institutum est postea iudicium de duobus, quae, Venerabili Bellarmino deprecante, a Deo patrata asserebantur, miraculis. Quibus propositis, omni iudicii severitate adhibita, auditoque iuratorum peritorum suffragio, et rebus omnibus accurate perpensis, Nos ipsi Dominica secunda post Pascha, die quintadecima mensis Aprilis anno millesimo nongentesimo vicesimo tertio, adstantibus coram Nobis cl. m. Antonio Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, SS. Rituum Congregationis Praefecto, cl. m. Aidano Cardinali Gasquet, Causae Relatore, necnon bo. me. Angelo Mariani, S. Fidei Promotore generali, et dilecto filio Nostro Alexandro Verde, tunc eiusdem S. Congregationis a Secretis, solemniter ediximus: *Constare de utroque proposito miraculo: de primo scilicet instantaneae perfectaeque sanationis pueruli Ignatii De Lazzaris a gravi cerebri commotione et a crasso haematomate in regione temporali dextera, quae duo ex eiusdem Ignatii ab alto in terram prolapsu fuerant producta; deque altero*

instantaneae perfectaeque sanationis Arsiliae Altissimi ab ulcerato tumore haemorrhoidali.

Post prolatum iudicium de heroico virtutum gradu atque de propositis miraculis, unum discutiendum supererat, utrum *tuto* procedi posset ad solemnem eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem. Quod dubium resolvendum proposuit praefatus cl. m. Cardinalis Gasquet in generalibus comitiis coram Nobis in Aula Vaticana habitis die vicesima quarta Aprilis eiusdem anni. Omnes tam Patrem Cardinales, quam Patres Consultores, qui interfuerant, etsi unanimi consensu in affirmativam sententiam abiissent, Nos tamen, in re tanti momenti, mentem Nostram significare distulimus, donec a Patre luminum maius caelestis sapientiae auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus egissemus, tandem die tertia insequentis mensis Maii, salutiferae S. Crucis Inventioni sacra, Eucharistico Sacrificio rite litato, ad Nos accessitis praefatis Cardinalibus Vico et Gasquet, nec non SS. Rituum Secretario et Fidei Promotore generali, solemniter ediximus: *tuto procedi posse ad solemnem Venerabilis Famuli Dei Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino Beatificationem.* In Patriarchali vero Vaticana Basilica huiusmodi solemnia Beatificationis, adstante frequenti clero et populo, splendidissime peracta fuerunt die tertia decima mensis Maii eiusdem anni.

Paulo post, die videlicet vicesima prima Iunii, angelico S. Aloisio Gonzagae dicata, Nobis libentissime adprobantibus, sacrae Beati Roberti Cardinalis Bellarmino exuviae e SS. Nominis Iesu templo, universa Urbe in laetitiam effusa, magnificentissima pompa, ad aedem S. Ignatii deductae fuere. Ita piissimo Beati Roberti desiderio, ut prope sepulcrum Sancti Aloisii Gonzagae eius lipsana deposita manerent, satisfactum est; quae quidem in arca affabre exstructa, christifidelium venerationi assidue subiiciuntur. Quot autem et quanta beneficia eiusdem Beati intercessionem referantur accepta, diserte eruitur e plurimis tabellis votivis ad eius arcam in gratiarum actionem appositis. Sed etiam extra Urbem et extra Italiam Beati Cardinalis Bellarmino nomen et cultum benignissimus Deus magnis beneficiis et quibusdam quoque miraculis augere dignatus est, adeo ut plurimorum desideria excitarentur ad eius canonizationem quantocius obtinendam, et nonnulli praestantissimi viri postulatorias ad hoc litteras Nobis porrigerent.

Quapropter pia mem. Aurelianus Fajella, Societatis Ignatianae Postulator generalis, in cuius locum dilectus filius Noster Carolus Miccinelli, eiusdem Societatis modo Postulator vigilantissimus suffectus est, a Nobis enixis precibus postulavit, ut reassumptionis huius Causae Commissionem signare dignaremur. Cuius reassumptionis decretum die vicesima quinta mensis Novembris anno sacro millesimo nongentesimo vigesimo quinto a Nobis signatum est. Concessis autem remissorialibus litteris ad venerabiles fratres Archiepiscopum Colocensem et Episcopum Barcinonensem, sequenti anno Processus Apostolici de duobus miraculis, quae, Beato Bellarmino deprecatore, asserebantur a Deo patrata, confecti sunt, et ad SS. Rituum Congregationem rite delati.

Ex his duobus miraculi primi historia haec est: Raymundus Agrás, Raymundi et Antoniae filius, in oppido *Alcover* in provincia Tarracónensi ortus, usque ad annum millesimum nongentesimum vicesimum quintum valida et bona usus est valetudine, quamvis ventris doloribus quandoque angeretur. Primis vero huius anni mensibus dolores vehementiores evasere. Die secunda Augusti Barcinone profectus, in oppidum *Caralps* in montibus Illerdae, quo die sexta pervenit, cuiusdam excursionis causa se contulit. Hinc ea ipsa die sanctuarium Beatae Mariae Virginis a Nuria adire voluit. Sed in itinere tam gravibus captus est doloribus in ventre, ut in lectulo se recipere prorsus deberet. Biduo post arcessitus medicus Raymundum peritonitide acuta generali laborare affirmavit et suae artis remedia aegroto ministravit. Morbus vero magis ingravescebat, quin ullum solamen adhibita medicamenta infirmo procurare potuerint, immo gravitas eo usque processerat, ut medicus a cura et omnes qui apud aegrotum erant quamlibet sanitatis spem abiicerent. Qua quidem spe omnino amissa, dum fervidiores Beato preces extollebantur, graviora symptomata morbi immediate disparuerunt, ita ut medicus illico iam salvum declarare potuerit. Mox dolores omnes ac ventris tumor evanuerunt ac Raymundus plenae, integrae constantique sanitati restitutus est.

Alterum miraculum ita evenit: Albinus Benz, Othonis et Helenae Csáki filius, in urbe Cassovia in Hungaria natus, studiorum causa anno aetatis suae decimo collegium in urbe Colocza ingressus est a Societatis Iesu Patribus rectum. Minus firma va-

letudine ipse frui videbatur, quippe qui e familia procedens a tuberculari morbo non immuni et ipse plurimis morbis usque a prima aetate obnoxius. Mense Iunio anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto gravi morbo Albinus affectus est, quem medicus curatione morbillum esse declaravit. Ab huiusmodi morbo nondum convaluerat, quum nova et gravissima infirmitate ille afficitur, quae brevi temporis spatio in mortis periculum adducitur. Novum hunc morbum phthisim miliarem esse veram et propriam absque dubio arcessiti medici declaraverunt. Aliquot post dies gravitas morbi eo usque processerat et morbus ipse talis natura erat, ut non modo medici, sed ii omnes qui infirmitatis vicissitudines noverrant, quamlibet sanationis spem abiecerint, et mater ipsa puerum omnia ad funebria persolvenda disposuerit, et schedulam quoque funerariam redegerit et parocho tradiderit, qua nuncium de filii morte suis et amicis daret. Praeses vero Collegii, morbi natura et gravitate vix cognita, novendiales preces Beato Bellarmino admodum vendas sategit; quae die vicesimo primo Iunii in praefato Collegio, Albini matre etiam adstante, inchoatae sunt. Quarta autem die, idest vicesimaquinta Iunii, tam melius se habere coepit aegrotus, et omnia morbi phaenomena sequentibus diebus ita evanuerunt, ut die vicesimanona infirmi pulmones omni morbi symptomate prorsus liberi inventi sint et ad perfectam constantemque sanitatem brevi puer sit restitutus.

Super quibus miraculis cum ad severas iuris normas non semel disceptatum sit, denique in generalibus SS. Rituum Congregationis comitiis die undetrigesima mensis Aprilis huius anni coram Nobis coactis, dilectus filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti, loco et vice dilecti pariter filii Nostri Caietani Cardinalis Bisleti, qui cl. m. Aidano Cardinali Gasquet, Causae Relatorum seu Ponenti, vita functo, suffectus est, dubium proposuit: «An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur», atque adstantes Patres Cardinales et Consultores eiusdem Sacrae Congregationis de utroque proposito miraculo suum protulerunt suffragium. Nos vero iudicium Nostrum proferre distulimus ut in re tam gravi ab omnipotenti Deo maioris luminis gratiam impetrare possemus. Die autem quarta Maii praefatos Cardinales Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefectum, et Bisleti, Causae Relatorem, necnon dilectos filios Alfonsum Carinci, eiusdem Congregationis a Secretis, et Carolum Salotti, S. Fidei

Promotorem generalem, ad Nos arcessiri iussimus, et, Sacro devotissime litato, nobiliorem Vaticanam Aulam ingressi, et pontificio solio assidentes, solemni decreto constare ediximus de utroque proposito miraculo, videlicet: *de instantanea perfectaque sanatione Raymundi Agrás a peritonitide acuta diffusa; et de instantanea perfectaque sanatione Albini Benz a laesione pulmonari anatomica insanabili*. Quod quidem decretum publici iuris fieri et in acta SS. Rituum Congregationis referri mandavimus. Item, praefata servata forma, die decima octava mensis Maii, iisdem coram Nobis adstantibus memoratis dilectis filiis Nostriis, *tuto procedi posse ad solemnem Beati Roberti S. R. E. Cardinalis Bellarmino Canonizationem* solemniter pronuntiavimus.

Verum ut in tanto negotio iuris ordo servaretur, quem Decesores Nostri iam pridem constituerunt, primum venerabiles fratres Nostros S. R. E. Cardinales in consistorio secreto die decima nona superioris mensis Maii habito eorum sententiam rogaturi, Nobis adesse iussimus, qui, Beati eiusdem Roberti vitae, virtutum, ac miraculorum compendiosa narratione facta per dilectum filium Nostrum Camillum Cardinalem Laurenti, SS. Rituum Congregationi Praepositum, Nos ad Causae huius legitimam definitionem sunt uno ore cohortati; et ipso consistorio felici successu peracto, continenter habitum est consistorium publicum, in quo dilectus filius Franciscus Pacelli, Consistorialis Aulae Advocatus, pro eiusdem Beati solemni Canonizatione de more instituit.

Interea curavimus ut venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, non viciniore tantum, sed etiam remotissimi quique de tanta solemnitate per litteras admonerentur, et, si eis esset facultas, sententiam suam ipsi quoque dicturi, Nobis adessent. Eorum non pauci ad Urbem convenerunt, qui, causa plene cognita ex actis SS. Rituum Congregationis, quorum singulis exemplar tradi voluimus, in consistorio semipublico coram Nobis die vicesima secunda mensis Maii coacto, in eandem, in quam Patres Cardinales, sententiam iverunt. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta, in tabularium SS. Rituum Congregationis relata sunt. Huic vero Canonizationi celebrandae hanc praefiximus diem vicesimam nonam Iunii; et fideles universos sumus etiam atque etiam hortati, ut preces, iis praesertim in aedibus ingeminarent, in quibus publica augustissimi Sacramenti esset adoratio, quo uberiores et ipsi fructum e

tanta solemnitate percipere possent, et Nobis in illa absolvenda Spiritus Paraclitus adesset.

Cum ergo praesignata a Nobis dies advenerit, omnes tum saecularis, tum regularis cleri ordines, singuli Romanae Curiae Praesules et Officiales, cuncti denique venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates in Vaticanam Basilicam magnificentissime ornatam convenerunt; quibus solemnissimum supplicatione praeestantibus, in eam et Nos ingressi sumus. Tunc dilectus filius Noster Cardinalis Camillus Laurenti, SS. Rituum Congregationis Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorantem dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis precesque detulit Sacrorum Antistitum, Ordinis Minorum S. Francisci et Societatis Iesu, ut una cum Beatis Ioanne de Brébeuf, Isaaco Jogues et Sociis, Martyribus, et Beato Theophilo a Curte Confessore, Beatum Robertum Cardinalem Bellarmino, Episcopum Confessorem, in Sanctorum numerum referremus.

Cum vero iterum ac tertio memorati Cardinalis et Consistorialis Aulae Advocatus precibus institissent, Nos, superno lumine iterum ferventiusque implorato, haec solemniter ediximus:

AD HONOREM SANCTAE ET INDIVIDUAE TRINITATIS, AD EXALTATIONEM FIDEI CATHOLICAE ET CHRISTIANAE RELIGIONIS AUGMENTUM AUCTORITATE DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI, BEATORUM APOSTOLORUM PETRI ET PAULI AC NOSTRA, MATURA DELIBERATIONE PRAEHAEBITA ET DIVINA OPE SAEPIUS IMPLORATA, AC DE VENERABILIUM FRATRUM NOSTRORUM SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE CARDINALIUM PATRIARCHARUM, ARCHIEPISCOPORUM ET EPISCOPORUM IN URBE EXISTENTIUM CONSILIO, BEATUM IOANNEM DE BRÉBEUF ET SOCIOS MARTYRES GABRIELEM LALEMANT, ANTONIUM DANIEL, CAROLUM GARNIER, NATALEM CHABANEL, ISAACUM JOGUES, RENATUM GOUPI, IOANNEM DE LA LANDE; ET BEATOS ROBERTUM CARDINALEM BELLARMINO, ATQUE THEOPHILUM A CURTE SANCTOS ESSE DECERNIMUS ET DEFINIMUS AC SANCTORUM CATALOGO ADSCRIBIMUS; STATUENTES AB ECCLESIA UNIVERSALI EORUM MEMORIAM QUOLIBET ANNO, DIE EORUM NATALI, NEMPE IOANNEM DE BRÉBEUF ET SOCIOS MARTYRES DIE VIGESIMA SEXTA SEPTEMBRIS, ROBERTUM CARDINALEM BELLARMINO EPISCOPUM CONFESOREM, DIE DECIMA SEPTIMA SEPTEMBRIS, ET THEOPHILUM A CURTE CONFESOREM, DIE DE-

CIMA NONA MAHI PIA DEVOTIONE RECOLI DEBERE, IN NOMINE PATRIS ET FILII ET SPIRITUS SANCTI. AMEN.

Gratias denique de tanto beneficio Deo Optimo Maximo ex corde egimus, et Sacrum solemne litavimus. Post Evangelium dein adstantes allocuti sumus, hortantes ut non modo Apostolorum Principes, qui hodie in universo christiano orbe, ubicumque christifideles degunt, et praecipue in Alma hac Urbe, solemniter commemorantur, sed etiam novensiles Sanctos, quorum consecratio hodiernam solemnitatem novo quodam splendore non tam augere videtur, quam reapse condecorat, sibi, Ecclesiae, societati hominum universae propitios mererentur. Atque in Sanctis ipsis mirabilia omnibus proposuimus ad imitandum et sanctitatis et apostolatus exempla, ex quibus quidem alios alii, pro sua cuiusque condicione vitae, pro suis cuiusque officiis, ad meliora exardescendo, intuerentur. Plenariam tandem indulgentiam cunctis praesentibus peramanter impertiti sumus atque Decretales has Litteras expediri mandavimus.

Benedictio igitur et claritas et gratiarum actio sit Christo, humani generis Restitutori, qui tales tantosque patronos et deprecatores in aeternis Caeli sedibus Ecclesiae suae dare dignatus est. A novensilibus vero hisce Sanctis christianae vitae perfectionem discant fideles omnes; et in Robertum Bellarmino, qui eximiae pietati felici conubio praeclaram coniunxit doctrinam, intueantur potissimum quotquot immaculatam Christi Sponsam ab hostium insidiis tueri contendunt. Praecipua siquidem haec est gloria Sancti Roberti, quem hodie non sine providentissimo Dei consilio Sanctorum Caelitum honoribus decoravimus, brevi temporis spatio vix elapso a Petri Canisii, Ecclesiae Doctoris, canonizatione, qui eiusdem inclitae Societatis Iesu et ipse sodalis, pari animo parique doctrina catholicam veritatem, in Petri Sede ut in angulari lapide firmatam, a novatorum saeculi decimisexti erroribus strenue vindicavit. Ex quo iure fovenda est spes fore ut, Roberti Bellarmino apud Deum intercessionem, erroris tenebris devictis, veritatis lux universis mentibus affulgeat et caritas Christi omnium cordibus effundatur, atque expectata dies tandem adveniat, in qua divina promissio adimpleatur: *Fiat unum ovile et unus pastor.*

Omnibus itaque quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia et apostolicae potestatis plenitudine, omnia singula prae-

dicta confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus; mandantes ut earumdem praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce Nostris habetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero has Decretales Litteras Nostras definitionis, mandati, relaxationis et voluntatis infringere vel ausu temerario contraire aut attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Sanctorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo ac trigesimo, die vigesima nona mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno nono.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

L. † S.

- ✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.
- ✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPIJI.
- ✠ Ego MICHAEL Episcopus Tusculanus Cardinalis LEGA.
- ✠ Ego DONATUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis SBARRETTI.
- ✠ Ego THOMAS Pius Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis BOGGIANI.
- ✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI.
- ✠ Ego CAIETANUS tituli S. Agathae Presbyter Cardinalis BISLETI.
- ✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.
- ✠ Ego Fr. ANDREAS tituli S. Laurentii in Damaso Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH.
- ✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.
- ✠ Ego ACHILLES tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Cardinalis LOCATELLI.

- ✠ Ego ALOISIUS tituli S. Georgii ad Velabrum Presbyter Cardinalis SINCERO.
- ✠ Ego BONAVENTURA tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis CERRETTI.
- ✠ Ego HENRICUS tituli S. Bartholomaei in Insula Presbyter Cardinalis GASPARRI.
- ✠ Ego ALOISIUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI.
- ✠ Ego LAURENTIUS tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis LAURI, Maior Poenitentiarius.
- ✠ Ego Fr. ALEXIUS HENRICUS tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.
- ✠ Ego EUGENIUS tituli Ss. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI, a Secretis Status.
- ✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Sclaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.
- ✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.
- ✠ Ego FRANCISCUS S. Caesaris in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.
- ✠ Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH,
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS Card. LAURENTI,
S. R. C. Praefectus.

DOMINICUS JORIO, *Protonotarius Apostolicus.*

DOMINICUS SPOLVERINI, *Protonotarius Apostolicus.*

GEORGIUS STARA TEDDE, *Cano. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die vigesima octava Octobris, anno nono.

ALFRIDUS MARINI, *Plumbator.*

Reg. in Cano. Apost. vol. XLIII, n. 17, - M. Riggi.

II — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS ETC.

2.

3 iulii 1929.

Quaedam finium mutationes decernuntur archidioecesis Calcuttensis et dioecesis Trichinopolitanae, ideoque etiam nostrarum respective Missionis Calcuttensis (Prov. Belg.) et Viceprovinciae Madurensis (Prov. Tolos.) — Const. Apost.

NOTA. — *Per Constitutionem Apostolicam « Quae ad spirituale » (1), die 3 iulii 1929 datam (quam hic integram referre non vacat), dum nova circumscriptio decernitur dioecesis Sancti Thomae de Meliapor in Indiis, finitimarum quoque dioecesium fines aliquantum mutati sunt. En illius Constitutionis loci, qui ad nostras Missiones pertinent:*

« ...Ex parte *Tanjor* territorium continuum dioecesis S. Thomae de Meliapor protenditur occasum versus, adnexis duobus *talukis*, videlicet *Alangudi* et *Tirumayam* in Statu *Pudukkottah*, usque adhuc ad dioecesim Trichinopolitanam pertinentibus, a qua proinde separantur... ».

« ... Itaque paroeciae disiectae extra duo territoria continua dioecesis S. Thomae de Meliapor aliis dioecesibus ita aggregantur, nimirum: dioecesi Trichinopolitanae adiunguntur paroeciae: *Awor*, *Cocurnim*, *Dindigul*, *Madura*, *Malleiadipaty*, *Oriur*, *Nossa Senhora das Dôres* in urbe *Trichinopoly*, et *Muttupettaah* (excepta paroecia *Venkatakulam*, quae dioecesi S. Thomae remanet, ei adnexo etiam *taluk Alangudi*); archidioecesi Calcuttensi paroeciae: *Boitakana*, *Bandel* et *Cinsurak*; ».

« Paroeciae vero, quae dioecesi S. Thomae de Meliapor aggregantur ob quod supra diximus augmentum duorum territoriorum continuorum *Tanjor* et *San Tomé*, hae sunt: ex dioecesi Trichinopolitana paroeciae: *Pudukkottai*, *Kottaikadu* et *Venkatakulam* in *taluk Alangudi*, et paroecia *Samanasur* in *taluk Tirumayam* exstantes... ».

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII, 1930, pp. 121-123.

Instructio Sacrae Congregationis de Propaganda Fide « circa propriam atque legitimam in gubernandis Missionibus auctoritatem » (1).

AD VICARIOS PRAEFECTOSQUE APOSTOLICOS

ET AD SUPERIORES INSTITUTORUM,

QUIBUS A SANCTA SEDE MISSIONES CONCREBITAE SUNT.

Quum huic Sacrae Congregationi, Propagandae Fidei praeposita, hinc a Vicariis et Praefectis Apostolicis, inde a Superioribus Institutum, quibus missiones commissae sunt, circa propriam atque legitimam in gubernandis missionibus auctoritatem non infrequentem proponantur quaestiones, opportunum existimatum est, principia iuris, quae hanc materiam regunt, paulo magis illustrare. Dubitationes enim, haesitationes et incertitudines huiusmodi creare solent animarum dissensiones et rectam impedire missionum gubernationem earumque optatum progressum.

Ecclesia a divino suo Conditorum mandatum accipiens: *Sicut mihi ait Pater et ego mitto vos. Euntes in mundum universum praedicare Evangelium omni creaturae*, Ipsius in terris prosequitur missionem, nihil aliud quaerens quam universum humanum genus ad agnitionem Iesu Christi adducere et per legis evangelicae observantiam aeternam gloriam perducere.

In hoc divino mandato exsequendo Ecclesia solet imprimis in regionibus adhuc infidelibus Instituta religiosa vel missionalia tanquam socios sibi adiungere, ipsis committens regionem aliquam evangelizandam.

Institutum autem hanc laboris Ecclesiae participationem acceptans, ipsam Ecclesiae missionem arcte complectitur atque omnino suam facit. Unde revera in assumpta evangelizanda regione nihil aliud prosequi debet quam quod Ecclesiae missio habet, scilicet Iesu Christum annuntiare, populos ad veritatis agnitionem adducere, viam ad aeternam beatitudinem edocere, Dei regnum propagare. Qui a hoc fine divino vel etiam in parte aberraret, terrenis propositis insequeretur, aliudque quodcumque et quantumcumque in se fortasse hon-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 111-115.

stum consequendum intenderet, altam missionis praestantiam non perspiceret ac mandato commissio atque suscepto deesset.

Omnis quicumque in hoc opere adiutricem suam operam praebet, totus ac unice evangelico mandato Ecclesiae inserviat oportet.

Ecclesia porro, alicui Instituto regionem aliquam evangelizandam committens, non intendit illum terrae tractum plane ac omnino relinquere curis illius Instituti. Iussui divino, cui deesse non potest, obtemperans, partem principalem, totum scilicet regimen missionis sibi retinet, ab Instituto adiutore generosum auxilium exspectans operariorum evangelicorum et mediorum ad opus exsequendum.

Quamobrem verum missionis Superiorem ac Moderatorem Ecclesia ipsa nominat. Solet quidem ipsa ab Instituto, pro ipsius mutuae operae officiis, petere ut viros aliquos, doctrina, virtute atque apostolico studio praestantes, sibi proponat; sed ille quem ex eis eligit et missioni praeficit, non iam Instituti nomine et auctoritate, sed vice ac potestate Ecclesiae missionem regit.

Itaque qui missioni ab Ecclesia praeponitur, sive is Vicarius fuerit sive Praefectus Apostolicus vel etiam simplex Superior, in gubernanda missione non iam ab Instituto sed a Sancta Sede dependet, et de ea non Instituto rationem reddere tenetur, sed Sanctae Sedi, quae eum elegit. Similiter in explendo suo officio non Superiorum Instituti placitis stare debet, sed Ecclesiae ductu ac desideriis uti tenetur.

Nihilominus summi semper momenti est ut is, cui a Sancta Sede regimen missionis conceditur, intime coniunctus atque acceptus maneat Instituto suo eiusque Superioribus. Quo enim maior existit cum hisce animorum coniunctio et voluntatum ad salvandas animas conspiratio, eo alacrius et fructuosius a missionariis laborabitur et eo libentius ac generosius operarii evangelici mittentur et subsidia necessaria suppeditabuntur.

Itaque unus ac verus missionis Superior is est qui nominatur a Sancta Sede, cui, uti praecipit canon 1350, « *universa missionum cura... unice reservatur* ». Tota proinde actio in regione ad fidem convertenda ad ipsum pertinet, ab ipso moderatur. Ipse iudicat atque praescribit qua via et modo procedendum erit. Ad ipsum spectat missionales stationes constituere, scholas inferiores et superiores aperire, orphanotrophia, nosocomia, dispensatoria aliaque caritatis christianae opera providere, sacella et ecclesias erigere. Ipsi iudicandum est de modo, tempore, curriculo catechumenatus, de scientia debita et idoneitate catechistarum instituendorum.

Sine ipso nemo, cuiuscumque sit auctoritatis, opus aliquod in missione sive inchoare, sive immutare, sive suppressere potest.

Ex his aperte sequitur in veri Superioris missionis potestate esse debere tam media et opes, de quibus missio disponere potest, quam missionarios, qui ad regnum Dei dilatandum in ipsius territorium mittuntur.

In Superioris ecclesiastici potestate sunt opes et media missionis. In eius manu sint oportet subsidia quaecumque missioni data, sive haec ab operibus missionalibus Propagationis Fidei, Sacrae Infantiae, S. Petri Apostoli pro clero indigena, aliisve huiusmodi proveniant; sive alio modo a christifidelibus vel etiam ab ipso Instituto, cui missio est concredita, oblata sint, sive a gubernio civili aliove qualicumque caritatis vel humanitatis opere elargita fuere. Haec quidem omnia cum suo Consilio ipse administrat, sicut et fundos mobiles atque immobiles missionis, atque de iis, salva determinata specificae destinatione donorum, pro necessitate ac utilitate missionis libere disponit. Si enim opes mediaque materialia, quae ad vitam et incrementum missionis destinata sunt, in alterius essent potestate, missionem rite gubernare ipse nequiret, sed ab alius arbitrio dependeret. Neque tamen inde sequitur Superiorem missionis pro libitu atque arbitrato suo opera quaecumque in sua missione moliri atque exsequi posse, Institutumque deinde teneri expensis providere ac debita portare. Non ita. Si missionis Superior opus aliquod aggredi intenderet ad quod exsequendum necessaria pecuniae vis deesset vel apti evangelici operarii desiderarentur, cum Instituti sui Superioribus rem agat oportet, vel etiam pro rerum adiunctis ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide recurrat.

Sicut Superioris ecclesiastici est de mediis materialibus disponere, ita quoque de missionariis. Eius auctoritati subduntur non solum missionarii strictiore sensu sumpti, qui scilicet in Evangelii praedicationem et in animarum conversionem proxime incumbunt, sacerdotesque quicumque, qui alio modo apostolice in missione laborant verum etiam fratres laici in missionalibus operibus adhibiti.

Haec tamen minime impediunt quominus peculiares conventiones, quae, ut maiorem vim et stabilitatem habeant, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide submitti solent, a Superiore ecclesiastico cum Instituti sive virorum sive sororum ineantur, ex quibus mutua iura aequae componantur.

Similiter non prohibetur quominus in missionibus domus religiosas, etiam exemptae, quinimo etiam religiosas provinciae, servatis de iure servandis, erigantur. Sacra Congregatio similes foundationes valde exoptat, non solum quia omnino desideriis congruunt a Domino Nostro Pio Pp. XI encyclicis litteris *Rerum Ecclesiae* expressis, verum etiam quia summae utilitatis sunt, praesertim ubi agitur de mis-

sione clero indigenae concreditanda. In hisce et similibus casibus Superiori missionis ea iura competunt, quae a Codice iuris canonici, congrua congruis referendo, Episcopis circa huiusmodi Instituta conferuntur.

In usu potestatis suae missionis Superior magno iudicio et consideratione semper procedat. Non solum magni faciat Consilium missionis, quod ad praescriptum normamque canonis 302 constituere et consulere tenetur, verum etiam in magno pretio habeat Superioris religiosi iudicia et consilia. Egregie siquidem Instituta, quibus a Sede Apostolica missiones concreditae sunt, in bonum suorum sodalium ipsiusque missionis, regionales constituerunt Superiores. Horum quidem officium, a propriae religionis statutis definitum, limitatur omnino ad vitam religiosam missionariorum. Ipsis praesunt qua religiosi sodalibus ad eorum tam spiritualibus, quam temporalibus necessitatibus et utilitatibus providendum. Curant et invigilant imprimis ut missionarii constitutiones proprii Instituti, quatenus apostolici labores id sinunt, fideliter observent, ut virtutes et perfectionem christianam colant, et secundum propriae professionis spiritum vivant. Unde apparet duas esse in missionibus potestates, quibus missionarii subduntur. Et licet utrique proprius atque omnino distinctus campus sit actionis: una missionariis qua missionariis imperante, altera religiosi qua religiosi praecipiente, quum tamen circa easdem personas exerceatur, nemo profecto non videt, quanti momenti sit, ut concorditer agant. Ex eorum amice collata opera pax procedit in missione et missionariorum fidus, alacer, animosus labor; ex eorum dissensione animorum deturbatio, partes, legendae saepe difficultates. Ut ergo omnis Superiorum auctoritatum collisio, quantum fieri potest evitetur, atque in optatissimum missionis et animarum bonum ambae potestates perfecte conspirent, de mutua earum relatione aliquid amplius dicere iuvabit.

Regula primaria sit ut Superior missionis, praeter casus in iure praevios, ne sese ingerat in disciplinam regularem, et universim in ea omnia, quae ad vitam religiosam referuntur. Vicissim Superior religiosus ne sese immisceat aut quocumque modo se occupet in iis quae ad regimen missionis pertinent. Si tamen unquam conflictus in hisce orietur, praevallet auctoritas Superioris missionis, salvo iure recursus ad Sanctam Sedem (can. 296).

Superioris missionis est stationum missionalium Superiores nominare, eos sicut etiam missionarios mutare, de uno in alium locum transferre, eis uti pro occurrente missionis necessitate vel utilitate in diversis officiis vel muneribus. Omnes apostolici missionariorum labores ab eius directione dependent. Missionarii omnes eius subiiciuntur

iurisdictioni, visitationi, correctioni in iis quae pertinent ad stationum regimen, sacrum ministerium, curam animarum, populi disciplinam, festorum observantiam, Sacramentorum administrationem, scholarum directionem, Seminariorum institutionem, cleri, praesertim indigenae, formationem, ad oblationes quoque quae intuitu missionis factae sunt et ad piarum voluntatum implementum in favorem eiusdem missionis (can. 296).

In nominandis tamen aut transferendis Superioribus stationum et in eligendis ad varia munera et officia missionariis, collata utatur opera Superioris religiosi. Hic enim pro officio suo subditos plenius cognoscere atque eorum ingenia, facultates, animi virtutem, aptitudines quoque pro variis officiis melius perspecta habere solet. Unde Superior religiosus diversarum stationum superiores et officiis aptos viros proponat; Superior missionis vero eos nominat prout in Domino iudicaverit. Superior religiosus vicissim consilia et incepta Vicarii Apostolici apud sodales probet ac sustineat, eius auctoritatem fulciat atque defendat, curetque ut ipsi semper et ab omnibus perfecta obedientia et reverentia exhibeatur.

Superior religiosus, si quandoque persuasum sibi haberet, alicuius subditi spirituale vel etiam temporale bonum postulare ut ab uno in alium locum transferatur, vel officio aliquo aut munere levetur, reverenter et fiducialiter rem Superiori missionis exponat. In casu tamen dissensus, Superioris missionis sententia praevalere debet.

Superior missionis, ubi subditum sibi missionarium muneri suo graviter defecisse comperuerit, opportunas dispositiones atque meritas poenas statuere potest. Superior vero religiosus in eodem casu cumulativum cum Superiore missionis ius habet. Attamen si aliter ab uno et ab altero decerni contingat, ea quae ab Ordinario decreta fuerunt, praevalere debent (can. 631).

Ob gravissimas porro rationes tam Superior ecclesiasticus quam Superior religiosus aequo iure, non requisito alterius consensu, aliquem a proprio loco vel munere remove potest; nec alter causam iudicii sui aperire, multoque minus probare tenetur, salvo tamen recursu in devolutivo ad Apostolicam Sedem (can. 454 § 5).

Haec sunt, quae Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad animorum in missione concordiam et unionem, ad pacem et tranquillitatem eorum qui in vinea Domini laborant, ad desideratum quoque laborum apostolicorum felicem successum, Praepositis missionum et Superioribus religiosis communicanda utilissima iudicabat.

Quam Sacrae Congregationis Instructionem, Ss^{mo} Domino Nostro Pio XI per E^mum Praefectum eiusdem Sacrae Congregationis relatum, in audientia die 21 Novembris 1929 habita, Sanctitas Sua in

omnibus benigne adprobare dignata est atque ab omnibus ad quos spectat omnino servari mandavit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die octava Decembris, in Festo Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, anno 1929.

L. ✕ S.

G. M. Card. VAN ROSSUM, *Praefectus*.

† F. MARCHETTI-SELVAGGIANI, Archiep. Seleucien., *Secretarius*.

34.

25 ianuarii 1930.

Fines reguntur inter dioecesim Poonensem et archidioecesim Bombayensem. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Romanum Pontificem decet votis Episcoporum concedere quae eo spectent ut dioecesim necessitatibus atque incremento Fidei provide consulatur. Itaque, cum nuper venerabilis frater Archiepiscopus-Episcopus Poonensium in Indiis Orientalibus (2), Nos enixis precibus rogaverit ut, cum maxima gentis Katharorum copia intra Bombayensis archidioecesis fines exstet, quaedam Poonensis dioecesis pars, quam aliae quoque incolunt gentes Katharorum, e dicta dioecesi dismembraretur, atque eadem Bombayensi archidioecesi uniretur; Nos huiusmodi vota, suffragiis aucta amplissimis Delegati Apostolici Nostri in Indiis Orientalibus, excipienda censuimus, cum spes Nobis effulgeat id bono gentis Katharorum spirituali esse profuturum. Conlatis itaque consiliis cum venerabilibus fratribus Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui negotiis Propagandae Fidei praepositi sunt, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum vi, a dioecesi Poonensi vicum de *Khandala* et stationem missionariam de *Kune* separamus sive dismembramus, idemque territorium Bombayensi archidioecesi unimus.

Haec praecipimus ac statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos per-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pag. 450. — Missio Poonensis Provinciae Germaniae Superioris commissa est, Missio Bombayensis Provinciae Aragoniae.

(2) RR. DD. Henricus Doering S. I. (Prov. Germ. Infer.).

tinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis Ianuarii anno MDCCCXXX, Pontificatus Nostri octavo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

35.

15 februarii 1930.

Altior ritus conceditur Domui probationis Prov. Venetae pro festo S. Mariae ad Nives, ob insignem imaginem S. Mariae Maioris, quae sub titulo Matris Divinae Gratiae ibi pie colitur. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

R. P. Rector Domus Probationis Provinciae Venetae (1) Societatis Iesu a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI humiliter petiit ut Festum Beatae Virginis Matris Divinae Gratiae, quod in illa Domo sub ritu duplici maiori die quinta mensis augusti celebratur, ad ritum duplicem secundae classis elevetur, ex eo quod Beata Maria Virgo sub tali titulo est Patrona Domus Novitiatu et imago, quae ibi magna cum veneratione colitur, ex decreto Rev.mi Capituli Vaticani a. 1891 solemniter aureo diademate coronata, est exemplar illius quae in Basilica Liberiana Urbis invenitur, expressum de licentia S. Pii V, durante S. Francisco de Borgia Confessore. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis et Re.mi Patris Vice Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne annuit pro gratia iuxta preces, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 15 Februarii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus*.

PHILIPPUS DI FAVA, *Substitutus*.

(1) P. Paulus Ios. Sospiri.

36.

21 iunii 1930.

Festum B. Ioannis de Britto Martyris ad altiorem ritum pro Lusitana Provincia evehitur. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Ad humiles enixasque preces hodierni Praepositi Provinciae Lusitanæ Societatis Iesu (1), Revmi P. Procuratoris Generalis commendationis officio munitas, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a SSmo D. N. Pio Papa XI, tributarum, benigne indulsit ut festum Beati Ioannis de Britto, Martyris eiusdem Societatis Iesu, amodo recolatur in praefata Provincia Lusitana sub ritu duplici maiori. Servatis de cetero servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 21 iunii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

37.

25 iunii 1930.

Favores quidam liturgici conceduntur ad decennium ecclesiis dioecesis Ranchensis in Indiis Orientalibus — Rescript. S. Rit. Congr.

I.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

Beatissime Pater,

Ludovicus Van Hoeck, Episcopus Ranchensis in Indiis Orientalibus (2), ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus, petit ut tam in Ecclesia Cathedrali

(1) Is est R. P. Candidus Mendes. — *Ratio petitionis* ita exhibebatur: «Provincia Lusitana hoc anno quinquagesimum anniversarium celebrat suae constitutionis; verum nondum in patriam redire potuit ob iniquas leges adhuc vigentes, multis autem indiget vocationibus ut providere valeat etiam tribus Missionibus ipsi concreditis. Ad utramque gratiam obtinendam maiore cultu prosequi desiderat peculiarem Provinciae protectorem B. Ioannem de Britto, lusitanum».

(2) E Provincia Belgica, cui etiam tota Missio Calcuttensis-Ranchensis commissa est.

quam in aliis suae Dioeceseos Ecclesiis (1), omnes sacerdotes sive saeculares sive religiosi, diebus festis Sanctorum et Beatorum Societatis Iesu, Missam celebrare possint secundum Kalendarium proprium eiusdem Societatis Iesu.

DE RANCHI.

SS.mus D.nus Noster Pius Papa XI has preces ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatas, benigne excipiens, dignatus est annuere pro gratia iuxta petita ad proximum decennium. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 25 Iunii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALPHONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

II.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

Beatissime Pater,

Ludovicus Van Hoeek, Episcopus Ranchensis in Indiis Orientalibus, ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus, exponit:

Attentis regionis adiunctis, iamdiu concessum est omnibus Indiarum Orientalium Dioecesibus, ut festum externum Corporis Christi, praemisso Triduo Eucharistico expositionis sollemnis SS. Sacramenti, cum privilegiis et Indulgentiis transferri possit in opportunius tempus, approbante Ordinario, seligendum intra ipsum festum Corporis Christi et primam dominicam Adventus. Iam vero in Dioecesi Ranchensi id non ubique fieri potest, cum per id tempus magni primum habeantur calores, dein bene longa magnarum imbrium tempestas succedat, ac demum messium colligendarum labores ruricolos impedian; ita ut alicubi tale festum Christifidelibus tam carum et utile practicae penitus omitti debeat.

Orator igitur demisse petit ut praefata facultas extendatur ad tempus etiam quod ab Octava Epiphaniae Domini usque ad Feriam IV Cinerum intercedit.

DE RANCHI.

SS.mus D.nus Noster Pius Papa XI his precibus ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congr. Praefecto relatis peramanter indulgens, benigne annuere dignatus est pro gratia iuxta preces ad proximum decennium; servatis de cetero servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 25 Iunii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALPHONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

(1) Hae ecclesiae fere omnes a PP. Societatis Iesu olim exstructae fuerunt.

8.

26 iunii 1930.

Festum Sancti Titularis et Patroni Seminarii Episcopalis Ranchensis in Indiis Orientalibus (Prov. Belg.) perpetuo transfertur in diem 17 iulii. — Rescript. S. Rit. Congr.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

Beatissime Pater,

Ludovicus Van Hoeck, Episcopus Ranchensis in Indiis Orientalibus, ad Sanctitatis Vestrae pedes humillime provolutus, ea quae sequuntur exponit:

Seminarium Episcopale Ranchense cum adnexa Ecclesia Titularem habet et Patronum colit S. Albertum Ep. et Mart., cuius festum die 21 Novembris occurrit. Iamvero, praeterquam quod tali die perpetuo impeditur festum Praesentationis B. M. V. (quod quidem pluribus Seminarii incolis displicet), eo tempore, secundum Indiarum mores, annus scholasticus aut finem habet, aut in eo est ut absolvatur. Ideoque seminaristae aut iam vacationibus indulgent, aut saltem examinibus subeundis occupantur.

Orator igitur, quo commodius et solemnius Sancti Titularis ac Patroni festum peragi possit, demisse petit ut pro Seminario Ranchensi festum S. Alberti a die 21 Novembris in diem 17 Iulii perpetuo transferatur, eoque die tamquam in sede propria cum Officio et Missa celebretur secundum Rubricas.

DE RANCHI.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a SS.mo D.no Nostro Pio Papa XI tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta petita. Servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 26 Iunii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALPHONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

39.

4 iulii 1930.

Ecclesiis dioecesis Ranchensis conceduntur ad septennium Indulgentiae propriae ecclesiarum Societatis. — Rescript. S. Poenit. Apost.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

Beatissime Pater,

Hodiernus Episcopus de Ranchi (1), in Indiis Orientalibus, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut eadem Sanctitas Vestra benigne declarare dignetur Indulgentiam plenariam pro singulis festis Sanctorum Societatis Iesu, atque etiam Indulgentiam plenariam « toties quoties » pro die festo S. Ignatii conf., eidem Societati concessas, nunc et in posterum perinde vigere in ecclesiis suae dioecesis, quae olim ad Religiosos Missionarios Societatis Iesu pertinebant, ac si praedictae ecclesiae memoratae Societati adhuc pertineant.

Et Deus, etc.

Die 4 Iulii 1930.

SS.mus D. N. D. Pius Div. Prov. Pp. XI, in Audientia D. Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, benigne annuit pro gratia iuxta preces ad septennium, servatis de iure servandis, et dummodo praefatae ecclesiae ad aliam Religiosam Familiam non pertineant.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. Regens.

S. DE ANGELIS, Substit.

40.

5 iulii 1930.

Festum BB. MM. Sinensium conceditur Vicariatibus Apostolicis de Wuhu, de Anking, de Pengpu (2). — Rescript. S. C. Rit.

VICARIATUUM APOSTOLICORUM DE WUHU, DE ANKING, DE PENGPU IN SINIS.

Hodierni Revmi Vicarii Apostolici de Wuhu, de Pengpu, de Anking, in Sinis, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI suppliciter exorarunt, ut in Calendario suorum Vicariatuum Apo-

(1) RR. DD. Ludovicus Van Hoeck S. I., e Provincia Belgica, cui Provinciae tota Missio Calcuttensis-Ranchensis concredita est. — Cfr. supra, pag. 542, nota.

(2) Hae Missiones commissae sunt respective Provinciis Castellanae, Legionensi, Taurinensi: Vicarii autem Apostolici nunc sunt RR. DD. Vincentius Huarte, Fridericus Melendro, Thomas Berutti, ex iisdem respective Provinciis.

tolicorum inseribi valeat festum Beatorum Augustini Tehao, presbyteri, Agnetis Tsao-Kong, Viduae, et Sociorum Martyrum Sinensium, die 26 septembris sub ritu duplici maiori cum Officio ac Missa de Comuni, exceptis Orationibus et Lectionibus II Nocturni propriis, sicuti iam Missionibus Sinensibus Societati Iesu conceditis concessum est.

Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta preces: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 5 Iulii 1930.

L. ✙ S. C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praef.*
ALFONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

19 Iulii 1930.

Favores quidam liturgici ad quinquennium conceduntur Sanctuario SS. Martyrum Canadensium prope Midland (Viceprov. Canad. Super.). — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Praepositus Vice-Provinciae Canadae Superioris Societatis Iesu (1) a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI humiliter petit, ut sacerdotibus peregrinis in Sanctuario S. Iosephi prope Midland faceret Missam votivam celebrare de Sanctis Martyribus Canadensibus Societatis Iesu, ex eo quod praedictum Sanctuarium situm est in loco in quo praedicti Martyres sanguinem pro Christo fuderunt, quod frequenti concursu populi celebratur, qui magna afficitur devotione erga Sanctos Martyres, una cum respectivis Ordinariis locorum, qui ex incremento cultus Sanctorum Martyrum magna bona profutura speant reipublicae, Religioni, et animabus fidelium sibi commissorum. Sacra porro Rituum Congregatio utendo facultatibus sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributis, attentis expositis peculiaribus adiunctis et Revmi P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne indulsit ad proximum quinquennium ut in praedicto Sanctuario Sacerdotes peregrini vel duces peregrinorum turmatim confluentium celebrare valeant Missam votivam

(1) R. P. Gulielmus Hingston.

de Sanctis Martyribus Canadensibus singulis per annum diebus, exceptis Festis I et II classis, Dominicis aliisque Festis de praecepto, necnon Feriis, Vigiliis atque Octavis quae sint ex privilegiatis. Servatis Rubricis: contrariis non obstantibus quibuscumque. — Die 19 Iulii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praef.

ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

42.

25 iulii 1930.

Summus Pontifex benefactoribus Universitatis Tokiensis in Iaponia (Prov. Germ. Infer.) gratias agit et benedicit. — Autograph. Summi Pontif.

A tutti i Nostri diletti figli, che contribuiranno alla fabbrica e alla fondazione della Nostra Università « Iôchi Daigaku » di Tokio, che tanto Ci sta a cuore e da cui tanto speriamo per la diffusione del Regno di Cristo nell'estremo Oriente, con grande affetto e paterna riconoscenza impartiamo l'Apostolica Benedizione.

Dal Vaticano, 25 luglio 1930.

PIUS PP. XI.

43.

21 augusti 1930.

Indulgentia plenaria « toties quoties » die festo S. Francisci Xaverii ad decennium conceditur Ecclesiae Cathedrali Tuticorinensi in Indiis. — Rescript. S. C. de Propag. Fid.

SACRA CONGREG. DE PROPAG. FIDE.

Beatissime Pater,

Tiburtius Roche S. I., Episcopus Tuticorinensis in Indiis Orientalibus, ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus implorat ut fideles visitantes die festo S. Francisci Xaverii Ecclesiam Cathedralem Tuticorinensem acquirere valeant indulgentiam plenariam toties quoties.

Rationes petitionis sunt: S. Franciscus Xaverius est Patronus Dioecesis; idem Sanctus fuit primus missionarius in illa regione, quae ei speciali titulo dicata est. Et Deus, etc.

S. C. de Propaganda Fide, vigore facultatum sibi a SSmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Papa XI tributarum, benigne annuit pro gratia, ad decennium, suetis conditionibus, et servato Decreto S. Poenitentiariae die 5 iulii 1930 (1).

Romae, die 21 augusti A. D. 1930.

L. ✠ S.

CAESAR PECORARI, *Subsecret.*

4.

7 novembris 1930.

Prorogatur facultas anticipandi sollemnitatem festi S. P. Ignatii in Collegiis Provinciae Belgicae. — Rescript. S. Rit. Congr.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

Beatissime Pater,

Praepositus Prov. Belgicae S. I. (2), ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter renovationem ad decennium petit indulti, quo concedebatur ut in Collegiis Provinciae liceret Missam solemnem de S. Ignatio a Loyola celebrare die aliqua iulii, non impedita duplici primae vel secundae classis. Ratio est quia festum proprium, die 31 iulii affixum, ob anticipatum feriarum initium, iam digne celebrari non potest. — Et Deus etc.

SOCIETATIS IESU.

S. R. Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a SSmo D. N. Pio Papa XI tributarum, attentis expositis et Revmi P. Procuratoris Generalis commendationis officio, petitam prorogationem in casu et ad effectum de quo agitur benigne concessit ad novum decennium; servatis tamen clausulis et conditionibus praecedentis concessionis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 7 novembris 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praef.*

ALFONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

(1) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII, 1930, pag. 363.

(2) R. P. Carolus Van de Vorst.

45.

22 novembris 1930.

Provinciis Canadae Inferioris et Marylandiae-Neo Eboracensi ac Viceprovinciae Canadae Superioris conceditur ritus duplex II classis pro festo SS. Martyrum Ioannis, de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum. — Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu vota Praepositorum Provinciarum Societatis Iesu in regione Canadensi et in Statibus Foederatis Americae depromens, a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI humiliter imploravit ut Festum Martyrum Canadensium, hoc anno in albo Sanctorum adscriptorum, evehatur in perpetuum ad ritum duplicem II classis pro omnibus Provinciis Societatis Iesu dictarum ditionum, necnon earum dependentiis. Quum enim hi Martyres peculiares patroni sint illarum Provinciarum ubi primi missionarii sanguinem suum pro Christo fuderunt, eorum cultus hisce temporibus ita exerevit, ut opportunum videatur eorum dies festus maiori cum solemnitate celebrari. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributis, attentis expositis peculiaribus adiunctis benigne annuit pro gratia iuxta preces, et festum Sanctorum Martyrum Canadensium sub ritu duplici II classis celebrandum indulsit in iis domibus tantum Provinciarum Societatis Iesu intra quarum limites Martyres martyrium subiere (1). Servatis Rubricis: contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 22 Novembris 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praef.

ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

(1) Id est: in omnibus domibus Provinciae Canadae Inferioris ac Viceprovinciae Canadae Superioris, intra quarum fines martyrium subiere SS. Ioannes de Brébeuf, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier et Natalis Chabanel; et in omnibus domibus Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis, intra cuius fines subiere martyrium SS. Isaacus Jogues, Renatus Goupil et Ioannes de la Lande.

Epistolae quaedam officiosae et gratulatoriae.

6.

10 ianuarii 1930.

Summus Pontifex iuvenibus Scotis « Boy Scouts » gratias agit et virginis Margaritae Sinclair virtutes commendat ac laudat.
— Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. THOMAM AGIUS
E PROV. ANGLIAE.

Dal Vaticano, die 10 Ianuarii 1930.

ADMODUM REV.DE PATER, .

Libros scriptaque varia de praeclaro illo christianae virtutis flosculo, Margarita Sinclair civi vestra, quae Scotorum Iuvenum nomine, quos « Boy Scouts » vocant, haud ita pridem obtulisti, Augustus Pontifex libenti gratoque animo accepit.

Magnam igitur vobis habet gratiam ac reddit Beatissimus Pater, qui de eiusmodi incepto vestro, valde quidem opportuno, vobiscum gratulatur.

Dubium enim non est quin huius virginis pietate animique sui ornamentis, latius per scriptiones vestras cognitis, lectores ita alliciantur atque excitentur, ut ad exempla sua imitanda iidem moveantur, quemadmodum ipsamet sanctissimis S. Teresiae ab Infante Iesu vestigiis insistere nullo non tempore contendit.

Quod quidem Sanctitas Sua et vehementer exoptat, et a caelesti Virginum Sponso instantè adprecatur.

Divinarum interea gratiarum auspex ac conciliatrix Apostolica sit Benedictio, quam Beatissimus Pater cum tibi, tum singulis Con-sociationis vestrae sodalibus amantissime in Domino impetit.

Ego vero haec tibi renuntians, ea, qua par est, observantia me libenter profiteor

Tibi
addictissimum
P. Card. GASPARRI.

47.

26 februarii 1930

Eminentissimus Cardinalis Praefectus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Patri Georgio Payen vehementer gratulatur. — Epist. Card. Praef. S. C. de Propag. Fid.

Romae, 26 Februarii 1930.

AD P. GEORGIUM PAYEN

E PROV. FRANCIAE

LECTOREM THEOLOGIAE IN SINIS.

REVERENDISSIME PATER,

Una cum libris a Te de Theologia Morali conscriptis et mihi pie muneri oblati, libenter accepi instare Tibi annum quintum et vigesimum a suscepto in Sinis munere docendi.

Quare satis est causae cur Tibi ex animo gratuler, quod libentissime facio. Etenim non eo tantum est laetandum quod tam uberi vitae usura, Dei munere et beneficio, frui Tibi contigerit, sed potissimum quod annorum numerum recte factorum multitudine superaveris.

Sane mihi notum compertumque est Te maximo industriae et diligentiae studio et tuis alumnis nobilissimam Theologiae morum disciplinam tradidisse et simul, nullo defatigatum labore, alia et praeclara munera, nominatim in Primo Sinensis Ecclesiae Concilio, explevisse.

Quapropter, cum ministerii tui utilitas sit mihi probe explorata, Deum enixe rogo ut Te diutissime conservet, ut augere possis tua in Ecclesiam merita, quae iustus Iudex gloria exornabit, nulla temporis longinquitate peritura.

Interim libenter occasionem nanciscor me profitendi

Paternitati Tuae

addictissimum in Domino

G. M. Card. VAN ROSSUM

Praefectus.

48.

14 martii 1930.

Summus Pontifex quinquagesimum annum a condito Mangalorensi Collegio S. Aloisii vehementer gratulatur, eique benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. ALOISIUM AMBRUZZI

E PROV. VENETA

MANGALORENSIS COLLEGII RECTOREM.

Dal Vaticano, die 14 Martii 1930.

REV. ME DOMINE,

Hi omnes, qui vel in praesens Collegium istud vestrum incolunt, vel ante actis annis incoluerunt, quinquagesimo vertente anno ab eius constitutione, suave sanctumque habuerunt, huiusmodi faustitatis laetitiam per amantissimas litteras cum Augusto Pontifice communicare.

De hoc observantiae pietatisque vestro officio, itemque de pretioso munere a vobis delato, debitas grates agit Beatissimus Pater, qui caritatem vestram libentissime rependens, felicissima quaeque a Deo vobis exoptat atque precatur, idque potissimum, ut Collegium istud ad christianam iuventutis educationem omniumque virtutum laudem adipiscendam magnopere perpetuoque conferat.

Quae ut, divina adspirante gratia, auspicio eveniant, Augustus Pontifex caelestium munerum auspicem, peculiarisque benevolentiae Suae testem, cum tibi, tum iis omnibus, qui Collegium vestrum incolunt, vel incoluerunt, Apostolicam Benedictionem peramanter in Domino impertitur.

Ergo vero haec tibi referens, ea, qua par est observantia me libenter profiteor

Tibi
addictissimum

E. Card. PACELLI.

49.

12 aprilis 1930.

Libellum periodicum «Le Missioni d. C. d. G.» Summus Pontifex laudat et commendat. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. PETRUM BOETTO
ASSISTENTEM ITALIAE.

Dal Vaticano, 12 Aprile 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

Il filiale omaggio della Rivista «Le Missioni della Compagnia di Gesù» (1) Anno 1929, è per Sua Santità un nuovo ed eloquente attestato dello zelo apostolico dei Padri Gesuiti per la grande causa delle Missioni e in pari tempo una novella testimonianza della loro dedizione intelligente ed operosa a tutti i desiderii del Padre comune.

Ringraziando del dono e compiacendosi di questa attività e di questo ossequio, la Santità Sua è assai lieta di rinnovare per le Missioni della Compagnia tutti i Suoi voti; e mentre ha motivo di auspicare progressi sempre maggiori in questo preziosissimo campo del loro apostolato, invia di cuore alla Rivista e ai suoi dirigenti, redattori e lettori la Sua Apostolica Benedizione.

Aggiungo di cuore i miei personali ringraziamenti per l'esemplare a me destinato, e sono ben lieto di professarmi con sensi di sincera stima

Della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore.

E. Card. PACELLI.

(1) Editur Venetiis

50.

21 aprilis 1930.

Summus Pontifex librum « L'organisation internationale et la Papauté souveraine » laudat eiusque auctori benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. YVONEM DE LA BRIÈRE
E PROVINCIA FRANCIAE.

Dal Vaticano, le 21 Avril 1930.

MON RÉVÉREND PÈRE,

Il m'est bien agréable de vous assurer que le filial hommage de votre volume « L'organisation internationale et la Papauté souveraine » a reçu de la part de Sa Sainteté le bienveillant accueil dont il était absolument digne.

En vous remerciant de cette nouvelle preuve d'attachement au Saint Siège et de dévouement aux intérêts de l'Eglise, Sa Sainteté vous envoie de coeur, avec Ses vœux paternels pour votre activité, le bienfait de la Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon Révérend Père, la nouvelle assurance de mes respectueux sentiments en Notre-Seigneur.

E. Card. PACELLI.

51.

10 maii 1930.

Auctori libelli « Manuale pratico per le Missioni al popolo » Summus Pontifex gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. IOSEPHUM GOLIA
E PROV. VENETA.

Dal Vaticano, 10 Maggio 1930.

MOLTO REV.DO PADRE,

Il suo « Manuale pratico per le Missioni al popolo » è sembrata a Sua Santità cosa veramente atta ad assicurare al sacerdote consolanti successi in momenti di maggior messe, quali sono le Missioni straordinarie al popolo.

Nel ringraziare perciò la P. V. della copia che ha voluto deporre ai piedi del Trono Apostolico, Sua Santità con paterna benevolenza Le imparte l'Apostolica Benedizione.

Mi è grato l'incontro per esprimerle i sensi della mia distinta stima con la quale mi confermo

Della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

52.

26 maii 1930.

*Summus Pontifex libellum periodicum « Manresa » (Prov. Arag.)
laudat et commendat. — Epist. Card. Secret. Stat.*

AD P. FRANCISCUM XAV. MORELL
E PROV. ARAGONIAE
DIRECTOREM EPHEMERIDIS « MANRESA ».

Dal Vaticano, 26 maggio 1930.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre ha ricevuto con paterna compiacenza l'omaggio presentatoGli a nome di V. P. Rev.ma della compiuta serie di tutti i volumi delle annate finora uscite della benemerita rivista « Manresa », che portando il nome della pia cittadina, culla felice degli Esercizi Spirituali di Sant'Ignazio, di questi stessi Esercizi largamente illustra la dottrina, lo spirito e la pratica.

Tanto più poi gli riuscì gradito sì fatto omaggio, in quanto esso coincide con la recente pubblicazione della Enciclica « Mens Nostra », nella quale Sua Santità ha così vivamente encomiato e raccomandato la santa pratica degli Esercizi Spirituali.

L'Augusto Pontefice si congratula quindi di cuore della pia e opportuna pubblicazione, e mentre forma l'augurio che vieppiù crescano i frutti di bene da essa derivanti alle anime, invoca di cuore sulla Rivista e sugli scrittori le più abbondanti grazie celesti, e paternamente invia alla P. V., ai cooperatori, agli associati e lettori e alle loro famiglie l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di sincera stima ho il piacere di confermarmi

Di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

53.

30 maii 1930.

Ob quosdam theologicos libros Sibi exhibitos Summus Pontifex gratias agit et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. AUGUSTINUM TESIO

PROCUR. GENER. SOC. IESU.

Dal Vaticano, 30 Maggio 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

I due volumi « De Gratia » e « De Revelatione christiana » che la P. V. Rev.ma ha umiliato al S. Padre per filiale desiderio dei rispettivi Autori, il R. P. Lange (1) e il compianto P. Dieckmann (2), hanno recato alla Santità Sua la consolante conferma della serietà di intenti e della maturità di preparazione, onde negli Scolasticati della Compagnia di Gesù si somministra ai futuri apostoli e maestri della divina parola la soda e feconda dottrina.

Dolente che la bella attività del Dieckmann sia stata così repentinamente troncata, il Santo Padre non dubita che essa, con quella del suo ottimo collega, continuerà a produrre buoni frutti di scienza religiosa e di pietà cristiana nelle file degli aspiranti al Santuario; e con questo paterno augurio invia di cuore al R. P. Lange, coi Suoi augusti ringraziamenti, la confortatrice Apostolica Benedizione.

Di questa, voglia la P. V. far partecipe anche il R. P. Sinthern (3), assicurandolo che il S. Padre ha ricevuto con affettuosa compiacenza e gratitudine il suo libro « Werden einer Heiligenseele ».

E mentre la stessa augusta Benedizione ho il piacere di trasmettere alla P. V., mi valgo volentieri del nuovo incontro per confermarvi con sensi di sincera e distinta stima

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

(1) P. Hermannus Lange, e Prov. Germ. Infer., Praefectus studiorum et Lector theologiae in Collegio Maximo Valkenburgensi.

(2) P. Hermannus Dieckmann, ex eadem Provincia, in eodem Collegio item theologiae Lector, qui ibidem pie obiit d. 15 oct. 1923, aetatis anno 49.

(3) P. Petrus Sinthern, e Prov. Austriae, Praefectus spiritualis in Collegio Maximo Oenipontano.

54.

4 iunii 1930.

Auctori libri « Préparation des Tout-Petits à la Première Communion » Summus Pontifex gratias agit et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. IOSEPHUM MICHEL-BENT
E PROV. LUGDUNENSI.

Dal Vaticano, le 4 Juin 1930.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé l'hommage que vous Lui avez fait de l'intéressant ouvrage que vous avez composé pour rendre plus facile et plus efficace, en famille, la « Préparation des Tout-Petits à la Première Communion ».

En vous remerciant de tout coeur de ce témoignage de vénération filiale, le Saint Père vous félicite d'avoir marqué la première date jubilaire de votre sacerdoce par la publication d'un travail qui ne peut qu'attirer de particulières faveurs divines sur votre ministère en faveur des petits, et c'est en les implorant pour vous dans toute leur plénitude que le Souverain Pontife, en vous renouvelant Ses remerciements, vous envoie la Bénédiction Apostolique qui en est le gage.

Veuillez agréer, mon très Révérend Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

E. Card. PACELLI.

55.

18 iunii 1930

Auctori libri « Pour collaborer » Summus Pontifex gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. GEORGIUM GUITTON
E PROV. LUGDUNENSI.

Dal Vaticano, le 18 Juin 1930.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a agréé avec une particulière bienveillance l'hommage du livre qui porte le titre si suggestif : « Pour collaborer ».

Vos pages rappellent très heureusement le droit que l'Eglise a reçu de son divin Fondateur d'exercer sa mission doctrinale et morale en matière sociale comme en toute autre où la justice et la charité peuvent être en jeu. Ce travail démontre aussi solidement la légitimité des groupements syndicaux et leur obligation de se conformer, par leur esprit, et, autant que possible, par leur recrutement, aux principes de la vie chrétienne.

Non moins digne d'éloges est votre préoccupation de voir se réaliser, par les syndicats, la collaboration des classes et de contribuer ainsi à la pacification sociale qui est un des plus vifs désirs de Sa Sainteté.

L'Eglise, d'ailleurs, comme vous le dites, en revendiquant son droit d'intervention en cette matière, n'entend nullement dénier aux syndicats l'activité qui leur est propre, et encore moins la contrarier, car cette activité est pour toutes les associations une condition de prospérité et de vie.

En formant des vœux que ce travail contribue au développement des institutions qui « assurent aux ouvriers, avec leurs intérêts économiques, la liberté de se déclarer chrétiens et la possibilité de remplir tous les devoirs qui en découlent », le Souverain Pontife vous envoie de coeur, comme gage de Sa paternelle bienveillance et des meilleures faveurs divines, une particulière Bénédiction Apostolique.

En vous exprimant toute ma reconnaissance pour l'exemplaire que vous avez bien voulu me destiner, je vous prie, mon très Révérend Père, d'agréer l'assurance de mon religieux dévouement.

E. Card. PACELLI.

56.

22 Iulii 1930.

Summus Pontifex auctori vitae P. Leonardî Lessii gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. CAROLUM VAN SULL
E PROV. BELGICA.

Dal Vaticano, die 22 Iulii 1930.

ADMODUM REV. PATER,

Libenter accepit Augustus Pontifex librum abs te exaratum ac recens dono missum, in quo vitam refert praeclari illius viri Leonardî Lessii, de hac Apostolica Sede deque catholica Ecclesia tam bene meriti.

Pergrati igitur Sui animi sensus tibi patefaciens, Augustus Pontifex de eiusmodi pietatis studiiue tui labore valde gratulatur, utque salutares ex eo percipiantur fructus ominatur ex animo.

Ac caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Suae testem Apostolicam Benedictionem tibi amanter impertit.

Ego vero, haec ad te referens, ea, qua par est, observantia me libenter profiteor

Tibi
addictissimum

E. Card. PACELLI.

57.

24 iulii 1930.

Summus Pontifex gratias agit alumnis Collegiorum Americae Septemtrionalis ob preces Deo fusas pro populo Russico. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. EDUARDUM I. WHELAN
RECTOREM COLLEGII S. IGNATII
IN URBE S. FRANCISCI IN CALIFORNIA.

Dal Vaticano, 24 iulii 1930.

REVERENDISSIME PATER,

Indicem alumnorum nomina referentem, qui preces se Deo pro populo Russico fudisse testificabantur (1), Augustus Pontifex pergrato animo accepit.

Nihil enim Sanctitati Suae gratius evenire poterat quam ut eximia ista et frequens iuvenum multitudo Communis Patris, tam miseris res dolentis, optata et fideliter audiret et naviter efficeret.

De hoc igitur pietatis quasi certamine Summus Pontifex quam vehementer gratulatur, eaque spe ducitur precibus supplicationibusque Deo oblatis, genti Russicae levamentum impetrari posse.

Quamobrem Augustus Pontifex, non modo tibi et Collegio isti,

(1) Collegium S. Ignatii auctor fuerat et alumnos omnium nostrorum Collegiorum Assistentiae Americae invitaverat, ut die 19 martii 1930, quo die in Urbe Summus Pontifex peculiare pro Russia preces in Basilica S. Petri publice erat fusurus, omnes sacram Communionem et alia pietatis opera in unionem cum Christi Vicario offerrent; omniumque nomina propria cuiusque manu exarata et simul collecta Beatissimo Patri exhibenda curaverat.

quod rei gerendae princeps fuit, sed etiam ceteris omnibus, quos memoravi, caelestium auspicem munerum paternaeque Suae benevolentiae testem, Apostolicam Benedictionem peramanter impertit.

Quae tibi referens, ea qua par est observantia, sum ac permaneo

Reverentiae Tuae
addictissimus

E. Card. PACELLI.

8.

7 novembris 1930.

Summus Pontifex Patri Remigio Vilariño quinquagesimum vitae religiosae annum gratulatur et benedicit. — Ep. Card. Secret. Stat.

AD P. REMIGIUM VILARINO
E PROV. CASTELLANA.

Dal Vaticano, 7 Novembre 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

La data cinquantenaria della vita religiosa di V. P. Rev.ma offre al Santo Padre la propizia occasione di far pervenire al benemerito Direttore per la Spagna dell'Apostolato della Preghiera e del Messaggero del S. Cuore, insieme con le Sue felicitazioni e i Suoi voti, la testimonianza del grato animo di cui è ben degno chi alla causa cristiana consacra da tanti anni, con la parola, gli scritti, la vita, le sue molteplici, ricche e preziose energie.

Nel significare alla P. V. tali augusti sentimenti ho il piacere di aggiungere che la Santità Sua forma i più fervidi auguri per Lei stessa e per il miglior successo dei suoi lavori; e mentre le invoca da Dio la grazia di servire con sempre miglior successo gl'interessi di Gesù Cristo e delle anime, Le invia di cuore, in pegno di benevolenza, la confortatrice Apostolica Benedizione.

Aggiungo volentieri i miei personali auguri e mi confermo con sensi di sincera e distinta stima

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

59.

13 novembris 1930

Summus Pontifex gratulatur et benedicit Operi Missionum ruralium. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. ALPHONSUM DE LA BOUILLERIE
E PROVINCIA FRANCIAE
OPERIS PRAESIDEM.

Dal Vaticano, le 13 nov. 1930.

MON RÉVÉREND PÈRE,

C'est en vous félicitant vivement du travail accompli et des résultats obtenus jusqu'à ce jour depuis la date de sa fondation, que Sa Sainteté vous envoie, pour votre chère *Œuvre des Campagnes*, les meilleurs encouragements.

Le Souverain Pontife aime à croire que le zèle généreux des catholiques français ne se lassera pas de venir en aide à une œuvre dont le but touche de si près les intérêts de Jésus-Christ et des âmes. Elle forme dans ce sens Ses vœux les plus ardents; et, en priant le bon Dieu de faire descendre la rosée de ses grâces sur tous ceux qui, de quelque façon que ce soit, ont à cœur son noble et généreux programme, vous envoie à vous-même, mon Révérend Père, à Madame la Duchesse de Vendôme, à tous les dirigeants de l'Œuvre, comme à tous ses affiliés, le réconfort de la Bénédiction Apostolique.

Je saisis volontiers cette occasion pour vous assurer, mon Révérend Père, de mes religieux sentiments en Notre Seigneur.

E. Card. PACELLI.

60.

Febr. 1929-Nov. 1930.

Quaedam Epistolae Eminentissimi Cardinalis Secretarii Status ad gratias agendas pro obsequiis Summo Pontifici alicubi exhibitis vel pro quibusdam muneribus a Nostreis Romam missis occasione iubilaei sacerdotalis Sanctitatis Suae (1).

NOTA. — Perpaucae sane hae sunt ex compluribus huiusmodi Epistolis ex Vaticano ad Nostros missis: verum mens non fuit eas omnes colligere, sed eas tantum quae vulgare, quasi speciminis gratia, quae facile et fere sponte ad nostras manus pervenissent.

I.

AD P. PASCHALEM ALOISI MASELLA

E PROVINCIA ROMANA (1).

Dal Vaticano, 13 febbraio 1929.

REV.MO PADRE,

A tutti i Piccoli Crociati dell'Eucaristia di Roma, che in occasione del Giubileo Sacerdotale di Sua Santità han voluto stringersi intorno al Padre comune con tanto fervore di affetto e con tanta serenità di propositi, voglia la P. V. Rev.ma far pervenire l'espressione altrettanto affettuosa dell'Augusto compiacimento della Santità Sua, che di tale omaggio intende appieno il valore, come ne ammira la grazia.

Dica pure la P. V. a cotesti cari bambini che il sorriso dei fiori onde essi si propongono di far bello e olezzante questo anno giubilare, va al cuore del Padre loro, e l'animo Suo si riempie fin d'ora delle più liete speranze come della più dolce emozione. Non v'ha dubbio infatti che fiori di questo genere sieno destinati a portare frutti di fede e di vita cristiana in abbondanza; e mentre rallegreranno il cuore del Padre, saranno altresì per molti figli, lontani e dimentichi, lieto auspicio di rinnovamento, come saranno per loro stessi — per i fortunati piccoli benefattori — motivo di speciale protezione divina per il loro presente e sopra tutto per il loro avvenire.

(1) Est Moderator pro Italia Operis Consecrationis Familiarum ad SS. Cor Jesu, simulque Moderator libellorum periodicorum ad Apostolatum Orationis per Italiam promovendum pertinentium, aliaque id genus curat Apostolatum Orationis in Urbe ac tota Italia spectantia.

Ringraziandoli fin d'ora dei tesori spirituali che mensilmente gli offriranno con la loro bene ideata *medaglia*, il Santo Padre raccogliendo di cuore al Signore le loro persone e la loro formazione cristiana, mentre imparte di cuore ad essi, alle loro famiglie, ai loro studi, come imparte altresì alla P. V., quale pegno di grata benevolenza, l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di particolare osservanza ho il piacere di professarmi

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

II.

AD R. P. WLODIMIRUM PIĄTKIEWICZ
SUPERIOREM REGULAREM
MISSIONIS ORIENTALIS RITUS GRAECO-SLAVICI
(Prov. Polon. Maior. et Maz.)

Dal Vaticano, die 27 Iulii 1929.

REVERENDISSIME PATER,

Iucundum sane vobis fuit, una cum grati animi vestri filialisque amoris documento Augusto Pontifici exhibere imaginem quoque luce graphice impressam, quae totam vestram communitatem perspicue depingit.

Quod vere eximiae observantiae testimonium pergratum exstitit Beatissimo Patri, eo magis, quod sacrum precum sanctarumque actionum thesaurum addere ultro voluistis.

Itaque Sanctitas Sua vobis gratias persolvit, atque divina adprecatus auxilia in praecipuae benevolentiae Suae pignus Apostolicam Benedictionem Tibi tuisque graeco-slavici ritus S. I. sodalibus effuso animo largitur.

Haec Tibi referens, ea qua par observantia sum ac permaneo
Tibi addictissimus

P. Card. GASPARRI.

III.

AD P. PASCHALEM ALOISI MASELLA
E PROVINCIA ROMANA (1).*Dal Vaticano, 14 gennaio 1930.*

REV.MO PADRE,

Alle molteplici manifestazioni di affetto pervenute al Padre comune dagli ascritti all'Apostolato della Preghiera, è desiderio di Sua Santità rispondere con altrettanti ringraziamenti che rendano al vivo la paterna compiacenza per una così stretta partecipazione dei cari figli al fausto avvenimento. La quale partecipazione è stata al cuore della Santità Sua tanto più gradita, in quanto essa risulta di fervorose preghiere e di numerose pratiche spirituali; la cui efficacia presso Dio non sfugge alla Santità Sua, che è quindi lieta di compiacersene vivamente e di ripromettersi da esse lumi e aiuti di ogni sorta in copia.

Nel farsi interprete di questi sentimenti verso gli ascritti alla benemerita Associazione che hanno così confortato il cuore del Santo Padre, la P. V. Rev.ma voglia assicurar tutti dello speciale interessamento della stessa Santità Sua per un'Opera di tanto valore. E mentre Ella vorrà tutti far consapevoli dell'Augusta gratitudine, a tutti altresì farà parte dell'Apostolica Benedizione, che l'Augusto Pontefice invia di cuore in segno di benevolenza e in auspicio di nuovi divini favori.

Coi sensi di sincera e distinta stima mi raffermo

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

P. Card. GASPARRI.

IV.

AD P. IOANNEM BAPT. CREIXELL
E PROV. ARAGONIAE.*Dal Vaticano, die 29 ianuarii 1930.*

REV.ME PATER,

Pro sua in Iesu Christi Vicarium pietate eximia boni istius civitatis (2) iuvenes opifices bene multi, in Montemserratum pia peregrina-

(1) Cfr. supra, pag. 561.

(2) Barcinonensis.

tione advenientes, Petrianam stipem (*pes.* 1000) caritatis suae testimonium deferendam curaverunt.

Neque praetermittere voluerunt quin communi Patri, quinquagesimum sacerdotii Sui annum feliciter agenti, et fausta omina vota que praebarent ex animo et opportuna se esse munera a Deo conciliaturos libentissime sponponderant.

Quapropter magnam tibi singulisque oblatoribus habet gratiam ac reddit Augustus Pontifex, qui caritatem filialem paterna dilectione rependens, amplissima vobis a Deo precatur remunerationem.

Cuius auspex singularisque benevolentiae testis Apostolica sit Benedictio, quam Sanctitas Sua tibi cunctisque opificibus istis peramanter impertit.

Ego vero haec referens, ea qua par est observantia me libenter profiteor

Tibi addictissimum
P. Card. GASPARRI.

V.

AD R. P. STEPHANUM JAMBREKOVIC
E VICEPROV. IUGOSLAVIAE
RECTOREM SEMIN. MIN. ARCHIEP. TRAVNICENSIS.

Dal Vaticano, die 12 februarii 1930.

REVERENDISSIME PATER,

Quos flores spirituales alumni istius Archiepiscopalis Seminarii copiosissime aequae et studiosissime pro Augusto Pontifice collegerunt, eos Beatissimus Pater perlibenter excepit. Alte enim in Eius animo insidet ingens huiusmodi spiritualis thesauri pretium quasvis vel pretiosissimas naturales res in immensum superare.

Itaque Suae Sanctitatis mandata laeto animo exsecutus, Tibi dilectisque Travnicensibus alumni amplissimas gratias refero, eo magis quod iidem Christi in terris Vicarii mentem et consilia rite cognoscere et fideliter exsequi studeant.

Qui sane fructus ut ex florenti isto Seminario ad solacium dignissimi Archiepiscopi Vrhbosnensis et ad utilitatem Ecclesiae copiosius in dies colligantur, tibi Rev.me Pater, aliisque moderatoribus et magistris necnon universis alumni Summus Pontifex Apostolicam Benedictionem peramanter impertitur.

Quae dum gaudens Tecum communico, meae quoque gratulationis et observantiae sensus gratos habeas velim.

Tibi addictissimus
E. Card. PACELLI.

VI.

AD R. P. IACOBUM KILROY
PRAEPOSITUM PROVINCIAE NOVAE ANGLIAE.*Dal Vaticano, die 19 Februarii 1930.*

REVERENDISSIME PATER,

Filialis devotionis documentum quod Socii istius Provinciae religiosae Summo Pontifici nuper obtulerunt per modum pulcherrimi libelli picturis imaginibusque photographice affabre exornati, gratulationesque iubilares ac dona spiritualia ex singulis domibus conflata exhibentis, Summo Pontifici non mediocre fuit additamentum illius solatii ac gaudii, quo Eum affecerant tot tantaque totius Societatis Iesu dona haud ita pridem Illi oblata (1).

Vobis omnibus proinde meritis agit gratias, atque in pignus paterni Sui amoris ac benevolentiae omnibus et singulis istius Provinciae Sociis Apostolicam Benedictionem peramanter impertitur.

Ipsae quoque Tibi fausta quaeque exoptans, ea qua par est observantia me profiteor

Tibi
addictissimum
E. Card. PACELLI.

VII.

AD R. P. FERDINANDUM WILLAERT
PRAEPOSITUM PROVINCIAE BELGICAE.*Dal Vaticano, le 7 mars 1930.*

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé la généreuse offrande que vous avez bien voulu Lui faire parvenir au nom des nombreux élèves de vos Collèges de Belgique, pour le Clergé indigène, à l'occasion de Son Jubilé d'or de Sacerdoce et de Première Messe.

Sa Sainteté vous en remercie tous avec effusion de cœur et ne peut qu'exprimer aussi Sa très-paternelle reconnaissance pour l'Album contenant les nobles adresses où les élèves des classes supérieures

(1) Cfr. supra, pag. 186.

res ont voulu dire, en diverses langues, les sentiments dont eux et leurs condisciples sont animés envers le Vicaire de Jésus Christ.

Implorant pour tous et pour chacun, spécialement pour les deux élèves russes, l'abondance des faveurs divines, le Souverain Pontife est heureux d'envoyer pour vous même, pour tous les Maîtres, pour les élèves et pour leurs familles, une particulière Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon très Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

E. Card. PACELLI.

VIII.

AD R. P. IOSEPHUM VAN BAAL

E PROV. NEERLANDICA

RECTOREM COLLEGII XAVERIANI MOENTILANENSIS (IAVA).

Dal Vaticano, die 14 Martii 1930.

REVERENDISSIME DOMINE,

Pro vestra in Iesu Christi Vicarium observantia atque pietate, quinquagesimo exeunte anno sacerdotii Eius, fausta omnia ac vota, amantissimis datis litteris, Eidem deferre voluistis.

De huiusmodi pietatis officio itemque de spiritualium florum fasciculo, de precibus scilicet pro Sanctitatis Suae incolumitate divino pastorum Principi oblatis, debitas grates agit Augustus Pontifex, Qui caritatem vestram paterno rependens animo, lectissima quaeque ac salutaria a Deo vobis exoptat atque precatur.

Quorum quidem caelestium munerum conciliatrix Apostolica sit Benedictio, quam Sanctitas Sua cum Tibi, tum cunctis Collegii istius moderatoribus magistris et alumnis, peramanter in Domino imperatur.

Ego vero haec ad Te referens, ea qua par est observantia me libenter profiteor

Amplitudini Tuae
addictissimum

E. Card. PACELLI.

IX.

AD P. ANTONIUM VIZIAK
E VICEPROV. IUGOSLAVIAE
IN MISSIONE CALCUTTENSIS MISSIONARIUM.

Dal Vaticano, die 14 Maii 1930.

REVERENDISSIME PATER,

Quinquagesimo exeunte anno, ex quo primum Beatissimus Pater sacris operatus est, iste quoque, quem tu moderaris, « Parvorum Missionum Coetus », pro sua in Eum studiosa voluntate, temperare sibi non potuit quin fausta omnia ac vota, amantissimis datis litteris, Eadem significaret.

De huiusmodi pietatis officio itemque de spiritualium florum facilius eo piissimo consilio ab coetus sociis corrogato, ut Catholicae Missiones divina gratia provehantur, debitas grates agit Augustus Pontifex, Qui pietatem vestram paterno rependens animo, lectissima quaque ac salutaria omnia a Deo vobis exoptat atque precatur.

Quorum quidem caelestium munerum conciliatrix Apostolica sit Benedictio, quam Sanctitas Sua et tibi et singulis societatis istius sodalibus peramanter in Domino impertitur.

Ego vero haec ad te referens ea, qua par est, observantia me libenter profiteor

Tibi
addictissimum
E. Card. PACELLI.

X.

AD R. P. IACOBUM SEVERINO
E PROV. SICULA
ATHENIENSIS SEMINARII PIANI MODERATOREM.

Dal Vaticano, die 12 Iunii 1930.

ADMODO REVERENDE DOMINE,

Suave tibi fuit, una cum tuis sodalibus alumnisque Seminarii istius, communi fidelium Patri, annum quidem sacerdotii quinquagesimum celebranti, officiosas litteras, una cum spiritualium florum

fasciculo, nuper dare. Sciatis igitur id accidisse Sanctitati Suae acceptissimum; non modo enim grati animi sensus per easdem vos significabatis quod Sanctitas Sua domum istam studiorum instituit, sed etiam obsequium vestrum plenissimum erga Apostolicam Sedem testabamini, spondentes omni ope vos esse annisuros ut rem catholicam in patria vestra provehatis.

Valde sane Augustus Pontifex hunc pietatis spiritum, quo nitetis, gratulatur, id enixe a Deo precans ut alii quidem bonae spei adulescentes istie excitentur qui vobiscum aliquando ad animarum salutem Ecclesiae Sanctae triumphum sedulo allaborent.

Interea, haec amoris humanitatisque officia paterna voluntate rependens, in caelestium munerum auspiciis itemque in peculiaris benevolentiae signum, Apostolicam Benedictionem amanter vobis impertit.

Ego vero, haec referens, occasione utor sensus existimationis maximae erga te meae profitendi, quibus sum et permanere gaudeo

Tibi
addictissimum

E. Card. PACELLI.

XI.

AD R. P. IOANNES M. BARRELLA

E PROV. NEAPOLITANA

RECTOREM PONTIF. SEMINARII CAMPANI.

Dal Vaticano, 21 Maggio 1930.

Il sottoscritto Cardinale Segretario di Stato di Sua Santità ha il piacere di significare ai bravi chierici del Pontificio Seminario Regionale Campano di Posillipo che il Santo Padre ha vivamente gradito l'omaggio filiale del loro Numero Unico «*Cor unum in Christo*» e del loro «*Inno a Pio XI*».

Paternamente compiacendosi di sì fatta testimonianza di affetto e dei nobili sensi che l'uno e l'altro omaggio ha portato ai Suoi piedi, in occasione del Suo Giubileo sacerdotale, l'Augusto Pontefice è lieto di rinnovare tutti i Suoi voti per l'incremento spirituale del Seminario e per la felice formazione sacerdotale dei suoi alunni, e invia di cuore a tutti, Superiori ed alunni, come pegno della Sua augusta speciale benevolenza, l'Apostolica Benedizione.

E. Card. PACELLI.

XII.

AD REV.^{mum} P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU (1).

Dal Vaticano, 27 Giugno 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

Fra i moltissimi attestati di devozione filiale che da ogni parte dell'Orbe Cattolico sono giunti al Padre comune dei fedeli durante la celebrazione giubilare del Suo sacerdozio, certamente è stato accolto con particolare affetto quello che i cattolici Eschimesi dell'Alaska e gli ottimi Missionari Gesuiti di quella lontana regione artica hanno recentemente inviato, e che la P. V. Rev.ma ha avuto il piacere di umiliare all'Augusto Trono di Sua Santità.

Il Santo Padre ha ammirato con intima commozione dell'animo Suo l'arte ingenua con cui la rude e pur tanto significativa corteccia di betulla è istoriata di figure graziose, che mostrano la fede vigorosa e l'amore ardente di quei Suoi figli carissimi; ed ha accolto col cuore aperto alla più viva gratitudine il ricco manipolo di offerte spirituali che sono annotate al centro della pittura.

Egli affida quindi alla P. V. l'incarico di esprimere a quei Suoi diletti figli i Suoi paterni ringraziamenti e di assicurarli insieme che il Vicario di Gesù Cristo, come li ha tutti presenti al Suo cuore con quell'affetto che abbraccia l'immensa famiglia cristiana, così li ricorda in modo speciale nelle Sue preghiere, perchè il Signore conceda loro le larghezze delle sue grazie e dei suoi favori.

In auspicio dei quali Sua Santità imparte con particolare benevolenza ai Missionarii ed ai fedeli dell'Alaska, e specialmente a quelli della Missione della S. Croce, l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di sincera e distinta stima mi confermo

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

(1) Pater Noster Summo Pontifici obtulerat munus Missionariorum et Catholicorum Missionis Alaskanæ (Prov. Calif.), id est corticem betulæ albae affabre incisum: quod munus Beatissimo Patri gratissimum fuisse hæc epistola testatur.

XIII.

AD P. CAROLUM BERETTA

E PROV. VENETA.

Dal Vaticano, 10 Luglio 1930.

REVERENDISSIMO SIGNORE,

L'Augusto Pontefice ha vivamente gradito i voti filiali che, nel felice compimento del Suo Giubileo sacerdotale, codesti soci dei Ritiri Operai e della Congregazione Mariana di Milano hanno voluto umiliare al Suo Trono.

Di questo affettuoso attestato di sincera devozione e della pia offerta (L. 2.000,00), che l'accompagnava, Sua Santità ringrazia con tutto il cuore, mentre innalza a Sua volta fervidi voti al Signore, perchè voglia ricompensare con la benefica rugiada dei suoi celesti doni i singoli offerenti.

In auspicio intanto di queste divine grazie, il Santo Padre invia con grata benevolenza alla P. V. e a tutti i membri di codeste pie Unioni l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di sincera e distinta stima mi confermo

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

XIV.

AD R. P. AUGUSTINUM TESIO

PROCUR. GEN. SOC. IESU (1).

Dal Vaticano, 30 Luglio 1930.

REVERENDISSIMO PADRE,

Non ho mancato di far pervenire alle Auguste Mani del Santo Padre, conformemente al desiderio espresso da V. P. Rev.ma con sua lettera del 22 corrente, il numero speciale della Rivista Missionaria « *Reinha dos Apostolos* » che i membri della Congregazione Mariana del Seminario São José in Santa Maria (Brasile) hanno voluto of-

(1) Procurator Generalis dona, de quibus agit haec epistola, ad Summum Pontificem transmittenda curaverat.

frire a Sua Santità, quale attestato di filiale amore verso il Padre comune, come pure mi sono dato premura di umiliare all'Augusto Suo Trono il ricco catalogo dei libri della « Central Catholic Library » dai dirigenti la medesima Libreria offerto al Santo Padre con devoto indirizzo di omaggio.

Voglia la P. V. significare ai gentili offerenti i sensi della grata benevolenza del Santo Padre per il pensiero filiale che ha ispirato l'atto gentile e devoto ed in pari tempo comunicare loro una speciale Benedizione Apostolica.

Mi valgo intanto ben volentieri dell'opportunità per confermarmi con sensi di sincera e distinta stima

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

XV.

AD R. P. GULIELMUM C. NEVILS
E PROV. MARYLAND. - N. E.
UNIVERSITATIS GEORGIOPOLITANAE RECTOREM.

Dal Vaticano, die 27 Novembris 1930.

REVERENDISSIME PATER,

De obsequii observantiaeque sensibus quos, sacerdotali Sanctitatis Suae iubilaeo recurrente, istud Studiorum Collegium, in elegantiori membrana descriptos, Eidem Augusto Pontifici exhibuit, Is paterno ex animo gratias quam maximas refert.

Nihil enim Christi Vicario iucundius accidere potest quam ut eos iuvenes Sibi devinctos pernoscat, qui, ex munere suo, animorum veluti moderatores, in re publica, olim constituentur, ideoque sacri ipsius ministerii participes, in docendo, quodammodo efficientur.

Quamobrem Beatissimus Pater, ut Collegium istud in officio perstet uberioresque in dies efferat salutis fructus, tibi praeprimis, qui eiusdem Athenaei fortunas moderaris, omnibusque alumnis, Apostolicam Benedictionem, peculiaris benevolentiae Suae testem, amanter impertit.

Ego vero, hanc opportunitatem libenter nactus, tibi observantiae meae sensus confirmo quibus sum ac permanere gaudeo

Tibi addictissimus
E. Card. PACELLI.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

61.

5 ianuarii 1930.

Congregationes Sacrorum Rituum de miraculis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum, atque B. Card. Roberti Bellarmino Nostrorum precibus commendantur.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in dies 21 et 28 huius mensis indictae sint Congregationes Sacrorum Rituum anteparaepratoria de miraculis Beatorum Martyrum Canadensium et *paraepratoria* de miraculis B. Card. Roberti Bellarmino, quae proponuntur examinanda in ordinem ad huius illorumque canonizationem, curet R. V. ut optatus harum Congregationum exitus omnium Nostrorum precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 5 ianuarii 1930, in festo SS. Nominis Iesu.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

De triduanis sollemnitatibus in honorem novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum R. V. communico Rescriptum Sacrae Rituum Congregationis nuper datum, quo nobis fit facultas peragendi triduana sollemnia novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae, qui proximo mense decembri ad altarium honores evecti sunt. Quamquam enim in ipsis Apostolicis beatificationis Litteris huiusmodi facultas aperte concedatur, instructiones tamen et privilegia ad has festivitates triduanas celebrandas per aliud peculiare Sacrae Rituum Congregationis Rescriptum communicari solent, quod Postulator noster generalis tempestive obtinendum curavit (1).

Formula autem, de qua est sermo in Rescripto, eadem est atque *Instructio* similibus occasionibus dari solita et in *Actis Romanis* alias edita (vol. V, 1927, pp. 655-657).

Ad Missam adhibendam quod attinet, pro B. Ioanne Ogilvie sumatur Missa «*Laetabitur*» de Communi unius Martyris 4° loco; pro BB. Martyribus Angliae vero, Missa «*Salus autem iustorum*» de Communi plurimorum Martyrum 3° loco, mutatis formulis «sanctorum» vel «sanctis» in «beatorum» vel «beatis» et omissa voce «annua» in prima oratione: primum autem nomen exprimendum est «*Robertus*» addito «*eiusque Sociorum*» vel «*eiusque Sociis*»; siquidem nostrorum viginti unius Beatorum Martyrum Angliae dux est B. Robertus Southwell.

Hac occasione utor ut R.^m V.^m certiore faciam mox exem-

(1) V. supra, pp. 430-431.

plaria per domos distribuenda missum iri Officii et Missae propriae nuper approbatae pro annuo festo B. Claudii de la Colombière in diem 15 februarii assignato.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 ianuarii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

63.

11 februarii 1930

De Collegio Scriptorum iuxta Curiam Praepositi Generalis constituendo deque historicis Societatis documentis apte vulgandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quod litteris die 27 ianuarii anni 1928 datis strictim attigi de Collegio Scriptorum iuxta Curiam Praepositi Generalis constituendo, id nunc tandem aliquando paulo fusius pertractare incipiam.

Absolutis enim Curiae nostrae aedibus, ampla illarum pars huic destinata est Collegio Scriptorum, qui communitatem quandam religiosam constituent a Curia quidem distinctam, sed non ita separatam, ut documentis et consilio Curiae (secundum normas prudenter statuendas) facile uti non possint. Quin et Vaticana Bibliotheca atque Archivum aditu facillima erunt: in vicinia enim sumus.

Huic Collegio Scriptorum adscribentur in primis ii qui *Monumenta Historica Societatis Iesu* edenda curant: quod magnum atque utilissimum opus, ut iam a p. m. P. Francisco Xaverio Wernz statutum erat, ex Hispania in Urbem nuper transferri potuit. Hanc autem occasionem nactus, Provinciis Hispaniae, quae in illud opus inchoandum et per annos triginta quinque proseguendum tot homines et tantam pecuniam generoso animo con-

tulerunt, nomine Societatis universae ex intimo corde gratias ago quam plurimas.

Nunc vero, opus natura sua universae Societati utilissimum, omnibus Societatis Provinciis commune fiat oportet. Qua ratione spero id facilius fieri posse, quod alioquin spectatis rerum temporumque rationibus, omnino necessarium est, scilicet ut opus *Monumentorum* documenta historica non modo ad initia Societatis, sicut hucusque factum est, sed ad posteriora quoque tempora pertinentia edenda sibi assumat. Maxime vero urget ut edendis documentis nostrarum Missionum manum imponamus.

Notum enim omnibus est quanta alacritate Summus Pontifex Pius XI, non solum Missiones ipsas, sed illarum etiam studium et cognitionem, tamquam medium inter humana efficacissimum, foveat. Iam vero quatuor superioribus saeculis ingentia Societatem opera ad Dei atque Ecclesiae gloriam animarumque salutem in Missionibus perfecisse, multis domesticis et aliquibus externis summam saltem compertum est; utrisque autem plenior et accuratior cognitio utilissima, spero, erit, externis quidem ad Societatem nostram verius cognoscendam et magis aestimandam, Nostri vero etiam ad ministeria Missionum exoptanda, propositis ante oculos illustribus maiorum nostrorum exemplis. Accedit quod alii quidam Ordines religiosi magnam de Missionibus documentorum copiam evulgandam vel iam curant vel proxime sunt curaturi; et facile accidere possit, ut ex eo curtae historiae, non omnino rectam de rebus nostris notitiam ingerentes, nascantur.

Ipsa igitur cura, quam de bono Societatis nomine habere debemus, nos impellit ut sine mora id operis aggrediamur, quod, vel ipsa veri narratione, magnifica nostrarum Missionum defensio evadet.

At vero labor atque utilitas operis *Monumentorum* manca remanerent, nisi aliquod quasi complementum et supplementum acciperent. Iam diu enim necessitas cogit non solum in lucem dandi documenta, quae verae historiae materiam suppeditent (id quod adhuc praestiterunt et deinceps pergent praestare *Monumenta*), sed etiam singulares quasdam quaestiones illustrandi, privatorum quorundam fructus vigiliarum edendi et conservandi, exsurgentes in dies vel adversariorum vel aemulorum vel ignarorum calumnias confutandi, omnia denique colligendi, quae Societatis tam antiquae quam praesentis historiam afficiunt, sive ista ab

osoribus sive a fautoribus Societatis oriuntur. Ut vero haec omnia apta et stabili ratione fieri possint, plurimorum peritorum viro-
rum sententia visum est utilissimum fore ephemeridem historicam
condere, quae *Archivum Historicum Societatis Iesu* similive
alio nomine vocaretur. Quod consilium, exquisitis prius PP. As-
sistentium sententiis iisque omnibus approbantibus, amplectendum
et ad maius Dei obsequium executioni mandandum censuimus,
spe freti fore ut Provinciarum auxilia ad hoc necessaria nobis
non sint defutura.

Atque, ut a Bibliotheca incipiam, Scriptoribus quidem No-
stris, sive stabili ratione Romae commorantibus, sive studiorum
historicorum causa huc advenientibus (qui etiam in hoc eodem
Scriptorum Collegio aptum hospitium invenient), ad manum erunt
cum Bibliotheca Curiae tum alia Scriptorum propria, quae iam diu
a P. Ludovico Martin donis Provinciarum inchoata, nunc aucta
est, allata Matrilo Romae Bibliotheca *Monumentorum*, quam
Patres quidam Hispani, nominatim Praepositus Domus Professae
Matritensis (1), liberaliter locupletarunt; sed multum adhuc deest,
ut haec Societatis Bibliotheca historica perfectissima in suo ge-
nere dici possit, sicut valde equidem desidero, in qua Nostri om-
nes, historiam Societatis pertractantes, praecipua saltem sub-
sidia, quibus indigebunt, domi reperiant.

Iamvero, sunt interdum non solum in magnis, sed etiam in
parvis domibus nostris, libri quidam operariis fere inutiles, vel
forte etiam duplicati, qui in nostra hac Bibliotheca historica uti-
ssimi esse possint. Huius generis opera quaedam indicavit P. Se-
cretarius litteris ad omnes Provinciarum Praepositos datis die
2 iulii anni 1929 (2). At ille tunc de solis libris res vel personas So-
cietatis attingentibus agebat, nunc autem agitur de augenda Bi-
bliotheca Scriptorum, quibus saepissime necessariae sunt historiae
tam generales quam singulares, praesertim ecclesiasticae. Rogo
itaque R.^m V.^m ut videat, sintne in aliqua istius Provinciae domo
opera nonnulla eiusmodi atque eorum inscriptionem integram
(qualis esse solet in prima aut secunda pagina) ad P. Secretarium
mittere ne gravetur.

Sed, quod praecipuum est, cum ad *Monumenta Historica*

(1) R. P. Alfonsus Torres (Prov. Tolet.).

(2) V. supra, pag. 337.

ea ratione quam dixi prosequenda, tum ad illud *Archivum Historicum*, quod commemoravi, inchoandum, homines quam aptissimi seligendi sunt.

R.^m V.^m igitur precor ut perpendat, quinam ex sua Provincia socii huic Scriptorum Collegio aptiores videantur.

Quo autem faciliorem R.^{ae} V.^{ae} deliberationem reddam, tria vel quatuor hominum genera proponenda sunt: primi, qui iam nunc ad laborem *Monumentorum* et *Archivi Historici* edendorum apti sint; alteri, qui modica praeparatione apti evasuri sperentur; tertii, qui post absoluta cum laude studia theologica et tertium annum probationis, diuturniorem in re historica institutionem accipere possint, qua deinde vere apti sint futuri. De quarto genere dicam inferius.

Communes his omnibus partes esse debent (praeter virtutem in primis ad omnia necessariam) sufficiens valetudo, iudicium rectum et veritatis non novitatis amans, studium rerum historicarum, amor laboris ardui et saepe obscuri. Sint etiam sociabiles, frequenter enim uni labori complures simul dant operam. Asperioris tamen ingenii homines adiumentum magnum interdum afferrent, qui soli vel res investigare vel scribere possent. Immo accidere potest, ut aliqui magis in hoc Collegio quam in propria Provincia ingenii sui fructus colligant.

In primo autem hominum genere requiritur praeterea accepta iam optima institutio historica, scribendi aptitudo et voluntas; valde quoque utilis est cognitio non vulgaris linguae latinae et praecipuarum Europae linguarum.

Secundi, quo magis ad primos accedent, tanto erunt aptiores praesertim si partes in omnibus supra requisitas coniungant cum aetate non provecta et cum ingenio docili, quod se doceri et gubernari patiatur.

Tertii seligendi sunt ex theologis nostris Scholasticis, ingenio bono praeditis, quo possint, ut dixi, studia nostra cum laude absolvere et re vera absolvant, et inclinationem simul ac verum talentum pro id genus laboribus habeant.

Quoniam vero futurum est, ut *Archivi* et *Monumentorum* edendorum participes sint non solum qui in urbano Collegio Scriptorum tamquam in domo stabili commorabuntur, sed etiam alii (atque hoc est quartum hominum genus), qui vel in suis Provinciis vel etiam in alienis, singularis alicuius laboris causa, versabun-

tur: poterit R. V. mecum sive nunc sive postea communicare quinam hac ratione Collegium adiuvare possint.

Duo denique circa homines qui desiderantur annotanda restant: primum, eorum numerum magnum non fore, necessarium tamen esse ut ex diversis Provinciis nonnulli proponantur, ut ex variis nationibus aliqui eligi possint; alterum, si forte inter eos qui apti censeantur, aliqui opera incepta prae manibus habeant, eos, Collegio Scriptorum urbano adscriptos, nullum impedimentum ad illa opera perficienda esse habituros.

Reliquum est, ut hoc tanti momenti opus, quod sine magno Dei auxilio perfici non potest, Nostri omnes assiduis fervidisque precibus et sanctis Sacrificiis omnium bonorum Datori commendent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

64.

15 februarii 1930.

Congregationes Sacrorum Rituum de Beatorum mox canonizandorum miraculis Nostrorum precibus commendantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 18 proximi mensis martii indicta sit Sacrorum Rituum Congregatio *praeparatoria* de duobus miraculis Beatorum Martyrum Canadensium, quae proponuntur pro eorum canonizatione, curet R. V. ut optatus huius Congregationis exitus omnium Nostrorum precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur.

Quod si, ut sperare licet, hic faustus erit, exeunte mense aprili sequetur Congregatio *generalis* coram Summo Pontifice habenda, quam iam nunc etiam omnium precibus commendo.

Idem autem praestetur velim pro Congregatione item *generali*, quae die 1 aprilis (1) coram Summo Pontifice habebitur de duobus miraculis B. Roberti Bellarmino: ab huius enim Congregationis exitu optatissima Beati Cardinalis canonizatio proxime pendet.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo B. Claudii de la Colombière,
15 februarii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WLODIMERUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

65.

24 februarii 1930.

De tristissima rei religiosae in Russia condicione et quid a Nostris praestandum sit.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Quas litteras Summus Pontifex die 2 februarii ad Eminen-
tissimum Cardinalem Basilium Pompili, Suum in Urbe Vicarium
Generalem, de tristissima rei religiosae in Russia condicione de-
dit, non dubito quin eae, ut universum non modo catholicum sed
etiam civilem orbem, ita atque adeo multo magis vos omnes, Re-
verendi Patres et Fratres in Christo carissimi, intime vehemen-
terque commoverint.

Et iure quidem merito. Etenim si quotquot sunt Ecclesiae
filii horribilia, quae contra Deum ipsum in Russia committuntur;
detestentur et lugeant necesse est, id maxime decet sodales illius
Societatis, quae a S. P. Ignatio maius Dei obsequium eiusque
maiores gloriam semper in ore habere et opere semper quaerere
didicit. Quisnam e Nostris, hoc Ignatiano spiritu imbutus, siccis

(1) V. tamen infra, pag. 590.

oculis frigidoque corde audire vel mente recolere poterit, quot quantaque crimina in illis amplissimis regionibus contra divinam Maiestatem et quidquid religionem sapit, non modo impune, sed etiam secundum diabolicum quendam praestitutum ordinem, qualem vix alias in historia inveneris, quasi ex officio publice perpetrentur? Spopondimus omnes in « contemplatione Regni Iesu Christi » divino illi « Regi supremo ac Domino universorum » nos eum quam proxime secuturos eiusque regnum strenue esse defensores: iamvero, in Russia dulcissimum Iesu Nomen satanico impugnatur furore; divinae eius Matris imagines, Russorum gentibus tam carae, comburuntur; eius Crux, mortalium spes unica, nefandis conviciis lacessitur et conculcatur; ipsam Divini Salvatoris memoriam, omnibus vel carissimis eius festis abolitis et deiectis, e corde hominum delere, si fieri possit, conantur. Quin incredibili odio furentes, quemcumque divini Numinis cultum funditus eradicare contendunt, secundum illud Psalmistae: « Gloriatum sunt qui oderunt te....; incenderunt igni sanctuarium tuum, in terra polluerunt tabernaculum Nominis tui; dixerunt in corde suo cognatio eorum simul: Quiescere faciamus omnes dies festos Dei a terra » (1).

Nunc igitur, Reverendi Patres et Fratres carissimi, tempus est ut « magis afficiamur et insignes nos exhibeamus in omni servitio nostri Regis aeterni ac Domini universalis », eum ab hostium ictibus fortiter protegendo et vindicando.

Accedit quod, ut alias memini (2), arto cum Russia devincimur gratitudinis vinculo, quod ibi Societatis scintilla, saeviente tempestate, veluti sub cinere custodita est, indeque novae suae lucis exordium sumere potuit: cuius beneficii memoriam nulla profecto in Societate unquam delebit oblivio.

Quae omnia si coram Domino attento animo recogitamus, fieri nequit quin vehementi flagremus desiderio « praeclariora quaedam » praestandi ad tantum malum reparandum et ad tam ingentem animarum multitudinem ab aeterno exitio eripiendam.

In hunc finem maximum atque universalius instrumentum praesto nobis est, a quo adhibendo nemo nostrum impeditur: fervidas, inquam, fundere preces sive ad iniurias divinae Maiestati

(1) Ps. LXXIII, 4, 7, 8.

(2) *Acta Rom.* vol. III, 1920, pag. 248; 1922, pag. 440.

illatas reparandas sive ad divinam misericordiam pro miseris illis populis implorandam, cum Psalmista supplicando: « Ne tradas bestiis animas confitentes tibi, et animas pauperum tuorum ne obliviscaris in finem » (1).

Quando Germania et Anglia aliaeque septemtrionales regiones « gravissimo haeresum morbo » periclitabantur, S. P. Ignatius, instante S. Petro Canisio, iniunxit ut singulis mensibus omnes nostri Sacerdotes Missae sacrificium Deo offerrent aliique orarent « pro Germaniae ac Angliae spirituali necessitate, ut tandem Dominus earum et aliarum provinciarum ab ipsis infectarum » miseretur, et « ad christianae fidei ac religionis puritatem reducere » dignaretur (2). Quod quidem praescriptum primum fuit huius generis in Societate, et ab aliis Praepositis Generalibus deinde confirmatum, sub intentione magis generali « pro haereticorum et schismaticorum conversione » adhuc perseverat (3).

Novum equidem huiusmodi onus addere nolo, praesertim cum pleraeque Provinciae apostolica dispensatione ad acceptanda stipendia pro Missis et ministeriis uti debeant, ut se suosque sustentare possint. Omnes tamen Patres rogo ut, praeter illam Missam, « pro haereticorum et schismaticorum conversione » singulis mensibus praescriptam, aliam Missam item singulis mensibus pro Russia offerant, sed haec una sit ex Missis quovis mense ad mentem Praepositi Generalis celebrandis. Idem autem sibi commendatum existiment Nostri omnes non sacerdotes, qui Missam, Communionem et coronam B. M. V. saltem semel quovis mense pro Russia offerant velim. Haec autem, ut S. P. Ignatii verbis utar, « tamdiu durare volumus, quamdiu earundem regionum necessitas eodem auxilio indigebit » (4).

Praeterea omnes pro sua devotione singulari fervore preces ad hanc intentionem fundent. Sed ne communis quoque desit supplicatio, toto proximae Quadragesimae tempore, Litaniis communibus ter addatur invocatio a Summo Pontifice indulgentiis ditata: « Salvator mundi, salva Russiam » (5).

(1) Ps. LXXIII, 19.

(2) *Monum. Ignat.*, vol. V, pag. 221.

(3) *Epit.* n. 853 § 3.

(4) *Monum. Ignat.*, vol. V, pag. 221.

(5) Indulgentia trecentorum dierum (S. Poenit. Apost., 24 nov. 1924).

Impensius autem divinam clementiam implorare curemus ipso die festo S. Ioseph, 19 martii, quo Beatissimus Pater in Basilica Vaticana propitiatorium Sacrificium pro Russia offeret, et fideles totius orbis terrarum Deo ut populo suo parcat supplicabunt. Exopto ut illo die omnes Nostri Missam, si poterunt, prima intentione celebrent aut Communionem offerant, quo artius cum Christi in terris Vicario et toto mystico Christi corpore, sancta Matre Ecclesia, pro salute tot millium animarum supplicante coniungamur.

Et quoniam Societas complura templa, collegia, consociationes aliaque id genus opera commissa habet, curandum est ut etiam hi omnes, qui Nostrorum ministerio utuntur, eadem pro Russiae salute sollicitudine afficiantur. Ad id iuvabit eos scriptis libellis, ephemeridibus, concionibus, alloquiis de religiosa in Russia persecutione edocere, quae (ut ante aliquot annos sacerdos quidam graeco-slavus mihi iure asserebat) non tantum e sociali quodam comunismo, ut aiunt, sed praesertim ex odio vere satanico in Deum procedit. Neque omittendum prae grande periculum quod inde universae civili societati imminet; siquidem, ut omnes novimus, nefarii illi homines incredibili quodam ardore laborant ut prava sua principia in exterarum quoque nationes invehantur et longe lateque spargantur; quamquam has machinationes pro viribus occultare student: « filii enim huius saeculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt » (1).

Nec frustra, pro dolor; nam, quotquot sunt ubique impii homines a Deo misere aversi et vana scientia inflati, eos compertum est Russicis emissariis favere et auxilium ferre: ita ut nuperrime conspicuus quidam cuiusdam nationis deputatus non catholicus iure dicere potuerit: « Deinceps eligendum erit inter Romam et Moscoviam: cetera omnia disparebunt ». — Hac ratione plenius in dies verificatur illa duorum camporum divisio, quam S. P. Ignatius in meditatione de duobus vexillis describit: « Christi ex una parte et ex altera Luciferi, quorum uterque omnes homines ad se vocat sub vexillo suo congregandos ». Sicubi autem, Deo permitte, haec impiorum consilia ad tempus praevalerent, eadem ibi atque in Russia nefanda facinora renovarentur.

Quod malum ut a nobis nostrisque regionibus procul arcea-

(1) Luc., xvi, 38.

mus, meminerimus, Reverendi Patres Fratresque carissimi, evangelicum illud: « Hoc genus non eiicitur nisi per orationem et ieiunium » (1). Orationi igitur mortificationem addamus oportet, qua gratus in dies fiat nostrum holocaustum Deo oblatum, nosque, veterem hominem prorsus exspoliati (2), toti in Christum transformemur.

Si unquam alias, at hodie profecto nobis dicta existimemus illa Spiritus Sancti verba: « Haec est voluntas Dei sanctificatio vestra » (3). Etenim contra illam vere diabolicam sectam solum viri sancti, cum Christo ut Sanctus Paulus intime coniuncti, Spiritu Sancto pleni, divino amore flagrant praevalere poterunt.

Ita etiam parati inveniemur, si quando maiora pro Russicarum gentium auxilio aggredienda erunt. Cum ante octo annos Summus Pontifex aliquot e variis religiosis Familiis ad famelicis subveniendum in Russiam misit, pro sua in eos paterna cura quasdam de eorum vita cautiones exegerat. Tunc, ut mihi constat, officialis quidam Sovieticus, impudenter (ut solent) id mirari se ait, siquidem Catholica Ecclesia olim Missionarios in Iaponiam nulla exacta cautione immo ad certam mortem mittere non dubitaret. Si res in peius ruerent, materna Ecclesiae caritas forte requiret ut Missionarii, quacumque sollicitudine de propria vitae incolumitate seposita, miserrimis illis populis in extremum animarum periculum adductis auxilium utcumque afferre conentur, sicut olim pro Iaponia et Anglia factum est. Iamvero, si id expeteretur, spero equidem non defuturos in Societate, qui tam gloriosae Missioni sponte sese offerant in eaque tot Nostorum Iaponiae et Angliae Martyrum exempla sint aemulaturi. Si qui autem, divina gratia unice freti, vires et peculiarem ad huiusmodi labores vocationem habere putent, assidue et impense sese praeparare iam nunc incipiant, potissimum propriae sanctificationi diligentissime studendo: omnes vero Dominum messis rogare ne desinant, ut hanc suam minimam Societatem, cui per suum in terris Vicarium futuros Russiae sacerdotes in Urbe instituendos commisit, etiam in partem tam gloriosae

(1) MATTH., XVII, 20.

(2) Coloss., III, 9.

(3) I Thessal., IV, 3.

expeditionis vocare dignetur, et operarios ex ea selectos tam arduo labori reservatos roboret ad victoriam; sed et ceteris omnibus Societatis filiis det ut ubique eius Sanctissimum Nomen glorificent et dulcissimum Regnum defendant atque dilatent.

Id nobis impetrent, una cum Beatissima Deipara Virgine eiusque Sponso, S. Pater Ignatius omnesque Sancti « qui sub sanctissimo Nominis Iesu vexillo ipso duce militarunt »: ad Russiam autem quod attinet, ipso Summo Pontifice suadente, recursum habeamus etiam ad peculiares illarum regionum Patronos, quibus nuper addita est S. Teresia a Iesu Infante, « cui, — Beatissimus Pater inquit, — sortem illarum animarum speciali modo commisimus ».

Vestris sanctis Sacrificiis et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 24 februarii 1930.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

NOTA. — Missa menstrua, quae hic praescribitur pro Russia, eadem ratione applicetur atque aliae Missae ad mentem P. Generalis quovis mense celebrandae: idest, prima intentione, ubi hae omnes Missae prima intentione offerri solent; secunda vero intentione, ubi, ex speciali concessione, omnes vel fere omnes secunda intentione applicantur.

66.

19 martii 1930.

Decernitur Societatis nostrae Domos in Lithuania regularem secundum Codicem Iuris Canonici Provinciam constituere.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Ex quo, post restitutam Lithuaniae libertatem, Societas nostra in illa nobilissima Republica iterum pedem posuit, nova, Deo favente, tantaque in dies incrementa suscepit, ut brevi, praeter florentissimum Kaunense Collegium, de propria probationis Domo illic instituenda cogitandum fuerit. Quod quidem consilium Reipublicae Moderatores non modo probarunt, sed etiam generosa admodum cum liberalitate adeo adiuverunt, ut abhinc paucos menses optatum tirocinium in Tytaviensi urbe inchoari potuerit; in eoque iam selecti Lithuani iuvenes non pauci ad stipendia Christi in Societate merenda rite parantur, aliosque complures mox adventuros esse haud temere sperare licet.

Itaque Nostri muneris esse ducimus electam hanc Societatis portionem tali donare regimine, quod melius istius Reipublicae dignitati respondeat et aptius ibidem ampliorem Societatis prosperitatem ad maiorem Dei gloriam promovere possit. Verum ad id nihil aliud Nobis praestandum est nisi ratum habere et decreto statuere quod iam pridem ex ipsa rerum conditione exortum erat: siquidem Domus nostrae Lithuanae ita inter se sub eodem Superiore coniunguntur et talem Societatis partem constituunt, ut iam nunc religiosae Provinciae nomen et naturam secundum Ius Canonicum habeant.

Ad omnem autem dubitationem paecavendam, pro Nostri officii potestate, decernimus et declaramus Domos Societatis Iesu in Lithuania constitutas vel constituendas religiosam nostri Ordinis Provinciam, secundum canonem 488, 6°, efficere, Lithuaniae Provinciam nuncupandam, ab uno Superiore regendam, cuius iurisdictio in proximas quoque Lettoniae atque Estoniae Rerum-publicarum regiones, quod ad Domos Societatis ibi constitutas vel

constituendas, extendetur, quique interea sit idem Collegii Kau-nensis Rector pro tempore, donec aliud in Domino decernendum videatur.

Hanc vero regularem Lithuaniae Provinciam, tenellam eam quidem et Sociorum numero atque operibus adhuc parvulam, fra-ternae aliarum nostrarum Provinciarum caritati enixe commen-damus, ut eam, quamdiu et quantum opus sit, opibus Sodalibusque submissis, adjuvare velint. Quicumque autem etiam ex externis ei auxilium quoquo modo ferent, eos ut Societatis benefactores pec-uliari quadam ratione Deo commendatos semper habebimus.

Quae hic sive statuta sunt sive declarata, ea integram vim obtineant a die 25 martii huius anni 1930, quo die in omnibus Lithuaniae et Estoniae domibus hoc Nostrum Decretum ad men-sam legetur.

Datum Romae, die 19 martii 1930,
in festo Sancti Ioseph.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

67.

25 martii 1930.

Nuntiatur mutatio Assistantis Italiae et novus Procurator Gene-ralis nominatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTI.

R. P. Franciscus de Paula Nalbone, Italiae Assistens, cum ob varia valetudinis incommoda officio suo plene adimplendo se iam imparem esse sentiret, quod saepius iam pridem petierat, id nuper, litteris die 19 ianuarii ad me datis, enixe denuo rogavit, ut ab Assistantis munere liberaretur.

Re autem diu multumque coram Domino perpensa et cum ceteris Assistantibus discussa, visum est omnibus carissimi Patris votis esse obsecundandum. Quamquam enim ad id statuendum

aegre admodum deveniebamus, cum optimus Pater per annos amplius quindecim tanti momenti munus eximia cum fidelitate erga Societatem eiusque Praepositum studiosissime sustinuisset, plane tamen videbamus, secundum S. P. Ignatii principia (Constit., P. IX c. 5 n. 3), commune Societatis bonum requirere ut iam validior quis sublegeretur. Itaque, iisdem Patribus Assistantibus uno ore assentientibus, pro facultate Praeposito Generali in Constitutionibus (P. IX c. 5 n. 3) et Decreto 269 Congregationis Generalis XXVII collata, P. Franciscum de Paula Nalbome Assistantis officio exoneratum esse decerno atque declaro, quam plurimas ei gratias nomine Societatis palam referens ob tam validum tamque diuturnum auxilium in commune bonum praestitum.

Cum vero de novo Italiae Assistente extra Congregationem Generalem eligendo peracta iam fuerint omnia, quae in Constitutionibus (P. IX c. 5 n. 3) et Congregationum Generalium Decretis (Coll. Decr. d. 269) ea de re praescribuntur, reliquum est ut R.^m V.^m his litteris certiore faciam R. P. Petrum Boetto, e Provincia Taurinensi, usque adhuc Procuratorem Generalem eundemque Romanae Provinciae Praepositum, Italiae Assistantem rite constitutum esse.

Ad munus autem Procuratoris Generalis, re cum PP. Assistantibus collata, nominandum censui P. Augustinum Tesio, e Provincia Taurinensi, qui iam inde ab anno proximo in Curia versatur Patris Procuratoris vices gerens.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Annuntiationis B. M. V.
25 martii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

P.S. — Hanc occasionem nactus, R.^m V.^m certiore facio Sacrorum Rituum Congregationem *generalem* de miraculis B. Roberti Cardinalis Bellarmino, quae in diem 1 aprilis indicta erat, ob causas mere extrinsecas in diem 29 aprilis remissam esse.

68

30 iunii 1930.

De neo-Sacerdotibus aliisque Patribus Scholasticis in apostolicis ministeriis non occupandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum iam aestivae vacationes fere ubique appropinquent, meum esse duco iterum in memoriam redigere quae haud semel commendavi de ministeriis neo-Sacerdotum aliorumque Patrum Scholasticorum moderandis (cfr. praesertim *Acta Rom.*, vol. V, 1925, pag. 377; et vol. VI, 1928, pag. 147 n. 88).

R. V. bene novit Iure canonico praescribi ut «theologicus cursus saltem integro quadriennio contineatur» (can. 1365 § 1 et can. 589 § 1); sacer vero presbyteratus ordo ne conferatur nisi post medietatem quarti anni (can. 976 § 2), ob eam potissimum causam ne clerici a theologiae studio officiis quamvis sanctis avocentur (cfr. can. 589 § 2).

Summus Pontifex, attento longo admodum nostrae formationis curriculo, pro sua in Societatem benevolentia, concedere dignatus est, ut nostri Scholastici in fine tertii anni theologiae sacris Ordinibus initientur; ea tamen facultate non utcumque nobis utendum est, sed ad mentem Sanctitatis Suae. Mens autem Summi Pontificis, optime mihi perspecta, ea est ut novensiles Sacērdotes theologicum cursum eadem prorsus ratione atque alii Scholastici prosequantur, neque in ministeriis occupentur nisi in catechismis tradendis aliisve similibus parvis operibus apostolicis, quae utilia experimenta potius quam veri labores dici possint (cfr. Epit. n. 363 § 2, 2°).

Quantum id urgeat Summus Pontifex vel ex eo dignosci potest, quod huiusmodi facultates concedere sacros Ordines anticipandi etiam in casibus particularibus Sibi reservat; et quando id conceditur semper additur haec conditio: «Dummodo studia theologica compleat, et vetito interim quocumque animarum sacro ministerio».

Iamvero, proximis temporibus, haud raro mihi relatum est neo-Sacerdotes nostros, praesertim vacationum tempore, nimium

occupari, immo vix non ordinarios operarios agere et ad studia defatigatos admodum redire. Nec desunt Provinciae, in quibus iidem per ferias autumnales ad Residentias vel Stationes mittantur, ut aliorum Patrum evangelicas excursiones per id tempus peragentium locum et operam suppleant.

Hic abusus quamprimum penitus tollatur oportet. Scholastici omnes, etiam sacerdotio initiati, vacationum tempore, secundum sapientissimas Instituti leges et approbatas traditiones primum quidem omnino quiescere debent, ut animi et corporis vires reficiant; dein, Exercitiis Spiritualibus peractis, ad proximum scholarem annum et futurum examen subeundum sese tranquille prae-parare incipiant.

Quod alias declaravi, id nunc profecto revocare equidem nolo: esto igitur quod hi Patres Scholastici per ipsas ferias unam alteramve modestam concionem habeant, sollemnioribus autem festis etiam confessiones audire iis prudenter permittatur; per annum vero, ut dixi, parvas quasdam habere possunt exercitationes, quae studia potius iuvent quam impediunt. Sed hos fines praetergredi omnino non licet. Velit R. V. ante oculos habere Responsum, quod ad Rectorem cuiusdam Collegii Maximi Assistentiae Americae ante duos annos dedi (*Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pag. 147 n. 88).

Ceterum huiusmodi pruritus vitae activae intempestive ineunda, morbus est haud levis nostri aevi proprius, cui Societas non modo non indulgere sed totis viribus sese opponere debet. Nimia haec ad exteriora effusio eo est perniciosior quanto ferventioris zeli pallio operitur: hinc iure repetendae sunt, saltem in aliquibus regionibus, frequentes illae nervorum infirmitates, quae tot tantasque molestias et singulis et communitatibus facessunt; hi enim intempestivi fructus, quos contra humanarum rerum ordinem ex immaturis palmitibus colligere volumus, copiosiores et suaviores fructus inde oboritueros impediunt.

Scio equidem haec non eadem ratione ad omnes Provincias pertinere: immo aliquas novi ab huiusmodi abusu adhuc fere immunes. Sed, cum de re agatur tanti momenti, omnes Provincias

attentas reddere volui, ut, ubi opus est, abusus fortiter eradicetur; quo, Deo favente, nondum irrepsit, studiosius arceatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 iunii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

69.

10 iulii 1930.

De novis Sanctis Societati nuper concessis rite colendis et invocandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quos divina Bonitas per infallibile Summi Pontificis oraculum Societati nuper dedit novensiles Sanctos, eos dignis prosequamur obsequiis cum sane oporteat, Postulator generalis secundum morem a Sacra Rituum Congregatione petiit facultatem triduanas festivitates tam de S. Roberto Bellarmino quam de Sanctis Martyribus Ioanne de Brébeuf et Sociis ubique in Societate celebrandi intra annum ab eorum canonizatione (1930-29 iunii-1931). Utrumque Rescriptum R.^{ae} V.^{ae} mitto (1), ut cum omnibus domibus tempestive communicetur. Instructionem autem, de qua est sermo in Rescriptis, quamquam alias in *Actis Romanis* edita est, ad maiorem Nostrorum commoditatem rursus hic addere opportunum ducimus.

Missae de novis Sanctis, donec aliud a Sacra Rituum Congregatione statuatur, eadem adhibeantur quae pro ipsis Beatis approbatæ erant, nulla inducta mutatione.

In Litaniis communibus, ut mos est, novorum Sanctorum nomina addantur hac ratione:

(1) V. supra, pp. 456-459.

Inter Martyres, post Sanctos Gervasium et Protasium et ante nomina Sanctorum Martyrum Iaponensium, inseratur invocatio: «*Sancti Ioannes, Isaac et Socii, orate pro nobis*»; inter Sanctos Confessores Pontifices, post Sanctum Nicolaum et ante nomen S. Petri Canisii, inseratur invocatio: «*Sancte Roberte, ora pro nobis*».

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 iulii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

70.

24 iulii 1930

*Novus «Elenchus Facultatum» promulgatur et communicationis
modus edicitur.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quod iamdiu exoptaveram, nunc tandem perficere possum, mittens R.^{ae} V.^{ae} novum libellum «*Elenchus praecipuarum Facultatum Nostris ad auxilium animarum concessarum*». Omnibus Sacerdotibus et Theologis suum detur exemplar, itemque novis quotannis theologis, qui omnes illud secum asportare poterunt.

Ad facultatum communicationem quod attinet, ut initio libelli declarandum curavi (1), deinceps standum est unice communicationi ibi traditae, etiam si differat a praecedenti communicatione. Quod

(1) Ita legitur initio libelli:

Hunc libellum approbamus, et declaramus in usu facultatum Societati nostrae concessarum deinceps standum esse unice communicationi hic traditae, etiam si differat a praecedenti communicatione.

Romae, 27 iunii 1930, in festo SS. Cordis Iesu.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

quidem statim vim obtinet quod ad facultates, quae cum omnibus Nostris sacerdotibus a Generali immediate communicantur; quod ad alias vero, Praepositi Provinciales aut Superiores Missionum in proxima domorum visitatione cum singulis secundum normam huius novi libelli res componere curent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 iulii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

71.

25 iulii 1930.

Nuntiatur novus Director generalis delegatus Apostolatus Orationis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^m V.^m certiore facio P. Iacobum Zeij, e Provincia Neerlandica, hactenus Promotorem Apostolatus Orationis pro Neerlandia, novum esse renuntiatum Directorem Generalem delegatum Apostolatus Orationis.

Curet R. V. id cum iis, quorum interest, tempestive communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 iulii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

JOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

72.

27-30 septembris 1930.

Acta quaedam Congregationis Procuratorum LX^{ae} Romae in aedibus Praepositi Generalis habitae a die 27 ad 30 septembris 1930.

I.

ELENCHUS PATRUM CONGREGATORUM.

A. R. P. N. WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

A DIE 11 FEBRUARII 1915

N ^o	NOMEN	Assistentia vel Provincia	Ortus	Ingressus	Gradus
ASSISTENTES					
1	R. P. Rudolphus van Oopenraaij	<i>Germaniae</i>	1856	26 sept. 1873	2 febr. 1892
2	R. P. Aemilius Mattern	<i>Americae</i>	1865	3 sept. 1884	3 febr. 1902
3	R. P. Petrus Boetto	<i>Italiae</i>	1871	1 febr. 1888	2 febr. 1906
4	R. P. Norbertus de Boynes	<i>Galliae</i>	1870	18 oct. 1888	2 febr. 1906
5	R. P. Iosephus Welsby	<i>Angliae</i>	1872	7 sept. 1889	2 febr. 1908
6	R. P. Ferdinandus Gutierrez del Olmo	<i>Hispaniae</i>	1876	28 iulii 1891	2 febr. 1910
7	R. P. Ladislaus Jankiewicz	<i>Slavica</i>	1883	2 iulii 1898	15 aug. 1916
PROCURATORES					
1	P. Herbertus Thurston	<i>Angliae</i>	1856	28 sept. 1874	2 febr. 1894
2	P. Petrus Tacchi Venturi	<i>Romana</i>	1861	12 nov. 1878	2 febr. 1897
3	P. Bernardus I. Otting	<i>Chicagiensis</i>	1859	22 iulii 1881	15 aug. 1899
4	P. Martinus Maher	<i>Hiberniae</i>	1861	13 sept. 1879	2 febr. 1900
5	P. Aloisius Chauvin	<i>Lugdunensis</i>	1861	12 sept. 1883	2 febr. 1900
6	P. Franciscus de P. Nalbone	<i>Sicula</i>	1866	30 oct. 1880	2 febr. 1902
7	P. Romualdus Devillers	<i>Franciae</i>	1864	7 sept. 1883	2 febr. 1903
8	P. Edmundus Rouffiac	<i>Tolosana</i>	1865	26 oct. 1886	2 febr. 1903
9	P. Aloisius Bonduelle	<i>Campaniae</i>	1867	12 nov. 1888	2 febr. 1905
10	P. Gulielmus I. Duane	<i>Maryland.-N.E.</i>	1868	13 oct. 1887	15 aug. 1905
11	P. Franciscus Xav. Zartmann	<i>Brasiliae Merid.</i>	1869	1 maii 1888	15 aug. 1905
12	P. Henricus Bourque	<i>Canadae Infer.</i>	1868	30 iulii 1888	15 aug. 1905
13	P. Raimundus Lloberola	<i>Argent.-Chil.</i>	1870	30 iulii 1888	2 febr. 1907
14	P. Ioachimus D. Alberti	<i>Veneta</i>	1869	9 nov. 1889	2 febr. 1907
15	P. Iosephus Mundó	<i>Aragoniae</i>	1872	23 iulii 1889	2 febr. 1908
16	P. Henricus Calvajal	<i>Legionensis</i>	1872	10 aug. 1890	2 febr. 1909
17	P. Iosephus Metzger	<i>Austriae</i>	1874	7 oct. 1891	2 febr. 1909
18	P. Ludovicus Kösters	<i>Germaniae Infer.</i>	1872	30 sept. 1892	2 febr. 1909
19	P. Ioannes B. Creeden	<i>Novae Angliae</i>	1871	14 aug. 1890	2 febr. 1910
20	P. Emanuel Grund	<i>Baetica</i>	1874	4 dec. 1890	2 febr. 1910

Nº	NOMEN	Assistentia vel Provincia	Ortus	Ingressus	Gradus
21	P. Franciscus Xav. McMe- namy	<i>Missouriana</i>	1872	10 aug. 1892	15 aug. 1910
22	P. Raphael Tramontano	<i>Neapolitana</i>	1871	22 mart. 1897	2 febr. 1911
23	P. Gabriel Lizardi	<i>Columbiana</i>	1875	14 aug. 1894	2 febr. 1912
24	P. Gabriel Vilallonga	<i>Castellana</i>	1865	7 sept. 1896	2 febr. 1913
25	P. Valentinus M. Sánchez	<i>Toletana</i>	1879	10 febr. 1894	2 febr. 1914
26	P. Iosephus Kreitmaier	<i>German. Super.</i>	1874	30 sept. 1897	2 febr. 1914
27	P. Albertus Filippi	<i>Taurinensis</i>	1880	23 oct. 1899	2 febr. 1916
28	P. Iulius Misson	<i>Belgica</i>	1882	23 sept. 1900	2 febr. 1917
29	P. Francisco C. Dillon	<i>Californiae</i>	1866	8 ian. 1887	16 iulii 1918
30	P. Stanislaus Sopuch	<i>Polon. Mai. et M.</i>	1866	24 iulii 1884	5 oct. 1919
31	P. Ioannes G. Hynes	<i>Neo Aurelian.</i>	1886	27 apr. 1901	2 febr. 1920
32	P. Gerardus Lamers	<i>Neerlandica</i>	1881	26 sept. 1903	2 febr. 1921
33	P. Methodius Rihák	<i>Cechoslovachiae</i>	1885	14 aug. 1901	2 febr. 1922
34	P. Franciscus Kwiatkowski	<i>Poloniae Minoris</i>	1888	14 sept. 1903	2 febr. 1923
35	P. Ioannes E. Vukov	<i>Hungariae</i>	1887	30 iulii 1907	15 aug. 1924
36	P. Paulus Durão	<i>Lusitana</i>	1893	9 oct. 1908	2 febr. 1927
37	P. Henricus del Valle	<i>Mexicana</i>	1889	2 maii 1910	15 aug. 1927

II.

PRIMA PATRIS NOSTRI ADHORTATIO

AD PP. PROVINCiarUM PROCURATORES.

(27 sept. 1930)

REVERENDI IN CHRISTO PATRES:

Cum sexagesimae huic Procuratorum Congregationi feliciter contingat, ut primus sit huiusmodi Societatis conventus, qui in hac nova Praepositi Generalis sede habeatur, dum vos omnes, Reverendi Patres, ex animo saluto, mihi temperare non possum quin etiam vos rogem ut debitas mecum Divinae Bonitati gratias agere velitis quod tam necessarium aedificium tandem perfici potuit. Iam diu enim universale Societatis regimen maximis loci angustiiis haud parum impediabatur: quod incommodum, quamquam generosa Collegii Germanici-Hungarici hospitalitas illud levare conabatur, gravius in dies fiebat ob felix admodum non modo sodalium, sed etiam operum Societatis incrementum. Et quoniam ad construendas has aedes, fraterna quadam caritatis concertatione, omnes Societatis Provinciae, pro suis quaeque viribus, quamquam non pauca adhuc desunt, ultro nec sine sacrificio contulerunt, meum officium duco sollemni hac occasione uti ut per vos gratissimum animum universae Societati exhibeam.

Nec praetereundum hanc domum peculiari quadam ratione

sanctissimo illi Societatis Praeposito Francisco Borgiae dicatam esse, cum quo, ut iam notavit P. Franciscus Sacchini in « Historia Societatis » (1), intime connectitur nostra triennalis Procuratorum Congregatio: nam, eo regente, a Congregatione Generali II hic Societatis conventus est institutus; prima huiusmodi Congregatio ab eo indicta eoque praeside habita est; prima de modo eam celebrandi praescripta secundum mentem Congregationis Generalis ille confecit, e quibus complura in propriam huius Congregationis Formulam transierunt in eaque etiam nunc servantur. Nullum igitur dubium quin, cum S. Parente Nostro Ignatio, hunc quoque praesentissimum simus habituri caelestem nostri conventus Patronum, cuius diem festum in commodum quarundam Provinciarum deinceps eligendum duximus ad Congregationem Procuratorum indicendam. Adsint etiam nobis de caelo Sancti Petrus Canisius et Robertus Bellarmino, qui olim, suarum Provinciarum Procuratores electi, huiusmodi Societatis conventus et doctrina ac prudentia iuverunt et sanctitate honorarunt.

His igitur supernis auxiliis suffulti, negotium nobis a Societate commissum alacri animo aggrediamur.

Et quoniam Formula nostrae Congregationis (n. 12) me iubet aliquid de fine huius conventus vobis in mentem redigere, cum vero scientibus loquar (complures enim e vobis iam alias huc convenerunt omnesque Institutum optime calletis), id facili admodum negotio expediam. — Ut bene nostis, duo vobis officia commissa sunt: alterum, ut Constitutionum verbis utar (P. VIII, c. 2, B), « certiore facere multis de rebus Praepositum Generalem », quod quidem singuli mecum conferendo praestabitis, clare, fideliter et sincere de suae quisque Provinciae statu referentes, praecipua rerum capita indicando sive quae bona insigniora videantur, sive quae validiore remedio indigeant; alterum, quod ipsa Societas in Congregatione Generali II, Procuratorum Congregationem instituendo, cum ille primo sapienter coniunxit, votum de cogenda necne Congregatione Generali simul ferre.

Non est cur de utriusque huius vestri officii momento vos diutius commoneam; per vos ipsi intelligitis quantum auxilii non solum vestra cuiusque Provincia, sed universa Societas a vestra prudentia ac fidelitate exspectet. Ardens ipse amor quem fove-

(1) SACCHINI, *Hist. Soc. Iesu*, P. III, lib. 4, n. 126.

mus omnes erga dulcissimam hanc Matrem nostram, Societatem Iesu, nobis validissimo incitamento erit ad ea fideliter praestanda, quae ad maiorem Dei gloriam noverimus esse utiliora.

* * *

Ad id autem melius obtinendum, breviter vobis, secundum morem, in memoriam redigam praecipua quaedam rerum capita, unde hodiernum Societatis statum facilius dignoscere possitis.

Et primo quidem, occurrunt insignia admodum divinae Bonitatis dona superiore triennio tam liberaliter in Societatem effusa, pro quibus ex imo corde immortales Deo rependendae sunt grates.

Inter haec beneficia non mirabimini, Reverendi Patres, me primum omnino locum tribuere Encyclicis Litteris «Mens Nostra», quibus thesaurus ille noster pretiosissimus, Exercitia inquam Spiritualia, tot tantisque laudibus a Summo Pontifice coram universa Ecclesia extollitur et commendatur. Et quamquam sollemne hoc documentum non nobis proxime sed universo catholico orbi datum est, nullum tamen est dubium quin Societas illud inter praecipuas Instituti sui approbationes semper sit habitura; siquidem per illas Litteras iterum iterumque a Christi in terris Vicario certiores fimus nos rectissima prorsus atque tutissima progredi sanctitatis via, firmissimum esse fundamentum quo Constitutiones nostrae totae innituntur, validissima esse arma quibus utimur ad praelianda praelia Domini et innumeras Christo animas lucrandas.

Scitis praeterea, Reverendi Patres, quot quantique Societatis filii Beatorum atque etiam supremis Sanctorum honoribus non ita pridem sint decorati: quae Fratrum nostrorum gloria non humanis quamvis sanctis et multiplicibus industriis nostris, sed uni divinae Providentiae debetur, quae, sicut insperatae harum Causarum instaurationi ante aliquot annos vix non fortuitam praebuerat occasionem, ita dein, accedente etiam magna admodum Summi Pontificis benevolentia, iis persequendis et perficiendis tam feliciter viam stravit, ut, inusitata prorsus et in nostra historia omnino inaudita celeritate, quos Beatos nuncupare vix eramus assuefacti, eos nunc Sanctos invocare et colere gaudeamus. Quod si eos paulo altius venerabundi inspicimus, mirum divinae Providentiae consilium adorabimus, quae eorum exempla vividior

luce nunc splendescere voluit: siquidem in iis et indefessus Missionariorum zelus et invicta Martyrum fides et fulgida Magistri atque Scriptoris doctrina una cum pia erga Sedem Apostolicam veneratione, firma adhaesione, sincera obedientia, imitanda proponuntur: quae omnia nostris temporibus in tanta errorum colluvie quam opportuna atque adeo necessaria sint, nemo est qui non videat. Accedit quod omnes hi novensiles Caelites Patroni in idem quoque conveniunt vehemens catholicae unitatis studium, quod tantopere nunc, divino sane afflatu, fovetur: cui quidem unitati promovendae totis viribus atque etiam profuso sanguine laborarunt sive inter infideles, ut Sancti Ioannes de Brébeuf, Isaacus Jogues eorumque Socii, sive inter haereticos et schismaticos, ut BB. Martyres Angli et B. Ioannes Ogilvie; eandemque unitatem ubique semperque tam strenue propugnavit S. Robertus Bellarmino, ut a Benedicto XIV haereticorum malleus dici, a Benedicto XV catholicam religionem propagantibus et tuentibus exemplar indicari meruerit.

Nec minus opportuni evenerunt optatissimi honores B. Claudio de la Colombière tributi eo ipso anno, quo festum SS. Cordis Iesu ad supremum liturgiae gradum evectum erat: per hanc beatificationem tota Societas sibi quasi confirmari persensit suavissimum mandatum divini Cordis cultum propagandi; quod quanti ab ipsa fiat, vel ex his complurium Provinciarum Postulatis nuper ad me missis apparet, quibus petitur ut quotannis die 2 iulii hoc officium Societati commissum festiva quadam commemoratione celebretur. Meum autem duxi efficere, ut tunc ad novi Beati triumphum tota Societas quodammodo adesset, advocatis undique Apostolatus Orationis vel Nuntiorum SS. Cordis Directoribus; eiusque festivitatis perenne mnemosynon in hoc Societatis centro exstat illud aeneum SS. Cordis simulacrum, quod in summo nostro horto erectum tanto cum plausu ab externis quoque, imo a tota, paene dixerim, Urbe exceptum est.

Ab illa eminenti specula dulcissimus Rex et Dux noster minimam suam Societatem per universum orbem ad maiorem Dei gloriam strenue dimicantem benignissime circumspicere videtur eique vires infundere dicens: « Salus tua ego sum » (1). Et sane etiam hoc proximo triennio non defuit Societati occasio « insi-

(1) Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VIII, 1930, pag. 483, nota (3).

gnem se exhibendi in omni servitio sui Regis aeterni ac Domini universalis » secundum spiritum S. P. Ignatii, praesertim in Mexico, ubi Patres Fratresque Nostri heroica prorsus constantia, mediis in persecutionis fluctibus, imperterriti in ministeria apostolica incumbentes, periclitantibus fratribus astiterunt eorumque animos erexerunt: digni sane qui suae Provinciae summam quoque martyrii palmam promererentur, quam pro Christo Rege (quantum humanitus fas est iudicare) fuso sanguine tulit P. Michael Augustinus Pro, cuius laus profecto iam nunc in Ecclesia est.

Similem animi constantiam admirati sumus atque admiramur in carissimis Missionariis Sinensibus, quos revera impavidos feriunt ruinae: medii inter tam varios diuturni belli civilis eventus, continuis praedonum incursionibus vexati, necibus (ut anno 1926 Nankini) aut saltem periculis quamplurimis afflicti, depopulatas Missiones patienter reficiunt, dirutas aedes denuo aedificant, fideles fame et aerumnis depressos erigunt, Deo unice fidentes quotidianos labores tranquilli suscipiunt, quid in crastinum sibi obventurum sit minime solliciti. Eos solentur atque adiuvent fraternae Societatis preces, quibus potissimum commendo Missionem de Wuhu Provinciae Castellanae, quae nuper uno mense quatuor iuniores Missionarios pestifero morbo sibi ereptos luxit, et Missionem Ankinensem Provinciae Legionensis, quae nunc ipsum duos validos Patres in durissimam servitutem a praedonibus redactos dolet, neque ulla humanitus affulget spes eos liberandi.

Quod equidem huiusmodi persecutiones et vexationes inter beneficia divinae Providentiae connumerem, non vos profecto mirabimini, Reverendi Patres, qui, Exercitiorum Spiritualium doctrinam callentes, mysterium crucis eiusque mirabiles fructus optime nostis. Mirabitur forsitan quis quod beneficia duco alias quascumque persecutiones, etiam subdolas illas et serpentinis calumnias (ut Beatissimus Pater in allocutione diei 4 maii huius anni eas vocavit), quibus Societas impetitur fere ubique, callida et clandestina quadam consociatione impellente ac libellos malignos contra nos incredibili prodigalitate spargente, praesertim inter utrumque clerum, ut ei fiamus odiosi, et inter iuvenes, ut a Societate et maxime ab ea ingredienda abhorreant. Nec frustra, proh dolor! nam, etsi alicubi, ut in America Septemtrionali, in

Anglia, in Belgio, in Neerlandia, hae machinationes nihil fere nobis noceant, alibi contra plus minusve aliquid efficiunt, alicubi etiam plurimum nocumenti afferunt, ut a Postulato cuiusdam Provinciae apparet. Et tamen, in universum loquendo, hae quoque insectationes vera beneficia aestimari debent, non modo quia unice pro nomine Iesu contumeliam patimur: ipsam enim Societatem, Iesu nomine insignitam et Sanctae Sedi plene deditam, potius quam singulos quosdam sodales, adversarii nostri calumniantur; sed etiam quia « diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum »: nam hae exteriores impugnationes, ut S. P. Ignatius de tempore desolationis monet (1), ad insistendum magis orationi et ad multum examinandum nos impellunt, ne ullam calumniandi occasionem inimicis nostris praebeamus; et quamquam cum omni humilitate atque operosa caritate plures in dies amicos nobis conciliare studemus, in Deo totam nostram fiduciam unice reponendam esse edocemur.

Verum, contra adversariorum calumnias nostrum est eas quoque adhibere humanas industrias, quae Societatem in pleniore luce ponere possint et veritatem de nostris rebus sinceram mentes doceant. Ad id in primis magno erit auxilio copiosiora de Societate historica documenta, sicut a multis doctis viris saepius expetitur et suavis est, in lucem edere, quemadmodum aliquot aliae Religiosorum Familiae iam praestant. Meum igitur esse duxi « Monumenta historica Societatis Iesu », quae, P. Ludovico Martin hortante et approbante, ante triginta annos eoque amplius in Hispania edi coepta erant, quaeque, generosa Hispanicarum Provinciarum collata opera, de Societate universa tam bene merita sunt, Romam transferre, quo impensius hunc laborem, omnibus Societatis Provinciis, ut par est, adiuvantibus, prosequi et urgere possimus: multa enim documenta, maxime ad antiquas nostras Missiones pertinentia, vulganda supersunt. Mens praeterea est « Archivum historicum Societatis Iesu », (aliove simili modo nuncupandum) scientificum periodicum inchoare, ad difficiliores nostrae historiae quaestiones plenius et efficacius tractandas. Neque praetermittere possum Congregationem Generalem XXVII^{am} mihi mandatum dedisse, ut « Historiam Societatis » et « Bibliothecam

(1) *Exerc. Spirit.*, Regula 6 (ex prioribus) de discern. spirit.

Scriptorum Societatis » edendas et continuandas curarem (1); itemque mihi commendasse ut consilium Opera maiorum nostrorum Scriptorum, praesertim theologica, philosophica et ascetica, in unum corpus colligendi et critica methodo edendi promoverem (2). Ad hunc finem iam agi coeptum est de nova editione Operum S. Petri Canisii et S. Roberti Bellarmino, illius a Patribus Germanicis potissimum, huius a Professoribus Universitatis Gregorianae curanda.

Ad haec omnia, ut facile intelligitis, Reverendi Patres, multa mihi auxilia, non modo pecuniae sed maxime aptorum virorum, ab universa Societate praestanda sunt: quae quidem auxilia, literis ad omnes Provinciarum Praepositos die 11 februarii huius anni datis, Congregationis Generalis mandatis obediens enixe rogavi.

Ceterum, quae est mira erga famulos suos divinae pietatis dignatio, dum undique impetitur, pergimus undique, ut tribus ante annis iam dixi, vehementer expeti. Longe primas partes hac etiam in re semper tenet Summus Pontifex Pius XI, qui minimae nostrae Societatis opera continenter Se uti velle in bonum Ecclesiae clarissime ostendit. Sollemne huius paternae voluntatis documentum exstant Apostolicae Litterae « Quam maxime » Motu proprio die 30 septembris 1928 datae, quibus Institutum Biblicum (novis quibusdam privilegiis munitum) et Institutum Orientale, quamquam sui iuris esse pergunt, cum Universitate Gregoriana ita sunt consociata, « ut duae illae Facultates cum Facultatibus Gregorianis unam efficiant Pontificiam studiorum ecclesiasticorum Universitatem » (3).

Gregorianam vero Universitatem, ut nostis, Reverendi Patres, novae mox et ampliores excipient aedes, quae iam fere perfectae sunt et ineunte mense novembri sollemniter inaugurabuntur: hoc ipso anno scilicet, quo praeclarissimum illud Collegii Romani lumen, S. Robertus Bellarmino, ad supremos altarium honores conscendit. Huic autem praegrandi operi, vires nostrae omnino impares fuissent neque ei humeros supponere ausi essemus, nisi firma Beatissimi Patris voluntas, quae divinam voluntatem mani-

(1) Coll. Decr., d. 294.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 149, n. 7.

(3) *Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pag. 38.

festabat, nos roborasset ad inchoandum, sustentasset ad perseverandum, adiuvisset ad perficiendum. Ei igitur prae omnibus benefactoribus novum aedificium iure adscribendum est, in quo Gregorianam Universitatem novum incrementum suscepturam esse speramus.

Aliud praeterea Pontificium Institutum in hac ipsa Urbe Societati commissum voluit Sanctissimus Dominus, Collegium inquam Russicum a Sancta Teresia ab Infante Iesu nuncupatum; cui suscipiendo varias ob rationes restiti equidem quantum, salva obedientia, mihi licuit, sed nunc, quamquam gravissimae etiamnum superandae erunt difficultates, firmiter speramus fore ut revera denuo confirmetur divinum illud: « Vir obediens loquetur victorias ». — Idem dicendum de difficili admodum Missione in Mesopotamiae seu Iraq urbe principe Bagdad, iubente Sancta Sede, mox inchoanda, scholas medias, quas vocant, quam primum aperiendo; quod quidem negotium Americanae Provinciae expediendum suscipient. — Nec silendum quod hoc ipso anno, cum optimo P. Ioanni Hagen aetate affecto, qui nuper pie in Domino obiit, alius sufficiens esset in moderanda Specula Vaticana, non aliunde novum astronomum arcessendum curavit Summus Pontifex, sed omnino Patrem Societatis voluit (1); itemque alterum Patrem ad munus Directoris novae stationis « radio » Civitatis Vaticanae (2).

Supremi Ecclesiae Pastoris benevolentiam erga minimam Societatem Iesu vix non omnes pia aemulatione imitantur Episcopi, qui innumerabilia ministeria atque etiam novas domos condendas continenter nobis offerunt. Quod sane evidenter ostendit Societatem eiusque opera nostris quoque temporibus maxime apta esse, et benignissimum Dominum magna super nos pietatis habere consilia, nobisque ad gloriam suam et Ecclesiae bonum magis in dies uti velle, siquidem labores nostros Sibi gratos admodum esse per suum in terris Vicarium perque eos, quos « Spiritus Sanctus possuit regere Ecclesiam Dei », tam aperte declarat.

Inter opera, ad quae instantius postulamur, praecipuum quendam locum tenent ministeria pro clero; sive obiter praestanda, ut Exercitia Spiritualia etiam per mensem deducta et recollectiones

(1) Is est P. Ioannes Stein e Prov. Neerlandica.

(2) Is est P. Iosephus Gianfranceschi e Prov. Romana.

trimestres aut menstruae et id genus alia; sive stabili quadam ratione nobis commissa, ut Seminariorum regimen aut saltem (quod plerumque facilius admittendum est) munus Patris Spiritualis clericorum. Haec ministeria, cum huiusmodi sint quae, secundum normas a S. P. Ignatio in Parte VII Constitutionum (c. 2 D, E) traditas, universalioris ideoque diviniore boni spem faciant, cumque nunc prorsus cessaverint eae prudentes rationes, quibus olim Societas Seminariorum regimen minus gratum habebat, Societatis maxime propria sunt et ceteris paribus libentius amplectenda.

Ad Collegia autem quod attinet, quoniam fere ubique et antiqua incrementum in dies suscipiunt et nova construuntur aut saltem enixe exoptantur, et optimi inde fructus colliguntur ita ut non modo pii parentes, sed etiam ab Ecclesia alieni liberos nobis commissos velint, signum est nostram educandi rationem etiam nunc plurimi fieri. Quod quidem, etsi impellere nos debeat ad Collegia nostra magis magisque perficienda et ad temporum ac locorum necessitates prudenter accommodanda, praesertim ut in iis per Marianas potissimum Congregationes strenui efformentur duces illius Actionis Catholicae, quam Summus Pontifex tantopere urget ubique constituendam tamquam pacificum Ecclesiae militantis exercitum; simul tamen nos admonet nostram Studiorum Rationem, ubi servari adhuc potest, haud temere esse mutandam, nec facile praesenti innovandi libidini esse indulgendum.

Deo autem plurimae sint gratiae, quod cum tot tantisque operum incrementis (etsi non pari gressu cum novorum operum expetitionibus) etiam Sociorum numerus in dies augetur: quod quidem nobis solatio est, at simul, ut verbis Summi Pontificis utar, nos excitare debet ad severum candidatorum selectum faciendum.

Ceterum vos ipsi, Reverendi Patres, felicis huius Societatis incrementi et testes et documentum estis: nam haec sexagesima Procuratorum Congregatio Patrum Congregatorum numero antea omnes superat. Si vel solum cum superiore anni 1927 comparetur, adest nunc primum (sin minus re, cum sit morbo impeditus, saltem iure ad suffragium ferendum) Assistens Slavicus; adsunt trium novarum Provinciarum Procuratores e dissitis locis advecti: Cechoslovachiae, Chicagiensis, Brasiliae Meridionalis.

Quam vero Slavicam Assistantiam, facultate usus mihi a Con-

gregatione Generali XXVII olim facta, anno proximo tandem constituendam esse duxi, ei profecto Deus copiose benedicere visus est: nam eius Provinciae et Viceprovinciae, etsi bellicis ruinis insidere dici possint, feliciter in dies augentur, eo quoque sese extendentes, quo nunquam antea Societati ingredi permissum erat, ut Viceprovincia Iugoslaviae, quae nuper Belogradi in Serbia pedem fixit. In eiusdem Assistentiae Slavicae finibus lento quidem sed certo et continuo progressu florescit nostra Orientalis Missio, Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae commissa, et maxime eius Novitiatus Albertynensis ubi selecti iuvenes, ex desiderio atque etiam iussu Summi Pontificis, orientalem ritum fideliter servantes, in germanos S. Ignatii filios educantur, et, ut sperare licet, efficacissime dein ad Ecclesiarum unionem laborabunt. Quibus si addantur alii item orientali ritui in Pontificio Collegio Russico Romae et in Missione Rumaenica (Prov. Polon. Min.) addicti, iam nunc ad quinquaginta (e quibus 15 Patres) Iesuitae Orientales numerantur.

Ad reliquas Assistentias quod attinet, Assistentia Germaniae, Provinciis Slavicis deminuta, novas Provincias brevi forte creandas parat. Nam, ut nihil dicam de parte orientali Provinciae Germaniae Inferioris, cuius administratio proprio Viceprovinciali proxime commissa est, Lithuania mira quadam divinae benedictionis largitate fovetur: quae enim ante aliquot annos Societatem vix noverat, ea nunc florentissimum habet Collegium, duas Residentias, et praesertim Domum probationis cum selecto Novitorum manipulo et certa complurium deinceps vocationum spe. Quod si hanc Societatis portionem in separatam Provinciam sui iuris secundum Constitutiones nostras erigere nondum potuimus, eam tamen non ita pridem religiosae Provinciae nomine et privilegiis secundum Codicem Iuris Canonici iam nunc insignitam esse, decreto die 19 martii huius anni dato et die 25 martii promulgato, sollemniter declaravimus.

In Assistentia Angliae, praeter Viceprovinciam Canadae Superioris, quae ad plenam Provinciae dignitatem assequendam properat, mox in Viceprovinciam independentem erigi poterit Missio Australiae. Atque ita Provincia Hiberniae, cuius curis in prosperum praesentem statum Missio Australiae adolevit, alteram sibi carissimam Missionem impensius in dies fovebit, abhinc paucos

annos Hongkong in Sinis inchoatam, quae mirum in modum inde ab initio florescere coepit.

In Assistentia Americae, post duas novas Provincias non ita pridem erectas, iterum saltem de administratione Provinciae Californiae dividenda, crescente in dies sociorum et domorum numero, agendum est. Quod idem fieri nuper debuit in vastissima Provincia Argentino-Chilensi; quamquam augmentum vocationum in America Meridionali multo lentius procedit quam in America Septemtrionali.

Verum etiam in Missionibus divinae liberalitatis vim clarescentis experti, quae, tot tantisque difficultatibus plus minusve ubique obnoxiae, tamen spiritualium fructuum segetem copiose serere, diligenter colere, et feliciter colligere potuerunt. Exemplo sit Missio Kwangensis Provinciae Belgicae, quae ante viginti circiter annos campus tam sterilis videbatur, ut vel impigerrimi Missionarii de ea rite excolenda vix non desperarent; nunc vero non modo plurimos catechumenos sed et floridas christianitates solide constitutas habet et iam optimum clerum indigenam serio parare coepit; merito igitur a Sancta Sede in Vicariatum Apostolicum recens evecta est.

Etiam in Indiis eadem Provincia Belgica generose, ut solet, Missiones suas iuvare et strenue excolere non destitit in tantum, ut anno 1927 nova Ranchensis Dioecesis a Sancta Sede erigi potuerit.

Madurensis vero Missio Provinciae Tolosanae, tantum profecit, ut ad Viceprovinciae dignitatem (etsi nondum plene sui iuris) ineunte anno 1929 evehi potuerit.

Ne quid de Missionibus Sinensibus repetam, quarum duae (Provinciae Legionensis altera, altera Provinciae Taurinensis) nuper in Vicariatus Apostolicos de Anking et de Pengpu nuncupatos erectae sunt, in Iaponia, post difficultates fere insuperabiles, potuit tandem Universitas Tokiensis et civilia iura acquirere et novae eiusque dignioris atque aptioris sedis primum lapidem ponere. Et quamquam multa adhuc desunt ad opus illud complendum, in quo Sancta Sedes tantam spem ponit pro illarum regionum ad Christum conversione, tamen spes est solidi incrementi.

Sed non vacat singulas commemorare Missiones, quas omnes apostolico spiritu florere gaudeo; ubique, etiam in minoribus Missionibus, secundum Sanctae Sedis hortationes, clerus indigena

studiose paratur, Seminariis aut ex novo erectis aut amplificatis et aptis magistris ac scholari supellectile rite instructis. Quin vocationes quoque indigenae ad Societatem studiosius in dies foventur, novis institutis probationis Domibus, ut in Missione Tananarivensi Provinciae Tolosanae non ita pridem factum est pro indigenis magnae illius insulae Madecassensis.

Praeterea, proximo hoc triennio, duas novas Missiones a Sancta Sede sibi commissas suscepit Societas: alteram in Columbia secus magnum flumen a Magdalena nuncupatum, a quo haec ipsa Praefectura Apostolica nomen mutuatur; alteram in Brasilia Centrali, Adamanteam dictam et in Praelaturam nullius, quae dicitur, erectam. Utraque magno cum animi ardore ab illis Societatis Provinciis suscepta est et studiose cultum iri speratur. — Complures vero aliae Societatis Provinciae ad Missiones proprias assequendas impense se parant, ut Provinciae Austriae, Hungariae, Canadae Inferioris, Californiae, in Sinas Missionarios iam nunc submittendo, itemque Provinciae Neapolitana, Sicula, Viceprovincia Iugoslaviae, in Indias.

Ceterum, quod fervens Missionum studium in universa catholica Ecclesia nunc, divino prorsus afflatu, mirum in modum flagrare videmus, idem profecto, ut decet, Societatis filios vehementer incendit: Nostri iuvenes praesertim, sed etiam provectionis aetatis Sodales, Missiones vel difficillimas ardentem exoptant, ut recens expertus sum, cum, post meas de miserrima Russiae condicione litteras, ad illam quandocumque iuvandam innumeras futurorum Missionariorum sponte se offerentium petitiones accepi.

Denique, etiam in rebus temporalibus divinae liberalitatis copiam experti sumus, centuplum a Christo Domino promissum, non solum in ordinariis vitae adiunctis, sed etiam ad maxima quaeque opera promovenda quotidie accipientes. Verum alicubi non defuerunt hac in re graviora quaedam damna perferenda; quae quidem facile, saltem magna ex parte, vitari potuerant, dummodo clarissima praescripta, quae de bonorum temporalium administratione in variis Instituti partibus atque etiam in Epitome habemus, studiosius servata fuissent.

En, Reverendi Patres, quaedam per hoc tempus a divina bonitate in Societatem collata beneficia, quae enumerando potius quam narrando vestros velut ante oculos posui.

Religiosae nostrae vitae fundamentum rursus tam sollemniter confirmatum, auctus magnopere caelestium Societatis Patronorum numerus, favor plane singularis Christi in terris Vicarii, Episcoporum, fidelium qui nostra ministeria expetunt liberosque nobis educandos committunt, externum quoque Societatis augmentum, persecutiones pro Nomine Iesu quibus in Domino gloriari possumus sicut vix alias: vere a Domino facta sunt ista et haud dubia sunt signa eius amoris eiusque magnae erga nos misericordiae. Quid igitur retribuemus Domino pro omnibus quae retribuit nobis?

Tantae dominicae liberalitati quid singuli Nostrum interne responderint, Ipse novit qui solus est Iudex, solus verax humani cordis Scrutator. At si etiam ii qui omnia fecerunt quae eis praecepta sunt, Domino hortante, dicere debent: « Servi inutiles sumus; quod debuimus facere, fecimus » (1), quanto magis nos humiliari oportet!

Sed etiam humiles et cautos nos esse iubet prudens futurorum periculorum timor, eorum potissimum quorum occasiones etiam intra nos sunt. Etenim dum, Spiritu Sancto testante, Satanæ « tamquam leo rugiens circuit quaerens quem devoret », sine intermissione vigilandum nobis est, ne in Societatem quoque irrepant mundana quaedam principia et agendi rationes, quae ei magno detrimento esse possint et divinae in nos liberalitatis venam sin minus exsiccare, at saltem haud parum minuere.

Duo praesertim me sollicitum tenent, quae revera etiam Societati impendunt, nisi omnes, tam Superiores quam subditi, totis viribus illa a nobis repellere eo studiosius curemus, quo callidius nunc temporis haec pericula sub specie boni ipsis religiosae perfectionis fontibus insidiantur: spiritum dico independentiae et spiritum mundanum, quorum alter obedientiam alter abnegationem et virtutum soliditatem pessumdaret. Et sane etiam inter nos interdum audiuntur, qui Regulas vel sanctissimas tot saeculorum usu venerandas et nostrorum Sanctorum exemplis commendatas, sin minus obsoletas at saltem nostris temporibus minus aptas dictitare audeant, earum aestimationem certe apud se et apud alios valde minuentes. Sunt alii, praesertim inter iuniores Scholasticos et Patres, qui suam Regularum inobservationem aperte ex-

(1) LUC., XVII, 10.

cusare non vereantur, personales quasdam subiectivasque rationes praetextentes, ut puta hanc alteramve Regulam sibi suaeque spiritualitati non prodesse, aliam «evolvendae suae personalitati» (eorum verbis utor) potius obesse, aut generatim asserentes huiusmodi Regulas cum praesenti progressu componi non posse. Eadem subiectiva principia ad Superiorum consilia et mandata applicantur, Superiorum praescripta iudicum more apud se excutiendo, eorum utilitates perspectas habere exigendo antequam opere compleantur; quod si propriis commodis aut proprio iudicio sint contraria, difficultates innumerabiles praetextuntur, et murmuraciones palam contra Superiores sparguntur.

Ad alterum quem dixi perniciosissimum mundanum spiritum pertinet externarum mortificationum et religiosae paupertatis minor aestimatio, non modo practica, sed etiam theoretica; quasi nempe illud quoque Dominicum obsoleverit: «Abnega temetipsum, tolle crucem tuam et sequere me»; quasi iam inter mediae aetatis exaggerationes sit amandanda Ignatiana illa regula duodecima: «Maius ac impensius studium cuiusque sit quaerere in Domino maiorem sui abnegationem et continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem»; illa regula, inquam, quae tantum iuvat ut ad insignis sanctitatis culmen post S. P. Ignatium pervenirent quotquot sub sanctissimi Nominis Iesu vexillo ipso duce olim militantes, nunc inter beatos Caelites veneramur.

Praeterire tandem non possum in aliquibus Provinciis etiam alterius erroris initia, praesertim inter quosdam iuniores, se manifestare coepisse, qui error haud raro aliqua ratione cum praecedenti coniungitur: falsum dico quendam mysticismum, quo qui sunt imbuti dictitare non verentur nimis rigidae asceseos principiis substituendam esse quandam doctrinam totam in amore fundatam, quae vix ullam vim naturae inferendam praescribat quaeque animam ad suavem cum Deo unionem recta ducat. Hac via facile se ad supremos christianae perfectionis gradus tendere putant, Exercitia Spiritualia S. P. Ignatii ac totam fere ascetim Societatis minoris faciunt vel saltem reformandam esse putant, atque ita in diabolicas illusiones incidunt, cumque eorum virtutes solido careant humilitatis et abnegationis fundamento, primo temptationum vento misere corruunt, ut lugenda admodum experientia proh dolor iam nos docuit.

Haec mala, quae vividioribus forsitan sed veracibus coloribus descripsi, Reverendi Patres, nondum, Deo favente, ad Societatem quod attinet, eo inter nos pervenerunt, ut, ne in una quidem Provincia, quodammodo generaliora inter iuniores (nam de iis fere unice agitur) dici possint; immo paucos solum attigerunt. Sed periculum profecto adest: perniciosus iste spiritus pervagatur mundum, eum cum aere (ut ita dicam) aspiramus, nec fieri potest quin mundano pulvere etiam religiosa corda sordescant; praeterea de principiis falsis agitur, quae non solum cor, sed intellectum quoque corrumpunt et ex natura sua in fine gravissima mala generare debent. Quapropter laudanda sane quarundam Provinciarum sollicitudo, quae, ut e Postulatis videbitis, hoc periculum praesentissimum sentiunt, et pro suis iunioribus sodalibus materna pietate trepidare videntur: eas equidem ad tantum malum avertendum, quantum in me erit, adiuvabo. Sed ubique vigilandum est, ubique totis viribus laborandum, ut ne prima quidem harum falsarum opinionum germina in Societatem admittantur, aut certe statim penitus eradicentur. Superiores praesertim in id attentos oculos convertant; quos autem hoc morbo infectos deprehenderint, eos paterne sed fortiter, secundum aureas *Industriae* Patris Aquaviva curare nitantur et, si viderint eos Societati aptos non esse, cum caritate dimittant.

Ad id etiam iuvabunt Regulae sive singularum Sociorum classium, sive singulorum officiorum, aliaeque Instituti partes, quas ex mandato Congregationis Generalis XXVII recognoscendas et ad novas rerum temporumque rationes aliquantulum accommodandas suscepi. Fateor equidem non sine magno dolore me id laboris diutius, pro virium mearum tenuitate, differre debuisse, et vix aliud, inde a superiore Procuratorum Congregatione, hac in re editum esse nisi libellum « Elenchus praecipuarum Facultatum », quem nuper promulgavimus, et Regulas Coadiutorum temporalium, quarum textus latinus ad omnes Provincias non ita pridem missus est et vulgatae versiones ubique nunc ipsum parantur. Sed aliarum quoque Regularum recognitionem eo iam, Deo adiuvante, perducere potui, ut firmam spem habeam fore ut ante finem huius anni cum universa Societate communicari possint.

Haec sunt, Reverendi Patres, quae de praesenti Societatis

statu, sive bona sive mala, sive spei sive timoris plena, pro meo officio vobis candide referenda esse putavi. Ceterum pleniores de his omnibus informationes, secundum Formulae praescripta (nn. 15-19), per hos dies vicissim petetis et excipietis, quibus coram Deo collatis clarum vobis iudicium efformare poteritis, ut secundum conscientiam decernatis utrum Congregatio Generalis cogenda sit necne, habitis ante oculos sapientibus Instituti normis, quae succincte et clare in n. 18 Formulae Congregationis Procuratorum exponuntur.

III.

ALTERA PATRIS NOSTRI ADHORTATIO

AD PATRES PROVINCiarUM PROCURATORES.

(30 sept. 1930).

REVERENDI IN XTO. PATRES :

Lato decreto, quod nostri conventus ratio est praecipua, Congregationem Generalem non esse cogendam, meum est, secundum Formulae praescripta (n. 27), antequam Congregatio solvatur, ea commendare « quae ad commune Societatis bonum expedire » iudicaverim. Id autem mecum ipse diu multumque cogitanti et divinum lumen instanter imploranti, mihi visum est hac uti tam sollemni occasione, ut per Provinciarum Procuratores universae Societati unum etiam atque etiam commendem, id est ut sanctam obedientiam intemeratam prorsus et nativo splendore exornatam semper servemus, qualem S. P. Ignatius in Constitutionibus descripsit ac dein in pulcherrima de obedientia epistola luculenter exposuit.

Neque id profecto cuiquam supervacaneum videri potest. Nam, quamquam iam inde ab humani generis exordiis post lugendum protoparentum lapsum mundanus spiritus semper hanc virtutem est aversatus, id tamen nostris temporibus singulari prorsus ratione et vehementius quam alias (sine amplificatione dico) fieri cernimus: quin etiam tantillos pueros videmus, qui, vix dum rationis participes se sentiunt, cuiusvis freni impatientes, ausu

anteactis saeculis penes christianas gentes fere inaudito, ipsam paternam auctoritatem, in filiorum corde natura tam alte firmatam, a se excutere conantur. Verum igitur et magnum adest periculum ne hic rebellionis spiritus non modo christianas familias inficiat, sed in ipsas religiosas Congregationes irrepat.

In prima adhortatione iam tetigi, Reverendi Patres, quam sollicitum me teneant hic independentiae spiritus, qui huc illuc etiam inter nos serpere incipit: sed nunc paulo fusius de hoc periculo vobiscum agere volo, quo fortius et efficacius tanti mali principiis obstemus.

* * *

Et in primis valde iuvat morbi huius naturam et notas investigare, quales apud Nostros apparere possint: non enim, quae est diabolica calliditas, in hominibus religiosis sub eodem aspectu neque eiusdem gravitatis atque in assiduis mundi asseclis sese revelat. Apud nos igitur spiritus independentiae is erit, qui non quidem, ut patet, ad auctoritatem contemnendam neque ad ei rebellandum perveniat, sed qui practice a paterna Superiorum auctoritate sensim sine sensu omnem fere nostram vivendi atque agendi rationem subducatur; ita ut, qui beneficus obedientiae influxus secundum S. P. Ignatii spiritum et monita ad totam vitam nostram et singulas paene actiones sese extendere deberet, is contra ad minimum quid reducatur.

Et sane ii qui (plerumque ne ipsis quidem id statim plene advertentibus) ita procedunt, a propria vita spirituali initium facientes, sincerum illud ante omnia amittunt desiderium a S. Patre Nostro tantopere commendatum, quo Patribus spiritualibus et Superioribus « totam animam suam integre manifestam esse pergratum habeant... voluntate pura optantes ab illis dirigi, sicubi a rectitudine deflecterent; nolentes suo proprio sensu duci, nisi conveniat cum iudicio illorum, quos Christi Domini nostri loco habent » (Summ. reg. 41). Hi contra per se ipsi se regere volunt; atque ita inveniuntur vel iuniores Scholastici, qui se satis in rebus spiritualibus expertos autumantes nullius ductu se indigere putant, aut ad summum directores sibi eligunt quos sibi aptiores existimant, non eos quos Superiores ad id munus designaverant.

Idem atque etiam maior independentiae spiritus in laboribus et occupationibus seligendis apparet, e quibus quisque ea, quae proprio ingenio magis respondent, tam studiose assumere conatur,

ut vix relinquatur Superiorum delectui locus. Et tamen etiam hi qui tam inordinate Superiorum voluntatem ad suam detorquere nituntur, singulis mensibus in epistola S. P. Ignatii Sanctum Bernardum audiunt proclamantem: « Quisquis vel aperte vel occulte satagit ut, quod habet in voluntate, hoc ei spiritualis Pater iniungat, ipse se seducit, si forte sibi quasi de obedientia blandiatur: neque enim in ea re ipse Praelato, sed magis ei Praelatus obedit ».

Semel vero assignato aut potius tali ratione assumpto officio, maxima volunt in eo exsequendo uti libertate, nulla (aut minima quae fieri possit) reddita Superioribus ratione; quin etiam in malam partem accipiunt et vix non offenduntur, si quis Superior, sui officii memor, debitam de eorum laboribus rationem sibi reddi exigat.

Alterum huius spiritualis morbi signum est Superiorum praescripta ad trutinam vocare, non quidem identidem ex humana quadam fragilitate, sed passim et quasi iure quodam sibi tributo discutiendi num forte Superior officii sui fines transgrediatur, num eius ordinationes rectae sint necne; quod quantum distet a perfecta illa voluntatis atque etiam iudicii obedientia multoque magis a sanctissima illa obedientia caeca, quam S. P. Ignatius cum omnibus vitae spiritualis magistris tantopere extollit, nemo est qui non videat. Nam, dum ii, qui prudentia Christi ducuntur, ut prompte sponteque obediant, satis habent ut res praeceptae cum peccato manifesto coniunctae non sint, hi contra, quos dixi, vix non exigunt ut res ipsae evidenter sanctae et utiles sin minus necessariae sibi appareant antequam ad eas exsequendas sese accingant.

Eadem ratione eodemque cum independentiae spiritu nonnulli ad suum privatum tribunal revocant etiam Societatis Constitutiones et Regulas, quibus omnes tam Superiores quam subditi tenentur, quaeque proinde, ab Ecclesia approbatae, iure meritoque ad obedientiam pertinent. Ex his autem Instituti praescriptis, quae proprio iudicio sibi utilia videntur assumunt, quae sibi non probantur reiiciunt, dictitantes ea non iam nostris temporibus esse accommodata, aut saltem aliis forte etiam nunc bona esse at certe non sibi. Atque ita « amore sui obcaecati » (1) in sua cogitandi et agendi ratione sese confirmant.

(1) S. P. IGNATIUS, *Epist. de obed.*, n. 8.

Inimicus autem generis humani, qua est astutia, conscientias horum sodalium tranquillas reddere curat, fallaci praesertim hoc argumento eos illusos tenens, velle se magna pro Dei gloria perficere, et talentis, quae Deus sibi largitus sit, plene uti ad salvandas animas, ac propterea se non posse ductui eorum se subiicere, a quibus non intelligantur et non modo ad progrediendum in via Domini ab iis iuvare non possint, sed potius impediuntur, per eosque talenta sua misere pessumdentur. Facile etiam huiusmodi sodales putant se solos optime perspicere rerum momentum et rationem, qua in varia sua officia et labores incumbere debeant; sibi que persuadent Superiores quidem immediatos ad ipsos regendos non esse aptos, Superiores vero mediatos, quippe qui longius absint, etiamsi apti essent, non posse verum sibi iudicium de his rebus efformare.

Perspectum sane omnes habemus, Reverendi Patres, quantum periculi ac detrimenti in falsis his principiis se abdat: quae si (quod Deus avertat!) in Societatem irrepant et diffundantur ita ut pedetentim plurimos e Nostris inficiant, Societas profecto non iam ea esset, quam S. P. Ignatius atque adeo Ecclesia ipsa voluit et fecit. Initiis igitur obsistendum est fortiter, ne sero medicina paretur. Et quamquam notissima quaeque dicturus sum, practica quaedam efficaciora media indicabo quae ad hoc malum a Societate avertendum aut certe, sicubi coeperit radices agere, radicitus evellendum iuvare poterunt.

* * *

Primum sit quaslibet opportunas occasiones studiose arripere, ut omnibus Nostris, potissimum autem Scholasticis, qua communibus concionibus qua privatis alloquiis, in memoriam redigatur totus splendor et valor virtutis obedientiae, qua humana libertas non modo non deprimitur, sed potius in sublime exaltatur. Et ratio et fides nos docet voluntatem nostram undequaque imbecillam esse atque ad malum proclivem, et, si sibi relinquatur, facile variis cupiditatibus obcaecari; unam vero Voluntatem exsistere omnipotentem, infinite sapientem infiniteque non Sibi modo sed etiam nobis bonam, cuius erit absolutus aeternusque triumphus, Dei scilicet voluntatem sanctissimam et semper adorandam. Et quoniam cum hac Voluntate, ratione ipsa impellente, intime uniamur oportet, si eius bonitatis et felicitatis participes esse velimus, quam magnum, Reverendi Patres, nos religiosi habemus bene-

ficium, quod saeculares vel eximiae virtutis viri sancte nobis invident, ut huic sanctissimae Voluntati per obedientiam semper artissime simus coniuncti: nostra enim obedientia non est exterior quaedam rerum praescriptarum executio humano intuitu praestita, sicut plerumque est inter mundi assecclas, sed obediendo Superioribus humanis, illum in iis intuemur (ut nos docet S. P. Ignatius), « propter quem et cui in omnibus obedimus, qui est Christus Dominus » (1). « Atque ita, — ut eiusdem Beati Patris Nostri verba mihi vobisque accommodem, — si non hominem externis oculis, sed Deum inspexerimus internis, haud sane grave fuerit nobis, voluntates nostras atque iudicia conformare ad eam regulam actionum nostrarum, quam ipsimet elegimus » (2).

Inimicus humani generis primos parentes nostros misere perdidit, iis falsam spem iniiciendo fore ut fierent « sicut dii » (3). Nos vero per eorum superbiam in servitutem peccati redacti sumus, siquidem peccatum, non libertas, at dura servitus dici debet; contra servire Deo non libertas modo, sed regnare est. Hi ergo, quos falsae independentiae fuco illusos dixi, non aliis liberiores sunt, at potius suae ipsorum imbecillae voluntatis servi, suasque vires misere pessumdant atque in ruinam, ni respiscant, vix non certo praecipites cadent.

Haec tam solida fidei principia, si saepe, si opportune in mentem redigantur, vix fieri potest quin omnes obedientiam maximi faciant et ab ea in omnibus se regi exoptent. Si de omnibus Christifidelibus dictum est aut saltem dici posse deberet: « Iustus meus ex fide vivit », quanto magis nos, Reverendi Patres, qui perfectioni evangelicae studere profiteamur, nos potissimum, qui Iesu nomine gloriamur et Ignatium, eximium obedientiae praeconem, patrem ac magistrum veneramur, id assequi nitamur oportet, « aspicientes in Auctorem fidei et Consummatorem Iesum » (4). Primum quod Spiritus Sanctus a Verbo Incarnato in mundum ingrediente factum commemorat, hoc est: « Tunc dixi: Ecce venio; in capite libri scriptum est de me, ut faciam, Deus, voluntatem tuam » (5). Et sane, natus extra domum maternam ex obedi-

(1) *Summar. Const.*, reg. 38.

(2) *Epist. de obed.*, n. 16.

(3) *Gen.*, III, 5.

(4) *Hebr.*, XII, 2.

(5) *Hebr.*, X, 7.

tia, in Aegyptum obediens fugit et inde obediens rediit, ac legibus quibus non tenebatur generosa obedientia sese subiecit. Eius vitam Nazarethana in domo per triginta annos abditam omnes novimus compendiose describi his paucis verbis: « Et erat subditus illis » (1). Apostolicos labores, doctrinam sublimem, miracula, totam demum Suam vitam publicam divinus ipse Magister huc refert: « Quae placita sunt ei [Patri] facio semper » (2); « Oportet me evangelizare regnum Dei, quia ideo missus sum » (3). Quin et modum nuntiandi hoc regnum Dei sibi a Patre praescriptum fideliter servavit, non loquens turbis sine parabolis « ut impleretur quod dictum erat per Prophetam dicentem: Aperiam in parabolis os meum » (4). Nec quievit Dux noster supremus et Rex, donec, completis omnibus quae de ipso scripta erant, dicere potuerit: « Consummatum est » (5). Immo, sicut ingrediens in mundum statim suam perfectissimam erga caelestem Patrem obedientiam professus est, ita etiam in atrocissimae mortis tormentis, Patris mandati memor, illud « consummatum est » non protulit donec illud ineffabile « Sitio » pronuntiasset, ut per prophetas de eo praedictum erat: vere « factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis » (6). Num fieri potest, Reverendi Patres, ut Societatis filii, Iesu Socii, haec scientes, haec recogitantes, haec serio meditantes, obedientiam toto corde non amplectantur in eaque excellere non cupiant? Qui aliter sentirent, nonne modicae fidei dici deberent? ad quorum fidem excitandam eamque ad pristinum robur reducendam profecto utilissimum erit aliquot de admirabili Christi obedientia meditationes sincera mente et seria voluntate instituere.

Domestica autem nobis non desunt exempla, quibus divina Christi obedientia ad nostram vitae rationem accommodata imitanda proponantur. Meminerimus heroicam Sancti Francisci Xavierii obedientiam, qua tantum fidebat Sanctus Parens Noster, ut

(1) LUC., II, 51.

(2) IOAN., VIII, 29.

(3) LUC., IV, 43.

(4) MATTH., XIII, 35.

(5) IOAN., XIX, 30.

(6) *Philip.*, II, 8.

eum e mediis Indici apostolatus laboribus Romam revocare se posse non dubitaret, unico misso verbulo « I ». Indefessum hunc Indiarum atque Iaponiae Apostolum scimus non solum dum in Europa vivebat sed etiam in dissitis quibusque locis, etiam Superioris atque adeo Legati Apostolici munere fungens, obedientiae directionem et ardentem exoptare et enixe petere et acceptam fideliter exsequi solere. Meminerimus Sanctum Ioannem Franciscum Regis et Sanctum Franciscum de Hieronymo, insperato Superiorum iussu recepto, vel fructuosissimas Missiones imperfectas reliquisse, ut in Collegia grammaticam docturi aliove minore ministerio functuri se reciperent. Meminerimus Beatum Petrum Fabrum, qui vitae sacrificium (ut in eius Missa legimus) ex obedientia Deo obtulit; quem plurimi alii, varia quidem ratione, sed eodem germano Ignatii Patris spiritu imbuti, sunt imitati. Et ne notissima quaeque de Sanctis regularum nostrarum observatione insignioribus recolam, meminerimus Sanctum Ioannem de Brébeuf, qui perpetuis mortis periculis obnoxius, durissimam inter Hurones vitam agens, hoc unum sibi cordi esse dicebat, ad hoc unum se aptum esse sentiebat, hoc unum optabat, ut semper et in omnibus ab obedientia regeretur tamquam a matre imbecillus puer; et Superiorum iudicio omnia sua vel sanctissima desideria subiiciebat, iisque moderanda relinquebat heroica illa vota, quibus perfectiora semper se electurum atque etiam se a gratia martyrii non retracturum spononderat.

Ceterum sanctitas quaevis, ubicumque demum inveniatur, obedientiae nota insigniri debet, ut vera sit et vera agnoscat: etiam antiquis Sanctis eremi incolis, qui, nullos Superiores religiosos proxime habentes, sibimetipsis quodammodo videbantur relictī, hoc sollemne habebant, ut in obedientia erga seniores quaererent certum signum divini Spiritus aliquem per singulares quasdam atque inusitatas sanctitatis semitas ducentis: nec est cur Rodericium nostrum assidue legentibus in memoriam redigam notissimum S. Simeonis Stilitae exemplum. Idem omnes asceseos atque sanae mysticae disciplinae magistri docent; idem, quod magis est, Sancti omnes divinis charismatibus insignes mira sua, etiam dum divina patiebantur, obedientia commendant: non ita pridem, ut unum afferam, in festo S. Iosephi a Cupertino legimus solam obedientiam eum ab exstasi revocare posse: « hanc quippe virtutem, — subdit Ecclesia, — eximio studio prosequere-

batur, dicere solitus se ab ea veluti caecum circumduci, et mori potius velle quam non obedire » (1).

Qui quidem Sanctus aliud quoque exemplo suo nos admonet, id est quot quantaque mira compleat huiusmodi obedientia ex fide: nam, parvo admodum cum esset ingenio praeditus, et litterarum humanarum paene experts, ita ut sacerdotio solum ex clara divina dispositione id volente insigniri potuerit, multo plus tamen quam plurimi alii doctiores in bonum animarum, obedientia duce, praestitit. Idem compluribus aliis Sanctorum fastis comprobatur; quin et nos ipsi quotidiana fere experientia quasi manu tangimus, quanta perficere possint vel modestissima quaeque talenta, dummodo plene a Superioribus, quicumque illi sunt, regi sinantur. Accedit quod, qui ita procedunt, magna semper et dulcissima illa fruuntur pace « quam mundus dare non potest ». Alii contra, qui sibi duces esse volunt, non modo hac pace privantur, sed etiam exterius non talia agunt (ut minimum dicam), qualia eorum talenta promittere videbantur.

Haec, quae a Superioribus ad obedientiae virtutem roborandam praestanda esse commemoravi, spiritualia quaedam sunt medicamenta, quibus plerique ad pristinam animae sanitatem, ut firmiter spero, revocari poterunt. Quae tamen si non sufficiant, si morbus altiores in aliquo radices egisse deprehendatur, meminerint Superiores se patres esse, et paterne quidem sed fortiter, ubi opus est, auctoritate sua uti debere. Fateor equidem hac in parte in quibusdam Provinciis aliquid desiderari; et, quod periculosius est, etiam haec Superiorum debilitas e falso quodam principio emanare: quasi « mentalitati » (quam vocant) huius temporis nonnihil profecto indulgendum sit, nervorum debilitati qua complures nunc laborant, aliquid sit concedendum; timent praeterea in peius adactum iri huiusmodi sodales, si rigidius cum iis ageretur. Falsi sane timores! nam ubique videmus, si paterna quaedam severitas inde ab initio adhibetur, eam plerumque optatum effectum sortiri, et ita multas vocationes sartas tectas servari; e contra falsam illam indulgentiam non unum perdidisse, quem demum e Societate dimittere debuimus. Idem dicatur de subditorum sanitate, cuius quidem maxime solliciti sint oportet Superiores, verum ne putent prudentem quandam severitatem, qua non

(1) *Brev. Rom.*, 18 sept., lect. V.

omnia ab aegrotis mentibus excogitata concedantur, valetudini nocumentum esse allaturam.

* * *

Ad hoc suave obedientiae iugum laeto animo ferendum, ad haec difficiliora Superioris officia erga aegrotas subditorum mentes praestanda, nobis pro cuiusque munere excitemento sint, Reverendi Patres, maximae praesentes Ecclesiae necessitates, gravissima animarum pericula, maius dilectissimae nostrae Societatis bonum procurandum; exemplo demum nobis sint ipsi acerrimi Ecclesiae hostes, cum semper verum sit « filios huius saeculi prudentiores esse filiis lucis in generatione sua » (1).

Nunc quidem multa ac mira in cordibus Christifidelium, iuniorum maxime, suaviter operatur omnipotens gratia Dei, et evidens Spiritus Sancti afflatus plurimas animas ad meliora charismata aemulanda invitat; sed etiam Satanases satellites suos congregat et impellit, sicut vix alias visum est, suumque virus ubique spargit, nulla orbis terrarum plaga immuni relictā, ita ut Ecclesiae ubique graves molestiae atque adeo vehementiores perturbationes non immerito timendae sint.

Quo efficacius possit Societas, pro sua virium tenuitate, in tantis necessitatibus humile Ecclesiae praebere auxilium, necesse prorsus est, Reverendi Patres, ut, quemvis vitae et operum individualismum (sit venia verbo), qui nostras vires dispergendo debilitat, generoso animo deponamus, et arctius in dies invicem uniamur: subditi cum Superioribus immediatis in quibus vividae fidei oculis Christum Dominum intueantur; Superiores locales cum Provinciali; Provinciales cum Praeposito Generali, qui, quantum in se est, cum primo nostro Superiore, Summo Christi in terris Vicario, mente et corde intime unitus esse conatur. Ita concordēs, sanctissimo Nominis Iesu vexillo contra hostes sublato, fortiter praelia Domini praeliabimur, et certarum victoriae promissionum, quibus roboratur Ecclesia Christi, copiose participes erimus.

Id profecto sacrificia nec pauca nec minima exigit; sed sine sacrificio, sine cruce, neque unio neque victoria haberi potest. Ceterum omnes Societatis filii, qui Iesu nomine digni esse velint, qui Sanctorum se filios esse meminerint, sacrificium sane non timent, maxime cum per illud ad maiorem Dei gloriam et ad re-

(1) Luc., XVI, 8.

gnum Christi magis magisque amplificandum aliquid se collaturus sperent.

Faxit Deus ut dum Societatis filii per singulos annos augentur numero, etiam merito semper augeantur, ut pacificus hic militum Christi manipulus ad multa patranda multosque perferendos labores ad minimum obedientiae nutum semper praesto sit. Amen.

IV.

ACTUS CONSECRATIONIS CORAM SS. CORDIS IESU MONUMENTO

NOMINE TOTIUS SOCIETATIS
A PATRE NOSTRO RECITATUS (1)

(29 septembris 1930).

Domine Iesu benignissime, qui unice infinita bonitate Tua impulsus, minimae huic Societati Tuo Nomine insignitae gloriosum munus peculiari quadam ratione committere dignatus es cultum et amorem erga dulcissimum Cor Tuum per totum orbem propagandi, humiles excipe gratias, quas hic, universae Societatis nomine, nos, eiusdem Societatis Iesu personam ex officio gerentes, toto corde ob tantum beneficium Tibi agere volumus.

En nos ad Tuum hoc simulacrum convenimus, quod Societas ad maius Tuum obsequium in summis Praepositi Generalis aedibus erigendum curavit. Firmam autem fovemus spem fore ut ex hoc glorioso throno, pro Tua in nos infinita bonitate, hanc domum quin etiam omnes Societatis domos benevolis semper oculis respicias easque, in perpetuam clientelam susceptas, ut Tuas semper custodias; toti vero Societati ad regnum Tuum amplificandum in quavis mundi plaga laboranti novas vires in dies infundere digneris, dulcissimis illis verbis semper eam confortans: « Salus tua Ego sum ».

(1) Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. III, fasc. VIII, pag. 483.

Aequum profecto erat, o benignissime Iesu, nos, quos ineffabilium Cordis Tui divitiarum, ut eas quaquaversus effundendas curaremus, copiosius participes fieri voluisti, nos, inquam, hunc singularem qualemcumque honorem, signo Cordis Tui in mundum elato, Tibi publice exhibere. At simul cum actione gratiarum exteriorisque hac venerationis significatione, volumus praeterea, universa Caelesti Curia de caelo nos intuente, testibus potissimum Beatissima Virgine Maria Matre Tua cum Sancto Patriarcha Ioseph ac Sancto Patre Nostro Ignatio cum B. Claudio de la Colombière, totius Societatis nomine, sollemnem iterare promissionem, qua olim Societas, laeta et grata dulcissimum mandatum sibi commissum de ore Tuo suscipiens, se illo munere fideliter et strenue et toto cordis ardore functuram spondit.

Tu vero, o Iesu benignissime, pro Tua immensa bonitate, copiosiores gratias ad hoc mandatum exsequendum in Societatem Tuam quotidie effundere digneris, ut Tuo spiritu Tuique amoris igne semper incensa, ad maiorem Dei gloriam in toto orbe procurandam etiam atque etiam indefessa laborare perseveret.

Fac ut nos omnes, quibus sub vexillo Tuo Nomine insignito militare dedisti, pro Te uno semper vivamus, qui solus es Vita vera; immo etiam, divinum Tuum beneplacitum semper et in omnibus adimplentes, in Corde Tuo semper vivamus, ut revera, coram Aeterno Patre Tuo, digni inveniamur, qui fideles Cordis Tui discipuli strenuique apostoli et nominemur et simus. Amen.

℣. Cor Iesu, flagrans amore nostri.

℟. Inflamma cor nostrum amore Tui.

OREMUS.

Deus qui nobis, in Corde Filii tui, nostris vulnerato peccatis, infinitos dilectionis thesauros misericorditer largiri dignaris: concede, quaesumus; ut illi devotum pietatis nostrae praestantes obsequium, dignae quoque satisfactionis exhibeamus officium. Per eundem Christum.

73.

30 octobris 1930.

Mittuntur documenta ad Congregationem Procuratorum nuper celebratam pertinentia.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ut omnia quae ad Procuratorum Congregationem nuper celebratam pertinent simul collecta habeantur, integrum *Memorabilium* fasciculum de ea edendum curavi, in quo etiam duae meae adhortationes ad PP. Procuratores inveniuntur.

Itaque, dum hi fasciculi ad omnes Societatis domos hinc recta (secundum morem) mittuntur, ne gravetur R. V. omnibus domorum Superioribus commendare ut, praeter «communes Societatis nuntios» initio fasciculi positos, qui laudabiliter multis in locis legi semper solent, utraque illa adhortatio ad mensam legatur, earumque saltem praecipua capita etiam Fratribus Coadiutoribus explicentur. Velit praeterea R. V. cum suis Consultoribus attente perpendere num in sua Provincia aliquid illius periculi adsit, quod in iisdem adhortationibus a Societate totis viribus arcendum edixi, et opportuna ei remedia aut munimina obicere nitamini.

Sacratissimum Cor Iesu, cui una cum Patribus Procuratoribus omnium Provinciarum ex officio personam gerentibus, universae nostrae Societatis consecrationem et promissionem iteravimus, ut in eodem *Memorabilium* fasciculo narratur, dignetur magnificas promissiones fidelibus Cordis sui cultoribus et promotoribus factas copiosius in dies erga nos adimplere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Alphonsi Rodriguez,

30 octobris 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

74.

13 novembris 1930.

Missiones pristinae Provinciae Missouriianae inter Missouriianam et Chicagiensem Provincias distribuuntur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quo tempore decreta est Provinciae Missouriianae divisio in duas Provincias, Missouriianam et Chicagiensem nuncupatas, provisum fuit ut Missiones exterae, quae antiquae Provinciae Missouriianae concreditaе erant, interim a Praeposito Provinciae Missouriianae administrarentur, sed utrique Provinciae commissae intelligerentur, ab utraque ex aequo adiuvandae, donec commode praeparari posset illarum inter duas Provincias stabilis distributio. Nunc autem, utriusque Provinciae adiunctis et viribus necnon ipsarum Missionum necessitatibus attente perspectis, opportunum videtur ad definitivam harum Missionum distributionem procedere, easque alterutri illi Provinciae singillatim curandas et administrandas concedere.

Itaque re diu multumque coram Deo perpensa, sententiis eorum ad quos pertinet auditis, adhibitis etiam in consilium PP. Assistantibus iisque approbantibus, pro muneris nostri auctoritate ea quae sequuntur in nomine Domini decernimus:

1. Missio de Belize et Missiones inter Indos in Statibus Dakota Meridionali et Wyoming, prout hucusque exstiterunt ac nunc ipsum constituuntur, deinceps tamquam uni Provinciae Missouriianae adscriptae habeantur; Missio vero Patnensis, a Provincia Missouriiana separetur et ad plenam iurisdictionem Praepositi Provinciae Chicagiensis transferatur, cui Provinciae haec Missio posthac definitive accensenda sit.

2. Socii unius Provinciae, qui in Missione alteri Provinciae concredita laborant, huic Missioni adscripti atque huic alteri Provinciae applicati censeantur. Socii vero in Missione Patnensi nati, vel in ipsa Missione Societatem ingressi, ad Provinciam Chicagiensem simul cum Missione definitive transcribantur.

3. Singulae Missiones sibi retineant bona mobilia et immobilia quae Societatis sunt et nunc ab iis possidentur, necnon debita quibus forte gravantur.

4. Cum Missio Patnensis, ut debito modo evolvatur, maiori tam Missionariorum quam subsidiorum copia indigeat, ne Provincia Chicagensis recens erecta nimio onere obruatur, interea per aliquot annos fraterno Provinciae Missourianae auxilio sublevetur.

5. Dubia, si qua forte oriantur in quaestionibus particularibus solvendis, Praepositi Generalis erit, auditis Provincialibus, dirimere.

6. Omnia, quae hic statuuntur, plenam suam vim consequantur inde a proximo die festo Epiphaniae Domini, 6 ianuarii 1931, quo die in omnibus utriusque Provinciae ac in praecipuis saltem Missionum domibus hoc nostrum decretum ad mensam de more legatur ac promulgetur.

Dignetur Dominus Noster, qui est Lumen Gentium, haec quae decernimus rata de caelo habere, et fervidum spiritum apostolicum effundere in omnes utriusque Provinciae socios, ut aucto bonorum operariorum numero, messis quoque animarum in dies augeatur.

Datum Romae, die festo S. Stanislai Kostka, 13 novembris 1930.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI,
Praep. Gen. Soc. Iesu.

JOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

75.

21 novembris 1930

Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro R. P. Ladislao Jankiewicz, Assistente Slavico, vita functo.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Hodie mane, paulo ante horam 5, illucescente die festo Praesentationis B. M. V., sanctis morientium Sacramentis iam die 3 octobris munitus, inter adstantium preces, pie in Domino quievit R. P. Ladislaus Jankiewicz, Assistens Slavicus, aetatis anno 48, Societatis 33.

Ortus Chrość in dioecesi Cracoviensi die 1 iulii 1883, Societatem ingressus est Staraviesiae, in Provincia tunc Galiciana dein Poloniae nuncupata, die 2 iulii 1898, et sollemnem quatuor votorum professionem fecit die 15 augusti 1916. Ingenio haud mediocri praeditus, iam ante theologiam in scientiis naturalibus docendis biennium est occupatus; post tertiam probationem vero septem annos philosophiam Nostros docuit. Cum, ob insignem pietatem et prudentiam et singularem in Scholasticis etiam spiritu dirigendis peritiam, optimam de se opinionem fecisset, anno 1922 Magister Novitiorum renunciatus est. Mox tamen, quo propius ad maiora regimina pararetur, anno 1923 Praepositi Provincialis Socius est factus, eoque munere egregie functus est, donec anno 1925, administrativa quam vocamus Provinciae Poloniae divisione die 10 octobris peracta, Regionem Poloniae Minoris ut Viceprovincialis proxime regendam suscepit.

Demum, a die 15 augusti 1926, quo die pristina Poloniae Provincia in duas Provincias divisa est, Pater Jankiewicz primus suae Provinciae Poloniae Minoris Praepositus fuit. Quo in munere adeo se omnibus probavit, ut, inopinate e vivis erecto P. Iosepho Sawicki, Poloniae Maioris et Mazoviae Praeposito, illi Provinciae iam non suae anno 1928 praefectus sit, quam magna cum satisfactione sesquiannum rexit.

Interea, Assistentia Slavica instituta, visum est Patrem Jankiewicz ut primum eius Assistentem omnium Praepositorum

Provinciarum approbationi proponere: quod cum factum esset et affirmativa suffragia advenissent, die 16 iunii 1929, eo ipso die quo P. Claudio de la Colombière Beatorum honores tribuebantur, P. Ladislaus Jankiewicz primus Assistens Slavicus renuntiatus est.

Verum huic muneri, ad quod se aptissimum esse perbrevis quidem sed optimo experimento comprobavit, Deo sic disponente, potius ostensus quam datus dici potest: vix enim Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae regimen deposuerat necdum Romam venerat, cum gravissimo tentari coeptus est morbo, qui eum ad mortem adegit. Omnibus medicinae industriis frustra tentatis, cum eum procul dubio cancre, ex stomacho laborare medici assererent, chirurgicam incisionem ut extremum remedium subiit Cracoviae die 7 decembris anni superioris, qua circiter tres stomachi partes ei abstractae sunt. Praeter spem paulatim convalescens, cum primum vires aliquantulum se recuperasse sensit, enixis precibus impetravit ut Romam ad suum munus exercendum veniret. Venit itaque paulo ante festa Paschalia huius anni et magno cum animi ardore Assistentis officium suscepit. Sed iam mense augusto haud dubia pristini redeuntis morbi signa apparere coeperunt. Beatus Andreas Bobola, Assistentiae Slavicae Patronus, cum domi tum in illius Assistentiae Provinciis fervide invocatus, pium clientulum sibi addictissimum, et divinae voluntati tranquille subiectum ad exemplum, maluit secum in caelum adducere, ubi carissimae Assistentiae validius profecto adesse perget.

Quod igitur iam pridem more receptum et a Congregatione IX decreto 21 firmatum, Congregatio Generalis XXVII iterum edixit (Coll. Decr. d. 290, 7°; Epit. n. 854 § 2, 7°), id R. V. indicendum curet: nimirum ut, praeter usitata suffragia in Romana et utriusque Poloniae Provinciis peragenda, singuli sacerdotes pro eius anima in Assistentia quidem Slavica tria Sacra faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt totidem Missas, Communiones et coronas seu tertias Rosarii partes offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 novembris 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in X.to

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Quaedam ad litteras ex officio scribendas pertinentia et alia id genus in memoriam rediguntur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quae de litteris ex officio scribendis in Instituto praescribuntur, ea ad bonum Societatis regimen tanti momenti semper sunt habita, ut identidem a Societatis Secretariis in memoriam Nostrorum revocata sint, eorumque plena exsecutio iterum atque iterum commendata.

Meorum igitur decessorum exempla secutus, Patre Nostro ultro approbante, opportunum duco aliqua saltem ex his praescriptis (etiam reliquis tamen omnibus, ut patet, suam vim plene retinentibus) in memoriam revocare. Qua occasione utens, quaedam alia tangam, quae, etsi proprie ad hoc litterarum commercium non pertineant, tamen cum his praescriptis satis coniuncta videntur.

1° Litterae « soli » ea tantummodo contineant, quae revera secreto opus habeant neque indigeant ut cum aliis communicentur, ad separatam epistolam remissis iis aliis rebus, quae talia non sint (Epit. n. 871 § 2; « *Practica quaedam ad Formulam scribendi* » n. 6 § 3).

2° Hae autem litterae semper sub duplici involucro mittantur, et vox « soli » interiori tantum involucro perspicuis characteribus inscribatur, non vero exteriori involucro, quod nullum signum peculiare praeter consuetam inscriptionem habere debet (*Practica* n. 6 § 3): alioquin enim facile exteriorum tabellariorum curiositas excitaretur. Experti loquimur: nam aliquando similes litterae, etiam valde reservatae et reservandae, cum claro manumissionis indicio ad nos pervenerunt.

3° Litterae de negotiis ad ipsum Praepositum Generalem destinentur; et de singulis negotiis, praesertim si maioris sint momenti, distinctis epistolis scribatur (Epit. nn. 870, 871 § 1; *Practica* nn. 5, 6 § 1).

4^c Si quando in Provincia aut in aliqua eius domo quidpiam accidat notabiliter extra communem rerum ordinem, Praepositus Generalis tempestive, plerumque a Praeposito Provinciali, certior fiat, ne Pater Noster rem primum sciat a publicis ephemeridibus aut ab externis, quod sane non decet: si autem res ferat, etiam plena de illo eventu relatio deinde conficiatur et ad nos mittatur (Cfr. Epit. n. 863; cfr. *Practica* n. 7). — Idipsum Praepositus Provincialis commendare velit Superioribus localibus pro casibus, in quibus rem per Provincialem referre longius esset et incommodum. — Vehementer autem commendo, ut Relator «Memorabilium», qui in singulis Provinciis designari debet (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1921, pag. 325), cum eorundum «Memorabilium» Redactore hic in Curia degente frequenter communicet, quae memoria digna videantur, et identidem de quibusdam maioribus operibus pleniore relationes mittat.

5° Localibus item Superioribus, opportuna quadam occasione, v. gr. tempore annuae visitationis, in memoriam redigat quam utile sit, non modo pro universali Societatis regimine, sed etiam in bonum singularum Provinciarum et domorum, ut litterae ex officio statis temporibus ad Generalem scribendae non pro forma fiant sed secundum normas in Instituto et in libello «*Practica quaedam etc.*» traditas, et, quantum fieri potest, pleniore sint, nec solum de rebus agant quae correctione indigent aut molestiam pariunt, sed etiam bonum narrent quod Nostri, Deo adiuvante, operantur in vinea Domini, et id quidem non generalioribus dumtaxat formulis, sed ad concreta et particularia pro rerum momento descendendo, non omissis personarum nominibus; semper autem de disciplina domestica et Nostrorum vita spirituali accurate referant oportet (Epit. n. 869; *Practica* n. 20).

6° Praepositi autem Provinciales sciant Patri Generali in regenda Societate magno esse auxilio litteras illas menstruas, de quibus agitur n. 865 Epitomes; ideoque velit R. V. eas et fideliter singulis mensibus mittere et ita exarare ut revera «Generalis omnium rerum personarumque statum, quantum fieri possit, ante oculos habeat» (Epit. *ibid.*; cfr. etiam *Practica* n. 7).

7° Curet R. V. ut per se vel per P. Socium, data occasione sed satis tempestive, nobis significetur num et quando novi Superiores (praesertim ii qui a Patre Generali litteras patentes accipiunt) regimen inierint, ne, ut saepe fit, postquam hinc decreta

missa sunt, per longum tempus ignoremus quid tandem de iis factum fuerit. Idem dicendum de facultatibus hinc missis ad aliquem dimittendum e Societate.

8° De promovendis vero ad gradum, si nihil occurrat diversum ab iis quae in decreto Patris Nostri statuta sunt, satis erit statim post ultima vota formulas votorum et renuntiationum ad nos mittere, et pro dilatis peculiaria suo tempore folia conficere pro nova propositione.

9° De singulis Nostris in Provincia vita functis praescribitur in Epitome (n. 275 § 1) ut « Generalis statim a Provinciali certior reddatur ». Id autem praestari potest mittendo ad Secretarium Societatis illum eundem nuntium, quo indicuntur suffragia in Provincia, aut alia simili ratione ex officio; non sufficit vero ut talis nuntius mittatur privato cuidam Patri vel Fratri e propria Provincia, qui forte in Curia nostra degat, quamquam non improbatur, immo profecto decet ut etiam hi Provinciae socii a proprio Provinciali de mortuis suae Provinciae nuntium accipiant. Pro quibusdam vero primariis prorsus Provinciae Patribus, maxime si, ob graviora munera quibus olim functi sint aut actu fungantur, Patri Nostro valde noti aestimentur, non abs re erit nuntium per telegramma ad nos mittere.

10° Illud praescriptum, quo iubetur ut e scriptis defunctorum seligantur « litterae Superiorum maiorum et Assistantium eaeque a nemine lectae ad hos remittantur » (Epit. n. 276 § 3), de solis litteris privatis et personalibus intelligi debet; non vero de litteris aliisve documentis ex officio acceptis, quae in archivio domus vel Provinciae accurate servanda sunt.

11° Litterae circulares quae dicuntur, seu toti Provinciae communes, quas identidem peculiaribus quibusdam occasionibus Praepositus Provincialis forte scribat, etiam cum Patre Generali, uno saltem misso exemplari, statim communicentur ad notitiam, ut alias iam praescriptum est (*Acta Rom.*, vol. III, 1919, p. 82).

12° R.^{ae} V.^{ae} in memoriam quoque redigo illud, quod ante octo annos, litteris die 15 novembris 1922 ad omnes Provinciarum Praepositos datis, Pater Noster praescripserat: « Ne permittat R. V. ut ulla in posterum vita S. P. Ignatii vel historia libri Exercitiorum in lucem edatur, nisi prius sententiae censorum Provinciae Romae missae et approbatae fuerint ». Ut patet, simul cum

censuris manuscriptum quoque mittendum est ut suprarevisio, plene cognita causa, accuratior fieri possit.

13° Item haud raro oblivioni datum experimur praescriptum de statim mittendis Romam duobus exemplaribus (tribus vero si agatur de rebus historicis Societatis) « omnium librorum qui sint alicuius momenti » atque etiam « ephemeridum et periodicorum, quae sub Nostrorum quacumque directione eduntur » (Epit. n. 894 § 2). Id vero aperte praescribitur non modo de prima librorum editione, sed etiam de singulis posterioribus eiusdem libri editionibus. Sciant autem ii, quorum interest, unum ex his exemplaribus sive librorum sive ephemeridum Patri Nostro exhiberi et deinde nostrae Bibliothecae destinari, quae omnia Societatis opera typis edita complecti deberet; alterum exemplar proprio Assistenti offerri; tertium (si de rebus historicis Societatis agitur) aut Archivo aut Bibliothecae Scriptorum applicari. Quae omnia, quo fidelius distribui possint, inscribantur tantum Patri Bibliothecario (nomine officii non personae adhibito) ea ratione, quae nuper in catalogis indicata est, ad vectigalia portorii vitanda. Si quis alia exemplaria aliis Patribus domi distribuenda addere velit, tutius esset ea separato involucro iis mittere, ne cum exemplaribus ex officio mittendis confundantur. Ad haec omnia accurate praestanda, ut alias iam praescriptum est, decernat Praepositus, quibusnam in sua Provincia huius ordinationis exsecutio sit demandanda, utrum videlicet ipsis auctoribus vel redactoribus an potius (si de libris agitur) Socio ipsius Praepositi Provincialis (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1919, pag. 84, IX).

14° Si quid in istis regionibus vulgetur et diffundatur aut aliunde istuc passim mittatur contra Societatem, velit R. V., ut alias non semel commendatum est (cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 116; vol. VI, 1928, pag. 66, etc.), ea colligere et ad nos mittere, si fieri potest, aut saltem nos de huiusmodi Societatis impugnationibus et diffamationibus certiores facere, non solum generice, sed singulatim de his referendo. Multum enim iuvat ut totum id, quod contra Societatem nostri adversarii ubique moluntur, hic prae manibus aut saltem prae oculis habeamus, quo facilius harum persecutionum originem et centrum investigemus atque adeo efficacius iis obsistere nosque defendere possimus.

Ne gravetur R. V. haec rerum capita, sive ex toto sive ex parte, cum iis omnibus communicare, ad quos pertinere possunt,

et gratissimi erimus, si accurate, ut solet, ea exsequenda curet
atque urgeat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1930.

R.^{..} V.^{..}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

77.

1 ianuarii 1930.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIALES ET SUPERIORES MISSIONUM AMERICAЕ LATINAE.

REVERENDE IN XTO. PATER :
P. XTI.

R.^m V.^m non latet Protestantes summa alacritate inter Catholicos Americae Latinae doctrinas suas, verbo, scriptis, scholis aliisque pluribus modis, propagare; et magno conatu, prohi dolor! non sine exitu, contendere fideles a vera Christi Ecclesia abducere.

Constans et gloriosa est Societatis Iesu traditio, Nostros strenue semper et ubique terrarum Novatoribus restitisse, quam traditionem inviolatam servare debemus, et bellum quod olim in Europa, nunc vero in amplissimis Americae Latinae regionibus, Protestantes Ecclesiae Christi indixerunt, strenue ibi gerere.

Ad hoc tantum opus ea media adhibere debemus, quae a Patribus nostris accepimus summopere semper efficacia fuisse, quin nova praetermittamus quae vel experientia vel praecipue auctoritate Sanctae Sedis sancita sunt.

Christianam ergo doctrinam pueros imprimis diligenter docere debemus; centra catechistica per nos vel iuvenes Sodales nostros instituere, in illis locis ubi liberius Protestantes grassantur; per claram et constantem veritatum Fidei e suggestu expositionem, adversariorum errores refutare; per ephemerides nostras, immo et per folia periodica, eorum petulantiam calumniasque retundere; iuvenes ab ipsis alleetos aptis adhibitis mediis ad meliorem frugem convertere; catholicos laicos, ad mentem Summi Pontificis ut et ipsi pro viribus concurrant, excitare ad tantum malum avertendum; uno verbo ea omnia facere.

quae animarum zelus, amor in Christum Regem, fidelitas erga Ecclesiam, maiorque Dei gloria nobis suggerere possunt.

Ut autem haec omnia bene coordinentur et ut resistentia quo melius ordinata validior fiat, optarem ut R.V. aliquem aptum designaret Patrem, etiamsi necesse sit eum ab aliis muneribus exonerare (rem enim puto summi momenti esse), qui diligenter investiget quid Protestantes faciant, quid moliantur, quot scholas et Collegia regant, alumnos doceant, nosocomia statuerint, missiones apud indigenas fundaverint, et ita porro, nec praetermittat R.V. ea innuere quae ipsi, bene omnibus perpensis et re Deo commendata, opportuniore videantur ad Protestantium conatus compescendos. Praeterea ad me singulis annis referat quid a Nostris in Provincia vel Missione factum fuerit ad averruncandam pestiferam luem protestanticam; nec deerit hic Romae Pater a me designatus, qui haec omnia colligat, aliaque per multa, ita ut valeat, in quantum fieri possit, omnes adiuvere (1).

Commendo me ss. SS.

Romae, 1 ianuarii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

78.

10 martii 1930.

Pater Noster gratias agit et gratulatur alumni et ex-alumni Collegii Mangalorensis S. Aloisii (Miss. Calicut., Prov. Ven.) occasione quinquagesimi anni a Collegio condito.

AD ALUMNOS, ANTIQUOS ET PRAESENTES,

COLLEGII MANGALORENSIS S. ALOISII.

GENTLEMEN:

With feelings of sincere and deep appreciation I write to thank you for the precious gifts which you sent to me on the occasion of the Golden Jubilee of your Alma Mater, as a testimonial of your devotion and gratitude to the Society of Jesus. The beautiful ivory cabinet with its exquisite carvings forms a most appropriate souvenir of the im-

(1) Hoc munere nunc fungitur P. Camillus Crivelli (Prov. Mexic.), alter pro Assistentia Hispaniae Secretarii Societatis Substitutus.

portant event which it commemorates, portraying as it does so artistically the present imposing college and magnificent church, together with the likenesses of those noble sons of the Society of Jesus, Monsignor Pagani, first Bishop of Mangalore, and Father Willy, first Rector of the college, whose prophetic vision and heroic courage fifty years ago made the present flourishing institution possible.

Especially consoling are the words which you address to me on the accompanying tastefully-illuminated parchment. You feelingly call my attention to the fact that for these many years the Fathers of our Society have devoted themselves in your midst to the grand work of Christian Education. You add your eloquent testimony that not only have the labors of the Jesuit Fathers of St. Aloysius been gratefully appreciated, but that they have been productive of great good, and have successfully attained the end proposed by the founders of the college.

For it is the purpose of the colleges of our Society to give, together with a thorough intellectual training, a moral and spiritual formation that will prepare their students to be at one and the same time good and loyal citizens, and staunch and well-instructed Catholics. You assure me that thousands of ex-Aloysians are such, and this assurance is most gratifying, as is also the mention you make of the part which the Sodality of Our Lady has had in fostering vocations to the priesthood, and in developing a zealous body of laymen, imbued with the spirit of « Catholic Action ».

Let me assure you that your thoughtful message of filial gratitude and appreciation has given me great pleasure. I thank you very sincerely for it, and I gladly send you the fatherly blessing which you request. I need hardly say that the Society of Jesus will spare no pains in order to continue the good work which has met so generous a response in Mangalore. May the splendid results achieved by the past and present students of St. Aloysius College serve as an inspiration to all Aloysians of the future, that they too may ever be worthy sons of Alma Mater, ready and willing to do valiant service « *Pro Deo et pro Patria* »!

With sentiments of paternal affection,

Rome, March 10, 1930.

Yours devotedly in Jesus Christ

WŁ. LEDÓCHOWSKI
General of the Society of Jesus.

De Congregationibus Marianis iuvandis et fovendis in Gallia.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ASSISTENTIAE GALLIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE,

P. CH.

Votre Révérence a lu le discours par lequel le Souverain Pontife, accueillant l'hommage des Congrégations d'hommes et de jeunes gens, leur a manifesté une particulière tendresse et leur a prodigué les plus magnifiques éloges pour leur esprit et pour leurs œuvres traditionnelles (1). Cet encouragement suprême nous fait un devoir de correspondre à l'estime et à la confiance de l'Eglise par un redoublement d'effort pour le progrès de nos Congrégations dans la vie spirituelle, mariale et apostolique.

La France a eu certainement une belle part dans ce grand mouvement d'hommage, puisqu'elle venait au troisième rang des diverses nations quant au nombre des Congrégations signataires de l'adresse, bien quelle ne fût qu'au septième quant à celui des congréganistes. Je tiens à vous exprimer mon contentement du succès et mon espoir de voir réaliser de nouveaux progrès.

C'est en vue de ces progrès que je juge utile de vous faire, à l'occasion de votre réunion à Paris et en préparation à celle de Rome, quelques recommandations pratiques, les unes visant l'action générale des Secrétariats dans les quatre Provinces, les autres concernant les Congrégations de Collèges, dont, à cause de l'importance du sujet, je traite dans une lettre distincte.

Le Secrétaire ou Promoteur des Congrégations a dans la Province un rôle fort important et de grande conséquence : si ce rôle est rempli comme il doit l'être, ce ne sont pas seulement les Congrégations qui en bénéficient, mais toute la Province, assurée de trouver parmi les congréganistes, les meilleurs auxiliaires de son activité dans les œuvres et le ministère apostolique et même d'excellentes recrues pour le noviciat.

Mais il est clair que les résultats souhaités ne peuvent être obtenus que si les Secrétaires sont à la hauteur de leur tâche et en mesure de la remplir. Il faut donc les choisir avec soin et discerner, préparer à l'avance, ceux qui pourront les assister d'abord en se formant à bonne école et leur succéder un jour. Il faut aussi qu'ils soient assez

(1) V. supra, pp. 436-449.

dégagés d'autres besognes pour se consacrer, sinon exclusivement, du moins principalement à celle-ci. Elle réclame du temps, des soins, de la liberté d'esprit car, parmi les plus puissants facteurs de succès, on doit compter les relations personnelles par correspondance et par entrevues, les services rendus. Il faut enfin qu'ils se sentent appuyés par la sympathie et le concours de tous les Nôtres, trouvant en tous. Supérieurs, hommes de Collèges, d'œuvres, de ministères, leurs meilleurs collaborateurs.

Un des instruments les plus efficaces de leur action est la revue : en France les « Cahiers Notre Dame ». Il est évident que la charge d'une revue de ce genre est lourde et ne peut reposer sur les épaules d'un seul homme. Ces « Cahiers » sont au service non d'une œuvre particulière, personnelle, mais d'une œuvre d'intérêt général et vraiment nôtre : il est juste que les Provinces s'unissent pour les soutenir effectivement. Soutien moral d'abord, en sorte qu'ils obtiennent la faveur à laquelle ils ont droit et qu'ils mériteront d'autant mieux qu'on facilitera leur progrès ; soutien actif en leur procurant l'aide fraternelle de coopérateurs attitrés ; soutien financier qui dégage celui qui les dirige de la préoccupation supplémentaire et paralysante de trouver par lui-même au jour le jour les ressources nécessaires. Vous aurez à cœur, j'en suis sûr, de fournir ce triple soutien qui, souverainement précieux pour l'œuvre, sera pourtant, réparti entre les Provinces, un effort bien léger.

J'ai parlé de la nécessité du concours de tous les Nôtres. Je sais que je puis compter sur le zèle de Votre Révérence pour le stimuler et sur leur bonne volonté pour le prêter. Aidez-les à bien comprendre nos Congrégations, à se convaincre de leur valeur très actuelle. De leur côté, libres de toute tendance individualiste dans l'apostolat, ils s'affectionneront aux œuvres communes, comptant sur la grâce de notre vocation et sur la bénédiction promise à l'obéissance.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos ss. SS.

Rome, le 15 avril 1930.

Votre serviteur en Notre-Seigneur

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

80.

20 aprilis 1930.

Mittitur instructio de Seminariis Minoribus Societatis pro Provinciis Italiae.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ITALIAE.

REVERENDO IN CTO. PADRE:

P. C.

La necessità di promuovere, con l'aiuto della grazia divina, le vocazioni alla Compagnia si fa ogni giorno più evidente, a misura che le opere antiche si sviluppano e che in tutte le parti del mondo di continuo altre nuove vengono offerte o imposte alla Compagnia. Che Gesù Cristo N. S., il suo Vicario in terra e i Vescovi di tutto il mondo si degnino valersi dell'opera della nostra minima Compagnia, è un fatto che deve riempirci il cuore di umile riconoscenza, e nello stesso tempo deve spingerci a cooperare con la divina grazia, perchè un numero maggiore di giovani scelti ascolti la chiamata del Re Eterno e Signore Universale.

Questo bisogno di adeguare il numero degli operai al lavoro, dei soggetti alle opere a cui la Compagnia viene chiamata, si sente più acutamente in Italia, la quale, essendo vicina alla Cattedra di San Pietro, deve mettersi in grado di partecipare più largamente alle opere di interesse generale della Chiesa. E' ben vero che, da parecchi anni a questa parte, l'Assistenza d'Italia presenta una percentuale di aumento assai consolante, ma resta ancora molto cammino da fare. I risultati sinora ottenuti devono spronarci a conseguirne dei migliori nei prossimi anni, e per questo non saranno mai abbastanza raccomandati i mezzi sapientemente inculcati dal P. Francesco Saverio Wernz nella sua lettera ai Provinciali d'Italia « De excitandis iuvandisque vocationibus ad Societatem » (cfr. *Acta Rom.*, vol. I, 1911, pp. 138-142).

Bisogna pregare, lavorare e credere possibile che si possano avere vocazioni dai nostri Collegi, a cui principalmente la Compagnia in tutti i tempi ha dovuto il suo incremento (Epit., n. 376). Le Congregazioni Mariane, gli Esercizi chiusi alla gioventù, le escursioni apostoliche dei nostri Operai, la propaganda missionaria, devono maneggiarsi come leve per smuovere l'indifferenza,

più apparente che reale, dei giovani studenti verso una vita di lavoro e di rinunzie al servizio del Divino Maestro. E se da parte delle famiglie si sollevano difficoltà ed ostacoli, non bisogna perdersi di animo, nè rassegnarsi passivamente. Bisogna invece illuminare la pubblica opinione, dissipare i pregiudizii, mostrare che il Sacerdote e il Religioso è il più bel fiore e frutto che possa dare l'albero familiare; prospettare anche, senza esagerazioni e senza intemperanze, ma con chiarezza e con vigore, i divini castighi a cui si espongono le famiglie che ingiustamente ostacolano la vocazione dei loro figliuoli. Usando questi mezzi tradizionali della Compagnia, è lecito sperare, col divino favore, che un numero maggiore di giovani scelti possa essere ammesso direttamente al Noviziato.

Le attuali condizioni dell'Italia però giustificano la convinzione dei Prepositi Provinciali che oramai non si possa fare a meno dei Piccoli Seminari. Basta infatti riflettere all'alta percentuale che vanno prendendo gli Scolastici provenienti dai Piccoli Seminari sul numero totale degli Scolastici delle cinque Province dell'Assistenza, per convincersi della grande importanza a cui assorgono tali istituzioni.

E questa importanza hanno ben compresa i Prepositi Provinciali d'Italia, i quali, specialmente in questi ultimi anni e non ostanti le mille difficoltà che incontrarono, hanno fatto assai per migliorare le condizioni dei Piccoli Seminari. Di questa buona volontà, di questo sforzo sono loro sinceramente grato.

Per questa stessa ragione hanno pure ultimamente dimandato con insistenza, che io tracciassi una Istruzione sui Piccoli Seminari, e di buon grado ho aderito a questo desiderio.

Mando pertanto, con questa mia lettera, l'Istruzione desiderata, facendo osservare che, se l'Istruzione viene detta *temporanea*, ciò non significa che non se ne debba curare con tutta fedeltà l'esecuzione. Vuole solamente significare che l'esperienza, che ci darà la sua esecuzione pratica, potrà indurci in seguito a meglio perfezionarla.

Inoltre credo utile accennare qui ad alcuni punti, che non vengono toccati nell'Istruzione.

So che in tre Province d'Italia, dopo circa sei mesi dall'ingresso, si suol far pronunziare agli alunni una promessa, che vien chiamata « apostolica » o di « perseveranza ». Nelle altre due

Province non esiste alcuna promessa del genere. Dove la « promessa » esiste e si trova utile come un mezzo di verificare a tempi stabiliti se l'alunno persevera nel proposito di entrare in Compagnia, può continuarsene l'uso. Però dovrebbe farsi solo dagli alunni che sono alquanto maturi di età e di senno, e che si possa supporre si diano veramente conto di quello che fanno.

Convieni pure che la « promessa » non sia pronunziata innanzi al Santissimo esposto, e che non si dia ad essa una troppo grande solennità, affinchè gli alunni capiscano bene che, se non si sentono chiamati, sono liberi di andarsene, come sono liberi i Superiori di dimetterli.

L'uso vigente quasi dappertutto in Italia è che il Piccolo Seminario si chiami « Scuola Apostolica » e che gli alunni siano chiamati « Apostolici » in una Provincia ed « Apostolini » nelle altre quattro. Mi si domanda se sia lecito conservare tali appellazioni, tanto più che esse dall'uso sono rese care sia ai Nostri come agli amici e benefattori della Compagnia.

Innanzitutto nel Catalogo deve conservarsi o introdursi il titolo ufficiale e giuridico, già sancito dall'Epitome (n. 29 § 1, 3°), di « *Seminarium Minus Societatis* ». Inoltre deve essere chiaro che tali istituzioni « *vocationibus ad Societatem praeparandis inserviunt* » (Epit., l. c.). Salvi questi due punti, nulla vieta che, dove si trovi utile o necessario, nell'indirizzo postale e nell'uso comune si adoperino le appellazioni di « Scuola Apostolica » per l'istituzione e di « Apostolici » per gli alunni, il quale ultimo termine sembra preferibile, perchè più serio e più virile, al vezze-giativo di « Apostolini ».

A conclusione di questa lettera, vivamente esorto i Prepositi delle carissime Province italiane che con forze unite si applichino ad organizzare, a norma della Istruzione, i Piccoli Seminari, badando particolarmente a due cose: la scelta degli alunni e la scelta dei Nostri ad essi preposti. Non ostante la penuria di mezzi e di soggetti, siano pieni di fiduciosa speranza nell'aiuto che il Signore darà largamente, mediante la intercessione del N. S. P. Ignazio, dei tre Santi Giovani e della bella corona di Santi e di Beati dell'Assistenza d'Italia. Ed avendo io tante volte sperimentato l'efficacia delle sante Messe che il S. P. Ignazio volle fossero a disposizione del P. Generale e nelle quali insegnò a riporre la più grande fiducia nei negozi d'importanza per

il bene della Compagnia, offro mille sante Messe, affinchè i Piccoli Seminari dell'Assistenza d'Italia si sviluppino sempre meglio e diano tale numero di scelti soggetti, che le Province italiane, non solo possano bastare a sè stesse ed alle grandi opere loro affidate dalla divina Provvidenza, ma anche possano dare uomini alle diverse Missioni ed aiutare le altre Assistenze, secondo le antiche e gloriose tradizioni delle Province italiane.

In unione de' suoi ss. SS.

Roma, nella Pasqua di Risurrezione,

20 aprile 1930.

Di V. R. servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI

Prep. Gen. d. C. d. G.

ISTRUZIONE TEMPORANEA

PER I PICCOLI SEMINARI D. C. D. G. DELL'ASSISTENZA D'ITALIA.

I. — I PICCOLI SEMINARI: LORO SCOPO E NATURA.

1. — Lo scopo dei Piccoli Seminari è di dare la prima formazione a quei giovanetti che, non avendo ancora l'età e gli studi richiesti per l'ammissione in Noviziato, mostrano inclinazione ed attitudine a diventare Religiosi della Compagnia.

2. — Tali istituti, di cui l'Ephome (n. 29 § 1, 3°) determina il nome ed il fine, e la cui fondazione, là dove si trovò necessaria, fu lodata e promossa dal P. Francesco Saverio Wernz (cfr. *Act. Rom.*, a. 1913, p. 75), sono conformi alle Costituzioni. A chi legge attentamente la dichiarazione B nella parte IV, c. 3 delle Costituzioni, risulta chiaro infatti come il S. P. Ignazio avesse previsto il verificarsi di quelle condizioni di scarsezza di vocazioni ed altre circostanze, per cui fosse necessario curare la formazione di giovani che, senza essere della Compagnia, studiassero con noi per prepararsi ad entrare in essa. Abbiamo in questo passo delle Costituzioni, non il nome, ma la *cosa*, che oggi denominiamo «*Seminarium Minus Societatis*». Che anzi il S. P. Ignazio suggerisce l'età di ammissione degli alunni, e, con la succosa concisione che gli era propria, dà le norme per la scelta ed indica la maniera di formarli. E risulta invero che negli antichi Collegi della Compagnia vi erano spesso dei giovani che, meno

dotati di beni di fortuna, ma ricchi di virtù e di ingegno, si preparavano ad entrare nella Compagnia. Si ricordi per esempio il B. Giacomo Salès, glorioso Martire dell'Eucaristia.

3. — E' notevole, inoltre, che quel complesso di circostanze che, da un ventennio a questa parte, ha consigliato in Italia la fondazione dei Piccoli Seminari, si è verificato in altri tempi della Compagnia ed in altre regioni. Appunto in vista delle necessità «segnatamente nelle Province estere», il P. Luigi Fortis, «inerendo a quanto si sa essersi praticato nella Compagnia prima della di lei soppressione», il 2 marzo 1827, chiedeva ed otteneva che «nella Compagnia di Gesù si possano accettare nella qualità di Novizi studenti i giovani, compiti che abbiano gli anni dodici, con condizione di ritenerli nella qualità di Novizi, e non già abilitarli ad emettere i voti semplici così detti del biennio, finchè non siano giunti a quell'età, che non solo dalle Costituzioni Pontificie, ma ancora dalle Costituzioni della Compagnia viene prescritta» (cfr. *Institutum S. I.*, Vol. I, p. 356).

4. — A questo si aggiunge la sovrana approvazione del Sommo Pontefice felicemente regnante, il quale nella «Epistola Apostolica ad Summos Moderatores Ordinum Regularium aliarumque Sodalitatum Religiosarum Virorum» del 19 marzo 1924 (cfr. *Act. Rom.*, vol. V, a. 1924, pp. 24-38), si è degnato occuparsi particolarmente dei Piccoli Seminari e scrivere queste memorande parole (cfr. l. c., p. 31): «Nihil vos facere posse hoc in genere utilius, quam si parva Seminaria vel conlegia institueritis — quod fieri passim, iucunde conspiciamus — adulescentulis excipiendis, in quibus aliqua divinae vocationis indiciaprehendantur».

5. — Con animo, dunque, lieto e fiducioso nel divino aiuto, si applichino i Prepositi Provinciali a migliorare una istituzione, che, se ben diretta, potrà dare frutti eccellenti. Ed in ciò devono essere generosamente coadiuvati da tutti i Nostri. Molto potranno fare specialmente i Padri addetti alla sacra predicazione e in particolare i Missionarii excurrentes, i quali a loro volta, rendendo a sè benevoli i Reverendi Parroci, potranno giovare dei Zelatori e delle Zelatrici dell'Apostolato della Preghiera e della Crociata Eucaristica, dei maestri e delle maestre delle scuole locali per conoscere i ragazzi intelligenti e pii che desiderano dedicarsi al Signore. I Padri poi dei Collegi, i Direttori delle Congregazioni Mariane e di altre opere giovanili, i Nostri che insegnano nelle scuole di Religione abbiano molto a cuore

il Piccolo Seminario. Una propaganda oculata e vigorosa farà sì che si abbiano numerose domande di ammissione, tra le quali non sarà difficile scegliere soltanto i soggetti più idonei.

II. — LA SCELTA DEI CANDIDATI.

6. — Il S. P. Ignazio, nel luogo citato (P. IV, c. 3, B), assegna i criterii generali che devono seguirsi nella ammissione degli aspiranti:

1) « huiusmodi indolem prae se ferant, ut sperari possit, quod boni operarii vineae Christi Domini nostri sint futuri »;

2) « in eis impedimenta illa quae in prima parte dicuntur, non invenientur »;

3) « cum huiusmodi restrictiores quam laxiores simus ».

7. — Questi criterii generali sono per sè sufficienti, ma le condizioni odierne giustificano gravi preoccupazioni, tanto più che lo stesso Sommo Pontefice autorevolmente ci mette sull'avviso. Di fatti, nella Lettera Apostolica sopra citata (cfr. *Act. Rom.*, a. 1924, p. 31), il Santo Padre ripete il monito di Pio X: « Ne festinanter neve gregatim adulescentes adsciscatis, de quibus in incerto sit afflatu divino sanctissimam istam vitae rationem praeoptent ».

E il 25 luglio 1929, ricevendo gli Ill.mi e Rev.mi Arcivescovi e Vescovi d'Italia in numero di oltre settanta (cfr. « Osservatore Romano », 29-30 luglio 1929), « ... il Papa confessava di essere seriamente preoccupato per la ressa alle porte dei Seminari, come pure a quelle delle Scuole Apostoliche che si potrebbero chiamare i Seminari dei Religiosi. Dopo un periodo di crisi e di scarse vocazioni allo stato ecclesiastico, ci si trova in alcuni luoghi di fronte a un numero grande di giovanetti che si avviano allo stato sacerdotale. Non sarebbe certamente piacevole se si dovesse ripetere: *Multiplicasti gentem, sed non magnificasti laetitiam*. E' d'uopo perciò avere presenti tre riflessi, che possono influire su questa abbondanza di allievi del Santuario. I genitori sono facilmente indotti ad incamminare i loro figli per il sacerdozio dall'esenzione dal servizio militare concessa ai chierici in *sacris*. Un secondo riflesso è dato dalle migliorate condizioni economiche e sociali del clero. Terzo riflesso è la facilità di compiere gli studi, con un minimo di spesa ed un massimo di vantaggio, nei nostri Istituti, anche per la coscienziosa diligenza e per la buona preparazione dei nostri insegnanti. Di qui la necessità di fare una severa e scrupolosa selezione, senza timori, senza riguardi umani, senza esitazioni, poichè è molto meglio avere un solo sacerdote pienamente formato, che avere quattro o cinque mediocrità e meno che mediocrità ».

8. — Da ciò appare con quanta ponderazione si debba procedere nell'ammettere gli aspiranti al Piccolo Seminario. Tale compito, come pure quello di dimettere gli inetti, di regola generale, spetta al Rettore; poichè, sebbene il P. Provinciale debba esercitare una particolare sorveglianza sopra il Piccolo Seminario, è molto opportuno che di solito lasci questa cura al Superiore locale; e così avverrà pure che il Provinciale sarà poi più libero nel dare la sua decisione quando gli alunni si presentano per essere ammessi in Compagnia.

Ma in un argomento di tanta importanza giova discendere ad alcuni altri particolari.

9. — Perchè un aspirante sia ammesso, oltre l'età e gli studi che si indicheranno nei numeri seguenti, è necessario che dia sufficienti indizi di vocazione, che sia un giovanetto pio, abituato alla frequenza dei SS. Sacramenti, di costumi illibati, di costituzione fisica sana, d'ingegno superiore alla mediocrità, di buon giudizio secondo l'età, di indole docile, aperta ed inclinata allo studio ed al lavoro, di buona presenza esterna, garbato o capace di divenirlo.

10. — Salvo casi assai eccezionali, non si ammettano alunni che almeno non abbiano compiuto o non stiano per compiere il dodicesimo anno di età; si procuri anzi, dove la cosa si trova possibile, che siano di età anche più matura. Il S. P. Ignazio infatti (l. c.) indica come età conveniente il quattordicesimo anno; e l'esperienza di tutti i Piccoli Seminari ha ampiamente confermato che quanto più bassa è l'età media degli ammessi, tanto più alta è la media dei dimessi.

11. — Non si ammettano alunni che non abbiano compiuto con soddisfazione l'istruzione primaria; anzi si procuri, in quanto e dove è possibile, che già siano avviati in qualche modo nello studio del latino o studi medi. Se questo criterio fosse stato più fedelmente seguito, è da credere che sarebbe stato minore il numero dei dimessi e sarebbe stato meno arduo giudicare della genuinità di alcune vocazioni. Si rifletta, in fatti, che, al termine dell'educazione primaria, al fanciullo di povera condizione l'ingresso in un Piccolo Seminario può sorridere come l'unico mezzo per studiare.

12. — Mentre poi deve rimaner fermo che non debbono essere ammessi al nostro Piccolo Seminario giovanetti che siano stati espulsi da altri Collegi, Seminari o Scuole Apostoliche, faranno bene i Superiori a vietare l'ingresso anche a quei giovanetti che volontariamente fossero usciti dalle Scuole Apostoliche di altri Ordini e Congrega-

zioni, avendo l'esperienza dimostrato essere più unico che raro il caso che tali giovanetti riescano tra noi.

13. — Nel n. 9 si è detto che i giovanetti devono essere di costumi illibati ed a questo proposito non si creda che la tenera età degli aspiranti renda superflua l'indagine, che per i candidati alla Compagnia si esprime con la formula: « Num adsit pravus habitus, vel amicitia mala ». La precoce corruzione che dilaga tra gli adolescenti fa sì che il naufragio dell'innocenza avvenga anche in età assai tenera.

Quando poi si tratta di giovanetti di età più matura, bisogna applicare analogamente il criterio che il P. Beckx assegna per i candidati alla Compagnia:

« Vocationi nostrae idonei non sunt putandi, qui ad carnis vitia ipsa natura et indole procliviores sunt; ii vero qui iis vitiis aliquando implicati erant, etsi habita naturalis indolis et educationis ratione spes solidae et constantis emendationis nunc forte praebere videntur, non sunt tamen admittendi, nisi propositum vitae melioris re et opere iam probaverint, ac notabili temporis spatio extra Societatem ab omni labe purgati vixerint ». (Ep. A. R. P. Beckx, *De Custodia Castitatis*, nn. 1 et 2).

14. — Parallelamente all'indagine sulle qualità dell'aspirante, deve svolgersi un'altra indagine, non meno necessaria, sulla condizione morale, sociale ed economica della famiglia. Stiano i Nostri in guardia contro quella tendenza sempre più preoccupante e pericolosa che vorrebbe convertire le Scuole Apostoliche in scuole gratuite, o in « Seminaria Pauperum », o in un rifugio per i « casi pietosi ». Anche se tali cause fossero patrocinate dai Nostri o da amici e benefattori della Compagnia, i Superiori sappiano garbatamente resistere, facendo ben comprendere che noi non respingiamo i ragazzi poveri, ma non ci è lecito di reclutare gli alunni dalla strada. Li vorremmo invece, in quanto è possibile, da tutti i ceti e da famiglie che, per quanto umili, siano integre, strette intorno al focolare domestico e di spechiata probità.

Tutte le volte perciò che vengano presentati giovanetti nelle cui famiglie regni il disordine, o i cui genitori siano legalmente o di fatto separati, o, peggio ancora, giovanetti di natali illegittimi, i Superiori applichino il criterio assegnato dal S. P. Ignazio per la scelta di tali candidati: « Cum huiusmodi restrictiores quam laxiores simus ». Grande cautela richiedesi pure quando vengono presentati gli orfani di ambo i genitori ed anche solo di padre, oppure i figli di famiglie indigenti o che hanno subito dei dissesti economici; questi tali potranno ammettersi solo quando possa fondatamente prevedersi che la

loro opera non sia necessaria per il sostentamento della famiglia. Salvo casi assai eccezionali, conviene pure non ammettere fanciulli, i cui genitori esercitino mestieri reputati vili.

Si indaghi prudentemente sullo stato di salute della famiglia, tenendo presente che, se non tutte le malattie croniche e non tutte le abitudini viziose si trasmettono, quasi tutte lasciano nei figli almeno qualche traccia. E non basta assicurarsi che le famiglie non siano nè moralmente disordinate, nè economicamente disestate, nè socialmente di vile condizione, nè affette da mali ereditari; si richiede che siano positivamente religiose, pie e praticanti, di modo che possa sperarsi che l'aspirante sia cresciuto fin da bambino nel santo timor di Dio, perchè allora, anche se proveniente da famiglia umile e povera, potrà diventare un eccellente soggetto.

Tutta questa indagine suol farsi con la richiesta dei così detti « certificati ». Ma chi è pratico delle cose del mondo, sa sotto quali pressioni sono scritti tali documenti. Conviene perciò, generalmente parlando, che questa non facile indagine venga fatta dallo stesso Rettore del Piccolo Seminario, o, se impedito, da altro Nostro, purchè « sit prudentia praeditus atque in rebus Societatis bene instructus et modum agendi cum hominibus non ignoret » (cfr. Epit., n. 37 § 1). E' lodevole quindi l'uso, che già esiste in varie Province, che lo stesso Rettore del Piccolo Seminario, per lo più nei mesi estivi, con un itinerario preannunziato agli interessati, percorra i punti principali della Provincia per esaminare sopra luogo i candidati prima che vengano al Piccolo Seminario e per informarsi bene dello stato di famiglia di ciascuno. Come norma generale, è prudente in tali casi non dare subito una decisione, sia per evitare sul luogo parti dure, sia per potere scegliere meglio, dopo di aver conosciuto tutti i richiedenti. Questo viaggio aiuta a fare una buona selezione, e nello stesso tempo, permette di far conoscere il Piccolo Seminario e di conservarsi in contatto con gli amici e i benefattori dell'opera.

Saggiamente si usa in alcune Province di richiedere in precedenza una risposta particolareggiata a un questionario, in cui si domanda il nome, cognome, patria e data di nascita dell'aspirante, i nomi dei genitori e la loro professione od occupazione, come è composta la famiglia, gli studi compiuti dall'aspirante, se sia stato in altri Collegi o in altra Scuola Apostolica e perchè ne sia uscito o ne sia stato dimesso, se i genitori si impegnano di lasciare al figlio piena libertà nel seguire la sua vocazione, se si obbligano a pagare una retta mensile per il mantenimento dell'alunno, ecc. ecc. Per quanto sarebbe ingenuo fidarsi senz'altro dell'autenticità di tutte le risposte, molte volte però da esse si può almeno giudicare se valga o no la pena di prendere in seria considerazione un determinato caso.

III. — LA DIMISSIONE DEGLI INETTI.

15. — Non ostanti tutte queste precauzioni, avviene con frequenza che, in progresso di tempo, si scopra che alcuni degli ammessi mancano delle doti richieste dall'Istituto. Avviene pure a volte, specie nei giovanetti di carattere chiuso e taciturno o apatico, che non sia possibile scoprire una mancanza positiva o una deficienza determinata, eppure l'insieme non lascia tranquilli, non si vede una fondata speranza di buona riuscita. In questi casi non bisogna esitare: tali giovanetti devono essere invitati ad andarsene, ed ogni qual volta si avesse motivo di temere che la permanenza nel Piccolo Seminario possa essere di danno ad altri, sarebbe riprovevole, per una malintesa carità, differirne la dimissione sino alla fine dell'anno scolastico.

16. — Particolarissima cura si deve avere per quello che riguarda l'angelica virtù. E' fuori di discussione che in questa materia ogni vera mancanza, nota nel foro esterno, deve essere causa sufficiente per la dimissione. Ma questo non basta. Chi ha esperienza di giovani sa che vi sono degli adolescenti che, pure senza commettere, per quanto si sappia, mancanze esterne, hanno pericolose tendenze erotiche, passano da un'amicizia particolare all'altra. E' inutile temporeggiare con costoro: non sono fatti per noi, e, se non sono dimessi a tempo, finiscono ugualmente per uscire più tardi con disdoro nostro e loro.

17. — E' riprovevole indulgenza rimettere la decisione dei così detti « casi dubbi » al Noviziato, essendo allora maggiore il danno dell'individuo, dei compagni e dell'Ordine. Invece il Rettore del Piccolo Seminario, nel proporre l'ammissione in Noviziato di un giovane, deve, in quanto è da lui, ritenere che abbia una vocazione chiara, libera e stabile, che sia idoneo e che dia buone speranze di riuscita.

18. — I giovani una volta dimessi dal Piccolo Seminario, salvo casi assai eccezionali di cui dovrà giudicare il P. Provinciale, non dovranno essere riammessi.

IV. — LA FORMAZIONE SPIRITUALE.

19. — E' un errore fatale, che spesso si ripercuote in tutta la formazione spirituale successiva, fare del Piccolo Seminario un Noviziato o un pre-Noviziato. Lo sforzo deve essere piuttosto diretto a differenziare il Piccolo Seminario dal Noviziato, che non ad imitarlo

o parodiarlo. Il Piccolo Seminario dovrebbe essere un'accolta di esemplari Convittori e ferventi Congregati Mariani con tendenza alla vita religiosa ed apostolica. Si eviti, quindi, tutto quello che sa di Noviziato, anche la terminologia stessa, le divozioni e pie pratiche proprie del Noviziato, e si procuri in tutti i modi che, in quanto è possibile, il Noviziato non perda per gli alunni del Piccolo Seminario quella salutare impressione di novità, che tanta influenza ha avuto nella nostra prima formazione. E' desiderabile che gli alunni non leggano a tavola nel refettorio dei Nostri, ma, dove non se ne può fare a meno, non si deve permettere che leggano le nostre Regole, nè gli avvisi desunti dal Consuetudinario, nè le cose indicate nel fascicolo « *Ad mensam legenda variis anni temporibus* ». Nè devono gli alunni assistere alle penitenze solite a praticarsi in refettorio, nè intervenire alle Litanie Comuni. In una parola, non si ammettano a una maggiore domestichezza con le Regole e gli usi nostri di quella che suol consentirsi ai Convittori ed ai Congregati Mariani; e perciò è prudente che trattino solo con quei Nostri che sanno quali cose dire e quali tacere.

Se è commendevole però che ai Convittori ed ai Congregati Mariani si facciano conoscere le vite dei nostri Santi, le grandi opere della Compagnia, il movimento missionario nella Chiesa e la parte che ad esso prende la Compagnia, a più forte ragione conviene che ciò si pratichi con gli alunni del Piccolo Seminario, per i quali sarà utile conoscere pure qualche cosa della storia della Compagnia. Avverrà così che essi concepiranno stima ed affetto per la vocazione che intendono seguire e verranno coltivati nei loro cuori giovanili quei sentimenti di generosità e di magnanimità tanto appropriati a chi spera diventare un giorno figliuolo di un Santo, che « *animum gerebat mundo maiorem* ».

20. — In modo speciale sono da escludersi dal Piccolo Seminario alcuni esercizi che sono propri del Noviziato, quali il quarto di carità, l'esercizio dei toni e simili. Nè deve farsi praticare a tutti in comune l'esame particolare; nè è commendevole l'uso del duplice esame di coscienza, prima del pranzo e prima del riposo, bastando per ragazzi dai tredici ai sedici anni un solo esame di coscienza di alcuni minuti prima del riposo. Così pure, non si può parlare, almeno per i più piccoli, di una vera e propria meditazione; ma piuttosto di una piccola considerazione o massima di circa dieci minuti. A questo proposito, giudico lodevole l'usanza di alcuni Piccoli Seminari, dove lo stesso P. Spirituale o altra persona idonea designata dal Superiore svolge ogni giorno, a viva voce o commentando un libro, la piccola considerazione, massima o esempio, purchè la persona designata abbia cura

di prepararsi bene, di essere breve e di lasciare agli alunni qualche minuto perchè possano riflettere sulle cose udite o lette.

La stessa maniera, di commentare un libro o di spiegare il Regolamento, lodevolmente si tiene in qualche Piccolo Seminario per la lettura spirituale.

21. — Non conviene soprac caricare gli alunni di preghiere vocali comuni, nè moltiplicare funzioni e pratiche, sì che lo spirito dei giovanetti ne abbia a rimanere quasi soffocato.

Le pratiche collettive poi non siano tali e tante da togliere la possibilità che l'alunno, sotto la guida del P. Spirituale, si avvezzi a fare qualche cosa per conto suo. Il che è tanto più utile, per non dire necessario, trattandosi di giovanetti che si preparano ad entrare in un Ordine, in cui quasi tutti gli esercizi di pietà si svolgono individualmente e non collettivamente. Perciò, oltre le pratiche comuni, nelle quali, come si disse, conviene osservare grande discrezione, si cerchi di dare agli alunni, salva sempre la disciplina, qualche pratica individuale, come delle visite libere al SS.mo Sacramento e simili.

22. — Come per i nostri Scolastici la Compagnia ha trovato necessario fissare i limiti delle cose spirituali, così, dopo avere esaminati i pareri di tutti i PP. Provinciali e di tutti i Rettori dei Piccoli Seminari d'Italia, trovo opportuno determinare che la somma di tutte le cose spirituali, comprese le preghiere del mattino e della sera, la Messa ed ogni altro esercizio o pratica di pietà, sia, nei giorni feriali, di *circa un'ora e un quarto e non più di un'ora e mezza*, e nei giorni festivi e nelle vacanze estive di solito non oltrepassi le due ore.

23. — Giova usare, come leva nella formazione spirituale, la Congregazione Mariana ben diretta e seriamente organizzata nelle varie sezioni, in quanto si confanno alla disciplina propria del Piccolo Seminario. Per mezzo della devozione alla Vergine SS.ma ed attraverso la Congregazione Mariana coi suoi vari gradi e le sue sezioni, è facile trovare quei motivi che valgano a spingere i giovanetti verso sempre nuove mete, nell'emendazione dei difetti e nel progresso nella virtù, fondandoli specialmente nell'orrore del peccato, nello spirito di annegazione e nel desiderio di lavorare per la salvezza delle anime e la conversione degli infedeli.

24. — Conviene che una volta la settimana il P. Spirituale e alcune volte tra l'anno il P. Rettore tengano una esortazione agli alunni, che il P. Spirituale una volta al mese chiami gli alunni a colloquio

per trattare delle cose dell'anima loro, che gli alunni si confessino ogni settimana e ricevano con frequenza la S. Comunione.

Circa la Confessione e la Comunione occorrono due osservazioni che, sebbene molto ovvie, sono tutt'altro che superflue. E' della maggiore importanza che con una certa frequenza si dia agli alunni l'opportunità di valersi di confessori straordinari. Sebbene la Comunione quotidiana sia lodevole, bisogna stare bene in guardia che gli alunni non vi si accostino per mera abitudine e che possano astenersene senza che *di fatto* ciò causi ammirazione tra i compagni.

25. — In breve, gli esercizi spirituali devono adattarsi all'età degli alunni: una pietà meccanica, fatta o di pratiche molteplici o di pratiche non alla portata di ragazzi, avrebbe una influenza perniciosa su tutta la formazione seguente degli alunni. Invece essi devono avere poche cose, cose semplici, ma farle bene, giusta l'aureo criterio del S. P. Ignazio (Const., P. IV, c. 16, C) là dove parla della preghiera da premettersi alla scuola: « Oratio, vel eo modo dicenda est, ut devotionem et aedificationem addat, vel non est dicenda ».

Quindi deve particolarmente raccomandarsi che imparino ad assistere con grande devozione e profitto alla Santa Messa, che considerino il congruo preparamento e ringraziamento della Comunione come i momenti più importanti della giornata, e che finalmente imparino a servire all'altare nelle piccole funzioni solite a praticarsi nel Piccolo Seminario con diligenza, con decoro e con esattezza nella osservanza delle regole della sacra liturgia.

26. — Mentre gli alunni del Piccolo Seminario devono distinguersi per la loro modestia, nello stesso tempo però conviene abituarli ad un agire e parlare spontaneo, leale, gaio e disinvolto, evitando ogni convenzionalismo artificioso, come certe maniere *affettate* nel tenere le braccia conserte o le mani giunte.

V. — LA FORMAZIONE LETTERARIA.

27. — Di pari passo con la formazione spirituale deve procedere l'accurata formazione letteraria degli alunni. Innanzi tutto è chiaro che gli alunni del Piccolo Seminario non devono essere ammessi in Noviziato prima che abbiano compiuto l'intero corso ginnasiale: « non ante ad novitiatum accedant, quam humanitatis, ut aiunt, curriculum confecerint » (cfr. Epist. Apost. 19 mart. 1924, in *Act. Rom.*, vol. V, a. 1924, pag. 31); nè per noi può valere la clausola « nisi sat gravis interdum causa aliter decernendum suadeat » (cfr. *ibid.*), posto che il

nostro Istituto desidera un livello di coltura ancora più alto: « Optandum est ut qui admittuntur rhetoricam, vel studia quae cum ipsa aequantur, confecerint » (Epit. n. 44). — In conseguenza di questo avverrà che gli alunni, invece che a 15, entreranno a 16 o a 17 anni compiuti; ma questo è un bene, ed i primi a rallegrarsene saranno i Maestri dei Novizi, i quali lamentano la immaturità dei giovanetti provenienti dal Piccolo Seminario.

Non è escluso che alcuni, ed anche parecchi, possano compiere il ginnasio e l'umanità in quattro anni: ma, in tutti i casi, deve rimaner fermo che nessun candidato proveniente dal Piccolo Seminario sia ammesso in Noviziato prima che abbia raggiunto il grado di coltura di un giovane che, nei nostri Collegi o nelle Regie Scuole, abbia conseguito *con onore* la licenza ginnasiale.

28. — Nello svolgimento del corso letterario bisogna attenersi fedelmente alla « Ratio Studiorum », sicuri che, così facendo, avremo risultati sorprendenti e formeremo giovani di coltura superiore. Ciò non esclude però che convenga anche tener d'occhio i programmi governativi, perchè gli alunni del Piccolo Seminario non siano digiuni delle nozioni comuni ai giovani dei nostri tempi, e per dimetterli più facilmente, quando si scorga che non sono fatti per noi. Le lingue classiche devono ritenere il posto di preminenza, ma sarebbe un errore non coltivare seriamente i giovani nella letteratura e nella composizione italiana, e non dare un adeguato svolgimento alle materie dette secondarie. E' necessario, dunque, che, non solo nel latino e greco, ma anche in italiano, storia, geografia, matematica e in una lingua moderna i giovani, che finiscono il corso nel Piccolo Seminario e sono presentati per l'ammissione in Compagnia, abbiano una coltura corrispondente ad una buona licenza ginnasiale.

29. — La biblioteca dei professori deve essere ben fornita e gli alunni devono essere provveduti di libri di testo, che non solo dal punto di vista tecnico siano ben fatti, ma che dal punto di vista morale e delle idee nulla contengano che possa offendere la riverenza dovuta al fanciullo, ed al fanciullo che aspira al sacerdozio. E se nella attuale produzione scolastica non fosse sempre facile scegliere con tale criterio i libri di testo, specie le antologie e i manuali di storia, farebbero bene i Provinciali ad incoraggiare quei Nostri, che ne fossero capaci, a preparare tali libri di testo, che probabilmente sarebbero ricevuti con plauso anche nei Seminari diocesani, dove si avverte la stessa difficoltà.

Convieni pure fornire con larghezza il Piccolo Seminario di quei

sussidi scolastici, che sono consigliati dalla sana pedagogia. I grafici, le belle carte geografiche, le fotografie delle opere missionarie e dei missionari illustri, le riproduzioni dei grandi capolavori della pittura, della scultura e della architettura cristiana, sapientemente distribuiti nelle scuole e per casa, come pure le proiezioni luminose su argomenti di religione, di arte e di storia, parlando all'occhio del fanciullo, senza fatica gli arricchiscono la mente di cognizioni preziose.

30. — Se sia opportuno che gli alunni del Piccolo Seminario prendano la licenza ginnasiale, lo giudichi, caso per caso, il Preposito Provinciale.

In ogni ipotesi, è necessario che gli esami, anche se privati, si svolgano con serietà e non *pro forma*, ed è lodevole il criterio di qualche Preposito Provinciale che designa un Padre, estraneo alla ordinaria facoltà insegnante del Piccolo Seminario e pratico di ordinamenti scolastici, che assista agli esami e gli riferisca sul profitto degli alunni. L'esperienza ha provato che ciò costituisce uno stimolo per i professori e per gli alunni.

L'emulazione e le gare letterarie, che formano una gloriosa tradizione nel sistema pedagogico della Compagnia, nei Piccoli Seminari, non meno che nei Collegi, meritano di essere incoraggiate e promosse.

31. — Tutte le norme che precedono saranno utili in quanto i Prepositi Provinciali avranno la pratica convinzione che nel fare le destinazioni, in ordine di importanza, dopo il Noviziato e il Collegio Massimo e prima di tutti i Collegi degli esterni, viene il Piccolo Seminario, che è diventato di fatto la prima casa di formazione della Provincia. Sul personale dirigente ed insegnante i giovani alunni, senza accorgersene, si modelleranno, la via degli esempi essendo sempre la più efficace. Si scelgano dunque i soggetti con grande cura, e, se qualche opera deve soffrire a causa della penuria in cui si dibattono le Province d'Italia, non sia questa l'opera delle opere, che è la formazione dei Nostri. Nè basta scegliere professori che conoscano bene la materia che devono insegnare; è necessario che sappiano anche l'arte di far profittare e che, senza atterrire gli alunni, sappiano esigere applicazione costante e metodica.

VI. — L'EDUCAZIONE FISICA E CIVILE.

32. — Non bisogna allevare questi giovanetti con delicatezza, ma la loro tenera età esige che si abbia grande cura del loro sviluppo fisico, altrimenti si semineranno i germi delle malattie dell'età adulta.

Convieni concedere loro nove ore di sonno e, nei giorni feriali, circa due ore di ricreazione all'aperto e con giuochi movimentati. Di guisa che l'orario potrebbe essere il seguente: nove ore di sonno, nove ore tra scuola e studio, circa un'ora e un quarto di cose spirituali, circa quattro ore e tre quarti tra pasti, pulizie e ricreazioni. Nei giorni festivi, quattro ore tra ricreazioni e passeggio; ed una volta la settimana o una interruzione completa degli studi o almeno dell'intero pomeriggio, avendo cura che le passeggiate non siano sproporzionate alla tenera età degli alunni.

33. — Si richiede inoltre che si abbia molta cura della nettezza personale degli alunni, e si deve ritenere che la doccia, fatta in inverno per lo più una volta al mese ed in estate anche più spesso, non è delicatezza eccessiva, ma saggio precetto d'igiene.

34. — Il vitto sia semplice, senza leccornie nè intingoli, ma sano ed abbondante, diviso in quattro pasti: due grandi e due piccoli. La mancanza dei mezzi potrà giustificare in qualche caso la riduzione del numero degli alunni, ma non potrà giustificare la denutrizione, che, sofferta in una età così tenera, causa in appresso le più fatali conseguenze.

35. — L'atletismo e lo sportismo sono del tutto alieni dallo spirito del Piccolo Seminario, ma in generale conviene che vi sia ginnastica e che gli alunni giuochino molto e vigorosamente all'aperto e facciano belle passeggiate, purchè proporzionate all'età.

36. — Se, anche con un buon regime alimentare ed igienico, si nota che un alunno ha abitualmente bisogno di vitto speciale, di medicine e di cure particolari, non si tentenni, ma lo si inviti a ritornare in famiglia.

37. — Anche l'educazione civile degli alunni deve essere diligentemente curata in tutti i particolari, non esclusa la colta favella. Va interdetto perciò agli alunni l'uso del dialetto; e certe pronunzie rozze e regionali, che un giorno, sulla cattedra, sul pulpito e nelle private conversazioni, farebbero apparire chi parla come persona rustica, vanno pazientemente corrette.

E' necessario inoltre che tutta l'atmosfera della casa, quantunque conforme alla povertà propria della Compagnia, spiri nitidezza e decoro, di guisa che il giovanetto dall'ambiente stesso e dall'esempio dei Nostri sia allettato ad acquistare quel delicato garbo nell'agire.

che conferisce tanta grazia e letizia alla vita comune e ci rende atti a trattare con tutte le classi sociali.

Se invece l'ambiente materiale del Piccolo Seminario mancasse del conveniente decoro religioso, se vi si notasse della trascuratezza, se i ragazzi vestissero male e portassero i capelli o lunghi od incolti o tosati alla maniera di ricoverati di ospizio, non farebbe meraviglia che giovanetti, provenienti in genere da famiglie assai modeste, difettassero in seguito di religiosa urbanità.

38. — Non basta creare l'ambiente e scegliere per il Piccolo Seminario quei Nostri cui la religiosa urbanità renda particolarmente atti ad influire sulla educazione civile degli alunni; è necessario insegnare di proposito le regole di urbanità e tenere lezioni di buona creanza; è conveniente pure che durante i pasti vi sia con gli alunni un Nostro che vigili ed a suo tempo richiami discretamente l'attenzione su questa o quella regola di urbanità.

39. — Giova finalmente in questo argomento toccare la questione se e quanto gli alunni del Piccolo Seminario debbano occuparsi in lavori manuali. In primo luogo, è evidente che i lavori manuali non devono andare a scapito dello studio o della disciplina. In secondo luogo, è chiaro che gli alunni del Piccolo Seminario, perchè siano provati e perchè non si abituino ad essere serviti, devono fare alcuni lavori manuali, specialmente quelli che riguardano i locali destinati al loro uso, quali i dormitori, gli studi, il loro refettorio. Ma non bisogna usarli per casa come piccoli domestici, nè bisogna adibirli al servizio dei Nostri, anche perchè tra essi ed i Nostri deve esserci completa separazione, nè deve essere lecito ad essi trattare indifferentemente coi Nostri o entrare nelle loro stanze senza permesso del Superiore. Non bisogna poi assegnare agli alunni certi lavori o permettere l'esercizio di certi mestieri che tendono ad irruvidirli, come lavar panni, rammendare scarpe e simili.

VII. — LA DISCIPLINA NEL PICCOLO SEMINARIO.

40. — Nel governo esterno e nella disciplina vanno evitati i due estremi, il rigore e la eccessiva indulgenza: la prima potrebbe formare dei caratteri subdoli, la seconda dei caratteri molli. Perciò la maniera del governo deve essere paterna. Il P. Rettore spesso e con grande carità parli a ciascuno degli alunni, si interessi dei loro studi, della loro salute e di tutto quello che riguarda il loro esterno; provveda paternamente alle loro necessità, li esorti ad osservare il Rego-

lamento, lodi i diligenti, riprenda con vigore, ma senza acrimonia, i negligenti. Sia con i singoli pieno di carità; ma abbia presente che nella direzione generale dell'istituto una disciplina forte e costante è indispensabile. Le punizioni che si usano nei convitti non sono assolutamente da escludersi, ma devono usarsi con grande parsimonia, talchè diventino memorande nelle rare occasioni in cui si adoperano. E' inconcepibile che si debbano usare tali punizioni con frequenza: o l'alunno non le merita, e sono ingiuste; o le merita, ed allora deve piuttosto essere dimesso dal Piccolo Seminario.

41. — Con oculatezza, conviene lasciare agli alunni del Piccolo Seminario una certa libertà per conoscerli meglio e licenziare tempestivamente quelli che non sono fatti per noi. Se gli alunni sempre e in tutte le occasioni si tengono sotto una vigilanza quasi fiscale, si abitueranno ad agire per spirito di timore, e non fa meraviglia che in seguito, specie dopo i voti del biennio, si abbiano delle sorprese ed avvenga una dolorosa reazione.

Bisogna invece positivamente coltivare in essi la spontaneità, la lealtà e la rettitudine, di guisa che, nell'assenza dei Superiori, imparino ad agire allo stesso modo con cui agirebbero se fossero presenti. Conviene sviluppare gradatamente nei loro animi giovanili il sentimento della responsabilità, da cui nascerà che saranno mossi ad operare, non per piacere agli uomini o perchè da essi vigilati, ma per quel principio di fede, che ci induce a vedere Dio presente in ogni luogo ed in ogni circostanza.

Nel mantenimento della disciplina, nella distribuzione e direzione dei lavori manuali, dei giuochi e simili, è anche opportuno affidare agli alunni dei piccoli uffici di sorveglianza, sia per formarli alla responsabilità, sia per vedere alla prova se hanno buon giudizio, cosa a cui bisogna molto badare nel giudicare della idoneità o meno dei candidati.

VIII. — LE VACANZE ESTIVE.

42. — Attualmente, mentre in alcune Province si trova opportuno di concedere agli alunni del Piccolo Seminario da tre a quattro settimane di vacanze in famiglia, in altre si teme che gravissimi inconvenienti potrebbero derivare dalla concessione delle vacanze.

Nelle Province in cui si concedono le vacanze, si osserva che esse giovano: a) per sperimentare la libertà e la genuinità della vocazione degli alunni, sicchè non abbiano in seguito tardivi rimpianti; b) per dare loro agio di praticare lo zelo nelle famiglie e coi coetanei;

c) per reclutare nuovi alunni per il Piccolo Seminario; d) per fare loro apprezzare di più ciò che si fa per essi, mettendoli a contatto con le dure realtà della vita.

Nelle Province in cui non si concedono vacanze, si obietta che gli alunni si dissiperebbero, che mancherebbero di aiuti spirituali, che le stesse condizioni di vita e di abitazione delle famiglie costituirebbero dei pericoli morali per la loro innocenza, che finalmente dai parenti e da altri gli alunni sarebbero tentati ad abbandonare la vocazione o immediatamente o dopo di aver compiuto il ginnasio nel Piccolo Seminario. Se queste preoccupazioni sono fondate, sono anche fondate e sono ben più serie le preoccupazioni che da alcuni si nutrono circa i metodi vigenti nel reclutamento e circa la genuinità di alcune vocazioni.

Mentre, dunque, è lodevole il criterio delle Province che concedono le vacanze estive, è d'uopo raccomandare: a) che esse generalmente non eccedano il periodo di quattro settimane; b) che gli alunni siano premuniti contro i pericoli che possono trovare; c) che, al loro ritorno, si indaghi diligentemente sul loro comportamento in patria.

Nelle altre Province, anche senza introdurre di botto l'uso di mandare tutti gli alunni in famiglia, si potrebbe almeno con cautela fare un esperimento limitato. In tutte le Province poi deve concedersi la visita di congedo, e non di un giorno o due, prima di entrare in Compagnia, di guisa che gli alunni non passino, come fiori di serra, dal Piccolo Seminario al Noviziato, ma liberamente dalla propria famiglia in Compagnia.

IX. — L'AMMINISTRAZIONE TEMPORALE.

43. — Attualmente tutti i Piccoli Seminari d'Italia si dibattono in gravi difficoltà economiche e per lo più gravano sulle già esauste «*Arcae Seminarum*». Queste condizioni producono quell'ambiente di penuria e di precarietà che ha influito funestamente sull'andamento dei Piccoli Seminari. Le finanze, purtroppo, non si risanano coi consigli, ma gioverà dare anche in questo argomento alcune norme.

Che il Piccolo Seminario manchi di un'amministrazione propria e riposi sugli aiuti precari della Procura di Provincia, non è una situazione normale, nè tale che valga a spingere i Padri ad esso preposti a cercare benefattori e limosine. Si sforzino perciò i Prepositi Provinciali di separare dalla Procura di Provincia l'amministrazione del Piccolo Seminario. Per parecchio tempo ancora la Procura di Provincia dovrà aiutare generosamente il Piccolo Seminario, ma le amministrazioni siano distinte.

Nè basterà dare un assetto puramente formale all'amministrazione del Piccolo Seminario. E' necessario, invece, creare ad esso mezzi propri.

44. — Innanzi tutto, le famiglie degli alunni devono essere vigorosamente invitate a contribuire il più possibile al mantenimento dei loro figliuoli durante il periodo della loro educazione nel Piccolo Seminario. Ciò è possibile, come lo dimostra il fatto che, mentre in alcune Province i contributi delle famiglie raggiungono appena il 5 % ed il 10 % delle spese totali dell'anno scolastico 1928-29, in altri Piccoli Seminari si è giunti a far contribuire le famiglie per il 30 % ed il 50 %.

E non è esatto che le famiglie, quando hanno dato i loro figli, già abbiano fatto abbastanza, perchè la stessa legge naturale le obbliga a concorrere, secondo la loro possibilità, al mantenimento ed all'educazione dei figli. Insistendo gradatamente sul contributo delle famiglie, è da sperare che, a poco a poco, venga pure ad elevarsi il ceto sociale da cui si reclutano gli alunni.

45. — Lodevolmente si usa in qualche Provincia che ogni casa o collegio passi direttamente al Piccolo Seminario un assegno mensile o annuo, o prenda a suo carico la pensione di uno o più alunni. Dove le condizioni economiche delle case lo consentono, è giusto che esse contribuiscano al Piccolo Seminario, che prepara soggetti per tutte le case e per tutti i collegi.

46. — Con modestia, ma anche con semplicità e franchezza, a norma dell'Istituto (Epit., n. 531 § 1), si espongano agli esterni le nostre necessità, particolarmente quelle dei Piccoli Seminari, invitando gli amici e benefattori della Compagnia a fondare Borse di Studio, o a dare mensilmente un contributo, anche piccolo, o a prendere a loro carico la pensione di uno o più alunni, o ad assumere per un giorno dell'anno a loro scelta il mantenimento dell'istituto e simili. Nè questo lavoro deve essere lasciato solo al P. Provinciale ed al P. Procuratore di Provincia: secondo le direttive del P. Provinciale, deve prenderlo a petto innanzi tutto il Rettore del Piccolo Seminario, che deve sforzarsi di ottenere la collaborazione dei Padri della Provincia, particolarmente degli Operai. Gli Ordini antichi e le Congregazioni moderne trovano in Italia i mezzi per le loro Scuole Apostoliche; perchè non dovremmo trovarli noi?

47. — Finalmente è necessario che dove esistono piccoli capitali di fondazione o Borse di Studio, sia che essi vengano amministrati dal Procuratore di Provincia, sia che vengano amministrati dal Rettore del Piccolo Seminario, i Prepositi Provinciali invigilino che non siano spesi per fabbriche, miglurie o abbellimenti. I Prepositi Provinciali considerino questi capitali, anche se piccolissimi, come sacrosanti, e si propongano e lavorino per consegnarli aumentati ai loro successori.

31.

12 maii 1930.

De finibus Missionum de Wuhu (Prov. Castell.) et Ankinensis (Prov. Legion.) in Sinis aliquantulum mutandis.

AD SUPERIORES REGULARES
MISSIONUM ANKINENSIS ET DE WUHU.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTL.

Cum Litteris Apostolicis « Ut aucto » die 21 februarii 1929 datis (1), quibus a Vicariatu Apostolico de Wuhu seiungebatur regio Ankinensis et in novum Vicariatum Apostolicum de Anking nuncupandum erigebatur, aliquantulum mutati sint fines nostrae utrique illi Missioni iam pridem assignati, ad omne dubium praecavendum declaro etiam Missiones Societatis Ankinensem et de Wuhu ita fines suos aptare debere, ut eosdem fines habeant atque respectivi Vicariatus.

Velit igitur R. V. cum alterius Missionis Superiore regulari secundum hanc meam declarationem rem amice componere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 maii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1929, pag. 163.

82.

21 maii 1930.

Beatus Andreas Bobola caelestis novae Assistentiae Slavicae Patronus renuntiatur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM
ASSISTENTIAE SLAVICAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Assistentia Slavica feliciter constituta, caelestis novae Assistentiae Patronus, ut mos est (1), seligendus erat. Iamvero, re attente perpensa et cum PP. Assistentibus collata, visum est, id muneris Beato Andreae Bobola apprimè aptari: is enim non solum apostolicis expeditionibus et potissimum sanguine suo magnam partem terrarum Assistentiae Slavicae sanctificavit, sed etiam singulari quadam ratione eiusdem Sociis viam indicat, qua regnum Christi pro suis quisque viribus impense propagare debeant.

Fortissimo igitur Christi Martyri hanc electam Societatis portionem demisse commendatam volumus, ut fines in Assistentia Slavica condenda intentos valida ipsius intercessione plenius obtinere valeamus, praesertim optatissimum dissidentium fratrum ad catholicam unionem reditum, qui Summo Pontifici tantopere cordi est quique curandus omnibus Assistentiae Provinciis certa quadam mensura incumbit. Omnes igitur Assistentiae Slavicae sodales Beatum Andream Bobola et Protectorem invocare et exemplar imitari studeant; curent praeterea et precibus et opere adlaborare, ut tanto suo Patrono suprema Sanctorum honores ab Ecclesia quamprimum decerni queant.

Romae, die festo B. Andreae Bobola, 21 maii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) En alii Patroni Assistentiarum, qui suo quisque die festo fraterna laetitia et mutuis gratulationibus in nostra Curia coluntur: S. Aloisius Gonzaga pro Assistentia Italiae; S. Petrus Canisius pro Assistentia Germaniae; S. Ioannes Franciscus Regis pro Assistentia Galliae; S. Franciscus Borgia pro Assistentia Hispaniae; BB. Martyres Angliae pro Assistentia Angliae; S. Stanislaus Kostka pro Assistentia Americae.

83.

22 iulii 1930.

De festo mox celebrando Manresae occasione Litterarum Encyclicarum « Mens Nostra » deque sacerdotum conventu ibi habendo Pater Noster vehementer gratulatur.

AD R. P. ALFONSUM VERAY

RECTOREM DOMUS 3.^{ae} PROB. MANRESANAE

(PROV. ARAGONIAE).

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ex litteris R.^{ae} V.^{ae} die 12 iulii datis notitiam accipio de sollemni festo quod die 31 iulii celebraturi estis ad sacrum Specum Sancti Patris Nostri Ignatii in gratiarum actionem ob Litteras Encyclicas « Mens Nostra » nuper a Summo Pontifice datas, in quibus Exercitia Spiritualia Sancti Parentis Nostri summis laudibus commendantur. Magna animi consolatione legi epistolam, qua Ill.mus ac RR.mus Episcopus Vicensis invitat Sacerdotes suae Dioeceseos ad illud sollemne festum, in quo et ipse obtinuit a Sua Sanctitate facultatem dandi Apostolicam benedictionem.

Consilium a vobis susceptum valde opportunum duco. Quid enim magis consentaneum quam ut Deo gratiae referantur pro tali beneficio in die festo S. Ignatii, ad istum sanctum Specum in quo noster Sanctus Parens a Spiritu Sancto edoctus Spiritualia Exercitia composuit?

Valde etiam conveniens esse puto, ut Sacerdotes istius Dioeceseos atque adeo Provinciae Ecclesiasticae, in qua, Deo sic providente, talia acciderunt, ad idem festum invitentur; ad illos enim et ad suas oves hoc beneficium vel maxime pertinet, sicut hactenus, in Catalaunia quidem manifeste, experientia compertum est. Et ex nostra parte prompti esse debemus, nulli parcentes labori aut difficultati, operam nostram conferre quandocumque eam Praesules aut Parochi requirant.

Omnibus Sacerdotibus ad festum concurrentibus velit R. V. meo nomine gratias referre. Singulari autem ratione gratias ago Ill.mo ac RR.mo Episcopo Vicensi, nec non aliis Episcopis et speciatim Em. Cardinali Tarraconensi, qui, ut audio, benedictionem cum SS. Sacramento impertiet.

Ut vero me etiam aliquo modo ad tantum festum adiungam, offero 300 Missas, cum in gratiarum actionem, tum ut a Deo impetrem pro omnibus adstantibus gratiam specialem, qua fructum proprium Exercitiorum et in seipsis experiri et cum aliis communicare possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 iulii 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

84.

7 augusti 1930.

*Quinquagesimum annum a Toletana Provincia restituta Pater
Noster vehementer gratulatur.*

AD SOCIOS PROVINCIAE TOLETANAE.

REVERENDI PATRES FRATRESQUS IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Doleo quod sero ad me pervenit vestrum propositum celebrandi, die octava S. P. N. Ignatii, privata quidem ac simplici ratione, quinquagesimum annum ab erectione carissimae Provinciae Toletanae. Vestro tamen intimo gaudio me socium libentissime adiungere volo, hoc ipso die meis hisce litteris subscribens.

Atque in primis mentem ad Deum, providentissimum Benefactorem, attollamus oportet, Eique ob accepta beneficia maximas nos decet agere gratias. Et sane, tot tantaque Collegia et Residentias in Hispania et in Missionibus, externis et internis difficultatibus nequidquam obstantibus, erecta; tot apostolico zelo ac vitae sanctitate insignes operarios; tam fructuosa verbi Dei ministeria sive in contionibus, sive in Exercitiis, sive in sacris missionibus; pia sodalitates, quibus diversa hominum genera congregantur et ad complura opera sive apostolica sive christianae caritatis excitantur: haec omnia, inquam, a Divina Bonitate, tanquam ab inexhaustibili fonte, promanasse intime agnoscere debemus; Cui etiam placuit per hos quinquaginta annos Toletanae Provinciae tantam fecunditatem tribuere, ut in duas Provincias non ita pridem dividi potuerit, quo latius impensiusque divina gloria proximorumque salus obtineretur.

Ut vero novam annorum seriem magno studio aggrediamini, in eaque praeterita facinora novis operibus et praeclare gestis superare contendatis, quid vobis, Reverendi Patres et Carissimi in Xto. Fratres, aptius commendare potero quam illud, quod Dominus Noster suis discipulis maxime commendavit quodque ab hoc mundo discessurus a Patre Caelesti pro iis expetiit tamquam medium efficacissimum ad homines aeternae Veritati lucrandos?: « Ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint ut credat mundus quia tu me misisti » (Ioan., XVII, 21).

Haec unio, quo perfectior sit, exigit ut in Fratribus nostris ipsum Christum D. N. intueamur, aliis potiores partes deferamus, omnes in animo tanquam nobis superiores ducamus, ab omni crisi abstinentes defectus aliorum pro viribus tegamus, eorum vero virtutes ad nostrum profectum consideremus. « Induite ergo vos, Apostolo hortante, sicut electi Dei, sancti et dilecti, viscera misericordiae, benignitatem, modestiam, patientiam, supportantes invicem et donantes vobismetipsis si quis adversus aliquem habet querelam: sicut et Dominus donavit vobis, ita et vos » (Coloss. III, 12, 13). Praeterea cum amor ipse magis operibus quam verbis se manifestet, oportet ut, quantum in nobis est, in omnibus rebus auxilium invicem praestemus, memores nos unius corporis esse membra quae se invicem iuvare debent. Hinc progressus vel difficultates laborum et operum aliorum Sodalium nobis eadem ratione, atque etiam magis si opera sunt universaliora, cordi esse debent, ita ut gaudentes cum gaudentibus et flentes cum flentibus, verbis et operibus eos animare, solari, studiose satagamus iuvare. « Quo vero difficilius, ut verbis S. Patris Nostri utar, est membra huius Congregationis cum suo capite et inter se invicem uniri..., eo impensius quae iuvant ad unionem quaerenda sunt: quandoquidem nec conservari nec regi, atque adeo nec finem ad quem tendit Societas ad maiorem Dei gloriam consequi potest, si inter se et cum capite suo membra eius unita non fuerint » (Const. p. VIII, c. 1, n. 1). — « Praecipuum autem utriusque partis vinculum ad membrorum inter se et cum capite suo unionem, amor est Dei ac Domini nostri Iesu Christi, cum cuius divina ac summa bonitate, si Superior et inferiores valde uniti fuerint, perfacile inter seipsos unientur: idque per eundem illum amorem fiet, qui, a Deo descendens, ad omnes proximos ac peculiari ratione ad corpus Societatis pertinet » (l. c. n. 8).

Ex hac vero unionem tota nostra vita non solum maxima dulcedine perfundetur, sed novo vigore roborabitur, atque omnes, quamvis in remotis Missionibus constituti, sentiemus nos esse unum exercitum pro Christi regno servando ac dilatando dimicantem.

Cum autem divina Providentia effecerit ut, paulo ante hunc quinquagesimum anniversarium, exaltatio tot Sanctorum Societatis habita sit, primum est ut nos sub peculiari eorum tutela constituamus atque per eos uberrimas gratias universae Provinciae, eiusque singulis operibus et sociis impetremus. Quod ut facilius obtineamus, quingenta Sacra applicabo.

Omnium me precibus commendo.

Romae, die 7 augusti 1930.

Omnium vestrum

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

85.

8 septembris 1930.

Administratio Provinciae Argentino-Chilensis ita dividitur, ut Regio Chilensis proprio Viceprovinciali proxime regenda committatur (1).

AD R. P. ALOISIUM PAROLA

PRAEP. PROV. ARGENT.-CHILENS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iam inde a constitutione Provinciae Argentino-Chilensis clare apparuit nimis amplum esse eius territorium ideoque magna cum difficultate posse ab uno Provinciali gubernari. Nam tota Respublica Chilensis nimis distat a sede P. Provincialis, unde difficilior redditur illa tantopere commendata eiusdem communicatio cum inferioribus. Cum aliunde spes afflueret fore ut, tempore labente, Societas talem in Chile maturitatem assequeretur ut tandem nova ibi Provincia, sicut olim fuerat, posset constitui, via paulatim ad id aperienda fuit. Itaque iam anno 1920 et Seminarium minus et novum Tirocinium instauratum est in civitate Chillanensi, quod utrumque, Deo opitulante, optimum habuit successum. Paucis elapsis annis P. Provincialis viam propius stravit separando Arcam quae esset propria regionis

(1) Quae hic statuuntur, ad executionem deducta sunt die 25 decembris 1930, quo die R. P. Iosephus Llusa Viceprovincialis pro Regione Chilensi est constitutus.

Chilensis. Nunc iam, lumine divino constanter implorato, et attente consideratis iis quae a R. V. suisque Consultoribus exposita sunt, censui ulterius esse progrediendum ad divisionem administrativam Provinciae Argentino-Chilensis. Cuius executionem R.^{ae} V.^{ae} committo iuxta sequentes normas.

Una manebit interim atque integra Provincia Argentino-Chilensis; sed territorium, quod ad Rempublicam Chilensem pertinet, Viceprovinciali proxime regendum committetur.

Ad socios quos attinet, Regioni Chilensi iam nunc adscribi debent omnes qui in Chilensi Republica nati sunt aut in ea ante ingressum in Societatem domicilium habebant: insuper omnes qui suum Novitiatum in Tirocinio Chillanensi peregerunt. De aliis Sociis, qui in Europa orti sunt, opportunius statuatur cum Regio Chilensis in Provinciam aut Viceprovinciam independentem erigetur; attamen iam nunc, quantum fieri potest, Patres vere apti et numero sufficienti pro Regione Chilensi designentur, qui ab hac Regione ad aliam et vicissim sine gravi ratione ne transferantur.

Communes erunt Philosophia et Theologia; sed curandum est ut quamprimum suum quaeque pars Iunioratum habeat.

Iam de Viceprovinciali agendum est, qui Iacobopoli residebit, et exercebit loco Provincialis ordinariam administrationem territorii supradicti. Suum habebit Socium et Consultores a Praeposito Generali nominandos; diriget Superiores locales, et Socios per domos distribuet munera eis assignando Societatis propria. Quotannis omnes domos visitabit et relationes cum elenchis ad P. Generalem mittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; determinabit censores librorum vel articulorum et dabit facultatem eos typis mandandi; admittet candidatos ad Novitiatum et Novitios ad prima vota. Tuebitur disciplinam religiosam et curam habebit ut vita communis secundum nostrum Institutum et antiquas consuetudines magis in dies floreat. Denique meminerit sui officii esse bonas fovere relationes cum Episcopis et clero tam saeculari quam regulari.

Quoad epistolarum saecercium, Provinciali scribent: Viceprovincialis secundo quoque mense et praeterea quotiescumque res postulerit, Superiores domorum maiorum bis in anno, reliqui Superiores et Consultores omnes semel in anno. Ad Praepositum vero Generalem referent Viceprovincialis et Superiores et Consultores omnes, qui ei subsunt, eodem modo atque in Provinciis quae sui iuris sunt.

In ratione annuntiandi defunctos in Societate et suffragia pro eis peragendi nihil immutetur.

Hac administrationis divisione peracta spero fore ut maior utriusque partis progressus in dies fiat, non solum quoad numerum Sociorum et opera ad Dei gloriam suscepta, sed maxime quoad spiritum religiosum Nostrorum et operum illorum fructum ad Dei gloriam promovendam. Nec enim solum erit facilius Patri Viceprovinciali animum efficaciter intendere in necessitates amplissimae regionis sibi commissae, sed ipse P. Provincialis onere non parvo levatus poterit totis viribus incumbere in reliquam Provinciae partem gubernandam, roborandam, excolendam. Nec tamen omittat, sola Dei gloria prae oculis habita, P. Viceprovincialem pro viribus adiuvere, ut illa pars ad conditionem Provinciae pleni sui iuris quamprimum perveniat. Omnes item Socii constanti animo adniti pergant ut nihil perfectionis quod divina gratia consequi possint in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda praetermittant. Id si omnes viribus unitis fecerint, Dominus praesto aderit et multas aptasque vocationes excitando et convenientes fecundosque labores offerendo. Multum etiam iuvabit ad genuinum spiritum Societatis renovandum memoria Servorum Dei, qui sanctam fidem in istis regionibus suo sanguine confirmarunt, et de quorum beatificatione nunc agitur: P. Rochi González et Sociorum ex una parte, et ex alia P. Martini de Aranda-Valdivia et Sociorum qui in territorio Chilensi gloriosam mortem oppetierunt.

Restat ut R.^{ae} V.^{ae} et Viceprovinciali et utrique Provinciae parti amplissimam Sacratissimi Cordis benedictionem implorem.

Commendo me sanctis Sacrificiis et orationibus.

Neapoli, 8 septembris 1930.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

86.

18 octobris 1930.

De mutuis inter Congregationes Marianas et Actionem Catholicam in Italia relationibus atque de iisdem Congregationibus Marianis impensius fovendis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ITALIAE.

REVERENDI IN CTO. PADRI:

P. C.

Posso finalmente comunicare per mezzo dei PP. Provinciali a quanti dei Nostri in Italia hanno cura delle Congregazioni Mariane, quelle istruzioni e direttive che avevo già annunziate nel nostro modesto Convegno del Settembre 1929 e ancora più espressamente promesso nella mia lettera del 4 Aprile di quest'anno. Causa precipua del ritardo fu la necessità di attendere prima le direttive pontificie circa le relazioni fra le organizzazioni della Azione Cattolica e le varie associazioni religiose.

Queste direttive furono date con la lettera del Card. Pacelli del 30 Marzo, spiegate ed applicate alle nostre Congregazioni dallo stesso Santo Padre nel medesimo giorno col Suo magnifico discorso alle rappresentanze delle Congregazioni Mariane (1). La sintesi delle direttive pontificie si può esprimere così: le Congregazioni, pur rimanendo inalterate in quelle forme che sono state, sono e saranno per i loro membri la tutela della loro più cosciente e fervorosa formazione cristiana, devono essere le preziose ausiliari dell'Azione Cattolica, opportunamente indirizzando ad essa i loro iscritti.

Restava di studiare il modo pratico di attuare queste norme secondo la mente del Sommo Pontefice e in armonia colla natura propria delle nostre Congregazioni. A questo mirarono le amichevoli e cordiali conversazioni che con mutua fiducia si ebbero tra i Nostri e i Dirigenti dell'Azione Cattolica e che portarono ad una pratica collaborazione.

Si convenne che le Congregazioni o indirizzassero i propri Congregati come Soci effettivi o partecipanti ai quadri dell'Azio-

(1) V. supra, pp. 436-449.

ne Cattolica parrocchiali e diocesani (il che è sembrato ora più opportuno per la Federazione degli Uomini Cattolici e degli Universitari Cattolici), ovvero costituissero Circoli interni, in modo però che l'attività del Circolo non pregiudicasse alla vita della Congregazione (e questo metodo è stato adottato per la Gioventù Cattolica).

Non insisto in più minuti particolari su questo argomento, perchè il P. Agostino Garagnani, Direttore della Prima Primaria, è stato da me delegato a portare a conoscenza dei Direttori locali ed a spiegare gli Statuti concordati in proposito coi dirigenti dell'Azione Cattolica, ed al medesimo Padre ho affidato l'incarico di stendere una istruzione sulle relazioni fra l'Azione Cattolica e le Congregazioni Mariane: istruzione che, corrispondente al mio pensiero, unisco a questa mia lettera.

Inoltre perchè vi sia un contatto permanente tra gli organi dirigenti dell'Azione Cattolica in Italia e le nostre Congregazioni Mariane, accanto alla Direzione della Prima-Primaria e di « Stella Matutina » nel Palazzo Borromeo, antica sede dell'Università Gregoriana, ho costituito il Segretariato Nazionale delle nostre Congregazioni Mariane d'Italia, il quale, pur senza avere alcuna vera giurisdizione, sarà però un centro di comunicazione delle varie Congregazioni tra loro, e l'autorizzato rappresentante di esse nelle relazioni coi dirigenti dell'Azione Cattolica.

Ma ciò che più importa, ciò che più efficacemente aiuterà a superare tutte le difficoltà, è la concordia e l'unione sincera e fraterna di tutti i Nostri. La volontà del Vicario di Gesù Cristo e dei Superiori è chiara ed esplicita. Si deponga dunque con generosa abnegazione ogni personale preferenza, ogni privato giudizio, si evitino le inopportune teoriche discussioni e « si proceda, — per usare le parole del S. P. Ignazio, — con tutte le forze dell'anima, della volontà e dell'intelletto, all'esecuzione pronta e perfetta ». Al qual proposito non posso trattenermi dal ripetere a voi una profonda osservazione, che udii dal Santo Padre Pio XI in una delle ultime udienze concessemi, quantunque si riferisse ad altro argomento: « Un modesto pensiero, disse Sua Santità, se è comune a tutti, ha più efficacia, di un pensiero anche geniale che metta discordia ».

So di poter fare assegnamento sicuro sulla perfetta obbedienza dei figli della Compagnia e però, non appena furono note

le direttive del Santo Padre, mi affrettai ad umiliare al Suo Trono l'incondizionata adesione delle nostre menti e dei nostri cuori, la quale Egli accolse con paterna compiacenza dichiarando riuscirgli di grande consolazione. Confido che, con l'aiuto di Dio e la protezione di Maria Santissima, le nostre Congregazioni che, come dice il Pontefice, « nella loro storia plurisecolare hanno cooperato al bene nei modi più umili e più alti, i più squisiti e i più semplici », ora, in seguito all'invito così solenne e fervoroso del Pontefice, sapranno dare « i migliori ausili e i migliori apporti » al grande esercito dell'Azione Cattolica.

Per corrispondere al molto che da noi si aspettano la Santa Sede e i dirigenti dell'Azione Cattolica in Italia, dobbiamo, Reverendi Padri, anzi tutto mettere sempre più in valore le nostre Congregazioni Mariane. Per quanto si sia visto in questo ultimo periodo un notevole risveglio in parecchi sodalizi, tuttavia dobbiamo sinceramente riconoscere (come lo hanno lealmente riconosciuto i Padri Provinciali e gli altri convenuti l'anno scorso in Roma) che le Congregazioni Mariane in Italia sono in più luoghi, e specialmente nei Collegi, ancora lontane dalle splendide tradizioni antiche. Le cause di tale decadimento sono molte e complesse e certo non tutte dipendenti da noi: però è necessario che, per quanto sta da noi, vi portiamo senza indugio gli opportuni rimedi.

Il primo e più efficace di essi è che le Congregazioni Mariane sieno fondate e dirette dai nostri Padri secondo il genuino loro spirito e la loro natura e secondo le Regole date dal mio predecessore P. Wernz: in esse è racchiusa la esperienza di più secoli di vita gloriosa e feconda dei nostri Sodalizi. Non devono i Padri dirigere le Congregazioni a loro talento, secondo modi di vedere e di operare del tutto personali, ma bensì come vuole la Compagnia. Così potranno ripromettersi le speciali benedizioni del Signore all'opera loro: così si trasmetteranno nelle Congregazioni, d'età in età, delle tradizioni sicure, costanti ed uniformi, che aiuteranno grandemente il governo e la prosperità dei Sodalizi.

In base alle Regole delle Congregazioni, conviene riportare queste a quel livello spirituale elevato che fu sempre la loro gloria più bella. Le Congregazioni devono essere schiere scelte, a cui si possa richiedere molto e che molto possano dare. Nè si creda che attualmente ci si debba contentare di poco, quasi che i gio-

vani dei nostri tempi siano meno generosi degli antichi: no, al contrario, oggi più che mai i giovani possono e vogliono fare molto, e non desiderano meglio che di essere formati e spinti per questa via della generosità e della più alta perfezione. Perciò essi stessi desiderano e cercano Direttori pieni di spirito veramente soprannaturale, che possano guidarli per questa via.

Ora uno dei mezzi più efficaci per soddisfare questa santa brama di elevazione spirituale che sentono i giovani dei nostri giorni, è certamente il grande mezzo degli Esercizi Spirituali, la cui asctica soda e profonda è gustata più di quel che si crede da queste menti pronte ad aprirsi agli ideali più nobili. Non temiamo di presentare loro gli Esercizi Spirituali quali uscirono dalla mente e dal cuore del nostro Santo Padre, senza diluirli in mitigazioni che non servono se non a snervarne l'efficacia e a farne perdere la stima presso chi dalle tante lodi date ad essi dalla Santa Sede se ne era formato giustamente un alto concetto. Perciò vivamente raccomando che, per quanto è possibile, ai nostri Congregati siano dati gli Esercizi chiusi, e per uno spazio non inferiore a tre giorni interi, e che essi sieno educati al lavoro personale della meditazione e della preghiera. A questi giovani cuori, che anelano ad una meta sicura ed elevata, presentiamo senza imprudenti inviti, ma anche senza umani riguardi o mal consigliate reticenze, in tutta la sua bellezza e in tutti i suoi gradi la sublimità della perfezione cristiana, felici se attraverso alle nostre povere parole il Divino Maestro farà sentire a qualcuno di essi il dolce « Veni, sequere me » che ne farà un apostolo.

Bisogna però che questa scuola di soda e profonda asctica Ignaziana non si limiti al tempo degli Esercizi, ma continui ad essere sempre la base di tutta la formazione spirituale della Congregazione e le dia un'impronta di fermezza e di serietà. L'educazione religiosa, pur coltivando secondo lo spirito cattolico le varie pratiche della pietà cristiana, non fa tutto consistere in moltiplicare piccole divozioncelle, ma piuttosto mira a formare di ciascun Congregato un cristiano convinto e fervente, di tutti i Congregati un drappello di veri soldati di Cristo, che non arrossiscono del Vangelo, anzi si gloriano di difendere e propagare il Regno del loro Signore.

Fa parte della formazione spirituale del Congregato la illuminata e cosciente partecipazione alla Liturgia della Chiesa: e

vorrei che, come S. Ignazio già raccomandava, si desse ai nostri Congregati una più estesa istruzione liturgica e che la loro pietà più abbondantemente attingesse a questa purissima fonte, attenendosi alle più sicure tradizioni e alle direttive teoriche e pratiche della Chiesa. A ciò conferirà e il decoro delle sacre Funzioni ed una cura maggiore del canto liturgico secondo le raccomandazioni della Santa Sede.

Molto pure conferirà alla perfetta formazione cattolica del Congregato un'adeguata cultura religiosa. Mi sono giunti lamenti che l'istruzione religiosa non è sempre curata nelle nostre opere giovanili come e quanto esigerebbe la straordinaria importanza, eccellenza, e necessità dell'insegnamento. Più volte ho richiamato l'attenzione dei Superiori su questo grave argomento: ora faccio appello allo zelo dei Padri Direttori perchè facciano ogni sforzo affinchè nelle Congregazioni l'istruzione religiosa sia metodicamente e progressivamente organizzata. A completare l'insegnamento religioso dato nella scuola gioverà assai l'istituire nelle Congregazioni delle Accademie o Sezioni di Cultura, come consigliano il « Ratio Studiorum » e le Regole del P. Wernz: mentre in esse i Congregati perfezioneranno la loro cultura, si addestreranno all'apostolato della parola e della penna, oggi tanto importanti.

Ma la nota caratteristica delle Congregazioni, che non si deve mai perdere di vista, è quella di una profonda e vivissima devozione alla Vergine Santissima. Che nelle Congregazioni Mariane si debba coltivare in un modo tutto speciale la devozione Mariana sembra così evidente che mi pare superfluo l'insistervi. Ma pure è bene che lo si ricordi spesso e si veda se i Congregati di Maria, divenuti tali per un solenne atto di consacrazione alla loro Celeste Regina, cerchino veramente di vivere secondo questa loro consacrazione, con un sempre più tenero affetto per la loro Signora e Madre, con uno studio sempre più intenso e generoso di piacere a Lei e per Lei a Gesù. Naturalmente la devozione che io inculco e vivamente raccomando è una devozione soda, che, mostrando ai giovani in Maria la più amabile e la più tenera delle madri, li spinge efficacemente a rendersi degni figli di tanta Madre, imitandone le virtù a costo di qualunque sacrificio; una divozione, che infonda filiale e illimitata fiducia in Colei, che tutti i Santi Padri proclamarono ed ora più che mai tutto il popolo cristiano invoca e riconosce Mediatrix di tutte le grazie. Crederei di farvi torto,

Reverendi Padri, se insistessi a dimostrarvi che una tale divozione non solo non contrasta affatto con la sodezza della formazione ascetica di cui vi parlavo più sopra, che anzi l'aiuta, la sostiene, la corrobora, come vediamo negli eroici esempi dei nostri tre Santi Giovani, ai quali la più tenera devozione a Maria SS.ma fu la leva più potente che li sollevò a tanto eroismo di virtù.

Sulla base di questa soda formazione spirituale, illuminata dal puro sorriso di una non meno soda devozione a Maria, la Congregazione deve sollevarsi a tutte le forme di apostolato cristiano, che le sono state sempre connaturali fin da principio.

Fra le altre Sezioni di pietà, di carità e di zelo, vivamente raccomando la Lega Missionaria Studenti, che sorta da pochi anni in Italia ha già dato lietissimi frutti e molto maggiori si appresta a dare nell'avvenire. Benedetta, incoraggiata, encomiata dal Santo Padre Pio XI, deve essere in modo speciale cara ai Direttori delle Congregazioni, che mediante i suoi Centri potranno, con immenso vantaggio spirituale dei Congregati, educarli alla conoscenza ed all'amore delle Missioni.

* * *

Ma perchè le Congregazioni rendano anche in Italia i frutti che da esse si possono e si devono ricavare; perchè le Congregazioni in Italia siano davvero ricondotte al loro primitivo splendore, bisogna che i loro membri siano veramente scelti, che siano veramente scelti i loro Direttori e che abbiano anche i mezzi necessari per il buon andamento di una Congregazione.

E primieramente, si deve sempre avere presente che le Congregazioni sono gruppi scelti, non una riunione qualunque di una folla, sia pure più o meno pia. Che le Congregazioni siano popolate di numerosa accolta di giovani, va molto bene, e si deve anzi procurare che aumentino sempre più; purchè ne sia sempre esclusa la « turba hominum » e quindi più del numero siamo sempre solleciti della qualità di coloro che si accettano.

A rendere la formazione spirituale dei Congregati più facile insieme e più efficace, è molto utile che si istituiscano Congregazioni con gruppi omogenei, tali cioè che non abbraccino elementi di età, di condizione, di professione troppo diverse tra loro.

Quanto all'età, da tutti i Padri convenuti l'anno scorso a Roma si è riconosciuto opportuno, per non dire necessario, che i

piccoli sotto i 15 anni circa, o che non siano almeno alunni del ginnasio superiore, non siano ammessi in vere Congregazioni Mariane: si potranno per loro istituire organizzazioni analoghe adatte alla loro età, per es. le Congregazioni degli Angeli Custodi già in uso non senza frutto in vari nostri Collegi, le quali preparano i fanciulli ad entrare a suo tempo nelle Congregazioni Mariane propriamente dette. E a questa norma desidero che si stia dappertutto, perchè le Congregazioni non si riducano ad associazioni pie di bambini, coi quali non può essere attuato tutto il vasto compito che è proprio delle Congregazioni Mariane.

Quanto alla scelta dei Direttori non ho che da insistere su quello che tante volte ho raccomandato ai PP. Provinciali: che cioè considerino questo ufficio come uno dei più importanti, che vi destinino soggetti atti e ben preparati, che poi li lascino il più possibile al loro posto, e concedano loro la possibilità di dare alla Congregazione loro affidata tutte le loro forze e tutto il loro tempo, specialmente in certe grandi città, dove anche una sola Congregazione ben diretta può svilupparsi e produrre un immenso bene.

I Direttori però a loro volta non esigano dai Padri Provinciali l'impossibile: sappiano essi stessi risparmiare sapientemente il tempo e le forze, di modo che per lo più, anche per una Congregazione assai sviluppata, basti un Padre solo; e, se occorre, questi possa pure prestarsi per qualche altro ufficio, specialmente se la Congregazione non è una delle maggiori. A questo fine bisogna che il P. Direttore si faccia aiutare più che sia possibile dagli stessi Congregati, non solo nelle cose direi quasi materiali della Congregazione, ma anche in cose di maggior importanza, lasciando loro una prudente libertà di iniziativa e di azione, riservandosi solo un'alta sorveglianza. Così deve principalmente comportarsi il P. Direttore col Prefetto, cogli Assistenti, coi Consiglieri e con gli altri graduati della Congregazione, i quali godono la fiducia dei Congregati che li hanno eletti, ed è giusto che, secondo le Regole, abbiano realmente parte nel governo della Congregazione. Questo metodo giova anche per la migliore formazione dei Congregati stessi, perchè impareranno ad esplicare un po' alla volta le loro abilità sotto l'alto impulso ed esperienza del P. Direttore, si abitueranno a prendere e a sentire qualche parte di responsabilità, e si affezioneranno molto di più alla Congregazione.

Procurino da parte loro i Padri Provinciali ed i Superiori locali di aiutare il più che sia possibile, anche con sacrifici di opere meno importanti, i Direttori delle Congregazioni dando loro i mezzi per attuare quei prudenti miglioramenti che simili opere richiedono di anno in anno: i locali della Congregazione, la Cappella, la biblioteca, i moderati ma pur necessari divertimenti, sono tutte cose nelle quali si può e si deve vedere a poco a poco un certo progresso in meglio; per il quale il contributo dei Congregati stessi non basta. Pensino i Superiori che aiutando le Congregazioni Mariane non solo promuovono un'opera di grande gloria di Dio, ma aprono per la Chiesa e per la Compagnia una vena copiosa e sicura di ottime vocazioni.

Perciò io stesso ho voluto qui in Roma precedere coll'esempio, procurando che nel Palazzo Borromeo, accanto al luogo ove ebbero origine, più ampia e decorosa sede venisse concessa ed adattata alle antiche Congregazioni Prima Primaria e della Scaletta.

Inoltre esorto caldamente i Padri delle Case nostre, ove sorgono Congregazioni Mariane, ad aiutare tutti e cooperare secondo la loro capacità e possibilità, alla prosperità delle Congregazioni e a considerarle non come l'opera di un Padre, ma con vero spirito di carità, in qualche modo, come opera comune a tutti. La quale esortazione in modo speciale rivolgo ai Rettori e Padri dei nostri Collegi e Convitti, pregandoli a fare di comune accordo ogni sforzo perchè fioriscano le loro Congregazioni, ne sostengano e promuovano le opere e le iniziative, soprattutto i Circoli della Gioventù Cattolica che ora vengono ad inserirsi nelle Congregazioni; favoriscano l'istituzione di Congregazioni di ex-alunni e di universitari, che aiutino a conservare il frutto dell'educazione ricevuta.

Siccome poi i Direttori atti non si creano in un momento, converrà che fino dallo scolasticato si istruiscano i Nostri o con Accademie o con conferenze e settimane speciali (il che si potrà molto bene fare durante le vacanze) circa la natura e la storia delle Congregazioni, circa la natura, i fini e la necessità dell'Azione Cattolica, secondo i desideri e le direttive della Santa Sede. E quegli Scolastici che si vedono più inclinati a questo ministero e si prevedono più atti ad esso, si cerchi di formarli in modo speciale, quanto lo consente il regolare corso degli studi, preavvisandoli a tempo della loro probabile futura destinazione perchè l'abbiano presente nella loro preparazione religiosa e scientifica.

Più tardi si dia loro opportunità di venire a contatto coi migliori Direttori per apprendere dalla loro esperienza i mezzi migliori per dare impulso alla Congregazione e a tutte le opere annesse. I Superiori non manchino di invigilare, incoraggiare e, quando occorresse, paternamente correggere i Direttori specialmente novelli.

Quello che dico dei singoli Direttori valga, e molto più, per il Segretario che in ogni Provincia deve essere costituito per le Congregazioni; si scelga con molta ponderazione un Padre pienamente affezionato alle Congregazioni ed all'Azione Cattolica, che veramente possa aiutare gli altri Padri e in certo modo dirigerli con l'autorità della sua competenza ed esperienza, non avendo quella della giurisdizione. Gli si dia tempo e modo e una discreta libertà di agire, di visitare le Congregazioni, di esplicare insomma tutta quella benefica influenza che è lo scopo del suo ufficio.

In fine, a tenere unite più strettamente fra loro le nostre Congregazioni, oltre all'attività del Segretariato Nazionale, cui spetterà prendere a questo scopo le opportune iniziative per es. di Convegni e di Congressi sia dei Direttori sia dei Congregati, molto gioverà la diffusione e la lettura del periodico « Stella Matutina ».

La Rivista nei 25 anni di vita, che ha ormai superati, ha ben meritato delle Congregazioni Mariane in Italia e coi notevoli miglioramenti che va attuando di anno in anno sempre meglio corrisponde alla sua nobile missione. Ma è necessario che i Segretari provinciali delle Congregazioni e i Direttori locali la aiutino e la promuovano, sia curandone una sempre maggiore diffusione sia coll'inviarle e procurarle articoli e relazioni.

Ecco, Reverendi Padri, quello che mi è parso opportuno ricordare circa le Congregazioni Mariane in Italia. Per lo più sono cose già ben note ed ovvie, ma pure il richiamarle nel loro insieme e l'inculcarle di nuovo, spero non sarà senza qualche utilità. Quello che importa sopra tutto è che ci mettiamo seriamente, ciascuno nel posto affidatogli, a lavorare concordi e volenterosi, a bene valerci di questo potente mezzo di bene che la Vergine Santissima ha posto nelle nostre mani e che può anche ai nostri tempi apportare immensi frutti di santificazione in mezzo a tutte le classi della società, specialmente in mezzo alla gioventù, come di fatto avviene in molti paesi.

Che la dolcissima nostra Regina e Madre si degni benedire alla nostra buona volontà e ai nostri poveri sforzi.

In unione dei vostri santi Sacrifici ed orazioni sono di voi tutti, Reverendi e carissimi Padri,

Roma, nella festa di S. Luca Evangelista,
18 ottobre 1930.

Servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. d. C. d. G.

87.

13 novembris 1930.

Occasione distributionis Missionum inter Missouriianam et Chicagiensem Provincias decretae Socios utriusque Provinciae Pater Noster alloquitur.

AD PATRES ET FRATRES
PROVINCiarUM MISSOURIANAE ET CHICAGIENSIS.

REVERENDI PATRES FRATESQUE IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Missionibus antiquae Provinciae Missouriianae hodierno nostro decreto inter novas Provincias Missouriianam et Chicagiensem definitive distributis (1), multum me iuvat hac fausta occasione per modum congratulationis et exhortationis breviter vos alloqui. Et primo quidem omnibus vobis ex corde gratulor de felici operum vestrorum missionariorum progressu, qui hodie luce clariorem sese manifestat, et laetissimam spem augurat de futuro. Nam eo ipso tempore quo Provinciae vestrae tot tantosque labores domi sustentare debuerunt, non dubitarunt cum magnis sacrificiis selectos Sacerdotum et Scholasticorum manipulos ad longinquas regiones deputare, qui populos in tenebris et in umbra mortis sedentes Christo et Ecclesiae lucrifacerent. Hi vero divino auxilio freti, admirabili zelo, abnegatione, industria ad apostolicum suum ministerium sese accinxerunt, et veterum Societatis Missionariorum exempla aemulari studuerunt. Quo fructu id faciant, luculenter constat tam ex relationibus officialibus, quam ex testimonio a Superioribus regularibus et ecclesiasticis mihi allato.

(1) V. supra, pp 624-625.

Quod eo maiore mihi est solatio, quo impensius desidero ut hisce praesertim diebus Societas nostra ubique cognoscatur tamquam Ordo vere Missionarius, cui omnino proprium est etiam infideles evangelizare. Talis enim inde ab initio fuit Societas, atque ex fervore et generositate erga Missiones, semper diiudicari solebat singularum Provinciarum verus et genuinus noster spiritus. Nihil igitur gratius mihi erit et Instituto nostro conformius, quam si spiritum missionarium iam apud vos florescentem illibate conservetis et magis adhuc foveatis ac evolvatis. Fieri enim non potest ut cum isto spiritu non vigeant apud vos solidae virtutes apostolicae, amor nempe paupertatis, sui abnegatio ac unio cum Deo in oratione, quae non minus in Provinciis quam in Missionibus requiruntur.

Idem spiritus sedulo excultus tum liberalitatem Superiorum stimulat in necessitatibus Missionum sublevandis, tum copiam suscitabit aptorum sociorum qui vitam suam Missionibus devovere anhelent. Ex altera parte generosa remuneratrix Providentia Divina operibus Provinciae uberrime benedicet, et plurimas optimasque vocationes vobis largietur.

Non vacat de singulis vestris Missionibus ne breviter quidem sermonem facere. Sed maximas opportunitates et non minores necessitates Missionis Patnensis omnino praeterire non possum. Nemo ex vobis ignorat quam immensus sit campus laboris qui in illa nova ac longinqua regione zelo vestro missionario patet. Ad quam colendum totus exercitus operariorum vix sufficeret. Non solum campus vastissimus est, sed regiones sunt albae ad messem. Ante omnia anxie desideratur copia iuvenum Sacerdotum qui brevi tempore parare se possint ad apostolatam inter paganos suscipiendum et prosequendum.

Quin Provincia Chicagiensis, nova et vigorosa, novam hanc et virentem Missionem Patnensem sibi nunc commissam laete ac ardentem amplexura eiusque necessitatibus generose provisura sit, minime dubito. Sed propter operis magnitudinem, volui ut Provincia Missouriana pro sua parte pergeret fraterna subsidia hominum et eleemosynarum illi Missioni pro viribus suppeditare. Ita fiet ut hoc pulchrum opus communi conatu feliciter inceptum feliciter quoque progrediatur, et abundantes divinas benedictiones utrique Provinciae promereatur.

Vobis omnibus, vestrisque laboribus paterno amore benedicens, vestris SS. Sacrificiis et orationibus enixe me commendo.

Romae, die festo S. Stanislai Kostka,

13 novembris 1930.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Administratio Provinciae Californiae ita dividitur, ut Regio Montium Saxosorum proprio Viceprovinciali proxime regenda committatur.

AD R. P. IOSEPHUM PIET

PRAEP. PROV. CALIFORNIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTL.

Crescentibus in annos Provinciae Californiae tum numero sociorum tum multiplicitate et amplitudine laborum apostolicorum, magnopere quoque aucta est difficultas quominus tam late patens Provincia ab uno Praeposito commode peragretur ac rite administretur. Proinde, ad melius Societatis nostrae prosperitati tam internae quam externae in ista regione consulendum, opportunum mihi visum est aliquam Provinciae divisionem non diutius differre. Iam vero experientia in variis Provinciis dividendis compertum habemus divisioni stabili ac definitivae utiliter praeponi per aliquod tempus provisoriam aliquam divisionem administrativam, secundum quam gubernatio cuiusdam partis Provinciae Viceprovinciali committatur a Provinciali dependenti.

Re igitur mature et assidue coram Deo in oratione perpensa, auditis plurium ipsius Provinciae Patrum graviorum sententiis, neque omissis PP. Assistentium consiliis, ea quae sequuntur in Domino statuenda duxi (1).

Provincia Californiae remaneat in praesens una atque integra, sed pars septemtrionalis interim committatur Superiori qui eam tamquam Viceprovincialis proxime administret, quique suam sedem in urbe Spokane constituet. Haec autem pars intelligatur comprehendere Status Washington, Oregon, Idaho, Montana, atque in memoriam antiquae Missionis huius nominis «Regio Montium Saxosorum» exinde nuncupetur. Reliquum vero territorium Provinciae Californiae, id est Status California, Nevada, Utah, Arizona, sub immediato regimine Praepositi Provincialis remaneat, qui sedem suam in civitate San José in California habebit.

(1) Quae hic statuuntur ad executionem deducta sunt die 25 decembris 1930, quo die R. P. Gualterus I. Fitzgerald Viceprovincialis pro Regione Montium Saxosorum est renunciatus.

Missiones exterae interim a Provinciali administrabuntur, ea tamen mentē ut, facta plena divisione Provinciae, Missio Alaskana novae Provinciae septentrionali concedenda sit; Missionis vero Sinensis curam assumptura sit nova Provincia meridionalis.

Ad socios quod attinet, stabilis eorum distributio determinabitur quando definitiva divisio perficietur. Haec autem distributio principia sequetur, quae in constituenda quavis nova Provincia plerumque adhiberi solent. Socii proinde in alterutra parte ipsius Provinciae Californiae nati, secundum locum originis ad futuram novam Provinciam huic parti respondentem iam nunc, quantum fieri poterit, assignentur. Qui vero extra Provinciam Californiae nati sunt, ad eam novam Provinciam pertinebunt, ad quam a Superioribus destinati fuerint. Qui in Missionibus exteris degunt, ad eam Provinciam applicati censebuntur, cui concedita erit Missio. Si quae exceptiones visae fuerint consideratione dignae, hae interea accurate determinari ac componi poterunt.

Munera Viceprovincialis, qui proprium Socium et proprios Consultores a P. Generali nominatos habebit, haec erunt: Administrationem ordinariam partis septentrionalis Provinciae loco P. Provincialis exercebit; singularum domorum quotannis peraget visitationem, de qua relationem cum elencho ad P. Generalem mittet; Superiores locales diriget; socios variis officiis applicabit, eorumque labores secundum Instituti nostri praescripta moderabitur. Concedet facultates Provinciali reservatas; censores sive librorum sive articulorum determinabit; vota vero de libris (non ita de articulis) ad P. Provinciale mittet, cuius solius erit « Imprimatur » concedere. Admittet candidatos ad Novitiatum et Novitios ad prima vota; requirit necessarias informationes ante ultima vota, in consultatione tamen provinciali cum ceteris discutiendas. Ante omnia disciplinam religiosam sedulo promovebit, et sollicitus esse debet ut omnes sui subditi pro mensura divinae gratiae ipsis concessa diligenter in perfectione progredi studeant.

Praeterea Viceprovincialis erit curare ut opera Societatis, in sua regione iam incepta ac stabilita, magis adhuc perficiantur, atque alia, in quantum approbantibus Provinciali eiusque Consultoribus visum fuerit, pro opportunitate temporis et loci prudenter instaurare. Neque omittet optimas relationes cum Episcopis necnon cum clero tam saeculari quam regulari fovere. Quamquam Consultor Provinciae non est, ad Consultationes vocandus erit quoties quaestio de rebus maioris momenti vel de personis ad suam regionem pertinentibus agatur.

De commercio epistolarum quae ex officio scribendae sunt, hae regulae servantur: Ad Praepositum Generalem scribent tam Vicepro-

vincialis quam Consultores et Superiores eius regionis secundum praescripta quae de Provinciis statuta sunt (Epit. n. 859). Ad Provinciale scribet Viceprovincialis secundo quoque mense et quotiescunque res postulaverint, Superiores domorum maiorum bis in anno, reliqui Superiores et Consultores omnes semel in anno. Ad Viceprovinciale vero scribent Superiores locales et alii officiales secundum normas statutas pro Viceprovinciis et Missionibus dependentibus (Epit. n. 860).

Rerum temporalium administratio interim non mutabitur. Neque quidquam immutetur quod ad suffragia pro nostris defunctis peragenda.

Dignetur SS. Cor Iesu, intercedente Sancto iuvene Ioanne Berchmans, in cuius festivitate his litteris subscribo, florentem vestram Provinciam, quae ad mediam fere partem Scholasticis constat, beneficiis caelestibus magis magisque locupletare, ac divinam suam pacem quam Natalicio suo die, quo haec promulgabuntur et vim obtinebunt, nobis annuntiavit, in omnium cordibus diffundere.

Simul cum hisce meis votis specialem benedictionem paternam omnibus totius Provinciae sociis ex intimo corde impertior.

Commendo me ss. SS.

Romae die 26 novembris 1930, in festo S. Ioannis Berchmans.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. --- RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

(Cfr. Epit. n. 18 § 1).

89.

1 ianuarii 1930.

De iis qui, dum emittuntur prima vota, adesse possint (cfr. Epit. n. 421).

Cum de admittendis sive Nostris sive externis in sacellum, in quo prima vota nuncupentur, varia hinc inde ad nos proposita sint dubia, et ex iis appareat non eandem esse ubique hac in re agendi rationem, cumque ex altera parte tam ex Constitutionibus (1) quam ex Iure canonico (2) ritus in emittendis votis religiosus pro re magni momenti habeatur ideoque in eo uniformitas omnimoda, quantum fieri potest, secundum Constitutionum spiritum (3), maxime curanda sit, meum esse duxi certas normas ubique servandas statuere.

Itaque, attentis iis quae in Instituto nostro (4) et in Codice Iuris Canonici (5) hac de re praescribuntur, auditis PP. Assistentibus iisque approbantibus, haec quae sequuntur mihi ex officio declaranda esse censeo:

1° Ad validitatem primorum votorum post biennium nullius sane praesentia requiritur praeter voventem et vota excipientem (6).

2° E Nostris, non exclusis Novitiis, adesse possunt quot-

(1) Cfr. Const. P. V, c. 4 integr.

(2) Cfr. Cod. Iur. Can., c. 576.

(3) Cfr. Exam. c. 2, n. 6; Const. P. VIII, c. 1, n. 8.

(4) Const. P. V, c. 4, n. 3; Epit. n. 421.

(5) Can. 576.

(6) Quo sensu in Constitutionibus haec prima vota «non in manibus cuiusquam emitti» dicantur, cfr. Epit. n. 417 § 2.

quot lubet, immo bonum est ut quidam veniant, praesertim alii Scholastici et Novitii, quibus haec sacra caeremonia magnae consolationi et spirituali utilitati profecto erit. Quod quidem nullo modo est contra spiritum Constitutionum, cum illa verba « coram aliquibus domesticis » (P. V, c. 4 n. 3) optime ita intelligi possint, ut « pauci » sufficiant sed « plures » adesse non vetentur.

3° Ad externos quod attinet, fideliter servetur distinctio ab ipsis Constitutionibus indicata inter prima et ultima vota: ultimis enim votis externi adesse possunt atque adeo, quamquam non requiritur ad validitatem, curandum est ut quidam revera adsint (1); a primis votis contra, cum ex modo loquendi Constitutionum, tum ex constanti Societatis traditione, externi excludi solent. Quod in ordinariis adiunctis omnino servetur velim. — Si vero in aliquo casu particulari, veris et gravibus de causis, praesentia externorum videatur esse permittenda, id non fiat nisi cum diserta Praepositi Provincialis facultate, qui deinde ad Generalem rem referet, ne nimia cum facilitate usus ab antiquis ac venerandis Societatis traditionibus alieni sensim sine sensu inducantur.

90.

22 augusti 1930.

De Litteris testimonialibus pro Candidatis ad Societatem (cfr. Epit. n. 59).

Ad dubium circa litteras testimoniales a R. V. propositum, ita respondendum videtur:

Canon 544 § 2 duo praescribit: Adspirantes viri debent testimoniales litteras exhibere: 1) Ordinarii originis; 2) Ordinarii cuiusque loci, in quo, post expletum decimumquartum aetatis annum, morati sint ultra annum moraliter continuum, *sublato quolibet contrario privilegio*.

Quod attinet ad secundam praescriptionem, responsionem habemus, die 28 iulii 1918, a Pontificia Commissione de interpretatione Codicis latam. Ipsa enim a Fratribus Scholarum Christianarum interrogata, pro alumnis sui « minoris Novitiatus » respondit litteras testimoniales, pro ipsis, non esse exquirendas ab

(1) Cfr. Acta Rom., vol. V, 1927, pag. 575 (n. 79).

Ordinario loci, *pro tempore*, quod in *ista domo* vixerint. Haec autem responsio traduci potest ad nostras « Scholas apostolicas » et « Seminaria minora Societatis »; et ita fit in praxi.

At ex hoc non sequitur nos non teneri ad exquirendas litteras testimoniales, quae primo loco praescribuntur; sublata sunt enim omnia contraria privilegia. Necesse est ergo etiam pro nostris alumnis apostolicis testimoniales Ordinarii loci originis exquirere.

91.

9 novembris 1930.

De schola et studio linguae latinae in novitiatu (cfr. Epit. nn. 123 § 1, 124, 151).

Quod ad scholas in Novitiatu permittendas attinet, R. V. iure suo usa, immo officio suo functa est scribendo, quid sibi hac de re ad maiorem Dei gloriam videatur. At fidat nobis, qui non unum Novitiatum, sed omnes totius Societatis novimus: scholam moderatam esse revera optimum experimentum. Moderatam, inquam; nam si Novitii « dedita opera » studiis vacarent et numerus scholarum iusto plus augeretur, certe noceret. In quibusdam aliis Provinciis primo anno Novitiatus quinquies in hebdomada per tres horae partes schola haberi solet, praemissa per tantumdem temporis praeparatione; in secundo anno aliquid plus conceditur. Quae scholae, si a bono Magistro habeantur, facile sufficiunt, ut cognita oblivioni non dentur atque deficientia suppleantur.

92.

31 decembris 1930.

De intentione ad quam Litaniae Communes recitandae sint (Epit. n. 182 § 2).

Confirmandam censeo Ordinationem latam a P. Aquaviva die 16 iulii 1594, ut Litaniae Communes, quae a P. Mercuriano die 20 ianuarii 1574 praescriptae erant pro necessitatibus Societatis in regionibus septemtrionalibus, « posthac pro Ecclesiae necessitatibus ubique apud nos recitarentur ». Ideo in proxima editione Epitomes, in fine n. 182 § 2, addentur haec verba: « *pro Ecclesiae necessitatibus* ».

Quoniam autem in praesenti, una ex intentionibus, quas Summus Pontifex omnibus fidelibus vehementer commendatas vult, et ad quam deinceps recitari iussit preces Sacerdotibus in fine Missae a Leone XIII praescriptas, est lugenda Russiae condicio (1), Nostri hanc intentionem in Litaniis Communibus sibi quoque peculiarem in modum proponant.

B) ALIA RESPONSA

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

93.

1 ianuarii 1930.

De capillorum cultu (cfr. Epit. n. 221).

R.^{ae} V.^{ae} commendo ut ne sinat induci in Provinciam usum comam alendi studiosius quam ferat simplex traditio Cleri Italici. Ratio enim habenda est aedificationis populi apud quem versamur, et ipsa Sacra Congregatio de Religiosis improbat usus qui hac in re inducantur largiores.

94.

23 ianuarii 1930.

De modo recurrendi ad Sanctam Sedem (cfr. Epit. nn. 256 § 1, 475 § 2).

Unusquisque profecto ius habet directe recurrendi ad Sacras Congregationes Romanas; sed multo conformius est bono ordini, ut huiusmodi preces (2) per nostram Curiam exhibeantur, ne forte expetantur quae nobis, omnibus adiunctis inspectis, non conveniant, aut quae a Sacra Congregatione aegre nullo modo concedi soleant. Accedit quod ipsa Sacra Congregatio, secundum leges prudentiae, semper nostram exquirat sententiam, priusquam huiusmodi gratias aut dispensationes subditis concedat; quin et admirationi ei est tales preces non per Patrem Procuratorem Ge-

(1) Cfr. Allocutio in Consist. secr. 30 iun. 1930, in *Act. Apost. Sed.*, vol. XXII, 1930, pag. 301.

(2) Agebatur de facultate quadam fori externi.

neralem proponi (1). Quare, etiam cum rei exsecutio urgeat, consultius est per nos, adiecta urgentiae commendatione, Sacram Congregationem adire, quo citius totum negotium absolvatur.

95

27 septembris 1930.

De commemorando quotannis mandato Societati commissio promovendi cultum Sacratissimi Cordis Iesu (2) (cfr. Epit. n. 851 § 1).

Libenter probo, quod iam in ultimo Provincialium Assistentiae Italiae coetu mihi propositum fuit, ut in Consuetudinario Assistentiae pia haec recordatio quotannis die 1 iulii facienda inseratur (3), et die festo Visitationis B. M. V. Litaniae Communes coram SS. Sacramento exposito, sicut prima VI feria cuiusque mensis, dicantur, « Magnificat » in gratiarum actionem recitetur, tandem benedictio Eucharistica impertiatur; vel alia simili pia ratione, pro more Provincialium.

(1) Cfr. etiam quae a Clemente XII hac de re commendata et declarata sunt anno 1735 (*Epist. select.*, pag. 140).

(2) A variis Provinciis occasione Congregationis Procuratorum, ut in prima Praepositi Generalis ad PP. Procuratores allocutione commemoratur, postulatum fuerat, ut quotannis die 2 iulii, quo die anno 1688 per S. Margaritam Mariam Alacoque dulcissimum munus promovendi cultum SS. Cordis peculiari ratione Societati esse commissum revelatum est, festiva quaedam memoria de hoc beneficio celebraretur. — Quod concedendum visum est non modo iis Provinciis a quibus id postulatum fuerat, sed etiam aliis nonnullis, quarum Procuratores idem responsum secum ferendum duxerunt.

(3) En formula, v. gr., quae iam diu adhibetur in Provincia Taurinensi, quaeque die 1 iulii ad modum Menologii in diem sequentem legitur:

« *Per il giorno 2 di Luglio.* — E' l'anniversaria memoria della celebre visione di S. Margherita Maria Alacoque, nella quale la gloriosa Regina e Madre nostra Maria, rivolgendosi benignamente alla parola al B. P. Claudio de la Colombière, dichiarò che è dato alla Compagnia di Gesù l'onorifico incarico di fare apprezzare l'utilità e il valore della devozione al Sacro Cuore del suo divino Figlio. In detta visione sono notevoli e preziose le parole della SS. Vergine, « così riferite dalla Santa: A misura che i Padri della Compagnia di Gesù daranno questo piacere al Cuore divino, sorgente feconda di benedizioni e di grazie, egli le spargerà con tanta abbondanza sopra le opere del loro ministero, che produrranno frutti superiori alle loro fatiche e speranze, ed anche sopra ciascuno di essi per la loro salvezza e santificazione ».

96

27 septembris 1930.

De mensibus aliquot ad modum tertiae probationis Fratribus Coadiutoribus ante ultima vota concedendis (cfr. Epit. n. 167 § 2).

Tertia probatio pro Fratribus Coadiutoribus in Constitutionibus non praescribitur, neque videtur introducenda sine decreto Congregationis Generalis. Optime tamen Congregationis Provincialis voto iam non parum obsecundatum fuerit, si sedulo a P. Provinciali, ab omnibus Superioribus adiuto, id executioni mandatum fuerit, quod de praeparatione ad ultima vota in Epitome (n. 167 § 2) pro FF. Coadiutoribus iubetur, id est, ut «saltem per mensem mittantur ad aliquod Seminarium Nostrorum, quo maiore recollectione se ad gradum praeparent».

97.

27 septembris 1930

De edendis libris vitam Sanctorum Nostrorum aptius narrantibus (cfr. Epit. nn. 385 § 3, 681-684).

Nullum dubium quin valde utile sit discipulis nostris ceterisque iuvenibus legere Sanctorum et Beatorum nostrorum vitas bene scriptas et temporibus nostris accommodatas, unde discant eos ideoque ipsam Societatem melius cognoscere et amare. Non pauci enim candidati horum librorum lectione ad Societatem ingredendam adducti sunt; et praeterea multiplici ex capite tenemur cultum nostrorum Sanctorum, nunc proh dolor! non adeo ut olim florentem, omnibus viribus impensius promovere. Finis tamen intentus non obtinebitur si, ut saepius nunc fit, in his libris virtutes naturales potius quam supernaturales describantur.

98.

27 septembris 1930.

De modo et tempore, quo Patres ad gradum iam promoti, annua Exercitia Spiritualia peragere possunt (cfr. Epit. n. 190).

Licet consuetudo non sit reprobanda ut in maioribus domibus octiduana Spiritualia Exercitia ab omnibus eodem tempore, quantum fieri potest, peragantur; nihil tamen prohibet quominus Sacerdotes, qui gradu iam ornati sint, alio tempore ea peragant, dummodo non pro suo cuiusque libitu, sed debita cum Superiorum venia hoc fiat.

99.

27 septembris 1930.

De usu latini sermonis in tradendis Clero Exercitiis Spiritualibus et de magno huius ministerii momento (cfr. Epit. nn. 297 § 4, 668, 669).

Usus latini sermonis in tradendis Clero Exercitiis omnino laudandus et retinendus (1); studia vero humaniora ita promovenda sunt, ut Nostri eadem facilitate ac Patres antiqui hac Ecclesiae lingua uti possint. Insuper designati ad tam pulchrum ministerium, sepositis quibuscumque aliis ministeriis sponte assumptis, statim totos ei se dare debent. Praeposito Provinciae enixe commendamus, ut quae sapientissime hac de re in Instituto nostro praescripta sunt, executioni mandentur.

(1) Hoc Responsum datum est cuidam Provinciae, ubi talis usus est antiquissimus.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS IV - ANNO 1931

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1931

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

FASCICULUS IV. - ANNO 1931

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Indices generales totius voluminis brevi sequentur.

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1931

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

	<i>Pag.</i>
1. — <i>22 februarii 1929.</i> — In libello a Sacra Poenitentiaria Apostolica ex officio edito, cui titulus « Collectio precum piorumque operum quibus Romani Pontifices... Indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928 », etiam quaedam preces et pia opera ad Societatem propius pertinentia recensentur.	701
2. — <i>7 ianuarii 1931.</i> — Indulgentia plenaria in nostris ecclesiis quotannis lucranda conceditur die festo SS. Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum Martyrum necnon die festo S. Roberti Bellarmino.	706
3. — <i>4 februarii 1931.</i> — Nostris peregrinos hoc anno Romam comitantibus facultas fit excipiendi confessiones.	707
4. — <i>3 martii 1931.</i> — Praefectura Apostolica de Salisbury in Vicariatum Apostolicum erigitur.	708
5. — <i>1 aprilis 1931.</i> — Vicariatus Apostolicus Kwangensis in duos Vicariatus seiungitur, de Kwango alterum, alterum de Kisantu nuncupatos,	709
6. — <i>4 maii 1931.</i> — Decernitur constare de validitate processuum apostolicorum super miraculis Ven. P. Iosephi M. Pignatelli	711
7. — <i>20 maii 1931.</i> — Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi tri-duanas festivitates de novis Sanctis Societatis	712
8. — <i>20-22 iunii 1931.</i> — Duo Sanctae Sedis Rescripta mittuntur: alterum de collecta pro gratiarum actione, alterum de prorogatione indulgentiarum pro foedere perseverantiae.	713
9. — <i>1 iulii 1931.</i> — Seiuncto territorio a Vicariatu Apostolico de Nanking nova conditur Apostolica Praefectura de Sūchow	715
10. — <i>14 augusti 1931.</i> — Approbantur Officium, Missa, Elogium de B. Ioanne Ogilvie, Martyre Scoto, eiusque festum diei 10 martii assignatur.	716
11. — <i>19 augusti 1931.</i> — Officiosiss Litteris Patris Nostri ad Summum Pontificem post editam Constitutionem Apostolicam « Deus scientiarum Dominus » datis, Beatissimus Pater peramanter respondet et Societati benedicit.	723
12. — <i>29 septembris 1931.</i> — Pontificium Collegium Maronitarum in Urbe	

	<i>Pag.</i>
Societati regendum committitur eiusque primus Rector nominatur.	728
13. — 29 octobris 1931. — Post editam in Hispania iniquam legem contra Societatem Summus Pontifex Societatem laudat et gratulatur eique benedicit.	730
14. — 10 novembris 1931. — Festivitas externa S. P. Ignatii in commodiorem diem transferenda conceditur pro nostris Collegiis externorum.	733
15. — 3 decembris 1931. — Indulgentiae Novitiis parvum Officium S. Stanislai recitantibus concessae ad aliud decennium prorogantur.	734
16. — 5 decembris 1931. — Paroecia S. Sabbae Romae erigitur et Societati ex dispensatione Pontificia committitur.	735
17. — 21 decembris 1931. — Societati committitur in perpetuum ius et officium habendi unum ex Poenitentiariis minoribus extraordinariis in Basilica Vaticana.	738
18. — 23 decembris 1931. — Eminentissimus Cardinalis Secretarius Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali Societati fausta adprecatur et gratias agit.	739
19. — 23 decembris 1931. — Approbantur Officium, Missa et Elogium Sanctorum Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum, atque eorum festum in diem 26 septembris transfertur in perpetuum.	741
20. — 23 decembris 1931. — Approbantur Officium, Missa et Elogium et statuitur dies festus BB. Roberti Southwell et Sociorum, Martyrum Angliae, e nostra Societate.	748
21. — <i>Annis 1930-1931.</i> — Acta quaedam de S. Roberto Card. Bellarmino Ecclesiae Doctore renuntiato	755
I. — Litterae postulatoriae Patris Nostri (30 nov. 1930)	755
II. — Litterae postulatoriae undique missae (annis 1927-1931).	757
III. — Acta Sacrae Rituum Congregationis (anno 1931).	759
IV. — Litterae Apostolicae quibus S. Robertus Bellarminus universalis Ecclesiae Doctor renuntiatur (17 sept. 1931).	761
V. — Approbatio Officii, Missae et Elogii (23 dec. 1931).	767

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

22. — 23 ianuarii 1930. — Festum S. Petri Claver ad omnes dioeceses Statuum Foederatorum Americae Septemtrionalis extenditur.	775
23. — 8 novembris 1930. — Conceditur ad quinquennium ut in omnibus domibus Prov. Aragoniae in Hispania sollemnitates festi S. P. Ignatii cum privilegiis liturgicis in secundam dominicam iulii anticipetur.	776
24. — 4 ianuarii 1931. — Immutantur fines archidioecesis Calcuttensis versus	

	<i>Pag.</i>
dioecesim Patnensem, ideoque etiam fines nostrarum respective Missionum Calcuttensis (Prov. Belg.) et Patnensis (Prov. Chicag.)	777
25. — 31 <i>ianuarii</i> 1931. — Indulgentia plenaria quotidiana lucranda conceditur in Sanctuario SS. Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum apud Auriesville.	778
26. — 2 <i>februarii</i> 1931. — Missa votiva S. P. Ignatii ad eius altare in templo SS. Nominis Iesu Romae quotidie celebranda, quibusdam tantum diebus exceptis, conceditur ad decennium.	779
27. — 3 <i>februarii</i> 1931. — Indulgentiae quaedam ad septennium conceduntur pro oratorio publico Parvi Seminarii S. I. Missionis Brasiliae Septentrionalis (Prov. Lusit.).	779
28. — 28 <i>februarii</i> 1931. — Missa votiva quotidiana, quibusdam tantum exceptis diebus, et certis sub condicionibus, ad altare S. Francisci de Hieronymo in templo SS. Nominis Iesu Neapoli celebranda conceditur ad quinquennium.	780
29. — 6 <i>martii</i> 1931. — Translatio festi B. Claudii de la Colombière ad diem 16 februarii pro domibus Societatis (Prov. Ven.) in dioecesi Brixisiensi.	781
30. — 14 <i>martii</i> 1931. — Festum B. M. V. Matris Pietatis pro universa Prov. Romana die 22 octobris quotannis peragendum conceditur.	781
31. — 12 <i>iunii</i> 1931. — Festum S. Francisci de Hieronymo ad diem 14 maii transfertur in perpetuum pro universa Brasilia.	785
32. — 7 <i>octobris</i> 1931. — Festum S. Margaritae M. Alacoque, in Curia Praepositi Generalis suo die perpetuo impeditum, in diem 23 octobris pro ea domo transfertur.	786
33. — 23 <i>decembris</i> 1931. — Commune omnium BB. Martyrum Angliae festum die 4 maii quotannis celebrandum conceditur universo clero regulari ac saeculari Angliae.	787

Epistolae quaedam officiosae et gratulatoriae.

34. — 10 <i>septembris</i> 1929. — De magno opere « Dictionnaire Apologétique de la Foi Catholique ».	791
35. — 3 <i>februarii</i> 1931. — De conferentiis in templo Dominae Nostrae Parisiis habitis.	792
36. — 13 <i>februarii</i> 1931. — De obsequiis a quibusdam Foederibus SS. Cordis ex Belgio Summo Pontifici exhibitis.	793
37. — 20 <i>februarii</i> 1931. — De quibusdam voluminibus a Pont. Instituto Biblico editis et Summo Pontifici exhibitis.	793
38. — 24 <i>martii</i> 1931. — De quodam libro circa S. Agathonem Papam.	794
39. — 27-30 <i>martii</i> 1931. — De periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù » Venetiis edito.	795
40. — 7 <i>aprilis</i> 1931. — De quinquagesimo anno ab inito periodico « Mensageiro do Coração de Jesus » (Prov. Lusit.).	796

	<i>Pag.</i>
41. — 28 maii 1931. — De libro P. Mauritii Rigaux circa Litteras Encyclicas «Rerum Novarum»	797
42. — 6 augusti 1931. — De «hebdomada sociali» a catholicis Canadensibus mox habenda.	797
43. — 19 augusti 1931. — Litteris officiosis a Pontificia Universitate Gregoriana Summo Pontifici post editam Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus» datis Beatissimus Pater peramanter respondet.	799
44. — 31 augusti 1931. — De Secessibus opificum in regione Pedemontana	800
45. — 25 septembris 1931. — De centenario Provinciae Taurinensis.	801
46. — 15 octobris 1931. — De quinquagesimo anno vitae religiosae R. P. Superioris Missionis excurrentis in Albania.	802
47. — 26 octobris 1931. — De centenario Missionis Syriae (Prov. Lugdun.).	803
48. — 16 novembris 1931. — De voluminibus «Analecta Sacra Tarracomensia» et de integra editione operum Iacobi Balmes.	804
49. — 25 novembris 1931. — De obsequiis a Collegio Maximo Cheriensi (Prov. Taurin.) Summo Pontifici exhibitis.	805
50. — 4 decembris 1931. — De obsequiis Summo Pontifici exhibitis a Domo probationis Gaudianensi (Prov. Taurin.).	806

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

51. — 1 ianuarii 1931. — Regio Slovakiae in Viceprovinciam erigitur a Prov. Cechoslovakiae dependentem.	809
52. — 11 ianuarii 1931. — Novus Assistens Slavicus constituitur et renuntiatur.	811
53. — 18 ianuarii 1931. — Provincia Germaniae Inferioris in duas Provincias dividitur, Germaniae Inferioris alteram, alteram Germaniae Orientalis nuncupandas.	812
54. — 21 ianuarii 1931. — Nuntiatur Indulgentia plenaria concessa quotannis pro festis novorum Sanctorum Societatis et quaedam monentur de eorundem festis liturgicis.	815
55. — 17 martii 1931. — Missio Australiae a Provincia Hiberniae seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.	816
56. — 5 aprilis 1931. — Normae quaedam traduntur ad executionem Decreti Sacrae Congregationis Sancti Officii de educatione sexuali et de «eugenica»; itemque normae praescribuntur de vitandis imaginibus sacris novo quodam eoque admodum improbando stilo confectis.	818
57. — 21 maii 1931. — De altera «Epitomes Instituti S. I.» editione; et	

	<i>Pag.</i>
de quibusdam Praepositi Generalis Responsis peculiari ratione promulgandis.	824
Supplementum ad priorem editionem Epitomes Instituti	825
58. — 23 maii 1931. — De tristibus Societatis casibus in Hispania quaedam referuntur et preces petuntur.	827
59. — 2 iunii 1931. — Iterum de Nostris in Hispania quaedam narrantur.	832
60. — 12 iunii 1931. — Normae quaedam traduntur de modo quo Professores nostri transigere debeant vacationes aestivas.	837
61. — 16 iulii 1931. — Nostrorum precibus commendatur Congregatio ordinaria Sacrorum Rituum de titulo Doctoris Ecclesiae S. Roberto Bellarmino decernendo.	841
62. — 31 iulii 1931. — Instructio de usu «Radii» in nostris domibus.	841
63. — 31 iulii 1931. — Petuntur schemata ad conficiendum «Statutum cum Ratione Studiorum» pro Collegiis Nostrorum secundum Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus».	845
64. — 1 augusti 1931. — Novum periodicum «Archivum historicum S. I.» nuntiatur et commendatur.	847
65. — 22 augusti 1931. — Commendatur ut «dies Missionum» ubique studiose praeparetur et celebretur.	852
66. — 25 augusti 1931. — Mittuntur Officium et Missa de B. Ioanne Ogilvie per domos distribuenda.	853
67. — 25 octobris 1931. — De asperrimo rei oeconomicae discrimine et de ratione exercendi caritatem tantopere a Summo Pontifice commendatam.	854
68. — 30 octobris 1931. — Nuntiatur et mittuntur Litterae Apostolicae de S. Roberto Bellarmino Doctore Ecclesiae declarato, eiusque cultus promovendus et opera vulganda commendantur.	859
69. — 3 novembris 1931. — Recentiores nuntii de rebus nostris hispanicis cum universa Societate communicantur.	860
70. — 6 novembris 1931. — De insectationibus contra Societatem detegendis et propulsandis.	862
71. — 3 decembris 1931. — Nova Missio de Süchow in Sinis a Nankinensi Missione Provinciae Franciae seiuncta erigitur et Provinciae Canadae Inferioris committitur.	867
72. — 8 decembris 1931. — Provincia Californiae in duas Provincias dividitur, Californiae alteram, alteram Oregoniensem nuncupandas.	869
73. — 11 decembris 1931. — Causa Beatificationis R. P. Ioannis Roothaan rite inchoata, eius scripta etc. ad normam sacrorum canonum inquirenda et colligenda esse edicuntur.	871
74. — 31 decembris 1931. — De festis et officiis novorum Sanctorum ac Beatorum Societatis normae quaedam traduntur.	873
Elogia in appendice Martyrologii Romani pro Societate Iesu inserenda aut varianda	874

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

	<i>Pag.</i>
75. — 11 <i>ianuarii</i> 1931. — Socios novae Viceprovinciae Slovakiae Pater Noster alloquitur.	877
76. — 17 <i>ianuarii</i> 1931. — Normae traduntur de incolunitate Nostrorum in Hispania mediis in tumultibus absque armorum usu servanda.	880
77. — 18 <i>ianuarii</i> 1931. — Occasione constitutionis novae Provinciae Germaniae Orientalis Pater Noster omnibus Provinciis linguae germanicae quaedam peculiari ratione commendat.	881
78. — 6 <i>februarii</i> 1931. — Provinciae Siculae vocationum incrementum Pater Noster gratulatur utque in dies augeantur aptas tradit normas.	883
79. — 10 <i>februarii</i> 1931. — De nostris foliis periodicis in Hispania impensius promovendis et latius spargendis.	886
80. — 11 <i>februarii</i> 1931. — De Seminariis Minoribus Societatis in Hispania deque Instructione pro iis paranda.	888
81. — 11 <i>februarii</i> 1931. — De Protestantium insidiis in America Latina studiose compescendis.	891
82. — 25 <i>februarii</i> 1931. — Occasione sollemnis benedictionis sacelli ritus orientalis in nostra Curia, Pater Noster omnes Socios ritui orientali adscriptos alloquitur.	896
83. — 6 <i>martii</i> 1931. — De calumniis contra Ecclesiam et Societatem in America Latina editis diligenter investigandis et repellendis.	900
84. — 8 <i>martii</i> 1931. — Nostrorum parentibus, qui in Melitensi Collegio S. Aloisii mox convenient, Pater Noster per Praepositum Provinciae Siculae gratias agit et gratulatur.	901
85. — 17 <i>martii</i> 1931. — Socios novae Viceprovinciae Australiae, ab Hiberniae Provincia seiunctae, Pater Noster alloquitur peramanner.	902
86. — 17 <i>aprilis</i> 1931. — Normae traduntur a Nostris servandae occasione mutationis Gubernii in Hispania.	905
87. — 17 <i>mai</i> 1931. — Post turbas in Hispania contra Religiosos et praesertim contra Nostrós excitatas Pater Noster Socios Provinciarum Hispaniae solatur.	907
88. — 5 <i>iulii</i> 1931. — Nostris in Austria et Germania degentibus quaedam peculiari ratione commendantur ad obsistendum impugnationibus contra Societatem.	908
89. — 6 <i>iulii</i> 1931. — Attentis extraordinariis rerum nostrarum adiunctis in Hispania R. P. Henrico Carvajal, Legionensis Provinciae Praeposito, ampliores facultates conceduntur, ut pro tota Hispania vices Praepositi Generalis in rebus urgentioribus gerat.	915
90. — 21 <i>iulii</i> 1931. — De Pontificio Seminario Kandyensi in Missione	

	<i>Pag.</i>
Gallensi (Prov. Belg.) ab omnibus Indiarum Missionibus impensius adiuuando.	917
91. — <i>31 iulii 1931.</i> — De usu tabaci normae quaedam praescribuntur pro Viceprovincia Madurensi (Prov. Tolos.).	918
92. — <i>17 octobris 1931.</i> — Post suffragium de dissolvenda nostra Societate latum in legislativo conventu in Hispania, Pater Noster illarum Provinciarum Sodales solatur.	921
93. — <i>13 novembris 1931.</i> — Sancti Martyres Isaacus Jogues et Ioannes de Brébeuf eorumque Socii Assistentiae Americae Patroni declarantur.	922
94. — <i>3 decembris 1931.</i> — Ocasione erectionis novae Missionis de Süchow in Sinis, Pater Noster Socios Provinciae Canadae Inferioris alloquitur.	924
95. — <i>8 decembris 1931.</i> — Provincia Californiae in duas divisa, Pater Noster Socios utriusque Provinciae peramanter alloquitur.	926
96. — <i>Anno 1931.</i> — Litterae gratulatoriae Patris Nostri pro festis iubilariis quarundam Provinciarum, Missionum, Domorum.	
I. De vigesimoquinto anno ab erecta Missione de Betsileo seu Fianarantsoensi Provinciae Campaniae commissa (29 ianuarii 1931).	929
II. De centenario Provinciae Taurinensis (12 aprilis 1931)	931
III. De quinquagesimo anno ab erecta Congregatione Mariana Collegii Scodrensis (Prov. Ven.) in Albania (29 aprilis 1931)	935
IV. De 75° anniversario Collegii Feldkirchensis «Stella Matutina» (Prov. Germ. Sup.) (5 maii 1931).	937
V. De centenario Collegii Namurcensis Provinciae Belgicae (24 maii 1931).	938
VI. De Patavini Convictus Universitarii (Prov. Ven.) vigesimoquinto anno expleto (4 iunii 1931).	940
VII. De Jerseyensis Collegii Nostrorum (Prov. Franc.) quinquagesimo anno expleto (8 iunii 1931)	941
VIII. De centenario Collegii Alostani Prov. Belgicae (27 iunii 1931).	943
IX. De quinquagesimo anno Collegii (nunc Seminarii Minoris) Vico Aequensis in Provincia Neapolitana (25 septembris 1931).	944
X. De centenario Missionis Syriae (Prov. Lugdun.) (21 octobris 1931).	944
XI. De quinquagesimo anniversario Collegii Bononiensis in Prov. Campaniae (30 novembris 1931).	947
XII. De septuagesimoquinto anno Collegii Kalksburgensis in Provincia Austriae (1 decembris 1931).	948

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

97. — 31 decembris 1931. — De Missis pro stipendio celebrandis.	Pay. 951
---	-------------

B) ALIA RESPONSA.

98. — 5 februarii 1931. — De alumnis grandioribus nostrorum convictuum non eadem ratione tractandis atque puerulis.	952
99. — 5 martii 1931. — De docendis alumnis ad Missae actuosius assistendum	952
100. — 22 aprilis 1931. — De vigilantia Superiorum circa confessionem hebdomadariam subditorum.	953
101. — 2 maii 1931. — De ratione Superioribus reddenda etiam circa opera quae Societatis non sint.	953
102. — 5 iulii 1931. — De voto « perfectionis » quod dicitur, non temere nec passim permittendo. Nostis, praesertim iunioribus.	954
103. — 25 septembris 1931. — De pecuniae summa quam Provinciales impendere possint et impendendam concedere in sumptus extraordinarios.	955
104. — 5 octobris 1931. — De Novitiis qui a servitio militari activo revertuntur.	955
105. — 7 novembris 1931. — De parvis ministeriis Novitiorum et Scholasticorum.	956

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

22 februarii 1929.

In libello a Sacra Poenitentiaria Apostolica ex officio edito, cui titulus « Collectio precum piorumque operum quibus Romani Pontifices... Indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928 » etiam quaedam preces et pia opera ad Societatem propius pertinentia recensentur (1).

NOTAE. — 1. Anno 1929, per Decretum Sacrae Poenitentiariae Apostolicae die 22 februarii 1929 datum, authenticus declaratus est novus iste libellus typis Vaticanis tunc editus, qui supplementum exhibet Indulgentiarum post ultimam editionem similis collectionis anno 1898 impressae concessarum (2). Quare haec nova collectio non tangit Indulgentias antea concessas, quibusdam tantum exceptis quae ob mutationem qualemcumque in iis factam etiam hic commemorantur.

2. Sicut Collectiones praecedentes, ita etiam haec eas tantum continet Indulgentias, quae *perpetuo et omnibus fidelibus* concessae sunt: id est sive fidelibus omnibus prorsus cuiuscumque sunt condicionis, sive iis omnibus qui in certa quadam universaliori condicione versantur, v. gr. sacerdotibus, religiosis, iuvenibus, coniugatis etc. — Ideoque ex Indulgentiis hoc proximo trentennio Societati concessis eae

(1) Titulus integer hic est: « *Collectio precum piorumque operum quibus Romani Pontifices in favorem omnium Christifidelium aut quorundam coetuum personarum Indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928: Romae, Typis Polyglottis Vaticanis, 1929* ».

(2) Praecedentes collectiones authenticae ita inscribebantur: « *Raccolta di orazioni e pie opere per le quali sono state concesse dai Sommi Pontefici le SS. Indulgenze* ». Ultima edita erat anno 1898.

solum ibi recensentur, quae pro omnibus fidelibus petitaerant et ubique lucrandae. — Nihil itaque mutatum, multoque minus abrogatum est circa Indulgentias pro solis Nostris concessas, vel pro nostris consociationibus (ut Bonae Mortis, Marianis, Apostolatus Orationis etc.), vel etiam nostris locis piis, v. gr. nostris ecclesiis diebus festis Sanctorum Societatis et similes (1), quamquam in hac collectione non commemorantur nec commemorari debuerunt (2).

3. Hisce suppositis, ex Indulgentiis in eo libello recensitis eas tantum hic transcribimus, quae ad Societatem quodammodo pertinent sive ratione nostrorum Sanctorum sive ratione petitionis a Nostris factae, etsi, ut dictum est, pro omnibus Christifidelibus sint concessae. Cum autem plerumque iam in *Actis Romanis* suo tempore sint relatae, ad *Acta Romana* plerumque reiicimus, perpaucis exceptis, quae nondum erant nostris *Actis* insertae. — Textus, quo indicantur Indulgentiae, adamussim refertur prout in authentico libello invenitur.

I.

(N. 229). NOVENDIALIA A GRATIA IN HONOREM S. FRANCISCI XAVERII (3). — O valde amabilis et caritate plene, sancte Franciscus Xaveri, etc. (*consueta et notissima oratio*). — *Pater, Ave, Gloria.*

(1) Hoc valet profecto etiam de Indulgentia plenaria «toties quoties» die festo S. P. Ignatii in nostris ecclesiis vel publicis oratoriis lucranda, de qua potissimum quidam fuerunt solliciti: nullum prorsus dubium haberi potest, quin in pleno suo robore etiam haec perseveret, nec vacat hic rem certissimam argumentis a peritis allatis data opera confirmare.

(2) Valde quoque attendendum est ad id quod in n. 8 ex «*Praenotandis*» ad hanc Collectionem dicitur: «*Collectio continet tantummodo Indulgentiarum concessiones, quarum authentica documenta in Archivo Sacrae Poenitentiariae asservantur*». Exinde deducitur Collectionem non respicere Indulgentias, si quae sint, quae ab ipso Summo Pontifice, vel ab aliquo alio Sanctae Sedis Officio forte concessae sint, et quarum documentum cum Sacra Poenitentiaria non fuerit communicatum. Quae quidem Indulgentiae adhuc plene vigere etiam dicendae sunt.

(3) Hoc pium exercitium Indulgentiis quidem iam pridem ditatum fuerat, sed *semel* in anno, plerumque diebus 4-12 Martii. Die vero 23 Mart. 1904, dum S. Franciscus Xaverius a Pio X Patronus Operis Propagationis Fidei constituebatur eiusque cultus augebatur, ampliores Indulgentiae concessae sunt, *bis* in anno lucrandae. Nunc vero videtur ablata quaevis limitatio, siquidem in nova ista collectione nihil dicitur de numero novendialium intra annum.

Quolibet ex novem diebus, quos fideles elegerint ad aliquam gratiam impetrandam per intercessionem sancti Francisci Xaverii, adhibita supra relata oratione, vel quibus adstiterint novendiali exercitio, ut supra, in quacunque ecclesia vel publico oratorio celebrato, conceditur:

Indulgentia trecentorum dierum.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus, expleto exercitio (S. C. Indulg., 23 Mart. 1904).

Nota. — Aliquo obstante impedimento quominus oratio recitetur, sufficit ut quinquies dicatur *Pater, Ave* et *Gloria* (S. C. Indulg., 23 Mart. 1904).

II.

(N. 233). IN HONOREM S. IOANNIS BERCHMANS (1). — Fidelibus, qualibet ex quinque Dominicis immediate praecedentibus festum sancti Ioannis Berchmans, si preces in honorem eiusdem Sancti fuderint, conceditur:

Indulgentia septem annorum totidemque quadragenarum.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus (S. C. Indulg., 17 Maii 1890; S. Poenit. Apost., 22 Febr. 1921).

III.

(N. 244). AD S. IOANNEM BERCHMANS. — O angelice iuvenis Ioannes, etc. (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1921, pag. 300-301).

Indulgentia trecentorum dierum.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus semel in mense, si quotidie per integrum mensem oratio recitata fuerit (S. Poenit. Apost., 22 Febr. 1921).

IV.

(N. 245). AD S. IGNATIUM DE LOYOLA. — Glorioso Patriarca Sant'Ignazio, umilmente vi supplichiamo ad ottenerci da Dio principalmente la liberazione dal massimo de' mali ch'è il peccato (e poi dal funesto morbo del colera, uno dei tanti flagelli, coi quali

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1921, pag. 300; — ubi tamen non aperte commemorantur Indulgentiae partiales anno 1890 concessae.

il Signore punisce le colpe de' popoli). * Il vostro esempio accenda nel cuor nostro un efficace desiderio di adoperarci continuamente alla maggior gloria di Dio ed al bene de' nostri prossimi; ed otteneteci pure dall'amoroso Cuore di Gesù nostro Signore la grazia, ch'è corona di tutte le altre, cioè la perseveranza finale e la eterna beatitudine. Così sia.

* Etiamsi haec verba omittantur, Indulgentiae non per-eunt (S. C. Indulg., 22 Nov. 1905).

Indulgentia ducentorum dierum semel in die (S. C. Indulg., 5 Febr. 1885).

V.

(N. 246). AD SS. IGNATIUM DE LOYOLA ET FRANCISCUM XAVERIUM. — Amabilissimi e grandi eroi della fede cristiana, Ignazio e Francesco, etc. (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1922, pag. 397).

Indulgentia trecentorum dierum.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus semel in mense, si quotidie per integrum mensem oratio recitata fuerit (S. Poenit. Apost., 6 Martii 1922).

VI.

(N. 299). ORATIO S. FRANCISCI XAVERII PRO CONVERSIONE INFIDELIUM. — Aeternae rerum omnium effector Deus, etc. (*oratio consueta et notissima*).

Indulgentia trecentorum dierum semel in die.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus semel in mense, si quotidie per integrum mensem oratio recitata fuerit (Pius IX, Rescript. *manu propr.*, 24 Maii 1847, exhib. 30 Sept. 1862; S. Poenit. Apost., 6 Dec. 1918).

VII.

(N. 305). PRO CONVERSIONE Sinarum et Mongoliae (1). — Oremus. - Domine Iesu Christe, unice Salvator universi generis humani, qui iam « dominaris a mari usque ad mare et a flumine usque ad terminos orbis terrarum », aperi propitius sacratissimum Cor tuum etiam miserrimis Nationis Sinensis nec non Mongoliae incolis, qui adhuc in tenebris et umbra mortis sedent; ut,

(1) Hanc orationem hic transcribendam ducimus, quia in ea mentio fit de S. Francisco Xaverio.

intercedente piissima Virgine Maria, Matre tua immaculata, et Sancto Francisco Xaverio, relictis idolis, coram te procidant et Ecclesiae tuae sanctae aggregentur. Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. - Amen. — *Pater, Ave et Gloria.*

Indulgentia trecentorum dierum.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus semel in mense, si quotidie per integrum mensem oratio recitata fuerit (S. C. S. Officii, 27 Maii 1909).

Nota. — Aliquo obstante impedimento, quominus oratio recitetur, sufficit ut ter dicatur *Pater, Ave et Gloria* (S. C. S. Officii, 27 Maii 1909).

VIII.

(N. 307). ORATIO PRO CONVERSIONE MAHUMETANORUM (1). —

O Gesù, vero Dio e vero Uomo, Redentore del mondo intero, rivolgete, ve ne supplichiamo pel Cuore immacolato di Maria, uno sguardo misericordioso su quei popoli che da tanti secoli vivono sotto il giogo dell'Islamismo. Deh! perdonate loro quanto essi, in onta del vostro Nome santissimo e del nome cristiano, hanno fatto contro il popolo eletto! Con un raggio della vostra luce diradate le tenebre in cui si trovano avvolti, e nel lavacro della rigenerazione aprite loro i tesori del vostro Cuore, affinchè nella confessione della vera Fede adorino e glorifichino col Padre e con lo Spirito Santo, voi, Verbo eterno, umanato per la nostra salvezza. Così sia.

Indulgentia trecentorum dierum semel in die.

Indulgentia plenaria suetis conditionibus semel in mense, si quotidie per integrum mensem oratio recitata fuerit (S. Poenit. Apost., 24 Iulii 1923).

IX.

(N. 334). ORATIO PRO STATUS ELECTIONE (2). — O mio Dio, Tu che sei il Dio della sapienza e del consiglio, Tu che leggi nel mio cuore la retta volontà di piacere a Te solo, ed anche di rego-

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1923, pag. 556, ubi etiam dicitur cur haec oratio a Nostreis confecta et Indulgentiis ditanda curata sit. — Ibi tamen huius orationis non ipse textus italicus, sed sola versio latina exhibetur.

(2) Hanc orationem hic transcribendam ducimus, quia in ea mentio fit de S. Aleisio Gonzaga.

larmi, riguardo alla mia scelta dello stato, conforme in tutto ai tuoi santissimi desiderii; concedimi, per l'intercessione della SS. Vergine, Madre mia, e de' miei Santi protettori, specialmente di San Giuseppe e di San Luigi Gonzaga, la grazia di conoscere quale stato io devo prendere, e di abbracciarlo, conosciuto, affinché io possa cercare ed accrescere in esso la tua gloria, operare la mia salute e meritarmi quel premio celeste, che Tu hai promesso agli esecutori del tuo divino volere. Amen.

Indulgentia trecentorum dierum semel in die (Pius X, Rescript. *manu propr.*, 2 Maii 1905, exhib. 6 Maii 1905).

X.

(N. 367). ORATIO AD IESUM PUERUM. — Dulcissime Iesu, qui puer etc. (cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 60, *ubi etiam dicitur cur haec oratio Indulgentiis ditanda a Nostris curata sit.*).

Indulgentia trecentorum dierum (Breve Apost., 25 Iun. 1924).

2.

7 ianuarii 1931

Indulgentia plenaria in nostris ecclesiis quotannis lucranda conceditur die festo SS. Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum Martyrum necnon die festo S. Roberti Bellarmino. — Breve Apost.

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Societatis Iesu Procurator Generalis enixis verbis a Nobis exposcit ut diebus festis Sanctorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum Martyrum, nec non Sancti Roberti Bellarmino P. C., quos Nos ipsi iam sollemni ritu Sanctorum fastis adscripsimus, indulgentiam plenariam concedere velimus a Christifidelibus lucrandam, qui ecclesiam seu publicum oratorium eiusdem Societatis diebus memoratis visitent. — Nos autem, ad augendam Christifidelium religionem animorumque salutem procurandam caelestibus Ecclesiae thesauris iugiter pia caritate intenti, huiusmodi supplicationibus adnuendum ultro libenterque censuimus. — Qua re, conlatis consiliis cum Dilecto Filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Poenitentiario Maiore, de Omnipotentis Dei misericordia atque Apostolorum eius

Beatorum Petri ac Pauli auctoritate confisi, omnibus et singulis Christifidelibus qui, vere poenitentes et confessi ac sacra Communione refecti, quotannis, diebus festis Sanctorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum Martyrum et Sancti Roberti Bellarmino P. C., quamlibet Societatis Iesu ecclesiam ubique terrarum sitam, vel publicum sacellum, a medietate praecedentis diei ad mediam usque noctem earundem festivitatum devote visitaverint, ibique ad mentem Summi Pontificis pro Christianorum Principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, *Plenariam* omnium peccatorum suorum *Indulgentiam* ac remissionem misericorditer in Domino largimur. — Contrariis non obstantibus quiblibet. — Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. — Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo Praepositi vel Procuratoris Generalis praefatae Societatis Iesu munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si exhibitae vel ostensae forent. — Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Ianuarii anno MCMXXXI, Pontificatus Nostri nono.

L. ✠ S.

EUGENIUS Card. PACELLI
a Secretis Status.

3.

4 februarii 1931.

Nostris peregrinos hoc anno Romam comitantibus facultas fit excipiendi confessiones. — Rescript. S. Poenit. Apost.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis S. I., ad pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus, petit ut Sacerdotibus S. I. qui hoc anno comitabuntur nonnullas peregrinationes iuvenum, operariorum et aliarum personarum, ex variis nationibus, Urbem petentes in solemnitatibus Paschalibus, nec non pro commemorationibus anniversariis Concilii Ephesini et Litt. Encyclic. « Rerum Novarum » f. r. Leonis XIII, facultas fiat

confessiones peregrinorum excipiendi in quocumque loco, peregrinatione perdurante.

Et Deus etc.

SACRA POENITENTIARIA, Apostolica Auctoritate, benigne annuit pro gratia iuxta preces, dummodo praefati Sacerdotes fuerint a proprio Ordinario ad excipiendas confessiones legitime adprobati.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Sacra Poenitentia, die 4 Februarii 1931.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. *Regens.*

A. ANELLI, S. P. *Substit.*

4.

3 martii 1931.

Praefectura Apostolica de Salisbury in Vicariatum Apostolicum erigitur. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI

AD FUTURAM REI MEMORIAM.

Compertum habemus in Apostolica de Salisbury Praefectura, quae in Africa meridionali Patribus e Societate Iesu commissa est (2), rem catholicam feliciter, Deo adiuvante, convaluisse sive numero Christifidelium, sive multiplicitate religiosorum operum; proptereaque Praefecturam ipsam in Vicariatum Apostolicum nunc erigendam esse existimavimus. Conlatis igitur consiliis cum Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui rebus praesunt Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore Praefecturam Apostolicam de Salisbury, in Africa meridionali, ad ampliorem dignitatem *Vicariatus Apostolici*, iisdem servatis finibus et titulo de *Salisbury*, evehimus. Porro statuimus ut novus idem de Salisbury Vica-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pag. 376.

(2) *Provinciae Angliae*.

riatus Apostolicus, proprio Antistiti, caractere episcopali or-
nato, committendus, curis concreditus maneat, ad Nostrum et
Sanctae Sedis beneplacitum, frugiferae Societatis Iesu.

Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, vali-
das atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos
atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectat
seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari;
sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex
nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, aucto-
ritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Con-
trariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris,
die III m. Martii, anno MCMXXXI, Pontificatus Nostri decimo.

L. † S.

E. Card. PACELLI, a Secretis Status.

5.

1 aprilis 1931.

*Vicariatus Apostolicus Kwangensis in duos Vicariatus seiungitur,
de Kwango alterum, alterum de Kisantu nuncupatos. — Litt.
Apost. (1).*

PIUS PP. XI

AD FUTURAM REI MEMORIAM.

Expostularunt a Nobis Delegatus Apostolicus Noster in Congo
Belgico (2) et Vicarius Apostolicus de Kwango item in Congo Bel-
gico (3), ut e Vicariatu Apostolico Kwangensi, qui ob nimiam ter-
ritorii amplitudinem atque ob incolarum numerum gubernari fa-
cile nequit ab uno eodemque Ordinario, quandam partem a pro-
prio pastore regendam separemus. Nos autem cum iugiter
sollicito studio ea decernenda curemus quae rei sacrae procu-
rationi melius gerendae conducant, potissimum in regionibus
longo terrarum marisque tractu ab hoc religionis centro seiun-
ctis, votis memoratis annuendum in Domino existimavimus.

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIV (1932), pp. 40-41.

(2) Exc.mus ac RR. DD. Ioannes Dellepiane, Archiep. tit. Stauroplitanus.

(3) Exc.mus ac RR. DD. Sylvanus Van Hee S. I. (Prov. Belg.), Episc. tit.
Possalensis.

Conlatis itaque consiliis cum Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui negotiis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide praepositi sunt, omnibusque rei momentis attente ac religiose perpensis, motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, e memorato Apostolico Vicariatu de Kwango regionem occidentalem distrahimus sive separamus, eandemque in novum Apostolicum Vicariatum erigimus, cui ex nunc nomen tribuimus *de Kisantu*.

Novum propterea Vicariatum constituit illa territorii plaga, quae sita est ad occidentem fluminis Kwango (a loco ubi flumen Lubizi in ipsum Kwango influit ad locum ubi amnis Wamba in idem Kwango immittitur), et ad meridiem lineae rectae quae incipiens a loco ubi flumen Wamba in Kwango coniicitur, finem habet in loco ubi « Black Rivière » cum flumine Congo confluit. Sic constituti novi Vicariatus Apostolici de Kisantu curam committimus ad Nostrum seu Sanctae Sedis beneplacitum Patribus e Provincia Belgica Societatis Iesu, cum iam ipsa bene merita Societas Vicariatus quoque Apostolici de Kwango regimen huc usque habuerit.

Haec statuimus, praecipimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum, iugiter suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die 1 m. Aprilis, an. MCMXXXI, Pontificatus Nostri decimo.

L. ✠ S.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

6.

4 maii 1931.

Decernitur constare de validitate processuum apostolicorum super miraculis Ven. P. Iosephi M. Pignatelli. — Decr. S. Rit. Congr.

ROMANA.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VEN. SERVI DEI

IOSEPHI MARIAE PIGNATELLI

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU.

Instante Rev.mo P. Carolo Miccinelli, Societatis Iesu Postulatore Generali, Emus ac Rev.mus D.nus Ianuarius Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Causae Ven. Servi Dei Iosephi Mariae Pignatelli, Sacerdotis professi e Societate Iesu, Ponens seu Relator, in Ordinariis Particularibus Sacrae Rituum Congregationis Comitibus, subsignata die ad Vaticanas Aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: « An constet de validitate Processuum Apostolica Auctoritate constructorum in Curiis Barcinonensi et Ibusensi super assertis miraculis a Deo patratibus per intercessionem praefati Servi Dei, testes sint rite recteque examinati et iura producta legitime compulsata in casu et ad affectum de quo agitur ». Et E.mi ac Rev.mi Patres Sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius E.mi Ponentis, audito voce et scripto R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, omnibus mature perpensis, rescribere statuerunt: « *Affirmative seu constare* ». Die 21 Aprilis 1931.

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI, per ipsum Fidei Promotorem Generalem relatione, Sanctitas Sua rescriptum Sacrae Rituum Congregationis probare benignissime dignata est, die 4 Maii 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

7.

20 maii 1931.

Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi triduanas festivitates de novis Sanctis Societatis. — Rescript. S. Rit. Congr.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum alicubi tempestive haberi non potuerint festa in honorem novorum Sanctorum Societatis, quae intra annum ab eorum canonizatione fieri solent, indultum obtinendum curavimus, ut tempus ad id utile ad semestre prorogetur, id est usque ad 31 decembris huius anni.

Exemplar Rescripti, quo id conceditur, R.^{ae} V.^{ae} mitto, ut sicubi intra suam Provinciam opus fuerit, hanc facultatem communicet cum iis quorum intererit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 maii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

SOCIETATIS IESU.

Rev. mus Procurator Generalis Societatis Iesu a SS. Domino Nostro Pio Papa XI humiliter imploravit, ut ad semestre prorogaretur tempus aptum ad celebranda cum privilegiis propriis sollemne octiduum vel triduum pro Canonizatione SS. MM. Canado-Americanorum et S. Roberti Bellarmini e Societate Iesu, cum nonnullis in locis, ob varias extrinsecas circumstantias, intra tempus utile talia festa peragi non potuerint. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributis, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta preces, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 20 Maii 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

8.

20-22 iunii 1931.

Duo Sanctae Sedis Rescripta mittuntur: alterum de collecta pro gratiarum actione, alterum de prorogatione Indulgentiarum pro foedere perseverantiae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, duo Rescripta Sanctae Sedis R.^{ae} V.^{ae} mitto, ut ea cum iis quorum interest tempestive communicare velit.

Primum quidem, Kalendariorum Redactores propius spectans, ideo petitum fuit, ut uniformitas ubique haberetur: varia enim varii periti de hac re opinabantur. Nunc autem res non modo pro nostro casu speciali soluta est, sed id in aliis quoque similibus valet, siquidem est mera applicatio Rubricarum, ut Patri Procuratori aperte declaratum est ab Officialibus ipsius Sacrae Congregationis.

Alterum est mera prorogatio Indulti die 17 iunii 1924 dati, quod proinde, ad aliud septennium valiturum, secundum pristini Indulti tenorem interpretandum est (cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pp. 55-60).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 iulii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

I.

Solutio dubii circa collectam pro gratiarum actione certis diebus a Nostris in Missa addendam. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium, pro opportuna solutione, proposuit:

In Calendario S. I., a S. Rituum Congregatione anno 1913 reviso et approbato, diebus 12 Martii, 7 Augusti et 27 Septembris, praescribitur ut in Missa collecta *pro gratiarum actione* addatur

quando de festis istarum dierum respective celebratur, nempe: die 12 Martii, S. Gregorii I Papae Conf. et Eccl. Doct.; die 7 Augusti in Octava S. Ignatii de Loyola; die 27 Septembris, SS. Cosmae et Damiani, Martyrum.

Quaeritur: Utrum dici possit, et quonam loco, collecta pro gratiarum actione, si Missa legatur non de festo, sed de occurrente Dominica, vel, die 12 Martii, de Feria Quadragesimae, vel die 7 Augusti, in prima VI feria mensis incidente, votiva de Sacratissimo Corde Iesu.

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, respondit: Affirmative, et ponitur post Orationes a Rubricis praescriptas et ante collectas imperatas, si iuxta Rubricas locum habeant. Die 20 Iunii 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

II.

Indulgentiae pro Foedere perseverantiae Exercitiorum Spirituum ad septennium prorogantur.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum, datum die 17 iunii 1924, quo in favorem Operis, cui titulus: « Foedus Perseverantiae Exercitiorum Spirituum », aliquot indulgentiae et indulta ad septennium tribuebantur.

Et Deus, etc.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud septennium, servato tenore concessionis in supplici libello memoratae.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

22 Iunii 1931.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. Regens.

P. RAVELLI, S. P. Offic.

9.

1 iulii 1931.

Seiuncto territorio a Vicariatu Apostolico de Nanking nova conditur Apostolica Praefectura de Süchow. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

AD FUTURAM REI MEMORIAM.

Ad rei christianae incrementum procurandum, data occasione, consulimus ut, in nimium amplis terrae plagis, aucto operariorum moderatorumque numero, aptae iurisdictiones ecclesiasticae constituentur. Quapropter cum Vicarius Apostolicus de Nanking (2), suffragante quoque Delegato Apostolico Nostro in Sinis (3), Nos edocuerit territorium suae iurisdictioni subiectum late extensum atque incolarum multitudine ita conspicuum esse, ut Vicariatus Apostolicus suus ab unico Vicario, qui in urbe Shanghai residet, summa cum difficultate administrari possit; ideoque cum Nos Praesul ipse rogaverit, ut suus de Nanking Vicariatus, ad validius inibi provehendam catholicam Fidem, in duas partes divideretur; Nos huiusmodi votis concedendum ultro libenterque existimavimus. Quare, conlatis consiliis cum Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui Sacrae Congregationi Propagandae Fidei negotiis sunt praepositi, omnibusque rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, mandamus ut nunc et in posterum territorium, quod civiles octo subpraefecturas de Tangshan, Fengshien, Peih sien, Tongshan, Siaohsien, Suining, Sutsien, Pih sien complectitur, a Vicariatu Apostolico de Nanking seiungatur; atque idem territorium sic separatum in novam Praefecturam Apostolicam erigimus, cui nomen facimus de Süchow. Ipsam vero novam Praefecturam Apostolicam de Süchow ad Nostrum et Sanctae huius Sedis beneplacitum Patrum e Societate

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pag. 403.

(2) Exc.mus ac RR. DD. Augustus Haouisée S. I. (Prov. Franc.), Ep. tit. Cercinitanus.

(3) Exc.mo ac RR. DD. Celso Costantini, Archiep. tit. Theodosiopolitano.

Iesu (1), qui reliquum Vicariatum de Nanking moderantur (2), curis tradimus. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat, sive spectare poterit, in omnibus plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die 1 mensis Iulii anno MDCCCXXXI, Pontificatus Nostri decimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

10.

14 augusti 1931.

Approbantur Officium, Missa, Elogium de B. Ioanne Ogilvie, Martyre Scoto, eiusque festum diei 10 martii assignatur. —
Decr. S. Rit. Congr.

GLASGUEN.

Quum die 22 Decembris anno 1929 invictus Christi Martyr Ioannes Ogilbaeus, Sacerdos e Societate Iesu, Beatorum honoribus solemniter in Basilica Vaticana adscriptus fuerit, Ill. mus et Rev. mus D. nus Gulielmus Clapperton (3), huius Beati Causae Postulator legitime constitutus, omnium Exc. morum Scotiae Episcoporum vota complectens, nomine etiam Rev. mi Praepositi Generalis Societatis Iesu, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI enixe precatus est, ut Officium cum Missa necnon Ellogium in Martyrologio inserendum, quorum schema Sacrae Rituum Congregationi subiecit, pro eiusdem Beati festo in universa Scotia et in Societate Iesu die 10 Martii recolendo, benigne approbare dignetur.

Quare, ad iuris tramitem, quum E. mus ac Rev. mus D. nus Franciscus Cardinalis Ehrle, Relator, in Ordinario Sacrorum Ri-

(1) Provinciae Canadae Inferioris.

(2) Provinciae Franciae.

(3) Rector Collegii Scotorum in Urbe.

tuum Congregationis Coetu subsignata die ad Vaticanum coacto, huiusmodi Officium, Missam atque Ellogium proposuerit, E.mi et Rev.mi Patres, Sacris tuendis Ritibus praepositi, re mature perpensa, auditoque R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, rescribendum censuerunt: « Pro gratia, et ad E.mum Ponentem cum Promotore Fidei ». Die 4 Augusti 1931.

Demum revisione rite peracta, hisque omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI ab ipso Fidei Promotore Generali relatis, Sanctitas Sua sententiam Sacri ipsius Consilii ratam habuit, indulsitque ut festum Beati Ioannis Ogilbaei, Martyris, in omnibus Scotiae Dioecesibus sub ritu duplici maiori, nec non in universa Societate Iesu sub ritu duplici minori, die 10 Martii quotannis recolatur cum infrascriptis Officio ac Missa, itemque Ellogium Martyrologio inseratur; servatis Rubricis. Quibuscumque contrariis non obstantibus. Die 14 iisdem mense et anno.

L. ✙ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

Die 10 Martii

B. IOANNIS OGILVIE, MARTYRIS.

Duplex (In tota Scotia: duplex maius).

IN I VESPERIS

V. Gloria et honore coronasti eum, Domine.

R. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Ad Magnif. Ant. Iste Sanctus pro lege Dei sui certavit usque ad mortem, et a verbis impiorum non timuit; fundatus enim erat supra firmam petram.

Oratio

Omnipotens sempiterne Deus, qui beatum Ioannem, Martyrem tuum, invictum fidei catholicae propugnatorem effecisti: eius nobis intercessione concede; ut fidei, spei et caritatis augmentum uberius in dies consequamur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio praecedentis (S. Franciscæ Romanae, vidualae), ut in Breviario.

Deinde, Commemoratio SS. Quadraginta Martyrum (semidupl. simplif.), ut in Breviario.

Denique, in Quadragesima, Commemoratio Feriae.

AD MATUTINUM

In I Nocturno, in Quadragesima, Lectiones Fratres: Debitores, de Communi plurimorum Martyrum, cum responsoriis de Communi unius Martyris.

IN II NOCTURNO

Lectio iv

Ioannes, in pago Scotiae vulgo Drum, e nobili Ogilbaeorum gente ortus, in calviniana primum paterna haeresi adolevit. At sexdecim annos natus, in Flandriam missus, Lovanii a claro Societatis Iesu sodali Cornelio a Lapide, catholicam veritatem edoctus, Romanam fidem toto firmoque animo amplexus est. Mox eandem Societatem Iesu ingressus Brunae in Moravia et sacerdotio Parisiis auctus, ardentissimis precibus a moderatoribus inpetravit ut in patriam rediret, catholicae rei in summum discrimen adductae auxilium laturus. Et sane nullis incommodis ac laboribus parens, innumeros suos cives perbrevis sesquianni tempore ab haeresi ad fidem retraxit, donec a venali prociore fraudulenter pseudo-archiepiscopo Glasguensi traditus est.

R. Honestum fecit illum Dominus, etc.

Lectio v

Minis et illecebris frustra tentatus, fortissimus Christi Martyr Glasguae Edimburgum ducitur, et regio tribunali sistitur. Callidis persecutorum interrogationibus mira semper cum animi alacritate et prudentia atque etiam sapientibus argutiis respondit, Summi Pontificis praesertim primatum et Ecclesiae Catholicae iura invicte propugnans. Continuatis ocrearum crurifragarum minis tentatus, deinde alapis, verberibus, clamoribus, stilis, aciculis, vellicationibus per octo dies ac novem noctes evigilare coactus, corpore quidem paene mortuus at spiritu imperterritus visus est, nihil unquam revelans quod aliis catholicis ex iniquis legibus periculum facessere posset.

R. Desiderium animae eius tribuisti ei, Domine, etc.

Lectio vi

Glasguam reductus et morti damnatus, novis illecebris, dum ad supplicium ducitur, nequidquam commotus, coram ingenti ac lacrimabunda populi multitudine se pro sola catholica Fide et sacerdotii sanctitate necatum iri, ipsis carnificibus ad id declarandum argute ad-

ductis, palam professus, die decima Martii, anno millesimo sexcentesimo decimo quinto, aetatis suae trigesimo sexto, gloriosam mortem suspendio oppetiit. Eius martyrii famam longe lateque diffusam Urbanus octavus Pontifex Maximus iuridicis tabulis consignari iussit: Pius vero undecimus huic invicto Apostolicae Sedis propugnatori, primo exeunte saeculo a libertate in Anglia et Scotia catholicis restituta, Beatorum honores decrevit.

R. Stola iucunditatis induit eum Dominus, etc.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem. *Cap. 13, 24-26.*

Lectio vii

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Amen, amen, dico vobis, nisi granum frumenti, cadens in terram, mortuum fuerit, ipsum solum manet. Et reliqua.

Homilia sancti Roberti Bellarmini Episcopi.

Concio 39: De S. Laurentio, circa finem.

Aspiciamus, fratres, atque imitemur Christi Martyres invictissimos et Milites Domini strenuissimos, qui licet virgas expediri et gladios nudari et ignes accendi et bestias incitari et cruces aptari et alia innumerabilia atque exquisitissima supplicia, diaboli nequitia excogitata, parari viderent, minime tamen moveri aut flecti ullo modo poterant. Quamobrem, carissimi? Nempe, quia ista Domini verba in cordibus suis iam scripta legebant: « Qui amat animam suam perdet eam et, qui oderit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodit eam ».

R. Corona aurea super caput eius, etc.

Lectio viii

Audierat plane, audierat Beatus Martyr Ioannes et in corde penitus reposuerat illa verba: « Qui mihi ministrat me sequatur, et ubi ego sum, illic et minister meus erit ». Se Christi ministrum esse noverat, idcirco in qua urbe sacratum Domini sanguinem ministrabat, in ea pro Domini fide sanguinem suum fundere gestiebat. Nec eius spem et desiderium Dominus fefellit. Sanguinem igitur fudit, imperatorem in proelio non deseruit, propterea laurea coronari et caelestem

Ierusalem triumphator intrare, et ubi Christus est, et ipse, tamquam fidelis minister, esse promeruit.

R. Hic est vere Martyr, etc.

Lectio ix de Homilia Feriae.

AD LAUDES

V. Iustus ut palma florebit.

R. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Ad Bened. Ant. Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodit eam.

Oratio

Omnipotens sempiterne Deus, qui beatum Ioannem, Martyrem tuum, invictum fidei catholicae propugnatorem effecisti: eius nobis intercessione concede; ut fidei, spei et caritatis augmentum uberius in dies consequamur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. Quadraginta Martyrum, ut in Breviario. Deinde, Commemoratio Feriae.

IN II VESPERIS

V. Iustus ut palma florebit.

R. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Ad Magnif. Ant. Qui vult venire post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me.

Oratio

Omnipotens sempiterne Deus, qui beatum Ioannem, Martyrem tuum, invictum fidei catholicae propugnatorem effecisti: eius nobis intercessione concede; ut fidei, spei et caritatis augmentum uberius in dies consequamur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. Quadraginta Martyrum, ut in Breviario. Deinde, Commemoratio Feriae.

MISSA.

Die 10 Martii

B. IOANNIS OGILVIE, MARTYRIS.

*Introitus.**Coloss. I, 24.*

Gaudeo in passionibus pro vobis et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea, pro corpore eius, quod est Ecclesia. Ps. 26, 1. Dominus illuminatio mea et salus mea; quem timebo? V. Gloria Patri.

Oratio

Omnipotens sempiterne Deus, qui beatum Ioannem, Martyrem tuum, invictum fidei catholicae propugnatorem effecisti: eius nobis intercessionem concede; ut fidei, spei et caritatis augmentum uberius in dies consequamur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. Quadraginta Martyrum, ut in Missali.

Deinde, in Missis non conventualibus, fit Commemoratio Feriae, iuxta Rubricas.

Lectio Epistolae beati Pauli Apostoli ad Corinthios.

2 Cor. 1, 3-7.

Fratres: Benedictus Deus et Pater Domini nostri Iesu Christi, Pater misericordiarum et Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra: ut possimus et ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur et ipsi a Deo. Quoniam sicut abundant passionem Christi in nobis: ita et per Christum abundat consolatio nostra. Sive autem tribulamur pro vestra exhortatione et salute, sive consolamur pro vestra consolatione, sive exhortamur pro vestra exhortatione et salute, quae operatur tolerantiam earundem passionum quas et nos patimur: ut spes nostra firma sit pro vobis: scientes quod sicut socii passionum estis, sic eritis et consolationis in Christo Iesu Domino nostro.

Graduale. Ps. 76, 4-7. Memor fui Dei et delectatus sum, anticipaverunt vigilias oculi mei; et meditatus sum nocte cum corde meo. V. Rom. 3, 18. Existimo quod non sunt condignae passionem huius temporis ad futuram gloriam quae revelabitur in nobis.

Tractus. Rom. 8, 35-37. Quis ergo nos separabit a caritate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? V. Sicut scriptum est: Quia propter te mor-

tificamur tota die, aestimati sumus sicut oves occisionis. ¶ Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Ioannem.*

Ioann. 12, 24-26.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Amen, amen, dico vobis, nisi granum frumenti cadens in terram, mortuum fuerit, ipsum solum manet: si autem mortuum fuerit, multum fructum affert. Qui amat animam suam, perdet eam, et qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodit eam. Si quis mihi ministrat, me sequatur et ubi sum ego, illic et minister meus erit. Si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater meus.

Offertorium. 2 Tim. 2, 9-10. Laboro in Evangelio usque ad vincula, quasi male operans, sed verbum Dei non est alligatum: ideo omnia sustineo propter electos.

Secreta

Grata tibi sit, Domine, nostrae servitutis oblatio; quae. beato Ioanne Martyre tuo intercedente, sanctificationem nobis clementer operetur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. Quadraginta Martyrum, ut in Missali.

Deinde fit Commemoratio Feriae, ut supra.

Communio. Matth. 16, 18. Dixit Dominus ad Simonem: Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et portae inferi non praevallebunt adversus eam.

Postcommunio

Sumptis, Domine, caelestibus subsidiis, te humiliter deprecamur, ut nos sempiternae gloriae tuae, una cum beato Ioanne, participes effici mereamur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. Quadraginta Martyrum, ut in Missali.

Deinde fit Commemoratio Feriae, ut supra; et de ea legitur Evangelium in fine, iuxta Rubricas.

Deinde fit Commemoratio Feriae.

ELOGIUM

in appendice Martyrologii Romani inserendum.

Die 10 Martii (primo loco).

Glasgae, in Scotia, beati Ioannis Ogilvie, Sacerdotis e Societate Iesu et Martyris, qui, post multos labores, pro Fide Catholica et Apostolicae Sedis primatu glorioso martyrio coronatus, a Pio undecimo Pontifice Maximo Beatorum numero adscriptus est.

11.

19 augusti 1931.

Officiosius Litteris Patris Nostri ad Summum Pontificem post editam Constitutionem Apostolicam « Deus scientiarum Dominus » datis, Beatissimus Pater peramanter respondet et Societati benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat.

EPISTOLA PATRIS NOSTRI AD SUMMUM PONTIFICEM.

BEATISSIMO PADRE,

Al coro unanime di sincero plauso e di riverente ammirazione che ha suscitato in ogni parte del mondo scientifico la recente Costituzione Apostolica « Deus scientiarum Dominus » e ai numerosi attestati di filiale devozione che la Santità Vostra avrà certamente ricevuto e andrà ricevendo dai vari centri e istituti di studi ecclesiastici, mi permetto di aggiungere anche l'umile voce della minima Compagnia di Gesù, che per mio mezzo depone ai sacri piedi di Vostra Santità il più vivo ringraziamento insieme con la più piena adesione alle prescrizioni e disposizioni di questo memorando Documento, che sarà senza dubbio computato tra i più importanti del glorioso Pontificato della Santità Vostra.

La Compagnia di Gesù, la quale fin dal suo nascere, in ogni parte della terra dove era chiamata ad erigere Collegi, e principalmente nel Collegio Romano, che (come dice Leone XII nel Breve « Cum multa » del 17 Maggio 1824) « primieramente fondato da S. Ignazio di Loyola, fu poi dai Romani Pontefici commesso alla cura dei Chierici Regolari della Compagnia di Gesù da lui istituita », si adoperò sempre con la grazia del Signore a far rifiorire e promuovere le scienze sacre, non può non salutare con santo entusiasmo la nuova Costituzione Apostolica, destinata a produrre nella Chiesa un sodo e duraturo sviluppo degli studi ecclesiastici e a concorrere efficacemente ad un progresso sempre più intenso e più apprezzato delle sacre discipline. Difatti, mediante queste così sagge ed efficaci prescrizioni, le scienze sacre, seguendo come Duce l'Angelico Dottore, riprenderanno nel modo scientifico il posto sublime che loro spetta, e specialmente la sacra Teologia si assiderà regina, com'è suo diritto, al di sopra di tutti i rami dello scibile umano.

Per ciò che riguarda la pronta e perfetta esecuzione di quanto si prescrive nel venerato Documento, anche noi, memori del singolare obbligo di segnalarci nell'obbedienza più intera e perfetta verso la Santa Sede e verso il Vicario di Cristo in terra, ci studieremo di con-

formarci interamente e volenterosamente allo spirito e alla lettera della recente Costituzione.

E ciò non solo nella Pontificia Università Gregoriana e negli altri Pontifici Istituti ad essa associati, i quali, dalla sovrana benevolenza dei Sommi Pontefici affidati alla nostra cura, sono sempre sotto l'immediata direzione e vigilanza della Santa Sede, e naturalmente saranno i primi ad ubbidire in tutto e per tutto alle nuove prescrizioni; ma anche in tutti gli altri Seminari e Istituti, che la benevola fiducia della Santa Sede o dei Vescovi ci ha confidati, tutto si eseguirà quanto spetta ad essi, secondo la natura e l'indole di ciascuno.

Così pure per tutti gli Scolasticati di filosofia e di teologia, dove si formano i nostri giovani religiosi, e che finora per antica concessione dei Sommi Pontefici potevano conferire i gradi accademici, ho già nominato una speciale Commissione, che studi il modo pratico di eseguire anche sotto questo aspetto quanto si suggerisce ed ordina nell'articolo 5° della Costituzione; e quanto prima sottoporremo all'approvazione della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi gli Statuti speciali di questi nostri Seminari, affinché, anche in essi, tutto si faccia secondo le prescrizioni e la mente della Santa Sede per un vero e fecondo rifiorimento degli studi sacri.

Prostrato al bacio del Sacro Piede, imploro umilmente per me e per la Compagnia l'Apostolica Benedizione, la quale avvalori e confermi questi nostri sentimenti e propositi.

Roma, 22 Luglio 1931.

Della Santità Vostra
ultimo figlio
WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. d. C. d. G.

Latina interpretatio :

Beatissime Pater,

Sinceri plausus reverentisque admirationis tam concordi choro, quem in quavis scientifici orbis parte recens Apostolica Constitutio «Deus scientiarum Dominus» excitavit, et copiosis filialis devotionis testimoniis, quae Sanctitas Vestra a variis ecclesiasticorum studiorum centris et institutis profecto exceperit atque adeo excipiet, humilem quoque addere audeo minimae Societatis Iesu vocem, quae per me ad sacros Sanctitatis Vestrae pedes vividas gratiarum actiones deponit simulque plenissime se profitetur adhaerere praescriptis ac normis memorandi huius Documenti, quod inter potiora gloriosi Vestrae Sanctitatis Pontificatus acta procul dubio habebitur.

Societas Iesu, quae iam inde a sui exordio, ubicumque ad erigenda Collegia vocabatur, et potissimum in Collegio Romano, quod (ut in Litteris Apostolicis « Cum multa » die 17 Maii 1824 datis Leo XII aiebat) « S. Ignatius Loyola primus instituerat » ac dein « Clericis Regularibus conditae ab ipso Societatis Iesu commendarunt Romani Pontifices », ad sacras scientias instaurandas et promovendas semper, Deo iuvante, adlaboravit, sibi temperare non potest, quin sancto quodam ardore novam Constitutionem Apostolicam salutet; hanc, inquam, Apostolicam Constitutionem, quae solidum ac duraturum ecclesiasticorum studiorum incrementum nata est efficere et ad sacras disciplinas magis magisque in dies promovendas et aestimandas efficaciter est cooperatura.

Et sane, hisce tam sapientibus tamque validis praescriptis, sacrae scientiae, Angelicum Doctorem ducem sequentes, sublimem sibi que debitum locum in republica scientifica rursus obtinebunt, maxime vero sacra Theologia omnibus humanarum rerum cognitionibus tamquam regina, ut sibi competit, praesidebit.

Ad promptam autem perfectamque executionem quod spectat omnium illius venerabilis Documenti praescriptorum, etiam nos, peculiaris nostri officii memores, quo pleniore et perfectiore oboedientia erga Sanctam Sedem et Christi in terris Vicarium devincimur, integre et libenter recentis Constitutionis tam spiritui quam litterae nos conformare studebimus.

Id vero non solum in Pontificia Universitate Gregoriana aliisque Pontificiis Institutis eidem consociatis, quae, ex augusta Summorum Pontificum benevolentia nostris curis commissa, immediato Sanctae Sedis regimini ac vigilantiae subsunt semper et certo certius primas omnimodae oboedientiae partes sibi vindicabunt; sed etiam in ceteris omnibus Seminariis et Institutis, quae benevola erga nos Sanctae Sedis aut Episcoporum fiducia nobis concedidit, pro cuiusque natura et indole, omnia praestanda curabimus, quae ad ipsa pertinent.

Atque pro omnibus quoque philosophicis et theologicis Scholasticatibus, in quibus iuniores nostri religiosi instituuntur, quique hactenus ex antiqua Summorum Pontificum concessione gradus academicos conferre poterant, specialem iam nominavi Commissionem, cuius erit practicam investigare rationem, ut in hunc etiam finem fideliter executioni mandetur id quod Constitutionis articulo V praescribitur aut insinuat; quamprimum vero Sacrae Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus peculiarium horum nostrorum Seminariorum Statuta approbanda subiiciemus, ut in iis quoque omnia fiant secundum praescripta et mentem Sanctae Sedis ad veram uberemque sacrorum studiorum instauracionem.

Dum sacrum pedem deosculaturus me provolvo, pro me et Societate universa Apostolicam humiliter imploro Benedictionem, quae hos nostros sensus nostraque proposita roborat atque confirmet.

Romae, die 22 iulii 1931.

Sanctitatis Vestrae
infimus filius
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

AL REV.MO P. WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI

PREPOSITO GENERALE DELLA COMP. DI GESÙ.

Dal Vaticano, 19 agosto 1931.

REVERENDISSIMO PADRE,

Da lunga consuetudine il Santo Padre è abituato a trovare nell'inclita Compagnia di Gesù la piena e perfetta adesione alle direttive della Santa Sede, che la Paternità Vostra Reverendissima ha voluto un'altra volta prometterGli, in occasione della recente Costituzione Apostolica « Deus scientiarum Dominus ».

L'Augusto Pontefice prova sempre un profondo piacere quando si sente ripetere che, per il compimento dei Suoi paterni desideri, può contare sulla collaborazione di un sodalizio religioso, che dispone di forze così preziose, com'è cotesta Compagnia.

Ma quando la Paternità Vostra promette al Vicario di Cristo un'intera e fedele osservanza di quanto è contenuto nella ricordata Costituzione, Egli si rallegra ancor più intensamente, perchè sa bene a quale immenso stuolo di giovani leviti cotesta Compagnia impartisca quegli insegnamenti che tanto concorrono a farne la luce del mondo ed il sale della terra.

In segno pertanto del Suo sentito gradimento per i nobili propositi espressi dalla Paternità Vostra, a nome della Compagnia di Gesù, ed in auspicio delle divine grazie, necessarie per il loro compimento, Sua Santità invia di tutto cuore a Lei ed alla medesima Compagnia la Benedizione Apostolica.

Io poi mi valgo volentieri dell'incontro per confermarmi con sensi di distinta stima

della Paternità Vostra Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

Latina interpretatio responsi Summi Pontificis :

AD REV.MUM P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

*Ex Aedibus Vaticanis,
die 19 Augusti 1931.*

Reverendissime Pater,

Longo iam usu Beatissimus Pater in inelyta Societate Iesu invenire consuevit plenam illam perfectamque Sanctae Sedi eiusque normis adhaesionem, quam Paternitas Vestra Reverendissima, opportunam nacta recentis Constitutionis Apostolicae « Deus scientiarum Dominus » occasionem, rursus Ipsi promittere voluit.

Augustus Pontifex magno semper afficitur gaudio cum iterum iterumque certior fit Se, ad Sua paterna desideria opere complenda, concordii huiusmodi religiosae familiae labori fidere posse, quae tam pretiosas vires, quales ista Societas, praesto habeat.

Sed quando Paternitas Vestra integram ac fidelem illius Constitutionis praescriptorum observationem Christi Vicario promittit, vehementius Is laetatur, cum optime sciat quam ingenti iuniorum levitarum phalangi Societas ista doctrinalem institutionem praestet, quae ad eos lucem mundi et sal terrae efficiendos tantopere conducit.

Itaque, in grati Sui animi signum pro nobilissimis propositis a Paternitate Vestra nomine Societatis Iesu exhibitis atque in divinarum gratiarum auspiciis quae ad eadem proposita servanda necessariae sunt, Sanctitas Sua Paternitati Vestrae et Societati universae Apostolicam Benedictionem ex toto corde impertitur.

Egomet vero, hac occasione usus, meos singularis aestimationis sensus perlibenter confirmatos volo.

Paternitati Vestrae Reverendissimae
addictissimus in Domino

EUGENIUS Card. PACELLI
a Secretis Status.

12.

29 septembris 1931.

*Pontificium Collegium Maronitarum in Urbe Societati regendum
committitur eiusque primus Rector nominatur.*

AL R. P. PAOLO MATTERN S. I. (1).

Roma, 29 Settembre 1931.

REVERENDISSIMO PADRE,

Sono lieto di comunicare alla P. V. Rev.ma che questa S. Congregazione, dopo avere deciso, anche dietro istanza di Sua Beatitudine Mgr. Huayek, Patriarca dei Maroniti, che la direzione del Pontificio Collegio Maronita in Roma fosse affidata alla Compagnia di Gesù, à accolto la presentazione della P. V., fatta dal Rev.mo Preposito Generale, per l'ufficio di Rettore; e colla presente, dopo averne ottenuta l'approvazione dal Santo Padre, La nomina Rettore del detto Pontificio Collegio.

Mentre pertanto con tale atto la direzione di questo Collegio viene a Lei affidata, sotto la dipendenza di questa S. Congregazione, mi è grato parteciparLe ancora che il Santo Padre ha fermo motivo di sperare che la Compagnia di Gesù rinnovi i grandi meriti, che per lungo periodo seppe acquistarsi verso il Collegio Maronita.

Lo zelo e le qualità della P. V. danno pieno affidamento che Ella si dedicherà completamente al bene del Collegio e alla formazione intellettuale e morale degli alunni Maroniti; e Dio benedica il Suo zelo e Le dia abbondante conforto di frutti preziosi, e cioè il premio di vedere sempre formarsi entro quel pio luogo buoni e bravi sacerdoti.

Con questo augurio, mi valgo della circostanza per rinnovarLe i sensi della mia distinta stima e considerazione e confermarmi

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

LUIGI Card. SINCERO, *Segretario.*

A. I. CICOGNANI, *Assessore.*

(1) E Missione Syriae (Prov. Lugdun.).

Latina interpretatio :

AD R. P. PAULUM MATTERN S. I. (1).

Romae, die 29 Septembris 1931.

REVERENDISSIME PATER,

Laetus equidem Paternitatem Tuam Reverendissimam certiore facio hanc Sacram Congregationem, postquam statuerat, instante quoque Beatitudine Sua RR. DD. Huayek Maronitarum Patriarcha, ut Pontificium Maronitarum Collegium in Urbe Societati Iesu regendum committeretur, ad Rectoris munus acceptasse ipsius Paternitatis Tuae praesentationem a Rev.mo Praeposito Generali factam; atque lisce litteris, iam Beatissimi Patris praehabita approbatione, Te praedicti Pontificii Collegii Rectorem renuntio.

Dum igitur, per hoc, istius Collegii regimen Tibi, sub huius Sacrae Congregationis auctoritate, conceditur, illud quoque refero gaudens, quod Beatissimus Pater pro certo habet Sibi firmiter sperandum esse fore ut Societas Iesu, ea magna rursus merita sit renovatura, quae diu olim erga Maronitarum Collegium acquirere valuit.

Paternitatis Tuae zelus dotesque plenam faciunt fiduciam fore ut ipsa totam se dedat Collegii bono procurando et Maronitarum alumnorum intellectuali ac morali institutioni promovendae. Dignetur autem Deus Tuo zelo benedicere Tibique copiosum pretiosorum fructuum concedere solatium, illud nempe optatissimum praemium videndi quod pio isto loco boni doctique sacerdotes semper instituantur.

Haec ominans, occasionem nanciscor singularis meae exstimationis sensa rursus exhibendi meque confirmandi

Paternitati Tuae Rev.mae
addictissimum in Domino :

ALOISIUS Card. SINCERO, *Secretarius*.HAMLETUS IOAN. CICOGNANI, *Adessor*.

(1) E Missione Syriae (Prov. Lugdun.).

13.

29 octobris 1931.

Post editam in Hispania iniquam legem contra Societatem Summus Pontifex Societatem laudat et gratulatur eique benedicit. — Epist. Card. Secret. Stat. (1).

AL REV.MO P. WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI
PREPOSITO GENERALE DELLA COMPAGNIA DI GESÙ.

Dal Vaticano, 29 ottobre 1931.

REV.MO PADRE,

Mi gode l'animo nel comunicare alla P. V. Rev.ma, per incarico ed in nome del Santo Padre, i sentimenti del Suo cuore paterno verso la Compagnia di Gesù, fatta segno speciale di contraddizione nelle presenti circostanze, ond'è travagliata la nobilissima Nazione spagnuola.

Pur nell'afflizione che Gli cagionano i dolorosi avvenimenti e le molteplici ferite inflitte ai sacrosanti diritti della Chiesa, i quali, come l'Augusto Pontefice diceva nel Suo Messaggio, sono i diritti di Dio e delle anime, Egli sente di doversi rallegrare e congratulare con Vostra Paternità e con tutta la Compagnia, la quale sa formare figli così fedeli e devoti al Vicario di Gesù Cristo, da vederli designati e presi di mira (direbbesi anzi, con linguaggio moderno e in senso glorioso per i soldati di Cristo, «citati all'ordine del giorno») in una Assemblea legislativa, perchè professano al Papa, per voto speciale ed esplicito, quella obbedienza che tutti i cattolici, ed in modo anche più preciso i religiosi, Gli devono.

E tanto più si rallegra il Santo Padre, in quanto Gli consta che l'essere per così nobile causa designati a particolare persecuzione è stato preso con santa fierezza da tutti i figli della Compagnia; dei quali perciò si può ripetere che «se ne vanno contenti dal cospetto del Consiglio, per essere stati fatti degni di patire contumelia per il Nome di Gesù» e del suo Vicario in terra.

E ciò, non per sottoscrivere alla qualifica quasi di non legittima Autorità, attribuita al Padre Comune dei fedeli; anzi

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pag. 452.

per protestare il contrario, trattandosi di un Potere spirituale e soprannaturale il più proprio per i cattolici di ogni Paese, ed estendendosi il divino mandato di Gesù Cristo alla sua Chiesa in una con la podestà del suo Vicario dappertutto ove si estende l'autorità di Cristo Re. Ed è questa considerazione ben più valevole di quella allegata da un celebre uomo di Stato, il Principe di Bismarck, la quale pure, umanamente parlando, ha il suo valore; e cioè, che non può essere riguardato come estraneo al Paese un Potere, cui obbediscono tanti milioni di cittadini del Paese stesso.

Il Santo Padre adunque fa voti ardenti all'Altissimo, perchè si degni muovere i cuori e illuminare le menti, affinchè gli stessi Legislatori ritornino sulle loro deliberazioni, considerando quale immensa rovina sarebbe, non soltanto per la Religione ma per la stessa coltura e civiltà nella Spagna, privarla dell'opera apostolica e civile dei suoi Religiosi, e di quell'Ordine in ispecie che è sua particolare gloria nazionale, la Compagnia di Gesù.

Profitto ben volentieri dell'incontro per raffermarmi con sensi di distinta e sincera stima

della P. V. Rev.ma
Aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

Latina interpretatio :

AD REV.MUM P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Ex Aedibus Vaticanis, die 29 Octobris 1931.

REVERENDISSIME PATER,

Intimo perfusus gaudio, Beatissimi Patris nomine Ipsoque iubente, cum Paternitate Vestra Reverendissima communico paternos Eius cordis sensus erga Societatem Iesu, quae in praesentibus rerum adiunctis nobilissimam Hispanorum gentem nunc ipsum exagitantibus, singulare facta est signum cui contradicatur.

Quamquam enim dolet profecto Sanctitas Sua de lugendis illis easibus deque sanctissimis multifariam vulneratis Ecclesiae iuribus, quae (ut ait Augustus Pontifex in Suo non ita pridem ad Hispanos misso Nuntio) ipsius Dei et animarum iura sunt, Sibi tamen magis laetandum esse sentit et Paternitati Vestrae atque etiam universae

Societati esse gratulandum, quae filios adeo Iesu Christi Vicario fideles ac devotos alere valet, ut in ipso Legifero Coetu peculiari nota descripti persecutionis telis incessantur, vel potius, si a militaribus rebus exempla petere velimus eaque Christi militibus gloriae vertere, in laudationum album referantur, seu, ut nostri temporis verbis utamur, « *citati all'ordine del giorno* » (1); idque ea tantum de causa quod ex speciali et aperto voto eam profitentur erga Summum Pontificem oboedientiam, quam omnes catholici et potissimum Religiosi Ei praestare debent.

Ho magis autem gratulatur Beatissimus Pater, quod bene novit omnes Societatis filios hanc persecutionem sibi singulariter decretam tam forti laetique subiisse animo, ut de iis repeti queat illud: « Ibant gaudentes a conspectu Concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati » (2) et pro nomine Eius in terris Vicarii.

Quae cum ita sint, non ideo tamen accepta habetur nec probatur designatio illa, qua Communis Christifidelium Pater non legitimae fere auctoritatis detentor describitur; immo vero firmiter contra asseritur veritas opposita, cum de Potestate agatur spirituali ac supernaturali, quae catholicis cuiusvis nationis maxime propria est, cumque divinum Iesu Christi mandatum Ecclesiae factum itemque Ipsius Vicarii potestas eo usque extendantur, quo Christi Regis protenditur auctoritas. Quae quidem animadversio multo pluris est facienda, quam illa a claro quodam viro politico, Principe de Bismarek, allata, quamquam etiam haec, secundum hominem loquendo, suum pondus habet: id est, non eam cuidam nationi extraneam censi posse potestatem, cui oboediunt tot eiusdem nationis civium decies centena milia.

Itaque Sanctus Pater fervidas ad Deum attollit preces, ut corda movere mentesque illustrare dignetur, ut ipsi Legislatores decreta sua revideant perpendantque quanto futurum esset detrimento, non modo Religioni sed ipsi quoque hispanicae culturae ac civilitati, si Hispania orbaretur apostolico civilique labore suorum Religiosorum, et illius potissimum Ordinis, Societatis Iesu, qui ipsius nationis gloria est peculiaris.

Dum haec libenter refero, meos quoque sinceræ singularisque aestimationis sensus confirmo.

Paternitati Vestrae Reverendissimae
addictissimus in Domino
E. Card. PACELLI.

(1) *Hispanice*: « Citados a la orden del día ».

Anglice: « Mentioned in Despatches » seu « Cited in the orders of the day ».

Gallice: « Cités à l'ordre du jour ».

Germanice: « Zitiert im Tagesbefehl ».

Polonice: « Wymienieni w rozkazie dziennym ».

(2) *Act.*, V, 45.

14.

10 novembris 1931.

Festivitas externa S. P. Ignatii in commodiorem diem transferranda conceditur pro nostris Collegiis externorum. — Rescript. S. Rit. Congr.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum R. V. communico Rescriptum nuper a Sacra Rituum Congregatione impetratum de festivitate externa S. P. Ignatii in nostris Collegiis externorum aliqua commodiore die celebranda, ubi eius festum inter maiores ferias incidit. Velit R. V. hanc facultatem tempestive notam facere Collegiorum Rectoribus ut ea opportune uti possint ad S. Patris Nostri cultum apud nostros alumnos impensius fovendum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 novembris 1931.

R. V.

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

Beatissime Pater,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit facultatem ut, in omnibus Collegiis eiusdem Societatis pro alumnis externis illarum regionum in quibus dies festus S. Ignatii de Loyola inter maiorum feriarum tempus occurrit, liceat unam Missam solemnem vel lectam de eodem Sancto celebrare aliqua commodiore die non impedita a duplici I. vel II. classis. Grave est enim Patribus, qui in iisdem Collegiis docent, silentio praeterire festum Sancti Fundatoris, cum experientia constet huiusmodi festum valde alumnorum pietatem fovere.

Et Deus, etc.

SOCIETATIS IESU.

SACRA RITUUM CONGREGATIO, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta preces ad proximum decennium; servatis in omnibus Rubricis. Quibuscumque contrariis non obstantibus.

Die 10 novembris 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

15.

3 decembris 1931.

Indulgentiae Novitiis parvum Officium S. Stanislai recitantibus concessae ad aliud decennium prorogantur. — Rescript. S. Poenit. Apost.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum R. V. communico Rescriptum nuper a Sacra Poenitentiaria impetratum, quo denuo ad decennium prorogantur Indulgentiae pro Novitiis parvum Officium S. Stanislai recitantibus. Officii textus et Indulgentiae ei adnexae habentur in *Actis Romanis* anni 1911 (pp. 29-36). Prima vero prorogatio concessa fuerat anno 1921 (*Acta Rom.*, vol. III, 1921, pag. 309).

Velit R. V. curare ut haec gratia Novitiis nota fiat, quo ferventius ad Sanctum suum Patronum pie colendum inflammentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 decembris 1931.

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum datum die 21 novembris 1911, quo Novitiis prae-fatae Societatis, Parvum Officium in honorem S. Stanislai Kostka recitantibus, aliquot indulgentiae ad decennium tribuebantur.

Et Deus, etc.

Die 3 decembris 1931.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro petita prorogatione ad aliud decennium, servato tenore concessionis in supplici libello memoratae.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✝ S.

S. LUZIO, S. P. Regens.

S. DE ANGELIS, Substit.

16.

5 decembris 1931.

Paroecia S. Sabbæ Romae erigitur et Societati ex dispensatione Pontificia committitur. — Constit. Apost.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Incolarum numero in hac alma Urbe Nostra in dies succrescente, pro sedula Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum sollicitudine Nostraque quidem opera, novae, potissimum extra pomerium, paroeciae postremis hisce annis constitutae sunt; quas inter cl. mem. Leo Papa Tertiusdecimus in Montis Testacei regione anno millesimo octingentesimo octogesimo septimo in ecclesia S. Mariae de Divina Providentia paroeciam iam pridem erexit, quam postea s. m. Pius Papa Decimus in ampliorem ac magnificentiorem tum aedificatam aedem S. Ma-

riae Liberatricis, sub huiusmodi nomine ac titulo, anno millesimo nongentesimo nono transtulit et Piae Societati S. Francisci Salesii concreditam voluit. Cum autem in latissimo huius paroeciae territorio tanta esset frequentia civium, ut ii praesertim qui procul ab ecclesia paroeciali suum haberent domicilium, difficilius spiritualibus unius vel studiosissimi Pastoris frui possent subsidiis, ipse Antecessor Noster Pius PP. X, prae oculis habens in Aventini minoris regione, circa pervetustam S. Sabbae Abbatis ecclesiam, plurimas aedificatas esse domos et familias constitutas, rei sacrae fidelium ibi degentium procurandae iam tum per vicarios coadiutores sub iurisdictione S. Mariae Liberatricis Parochi consulere voluit. In praesens vero, incolarum numero in ea regione quam maxime aucto, Nos, ad maius eorum spirituale bonum, collatis cum dilecto Filio Nostro Francisco, tituli S. Mariae Novae, S. R. E. Presbytero Cardinali Marchetti-Selvaggiani, Nostro in Urbe Vicario in spiritualibus Generali, consiliis, ad novae in regione illa paroeciae iuridicam erectionem deveniendum censuimus.

Quare, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, a S. Mariae Liberatricis Paroeciae territorio partem seiungimus circa S. Sabbae ecclesiam sitam, et novam ac distinctam ex illa Paroeciam suprema Nostra Auctoritate erigimus et constituimus, S. Sabbae nuncupandam, cuius limites ab eodem Cardinali in Urbe Vicario definiendos volumus. Istius autem novae Paroeciae ecclesiam paroecialem decernimus ac declaramus quod supra memoravimus S. Sabbae templum, cui propterea eiusque pro tempore Parochis omnia concedimus iura, privilegia et praerogativas, quibus ceterae paroeciales Urbis Ecclesiae earumque Parochi iure communi vel legitima consuetudine fruuntur; eisque pariter onera omnia et obligationes imponimus, quibus ceteri Urbis Parochi subiiciuntur. Ut vero Parochus animarum curam facilius ac utilius exercere valeat, ei onus praecipue imponimus unum saltem coadiutorem habendi, qui in pastoralibus muneribus obeundis validum ipsi praestet adiumentum. Pro eiusdem vero S. Sabbae Paroeciae dotatione ac honesta Parochi eiusque coadiutorum sustentatione congruam eis dotem Nos ipsi assignabimus, ac eorum sedem et domicilium in continenti Ecclesiae domo constituimus, quae Pontificio Collegio Germanico-Hungarico pertinet, cui usque ab eius

erectione Societatis Iesu Patres sapientissime praesunt. Hanc autem noviter erectam Paroeciam eidem Societati Iesu, tot tantisque in Ecclesiae bonum et in maiorem Dei gloriam promeritis praeclarae, pleno iure tribuimus; derogantes propterea, quatenus opus sit, regulis vel specialibus constitutionibus, quibus eiusdem Societatis alumni beneficia ecclesiastica acceptare vetitum est.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad omnia executioni mandanda deputamus quem supra memoravimus dilectum Filium Nostrum Franciscum Cardinalem Marchetti-Selvaggiani, Nostrum in Urbe Vicarium in spiritualibus Generalem, cui propterea necessarias et opportunas concedimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur alium virum in officio vel ecclesiastica dignitate constitutum, atque omnes dirimendi controversias in executionis actu quomodolibet orituras, facto insuper etiam onere peractae executionis fidem authentica forma exaratam redigendi illamque in Vicariatus Urbis tabulario religiose adservandi. Volumus quoque ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris Nostris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, aliisque constitutionibus et ordinationibus Apostolicis vel quavis alia firmitate roboratis statutis, consuetudinibus ceterisque contrariis quibuscumque, etiam specialissima mentione dignis, quibus omnibus per praesentes Auctoritate Apostolica derogamus. Nemini autem has Litteras Nostras dismembrationis, erectionis, concessionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae infringere, vel eis contraire liceat. Si quis autem ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo non-
gesimo trigesimo primo, die quinta mensis decembris, in festo
S. Sabbae, Pontificatus Nostri anno decimo.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH

Cancellarius S. R. E.

F. Card. MARCHETTI-SELVAGGIANI

Vic. Gen. S. S.

17.

21 decembris 1931.

Societati committitur in perpetuum ius et officium habendi unum ex Poenitentiariis minoribus extraordinariis in Basilica Vaticana. — Epist. Card. Poenit. Maior.

AD REV.MUM P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Roma, 21 Dicembre 1931.

REVERENDISSIMO PADRE,

Avendo i Chierici Regolari delle Scuole Pie, dal 24 luglio 1930, rinunciato definitivamente ad uno dei due loro posti di Penitenziere Minore Straordinario nella Patriarcale Basilica di San Pietro in Vaticano, il S. Padre, sempre sollecito del maggior bene delle anime, volendo dare una prova del Suo Sovrano compiacimento a codesto benemerito Ordine per lo zelo finora mostrato dal medesimo nel coprire provvisoriamente da un decennio detto posto, nella Udienza del 18 corrente mese, su proposta del sottoscritto Cardinale Penitenziere Maggiore, si è benignato conferire in perpetuo alla Compagnia di Gesù il privilegio di avere nella menzionata Basilica Vaticana fra i Penitenzieri Minori Straordinari un proprio Padre, in apposito confessionale, recante la scritta « E Societate Iesu ».

Tanto si partecipa alla Paternità Vostra Reverendissima, per opportuna intelligenza e norma.

LORENZO Card. LAURI
Penitenziere Maggiore.

Latina interpretatio :

Romae, die 21 Decembris 1931.

REVERENDISSIME PATER,

Cum iam inde a die 24 iulii 1930 Clerici Regulares Scholarum Piarum definitive abdicaverint una ex duabus sedibus Poenitentiarum Minoris Extraordinarii sibi assignatis in Patriarchali Basilica Sancti Petri in Vaticano, Beatissimus Pater, de maiore in dies animarum bono semper sollicitus, alti Sui beneplaciti pignus erga istum bene-

meritum Ordinem exhibere volens ob ipsius zelum quo illam sedem per decennium provisorie tenuit, in Audientia diei 18 huius mensis, infrascripto Cardinali Maiore Poenitentiario rem proponente, Societati Iesu in perpetuum conferre dignatus est privilegium habendi in eadem Vaticana Basilica inter Poenitentarios Minores Extraordinarios unum e suis Patribus, qui confessiones audiat in propria sede inscriptis verbis « E Societate Iesu ».

Haec autem Paternitati Tuae Reverendissimae ad opportunam notitiam et normam referuntur.

LAURENTIUS Card. LAURI
Maior Poenitentiarius.

18. 23 decembris 1931.

Eminentissimus Cardinalis Secretarius Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali Societati fausta adprecatur et gratias agit.

AD REV.MUM P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Roma, 23 Dicembre 1931.

REVERENDISSIMO PADRE,

Le care solennità natalizie mi danno occasione di esprimere alla P. V. Rev.ma i sinceri voti di bene che io nutro in cuore per V. P. e per tutta la benemerita Compagnia da Lei tanto degnamente rappresentata e retta, e mi offrono pure modo per dirLe un grazie cordiale per tutte le premure che V. P. si prende in favore degli Orientali.

In questo anno la Sacra Congregazione ripetutamente si è a Lei rivolta per cose di massima importanza. La rettoria del Pontificio Collegio Maronita così volonterosamente assunta e la istituzione scolastica di Bagdad, che fra poco sarà un fatto compiuto, sono esimi titoli e bastano da sè per obbligare a Lei, colla più sentita gratitudine, tutta questa Sacra Congregazione.

Coll'augurio di un anno nuovo, pieno delle benedizioni del Signore, per Lei e per l'intera Compagnia, godo confermarmi con profondo ossequio della Paternità V. Rev.ma

dev.mo e obb.mo

L. Card. SINCERO, *Segretario.*

A. I. CICOGNANI, *Assessore.*

Latina interpretatio :

Romae, die 23 decembris 1931.

AD REV.MUM P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

REVERENDISSIME PATER,

Dominicae Nativitatis gratissima sollemnia occasionem mihi praebent opportunam sincera cordis mei sensa et omnia exprimendi Paternitati Tuae Reverendissimae necnon universae benemeritae Societati, quam Ipsa tam digne repraesentat ac regit; atque etiam gratias agendi ex corde ob tot tantasque curas quas Paternitas Tua pro Orientalibus iugiter habet.

Hoc autem anno haec Sacra Congregatio haud semel ad Te recurrit resque petiit maximi sane momenti. Pontificii Maronitarum Collegii regimen tam studiose susceptum et scholasticum institutum in urbe Bagdad mox inchoandum, talia sunt merita ut vel sola sufficiant ad totam hanc Sacram Congregationem maximae gratitudinis officio Tibi devinciendam.

Novum annum Divinarum benedictionum confertum Tibi universaeque Societati ominans, obsequens libensque me confirmo

Paternitati Tuae Reverendissimae
addictissimum in Domino :

ALOISIUS Card. SINCERO, *Secretarius*.HAMLETUS Io. CICOGNANI, *Adessor*.

19.

23 decembris 1931.

Approbantur Officium, Missa et Elogium Sanctorum Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum, atque eorum festum in diem 26 septembris transfertur in perpetuum. —
 Decr. S. Rit. Congr.

OFFICIUM.

Die 26 Septembris

SS. IOANNIS DE BREBEUF, ISAACI JOQUES
ET SOCIORUM

MARTYRUM

*Duplex maius (1).**Oratio*

Deus, qui primitias fidei in borealibus Americae regionibus sanctorum Martyrum tuorum Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum praedicatione et sanguine consecrasti: concede propitius: ut eorum intercessionem, florida christianorum seges ubique in dies augeatur. Per Dominum.

Et fit commemoratio praecedentis (BB. Camilli Costanzo et Soc. MM. S. I.), et deinde commemoratio SS. Cypriani et Iustinae MM., ut in Breviario. .

AD MATUTINUM.

In primo Nocturno, si sumendae sint de Communi, Lectiones « Fratres Debitores » I loco.

IN II NOCTURNO

Lectio iv

Ex iis Societatis Iesu sodalibus, qui Ecclesiae in America Boreali exordia medio saeculo decimo septimo maxime illustrarunt, octo purissimas hostias sibi elegit Deus, ut fidei semina earum sanguine irrigata in uberiores segetes deinde succrescerent. Omnes hi Martyres, in Gallia nati et, praeter duos laicos, sacerdotio aucti, in Missionem Canadensem, quae Novae Galliae tunc vocabatur, a Superioribus missi, post innumeros ex urbe Quebecensi per varias illas immensas regiones apostolicos excursus asperrimosque labores, ob unam eandemque religionis causam, etsi non uno eodemque tempore nec loco, cru-

(1) Manet tamen peculiare indultum ritus dupl. II classis concessum Provinciis Canadae Inferioris et Marylandiae-Neo Eboracensi ac Viceprovinciae Canadae Superioris (cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pag. 548).

delissime necati sunt. Horum veluti duces ac magistri merito censentur Ioannes de Brébeuf, Condaei in dioecesi olim Baiocensi nunc Constantiensi nobili genere ortus, et Isaacus Jogues, aurelianensis, viri strenuo et apostolico zelo incensi, mortificationi maxime dediti, cum Deo in oratione coniunctissimi, caelestibus etiam visionibus quandoque illustrati. Ab iis haud absimiles erant quatuor socii sacerdotes Antonius Daniel, dieppensis, Gabriel Lalemant et Carolus Garnier, parisienses, Natalis Chabanel, mimatensis; qui omnes variis in pagis, potissimum inter Hurones, sacris muneribus fideliter fungebantur.

R̃. Sancti tui, Domine, etc.

Lectio v

Frequentes finitimorum Iroquensium incursiones, Huronicam missionem saepe vastantes, haud raro in supremum discrimen Patrum vitam vocabant. Anno millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo, Isaacus Jogues, cum Renato Goupil, Societatis Iesu coadiutore temporali, ex urbe Quebecensi ad Hurones iter faciens, in Iroquenses incidit, qui eum eiusque socium dirissime torquent et in servitutem redigunt. Eodem anno die vigesima nona septembris, Renatus in odium salutiferae crucis a barbaro sene interfici iussus, prope Auriesville, in hodierno Neo-Eboracensi Statu, candidissimam animam efflavit. Isaacus anno proximo, aufugiendi occasionem nactus, in Galliam revertit; sed post annum, Americam repetens et semel atque iterum ad eosdem barbaros, suos olim carnifices, cum Ioanne de la Lande, Societatis Iesu item coadiutore, progressus, die decima octava octobris anno millesimo sexcentesimo quadragesimo sexto in hodierna dioecesi Albanensi, acinace percussus martyrii palmam consecutus est. Postero vero die eius socius Ioannes, eadem redimitus corona, ad caelum evolavit.

R̃. Verbera carnificum etc.

Lectio vi

Anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo, die quarta iulii, Antonius Daniel, qui pagi Sancti Ioseph inter Hurones curam gerebat, contra invasores Iroquenses gregem suum impavidus defendens, sagittis et igitis glandibus confossus, ad templi fores bonus pastor pro ovibus animam posuit. Anno proximo, die decima sexta martii, Ioannes de Brébeuf, Huronum apostolus merito nuncupatus, una cum Gabriele Lalemant, ab Iroquensibus comprehensus, post diuturnos saevissimosque cruciatus, ipsis barbaris invictam Christi pugilis fortitudinem demirantibus, in pago Sancti Ignatii in hodierna Canadensi regione Ontario nuncupata, gloriosus occubuit; quem postridie Gabriel Lalemant eadem cruenta via eademque virtute secutus est. Mense

autem decembri eiusdem anni millesimi sexcentissimi quadragessimonomi, in pervigilio Immaculatae Conceptionis beatæ Mariæ Virginis, Carolus Garnier, vulneribus confossus et securi percussus, innocentissimam vitam glorioso exitu conclusit. Postero demum die, Natalis Chahanel, ab Hurone apostata dolose invasus et in profluentem deiectus, in dilecta sibi Missione, cui perpetuo colendæ, natura frustra obistente, heroico voto se obstrinxerat, optatam martyrii palmam adeptus est. Hos octo Americæ Borealis primores Martyres Pius undecimus Pontifex Maximus, anno sacro millesimo nongentesimo vigesimo quinto, Beatorum numero, eosque quinque post annos Sanctorum fastis adscripsit.

R̃. Tamquam aurum in fornace etc.

IN III NOCTURNO

Lectiones ex S. Petro Canisio desumptæ, quæ in Officio horum Martyrum, ex approbatione S. Rit. Congreg. iamdudum concessa, iam inde ab eorum beatificatione adhibentur.

Nona lectio de SS. MM. Cypriano et Iustina.

MISSA.

Die 26 Septembris

SS. IOANNIS DE BREBEUF, ISAACI JOGUES ET SOCIORUM

MARTYRUM

Introitus

Apoc. 7, 14

Hi sunt qui venerunt de tribulatione magna, et laverunt stolas suas, et dealbaverunt eas in sanguine Agni.

Ps. 11. 1 — Laudate Dominum, omnes gentes; laudate eum omnes populi.

V. Gloria Patri.

Oratio

Deus, qui primitias fidei in borealibus Americæ regionibus sanctorum Martyrum tuorum Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum prædicatione et sanguine consecrasti: concede propitius; ut eorum intercessionem, florida christianorum seges ubique in dies augeatur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. MM. Cypriani et Iustinae, ut in Missali.

Lectio Epistolæ beati Pauli Apostoli ad Corinthios

II Cor. 12, 11-15

Fratres: Ego a vobis debui commendari: nihil enim minus fui ab iis qui sunt supra modum Apostoli, tametsi nihil sum. Signa ta-

men apostolatus mei facta sunt super vos, in omni patientia, in signis et prodigiis et virtutibus. Quid est enim quod minus habuistis prae ceteris ecclesiis, nisi quod ipse non gravavi vos? Donate mihi hanc iniuriam. Ecce tertio hoc paratus sum venire ad vos; et non ero gravis vobis. Non enim quaero quae vestra sunt, sed vos; nec enim debent filii parentibus thesaurizare, sed parentes filiis. Ego autem libenter impendam et superimpendar ipse pro animabus vestris: licet plus vos diligens, minus diligar.

Graduale — Ps. 123, 7-8 — Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium. — V. Laqueus contritus est et nos liberati sumus: adiutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit caelum et terram.

Alleluia alleluia. V. II Cor. 1, 5 — Sicut abundant passiones Christi in nobis, ita et per Christum abundat consolatio nostra, alleluia.

In Missis votivis: Post Septuagesimam, omissis alleluia et V. sequenti, dicitur

Tractus — Ps. 125, 5-6 — Qui seminant in lacrimis, in gaudio metent. — V. Euntes ibant et flebant, mittentes semina sua. — V. Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos.

Tempore autem Paschali omittitur Graduale, et eius loco dicitur: Alleluia, alleluia.

V. II Cor. 1, 5. — Sicut abundant passiones Christi in nobis, ita et per Christum abundat consolatio nostra, alleluia.

V. Ex. XV, 11: Gloriosus Deus in Sanctis suis: mirabilis in maiestate, faciens prodigia, alleluia.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Lucam.*
(Luc. VI, 17-23)

In illo tempore: Descendens Iesus de monte, stetit in loco campestri, et turba discipulorum eius et multitudo copiosa plebis ad omni Iudaea et Ierusalem et maritima et Tyri et Sidonis, qui venerant, ut audirent eum et sanaretur a languoribus suis. Et qui vexabantur a spiritibus immundis, curabantur. Et omnis turba quaerebat eum tangere; quia virtus de illo exibat et sanabat omnes. Et ipse, elevatis oculis in discipulos suos, dicebat: Beati, pauperes: quia vestrum est regnum Dei. Beati qui nunc esuritis: quia saturabimini. Beati, qui nunc fletis: quia ridebitis. Beati eritis, cum vos oderint homines, et cum separaverint vos, et exprobraverint, et eiecerint nomen vestrum

tamquam malum propter Filium hominis. Gaudete in illa die et exultate: ecce enim, merces vestra multa est in caelo.

Offertorium. — Sap. 3, 6. — Tamquam aurum in fornace probavit illos Dominus, et quasi holocausti hostiam accepit illos.

Secreta

Immaculatam hostiam fac nos, Domine, mentibus tibi puris offerre, quam sanctis Martyribus tuis illibatus vitae candor et iuge mortificationis studium dapem suavissimam efficiebant. Per Dominum.

Et fit Commemoratio SS. MM. Cypriani et Iustinae, ut in Missali.

Communio. — Philip. 1, 20-21 — Magnificabitur Christus in corpore meo, sive per vitam sive per mortem: mihi enim vivere Christus est et mori lucrum.

Postcommunio

Fortium pane refectis tribue nobis, omnipotens Deus: ut, sicut sancti Martyres tui Ioannes, Isaacus eorumque Socii, eodem roborati, animam suam pro fratribus ponere non dubitarunt; ita nos, alter alterius onera portantes, proximos nostros opere et veritate diligamus. Per Dominum.

Et fit commemoratio SS. MM. Cypriani et Iustinae, ut in Missali.

ELOGIA

in Martyrologio Romano inserenda

Die 16 Martii (*secundo loco*)

In pago dicionis Canadensis olim Sancti Ignatii nomine nuncupato, natalis Sanctorum Martyrum Ioannis de Brébeuf et Gabrielis Lalemant, presbyterorum Societatis Iesu, qui, ex Gallia, cum Antonio Daniel, Carolo Garnier et Natali Chabanel, eiusdem Societatis presbyteris, in Huronicam missionem traieci, hac et sequenti die, post multos labores et saevissimos cruciatus, mortem pro Christo fortiter obierunt. Socii quoque, variis diebus, variisque dicionis eiusdem locis, gloriosam martyrii palmam adepti sunt. Quorum omnium memoria sexto Kalendas Octobris sollemniter celebratur.

Die 18 Octobris (*quarto loco*)

Apud Auriesville, in Statu Neo-Eboracensi, natalis Sanctorum Martyrum Isaaci Jogues, presbyteri Societatis Iesu, et Ioannis de la Lande, eiusdem Societatis coadiutoris temporalis, qui ex Gallia ad fidem docendam eo progressi, hac et sequenti die ab Iroquensibus dire cruciati atque necati sunt, eodem loco ubi, paucis ante annis, socius eorum Renatus Goupil, et ipse coadiutor temporalis, tertio Kalendas Octobris, martyrii palmam consecutus iam fuerat; quorum memoria sexto Kalendas Octobris sollemniter celebratur.

Die 26 Septembris (*primo loco*)

Sanctorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, presbyteri, Isaaci Jogues, item presbyteri, et Sociorum e Societate Iesu, qui, variis diebus variisque Canadensis dicionis et Neo-Eboracensis Status locis, ab infidelibus crudeliter enecati, in Sanctorum numerum a Pio Undecimo, Pontifice Maximo, una simul sunt relati et, ex eiusdem Pontificis decreto, ut primores illarum regionum martyres, hodierna die coluntur.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

QUEBECEN.

Solemni Canonizatione die 29 Iunii 1930 a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI feliciter peracta Sanctorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum e Societate Iesu, qui sanguine suo primitias fidei tum in ditione Canadensi tum in aliis finitimis regionibus Americae Borealis consecrarunt, ingens exortum est desiderium ut tantorum Martyrum cultus opportunis liturgicis privilegiis decoraretur. Et quum in annum eorum officium iamdudum concessum et approbatum necessario inserenda sit additio quae mentionem Canonizationis faciat, R. P. Praepositus Societatis Iesu eidem Sanctissimo Domino Nostro schema Officii et Missae una cum Ellogio in Appendice Martyrologii Romani pro Societate Iesu inserendo, humillime porrexit, una cum petitione recolendi eorum festum quotannis die 26 Septembris loco et vice diei 16 Martii, tum ob quadragesimale tempus et difficultatem peregrinationum tempore verno, tum ob uniformitatem eiusdem celebrationis cum universis Sta-

tibus Foederatis Americae septemtrionalis. Quapropter ad iuris tramitem, quum Eminentissimus ac Reverendissimus Dominus Alexander Cardinalis Verde, Causae Relator, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die in Aedibus Cancellariae Ap. habitis dictum officium cum Missa et Ellogio discutienda proposuerit, Eminentissimi ac Reverendissimi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, audito R. P. D. Salvatore Natucci Fidei Promotore Generali, reque mature perpensa, rescribendum consuerunt: pro gratia et ad Eminentissimum Ponentem cum Fidei Promotore Generali. Die 19 Decembris 1931 (1).

Eiusmodi Officii, Missae et Ellogii revisione peracta hisque omnibus eidem Sanctissimo Domino Nostro per eundem Fidei Promotorem Generalem relatis, Sanctitas Sua Rescriptum sacri ipsius Consilii ratum habens, suprascriptum Officium proprium cum Missa et Ellogio prouti in superiori prostant exemplari, quotannis, die 26 Septembris, in festo Sanctorum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum e Societate Iesu sub ritu duplici maiori ab omnibus sacerdotibus praedictae Societatis persolvenda benigne concessit, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 23 Decembris 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

A. CARINCI, S. R. C. Secretarius.

NOTA. — In titulo festi, in orationibus, in elogio pro die 26 septembris (non autem in lectionibus historicis ne turbetur ordo) conceditur ut in Statibus Foederatis Americae Septemtrionalis nomen S. Isaaci Jogues praeponatur nomini S. Ioannis de Brébeuf, utpote ibi magis proprium.

(1) Congregatio quidem Ordinaria habita est in Aedibus Vaticanis die 15 decembris 1931 (cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIV, 1932, pag. 29, n. 4); sed eum ob nimiam negotiorum copiam de officio et Missa horum nostrorum Sanctorum tunc agi non potuisset, die 19 decembris iterum convenit Sacra Congregatio de hac re actura.

20.

23 decembris 1931.

*Approbantur Officium, Missa et Elogium et statuitur dies festus
BB. Roberti Southwell et Sociorum, Martyrum Angliae, e
nostra Societate. — Decr. S. Rit. Congr.*

OFFICIUM.

Die 21 Februarii

BB. ROBERTI SOUTHWELL et SOCIORUM

MARTYRUM

Duplex

IN I VESPERIS

V. Laetamini in Domino et exsultate, iusti.

R. Et gloriamini, omnes recti corde.

Ad Magnif. Ant. Istorum est enim etc., *de Communi.**Oratio*

Deus, qui beatos Martyres tuos Robertum eiusque Socios verae fidei summiue sacerdotii propugnatores in Anglia suscitasti: eorum meritis ac precibus concede; ut eiusdem fidei professione unum omnes, sicut tuus rogavit Filius, efficiamur et simus: Qui tecum.

AD MATUTINUM

In Quadragesima, Lectiones I Nocturni Fratres: Debitores, *ut in Comm. plurim. Mm.*

IN II NOCTURNO

Lectio iv

Anglia, Sanctorum olim adeo ferax, post diuturnam pacem, saeculo tandem sextodecimo praepotenti suorum principum tyrannide prius ab Apostolicae Sedis obedientia divulsa, deinde in haeresim violenter coacta, Martyrum suorum numero ac merito inclaruit. Saeuiente enim per annos fere centum quinquaginta inmanissima persecutione, permulti ex omni ordine, sed potissimum ex utroque clero, inventi sunt, qui sacrum principatum Beato Petro eiusque in Sede Apostolica successoribus divinitus collatum fortissime propugnantes, vitam potius ponere quam fidem negare elegerunt. Quorum aliis Leo decimus tertius cultum iam antiquitus praestitum confirmavit; uni Benedictus decimus quintus Beatorum honores detulit; alios vero

complures Pius Papa undecimus, sacerdotii sui anno quinquagesimo, sollemni decreto in Beatorum agmen adnumeravit.

R̃. Sancti tui, Domine, etc.

Lectio v

Has inter beatas victimas Societas Iesu, praeter complures suarum scholarum alumnos, viginti septem sodales gratulabunda salutat, e quibus quinque, duce beato Edmundo Campion, kalendis decembribus festivo ritu recoluntur, unus vero, beatus Ioannes Ogilvie Scotus, die decimo Martii singulari festo commemoratur. Hodierna igitur annua sollemnitas reliquos unum et viginti illius Ignatiani manipuli beatos Martyres Anglos complectitur, omnes, praeter duos Fratres Coadiutores, sacerdotio auctos. Gloriosum agmen aperit beatus Ioannes Cornelius, e parentibus hibernicis ortus, qui anno millesimo quingentesimo nonagesimo quarto, Elisabetha regina, Dorcestriae passus est; illudque claudit beatus David Lewis, pater pauperum vulgo vocatus, qui anno millesimo sexcentesimo undeoctogesimo, Carolo secundo rege, Uskii in Cambria martyrio est coronatus. E reliquis peculiari memoria recolendi sunt beati Henricus Walpole, Eduardus Oldeorne, Thomas Whitbread praepositus provincialis, necnon Nicolaus Owen qui in humili Coadiutorum temporalium gradu plurimum de re catholica meruit, complures sacerdotes latebris a se confectis mira industria occultando.

R̃. Verbera carnificum etc.

Lectio vi

Sed illorum omnium celeberrimus et quasi dux habetur beatus Robertus Southwell, nobili genere in pago Sanctae Fidei apud Norfolkiam ortus. Is in Collegio Duaceno in Gallia pietate ac litteris eximie excultus, mature Societatem Iesu ingressus est Romae, ubi etiam philosophiae ac theologiae in Collegio Romano operam dedit, sancto quoque Roberto Bellarmino praeceptore usus. Sacerdotio initiatus, in ipsa Urbe aliquamdiu studiis praefuit in Venerabili Collegio Anglico, donec, martyrii desiderio vehementius incensus, instanter petiit obtinuitque ut in Angliam mitteretur. Post diuturnos impigrosque labores et innumera pericula, apostolico zelo atque etiam utilissimis editis scriptis litterarum laude haud expertibus tam apud catholicos quam apud adversarios, varia quidem ratione, clarissimus, tandem die vigesimo primo februarii anno millesimo quingentesimo nonagesimo quinto Londini ad Tyburnum laqueo suspensus et dissectus, martyrii palmam est consecutus, annos natus tres supra triginta.

R̃. Tamquam aurum etc.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem.

Lectio vii

Cap. 10, 23-30

In illo tempore: Ambulabat Iesus in templo, in porticu Salomonis. Circumdederunt ergo eum Iudaei, et dicebant ei: Quousque animam nostram tollis? Et reliqua.

Homilia sancti Bedae Venerabilis Presbyteri

In Dedicat. Ecclesiae

Nitebantur persecutores impii capere pios Christi confessores de manu eius, quando vel eos ad negandam fidem tormentis cogeant, ut animas eorum alienas redderent a Christo, vel a morientibus victi nihilominus exanima eorum corpora aut in aquas dissolvenda, aut in ignem comburenda iactabant, ut quasi Christo resuscitandi ea facultatem tollerent.

R̃. Propter testamentum etc.

Lectio viii

Sed nemo rapiebat eas de manu eius cui, sicut ipse alibi ait: Omnia mihi tradita sunt a Patre, quia et certantes ut vincant, adiuvat, et victores ut perpetuo regnent, coronat, et eisdem etiam carnem in qua certaverunt, immortalem suo tempore reddet. Quibus verbis eorum etiam temeritatem, qui sibi laqueos mortis parabant, redarguit, manifeste insinuans quia stultissime de eius perditione dolis agerent, qui vitam dare posset immortalem, cui nemo raperet aliquem de his, quos suos esse, ante saecula praeosset.

R̃. Sancti mei etc.

In Quadragesima, IX Lect. de Homil. Ferae: secus

Lectio ix

Sed ne haec loquendo videretur gloriam suam quaerere, totam suam potentiam ad Patris gloriam refert cum subiungit: Pater meus quod dedit mihi maius omnibus est, hoc est ut sit unigenitus eius Filius in nullo gignenti vel natura dissimilis, vel virtute inferior, vel tempore posterior. Supra de ovibus suis dicit: Non rapiet eas quisquam de manu mea; et nunc subiungit: Et nemo potest rapere de manu Patris mei; aperte dans intelligi unam atque indissimilem esse manum, hoc est, virtutem suam et Patris.

Te Deum laudamus.

Ad Laud. in Quadrag. Commemor. Ferae.

In Vesperis de sequenti Festo Cathedrae S. Petri Antiochiae, post Commemorationem S. Pauli, fit Commemoratio praecedentis cum antiphona et ṼV. de Communi et Oratione ut supra.

MISSA.

Die 21 Februarii

BB. ROBERTI SOUTHWELL et SOCIORUM

MARTYRUM

*Introitus**Ps. 78,1.*

Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum: posuerunt Ierusalem in pomorum custodiam.

Ps. ib. — Posuerunt morticina servorum tuorum, escas volatilibus caeli: carnes Sanctorum tuorum bestiis terrae. Gloria Patri.

Oratio

Deus, qui beatos Martyres tuos Robertum eiusque Socios verae fidei summique sacerdotii propugnatores in Anglia suscitasti: eorum meritis ac precibus concede; ut eiusdem fidei professione, unum omnes, sicut tuus rogavit Filius, efficiamur et simus: Qui tecum.

In Quadrag. fit Commem. Feriae.

Lectio Epistolae beati Pauli Apostoli ad Hebraeos (*Cap. 12, 1-10*).

Fratres: Tantam habentes impositam nubem testium, deponentes omne pondus et circumstans nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen: aspicientes in auctorem fidei et consummatorem Iesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta, atque in dextera sedis Dei sedet. Recogitate enim eum, qui talem sustinuit a peccatoribus adversus semetipsum contradictionem, ut ne fatigemini, animis vestris deficientes: nondum enim usque ad sanguinem restitistis, adversus peccatum repugnantes: et obliti estis consolationis quae vobis tanquam filiis loquitur, dicens: Fili mi, noli negligere disciplinam Domini, neque fatigeris dum ab eo argueris. Quem enim diligit Dominus, castigat: flagellat autem omnem filium quem recipit. In disciplina perseverate. Tanquam filiis vobis offert se Deus; quis enim filius, quem non corripit pater? Quod si extra disciplinam estis, cuius participes facti sunt omnes, ergo adulteri et non filii estis. Deinde patres quidem carnis nostrae eruditores habuimus, et reverebamur eos: non multo magis obtemperabimus Patri spirituum, et vivemus? Et illi quidem in tempore paucorum dierum, secundum voluntatem suam erudiebant nos: hic autem ad id quod utile est in recipiendo sanctificationem eius.

Graduale (Sap. III, 1, 2, 3). — Iustorum animae in manu Dei

sunt: et non tanget illos tormentum malitiae. Visi sunt oculis insipientium mori: illi autem sunt in pace.

Tractus (*Ps.* 125, 5-6). — Qui seminant in lacrimis, in gaudio metent. — *V.* Euntes ibant et flebant, mittentes semina sua. — *V.* Venientes autem venient cum exultatione portantes manipulos suos.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Ioannem* (*Cap.* 10, 22-30).

In illo tempore: Ambulabat Iesus in templo, in porticu Salomonis. Circumdederunt ergo eum Iudaei, et dicebant ei: Quousque animam nostram tollis? si tu es Christus, dic nobis palam. Respondit eis Iesus: Loquor vobis, et non creditis: opera quae ego facio in nomine Patris mei, haec testimonium perhibent de me; sed vos non creditis, quia non estis ex ovibus meis. Oves meae vocem meam audiunt: et ego cognosco eas, et sequuntur me; et ego vitam aeternam do eis: et non peribunt in aeternum, et non rapiet eas quisquam de manu mea. Pater meus quod dedit mihi, maius omnibus est: et nemo potest rapere de manu Patris mei. Ego et Pater unum sumus.

Offertorium (*Baruch.* 3, 5-6). — Noli meminisse iniquitatum patrum nostrorum, sed memento manus tuae, et nominis tui in tempore isto: quia tu es Dominus Deus noster, et laudabimus te, Domine.

Secreta

Exaudi, Domine, voces beatorum Martyrum tuorum sub altare clamantium, et oblationibus nostris placatus intende. Per Dominum.

In Quadrag. fit Commem. Feriae.

Communio. (*Apoc.* 6, 9). — Sub altare Dei audiavi vocem occisorum dicentium: Quare non defendis sanguinem nostrum? Et acceperunt divinum responsum: adhuc sustinete modicum tempus, donec impleatur numerus fratrum vestrorum.

Postcommunio.

Caelesti refecti convivio, quaesumus, Domine Deus noster, ut intercedentibus beatis Martyribus tuis, ad eorum consortium pervenire mereamur. Per Dominum.

In Quadrag. fit Commem. Feriae et legitur eius Evangelium in fine.

ELOGIUM

IN APPENDICE MARTYROLOGII ROMANI PRO SOCIETATE IESU INSERENDUM

Die 21 Februarii (*primo loco*)

In Anglia, passio Beatorum Martyrum Roberti Southwell aliorumque duodeviginti Sacerdotum et duorum Coadiutorum temporalium, omnium e Societate Iesu, quorum primus hodierna die Londini ad Tyburnum, alii variis diebus variisque locis pro fide catholica et supremo Romani Pontificis sacro principatu crudeliter necati, gloriosam martyrii palmam meruerunt, atque a Pio Papa Undecimo in Beatorum numerum relati sunt.

SOCIETATIS IESU.

Honoribus Beatorum cumulatis CXXXVI Martyribus Angliae die 15 Decembris 1929 a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI, quibus ingenti gaudio affectae sunt complures religiosorum familiae, inter quas ipsa Societas Iesu ob suos viginti et unum sodales praedicto Martyrum manipulo adiectos, R. P. praedictae Societatis Procurator Generalis, nomine quoque sui Praepositi Generalis totiusque Ordinis, eidem Sanctissimo Domino Nostro humillimas porrexit preces, ut benigne dignaretur adprobare adnexum schema Officii, Missae et Ellogii in appendice Martyrologii Romani pro supradicta Societate inserendi, statuta die pro festo supradictorum Martyrum, 21 februarii, utpote dies natalis Beati Roberti Southwell supradictorum Martyrum ducis. Quum igitur ad iuris tramitem E.mus ac Re.mus D.nus Cardinalis Alexander Verde, Causae Relator (1), in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die in aedibus Cancellariae Apostolicae habitis Officium cum Missa et Ellogio Beati Roberti Southwell et Sociorum Martyrum discutiendum proposuerit, E.mi ac R.mi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, audito R. P. D. Salvatore Natucci Fidei Promotore Generali reque mature perpensa, rescribendum censuerunt: Pro gratia et ad

(1) Pro E.mo ac Rev.mo D. Card. Alexio Henrico M. Lépiciér, Causae Relatore, illa die praepedito.

E. mum Ponentem una cum Fidei Promotore Generali. Die 19 Decembris 1931 (1).

Eiusmodi Officii et Missae revisione peracta, hisque omnibus Sanctissimo Domino Pio Papae XI per infrascriptum Dominum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua Rescriptum ipsius sacri Consilii ratum habens suprascriptum Officium proprium cum Missa et Ellogio in festo B. Roberti Southwell et Sociorum Martyrum die 21 Februarii sub ritu duplici minori quotannis recolendo a Patribus Societatis Iesu benigne concessit. Servatis Rubricis: contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 23 Decembris 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

A. CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

(1) Congregatio quidem Ordinaria habita est in Aedibus Vaticanis die 15 decembris 1931 (*cfr. Acta Apost. Sedis*, vol. xxiv, 1932, pag. 29, n. 6); sed cum ob nimiam negotiorum copiam de officio et Missa horum nostrorum Beatorum tunc agi non potuisset, die 19 decembris iterum convenit Sacra Congregatio in aedibus Cancellariae Apostolicae, de hac re actura.

ACTA QUAEDAM

III

S. ROBERTO Card. BELLARMINO

ECCLESIAE DOCTORE RENUNTIATO.

I.

LITTERAE POSTULATORIAE PATRIS NOSTRI AD SUMMUM PONTIFICEM (1).

(30 novembris 1930).

BEATISSIME PATER,

Ex quo Robertus Bellarmino, per Sanctitatis Vestrae oraculum, supremos Sanctorum honores hoc ipso anno est adeptus, flagrantissimo complures tenentur desiderio Eum universalis quoque Ecclesiae Doctorem salutandi: idque non ii solum exoptant expetuntque, qui eandem cum ipso communem habent vivendi rationem in Societate Iesu, sed ex omnibus ecclesiasticae hierarchiae ordinibus praeclari excellentissimique Viri, illustres ecclesiasticorum studiorum Universitates, clarissimi sacrorum Antistites atque etiam Eminentissimi Patres Cardinales haud pauci; quorum omnium numerus succrescit in dies quam maxime, ut ex postulatoriis Litteris apparet.

Quod si superiorum quoque aetatum testimonia rogare lubeat, tria saecula eoque amplius adeo de eximia Bellarmini doctrina laudibus sunt plena, ut supervacaneum videatur ex tam magno concinentium choro singulares velle audire voces. Ex quo enim Clemens VIII se inter Purpuratos Patres Robertum Bellarminum ideo adscribere velle declaravit, quod non haberet parem Ecclesia Dei quoad doctrinam, hunc haereticorum malleum et validissimum catholicae veritatis defensorem maximi semper fecerunt Romani Pontifices, Praesules insignes, Theologi, Academiae, rerum ecclesiasticarum Scriptores; quin et Ecclesiae hostes,

(1) Secundum Sacrae Rituum Congregationis praxim, hae Litterae Praepositi Generalis Societatis necessariae erant ut quaestio de Doctoratu apud Sacram Congregationem ex officio discutienda susciperetur.

per sua in S. Robertum convicia suumque odium, idem omnino praestiterunt, cum clare ostenderent se talem adversarium quam maxime formidare.

Ceterum ipsa Sanctitas Vestra haud semel magnam admodum de theologica Bellarmini scientia aestimationem palam profiteri dignata est, ut. v. gr. cum in Eo exaltavit « lo splendore di una intelligenza geniale, di una scienza altrettanto vasta che alta e sublime, e il merito non solo del culto della verità, ma anche di una difesa strenua che non avrebbe potuto essere migliore e che ha fatto del Bellarmino, nel cielo della Chiesa, un astro di prima grandezza, uno dei più vigorosi controversisti della verità cattolica » (1).

Nonne sperare licet Divinam Providentiam, quae, post tot tantasque difficultates, feliciter disposuit voluitque ut per unam Sanctitatem Vestram tam Beatorum quam Sanctorum honores Bellarmino tribuerentur; nonne, inquam, sperare licet eandem Divinam Providentiam eidem Sanctitati Vestrae reservatum velle, ut opus compleat magnificum quot tam feliciter inchoavit, aureolam Doctoris venerando Bellarmini capiti imponens?

Nec sane nostris hisce temporibus inopportunist id eveniet: siquidem, dum tantopere etiam nunc errorum colluvies, procellae instar, juveniles praesertim mentes perturbat; dum christianae doctrinae lumen tot hominum animas nondum illustravit; dum tamen Evangelii praecones ab ista veritatis Cathedra quaquaversus mittuntur ad Christi regnum propagandum; dum impensius in dies, Sanctitate Vestra indefesse exstimulante, omnes errantes ad unitatem Ecclesiae revocantur, ut quam citissime unum fiat ovile et unus Pastor; dum haec, inquam, indefectibilis Ecclesiae Christi, iuventutem suam semper renovantis ut aquilae, clarissima signa cernuntur, peropportunist tempus videtur ad hanc splendidam lucernam e modio educendam et super candelabrum ponendam « ut luceat omnibus qui in domo sunt ».

Meum igitur duco demisse ad pedes Sanctitatis Vestrae haec vota depromere, et nomine totius Societatis Iesu humillime peto ut, quandocumque et quomodocumque Sanctitati Vestrae placuerit, Sanctum Robertum Cardinalem Bellarminum, Episcopum et Con-

(1) In allocutione post decretum de miraculis pro Ven. Bellarmini beatificatione, die 15 apr. 1923: v. *Acta Rom.*, vol. III, 1923, pp. 520 et 524.

fessorem, universalis Ecclesiae Doctorem declarare dignetur, cum omnibus liturgicis et canonicis iuribus huic titulo adnexis.

Benedictionem Apostolicam implorans, sacrum Sanctitatis Vestrae pedem provolutus deosculor.

Romae, die 30 novembris 1930.

Sanctitatis Vestrae
infimus servus

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

II.

LITTERAE POSTULATORIAE UNDIQUE

ROMAM MISSAE (1).

(Annis 1927-1931).

Quamquam complures cum Episcopi tum Religiosorum Ordinum Moderatores tum Universitatum ecclesiasticarum Rectores proprias Litteras confecerunt, communior tamen formula, quae adhibita est, haec erat:

Beatissime Pater,

S. Roberti Bellarmini glorificationem, quam complures Romani Pontifices optarunt quidem, at, quominus perficerent, impediti sunt, Tu brevi annorum curriculo ad felicem exitum perduxisti.

Ut praeteritis honoribus afferre digneris cumulum, Eum Doctoris laude decorando, humiliter fidenterque etiam atque etiam rogamus atque obtestamur.

Tanti enim Viri merita ad id abunde suppetere videntur, qui egregias mentis dotes ad bonum defensionemque universalis Ecclesiae eo successu convertit, ut, post bellum a Protestantibus Ecclesiae illatum, et ipse Princeps inter Apologetas et excitator institutorque plurimorum post se defensorum exstiterit. Nec solum inter spiritua-

(1) Quaedam iam missae orant annis 1927-1930, sed ingens prorsus huiusmodi Litterarum Postulatoriarum numerus collectus est hoc anno 1931, diligenter admodum curantibus Praepositis Provincialibus et Patribus ad id in singulis Provinciis deputatis.

lium armorum strepitus apparuit ipse et amicis et inimicis dux magisterque, sed etiam in pacifica christiana Fidei propagatione ad nostra usque tempora eximia inter Catechistas laude praeifulget.

Quem igitur ob tam praeclara merita gravissimi Ecclesiae Praesules, immo etiam Summi Pontifices «haereticorum malleum, S. Ecclesiae propugnaculum, christianae fidei columnen, catholicae veritatis assertorem ac vindicem» passim appellarunt, is profecto, iam nunc Sanctorum nimbo ornatus, dignus videtur qui Ecclesiae universae Doctoris etiam corona redimitus proponatur.

Quod si feceris, Sanctae Matris Ecclesiae continuam miramque foecunditatem demonstrabis in gignendis per saecula viris, qui eximiam scientiam pari cum sanctitate consociant, Sacro Episcopali Ordini novum decus adicies, Cardinalitiam dignitatem novo illustrabis ornamento, iis denique Ecclesiae Dei filiis, quotquot Tuo ductu in Christi doctrina tuenda, in iuribus S. Sedis vindicandis, in errantibus et dissidentibus fratribus ad Christi ovile reducendis, in pueris rudibusque in christiana doctrina instituendis adlaborant, novum Patronum et absolutissimum Exemplar suppeditabis, plurimosque, ut sperare iuvat, Veritatis apostolos defensoresque excitabis qui ad extremam nostrorum temporum necessitatem levandam suas et animi et corporis vires velint, Te duce, applicare.

Et Deus, etc.

Omnibus computatis, Litterae Postulatoriae ad 1418 succreverunt, ut docet «Positio», quam vocant, edita a nostro P. Postulatore pro Sacra Rituum Congregatione (1).

(1) Est magnum volumen, mensibus maio et iunio 1931 typis editum, cui titulus completus hic est:

«*Sacra Rituum Congregatione: E.mo ac Rev.mo Dom. Card. Caietano Bisleti, Relatore: — Urbis et Orbis: Concessionis tituli Doctoris et extensionis eiusdem tituli ad universam Ecclesiam necnon Officii et Missae sub ritu dupl. de Comm. Doctorum Pontificum in honorem S. Roberti S. R. E. Card. Bellarmino e Societate Iesu: — Instantibus quamplurimis E.mis S. R. E. Cardinalibus, Fzcmis Patriarchis, Archiepiscopis et Episcopis, Abbatibus, Religiosorum Ordinum Superioribus, Facultatibus theologicis, etc., necnon Praeposito Generali Societatis Iesu. — A. D. MCMXXXI.*»

In eodem volumine, praeter Litteras Postulatorias habetur ampla Informatio Advocati Causae, Io. Bapt. Ferrata, et copiosissimus *Elenchus testimoniorum de praestantia doctrinae S. Roberti Bellarmini* a P. Hermanno van Laak S. I. confectus, atque duo *Iudicia* ex officio lata ab E.mis Cardd. Alexio Henr. M. Lépiciet et Francisco Ehrle, a Summo Pontifice ad id designatis.

Conspectus

EORUM QUI LITTERAS SUPPLICES MISERUNT (1).

Eminentissimi S. R. E. Cardinales (2)	46
Excell.mi Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Vicarii Apostolici, Abbates, alique locorum Ordinarii . .	1038
Superiores Generales Religiosorum Ordinum et Con- gregationum	63
Universitates, Facultates Theologicae, Seminaria etc. .	136
Capitula Cathedral., Viri illustres ex utroque clero etc.	45
Coetus et Viri clarissimi e laicatu	90
Summa totalis . . .	1418

III.

ACTA SACRAE RITUUM CONGREGATIONIS.

4 augusti 1931. — Praehabitis Iudiciis ex officio latis ab Eminentissimis Cardinalibus Alexio Henrico Lépiciér O. S. M., et Francisco Ehrle S. I., quos Summus ipse Pontifex ad id designarat (3), et « Positione » de toto negotio a Postulatore singulis Sacrae Congregationis membris tempestive distributa, die 4 augusti 1931, feria III, in Aedibus Vaticanis habita est Sacrorum Rituum Congregatio Ordinaria, in qua, post relationem ab E.mo Card. Caetano Bisleti, Causae Relatore, recitatam, ad propositam quaestionem de titulo et iuribus Doctoris Ecclesiae S. Roberto Bellarmino conferendis omnes qui aderant « unanimi consensu » affirmativam sententiam protulerunt (4).

(1) Cfr. « Positio », ut supra, pag. 758, nota 1.

(2) Eminentissimi Cardinales Sacrae Rituum Congregationi addieti huiusmodi Litteras dare non solent, quippe qui iudicium deinde de re postulata ferre debeant.

(3) Cfr. « Positio », ut indicatur pag. 758, nota 1.

(4) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 356, 437.

6 *augusti* 1931. — Rev.mus D. Salvator Natucci, Promotor Generalis Fidei, de his omnibus ad Summum Pontificem refert ex officio, et Beatissimus Pater Sacrae Congregationis sententiam confirmat, mandans ut ea de re cum Decretum Sacrae Rituum Congregationis tum Litterae Apostolicae conficiantur (1).

14 *augusti* 1931. — Decretum Sacrae Rituum Congregationis: hoc tamen Decretum publici iuris in hoc casu fieri non solet, cum sit tantummodo actus praevious ad Litteras Apostolicas conficiendas.

19 *decembris* 1931. — Peculiaris quaedam Sacrorum Rituum Congregatio Ordinaria habita est in aedibus Cancellariae Apostolicae (2), in qua actum est de approbandis et Officio et Missa propria (3).

23 *decembris* 1931. — Eminentissimus Dom. Card. Camillus Laurenti, Sacrae Rituum Congregationi Praefectus, rem refert Summo Pontifici, qui rescriptum Sacrae Congregationis ratum habere dignatus est (4).

23 *decembris* 1931. — Decretum Sacrae Rituum Congregationis quo Officium et Missa propria S. Roberti Bellarmino, Episcopi, Confessoris et Ecclesiae Doctoris, approbantur, eiusque festum, diei 13 maii assignatum, pro universa Societate Iesu ad ritum duplicem secundae classis evehitur (5).

(1) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pag. 437.

(2) Habenda fuisset in aedibus Vaticanis die 15 decembris 1931, sed ob nimiam negotiorum copiam de hac re tunc agi non potuerat.

(3) V. *infra*, pp. 773-774.

(4) V. *infra*, pag. 774.

(5) V. *infra*, pp. 767-774.

IV.

LITTERAE APOSTOLICAE
QUIBUS
SANCTUS ROBERTUS BELLARMINUS
ROMANAE ECCLESIAE CARDINALIS
E SOCIETATE IESU
UNIVERSALIS ECCLESIAE DOCTOR
RENUNTIATUR (1).

(17 Septembris 1931).

PIUS PP. XI
AD FUTURAM REI MEMORIAM.

Providentissimus Deus ab initiis Ecclesiae Christi ad recentiora usque tempora doctrina et sanctitate perinlustres continenter viros suscitavit, qui catholicae Fidei veritates tuerentur atque illustrarent illataque Christianis eisdem veritatibus ab haereticis damna opportune reficerent. Quos inter omni procul dubio Sanctus Robertus Bellarminus, Romanae Ecclesiae Cardinalis, e Societate Iesu, recensendus est, qui iam ab ipsis suae sanctissimae mortis diebus « vir eximius, theologus insignis, strenuus Fidei Catholicae defensor, haereticorum malleus » nuncupabatur, idemque « tam pius, prudens et humilis quam erga pauperes liberalis » renunciatus est. Nil mirum quidem si, processibus canonicis tandem expletis hisce Nostris temporibus, nec sine peculiari Divinae Providentiae consilio, vir ipse, ad altarium honores evectus sit. Litteris enim Nostris Apostolicis, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis Maii anno MCMXXIII datis Robertum Bellarminum *Beati* nomine exornavimus. Postea vero, annum quinquagesimum ab inito Nostro Sacerdotio celebrantes, una cum Beatis Martyribus e Societate Iesu in borealis Americae regionibus pro Fide interfectis, et Beato Theophilo a Curte ex Ordine Minorum, in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana anno superiore, die Sanctorum Apostolorum Petri ac Pauli sollemnitati sacro, Beatum eun-

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 433-438.

dem Robertum in Sanctorum albo adscripsimus; idque iure meritoque, cum fulgidissima sane sit gloria ipse Sanctus tum Catholici Episcopatus, tum Purpuratorum Patrum Senatus, tum denique inclitae Societatis Iesu, quae tantum virum genuit Ecclesiae atque alumnum diligentissime excoluit.

Nam frugiferam eandem Societatem Sanctus Robertus ingressus, ita virtutibus, veri Socii Iesu propriis, exornatus est, ut sodalium suorum ornamentum et decus, incitamentum quoque atque exemplar plane videretur. Eodem in Ordine omnes quidem fere gradus ascendit tenuitque: in Politiano conlegio alumnus exstitit, dein in Societate novitius, scholasticus, religiosus, magister, sacer concionator, professor, moderator spiritualis, rector, praepositus provincialis: hisce omnibus muneribus functus iugiter in exemplum adducendus; eodemque pariter modo ecclesiastica sibi credita munera gessit, adeo ut in omnibus se praeberet praestantissimum: qua vir studiis deditus, qua scriptor, qua theologus et Consultor apud Romanas Congregationes, qua pontificiis Legationibus addictus, qua Episcopus, qua denique Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis animi ingenique integritate ac vi, morum sanctitate, summa officii sui cognitione se se ostendit ornatum. Adhuc vivus a Decessore Clemente PP. VIII, qui eum « invitum et frustra reluctantem » inter Romanae Ecclesiae Cardinales adscribere voluit, vehementer laudatur, quoniam tunc temporis « quoad doctrinam Ecclesia Dei parem non habebat ».

Ubere vero huius singularis doctrinae fructus per totam vitam Sanctus Robertus usque ad senectutem rettulit. Licet iuvenis *Institutiones linguae hebraicae* paravit atque etiam librum *De Scriptoribus ecclesiasticis*, quamvis tardius editum, valde erudite conscripsit. Postea ac per totum vitae curriculum in Sacris Scripturis excolendis impensissime laboravit, ita ut tum editioni LXX Interpretum tum editioni *Vulgatae Latinae* parandis, a Pontificibus ad id vocatus, cultiorem seduliolemque operam navaverit. Omnes sacri magisterii partes constantissime usque ad mortem exequutus est; quas etiam in familiarium, quae in totum fere orbem missae adhuc ingenti numero supersunt, epistularum commercio cumulatissime adimplevit. Impenso autem studio apostolicis Congregationibus auxilium suum praestitit, atque in gravissimis negotiis, etiam Ecclesiae Orientalis, pertractandis luculenta doctrinae prudentiaeque exhibuit testimonia. Quod uberius eadem

documenta confirmant: quorum pleraque etsi inedita archivorum Congregationum pluteis delitescunt. Eadem *vota* — uti vocant — « ad quaestiones pertinent de Fide, de ritibus sacris, de intelligentia Scripturarum et de aliis id genus controversiis », in quibus continuo S. Robertus versatus est.

« Nobilissimum autem plane opus » atque arduum constituunt *Disputationes de controversiis Christianae Fidei* adversus haereticos, tribus primum, quattuor dein tomis comprehensae, quas iussu Generalis Praepositi Societatis Iesu Sanctus Robertus ab anno MDLXXXVI ad annum MDXCIII primum edidit. Diuturno quidem studiorum ac magisterii curriculo, easdem Sanctus Bellarminus quodammodo paraverat cum antea Lovaniensi in Collegio Societatis Iesu, audientibus quoque multis Universitatis alumnis, ab anno MDLXX praelectiones in *Summam S. Thomae* per sexennium habuisset, easque post annum MDLXXVI proxime elaboraverat cum « Cathedra Controversiarum » in Collegio Romano de novo constituta, magisterium theologicum sibi a moderatoribus suis impositum hac Alma in Urbe gessisset, ad catholica dogmata propugnanda adversus errores, qui in pluribus Europae nationibus grassabantur. Hoc autem maximum Bellarminianum opus novas quidem aggressiones egregie refutavit, quas paulo ante induxerant *Magdeburgenses* suis, uti aiunt, *Centuriis*, quibus, praesertim historicis argumentis, Patrumque et veterum scriptorum testimoniis speciose usi, Ecclesiam Romanam evertere tentaverant. Itaque Sanctus Robertus de suorum necessitate temporum provide conscius, toto animo Ignatianam regulam sibi servare proposuit « doctrinam sacram plurimi faciendi tum eam, quae positiva dici solet, tum quae scholastica ». Hanc vero legiferi patris sui Ignatii normam reapse Bellarminus continenter secutus est ac praesertim de controversiis Fidei adversus omnes haereticos disputans; adeo ut non immerito, in hac maxime Controversiarum materia, ipsemet utriusque coniungendae felici connubio theologiae positivae, quam vocant, et scholasticae veluti dux habendus et in clarissimum exemplum adducendus sit.

At in hoc sibi proposito attingendo aptae animi ingeniique dotes eidem non defuerunt. Iam inde enim a iuvenili aetate videbatur ingenio praeditus acerrimo, animi alacritate ad studia singulari tantaque celeritate mentis ac vi memoriae ad prodigium ornatus, ut quae semel vel perlegisset vel audisset ea omnia et

promptissime arriperet et firmissime retineret. Huc accedit quod Sanctus ipse facili eloquio ac nitido natura loquebatur scribebatque libros suos, ab inutilibus vero rerum adiunctis alienus et a floribus litterarum sui temporis propriis, quamvis egregie litteris politioribus iam excultus et musice, poësi omnique humanitate in adulescentia sua imbutus, perlucido stylo ac simplici utebatur, « ingenio denique versatilis ad sublimem erat scholasticam speculationem aequè aptus atque ad historicam et philologicam indagationem, quae tantopere erat necessaria ea ipsa aetate, qua se e positivae theologiae dominio principalia sua argumenta desumere reformatores audacius affirmabant ».

Nil mirum igitur si Bellarminianae « Disputationes de Controversiis Fidei » statim ac Alma in Urbe, Gregoriana in Studiorum Universitate, lectae fuere, maximam sui expectationem, quam fecerant, abunde superarunt: prelo autem impressae etiam atque etiam editae in publicum fuerunt, ab omnibus continenter desideratae ac valde expetitae; si earundem auctor tanquam *Magister Controversiarum* non modo temporibus suis sed ad nostra usque tempora a plurimis Catholicis theologis habitus est. At praeter celeberrimas « Disputationes » easdem, quae tamen fere totam rem theologicam ingenti mole complectuntur, eandemque ad defensionem et demonstrationem noni et decimi articuli e Symbolo *unam sanctam Ecclesiam, Sanctorum Communionem, remissionem peccatorum* eximie revocant; multa alia, mole tamen prout res postulabant dissimili, scripsit, laboresque sane multos pro Fide provehenda ac iuribus Ecclesiae tuendis sustinuit.

Eximia autem laus est Sancti Roberti, quod iura privilegiaque Summo Pontifici divinitus conlata, atque ea etiam quae nondum ab omnibus Ecclesiae filiis tunc temporis erant agnita, uti infallibile Pontificis e cathedra loquentis magisterium, et invicte probavit et eruditissime contra adversarios tuitus est. Talis propterea ad nostra usque tempora apparuit Romani Pontificis auctoritatis defensor, ut scriptis eiusdem sentiisique Patres etiam Concilii Vaticani quam maxime uterentur.

Nec silentio praetereunda sunt eius sacrae conciones atque opera catechistica vel praesertim *Catechismus* ille, « quem saeculorum usus et plurimorum Episcoporum doctorumque Ecclesiae iudicium comprobavit ». Eodem profecto Catechismo, Cle-

mentis PP. VIII iussu composito, insignis Sanctus theologus ad christianae plebis ac praesertim parvulorum usum catholicam veritatem plano stylo, ita nitide, exacte atque ex ordine exposuit, ut tria fere per saecula in multis Europae et orbis regionibus christianae doctrinae pabulum fideli populo fructuosissime ipse praebuerit. In *Psalmorum* vero libro explicando scientiam cum pietate coniunxit. Scriptis denique suis asceticis ubique celebratis Sanctum Robertum securissimum plurimorum ducem ad culmen perfectionis christianae factum esse satis constat. Sive enim ad *Episcopum Theanensem nepotem suum admonitione*, quae ad apostolicam atque ecclesiasticam vitam pertinent docuisse, sive *Exhortationibus domesticis* sodales suos ad virtutes omnes inflammasse, sive *boni regiminis* praecepta tradidisse principibus christianis et quae eorumdem officii propria sunt, sive denique Christifidelium pietatem excitasse et devotionem brevibus illis at sucosis opusculis e Sacris Scripturis, e Sanctorum Patrum theologorum doctrinis et ex annalibus Ecclesiae gestisque Sanctorum depromptis, Sanctum Robertum conspicimus asceticum magisterium sollerti studio atque efficaciter factitasse.

Praeclara igitur, quae reliquit, ingenii sui monumenta facile ostendunt nullum fere fuisse ecclesiasticarum disciplinarum genus, quod Sanctus ipse fructuose non excoluerit. Sicut *lucerna super candelabrum* posita ut luceat omnibus qui in domo sunt, catholicos atque ab unitate Ecclesiae aberrantes verbo et opere illuminavit; sicut stella in firmamento caeli « magnificis radiis scientiae suae tam latae quam excelsae, praestantisque ingenii sui ac perlucidi splendore » veritatem quam super omnia coluit, omnibus bonae voluntatis hominibus patefecit; primus non modo sui sed posteris etiam temporis apologeta strenua dogmatum catholicorum defensione, quam suscepit, ad memoriam atque admirationem se se commendavit eorum omnium, qui Ecclesiam Christi veraci amore prosequuntur. Tali propterea Bellarminus ad hanc usque aetatem apud clarissimos quotquot floruerunt viros et ecclesiasticos praesertim scriptores auctoritate valuit, ut iam ab eis tanquam Ecclesiae doctor habitus sit ac reverenter invocatus. Hac de re heic Nobis sufficiat Sanctos viros memorare, qui ob eminentem doctrinam cum sanctitate heroica coniunctam Doctores Ecclesiae universalis iam declarati sunt: loquimur

praesertim de Sancto Petro Canisio, de Sancto Francisco Salesio, de Sancto Alphonso Maria de Ligorio. Sed alii quoque Sancti, Beati, Venerabiles, Dei Servi exstiterunt, quorum peculiaris erga Bellarminianam doctrinam ac scientiam existimatio certis documentis constat.

Nil mirum itaque si flagrantissimo complures teneantur desiderio Sanctum Robertum universalis Ecclesiae Doctorem revera salutandi; idque non ii solum, qui eandem cum ipso communem habent vivendi rationem illa in ipsa Iesu Societate, quae iugiter de re catholica provehenda tuendaque est ubique optime merita, sed ex omnibus ecclesiasticae hierarchiae gradibus clarissimi viri exoptant atque expetunt. Nam huiusmodi votis tum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales tum Archiepiscopi atque Episcopi ex universo orbe fere omnes, nec non sive e Religiosorum Coetibus Praelati, sive e catholicis Studiorum Universitatibus moderatores, sive denique quam plurimi alii conspici viri suffragantur.

Quare Nobis peropportunum visum est tam magni momenti rem pro voto ac sedulo studio Sacrae pro Ritibus tuendis Romanae Congregationi committere; quae speciali mandato Nostro eminentissimos ac reverendissimos viros Alexium Henricum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Lépicier, titulo Sanctae Susannae, ac Franciscum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Ehrle, Diaconum Sancti Caesarei in Palatio, ad rem examinandam deputavit. Exquisitis itaque atque obtentis eorundem Cardinalium separatis suffragiis atque etiam praelo impressis, illud tantum supererat ut Sacrorum Rituum Congregationi praepositi rogarentur an, consideratis omnibus, quae in Ecclesiae universalis Doctore requiri solent, procedi posse censerent ad Sanctum Robertum Bellarminum Ecclesiae universalis Doctorem declarandum. In conventu vero ordinario die IV mensis Augusti proxime elapsi, in Aedibus Vaticanis habito, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales Sacrorum Rituum Congregationi praepositi, a dilecto Filio Nostro, Causae Relatore, Caietano S. R. E. Cardinali Bisleti, titulo Sanctae Agathae Gothorum, debita rerum relatione facta, sententiam affirmativam unanimi consensu dixerunt.

Quae cum ita sint, audito quoque de hisce omnibus die VI mensis Augusti huius anni dilecto filio Sanctae Fidei Promotore generali, Nos, tot ac tantorum suffragatorum votis undique alla-

tis ad Nos ultro libenterque concedentes, praesentium Litterarum tenore, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae potestatis plenitudine, Sanctum Robertum Bellarminum Episcopum Confessorem *Ecclesiae Universalis Doctorem* constituimus, declaramus; statuimusque propterea ut Missa atque Officium sub rita duplici minori, quae eiusdem Sancti festivitati die xiii Maii quotannis assignata sunt, ex nunc ad universam Ecclesiam auctoritate Nostra extendantur.

Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces semper exstare ad permanere: suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die xvii m. Septembris, an. MDCCCXXXI, Pontificatus Nostri decimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

V.

APPROBATIO OFFICII, MISSAE ET ELOGII (23 decembris 1931).

OFFICIUM.

Die 13 Maii

SANCTI ROBERTI BELLARMINO

EP., CONF., ET ECOL. DOCT.

Duplex II classis.

IN I VESPERIS

Ad Magnif. Ant. — O Doctor optime, Ecclesiae sanctae lumen, beate Roberte, divinae legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei, alleluia.

Oratio

Deus, qui ad errorum insidias repellendas et Apostolicae Sedis iura propugnanda, beatum Robertum, Pontificem tuum atque Doctorem, mira eruditione et virtute decorasti: eius meritis et intercessionem concede; ut nos in veritatis amore crescamus, et errantium corda ad Ecclesiae tuae redeant unitatem. Per Dominum etc.

Et non fit Commemoratio praecedentis.

AD MATUTINUM

In I Nocturno Lectiones « Sapientiam » de Communi Doctorum, cum suis R[R].

IN II NOCTURNO

Lectio iv

Robertus, Politianus, e patricia Bellarminorum gente, matrem pientissimam habuit Cynthiam Cervini, Marcelli Papae secundi sororem. Eximia pietate et castissimis moribus quamprimum enituit, id unum exoptans, ut Deo soli placeret et animas Christo lucrificeret. Patrium Societatis Iesu collegium summa cum ingenii et modestiae laude frequentavit; ac, duodeviginti annos natus, Romae eandem Societatem ingressus, religiosarum virtutum omnibus exemplo fuit. Emenso in Romano Collegio philosophiae curriculo, missus est primum Florentiam, tum Montem Regalem; dein Patavium ad sacram theologiam addiscendam, ac postea Lovanium, ubi concionatoris munere, nondum sacerdos, mirifice functus est. Lovanii praeterea, sacerdotio auctus, theologiam ita docuit, ut plurimos haereticos ad Ecclesiae unitatem reduxerit, ac theologus per Europam clarissimus haberetur, eumque sanctus Carolus Mediolanensis episcopus aliique vehementer sibi expeterent.

R[.]. Inveni David etc.

Lectio v

Romam ex desiderio Gregorii Papae decimi tertii revocatus, theologiam controversiarum disciplinam tradidit in Collegio Romano: ibique vitae spiritualis magister constitutus, angelicum iuvenem Aloisium per sanctitatis semitas moderatus est. Ipse Collegium Romanum ac deinde Neapolitanam Societatis Iesu Provinciam ad sancti Ignatii mentem gubernavit. In Urbem iterum accersitus, a Clemente octavo ad summa Ecclesiae negotia, maximo cum christianae rei emolumento, est adhibitus; tum invitatus et frustra reluctans, in Cardinalium numerus cooptatus, quia, ut palam tunc asseruit ipse Pontifex, non

habebat parem Ecclesia Dei quod ad doctrinam. Ab eodem Pontifice consecratus Episcopus, Capuanam archidioecesim triennium sanctissime administravit: quo munere deposito, Romae ad mortem usque degit, integerrimus ac fidelissimus Summi Pontificis consiliarius. Multa praeclare scripsit, illud meritum adeptus in primis quod, sanctum Thomam ducem et magistrum secutus, de suorum necessitate temporum provide conscius, invicto doctrinae robore et amplissima testimoniorum copia e Sacris Litteris et e Sanctorum Patrum ditissimo fonte apte deprompta novos errores debellavit, traditionis catholicae et Romani Pontificatus iurium strenuus praepremis adsertor. Compluribus etiam ad pietatem fovendam libellis exstat insignis ac praesertim aureo catechismo, quem licet aliis gravissimis negotiis distentus, tum Capuae tum Romae pueros ac rudes docere non praetermittebat. Robertum aequaevus Cardinalis a Deo missum iudicavit, qui catholicos erudiret, pios coleret, haereticos profligaret; Sanctus Franciscus Salesius doctrinae fontem habuit; Summus Pontifex Benedictus decimus quartus haereticorum malleum dixit, ac Benedictus decimus quintus catholicam religionem propagantibus et tuentibus exemplar indicavit.

R. Posuit adiutorium etc.

Lectio vi

Vitae religiosae studiosissimus, eam, inter purpuratos Patres adlectus, in exemplum servavit. Opes ultra necessarias noluit; modico famulatu, tenui cultu habituque contentus: suorum non studuit opulentiae, ac vix adduci potuit ut inopiam identidem levaret. De se humillime sensit, et mira fuit animi simplicitate. Deiparam dilexit unice: plures horas quotidie orationi tribuebat. Parcissime victitans, ter in hebdomada ieiunabat: in se constanter austerus, caritate in proximum flagravit, vocatus saepenumero Pater pauperum. E baptismo innocentiam ne vel levi quidem culpa macularet strenue contendit. Prope octogenarius, ad Sancti Andreae in Colle Quirinali, extremum in morbum incidit, quem solito virtutum fulgore illustravit. Moribundo Gregorius Papa decimus quintus et plures Cardinales adstiterunt, tantum Ecclesiae columnen eripi complorantes. Die sacrorum Stigmatum sancti Francisci, quorum memoriae ubique celebrandae auctor fuerat, obdormivit in Domino, anno millesimo sexcentesimo vigesimo primo. Mortuo tota civitas parentavit, Sanctum uno ere conclamans. Eum vero Pius undecimus Pontifex Maximus Beatorum primum ac deinde Sanctorum numero adscripsit, et paulo post, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctorem declaravit. Eius corpus Romae in templo Sancti Ignatii,

apud sepulcrum sancti Aloisii, ut ipse optarat, pia veneratione colitur.

R̃. Iste est etc.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Lectio vii

Cap. 5, 13-19

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Vos estis sal terrae. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia sancti Roberti Bellarmino Episcopi.

Concio ix: De probitate Doctorum Ecclesiae; initio.

Quaemadmodum in Deo, quem unum in Trinitate et Trinum in unitate veneramur, tria quaedam singulariter eminent, potentia, sapientia, bonitas; ita quoque, auditores, singulares amicos et filios suos, patres ac doctores nostros, Deus, ut sibi quam simillimos et gentibus omnibus suspiciendos atque admirabiles redderet, potentissimos, sapientissimos, optimos, sanctissimosque esse voluit. Primum ea potentia eos armavit, qua multa praeter solitum cursum ordinemque naturae in elementis, in arboribus, in brutis animantibus, in ipsis hominibus plane admirabilia et singularia facerent. Deinde sapientia ita mentes eorum instruxit, ut non solum praesentia et praeterita cerneant, sed etiam futura multo ante praeviderent atque praedicerent. Postremo dilatavit corda eorum summa atque ardentissima caritate, tum ut ipsi magno animo opus aggrederentur, tum ut ii qui convertendi per eos erant, non solum verbis et miraculis, sed etiam exemplis et vitae probitate moverentur.

R̃. Amavit eum Dominus etc.

Lectio viii

Praedicatores igitur nostrae legis, tam ii qui primi ad nos fidem detulerunt et Evangelium, quam ii quos deinde singulis saeculis Deus excitavit ad fidem eandem confirmandam vel propagandam, quales fuerint, quam pii, quam iusti, quam religiosi totus mundus novit. Aspicite primum Apostolos. Quid sublimius atque excellentius moribus Apostolicis? Aspicite deinde sanctos illos homines, quos Patres et Doctores vocamus, lumina illa clarissima, quae Deus in firmamento Ecclesiae lucere voluit, ut iis omnes haereticorum tenebrae dissiparentur, ut Irenaeum, Cyprianum, Hilarium, Athanasium, Basilium, duos Gregorios, Ambrosium, Hieronymum, Augustinum, Chrysostomum, Cyrillum. Vita et mores eorum nonne in iis monumentis, quae

nobis reliquerunt, quasi in speculis quibusdam elucent? Nam ex abundantia cordis os loquitur.

R. In medio Ecclesiae etc.

Feria II Rogationum et in Vigilia Ascensionis, IX Lectio de Homilia Feriae aut Vigiliae, et fit eius Commemoratio in Laudibus; alias:

Lectio ix

Quanta, obsecro, apparet in libris Sanctorum Patrum cum summa cruditione coniuncta humilitas? Quanta sobrietas? Nihil ibi obscenum, nihil turpe, nihil subdolum, nihil arrogans, nihil inflatum. Quam multis modis Spiritus Sanctus, qui eorum pectora inhabitabat, in paginis eorum se prodit? Quis legere potest attente Cyprianum, qui non statim ardeat amore martyrii? Quis in Augustino diligenter versatus est, qui non profundissimam didicerit humilitatem? Quis Hieronymum saepe evolvit, qui non virginitatem et ieiunium adamare incipiat? Spirant scripta Sanctorum religionem, castitatem, integritatem, caritatem. Isti sunt igitur episcopi et pastores (ut verbis utar divi Augustini) docti, graves, sancti, veritatis acerrimi defensores, qui catholicam fidem in lacte suxerunt, in cibo sumpserunt: cuius lac et cibum parvis magnisque ministraverunt. Talibus post Apostolos sancta Ecclesia planetatoribus, rigatoribus, aedificatoribus, pastoribus, nutritoribus crevit.

Te Deum.

IN II VESPERIS

Ant. O Doctor optime etc.

Et non fit Commemoratio sequentis (Sancti Bonifatii Martyris).

MISSA.

Die 13 Maii

SANCTI ROBERTI BELLARMINO

Ep. Conf. et Eccl. Doctoris.

Introitus

Eccli. 15,5

In medio Ecclesiae aperuit os eius et implevit eum Dominus spiritu sapientiae et intellectus, stolam gloriae induit eum, alleluia, alleluia.

Ps. 91,2 — Bonum est confiteri Domino: et psallere nomini tuo, Altissime. — *V.* Gloria Patri.

Oratio

Deus, qui ad errorum insidias repellendas et Apostolicae Sedis iura propugnanda, beatum Robertum, Pontificem tuum atque Doctorem, mira eruditione et virtute decorasti: eius meritis et intercessione concede; ut nos in veritatis amore crescamus et errantium corda ad Ecclesiae tuae redeant unitatem. Per Dominum.

Lectio libri Sapientiae (*Sap.* 7, 7, 14)

Optavi, et datus est mihi sensus etc. (*ut in festo S. Thomae Aquinatis, 7 Martii*)

Alleluia, alleluia. — *℣. Dan.* 12,3. Qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti, alleluia. *℣. ib.* Qui ad iustitiam erudiunt multos, quasi stellae in perpetuas aeternitates, alleluia.

In Missis votivis, extra Tempus Paschale, dicatur:

Graduale. Eccl. 44,16 — Ecce sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo et inventus est iustus. — *℣. Ibid.* 20. — Non est inventus similis illi, qui conservaret legem Excelsi.

Alleluia, alleluia. — *℣. Dan.* 12,3. Qui docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti, alleluia.

Post Septuagesimam, omissis alleluia et ℣. sequenti, dicatur:

Tractus. Ps. 91, 2-5. — *℣.* Bonum est confiteri Domino et psallere nomini tuo, Altissime. — *℣.* Ad annuntiandum mane misericordiam tuam, et veritatem tuam per noctem. — *℣.* Quia delectasti me, Domine, in factura tua, et in operibus manuum tuarum exultabo.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Matthaeum.*

(*Matth.* 5, 13-19)

In illo tempore dixit Iesus discipulis suis: Vos estis sal terrae etc. (*ut in Communi Doctorum*).

Credo.

Offertorium. — Ps. 72, 28. — Mihi autem adhaerere Deo bonum est, ponere in Domino meo spem meam: ut annuntiem omnes praedicationes tuas in portis filiae Sion, alleluia.

Secreta

Hostias tibi, Domine, in odorem suavitatis offerimus: et praesta; ut, beati Roberti monitis et exemplis edocti, per semitam mandatorum tuorum dilatato corde curramus. Per Dominum.

Communio. — Matth. 5, 15. — Vos estis lux mundi: sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in caelis est, alleluia.

Postcommunio

Sacramenta, quae sumpsimus, Domine, Deus noster, in nobis foveant caritatis ardorem: quo beatus Robertus vehementer accensus, pro Ecclesia tua se iugiter impendebat. Per Dominum etc.

ELOGIUM IN MARTYROLOGIO ROMANO INSERENDUM

13 Maii (*primo loco*)

Sancti Roberti Bellarmino, e Societate Iesu, Cardinalis atque olim Episcopi Capuani, Confessoris et Ecclesiae Doctoris, cuius dies natalis decimo quinto Kalendas Octobris recensetur.

17 Septembris (*secundo loco*)

Romae, natalis Sancti Roberti Bellarmino, Confessoris, e Societate Iesu, atque Cardinalis et Capuani olim Episcopi, sanctitate, doctrina, et plurimis ad catholicae fidei et Apostolicae Sedis defensionem susceptis laboribus clarissimi; quem Pius Undecimus Pontifex Maximus Sanctorum honoribus auxit et universalis Ecclesiae Doctorem declaravit, eiusque festum tertio Idus Maii recolendum indixit.

SACRA CONGREGATIO RITUUM.

SOCIETATIS IESU.

Coelestibus honoribus cohonestatus Sanctus Robertus Bellarmino, Episcopus, Confessor et Ecclesiae Doctor, reliquum erat ut per Sacrorum Rituum Congregationis Decretum Officium et Missa novensilis Ecclesiae Doctoris, deinceps quotannis die 13 Maii adhibenda, approbarentur, in quibus, ob secutam Beati Roberti Canonizationem et Doctoris titulum eidem decretum, opportunum visum est in historicis lectionibus et in respectiva oratione iam adprobatis et concessis, quaedam mutare vel addere prouti in praesenti posita sunt exemplari. Quapropter R. P. Włodimirus Ledóchowski Praepositus Generalis Societatis Iesu a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI instanter petit approbationem supradictae Missae et Officii, quorum schema Sacrae

Rituum Congregationis revisioni humillime subiecit. Quum igitur ad iuris tramitem E. mus ac Rev. mus D. Caetanus Cardinalis Bisleti, Causae Relator, in Ordinariis sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die in Aedibus Cancellariae Ap. habitis, Officium cum Missa discutiendum proposuerit, Eminentiissimi ac Reverendissimi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, audito R. P. D. Salvatore Natucci Fidei Promotore Generali reque mature perpensa rescribendum censuerunt: Pro gratia et ad E. mum Ponentem una cum Fidei Promotore Generali. Die 19 Decembris 1931 (1).

Eiusmodi Officii et Missae revisione peracta, hisque omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI per infrascriptum Dominum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationis Praefectum relatis, Sanctitas Sua Rescriptum Sacri ipsius Consilii ratum habens, suprascriptum Officium proprium cum Missa, in festo S. Roberti Bellarmino, Episcopi, Confessoris et Ecclesiae Doctoris quotannis recolendo die 13 Maii sub ritu duplici secundae classis a Patribus Societatis Iesu benigne concessit, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 23 Decembris 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus*.
A. CARINCI, *S. R. C. Secretarius*.

(1) V. supra, pag. 760.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

22.

23 ianuarii 1930.

Festum S. Petri Claver ad omnes dioeceses Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis extenditur. — Secr. S. Rit. Congr.

DIOECESIVM AMERICAЕ SEPTENTRIONALIS.

Emi. PP. DD. S. R. E. Cardinales, RR. PP. DD. Archiepiscopi et Episcopi Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis, die 6 mensis Novembris Washingtonii in coetu coadunati, praeside Emo. Cardinali Guilelmo O'Connell, Archiepiscopo Bostonen., a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI humillime flagitarunt ut dignaretur:

I. extendere festum Sancti Petri Claver, Nigritarum Americae Apostoli, et Praedecessoris Vestri Leonis PP. XIII mandato, omnium inter Nigritas missionum Patroni, ad omnes horum Statuum Foederatorum Dioeceses;

II. extendere festum Beatorum Ugandae Martyrum ad omnes ecclesias, scholas, conventus, seminaria aliaque horum Statuum Foederatorum instituta ad spirituale et temporale Nigritarum emolumentum destinata.

Quas preces iidem Emi. ac Rmi. Antistites et Oratores, sequentibus rationibus communire sategerunt, nempe;

1. Nigritae, non iam in una parte regionis collecti, ita celeriter in omnes partes disperguntur, ut eorum cura spiritualis ad omnes RR. DD. Ordinarios mox sit referenda;

2. Operarii eorumque inter Nigritas labor, horum caelestium Patronorum auxilio indigent;

3. Optima spes est, fore ut ipsi Nigritae, exemplo talium Patronorum eorumque virtutibus heroicis inspirati, ad eorum, in via perfectionis christianae, vestigia consequenda impellantur;

4. Si Christifideles, et clerici et laici, horum caelorum Nigritarum festa singulis annis recurrentia observabunt, expectandum est, ut spirituales in Christo fratrum indigentiam memoria revocent illique succurrere nitantur.

Sanctitas porro Sua haec vota et preces ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatas peramanter excipiens benigne in omnibus, utrumque festum S. Petri Claver et Beatorum Martyrum Ugandae concessit, in respectivis diebus propriis, sub ritu duplici minori, pro Sancto Petro Claver, et sub ritu pariter duplici pro BB. Martyribus Ugandae cum respectivis Officiis propriis et approbatis, addita quoque facultate solemnitatis externae in casu impedimenti ob occurrens festum duplex I vel II classis vel Dominicam Minorem: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 23 Ianuarii 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

23.

8 novembris 1930.

Conceditur ad quinquennium ut in omnibus domibus Prov. Aragoniae in Hispania sollemnitates externae festi S. P. Ignatii cum privilegiis liturgicis in secundam dominicam iulii anticipentur. — Rescript. S. Rit. Congr.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

Beatissime Pater,

Praepositus Prov. Aragoniae S. I. in Hispania (1), ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter implorat facultatem transferendi sollemnitatem externam S. P. Ignatii a Loyola, ubi opus fuerit, ad alteram dominicam mensis iulii, pro omnibus domibus suae Provinciae.

Ratio petitionis est: ob magnum incrementum quod ultimis hisce annis, Deo favente, opus Exercitiorum Spiritualium pro operariis habuit, cultus erga Sanctum Exercitiorum Auctorem valde crevit apud populum, qui tamen difficulter potest eius festum celebrare feria inter hebdomadam. Ordinarii vero locorum huic petitioni Patrum S. I. favorem ostenderunt. Et Deus etc.

SOCIETATIS IESU.

S. R. C., vigore facultatum sibi specialiter a Ssmo D. N. Pio Papa XI tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis et Revmi P. Procuratoris Generalis commendationis officio, benigne annuit pro gratia concessionis solemnitatis externae S. Ignatii in Dominicam secundam mensis iulii in Domibus Provinciae Aragoniae S. I.

(1) R. P. Iosephus M. Murall.

in Hispania, cum unica Missa solemni seu cantata et altera lecta propriis; dummodo non occurrat aliquod duplex I. classis et servantur Rubricae. Valituro praesenti Indulto ad proximum quinquennium (1). Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 8 novembris 1930.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praef.

ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

24.

4 ianuarii 1931.

Inmutantur fines archidioecesis Calcuttensis versus dioecesim Patnensem, ideoque etiam fines nostrarum respective Missionum Calcuttensis (Prov. Belg.) et Patnensis (Prov. Chicag.). — Litt. Apost. (2).

PIUS PP. XI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Supremi Apostolatus officium, quo in terris fungimur, Nos continenter admonet, ut opportuna ea praestemus quae ad fidelium bonum religionisque incrementum intendant. Quapropter ultro libenterque annuendum censuimus votis Archiepiscopi Calcuttensium (3), qui, suffragante quoque Delegato Apostolico Nostro in Indiis Orientalibus (4), a Nobis expostulat ut quaedam e sua dioecesi territoria, ad magis inibi religionem provehendam, dismembremus ac Patnensi dioecesi adnectamus. Conlatis itaque consiliis cum Venerabilibus Fratribus Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui negotiis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide praepositi sunt, omnibusque rei momenti diligenter perpensis, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, territoria, quae ad fines orientales archidioecesis Calcuttensis a Santhalis sunt inhabitata, videlicet, divisionem civilem de Godda ac subdivisiones, vulgo *thanas*, de Deoghaz et Sarawan, quae pertinent ad civilem districtum quem inhabitant memorati Santhali Parganas, ab archidioecesi Calcuttensi

(1) Cfr. tamen Rescriptum generaliiori forma et pro universa Societate die 10 novembris 1931 ad decennium concessum (supra, pag. 733).

(2) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 371-372.

(3) Exc.mi ac RR. DD. Ferdinandi Périer S. I. (Prov. Belg.).

(4) Exc.mo ac RR. DD. Eduardo Mooney, Archiep. tit. Irenopolitan.

distrahimus ac separamus, eademque territoria ex nunc et in posterum finitimae dioecesi Patnensi unimus, adnectimus atque incorporamus; ita ut ex nunc et in posterum eiusdem territorii incolae curis spiritualibus missionariorum dioecesis Patnensis commissi sint.

Haec edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare et permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent seu pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV m. Ianuarii, an. MCMXXXI, Pontificatus Nostri nono.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

25.

31 ianuarii 1931.

Indulgentia plenaria quotidiana lucranda conceditur in Sanctuario SS. Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum apud Auriesville. — Rescript. S. Poenit. Apost.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

Beatissime Pater,

Rector Sanctuarii SS. Martyrum Americanorum Societatis Iesu in loco «Auriesville» (in America Sept.), ad pedes S. V. provolutus, humiliter petit plenarium Indulgentiam, ab omnibus christifidelibus confessis ac sacra Synaxi refectis lucrandam quacumque die, sed semel in anno ad normam can. 921 § 3 C. I. C., si praefatam ecclesiam visitaverint et ad mentem Summi Pontificis preces fuderint.

Et Deus etc.

Die 31 ianuarii 1931.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro gratia iuxta preces ad septennium. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

S. LUZIO, *S. P. Regens*.

S. DE ANGELIS, *Substit.*

26.

2 februarii 1931.

Missa votiva S. P. Ignatii ad eius altare in templo SS. Nominis Iesu Romae quotidie celebranda, quibusdam tantum diebus exceptis, conceditur ad decennium. — Rescript. S. Rit. Congr.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

Beatissimo Padre,

Il Procuratore Generale della Compagnia di Gesù prostrato ai piedi della Santità Vostra umilmente implora la facoltà che sull'altare di S. Ignazio della Chiesa del Gesù in Roma si possa celebrare da tutti i sacerdoti, tanto secolari quanto regolari, la Messa votiva di S. Ignazio tutti i giorni dell'anno.

Che della grazia ecc.

SOCIETATIS IESU.

SACRA RITUUM CONGREGATIO, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributis, ita precibus annuit Revmi P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu, ut, ad proximum decennium, sacerdotes tum saeculares tum regulares Sacrum facturi in altari erecto in Ecclesia Sanctissimi Nominis Iesu de Urbe S. Ignatio de Loyola Confessori, ubi corpus praedicti Sancti requiescit, singulis per annum diebus celebrare valeant, si voluerint, Missam eiusdem Sancti propriam more votivo; dummodo Rubricas servent, et omnino exclusis a praesenti concessione Duplicibus primae et secundae classis, Dominicis, Festis de praecepto servandis, Feriis, Vigiliis Octavisque privilegiatis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 2 Februarii 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.
ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

27.

3 februarii 1931.

Indulgentiae quaedam ad septennium conceduntur pro oratorio publico Parvi Seminarii S. I. Missionis Brasiliae Septentrionalis (Prov. Lusit.). — Rescript. S. Poenit. Apost.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

Beatissime Pater,

Superior Regularis Missionis Brasiliae Septentrionalis Societatis Iesu (1), ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit *Indulgentiam plenariam*,

(1) R. P. Iosephus C. Balazeiro (Prov. Lusit.).

lucranda conditionibus confessionis, communionis, orationis ad mentem Summi Pontificis et visitationis publici oratorii Seminarii minoris siti in montibus Baturritensibus Status *Cearà*:

1. ab iis qui in praedictum Seminarium admittuntur: die ingressus;
2. ab omnibus christifidelibus, diebus festis: Nativitatis Domini, Circumcisionis, Paschatis, SS.mi Corporis Christi, SS.mi Cordis Iesu, Pentecostes, Immaculatae Conceptionis, Nativitatis Beatae Mariae Virginis, Annuntiationis, Purificationis, Assumptionis, Septem Dolorum (feria sexta post Dominicam Passionis et die 15 mensis septembris), SS. App. Petri et Pauli, S. Ignatii conf., S. Francisci Xaverii, S. Petri Claver, S. Aloisii Gonzaga, S. Ioannis Berchmans, S. Stanislai Kostka, S. Antonii Olyssiponensis, S. Margaritae M. Alacoque et S. Teresiae ab Infante Iesu.

Et Deus, etc.

Die 3 Februarii 1931.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro gratia iuxta preces ad septennium. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

S. LUZIO, *S. P. Regens.*

S. DE ANGELIS, *Substit.*

28.

28 februarii 1931.

Missa votiva quotidiana, quibusdam tantum exceptis diebus, et certis sub condicionibus, ad altare S. Francisci de Hieronymo in templo SS. Nominis Iesu Neapoli celebranda conceditur ad quinquennium.
— Decret. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

SACRA RITUUM CONGREGATIO, vigore facultatum sibi specialiter a Ssmo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis et Revmi P. Procuratoris Generalis commendationis officio, ita precibus annuit ad proximum quinquennium, ut sacerdotes peregrini et duces peregrinorum Missam votivam Sancti Francisci de Hieronymo, Conf. e Societate Iesu, quotidie celebrare valeant in altari in quo praedicti Sancti corpus asservatur, in Ecclesia SS.mi Nominis Iesu, Neapoli; dummodo non occurrat aliquod duplex I. et II. classis, Dominica, festum de praecepto etiam suppresso, Feria, Octava et Vigilia quae sunt ex privilegiatis, et servantur Rubricae. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Romae, die 28 Februarii 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALFONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

29.

6 martii 1931.

Translatio festi B. Claudii de la Colombière ad diem 16 februarii pro domibus Societatis (Prov. Ven.) in dioecesi Brixienſi. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Hodiernus Rector Collegii Brixienſis Societatis Iesu (1) a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI humiliter imploravit ut in domibus Societatis Iesu in dioecesi Brixienſi Festum Beati Claudii de la Colombière Confessoris S. I. in perpetuum transferretur a die 15 Februarii, in dioecesi Brixienſi impedita a Festo SS. Martyrum Faustini et Iovitae, Patronorum principalium dioeceseos, ad diem sequentem 16, utpote liberam. Quum agatur de Beato valde honorato et culto in Societate Iesu ob devotionem erga Sacratissimum Cor Iesu, valde grave esset sodalibus supradictae Societatis in dioecesi Brixienſi ut in perpetuum impedirentur ab eius Missa et Officio celebrandis. Quapropter Rector Orator concessionem supradicti privilegii ab eodem Sanctissimo Domino Nostro enixe postulavit. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, R. P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio communitis, benigne annuit pro gratia iuxta preces, servatis Rubricis. Contrarii non obstantibus quibuscumque. Die 6 Martii 1931.

L. ✙ S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

30.

14 martii 1931.

Festum B. M. V. Matris Pietatis pro universa Prov. Romana die 22 octobris quotannis peragendum conceditur. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Ad humiles enixasque preces hodierni Praepositi Provinciae Romanae Societatis Iesu (2), Rev.mi P. Procuratoris Generalis commendationis officio communitas, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI tributarum, benigne indulsit ut in eadem Provincia quotannis, die vige-

(1) P. Iacobus Malaguti (Prov. Ven.).

(2) R. P. Adulfus Mariotti.

sima secunda mensis Octobris, celebrari valeat festum Beatae Mariae Virginis Matris Pietatis (1), sub ritu duplici maiori et cum Officio ac Missa propriis et approbatis; servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 14 Martii 1931.

L. † S.

C. Card. LAURENTI, S. R. C. Praefectus.

ALFONSUS CARINCI, S. R. C. Secretarius.

OFFICIUM.

Die 22 Octobris.

B. M. V. MATRIS PIETATIS.

Duplex maius.

(In domo probationis: duplex II Classis).

Omnia ut in Festis B. M. V. praeter sequentia:

Oratio

Concede, quaesumus, omnipotens Deus, ut qui gloriosae semper Virginis Mariae maternam pietatem imploramus: Eius pia intercessione, a cunctis malis liberemur in terris, et ad gaudia sempiterna pervenire mereamur in caelis. Per Dominum.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem.

Lectio VII.

Ioan. cap. 2, 1-11

In illo tempore: Nuptiae factae sunt in Cana Galilaeae, et erat Mater Iesu ibi. Et reliqua.

Homilia S. Bernardi Abbatis
Ex Serm. in Dom. I post Epiph.

Sequamur una cum discipulis ad nuptias euntem Dominum, ut, videntes quod facturus est, pariter credamus cum illis. Deficiente vino dixit Mater Iesu ad eum: Vinum non habent. Compassa est enim eorum verecundiae, sicut misericors, sicut leniguissima. Quid de fonte pietatis procederet nisi pietas? Quid, inquam, mirum, si pietatem exhibent viscera pietatis? Nonne qui pomum in manu sua tenuerit dimidia die, reliqua diei parte pomi servabit odorem? Quantum, igitur, viscera illa virtus pietatis affecit, in quibus novem mensibus requievit? Nam et

(1) Sub hoc titulo pia admodum B. M. V. imago iam diu colitur in Domo probationis Prov. Romanae, nunc Ariciae prope Albanum sita, cui Domui iam pridem hoc festum concessum est sub ritu dupl. II cl.

ante mentem replevit quam ventrem: et cum processit ex utero, ab animo non recessit. Durior fortasse, et austerior videri posset responsio Domini: sed noverat ille cui loqueretur, quis loqueretur illa non ignorabat. Denique ut scias quomodo responsum ipsum acceperit, aut quantum de Filii benignitate praesumpserit, ait ministris: Quaecumque praeceperit vobis, servate, et facite.

℟. Felix namque es, sacra Virgo Maria, etc.

Lectio VIII

Ex Serm. II post oct. Epiph.

Sed quem non moveat, quod in nuptiis illis respondit Dominus benignissimae ac Sanctissimae Matri Suae dicens: Quid mihi et tibi est, Mulier? Quid tibi et illi est, Domine? Nonne quod Filio et Matri? Quid ad illam pertines quaeris, cum tu sis benedictus fructus ventris eius immaculati? Nonne ipsa est, quae salvo pudore concepit? Et sine corruptione te peperit? Nonne ipsa est, in cuius utero novem mensibus moratus es, cuius virgineis uberibus lactatus es, cum qua iam duodecim annorum factus de Ierusalem descendisti, et eras subditus illi? Nunc ergo, Domine, quid molestus es illi dicens: Quid mihi et tibi? Multum per omnem modum. Sed manifeste iam video, quod non velut indignans, aut confundere volens Virginis Matris teneram verecundiam dixeris: Quid mihi et tibi? cum venientibus ad te iuxta Matris praeceptum ministris nihil cunctatus facias quod illa suggestit. Ut quid ergo, Fratres, ut quid sic respondebat prius? Utique propter nos, ut conversos ad Dominum iam non sollicitet carnalium cura parentum, et necessitudines illae non impendant exercitium spirituale. Quamdiu enim de mundo sumus, debitores nos constat esse parentibus. At postquam reliquimus nosmetipsos, multo magis ab eorum sollicitudine liberi sumus.

℟. Beatam me dicent omnes generationes, etc.

Lectio IX

Ex Serm. De duodecim praerogativis, n. 2.

Quid ad Mariam accedere trepidet humana fragilitas? Nihil austum in ea, nihil terribile: tota suavis est, omnibus offerens lac et lanam. Resolve diligentius evangelicae historiae seriem universam: et si quid forte increpatorium, si quid durum, si quod denique signum vel tenuis indignationis occurrerit in Maria, de cetero suspectam habeas, et accedere verearis. Quod si (ut vere sunt) plena magis omnia pietatis et gratiae, plena mansuetudinis et misericordiae, quae ad eam pertinent inveneris; age gratias ei, qui talem tibi mediatricem benignissima miseratione providit, in qua nihil possit esse suspectum. Denique omnibus omnia facta est, sapientibus et insipientibus copiosissima caritate debitrice se fecit. Omnibus misericordiae sinum aperit, ut de plenitudine eius accipiant universi: captivus redemptionem, aeger curationem, tristis consolationem, peccator veniam, iustus gratiam, Angelus laetitiam; denique tota Trinitas gloriam, Filii persona carnis humanae substantiam; ut non sit qui se abscondat a calore eius.

Te Deum.

MISSA.

Die 22 Octobris.

B. MARIAE V. MATRIS PIETATIS.

*Introitus**Ps. 44, 13, 15 et 16*

Vultum tuum deprecabuntur omnes divites plebis: adducentur Regi virgines post eam: proximae eius adducentur tibi in laetitia et exultatione. *Ps. idib., 2.* Eructavit cor meum verbum bonum: dico ego opera mea regi. *Ÿ.* Gloria Patri.

Oratio

Concede, quaesumus, omnipotens Deus, ut qui gloriosae semper Virginis Mariae maternam pietatem imploramus; eius pia intercessione, a cunctis malis liberemur in terris, et ad gaudia sempiterna pervenire mereamur in caelis. Per Dominum.

Lectio libri Iudith.

Iud. 13, 22 et 22-25

Benedixit te Dominus in virtute sua, quia per te ad nihilum redegit inimicos nostros. Benedicta es tu, filia, a Domino Deo excelso, prae omnibus mulieribus super terram. Benedictus Dominus, qui creavit caelum et terram: quia hodie nomen tuum ita magnificavit, ut non recedat laus tua de ore hominum, qui memores fuerint virtutis Domini in aeternum, pro quibus non pepercesti animae tuae propter angustias et tribulationem generis tui, sed subvenisti ruinae ante conspectum Dei nostri.

Graduale. Benedicta et venerabilis es, Virgo Maria: quae sine tactu pudoris inventa es Mater Salvatoris. *Ÿ.* Virgo Dei Genitrix, quem totus non capit orbis, in tua se clausit viscera, factus homo.

Alleluia, alleluia. *Ÿ.* Sit pietatis tuae, Virgo benedicta, ipsam quam invenisti apud Deum gratiam notam facere mundo. Alleluia.

In Missis votivis, post Septuagesimam, omissis Alleluia et Versu sequenti dicitur:

Tractus. Gaude, Maria Virgo, cunctas haereses sola interemisti. *Ÿ.* Quae Gabrielis Archangeli dictis credidisti. *Ÿ.* Dum Virgo Deum et hominem genuisti: et post partum, Virgo, inviolata permansisti. *Ÿ.* Dei Genitrix, intercede pro nobis.

Tempore Paschali omittitur Graduale, et eius loco dicitur:

Alleluia, alleluia. *Ÿ.* *Luc. 1, 28.* Ave, Maria, gratia plena; Dominus tecum: benedicta tu in mulieribus. Alleluia. *Ÿ.* Sit pietatis tuae, Virgo benedicta, ipsam quam invenisti apud Deum gratiam notam facere mundo. Alleluia.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Ioannem. (Ioann. 2, 1-11).*

In illo tempore: Nuptiae factae sunt in Cana Galilaeae: et erat Mater Iesu ibi. Vocatus est autem et Iesus, et discipuli eius ad nuptias. Et deficiente vino, dicit Mater Iesu ad eum: Vinum non habent. Et dicit ei Iesus: Quid mihi et tibi est, mulier? Nondum venit hora mea. Dicit Mater eius ministris: Quod-

cumque dixerit vobis, facite. Erant autem ibi lapideae hydrae sex positae secundum purificationem Iudaeorum, capientes singulae metretas binas vel ternas. Dicit eis Iesus: Implete hydras aqua. Et impleverunt eas usque ad summum. Et dicit eis Iesus: Haurite nunc, et ferte Architriclino. Et tulerunt. Ut autem gustavit Architriclinus aquam vinum factam, et non sciebat unde esset, ministri autem sciebant, qui hauserant aquam: vocat sponsum Architriclinus, et dicit ei: Omnis homo primum bonum vinum ponit et, quum inebriati fuerint, tunc id, quod deterius est. Tu autem servasti bonum vinum usque adhuc. Hoc fecit initium signorum Iesus in Cena Galilaeae: et manifestavit gloriam suam, et crediderunt in eum discipuli eius.

Credo.

Offertorium. Recordare, Virgo Mater Dei, dum steteris in conspectu Domini, ut loquaris pro nobis bona, et ut avertat indignationem suam a nobis.

Secreta

Tua, Domine, propitiatione, et Beatae Mariae semper Virginis patrocinio, ad perpetuam, atque praesentem haec oblatio nobis proficiat prosperitatem, et pacem. Per Dominum.

Praefatio B. Mariae Virg.: Et te in Festivitate.

Communio. Prov. 9, et Eccl. 24. Si quis est parvulus veniat ad me: quia ego Mater sum pulchrae dilectionis, et timoris, et agnitionis, et sanctae spei.

Postcommunio

Sacrificia, quae sumpsimus, Domine Iesu Christe, pietatem Matris tuae et Virginis devote invocantes, nobis impetrent apud clementiam tuam omnis boni salutaris effectum. Qui vivis et regnas.

31.

12 iunii 1931.

Festum S. Francisci de Hieronymo ad diem 14 maii transfertur in perpetuum pro universa Brasilia. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

R. P. Augustinus Tesio, Procurator Generalis Societatis Iesu, Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI humillime exposuit quod, per Litteras Apostolicas diei 16 Iulii 1930, Beata Virgo titulo « de Apparecida » principalis Patrona Brasiliae constituta est (1), eiusque festum ab utroque clero peragendum die 11 Maii. Cum autem ea die in Calendario universali Societatis Iesu festum occurrat S. Francisci de Hieronymo Confessoris eiusdem Societatis, humilis Orator ab eodem Sanctissimo Domino Nostro petiit, ut in universa Brasilia praedictum

(1) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 7-8.

Festum eodem ritu (1) in perpetuum transferri posset ad diem 14 eiusdem mensis Maii, qua die celebratur quoque festum S. Bonifatii Martyris sub ritu simplici. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne in omnibus annuit pro gratia iuxta preces, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 12 Iunii 1931.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praefectus.*

ALFONSUS CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

32.

7 octobris 1931.

Festum S. Margaritae M. Alacoque, in Curia Praepositi Generalis suo die perpetuo impeditum, in diem 23 octobris pro ea domo transfertur. — Rescript. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

R. P. Augustinus Tesio, Procurator Generalis S. I., congaudens de Festo S. Margaritae M. Alacoque, Calendario Ecclesiae Universalis sub die 17 Octobris affixo, Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI humiliter exposuit quod eadem die in Calendario pro domo Curiae Generalitiae in Urbe existente, commemoratur dies octava S. Francisci Borgia, Titularis Oratorii publici eiusdem domus, qua de re R. P. D. Procurator Generalis S. I., Orator, ab Eodem Sanctissimo Domino Nostro enixis precibus efflagitavit ut Festum S. Margaritae M. Alacoque transferatur, pro eadem Curiae Domo, ad diem 23 Octobris quae omnino libera est. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab Ipso Sanctissimo Domino Nostro tributis, attentis expositis, benigne annuit pro gratia transferendi ad diem 23 Octobris Festum S. Margaritae M. Alacoque, servatis Rubricis et Decretis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 7 Octobris 1931.

L. ✠ S.

A. CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

HENRICUS DANTE, *Subst.*

(1) Id est *dupl. mai.*

33.

23 decembris 1931.

Commune omnium BB. Martyrum Angliae festum die 4 Maii quotannis celebrandum conceditur universo clero regulari ac saeculari Angliae (1). — Decc. S. Rit. Congr.

Die 4 Maii.

BB. IOANNIS FISHER, THOMAE MORE ET SOCIORUM MARTYRUM.

Duplex maius.

Oratio.

Deus qui beatos Martyres tuos Ioannem Pontificem, Thomam eorumque Socios verae fidei summiq; sacerdotii propugnatores, inter Anglos omni ex ordine susceitasti: eorum meritis ac precibus concede; ut eiusdem fidei professione unum omnes, sicut tuus rogavit Filius, efficiamur et simus: Qui tecum vivit etc.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Anglia, Sanctorum olim adeo ferax, quos inter etiam aevo vetustiore fuerunt qui Christi fidem fuso sanguine obsignarent, post diuturnam pacem, saeculo tandem sexto decimo Henrici regis defectione violenter lacessita, martyrum numero meritoque nihilo minus inelaruit. Dum enim praepotenti Principum suorum tyrannide Angliae regnum ab Apostolica Sede, a qua fidem acceperat, divellitur, permulti utriusque sexus omnique ex ordine, sed praesertim e Clero, inventi sunt, qui vitam ultro suppliciis ac neci obicerent, ne debitam Christo eiusque Ecclesiae fidem violarent. Inter hos eminere, sui quisque agminis quasi antesignani, Ioannes Fisher Cardinalis Episcopus Roffensis, Thomas More, Regni Cancellarius, *Thomas Woodhouse sacerdos* (2), Cuthbertus Mayne item sacerdos, qui aliis seminariorum alumni martyrio praecivit, Richardus Whiting Ordinis Sancti Benedicti Abbas Glastoniensis, Ioannes Houghton Carthusiae Londinensis Prior, Ioannes Forest ex Ordine Minorum Franciscalium Minister Provincialis, Ioannes Stone ex Ordine Eremitarum Sancti Augustini, *Edmundus Campion e Societate Iesu.*

℟. Lux perpetua etc.

Lectio V.

Insectatorum astus crudelitati iunctus nihil intentatum reliquit quo catholicis Anglis, prodicionis praetextu, martyrii laus ac meritum praeriperetur. Perduelles nempe censebantur ac capite plectendi quicumque sacrum principatum non agno-

(1) Cum etiam nostri Beati Martyres Angliae hoc festo communi (praeter propria festa diebus 21 febr. et 1 dec. Societati concessa) in universa Anglia colantur, cumque de praecipuis eorum in his historicis lectionibus mentio fiat, visum est hic referre hoc Officium et relativum Sacrae Rituum Congregationis decretum. *Nomina autem nostrorum Beatorum characteribus italicis distinguuntur.*

(2) Cfr. *Instit. S. I.*, edit. Florent., vol. I, pag. 455, N. B.

scerent, quem sibi Henricus rex in anglicanam ecclesiam arrogaverat. At palam omnibus erat, morte illos fidei causa mulctari, quum fide tenerent atque impavide profiterentur, huiusmodi potestatem non aliis quam beato Petro eiusque successoribus, Romanis Pontificibus, fuisse collatam. Quare illos pro veri nominis martyribus semper habuit Sedes Apostolica atque insignibus Martyrum honoribus coli a fidelibus voluit et imprimis Gregorius XIII Romae in Ecclesia Collegii Anglorum depictas imagines eorum, qui ad suum usque tempus occubuerant, inter antiquioris aevi Martyres proponi indulsit. Quibus omnibus mature perpensis, tandem Leo XIII, ex consulto Sacrorum Rituum Congregationis, duobus decretis anni saeculi decimوني octogesimo sexto et nonagesimo quinto editis, sexaginta trium eorundem Martyrum cultum ratum habuit et confirmavit.

R. Servis suis etc.

Lectio VI.

Saevis illa persecutio non nisi saeculo decimo septimo in finem vergente tandem deferbuit: qua durante innumeri fere alii in Anglia fideles et in proxima Cambriae principalitate cum laici, tum ex diversis familiis religiosi, tum praecipue ex clero saeculari sacerdotes pro Catholica religione et fidelitate erga Sanctam Sedem gloriosum martyrium consummarunt. Ex quorum numero Pius XI anno sui iubilaei sacerdotalis centum triginta sex elegit, qui inter Beatorum agmina prioribus illis Martyribus adnumerarentur. Inter hos eminebant Thomas Hemerford, sacerdos saecularis et alumnus Venerabilis Collegii Anglorum de Urbe: Ioannes Roberts, monachus ordinis Sancti Benedicti; Ioannes Jones, ordinis Fratrum Minorum; *Robertus Southwell, e Societate Iesu*; Philippus Howard, Comes de Arundel; Margarita Clitherow, matrona ac materfamilias. Eodem tempore in Scotia passus est *Ioannes Ogilvie, sacerdos Societatis Iesu*, qui et ipse ab eodem Pontifice inter Beatos est relatus. Porro Oliverius Plunket, Hiberniae Primas et Archiepiscopus Armachanus, eadem in persecutione et eodem mortis genere Londini passus, decreto Benedicti XV Beatorum ordini iam antea aggregatus, parem cum ceteris triumphum sortitus est.

R. Filiae Ierusalem etc.

IN III NOCTURNO

Lectiones ex S. Beda Venerabili, ut supra (pag. 750).

MISSA.

Ut supra (pp. 751-752) pro BB. Roberto Southwell et Sociorum, sed prima oratio ut hic supra in hoc officio (pag. 787).

ELOGIUM IN APPENDICE MARTIROLOGII ROMANI.

In Anglia et Cambria festum Beatorum Ioannis Fisher Episcopi Roffensis et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis, Thomae More Regni Cancellarii, Thomae Hemerford sacerdotis, Philippi Howard comitis de Arundel, Margaritae Clithe-

row eorumque centum nonaginta sex Sociorum (1) ex omni ordine, sed praesertim ex utroque clero, qui, dirissima persecutione per sesquisaeculum saeviente, pro catholica religione et maxime pro Romani Pontificis primatu gloriosam Martyrii palmam adepti sunt.

SACRA RITUUM CONGREGATIO.

WESTMONASTERIEN.

Beatorum coelitus honoribus centum triginta sex Martyribus Anglicae Nationis, die 15 Decembris 1929 solemniter collatis, ingenti gaudio omnes Catholicorum Ordines perillustris ipsius regionis perfusi sunt. In votis demum erat E.mi ac Rev.mi D.ni Francisci Cardinalis Bourne, Archiepiscopi Westmonasteriensis aliorumque Angliae Episcoporum, ut annua festivitas liturgica in eorundem novensilium Beatorum Martyrum honorem uniatur festivitati aliorum sexaginta trium Martyrum iam pridem a sa. me. Leone Papa XIII annis 1886 et 1895 aequipollenter beatificatorum, ita ut unicum fiat festum Beatorum Martyrum Angliae. Hinc Rev.mus P. Carolus Miccinelli, e Societate Iesu et Causae legitimus Postulator, schema Officii, Missae et Elogii pro Martyrologio diligenti studio paravit, et Sacrorum Rituum Congregationis revisioni rite subiecit.

Servato igitur iuris ordine, E.mus ac Rev.mus D.nus Alexander Cardinalis Verde, loco E.mi ac Rev.mi D.ni Alexii Henrici Cardinalis Lépicier, Causae Relatoris, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitibus, die 19 Decembris 1931 habitis (2), Officium, Missam et Elogium praefatorum Beatorum Martyrum proposuit discutendum. Et E.mi ac Rev.mi Patres, sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius E.mi Ponentis, audito R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, reque mature perpensa, rescribere censuerunt: « Pro gratia et ad E.mum Ponentem cum Promotore Fidei ». Die 19 Decembris 1931.

(1) Ita computantur: 2 nomine proprio indicati eorumque 61 Socii a Leone XIII aequipollenter beatificati: 1 beatificatus a Benedicto XV, 3 nomine proprio indicati eorumque 133 Socii a Pio XI beatificati: 1 item a Pio XI separatim beatificatus; ut explicatum est in supplici libello.

Sunt ergo: $2 + 61 + 1 + 3 + 133 + 1 = 201$.

(2) Haec Comititia habenda quidem erant die 15 decembris 1931 (cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIV, 1932, pag. 29, n. 5); sed ob nimiam negotiorum copiam de hac re tunc agi non potuit, idque ad diem 19 decembris est reiectum, ut supra (pp. 747 et 754) dictum est.

Eiusmodi vero Officii, Missae et Elogii pro Martyrologio revisione peracta, hisque omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI ab infrascripto Cardinali Camillo Laurenti, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, relatis, Sanctitas Sua rescriptum Sacri ipsius Consilii ratum habens, suprascriptum Officium, Missam et Elogium pro Martyrologio, in festo Beatorum Martyrum Angliae, die quarta Maii, sub ritu duplici maiori ab universo clero regulari ac saeculari Angliae quotannis recolendo, benigne probare et concedere dignata est; servatis tamen Rubricis ac Decretis. Quibuscumque contrariis non obstantibus. Die 23 eisdem mense et anno.

L. ✠ S.

C. Card. LAURENTI, *S. R. C. Praef.*

A. CARINCI, *S. R. C. Secretarius.*

Epistolae quaedam officiosae et gratulatoriae.

34.

10 septembris 1929.

De magno opere « Dictionnaire Apologétique de la Foi Catholique ». — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. ADHEMARUM D'ALÈS

E PROV. FRANCIAE.

Dal Vaticano, le 10 Septembre 1929.

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

Le très méritant Editeur de Paris, G. Beauchesne, a eu la pensée très sage (comme l'évènement l'a démontré) de confier à vos soins la nouvelle édition du *Dictionnaire Apologétique*, oeuvre de grand mérite, mais qui avait besoin d'être revue et corrigée conformément aux exigences des temps nouveaux. Grâce à votre doctrine et à votre expérience, vous avez réussi à renouveler l'oeuvre entière, en lui donnant le caractère et les proportions d'une véritable Bibliothèque Apologétique, et ceci au grand avantage de la science catholique et de la défense de la Foi.

Vous avez su aussi, et ce n'est pas votre moindre mérite, choisir comme collaborateurs des hommes non seulement nantis d'une riche érudition, mais possédant une doctrine sûre et correspondant à chaque partie des sciences ecclésiastiques qui ont une connexion avec l'Apologie catholique, comme la Théologie fondamentale, la Sainte Ecriture, l'Histoire, le Droit, la Philosophie, la Sociologie, la Science des Religions, etc. Ainsi renouvelé, votre *Dictionnaire Apologétique de la Foi Catholique* constitue une importante arme de défense contre les erreurs modernes, telles que le modernisme, l'évolutionnisme, le panthéisme, l'idéalisme, et contre ces nombreux préjugés historiques que la mauvaise foi et l'ignorance ne cessent de répandre même parmi les personnes d'une culture non commune.

Aussi bien le Saint Père a-t-Il agréé avec une spéciale bienveillance l'hommage que vous lui avez fait de ce Dictionnaire, et en vous félicitant d'avoir mené à bonne fin un travail de cette importance, Il vous envoie bien de coeur, comme gage de Sa bienveillance

et des meilleures faveurs divines, à vous, à l'Editeur et à vos collaborateurs, une particulière Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon très Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

35.

3 februarii 1931.

De conferentiis in templo Dominae Nostrae Parisiis habitis. —
Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. HENRICUM PINARD DE LA BOULLAYE

E PROV. CAMPANIAE.

Dal Vaticano, le 3 Février 1931.

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

Il m'est particulièrement agréable de vous dire la bienveillance avec laquelle le Souverain Pontife a accueilli le nouveau volume des Conférences prêchées à Notre-Dame de Paris pendant le Carême de 1930, par lesquelles vous établissez le caractère surnaturel de la mission du Sauveur, sa Messianité.

En vous remerciant de coeur de ce bienveillant envoi, Sa Sainteté vous félicite avec une paternelle satisfaction des succès obtenus par les prémices de votre parole du haut de la Chaire de Notre-Dame, et à propos de laquelle vous avez reçu des hommages aussi nombreux que flatteurs.

Unissant Sa prière à la vôtre pour que « chaque onde partie de cette chaire aille porter, jusque dans les régions les plus lointaines, un rayon de la lumière du divin Maître et la chaleur de sa charité » le Souverain Pontife vous envoie, avec effusion de coeur, pour vous-même et pour votre ministère si fructueux, une très spéciale Bénédiction Apostolique.

En vous exprimant mes félicitations personnelles et en formant les meilleurs voeux pour les plus salutaires conquêtes de votre apostolat, je vous remercie de tout coeur de l'exemplaire des Conférences que vous m'avez destiné et je vous donne avec plaisir, mon très Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

E. Card. PACELLI.

36.

13 februarii 1931.

De obsequiis a quibusdam Foederibus SS. Cordis ex Belgio Summo Pontifici exhibitis. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. AUGUSTINUM TESIO

PROCURATOREM GENERALEM.

Dal Vaticano, 13 Febbraio 1931.

REV.MO PADRE,

Il ricco tesoro di Comunioni che le Leghe del S. Cuore delle Diocesi di Malines, Bruges, Liegi hanno umiliato a Sua Santità, per mezzo di V. P. Rev.ma, come a coronamento del Suo recente Giubileo sacerdotale, è annoverato dalla pietà del Santo Padre fra i doni più graditi; e ha meritato ai fervorosi soci delle Leghe stesse l'espressione dell'augusto vivo compiacimento. Con questo la Santità Sua unisce ben di cuore la Sua paterna Benedizione per gli offerenti, i loro direttori e le loro famiglie; e mentre invoca sulle Leghe e la loro attività benefica la perseverante divina assistenza, forma per tutti i soci e per i loro dirigenti i migliori auguri di prosperità e di pace in Gesù Cristo.

Con sensi di sincera e distinta stima mi confermo

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

37.

20 februarii 1931.

De quibusdam voluminibus a Pont. Instituto Biblico editis et Summo Pontifici exhibitis. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. AUGUSTINUM BEA

PONTIF. INSTITUTI BIBLICI PRAESIDEM.

Dal Vaticano, die 20 Februarii 1931.

REV.ME PATER,

Volumina a Pontificio Instituto Biblico recens missa, quae inscribuntur: « Orientalia », « Biblica », commentarii etc. v. XI, « Lexicon Graecum N. T. », « Verbum Domini » seu « Commentarii menstrui de

re biblica », libenti animo accepit Augustus Pontifex, deque vestra sollertia ac studio in istiusmodi disciplinis excolendis ac tradendis vehementer gratulatur.

De vestro autem humanitatis officio grates agit quam plurimas Beatissimus Pater; qui superna vobis lumina toto corde a Deo precatus peculiaris benevolentiae Suae testem ac caelestium munerum auspicem Apostolicam Benedictionem vobis peramanter in Domino impertit.

Haec renuntians mei ipsius grati animi sensus pro munere mihi delato tibi toto corde obtestor meque in Domino profiteor
addictissimum

E. Card. PACELLI.

38.

24 martii 1931.

De quodam libro circa S. Agathonem Papam. — Epist. Card. Secret. Status.

AD P. STEPHANUM M. C. SAKAČ

E VICEPROV. IUGOSLAVIAE (1).

Dal Vaticano, 24 Marzo 1931.

REV.MO PADRE,

Devo alla P. V. Rev.ma l'espressione del vivo gradimento di Sua Santità per il devoto omaggio della interessante pubblicazione « Pactum a S. Agathone Pontifice cum Croatis de bello numquam inferendo initum ».

Compiacendosi di una rievocazione di tal genere, ordinata a promuovere i pacifici ideali cristiani, l'Augusto Pontefice si degna di formare per l'attività della P. V. i migliori voti e le invia di cuore, in auspicio dei divini favori, la confortatrice Apostolica Benedizione.

Mi permetto di aggiungere i miei personali ringraziamenti per l'esemplare a me destinato e mi confermo con sensi di sincera e distinta stima

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

(1) Romae tunc degebat, Substitutus Secretarii Societatis pro Assistentia Slavica: ritui orientali adscriptus.

39.

27-30 martii 1931.

De periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù » Venetiis edito. — Epist. Card. Praef. S. C. de Propag. Fide et Card. Secret. Stat.

AD R. P. AUGUSTINUM TESIO
PROCURATOREM GENERALEM.

I.

Roma, 27 Marzo 1931.

REV.MO PADRE,

Con particolare gradimento ho ricevuto l'ultima annata del Periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù », che Vostra Paternità Reverendissima mi ha cortesemente presentato a nome della Direzione e Redazione dello stesso Periodico.

Pertanto, mentre ringrazio la Paternità Vostra del gentile omaggio, La prego di comunicare al Direttore e ai Redattori dell'utilissima pubblicazione il mio vivo compiacimento per la divulgazione, ch'essi fanno, del pensiero missionario e delle fatiche apostoliche dei benemeriti missionari della Compagnia di Gesù.

Imploro dal Signore le più elette benedizioni, affinchè per l'intercessione dell'inclito Apostolo delle Indie, il Periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù » abbia maggior diffusione e continui a procurare la maggior gloria di Dio ed il bene delle anime.

Con sensi di distinto ossequio godo raffermarmi

di Vostra Paternità Reverendissima
devotissimo servo

G. Card. VAN ROSSUM, *Praef.*† CAROLUS SALOTTI, *Segretario.*

II.

Dal Vaticano, 30 Marzo 1931.

REV.MO PADRE,

Ho il piacere di significare alla P. V. Rev.ma il paterno compiacimento di Sua Santità per il prezioso apostolato di cui è felice tramite il bel periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù ».

Accogliendo con viva soddisfazione l'omaggio dell'annata 1930,

l'Augusto Pontefice forma voti per l'incremento della Rivista, e invia di cuore ai redattori e ai lettori l'Apostolica Benedizione.

Aggiungo di cuore i miei ringraziamenti per il cortese omaggio che mi riguarda e mi valgo del nuovo incontro per confermarmi con sensi di sincera e distinta stima

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

40.

7 aprilis 1931.

De quinquagesimo anno ab inito periodico « Mensageiro do Coração de Jesus » (Prov. Lusit.) — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. AUGUSTINUM TESIO

PROCURATOREM GENERALEM.

Dal Vaticano, 7 Aprile 1931.

REV.MO PADRE,

Godo di poter significare alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre ha accolto con piacere l'occasione offertagli dal fausto 50° anniversario del « Mensageiro do Coração de Jesus » per far giungere alla Direzione del benemerito periodico il Suo augusto messaggio di felicitazioni e di voti.

Ben di cuore Egli ringrazia l'Altissimo della copiosa semenza di bene gettata fin qui dalla provvida Rivista religiosa nei solchi della pietà cristiana. E mentre non dubita che gli abbondanti frutti felicemente raccolti siano altresì buono stimolo e incoraggiamento a perseverare con alacrità nel pio apostolato, invia volentieri ai dirigenti e ai lettori tutti del Bollettino la Sua Paterna Benedizione.

Con sensi di sincera e distinta stima mi confermo

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

41.

28 maii 1931.

De libro P. Mauriti Rigaux circa Litteras Encyclicas « Rerum Novarum ». — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. MAURITIUM RIGAUX
E PROV. CAMPANIAE.

Dal Vaticano, le 28 Mai 1931.

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé l'hommage que vous Lui avez fait de votre livre au sujet de l'Encyclique « Rerum Novarum » et Il vous en remercie de coeur, ainsi que des sentiments de piété filiale qui accompagnaient l'envoi.

En vous félicitant de ce travail, qui vient vraiment à son heure, je tiens à vous dire, au nom du Saint-Père, qu'il en a été tenu compte dans le dernier Document Pontifical qui est d'une si haute portée religieuse et sociale (1).

Comme gage de sa spéciale bienveillance et des meilleures faveurs d'en haut, le Saint-Père vous envoie de tout coeur, pour vous et pour votre apostolat, la Bénédiction Apostolique implorée.

Veuillez agréer, mon très Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

E. Card. PACELLI.

42.

6 augusti 1931.

De « hebdomada sociali » a catholicis Canadensibus mox habenda. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD P. IOSEPHUM P. ARCHAMBAULT
E PROV. CANADAE INFERIORIS
Praesidem Hebdomadarum Socialium.

Dal Vaticano, le 6 Août 1931.

MON TRÈS RÉV. PÈRE,

Sa Sainteté a appris avec un vif intérêt que la neuvième session des Semaines sociales des catholiques canadiens, soigneusement préparée par Votre Révérence, aura lieu à la fin du mois d'août, dans

(1) Cfr. Litt. Encycl. « Quadragesimo anno »; *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pag. 182, nota 3.

la capitale du Canada, sous la haute présidence de Leurs Excellences Monseigneur le Délégué Apostolique (1) et Monseigneur l'Archevêque d'Ottawa (2).

Le Saint Père s'est complu à remarquer le sujet qui sera très opportunément traité durant cette Semaine sociale, et qui, étudié à la lumière de la doctrine de l'Eglise, aidera singulièrement à éclairer toujours plus les esprits et à raffermir davantage les volontés des catholiques du Canada, afin que de toute la foi dont ils sont saintement fiers et de tout le sain amour qu'ils ont pour la patrie, ils s'emploient avec une énergie renouvelée à rendre toujours plus cordiales et plus sincères les relations mutuelles de l'Eglise et de l'Etat, dans une collaboration plus active pour le plus grand bien commun.

Les problèmes que vous vous proposez d'étudier, mon très Rév. Père, sont ardues et complexes, mais ils méritent bien que les catholiques les abordent avec courage et les approfondissent avec soin et amour. Ce sont vraiment les problèmes vitaux de la société moderne, dans laquelle se trouvent, hélas! même parmi les catholiques, des hommes qui, peut-être plus par ignorance que par mauvaise volonté, ne tiennent pas toujours le compte voulu des droits sacrés et imprescriptibles de la Sainte Eglise. Le Saint-Père, durant ces dix premières années de son glorieux Pontificat, n'a cessé d'attirer l'attention de tous ses fils sur ces vérités capitales qui sont les bases de l'ordre social voulu par Notre Seigneur Jésus-Christ; vous vous rappelez ses admirables Encycliques sur l'éducation chrétienne, sur le mariage, sur la condition des ouvriers et d'autres questions semblables, dont le thème de votre Semaine sociale ne fera que reprendre la doctrine pour l'exposer et la défendre. Vous aurez certainement à cœur de donner une des premières places parmi vos travaux, à l'Action Catholique si chère au Père commun, car cette participation des laïques à l'apostolat hiérarchique est de nos jours plus nécessaire que jamais, vu le nombre si réduit des prêtres qui ne peuvent suffire aux innombrables et croissants besoins religieux, moraux et sociaux des temps modernes.

Le Saint-Père souhaite donc de tout cœur que le but si élevé et en même temps si pratique de la prochaine Semaine sociale du Canada se réalise pleinement et que les catholiques canadiens, plus intimement convaincus que jamais de la vérité de la doctrine sociale de l'Eglise, reprennent, mieux armés, les saints combats du Seigneur; et comme gage de Sa paternelle bienveillance envers ses chers fils qui se réuniront durant ces quelques jours de travail et de prière, Sa Sainteté envoie aux Excellentissimes Seigneurs qui les préside-

(1) Exe.mus ac RR. DD. Andreas Cassulo, Archiep. tit. Leontopolitanus.

(2) Exe.mus ac RR. DD. Gulielmus Forbes.

ront, aux professeurs et à tous ceux qui participeront aux travaux de la Semaine sociale, une particulière Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon très Rév. Père, l'assurance de mon entier dévouement en Jésus-Christ.

E. Card. PACELLI.

43.

19 augusti 1931.

Litteris officiosis a Pontificia Universitate Gregoriana Summo Pontifici post editam Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus» datis Beatissimus Pater peramanter respondet. —
Epist. Card. Secret. Stat.

LITTERAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE AD SUMMUM PONTIFICEM.

BEATISSIME PATER:

Quibus animi sensibus Pontificia Universitas Gregoriana Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus» exceperit, Te facilius mente fingere quam nos verbis significare credimus.

Ipsa etenim Constitutio, quae ecclesiasticarum Universitatum Facultatumque veluti Magna Charta habebitur, in optimam nos spem vocavit fore ut ad sacrarum scientiarum incrementum atque ad solidam perfectamque clericorum adolescentium institutionem maxime conducat atque dum solemne exstat testimonium solertis Sanctitatis Tuae curae et studii, vota pariter Universitatis Gregoriana explet quae nihil antiquius iis omnibus habet quae ad sacrae doctrinae profectum conferunt.

At ne steriles permaneant animi sensus atque irrita sit spes, quae lege praescribuntur, ea opere exsequi oportebit; qua in re Pontificia Universitas Gregoriana se nulli secundam esse patietur, quippe quae tam aretis cum Apostolica Sede connectatur vinculis. Hanc profecto, quam ipsi condiderunt, Romani Pontifices veluti Suam Universitatem semper habuerunt ac praecipua quadam cura sunt prosecuti, camque Ignatii filiis commiserunt qui erga Apostolicam Sedem peculiarem profiterentur obedientiam, nec praeterire licet in dies iterata Sanctitatis Tuae benevolentiae testimonia quae nos obstringunt ad vires omnes eo impendendas ut Athenaeum nostrum iuxta Tua ipsius verba, in Motu Proprio «Quod maxime», vera, perfecta pleneque ad temporum necessitates accomodata studiorum omnium ecclesiasticorum Universitas evadat.

Quare firmum habemus propositum, quod Dei opitulante gratia implere non dubitamus, ut a primo die quo universa Constitutio valere incipiet, perfectam in nostra Universitate executionem sortiatur; quod ut facilius commodiusque evadat, iam proximo ineunte studiorum curriculo opportunas ad ipsius Constitutionis normam immutationes inducemus.

Ad Sanctitatis Tuae pedes provoluti.

Romae, die 16 Iulii 1931.

FERDINANDUS WILLAERT S. I., *Rector.*

DOMINICUS M. PALERMO LAZZARINI S. I.,

Praefectus gen. Studiorum.

(*Sequuntur nomina omnium Professorum.*)

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

AD R. P. FERDINANDUM WILLAERT
PONT. UNIV. GREGORIANAE RECTOREM.

Dal Vaticano, die 19 Augusti 1931.

REVERENDISSIME PATER:

Quae consensionis testimonia de recens edita Constitutione Apostolica « Deus scientiarum Dominus » istud Studiorum Athenaeum exhibuit, nullatenus acciderunt Augusto Pontifici inopinata; nam Eidem est iamdiu luculenterque compertum qua propensa voluntate Apostolicae huius Sedis documenta istic semper accipiantur, quamque alacri studio eadem perficiantur.

Quamobrem in optima est spe Beatissimus Pater vos novis huiusmodi normis ea esse fideliter obsecuturos, ut in exemplum ceteris quoque Athenaeis niteatis, ac, qui in votis sunt, sacrarum disciplinarum profectus istic satis superque habeantur.

Quod ut feliciter contingat, Sanctitas Sua divina vobis munera precatur, in quorum auspiciis Apostolicam vobis Benedictionem amantissime impertit.

Ego vero haec tibi renuntians, ea qua par est observantia, me libenter profiteor

Tibi addietissimus

E. Card. PACELLI.

44.

31 augusti 1931.

De Secessibus opificum in regione Pedemontana. — Epist. Card.
Secret. Stat.

AD P. ACHILLEM VAYR
E PROV. TAURIN.

*Moderatorem Operis Secessuum Opificum
pro regione Pedemontana.*

Dal Vaticano, 31 Agosto 1931.

REV.MO PADRE, ♦

Sono incaricato di esprimere alla P. V. Rev.ma la sentita compiacenza del S. Padre per il devoto indirizzo che Ella Gli ha recentemente inviato, a nome dei Soci delle Leghe di Perseveranza di Chieri.

I generosi propositi, le fervide preghiere ed il filiale obolo (L. 500) di cotesti associati sono una nuova conferma di quelle liete speranze che l'Augusto Pontefice ripone nella classe operaia, per la restaurazione spirituale della società, mediante la comprensione e la pratica dei principi cattolici.

Sua Santità pertanto, mentre fa voti che i membri di coteste Leghe di Perseveranza siano sempre fedeli attuatori di quanto viene loro inculcato in seno al loro Sodalizio, in auspicio dei divini favori ed in segno di particolare benevolenza imparte ai medesimi ed alla P. V. l'Apostolica Benedizione.

Io poi mi valgo volentieri dell'incontro per confermarmi con sensi di distinta stima, della P. V. Rev.ma, aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

45.

25 septembris 1931.

De centenario Provinciae Taurinensis. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. PETRUM BOETTO

ASSISTENTEM ITALIAE.

Dal Vaticano, 25 Settembre 1931.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre è venuto a conoscenza che la Provincia di Torino della Compagnia di Gesù celebra il centenario della sua fondazione (1), e desiderando, nella sovrana bontà del Suo cuore paterno, unirsi all'intima gioia, che una tale ricorrenza apporta a tutti i membri della Provincia, mi dà il gradito incarico di esprimere il Suo paterno augurio che la Provincia Torinese, già così benemerita della S. Chiesa in Italia e nelle terre di Missione, progredisca sempre più e nella santità individuale dei suoi membri e nella sua attività apostolica, per realizzare così sempre meglio il sublime ideale che il S. Fondatore si prefisse nello stabilire la Compagnia di Gesù.

E perchè a raggiungere uno scopo così elevato non manchi il divino aiuto, Egli imparte di gran cuore a tutti i Religiosi della

(1) Commemoratio centenaria, quae mense aprili peragi debuisset (Provincia enim erecta est die 21 aprilis 1831), in hoc magis opportunum anni tempus reiecta est: cfr. *Memorab. S. I.*, vol. IV, fasc. IV, 31 dec. 1931, pp. 190-192. — V. etiam infra, pp. 931-935.

Provincia, ai suoi collegi, alle sue opere apostoliche, ed alla sua travagliata Missione della Cina, l'Apostolica Benedizione.

Nel comunicarle quanto sopra, mi è grato aggiungere i miei personali voti e felicitazioni; e colgo ben volentieri l'occasione per confermarmi con sensi di sincera e distinta stima

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore
E. Card. PACELLI.

46.

15 octobris 1931.

De quinquagesimo anno vitae religiosae R. P. Superioris Missionis excurrentis in Albania (Prov. Ven.). — Epist. Card. Praef. S. C. de Prop. Fide.

AD R. P. FRANCISCUM GENOVIZZI

E PROV. VENETA

Superiorem Missionis excurrentis in Albania.

Roma, 15 ottobre 1931.

REV.MO PADRE,

Ai festeggiamenti che avranno luogo il prossimo 22 ottobre corr. in occasione del Giubileo di professione religiosa della P. V. Rev.ma, mi è gradito aggiungere il plauso ed i voti di questa S. Congregazione di Propaganda.

Infatti le varie diocesi dell'Albania, che dipendono da questa S. C., sono state il vasto campo sul quale V. P., insieme con i Padri della Missione volante albanese, ha prodigato, per tanti anni, il Suo zelo con l'unico intento della Gloria di Dio e del bene delle anime. Nei preziosi rapporti da V. P. inviati alla Propaganda e conservati in questo Archivio bene è descritta la vastità e l'importanza dell'azione apostolica della Missione volante, nonchè i pericoli e le difficoltà affrontate nei lunghi viaggi da V. P. e dai Suoi coraggiosi Compagni.

Tale attività della P. V. ben merita la riconoscenza di questa S. Congregazione, ed io son lieto di pubblicamente manifestarla a V. P. nella presente felice circostanza, mentre prego S. D. M. che voglia concederLe ogni miglior bene.

Della P. V. Rev.ma
devotissimo nel Signore

G. M. Card. VAN ROSSUM, *Prefetto.*

† CARLO SALOTTI, *Arciv. tit. di Filip., Segretario.*

47.

26 octobris 1931.

De centenario Missionis Syriae (Prov. Lugdun.). — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. CLAUDIUM CHANTEUR
E PROV. LUGDUN.
SUPERIOREM REGULAREM MISSIONIS SYRIAE.

Dal Vaticano, le 26 Octobre 1931.

MON TRÈS RÉV. PÈRE SUPÉRIEUR,

Le Saint-Père a appris avec une vive satisfaction que la Mission de Syrie, confiée aux soins des Fils de St. Ignace, va célébrer prochainement le centenaire de son existence.

Sa Sainteté bénit d'abord le Ciel de la grande faveur qu'il a faite à la Compagnie d'avoir travaillé pendant une période de temps déjà si longue au salut des âmes entourées des ténèbres de l'islamisme, et Elle félicite les ouvriers évangéliques de cette contrée d'avoir été pour leur part, à l'exemple de St. Ephrem, « la lyre du Saint-Esprit », dont les accords ont attiré de nombreux fidèles aux lumières de l'Évangile.

Le Saint-Père ne saurait oublier non plus l'œuvre magnifique entre toutes qui est et sera l'éternel honneur de la Mission : la création de l'Université de St. Joseph à Beyrouth.

Non seulement les sciences sacrées, mais toutes les autres y sont en honneur, et qui plus est, la jeunesse qui fréquente ce foyer d'études est assurée de trouver dans les mêmes études non des adversaires mais des auxiliaires de la foi et des bonnes mœurs.

En formant les meilleurs vœux pour que les fils de St. Ignace fassent produire le cent pour cent à l'héritage de St. Ephrem et de St. Jean Damascène qui leur est échu, le Souverain Pontife envoie de tout cœur, comme gage de Sa paternelle bienveillance et de l'effusion des grâces divines, pour vous, pour les Missionnaires et pour leurs fidèles, pour les Professeurs du Séminaire et de l'Université et pour leurs élèves, ainsi que pour toutes les œuvres subsidiaires de votre apostolat, une très spéciale Bénédiction Apostolique.

Veillez agréer, mon très Rév. Père Supérieur, avec mes félicitations et mes vœux personnels, l'assurance de mon entier dévouement en Jésus Christ.

E. Card. PACELLI.

48.

16 novembris 1931.

*De voluminibus « Analecta Sacra Tarraconensia » et de integra
editione operum Iacobi Balmes. — Epist. Card. Secret. Stat.*

AD P. IGNATIUM CASANOVAS

E PROV. ARAGONIAE

Bibliothecae Balmes Barcinone Moderatorem.

Dal Vaticano, 16 Novembre 1931.

REV.MO PADRE,

Sua Santità ha paternamente gradito l'omaggio del nuovo volume « Analecta Sacra Tarraconensia » con filiale pensiero dedicato alla stessa Santità Sua, che lo ispirava, e destinato a commemorare con dotti ed opportuni studi il fausto centenario del Concilio Efesino.

Nel significare poi il Suo sovrano gradimento per così splendida pubblicazione, dovuta alla Biblioteca « Balmes », il Santo Padre si compiace altresì dell'intento che la stessa benemerita Biblioteca si propone, apprestando a tutti, sotto la guida della competente autorità, i migliori sussidi per il più sodo e sicuro studio delle scienze ecclesiastiche.

Gode infine la Santità Sua che una così utile iniziativa intenda provvedere, insieme alla pubblicazione dei libri religiosi e scientifici, alla compiuta edizione di tutte le opere di Giacomo Balmes, il grande Catalano, luminare della cattolica Spagna.

E mentre invoca su la bene ispirata intrapresa l'abbondanza dei celesti favori, l'Augusto Pontefice invia di cuore a V. P., ai dirigenti, ai singoli scrittori, la confortatrice Apostolica Benedizione.

Grato alla P. V. della copia a me personalmente destinata ho il piacere di raffermarmi con sensi di sincera e distinta stima

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

49.

25 novembris 1931.

De obsequiis a Collegio Maximo Cheriensi (Prov. Taurin.) Summo Pontifici exhibitis. — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. FRANCISCUM XAV. CALCAGNO

E PROV. TAURIN.

COLL. CHERIENSIS RECTOREM.

Dal Vaticano, 25 Novembre 1931.

REV.MO PADRE,

Il Santo Padre ha letto ed ammirato con viva soddisfazione la bella pergamena inviataGli da cotesto Collegio, a ricordo del XV centenario efesino e del I centenario della Provincia Torinese della Compagnia di Gesù (1).

L'Augusto Pontefice, che nutre una speciale benevolenza verso detto Collegio, sia perchè Egli stesso l'ha benedetto, sia perchè prepara i futuri evangelizzatori degli infedeli, partecipa ben volentieri a tutti i lieti avvenimenti che in esso si svolgono, e riceve sempre con paterna compiacenza le testimonianze di devozione e di attaccamento che Gli vengono dalla medesima Famiglia Religiosa.

Il Santo Padre quindi è molto riconoscente per l'omaggio offerto, che Gli riesce tanto più gradito, in quanto Gli assicura il filiale aiuto della preghiera da parte di cotesti Giovani Aspiranti alle Missioni; ed augurando ai medesimi ed ai loro Superiori l'abbondanza delle grazie, necessarie al compimento della divina volontà, imparte a tutti con effusione d'animo l'Apostolica Benedizione.

Io poi mi valgo volentieri dell'incontro per confermarmi con sensi di sincera e distinta stima

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

(1) V. supra, pag. 801.

50.

4 decembris 1931.

De obsequiis Summo Pontifici exhibitis a Domo probationis Gaudianensi (Prov. Taurin.). — Epist. Card. Secret. Stat.

AD R. P. ROCHUM ZOLA

E PROV. TAURIN.

DOMUS PROB. GAUDIAN. RECTOREM.

Dal Vaticano, 4 Dicembre 1931.

REV.MO PADRE,

E' stato un pensiero veramente delicato quello che hanno avuto cotesti amati Padri di offrire all'Augusto Pontefice, quando il Suo Cuore era amareggiato, il profumo di fiori spirituali che hanno una potente efficacia per alleviare e santificare i dolori dell'animo.

Sua Santità ha quindi molto gradito questo prezioso omaggio che, mentre Gli assicura l'aiuto della preghiera di cotesti cari Sacerdoti, Gli dimostra pure il loro pio ed affettuoso attaccamento alla Santa Sede.

Come segno pertanto di particolare benevolenza ed in auspicio dei divini favori il Santo Padre invia di cuore alla P. V. Rev.ma ed a tutti i Religiosi di cotesta Casa l'Apostolica Benedizione.

Io poi nel compiere il venerato incarico mi valgo volentieri dell'occasione per confermarmi con sensi di sincera e distinta stima

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore

E. Card. PACELLI.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

51.

1 ianuarii 1931.

Regio Slovakiae in Viceprovinciam erigitur a Prov. Cechoslovakiae dependentem.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Cum in Slovakia, quae pars est haud exigua reipublicae Cechoslovakiae propria habeatur Domus probationis non ita pridem Tyrnavia Rosenbergam translata, et Seminarium Societatis minus novam Cassoviae sedem nuper invenerit, et Residentiae Bratislaviensis ac Tyrnaviensis cum redactione libellorum periodicorum « Posol », « Katolicke Misie », « Apoštolát » et « Marianska Kongregácia », utilissimam inter pium populum Slovacum operam praestent, re diu multumque coram Domino considerata, Praeposito Provinciae Cechoslovakiae eiusque Consultoribus et nonnullis aliis gravioribus Patribus in consilium adhibitis et divino lumine saepius invocato, pro nostri muneris auctoritate, Regionem Slovacam cum domiciliis Societatis in ea exstantibus vel exstituris et cum omnibus Sociis qui in ea orti sunt aut qui in ea Societatem ingredientur, in Viceprovinciam Slovakiae nuncupandam, a Provincia tamen Cechoslovakiae (quam interim unam integramque manere volumus) dependentem, erigimus.

Praepositi Viceprovinciae erit intra eius fines eam domorum et Sociorum ordinariam curam gerere, quae alioqui ad Praepositum Provinciale pertineret: Superiores locales diriget; Socios ad varia munera destinabit eosque per domos distribuet; labores Societatis proprios suscipiet et secundum principia in VII Constitutionum parte (c. 2 D, E, F) indicata moderabitur. Facultates Provinciali reservatas ipse concedet; censores sive librorum sive articulorum determinabit, dabitque facultatem typis exscribendi («imprimi potest»); candidatos ad Novitiatum admittet, et Novitios ad prima vota. Suos habeat Consultores a Praeposito Generali nominandos. Quotannis omnes visitabit domos, et de iis relationes cum elenchis ad Praepositum Generalem mittet. Disciplinam religiosam et vitam communem in omnibus domibus secundum Epitomes praescripta et antiquas traditiones servandam atque promovendam curabit. Denique Praepositus Viceprovinciae meminerit officii sui esse et Episcopos et utrumque clerum atque etiam civiles potestates nostrae Societati, quantum fieri potest, devincire. Ea tamen negotia quae universale totius Provinciae bonum proxime tangere videntur, nonnisi per Praepositum Provinciae aut saltem eo approbante tractet.

De epistolarum commercio cum Praeposito Generali ex officio habendo tam Praepositus Viceprovinciae quam Superiores locales, Consultores alique omnes, ad quos spectat, eadem prorsus servabunt praescripta quae de Provinciis sui iuris statuta sunt. — Ad Provinciale vero Praepositus Viceprovinciae saltem secundo quoque mense scribet et quotiescumque res postulabunt: Superiores autem maiorum domorum bis saltem in anno, reliqui Superiores et Consultores omnes semel in anno.

In usitatis suffragiis pro defunctis peragendis nihil innovetur.

Hoc nostrum Decretum proximo die festo Purificationis B. M. V. in omnibus Cechoslovakiae Provinciae domibus ad mensam legatur ab eoque die plenam vim obtineat.

Quae autem a nobis statuta sunt et decreta, ea firma rataque habere dignetur benignissimus Rex Noster ac Dominus, et novam Viceprovinciam, mediatrice Immaculata Deipara Virgine, atque Beatis Stephano Pongracz et Melchiore Grodecz, qui Slovakiam apostolicis laboribus et martyrio illustrarunt, et Beato

Andrea Bobola, Slavicae Assistentiae Patrono, intercedentibus, copiosa benedictione perfundat et prosperet ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die festo Circumcisionis D. N. I. C.
1 ianuarii 1931.

L. ✕ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

52.

11 ianuarii 1931.

Novus Assistens Slavicus constituitur et renuntiatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTI.

Cum de novo Assistente Slavico extra Congregationem Generalem eligendo peracta iam fuerint omnia, quae in Constitutionibus (P. IX c. 5 n. 3) et Congregationum Generalium Decretis (*Coll. Decr.* d. 269) ea de re praescribuntur, reliquum est ut R.^m V.^m his litteris certiore faciam R. P. Antonium Prešeren, hactenus Praepositum Viceprovinciae Iugoslaviae, in locum defuncti R. P. Ladislai Jankiewicz (1), Assistentem Slavicum rite esse constitutum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Sacrae Familiae Nazarethanae,
11 ianuarii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) V. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 626-627.

53.

18 ianuarii 1931

Provincia Germaniae Inferioris in duas Provincias dividitur, Germaniae Inferioris alteram, alteram Germaniae Orientalis nuncupandas.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quam abhinc tres annos Provinciae Germaniae Inferioris administrativam divisionem litteris die 3 decembris 1927 datis statuimus (1), eam ratam habuisse ostendit benignissimus Dominus, Orientalem praesertim illius Provinciae Regionem proprio Viceprovinciali proxime commissam tam copiosa benedictione perfundens, ut iam nihil ei deesse videatur, quin sui iuris fieri et ad veri nominis Provinciae dignitatem evehi possit.

Nam Domum habet probationis florentissimam Mittelsteinensem cum optima praestantium vocationum spe, et Collegium Berolinense S. Petri Canisii maiora in dies incrementa capiens et Wratislaviensem Residentiam (inter domos maiores computatam) cum Convictu et Domo Exercitiorum ab ea pendentibus, alia denique octo minora Nostrorum domicilia, inter quae Berolinensis Residentia ad Sancti Clementis et Domus Exercitiorum Hoheneichensis magnam de se spem faciunt.

Itaque, re diu diligenterque perpensa, auditis Patribus Provinciali et Viceprovinciali eorumque Consultoribus, Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, et caelesti Patris luminum auxilio humiliter ac saepius implorato, pro auctoritate nobis Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus collata, Provinciam Germaniae Inferioris in duas pleni iuris Provincias dividimus, quarum altera pristinum Provinciae nomen retineat, altera Provincia Germaniae Orientalis nuncupetur; iisque omnia iura et facultates et privilegia conferimus, quibus secundum Institutum nostrum Provinciae Societatis potiuntur.

Ad duarum Provinciarum fines earumque socios quod attinet, haec praeterea decernimus:

1. Provincia Germaniae Orientalis totam ecclesiasticam

(1) V. *Acta Rom.*, vol. V, 1927, pp. 731-734.

provinciam Wratislaviensem (Breslau) recens institutam completatur, id est archidioecesim Wratislaviensem (excepta illa parte quae est sub ditione reipublicae Cechoslovakiae) cum dioecesibus Berolinensi et Warmiensi (Ermland) ac Praelatura « nullius » de Schneidemühl; item partes archidioesium Olomucensis et Pragensis sub Borussiae ditione sitas; totam quoque dioecesim Misnensem, et illas partes civilis provinciae borussicae Saxoniae quae ad archidioecesim Paderbornensem pertinent, incluso etiam territorio de Anhalt: cum omnibus Societatis domibus ac bonis intra hos fines contentis. Reliquum vero veteris Provinciae territorium novam Germaniae Inferioris Provinciam constituet; cum omnibus item Societatis bonis ac domiciliis, quae hoc territorio continentur, additis etiam domibus interim in Neerlandia ex dispensatione sitis.

2. Cum Lithuaniae Provincia, quam die 19 martii 1930 rite secundum Ius canonicum constitutam esse declaravimus (1), tantas vires nondum habeat ut sibimetipsa sufficere sibi que plene relinqui possit, ideoque, ut tunc ediximus, fraterno finitimarum Provinciarum auxilio sit sublevanda, eam peculiari curae Provinciae Germaniae Orientalis etiam in posterum commissam volumus, donec aliud in Domino decernendum videbitur.

3. E Sociis pristinae Provinciae ii omnes, qui in regionibus novae Provinciae Germaniae Orientalis assignatis ortum habuerunt, in hanc transcribantur; idemque ii omnes, qui, dum nova Provincia erigitur, in eius finibus stabili ratione versantur, et aliquot alii, de quibus idem statuendum videtur: accuratum autem omnium Sociorum utriusque Provinciae elenchum ab utroque Provinciali collatis consiliis confectum nobisque propositum nuper probavimus.

4. Communibus utriusque Provinciae curis etiam in posterum, donec aliter statuendum in Domino visum fuerit, commissae habeantur cum Universitas Tokiensis tum Missio Hiroshimensis, ita tamen ut illarum Iaponicarum Missionum ordinaria administratio Praeposito Provinciae Germaniae Inferioris interim demandata intelligatur.

5. Communibus vero trium Provinciarum Germaniae (Superioris, Inferioris et Orientalis) curis concredita sint et habeantur.

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 588-589.

tur periodica « Stimmen der Zeit » et « Die katholischen Missionen », ita tamen ut eorum redactores et scriptores secundum leges nostras ei Praeposito subiciantur in cuius Provincia degunt.

6. ad « arcam Seminarii » quod attinet aliasque oeconomicas rationes inter utramque Provinciam dividendas peculiaris conventio inter Praepositos Provincialis ineatur nobisque quamprimum approbanda proponatur.

7. In mutui amoris testimonium Socii omnes, qui die 2 februarii huius anni ad pristinam Germaniae Inferioris Provinciam pertinebunt, etiam post peractam divisionem, usitata pro defunctis suffragia inter se persolvent.

Hoc nostrum decretum a die 2 proximi mensis februarii, B. M. V. in templo Purificatae sacro, quo in singulis utriusque Provinciae domibus super mensam de more legendum et promulgandum erit, plenam secundum nostrum Institutum vim habiturum edicimus.

Quod reliquum est, divino Regi ac Duci nostro humillime supplicamus, ut, mediatrice Beatissima Deipara Virgine Maria et intercedente S. Petro Canisio Germaniae Apostolo, quae hic statuimus, ea rata firmaque habeat et utrique Provinciae copiose de caelo benedicere dignetur, quo uberiores in dies fructus ad maiorem Dei gloriam utraque ferre valeat.

Datum Romae, die festo Cathedrae Romanae S. Petri Apostoli, 18 ianuarii 1931.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

54.

21 ianuarii 1931.

Nuntiatur Indulgentia plenaria concessa quotannis pro festis novorum Sanctorum Societatis et quaedam monentur de eorumdem festis liturgicis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum R. V. et per eam cum omnibus istius Provinciae sociis communico Breve Apostolicum nuper Societati datum, quo Indulgentia plenaria in nostris ecclesiis vel oratoriis publicis quotannis lucranda conceditur diebus festis Sanctorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum Martyrum et Sancti Roberti Bellarmino (1).

Et quoniam saepe a nobis expostulatur num quidpiam mutatum sit quod ad diem, Missam et officium horum novorum Sanctorum, hanc occasionem nactus R.^m V.^m certiore facio eorum festa iisdem diebus etiam deinceps (donec aliud forte statuatur) esse recolenda, quibus huc usque celebrata sunt: id est, die 16 martii festum SS. Martyrum (in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis, die 26 septembris), die 13 maii festum S. Roberti Bellarmino; nam, quae de eorum memoria quotannis in universa Ecclesia agenda leguntur in sollemni decreto canonizationis, ea tantummodo referuntur ad insertionem elogii de novis Sanctis in Martyrologio Romano. Item Missa et Officium utriusque festi *interim* immutata adhibeantur illa ipsa, quae pro Beatis adhuc adhibuimus, donec mutationes inducendae a Sacra Rituum Congregatione approbatae sint.

Haec R. V. velit cum Kalendariorum Redactoribus tempestive communicare, siquidem ab iis potissimum petitiones huiusmodi singillatim accepimus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 ianuarii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in X.to

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pp. 706-707.

55.

17 martii 1931.

Missio Australiae a Provincia Hiberniae seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Australiana Missio, a Provincia Austriae primum anno 1848 inchoata, a Provincia Hiberniae deinde per amplius sexaginta annos tam assiduis impigrisque curis exulta et aucta est, ut iam sui iuris fieri posse videatur. Nam et propriam habet probationis Domum Sydneyensem et quinque florentissima Collegia et octo Residentias in praecipuis Australiae praesertim Meridionalis urbibus sitas, atque etiam Seminarium Regionale Melbournense, quod Excellentissimi illius ecclesiasticae Provinciae Episcopi non ita pridem Societati commissum voluerunt.

Quapropter, vota excipientes cum ipsius Missionis tum totius Provinciae Hiberniae, quae in proxima Congregatione Provinciāli ex communi Patrum suffragio id a nobis postulavit, re diu multumque perpensa et auditis PP. Assistentibus iisque ad unum omnibus approbantibus, pro auctoritate nobis a Societatis Constitutionibus et Litteris Apostolicis collata, divino auxilio humiliter implorato, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Missionem Australiae a Provincia Hiberniae seiungimus eamque in Viceprovinciam independentem, item Australiae nuncupandam, erigimus, cum omnibus iuribus et facultatibus et officiis, quae ex Societatis Instituto Viceprovinciis independentibus competunt.

2) Territorium novae Viceprovinciae totam Australiam complectatur cum omnibus Societatis domibus eorumque bonis quae ibi nunc sunt aut in posterum erunt.

3) Ad Socios quod attinet, quotquot in Australia orti sunt et Provinciae Hiberniae sunt addicti, et praeterea quotquot ex eadem Hiberniae Provincia nunc in Australia stabili ratione versantur, eos omnes nova Viceprovincia sibi adscriptos habeat. Aliarum vero Provinciarum sodales, qui Australianae Missioni

erant applicati, eadem porro ratione Viceprovinciae Australiae applicati manent. Provincia Hiberniae autem, genuino S. P. Ignatii spiritu animata maiusque Dei obsequium tantum anhelans, se promptam declarat novam Viceprovinciam etiam in posterum per aliquot annos, validis praesertim sodalibus identidem submissis, pro viribus adiuvere.

4) Scii denique omnes, e quibus universa Hiberniae Provincia constabat, ad gratae memoriae mutique amoris testimonium, etiam peracta divisione, ordinaria pro vita functis suffragia inter se persolvant.

Hoc nostrum Decretum proximo die festo Resurrectionis Domini Nostri Iesu Christi, 5 aprilis 1931, in omnibus Hiberniae Provinciae domibus ad mensam legatur ab eoque die plenam vim obtineat. In Australia vero idem praestetur cum primum, post has litteras receptas, fieri poterit.

Quae autem a nobis, hoc ipso S. Patricii Hiberniae Apostoli ac Patroni festo die, statuta sunt, ea rata habere de caelo dignetur Dux noster supremus Christus Dominus et, intercedente Beatissima Deipara Virgine, etiam in dissitis illis regionibus Societatem suam custodiat, foveat, protegat atque defendat eamque in dies roboret ac multiplicet ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die festo S. Patricii Hiberniae Apostoli, 17 martii 1931.

L. ✠ S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

56.

5 aprilis 1931.

Normae quaedam traduntur ad executionem Decreti Sacrae Congregationis Sancti Officii de educatione sexuali et de « eugenica »; itemque normae praescribuntur de vitandis imaginibus sacris novo quodam eoque admodum improbando stilo confectis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Suprema Congregatio Sancti Officii nuper edidit Decretum, quod sine dubio iam ad manus R.^{ss} V.^{ss} pervenit, de educatione sexuali quam vocant et de theoria sic dicta « Eugenica ». Cuius Decreti executionem quamquam non dubito quin Nostri omnes ea qua par est oboedientia, quantum ab iis pendet, curaturi sint, tamen ob summum momentum quod rei inest, opportunum iudicavi aliqua animadvertere, quae Nostros iuvabunt ut ne minima quidem detur ansa suspicandi vel unum e Societate in hac re minus fideliter Sanctae Sedis mandatis obtemperavisse.

Singulari igitur modo monitos velim scriptores, professores, confessarios. Et ut a *confessariis* incipiam, hi ex ipso Decreto satis intelligent quanta in ratione agendi cum poenitentibus discretio ac moderatio servanda sit. Meminerint id quod in suo de Poenitentia tractatu Cardinalis de Lugo sapienter monet: « Ultimo advertendum est », inquit in disp. 16, n. 595, « hanc temperantiam in interrogando, potissimum desiderari in rebus turpibus et obscoenis...; tum ne forte ex eiusmodi interrogationibus poenitens male discat, quod bene ignorabat, tum etiam ne refricata memoria periculum generet novum, aut ipsemet confessarius descendendo nimis ad particularia sibi scandalum praeparet et ruinam ». Quae egregie confirmantur iis quae Codex Iuris Canonici can. 888 § 2 et Rituale Romanum tit. III c. I et Epitome nostra n. 642 § 1 monent. Quare iam regula est ab omnibus admissa: in materia luxuriae minus malum esse si deficiat integritas confessionis quam si anima periculum incurrat. Etiam utile erit confessariis legere epistolam quam P. Mutius Vitelleschi « de cautela confessariis necessaria ad puritatem conser-

vandam » scripsit (*Epistolae Selectae Praepositorum Generalium ad Superiores Societatis*, pag. 100). Iisdem, hac usus occasione, impense commendare velim ut recentibus SS. Domini Nostri Encyclicis Litteris « *Casti connubii* » diligenter studeant, id est principia ibi exposita clare intelligant, bene retineant, firmiter et constanter in animarum directione adhibeant.

Professores deinde theologiae sciant se quoque Decreto Sancti Officii obligari cum ex officio de his rebus loqui debeant. Cautissime igitur faciant. Compertum enim mihi est Sanctam Sedem velle ut professores res illas etiam ipsis clericis religiosissime proponant, eaque tantum doceant quae scitu vere necessaria sunt, et eo etiam modo qui rem tam teneram tamque difficilem deceat, ne proinde in physiologicas ingrediantur quaestiones.

Patet autem easdem normas sibi proponere debere omnes, qui in educandis pueris occupantur, v. g. Patres convictoribus praefecti.

Denique *scriptores* in primis cauti sint et sedulo evitent, quidquid Decreto minus consentaneum esse alicui videri possit. Et cum agatur de re tam gravi, velim ut in posterum omnia scripta, in quibus de hac materia tractatur, non solum libri, verum etiam articuli, censurae maxime severae subiaceant. Praeterea R. V. in sua Provincia curet investigandum, num forte eius generis scripta, quae a normis Decreti discrepent, iam edita sint; et si quid tale deprehendatur, praecipio, ut tota editio ex mercatura libraria retrahatur, simulque R.^m V.^m rogo ut me de re facta certiolem reddat. Quod si, ut evenire solet, id sine pecuniae iactura fieri nequeat, benedictionem quae promptissimam erga Sanctam Sedem oboedientiam sine dubio consequetur, damnum illud temporale large compensaturam esse omnes pro certo habeant.

Atque peropportuna mihi venit occasio R.^m V.^m attentam faciendi etiam ad aliam rem, quae etsi non proxime cohaeret cum ea de qua modo locutus sum, tamen ex eodem principio atque illa orta est, ex nimia inquam quadam facilitate placitis temporum quae nunc sunt obsecundandi. Loquor de imaginibus illis depravatis Christi Domini, Beatissimae Virginis, Sanctorum, quibus nunc passim libros et periodica ornare, vel rectius dicas foedare lubet. Sunt enim illae a vero et sano non solum artis, sed, quod multo gravius est, pietatis sensu alienissimae, et venerandae fi-

gurae distortae sunt in monstra, quae non devotionem inspirant, sed provocant ad contemptum; id vel ex eo videre licet, quod infensissimi Dei adversarii in Russia prorsus similia ad blasphemandum fidemque omnem evertendam effingunt. Nec sine dolore fateri cogor similis generis imagines etiam in scriptis, quae a Nostris eduntur, interdum inveniri. Quae sane tolerari non possunt, neque Sancta Sedes eas tolerat. Nam, ut unum exemplum afferam, cum comperisset in quadam ecclesia imagines illius generis appensas esse, eas sine mora auferri iussit. Inde iam clarum est, quid nobis hac de re sentiendum sit ac faciendum, et ideo, quo certius abusus praecaveantur, curent Superiores ut etiam imagines quibus Nostrorum libri et periodica illustrantur, deinceps censurae subsint. Quod si in posterum imagines quae non conveniunt in Nostrorum scriptis viderim, ea retrahenda curabo.

Unum, quod iam supra significavi et ad quod postremo advertere omnes velim, malum his de quibus locutus sum erroribus subest: defectus fortitudinis in spiritu perversi huius saeculi impugnando. Certum est nos debere cognoscere ideas modumque cogitandi, seu mentalitatem, quae dicitur, horum temporum; debemus ea cognoscere, ut sciamus qua ratione cum hominibus agere eosque ad veritatem pietatemque perducere possimus. At aliud profecto est mentalitatem illam novisse, aliud ei cedere. Illud faciendum, ab hoc abhorrendum, sicut regula 11 Summarii inculcat. Debemus esse, quemadmodum de Apostolis Dominus Noster dixit, « *in mundo* » sed « *non de mundo* »; debemus esse, ut idem Dominus ait, « *lux mundi* » et « *sal terrae* ». Quomodo autem lucebimus, si errorum tenebrae in nobis ipsis sint? Quomodo condiemus, si huius saeculi putredo nos ipsos invadat? Quare, ut simus vere lux mundi et sal terrae, id unum curare necesse est, ut Instituti nostri spiritus in nobis plene vigeat et praeclara maiorum nostrorum sequamur exempla. Tale enim est nostrum Institutum, tantae perfectionis, ut quisquis se eo regi ac duci sinit, a recta via aberrare non possit. Ideo, si tales erimus, quando Sancta Sedes aliquid reprehenderit, nunquam in numero illorum inveniemur, ad quos reprehensio pertinet, immo nostra agendi ratio iis quae Sancta Sedes statuerit confirmabitur et omnium oculis apparebit mira illa spiritus nostri cum Ecclesiae spiritu consensio, quae semper fuit peculiaris quaedam So-

cietatis virtus et gloria. Quantopere autem hac re commendemur clarum est; quam indecorum contra nobis sit, si cum Sancta Sedes aliquid monet, etiam nos culpam confiteri cogamur, item est manifestum.

Huic epistolae additur exemplar Decreti Sancti Officii, praeterea exemplar loci cuiusdam ex Encyclicis Litteris « *Divini illius Magistri* » de christianae iuventae educatione exscripti, et rogo R.^m V.^m ut singulis istius Provinciae sacerdotibus singulorum horum documentorum exemplaria distribuenda curet eorumque studium illis pro rei gravitate inculcet.

Commendo me ss. SS.

Romae, in festo Resurrectionis D. N. I. Ch.

5 aprilis 1931.

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

SUPREMA SACRA CONGREGATIO SANCTI OFFICII.

DECRETUM

DE « EDUCATIONE SEXUALI » ET DE « EUGENICA » (1).

In Congregatione Generali Sancti Officii habita feria IV die 18 martii 1931, propositis dubiis quae sequuntur:

I) An probari queat methodus, quam vocant, « educationis sexualis » vel etiam « initiationis sexualis »?

II) Quid sentiendum de theoria sic dicta « Eugenica », sive « positiva » sive « negativa », deque indicatis ab ea mediis ad humanam progeniem in melius provehendam, posthabitis legibus seu naturalibus seu divinis seu ecclesiasticis ad matrimonium singulorumque iura spectantibus?

E.mi ac R.mi DD. Cardinales fidei morumque integritati tuendae praepositi, re diligenti examine discussa praehabitoque Rev.morum Patrum Consultorum suffragio, respondendum decreverunt:

(1) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 118-119.

Ad I) *Negative*: et servandum omnino in educatione iuventutis methodum ab Ecclesia sanctisque viris hactenus adhibitam et a SS.mo Domino Nostro in Encyclicis Litteris « De christiana iuventae educatione » datis sub die 31 decembris 1929 commendatam. Curandam scilicet imprimis plenam, firmam, nunquam intermissam iuventae utriusque sexus religiosam institutionem; excitandam in ea angelicae virtutis aestimationem, desiderium, amorem; eique summopere inculcandum ut instet orationi; Sacramentis Poenitentiae et SS.mae Eucharistiae sit assidua; Beatam Virginem sanctae puritatis Matrem filiali devotione prosequatur eiusque protectioni totam se committat: periculosas lectiones, obscoena spectacula, improborum conversationem et quaslibet peccandi occasiones sedulo devitet.

Proinde nullo modo probari possunt quae ad novae methodi propugnationem, postremis hisce praesertim temporibus, etiam a nonnullis catholicis auctoribus, scripta sunt et in lucem edita.

Ad II) Eam esse omnino improbandam et habendam pro falsa et damnata, ut in Encyclicis Litteris de matrimonio christiano « Casti Connubii » datis sub die 31 decembris 1930.

Hanc autem E.morum Patrum resolutionem SS.mus Dominus Noster Pius divina Providentia Pp. XI sequenti feria V die 19 eiusdem mensis et anni, in solita audientia R. P. D. Adessori impertita, plane approbare et confirmare dignatus est eamque publici iuris faciendam mandavit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 21 martii 1931.

ANGELUS SUBRIZI

Supr. S. Congr. S. Officii Not.

EX LITTERIS ENCYCLICIS PII PP. XI

« Divini illius Magistri »

die 31 decembris 1929 datis (1).

DE EDUCATIONE SEXUALI.

Multo autem perniciosiores sunt illae de natura duce omnino sequenda opiniones doctrinaeve, quae in educationis humanae certam quandam ingrediuntur partem salebrarum plenam, in

(1) Cfr. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXII (1930), pp. 71-72.

eam scilicet quae ad morum integritatem et ad castimoniam pertinet. Passim enim bene multi et stulte et periculose eam tenent provehuntque educandi rationem, quae sexualis putide dicitur, cum iidem perperam sentiant, posse se, per artes mere naturales et quovis amoto religionis pietatisque praesidio, adolescentibus a voluptate et luxuria praecavere scilicet hos omnes, nullo sexus discrimine, vel publice, lubricis initiando instruendoque doctrinis, immo, quod peius est, mature occasionibus obiciendo, ut eorum animus, eiusmodi rebus — quemadmodum ipsi aiunt — assuetus, quasi ad pubertatis pericula obdurescat.

In eo autem isti homines graviter errant quod nativam humanae naturae fragilitatem non agnoscunt neque legem illam membris nostris insitam, quae, ut verbis utamur Pauli Apostoli, mentis legi repugnat (*Rom.*, VII, 23), idque praeterea temere infitiantur quod usu quotidiano didicimus, iuvenes nempe prae aliis in turpia saepius incidere non tam ob mancā mentis cognitionem quam ob infirmitatem voluntatis illecebris obnoxiae atque divinis auxiliis destitutae.

Qua de re prorsus difficili, si quidem, omnibus perpensis, adolescentem aliquem tempestive ab iis moneri oporteat, quibus Deus educandi pueros officium commisit cum gratiis opportunis coniunctum, illae profecto cautiones et artes sunt adhibendae, christianis institutoribus non ignotae, quas apte Antonianus hisce verbis describit: « Eo usque imbecillitas nostra atque in malum proclivitas misere procedit, ut, quae ad remedium peccati consilia adhibentur, ea ipsa ad peccandum fere ansam atque incitamentum praebeant. Quapropter magnopere interest, ut prudens pater si quando de lubricis istiusmodi rebus cum filio colloquatur, bene attendat, neque ad hoc deveniat ut fere sub aspectum subiiciat artes singulas quibus horrenda eiusmodi pestis tam magnam orbis partem veneno suo inficit, ne, dum libidinis ignes restinguere aggreditur, eos potius in tenerioribus puerorum animis aut sopitos suscitet aut plane incendat. Ut autem generatim loquamur, quamdiu pueri excolendi sunt, satis superque erit iis uti remediis quae castimoniam in animos inducant simulque ab iis vitia contraria prohibeant ». (SILVIO ANTONIANO, *Dell'educazione cristiana dei figliuoli*, lib. II, c. 88).

57.

21 maii 1931.

De altera « Epitomes Instituti S. I. » editione; et de quibusdam Praepositi Generalis Responsis peculiari ratione promulgandis.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum prima editio *Epitomes Instituti S. I.* penitus exhausta sit, alteram nuper typis edendam curavimus tam in charta tenuiore quam in crassiore, ut factum erat de prima editione. Utriusque autem unum mittitur exemplar ad omnes Praepositos Provinciarum ac Viceprovinciarum et Superiores Missionum, atque etiam ad Instructores tertiae probationis.

Optandum ut in posterum, quando exemplaria *Epitomes* a nobis expetentur, diserte significetur ex qua charta optentur, utrum crassiore an tenuiore; et praeterea addatur num omnia aut quaedam exemplaria telâ compacta seu « religata » (ut vulgo dicitur) esse debeant necne.

Pro iis vero qui primam habent editionem, brevissimum quoddam mittitur supplementum, in quo praecipuae referuntur additiones et variationes, in hanc alteram editionem inductae.

Curet R. V. ut iis quorum interest singulis singula huius supplementi exemplaria tradantur, non neglectis *Epitomes* exemplaribus, quae in variis Nostrorum bibliothecis asservantur.

Hanc occasionem nactus, ex mandato Patris Nostris R.^m V.^m attentam reddere velim in fasciculo « Actorum Romanorum anni 1930 » (vol. VI, fasc. III) non ita pridem misso, inter Responsa, quae Instituti declarationes continent universae Societati propositas, duo inveniri quae tunc primum per insertionem in « Acta Romana » communicata sunt, quaeque utpote universaliora, peculiari quadam ratione Nostris nota fiant oportet. Haec autem sunt: illud « de iis qui, dum emittuntur prima vota, adesse possint » (pag. 681) et illud « de intentione ad quam Litaniae Communes recitandae sint » (pag. 683). Quamquam igitur, ut alias praescriptum est (*Act. Rom.*, vol V, 1927, pag. 651), omnia huius

classis Responsa ad mensam legi debent, de his tamen duobus Responsis haec praeterea praestentur:

Ad primum quod attinet, in proxima visitatione Domus probationis R. V. de eo agat videatque utrum usus in domo vicens huius Responsi praescriptis iam sit conformis, an quaedam corrigenda sint; dubia vero si adsint ad Patrem Nostrum solvenda referantur.

Alterum autem Responsum, in vernaculam linguam translatum, etiam cum Fratribus Coadiutoribus communicetur, atque poterit cum fructu omnibus explicari.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 maii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SUPPLEMENTUM AD PRIOREM EDITIONEM EPITOMES INSTITUTI

PRAECIPUAE ADDITIONES VEL CORRECTIONES INDUCTAE IN EDITIONEM SECUNDAM (1931) (1).

1. Ad mentem ultimae Congregationis Generalis (Coll. decr. n. 8 § 3), allata sunt:

a) Recentiora quaedam Responsa Commissionis Codicis:

n. 564 § 6: « *Licentia, de qua § 2, 1°, requiritur etiam ad alienandas per modum unius plures res ecclesiasticas eiusdem personae, quae simul sumptae valorem excedant triginta millium francorum seu libellarum* » (Com. Cod., 20 iul. 1929; AAS. 1929 p. 574).

n. 653 § 2: « *Qui in domo nostra degebant ratione hospitii, educationis, infirmitatis, itemque postulantes, funerandi sunt in ecclesia paroeciali* » (Ibid. p. 573).

b) *Recentiores concessioniones S. Sedis:*

n. 363 § 2, 2°: « *Ex privilegio, nostri Scholastici possunt pro-*

(1) Typis cursivis afferuntur ea quae nova sunt.

moveri ad primam tonsuram et ordines minores post expletum philosophiae cursum; ad presbyteratum vero statim post tertium », etc. (S. C. de Rel., 8 nov. 1927, AR. 1927 p. 621).

c) Recentiores Ordinationes P. Generalis:

n. 182 § 2: « Litaniae... quae quotidie recitantur pro Ecclesiae necessitatibus » (AR. 1930 p. 683).

n. 256 § 3: « Litterarum commercium cum... Deputatis ad Congregationem Generalem aut Procuratorum, Relatoribus Vice-provinciarum vel Missionum occasione Congregationis Procuratorum. Deputatorum autem privilegium durat a die electionis donec Congregatio solvatur; Relatorum vero, donec officium Romae impleverint » (AR. 1927 p. 735).

II. n. 799 § 1, scriptum est: « Societas in septem Assistantias dividitur: . . Americae, Slavicam » (AR. 1929 p. 281).

III. n. 347, restituta sunt verba quae exciderant in prima editione: « in quattuor enuntiationes ex theologia scholastica et duas ex philosophia scholastica » (AR. 1925 p. 735).

IV. Ut res clarius vel accuratius proponeretur, sequentes loci aliquatenus correcti sunt:

n. 95 § 1, 4° translatus est ad § 2, 4°.

n. 230: « Instructori, Novitiorum Magistro (utrique solum in propria domo) ».

n. 360: « Qui ante ingressum universam philosophiam... ».

n. 567: « (hic n. 564 §§ 1, 2) ».

n. 567, 3°: deletum in parenthesi: « n. 563 §§ 1, 3 », et conservatum solum: « n. 564 §§ 1, 2 ».

n. 855, 3: « suffragia § 2, 2° et 3° praescripta ».

n. 923, 1°: « Filii autem intelliguntur tantum descendentes in primo gradu » (ceteris omissis).

58.

23 maii 1931.

De tristibus Societatis casibus in Hispania quaedam referuntur et preces petuntur.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM.

RR. PP. et FF. in XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Audistis tristes casus quibus afflicta est Ecclesia et cum ipsa Societas nuper in Hispania. Nimis vera profecto exstiterunt ea, quae ephemerides divulgaverant: spoliatas ecclesias domosque religiosas non paucas, traditas flammis aedes ipsas et templa, pulsae suis sedibus religiosis utriusque sexus, personas ornatas sacra dignitate impudenter tractatas, combustas in mediis plateis congeries rerum, vestium, imaginum sacrarum, et denique alia, quae a vobis non ignorari probe scio.

Immo in dolore, quem tantae calamitates concitaverant, fuerunt nobis magno solatio litterae multarum Provinciarum, ex Europa et etiam ex longinqua America, quibus abunde declarabatur res nostrorum Fratrum hispanorum cordi haberi, preces et sacrificia pro eis offerri, nuntia certiora de Nostris desiderari, et, dilatatis spatiis caritatis, quidquid loci et commodorum haberent a diversis domibus offerri, ad Nostros hispanos, si casus ferret, patria exsules excipiendos.

Officium duxi, RR. PP. et FF. carissimi, pro omnibus eis gratias agere simulque, relictis his quae ad alios religiosos Ordines et clerum saecularem pertinent, vobiscum communicare quanta pars in his calamitatibus Societati nostrae obtigerit. Etsi non multa sunt nuntia, at ea sunt certa omnique exaggerationis aut deturpationis labe purgata.

Matriti, in Domo professa S. F. Borgiae, initium pro Societate tam saevae stragis est factum. Die 11 maii, cum toto mane missae et reliqua ministeria habita fuissent ut aliis diebus, repente hora 11 insolens turba venit recta in nostram domum, petroleo, benzina, lignis munita, et priusquam Nostri cuiusquam auxilium obtinere possent, brevi totam ecclesiam et domum combusserunt, ut vix parietum aliqua pars remanserit: illic iacet sub ingenti congerie ruinarum ditissimum reliquiarium et corpus S. Fran-

cisci de Borgia; in cineres redacta etiam est selectissima, de rebus praecipue Societatis, Bibliotheca, quae circiter 100.000 exemplaria continebat.

Patres primum in subterraneis se abdiderunt, ut facilius inde per cuniculos aufugerent, sed undique circumventi, abrepti et male mulcati, dispersi deinde sunt; P. Praepositus, Alf. Torres, ab aliquibus iuvenibus cinctus, ductus per medias turbas est, quae eum verbis, minis et manibus etiam lacescebant.

Dum Domus Professa ita ardebat, ad Institutum Catholicum Artium et Officiorum, furore inflammata accucurrit turba: est hoc unum ex beneficentissimis Societatis pro Hispania operibus: Ingenieriae mechanicae et electricistae titulos confert (200 alumnis), maximi in propria et exteris nationibus aestimatos; praeterea nocturnis scholis operarios in similibus studiis format, numero hoc anno 600. Quo die declarata respublica est, cum omnes de persecutione essent solliciti, ex Domo Populi sponte ad eam domum communicarunt, nihil se a socialistis debere timere; probe enim eos nosse quanta nos pro operariis faceremus. Iam vero, haec etiam Domus subito taeda communistica exarsit et conflagravit. Frater quidam coadiutor et aliqui ex operariis qui illic studiis vacant, nostri amantissimi, cum contra turbam in via, custodibus militibusque praesentibus, nihil se facere posse viderent, immiserunt se in domum ipsam, et, non sine gravi periculo, restiterunt illic inflammatoribus eosque reppulerunt, et domus partem totam, quae machinis et laboratoriis est occupata, ab incendio et ruina liberaverunt.

Est extra urbem matritensem amplum Collegium Chamartín ubi magna pars nobilitatis fuerat educata: recordatae etiam sunt illius domus insania percitae turbae; cum autem illuc convolabant, voluerunt prius maximum Collegium-Novitiatum Dominarum (Damas) SS. Cordis, quod paulo ante nostrum invenerunt, incendere flammis, quod ita fecerunt, eiectis puellis et communitate in qua 80 novitiae versabantur; totum aedificium constratum humi est. Tunc ad nostrum accesserunt: opportune miserat eo ipso mane P. Rector alumnos omnes in suam quemque domum; nam ferocia inaudita irruerunt in Collegium, rapuerunt, destruxerunt quidquid voluerunt; cumque iam in eo erant ut ignem applicarent, accessit manipulus militum, qui facile omnes dispersit.

Haec sunt in Provincia Toletana damna, praeter Domum

Novitiatus Aranjuez, quam praecipiti celeritate deserere coacti sunt Nostri; Novitii et Iuniores Loyolam in Domum Nostri Parentis (Prov. Cast.) confugerunt; illic enim nunc saltem maior videbatur esse securitas.

Postquam ea quae Matriti facta fuerant, radio aliisque mediis divulgata sunt, exarsit, in Baetica praesertim seu meridionali parte Hispaniae, persecutio coenobiorum, ecclesiarum, et ipsarum domorum episcopalium, eadem omnino methodo eademque ratione ac Matriti, vix ut fieri ita potuerit sine cogitato et bene ordinato consilio.

Etiam hic habuit Societas multa dolenda: Hispali (Sevilla) Collegium flammis devastatum est et magna eius pars combusta; Residentia lapidibus impetita, sicut etiam Cordubensis Residentia. Malacae Residentia tota in cineres redacta, Collegium quod extra urbem est, exspoliatum, etsi dicitur a piscatoribus, quos congregatione attendimus, fuisse defensum; pari ratione a turba efre-nata et exlege expilatae sunt Residentiae Jerez de la Frontera et Gaditana (Cádiz).

Cum haec Gaditana Domus a turbis invaderetur, P. Superior, Raimundus Zamarripa, qui e fenestra debuit se conicere, capite vulneratus est; sed voluit Deus ut nec haec vulnera fuerint gravia nec quisquam alius, quod sciamus, fuerit hucusque graviter percussus, etsi vexationes varias, ut dixi, multi passi sunt.

In Provincia Aragoniae Residentia Luentina (Alicante) direpta est, et destructa etiam domus quae Exercitiorum dicebatur sed erat praecipue scholis dedicata, ubi pauperes filii operariorum numero 172 hoc anno educabantur. Collegium vero Valentiae situm florentissimum, raptum a plebe est, pulsus veris eius habitatoribus, et in Domum Populi dicitur convertendum. Invasit etiam ipsa plebs nostrum Gandiae Novitiatum et eiecta communitas est ab ea pretiosa S. Francisci a Borgia Domo: Novitii primo dispersi sunt et partim in Sarrianensem Domum missi, deinde vero omnes Dertusam (Tortosa) convenerunt. Oriolense Collegium ipsamque urbem deserere Nostri coacti sunt, nulla re inde detracta, prohibiti illuc regredi, per Provinciam tum dispersi.

Accidit non raro ut ipsi magistratus declarent nobis se de ordine publico nos securos reddere non posse, si quid eruperit, quod in his adiunctis idem est dicere se pro nobis nihil restituros plebi, cumque simul minae et etiam hostiles conatus et impetus

turbarum invalescant, debuerunt plures Superiores aliquas domos interim claudere aut saltem iuvenes nostros alio transferre: ita, urgente gravi periculo et magistratibus amicisque id consulentibus, iussu Superiorum dispersi sunt Tertiani Manresae, et clausa est Residentia Coruniae (Legion.); Gegione vero (Gijón) et Collegium et Residentia clausa; Philosophi Granatae (Baet.) fuerunt aliquot dies dispersi; Salmanticae (Legion.) omnes fere e Residentia et e Domo Secundae et Tertiae Probationis exierunt. Nunc iam fere in omnes has domos redierunt Nostri.

Maiores etiam fuissent hae calamitates et ruinae, nisi in multis locis amici nostri aut opere defendissent, ut Caesaraugustae (Zaragoza), aut se paratos ad omnia prius subeunda declarassent, ut Bilbai et Vallisoleti (Valladolid); non enim ipsa hispanae societatis immensa multitudo ita communistice sentit, ut in ipso persecutionis furore patefactum saepe est: unus ex Patribus in Domo Professa haec sibi accidisse narrat: cum iam turbae in ea ipsa abdita loca ubi latitabant, ingressae sunt, invenerunt decem e Nostris orantes genu flexo et Patres Fratribus absolutionem in articulo mortis dantes: attonitus eo spectaculo qui turmam ducebat, repente cruce se ipse signavit et clamavit suis: « Retro omnes, hos nemo tangat »; disputatum, reluctatum est; discesserunt omnes, tunc custodia publica opportune accessit eosque salvos eduxit.

Nolim tamen existimetis bellum hoc contra solam Societatem, aut eius praecipue nomine adhibito, fuisse concitatum: sicut nostrae domus, inflammatum fuit Collegium Fratrum Doctrinae Christianae bellissimum quidem et pauperum auxilio praecipue destinatum; statim post nostram, Residentia PP. Carmelitarum cum recentissima Ecclesia destructa est, ubi editio critica operum S. Theresiae nuper absoluta fuerat et S. Ioannis a Cruce parabatur; Patrum Salesianorum qui pro operariis tam generose laborant, Patrum Dominicanorum, Religiosarum diversorum ordinum, et maxime earum quae cum inopibus et derelictis occupantur, omnis denique vitae religiosae aut omnino ecclesiasticae domicilia, sine ullo discrimine, turbarum furiis et flammis abrepta sunt.

In sola urbe Alicante, ut referunt ephemerides, igne destructae sunt: domus PP. Salesianorum, conventus PP. Franciscanorum, Collegium Sororum Carmelitarum, paroecia Benalúa, domus nostra exercitiorum seu scholarum, conventus MM. Oblatarum; expoliatae vero Ecclesia Carmelitana, Residentia nostra, conventus

MM. Augustinianarum et MM. Capuccinarum, domus Episcopalis, Collegium MM. Societatis Mariae, MM. Iesu et Mariae, et Fratrum Maristarum.

In totam Ecclesiam furit persecutio, et contra omnes, cierum, religiosos, Nostros, sparguntur iniustissima quaeque ad odium in plebe et desiderium nostrorum bonorum inflammandum: quod ad nos attinet, nos e nostris domibus explosisse armis igneis, quod est omnino falsum, cum non sine Dei inspiratione iniunctum eis fuerit ut ne haberent quidem domi ulla arma (1), in ea autem re eos oboediisse et nos scimus et, quoties ex officio inquisitio facta est, verum est repertum; velle nos sponte exire ex Hispania, ideo ultro omnes Iesuitas hispanos Loyolam convenisse, quo, ut dixi, aliqui matritenses, domo combusta, et iuvenes nostri ex Aranjuez expulsi confugerunt; et, quia nollemus domos nostras adversariis relinquere, nos ipsos eas sponte combussisse, et alia infinita, quae essent ridicula, nisi tam perniciosa religioni forent; etiam est in ephemeridibus exteris, non sine mysteriosis reticentiis, divulgatum, haec omnia a nobis fuisse praevisa ante annos, ideoque huc translata fuisse omnia documenta secreta quae Matrity laterent: « Monumenta Historica Soc. I. » et eorum bibliothecam huc transferri viderant; sed videlicet hi sunt fructus divulgationis et calumniarum quas omnibus his annis incredibili industria et ferocia contra nos illic spargebant.

Haec sunt, RR. PP. et FF. carissimi, quae de rebus in Hispania gestis vobiscum communicare volebam: erupit etiam in ea catholica natione ille qui ubique serpit occultus et ubique se insinuat et omnes nationes pervadere contendit bolscevismus, omnis pacis, ordinis, religionis et maxime Christi eiusque sectatorum acerrimus hostis, contra quem debemus eniti et decertare omnes.

Quapropter, RR. PP. et FF. carissimi, enixe commendo orationibus et Ss. sacrificiis vestris Ecclesiae et Societatis in Hispania praesertim sortem: ascendat caritate impulsus ad caelum clamor unus totius Societatis, validus et instantissimus, quo obtineamus a Domino, ut, si fieri possit, transeat haec calamitas nec eam ulterius progredi permittat, et in omni rerum eventu illos omnes fructus concedere nobis dignetur, quos ex persecutionibus et

(1) Cfr. infra pp. 880-881.

tribulatione cupit et solet obtinere divina misericordia et sapientia.

Me etiam SS. SS. et OO. vestris commendo.

Romae, die 23 maii 1931.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

59.

2 iunii 1931.

Iterum de Nostris in Hispania quaedam narrantur.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM.

RR. PP. ET FF. IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Pro caritate, qua omnes coniungimur, existimavi non fore vobis ingratum audire, quemadmodum se habeant res Nostrorum in Hispania, quas vestris orationibus ante aliquot dies commendabam.

Aliqua vix quidquam ex eo tempore profecerunt, alia vero, Dei auxilio et bonorum omnium precibus, in meliorem aliquam sortem inclinare visa sunt; atque illud in dies clarius constat, quod vobis scripseram, ipsum populum hispanum et alienum fuisse et aversum manere ab hac irreligiosa persecutione; opus eam adventitiorum bolscevistarum esse, qui immani pecuniae viditati, summo secreto instructi, tempora, domos, modum, limites, media omnia definita habebant, et uno consilio, subito in impetratos irruerunt. Nam ubi tempus ullum ad consistendum et repugnandum fuit, acriter sumus ab amicis defensi; nisi quando adiecta est debilitas alicuius localis magistratus, velut Malacae, ubi in carcerem coniecti sunt sodales aliquot mariani ad coetum directivum pertinentes.

Gegione quidem (Gijón), etsi prope adsunt nonnulli e Nostris, nec Residentia nec Collegium aperiri iterum potuerunt, cum in eo municipio ardeat vel maxime furor in nos, unde, ut scitis,

et petitio ad gubernium et invitatio ad reliqua municipia pro Nostrorum expulsiōe petenda prodierunt; nec Coruniae Residentiam habitari aestimatum est opportunum adhuc, etiam postquam eius claves nobis redditae sunt: reliquae domus Provinciae Legionensis, docendi et ministeria exercendi labores redintegrarunt.

Manresae Tertiatus dispertitus perseverat, Gandiae Novitiatus, clausa domo, in Dertosanam (Tortosa) Exercitiorum Domum translatus est, mox Verolam profecturus. Tirocinium Aranjuez ab aliquibus Patribus et FF. Coadiutoribus incolitur, missis novitiis et iunioribus in S. P. Ignatii Domum Loyolaeam eiusque villam Guetariam.

In Matritensibus incendiis perierunt Patris Zachariae García Villada thesauri litterarii de Palaeographia, de Historia Ecclesiastica Hispana praeter tria prima volumina, de SS. Patribus Hispanis ad *Corpus Vindobonense* collecta opera, interque ea duo tractatus inediti S. Isidori et commentarius in Cantica ex saeculo IV. — Ex *Monum. Histor. S. I.* combusta etiam sunt quaecumque ab anno 1914 fuerant typis impressa: *Lainii Mon.*, vol. 1-8; *Polanci Compl.* vol. 1 et 2; *Bobadillae*; *Fabri*; *Ignat. Mon.*, ser. IV, vol. 2; *Ribaden.*, vol. 1 et 2; *Quadrimestres Litterae*, vol. 5 et 6.

Magna est strages facta et maior est periculorum timor in Baetica Provincia, ubi Resid. Granatensis exspoliata fuit, etsi eius tamen bibliothecam a sodali quodam in mediis turbis vociferante liberatam fuisse est compertum; Almeriae et Cordubae exercent interdum ministeria PP. nostri, qui tamen noctu secedunt in alienas domos; Gaditana, Malacitana, Jerezana nondum possunt in consueta ministeria incumbere. Etiam a communitatis maxima parte relictæ sunt Domus Novitiatus Puerto de Sta. María et Philosophatus Granatensis, iuvenibus aut dispersis interim aut in regiones Provinciae Castellanae missis; in his enim, Dei favore et populi auxilio, nihil accidit perturbationis, praeter id quod in tota natione praeparatio ad omnem necopinatum eventum ferre secum necessario debet.

Sed inter tanta mala, Dei bonitas, quae nimium nos affligi non permittit, reliquit nobis solatii nonnulla argumenta: Corpus S. Francisci de Borgia sub ruinis Domus Professae Matritensis repertum est a flammis intactum (1); archivum eiusdem Provin-

(1) V. tamen recentiores et accuratiores nuntios, infra, pag. 861.

ciae Toletanae aliquot ante diebus fuerat in tuto collocatum; Collegium Hispalense (Sevilla) post incendium reparari potuit et habitari, Malacitanum vero, ut suspicabamur, a piscatoribus 100 circumventum fuit, qui ingruentes communistas repulerunt; ob pericula tamen pueri ex hoc victorio a parentibus domum revocati sunt. Similis fuerat Iunioratus Verolensis (Prov. Arag.) a rusticis generosa protectio, qui se ad pugnam, si casus incideret, paraverant.

Maxime vero resplenduit hac occasione bonorum omnium in Hispania erga Societatem significatio amoris et fidelitatis. Gratae, eo ipso die quo respublica erecta est, plus 150 familiae suas domos ad excipiendos Nostros et omne periculum pro eis et cum eis subeundum obtulerunt; ea ipsa et multae aliae urbes abdidit et sustentavit Nostros, tribus, quattuor, quinque diebus, velut Barcinone, ubi ex solo Collegio Maximo Sarrianensi 230 exire debuerant; favore vero et auxilio prosequerentur nos non magnae urbes tantum, sed etiam paguli parvi, ut hi qui Carriorem circumstant, etiam si qui ante minus nos revereri videbantur, ut aliqui ex Oniensi Collegio vicinis.

In regione vero Vasca legistis in ephemeridibus quanta cum alacritate Ecclesiae iura defendenda susceperint illi S. Ignatii et S. F. Xaverii contribules, Congregationes Marianae praesertim quae illic maxime florent, et audistis minas in Domos Populi et in viros, qui cum deberent incendia non vitarent, coniectas si vel unus conventus in tota regione inflammaretur; ad Domum S. P. Loyolaeam quod attinet, proponebant duo illa oppida vicina, Azpeitia et Azcoitia, quae de S. Ignatii patria inter se semper decertant, ut, si quid accideret, communitatis media pars primum, altera secundum oppidum adiret, Domus vero a viris utriusque alternis diebus occuparetur, qui multa se facturos iurabant priusquam ea Domus aut flammis aut religionis hostibus traderetur. Singulari etiam fidelitate nos persecuti sunt alumni utriusque nostrae Universitatis Bilbaensis.

Navarri autem cum viderunt suum Pampilonense municipium petitioni Gegionensi suffragatum fuisse pro expellenda Societate, ira exarserunt et inter alia multa subscriptiones per urbem comparare constituerunt, pro Societatis conservatione.

Vallisoleti etiam disceptatum est in concilio de ea re, cumque fere totum sit reipublicae addictum, soli duo pro expulsionem steterunt; maior fuit contentio Tarracone, ubi contra plures ad-

versarios decertandum amicis nostris fuit: tandem vicerunt hi (16), adversariis deiectis (11).

Barcinone ante alias urbes de hac Gegionensi petitione disputatum est, et post audacissimam et nobilissimam aliquorum catholicorum defensionem, expulsionem petendam decretum: quae res adeo maximae et praecipuae urbis parti displicuit, ut generalem indignationem provocaverit: primum in ephemeridibus, quarum multae, etiam catholicis rebus non nimis addictae, ob solam rei dignitatem et ob scientiae et altioris educationis studium, enumeratis nostris operibus in Hispania et nationibus exteris, ponderatis etiam his quae nuper in *Memorabilibus* de nostris in America Collegiis scriptum fuerat (1), commemoratis his quae in Expositione universali Missionum ante aliquot menses viderant, defenderunt nos acerrime et solidissime, quemadmodum certo non sperabant ii qui praelium hoc contra nostram Societatem commovebant.

Exemus. Episcopus Barcinonensis dedit ad Praesidem Gubernii litteras, quibus contra urbani concilii decretum gravissime reclamabat; millena confluebant telegrammata et litterae in caput regionis catalaunicae et gubernatorem civilem; coetus directivus Actionis Catholicae, multitudo magna matronarum Barcinonensium, Matritensium et multi alii coram steterunt magistratibus, et decreto repugnarunt.

Digna est quae hic referatur protestatio ab Illmo. Episcopo Vicensi (Vich) ad Praesidem Gubernii data: «interpres factus sensuum quos plerique omnes dioecesani mei (numero 211,000 catholicorum) foveant in hac dioecesi Vicensi, Barcinone, ubi nata Societas Iesu est, rogo Excellentiam Tuam ut tamquam Machiavellicam aestimes suppressionem Societatis Iesu, immo hanc protegas ob insignia eius merita scientifica et saeculares radices in sancto Manresano specu iactas». Coetus vero operis Exercitiorum Paroecialium, qui, ait, «sine arrogantiae labe plus 24,000 catalaunicos, qui Exercitia prorsus clausa fecerunt, se repraesentare gloriatur», litteras etiam misit ad Generalitatis Catalaunicae praesidem, Maciá, pro nostra Societate, tum ob alias causas, tum «in iustitiae defensionem, quae damnari quemquam indicta causa vetat; Nos, cives catalaunici, profiteamur nosmetipsos filios spirituales Ignatii de Loyola, eximii Societatis Iesu fundatoris, cuius doctrina et opera adeo nostrae culturae eleva-

(1) *Memorab. S. I.*, vol. IV, 1931, fasc. I, pp. 37-57.

tionem promoverunt »; similia ad Praesidem Gubernii totius reipublicae sunt missa.

Mirabilis etiam fuit Collegii Parochorum Bārcinonensis declaratio die sacro Pentecostes «ad omnes fideles et etiam ad indifferentes et incredulos» in multis ephemeridibus edita: «et proprio nomine et sensa referentes totius dioecesani cleri, publice et sollemniter protestamur, inquit, clerum saecularem adhaerere animo et quidem magno amore et dilectione, omnibus Ordinibus et Institutis religiosorum, qui in nostra regione versantur, et singulariter Societati Iesu, tot minis et persecutionibus nunc temporis vexatae a sēctariis et impiis viris qui periodicis, contionibus, spectaculis et etiam municipalibus consistoriis, indignissima quaeque propagant contra eam, adhibitis iniuriis, calumniis, caricatura, pelliculis, ad omnium religiosorum et dignitatem conculcandam et vitam difficultatibus innumeris opprimendam». Quod si haec sunt pulchre dicta et solatii plena, dulciora sunt quae tamquam fundamenta huius suscepti consilii enumerant, ubi «amamos y estimamos a los religiosos» repetunt pluries, quia precum opem, directionem spiritualem, iuvamen in ministerio sacerdotali, auxilium in Ecclesiae defensionem ab eis et suscepisse fatentur et suscipere velle testantur.

Institutum Catholicum Artium et Industriadum Matritense, combusta bibliotheca et Residentia Patrum, scholas tamen inire potuit, idque non permittente solum sed rogante ipso gubernio reipublicae. Rettulerant ad eius Praesidem gravissime nostri alumni et exalumni, qui ei exponebant tria: de vandalicis factis se acerrime antestari et reclamare, Societatis Iesu magistris se omni animi affectione adhaerere, rogare ut ordo publicus et defensio domus firmissima redderetur. Haec postulabant hi, qui scholae mediae mille exalumnos et 500 alumnos, qui ingeniarios 200 iam emeritos et alios 200 studentes, qui 5000 operarios antiquos alumnos, et 600 hodiernos scholares nocturnos repraesentabant.

Vanum tamen esset, RR. PP. et FF. carissimi, spem de futuris eventibus in re ulla humana ponere; immo haec ipsa omnia ostendunt perstare pericula etiamnum; et cum communistarum tanta sit vis et industria et audacia, tanta pecunia ut ex ephemeridibus exteris constet plus 2,000,000 librarum sterlinarum paucis illis diebus fuisse expensa, nunc autem propagatio sit etiam maior ob maiorem mercatus communicationem, nemo non videt

incertam esse omnem futurorum sortem, quae sola Dei providentia regi potest et precibus omnium commendanda diligenter est.

Reliquam etiam Societatem vestris SS. SS. et OO. commendo.

Romae die 2 iunii 1931.

Omnium vestrum
Servus in Domino,

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

60.

12 iunii 1931.

Normae quaedam traduntur de modo quo Professores nostri transigere debeant vacationes aestivas.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Haud raro ad me perferuntur querelae de nimiis laboribus apostolicis praesertim tempore vacationum nostris Professoribus aut impositis aut saltem permissis: quo fit, ut hi non modo animi corporisque quietem ad vires reficiendas tam necessariam non habeant, sed plerumque post vacationes ad docendi munus defatigati et minus alacres redeant quam cum sub finem anni scholastici illud intermiserant.

Quapropter, aestivis feriis iam iam adventantibus, has quae sequuntur normas in mentem redigere easque impensius urgere meum esse duco:

1) Et primo quidem firmum omnino sit Professores non minus quam Scholasticos apta ab arduo totius anni labore relaxatione prorsus indigere, ut mentis corporisque robur reficiant confirmentque: quod quidem tempus necessariae quieti tributum, non modo non deperditum haberi debet, sed cum ipsis Professoribus tum Provinciis et Societati valde utile, siquidem suum quisque officium dein et melius et diutius ad maius Dei obsequium adimplere poterit.

2) Huic autem quieti et relaxationi, cum de Professoribus

agitur, minime officit moderatus quidam labor in ministeria ad bonum animarum impensus, qui, dum per ipsam occupationum mutationem animum recreat, apostolicum simul Nostrorum zelum secundum vocationem nostram fovendum iuvat, atque etiam Sacerdotibus nostris opportunam praebet occasionem praesentes animarum necessitates cognoscendi; quod quantum Nostrorum quoque Professoribus utile sit futurum, facile quisque videt. — Sed huic apostolico labori minima tantum vacationum pars* tribuenda est, atque tunc etiam debita moderatio servetur oportet, ut finis, quem dixi, obtineatur: Exercitia semel aut bis tradere vel nonnullas conciones habere, et confessiones identidem audire, satis esto.

3) Reliquum feriarum tempus tranquillo sed serio labori scientifico dicandum erit: ac primum quidem in futuras scholas parandas, si opus sit, maxime a iunioribus Professoribus; deinde in alias, pro cuiusque indole ac talento atque pro officio cuique assignato, scientificas investigationes peragendas et vulgandas perutiliter impendetur. — Quod si in hunc finem quaedam itinera ad bibliothecas et archiva perlustranda necessaria videantur, ne dubitent Provinciales id permittere et Professores, quantum possunt, iuvare.

Si vacationes hac ratione revera transigentur, plurimum conducent ad eximios Professores efformandos, qui scientias sive sacras sive etiam profanas secundum gloriosas Societatis traditiones mire promoveant, quique Ecclesiae insignem afferant opem et magnam pariant laudem ad maiorem Dei gloriam.

Curent igitur Provinciarum Praepositi ut hae normae ab omnibus et ubique sedulo serventur. Caveant diligenter ne ipsi vel Superiores locales, de bono futuro eoque longe maiore minus solliciti, nimis se abripi sinant intempestivo studio praesentibus dumtaxat necessitatibus occurrendi, quod esset habere zelum sed non secundum scientiam; quin potius magnum S. P. Ignatii animum imitari studeant, qui maiora semper ad Dei servitium prospiciens ac providens, alte persuasum habebat multo plus ad Ecclesiae bonum paucos viros vere eminentes conducere posse, quam mediocrium turbam.

Equidem scio interdum ipsos Professores feriarum tempore ministeriis apostolicis nimis se dedere velle idque a Superio-

ribus sponte petere. Sed etiam tunc Superiorum est immoderatum hunc zelum temperare iisque in memoriam redigere primum maximumque Professorum esse officium, ut doctiores in dies in sua scientia evadant aptioresque fiant, qui Societati atque Ecclesiae universae utilius serviant.

Haec autem omnia, quamquam primo et praecipue de Professoribus Institutorum superiorum dicta sunt (inter quos perfecto omnes Nostrorum philosophiae et theologiae Scholasticatum Professores annumerentur oportet), servata tamen proportionem, aliis quoque Nostris docendi munere in quibusvis scholis mediis quae nuncupantur fungentibus applicanda intelligantur, eosque omnes paterna Provincialium aliorumque Superiorum cura secundum has normas regere ne omittant. — Idem fere de maiorumstrarum ephemeridum Scriptoribus dicendum est.

Ad Scholasticos vero quod attinet, vehementer commendo, ut quae anno superiore litteris die 30 iunii datis, R.^{ae} V.^{ae} aliisque Superioribus in memoriam redegi (cfr. *Acta Romana*, vol. VI, 1930, pp. 591-593), ea fortiter et fideliter serventur; idque eo magis urgendum esse videtur, quod audio alicubi in huiusmodi intempestivis ministeriis Patribus Scholasticis permittendis etiam nunc discretionis mensuram negligi atque excedi.

Hanc nactus occasionem, R.^{ae} V.^{ae} in memoriam redigo, ut Biennistas e sua Provincia in ecclesiasticis disciplinis rite excolendos Romam mittere velit; usque adhuc enim ex perpauca omnino Provinciis veniunt Biennistae, et fere semper ex iisdem regionibus. Iamvero, in omnibus Societatis Provinciis habeantur oportet aliqui Patres (quo plures eo melius) disciplinarum ecclesiasticarum eximie periti, v. gr. iuris canonici, qui et Nostros Scholasticos aliosve clericos egregie doceant et ab externis quoque pluris fiant ac tute consulantur; qui quidem docti viri non modo in Scholasticatibus, sed etiam in maioribus Residentiis, Ecclesiae utilissimam et Societati maxime honorificam operam praestarent, cum contra haud raro nunc mecum conquerantur Episcopi huiusmodi homines vel in maximis urbibus apud nos vix aut ne vix quidem inveniri.

Accedit quod, post Constitutionem Apostolicam de gradibus academicis in disciplinis ecclesiasticis, quae mox vulganda dici-

tur (1), si facultatem conferendi gradus in Nostrorum Collegiis Maximis retinere velimus (quod decet prorsus), necesse omnino erit plures habere Professores eosque Magisterii diplomate donatos.

Nec debent Provinciarum Praepositi oblivioni dare ex omnibus Provinciis seligendos esse Professores pro Institutis Superioribus Pontificiis Societati commissis, secundum decreta Congregationis Generalis (2) et Sanctae Sedis voluntatem. Quod si gravissimum mihi incumbit onus optimos quosque quaerendi Professores pro his Institutis, non minus grave officium incumbit Provincialibus, ut me adiuvent, parando huiusmodi Professores et, cum opus erit, eos liberaliter cedendo. Novi antiquissimum quendam ac venerandum Ordinem non ita pridem hanc iniisse deliberationem, ut Professores omnes prius Romae solide instituantur, deinde in proprias regiones remittantur, et post decem demum annos in docendi munere cum laude transactos Romam revocentur ad superiora ecclesiastica Instituta iam comprobatae suae doctrinae fama illustranda.

Maius igitur divinum obsequium unice prae oculis habentes, nullis sacrificiis parcamus, ut in Societate numerum virorum vere eminentium in dies augeatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo SS. Cordis Iesu, 12 iunii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Cfr. infra, pp. 845-847.

(2) Cfr. *Collect. Decr.* d. 138; *Epit.* n. 395.

61.

16 iulii 1931.

Nostrorum precibus commendatur Congregatio ordinaria Sacrorum Rituum de titulo Doctoris Ecclesiae S. Roberto Bellarmino decernendo.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum die 4 proximi mensis augusti habenda sit Sacra Rituum Congregatio *ordinaria*, in qua ex aperta Summi Pontificis voluntate agetur de titulo Doctoris Ecclesiae universalis Sancto Roberto Bellarmino decernendo, optatum huius Congregationis exitum omnium Nostrorum precibus R. V. commendare velit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 iulii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

62.

31 iulii 1931.

Instructio de usu « Radii » in nostris domibus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum a variis Provinciis crebriores ad me perferantur petitiones, ut largior quam usque adhuc in nostris domibus usus « Radii » concedatur, rem denuo cum Patribus Assistentibus attente perpendendam duxi, habitis etiam ante oculos iis, quae sive pro sive contra ex variis regionibus ad nos relata sunt.

Itaque, omnibus mature consideratis, iisdem Patribus Assistentibus mecum consentientibus, haec quae sequuntur statuenda censeo.

1) Praeposito Provinciali facultas tribuitur permittendi ut in iis domibus, ubi id necessarium esse vel saltem valde convenire videbitur, « Radii » apparatus instruatur, praeter illum qui in schola physices forte iam habeatur: unus tamen tantummodo et in loco quodam communi, nunquam vero in cubiculis vel officiis sive Superiorum sive subditorum: multoque minus unquam permittendum est ut quis proprium mobilem apparatus habeat, quem secum ferre possit. — Si in maioribus quibusdam domibus aut peculiares ob causas, v. gr. in Domibus Scriptorum, plures « Radii » apparatus habere opportunum videbitur, ad Generalem per Provincialem in singulis casibus recurrendum erit.

2) Ad usum quod attinet, ubique moderatus admodum et sub constanti Superiorum vigilantia sit oportet. — Distinguendum praeterea est inter Collegia externorum aliaque Opera pro externis et Nostrorum communitates: illis enim, praeter quae ad instructionem pertinent, etiam quae ad honestam recreationem conducunt permitti possunt; raro tamen et debita cum moderatione, ne studio noceat; atque etiam caute, quia accidit ut in huiusmodi recreationes inserantur quaedam quae minus decent, ne plus dicam. Pro Nostris vero, quovis recreationis usu (etiam « altioris ordinis » quem dicunt aut « concentus classici ») prorsus et ubique semper excluso, « Radii » apparatus adhiberi non poterunt nisi ad usus scientificos et ad Nostrorum institutionem, ad notitias utiles habendas aut ad proprium officium (v. gr. Procuratorum, Scriptorum) melius adimplendum convenientes, secundum normas a Superioribus determinandas. — Huius igitur « Radii » usus frequentia, ut patet, non eadem erit pro variis his nostris domibus: saepius v. gr. permitti poterit in Domibus Scriptorum, rarius in Seminariis Nostrorum, rarissime autem pro Scholasticis, etiam vacationum tempore.

3) In Seminariis sive Pontificiis sive Episcopalibus Societati commissis nihil huiusmodi fiat, nisi de explicita competentis auctoritatis ecclesiasticae licentia scripto impetrata.

4) Ut patet, permitti potest, secundum tamen normas ab ecclesiasticis cuiusque regionis auctoritatibus datas aut dandas, orationum vel apologeticarum conferentiarum per « Radium » transmissio, ut iam magno cum fructu multis locis, etiam a Nostris, fieri coeptum est.

Omnes equidem tam Provinciarum Praepositos quam Superiores locales enixe rogo, ut has normas et praescripta stricte applicent stricteque interpretentur; si quos autem abusus iam nunc alicubi deprehendant eos statim auferant. Provinciales vero, annuae domorum visitationis tempore, de tota hac re deque fidei huius instructionis executione diligenter inquirant et distincte ad me referant. Magnum enim, nisi valde cauti simus, adest periculum, ne per hanc ianuam mundanus spiritus, qui tam callide quovis modo sese insinuat, etiam nostras communitates invadat nosque mundano pulvere sordescere faciat; nos, inquam, qui de hoc mundo nullatenus esse debemus.

Neque nos fallat apparens quaedam utilitas, quae ex largiore novi huius inventi usu profluere videtur. Ubi vera et solida utilitas, sin minus necessitas, adsit, iam per hanc ipsam meam epistolam provisum est; sed plerumque nimis facile quis utilitatem sibi invenire videtur, ubi mera habetur oblectatio. Ceterum gravissimum, quod supra dixi, mundani spiritus sese insinuantis periculum huiusmodi est, ut ad illud avertendum etiam utilitatem quamdam posthabere prudentissimum profecto dicendum sit consilium.

Causantur quidam oportere, secundum vocationis nostrae spiritum, nostrae aetatis vitam vivere, non intra antiquorum saeculorum caliginem nos abdere; et vera dicunt, in quantum Societas, secundum Apostolum (1), semper curavit et curat omnibus omnia fieri ut omnes Christo lucrifaciat et omnibus novis inventis uti non cunctatur ad regnum Christi propagandum. At nos debemus, secundum eundem Apostolum (2), non mundo consentire, sed mundum ad Deum trahere, non saeculares imitari, sed eos ad altiores cogitationes per nostra exempla et verba invitare.

Cum olim Summus Pontifex mecum de hac re colloqui dignaretur, significavi quosdam usum frequentiore « Radii » etiam a sacerdotibus et religiosis excusare exemplo saecularium. Beatissimus autem Pater gravi admodum voce ad haec respondit: « Quidquid faciunt saeculares, meminerimus nos sacerdotes esse sal terrae; quod si sal evanuerit, in quo salietur? ».

Tales nos vult peculiari prorsus ratione Institutum nostrum: «Homines mundo crucifixos, quibus mundus ipse sit crucifixus» (3).

(1) Cfr. *I Cor.*, ix, 19-23.

(2) Cfr. *Rom.*, xii, 2.

(3) *Summa et scopusstrarum Constitutionum.*

Iam nimiae, proh dolor, etiam a quibusdam Nostris, quaeruntur mundanae recreationes in legendis levioribus periodicis, ephemeridibus, libris, in spectaculis (non inhonestis utique) sine vera necessitate adeundis, in concentibus musicis etiam mollioribus studiose audiendis, in variis neque necessariis oblectamentis usurpandis, quae et nervorum excitationem acuunt et aggravant, et animi quietem pessumdant; quibus omnibus rebus debiliorem in dies spiritum nostrum fieri magno cum dolore conspiciamus. Quantum vero pretiosissimi temporis per haec futilia et inania teritur, quo ad gloriam Dei impensius promovendum, ad nostram perfectionem operandam, ad animas salvandas unice uti debebamus! Quod si ad talia quaeritanda ne tempori quidem pietatis exercitiis assignato parceretur, certa tunc et maxime lugenda ruina immineret.

Cum igitur vocatio nostra tantopere nobis cordi sit, non modo huius mundi impietatem, sed omnia quoque « saecularia desideria » abnegemus oportet, ut « iuste, pie, et sobrie vivamus in hoc saeculo » (1), primorum nostrorum Patrum austeritatem aemulantes qui sane Instituti nostri spiritum bene noverant, immo eiusdem spiritus primitias ab ipso S. P. Ignatii corde hause- rant, et tot tantaque ad maiorem Dei gloriam et ad Ecclesiae Catholicae bonum sunt aggressi, neque tamen unquam opinati sunt mundanis oblectamentis sibi opus fuisse, ut aptiores fierent operarii in vinea Domini atque efficacius regnum Christi propagare possent; quod quidem etiam nos unice ante oculos habere debemus, et secundum hunc finem omnia nostra perpendere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. P. Ignatii, 31 Iulii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Tit.*, II, 12.

63.

31 iulii 1931.

Petuntur schemata ad conficiendum « Statutum cum Ratione Studiorum » pro Collegiis Nostrorum secundum Constitutionem Apostolicam « Deus scientiarum Dominus ».

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM

in quibus habentur Collegia Nostrorum philosophica vel theologica.

REVERENDE IN X.TO PATER:

P. XTI.

Cum Societas nostra ad hoc potissimum sit instituta, « ut ad fidei defensionem et propagationem... intendat » (1), cumque operarios ad id quam maxime idoneos Ecclesiae parare debeat, omnino necesse est, ut Scholasticis nostris aliisque adolescentibus qui scholas nostras frequentant, ea parentur et praestentur, quae Ecclesia secundum diversas temporum necessitates ad solidam formationem et fructuosum pro animabus laborem necessaria esse statuit.

Quare postquam Summus Pontifex Constitutione Apostolica «Deus scientiarum Dominus» (2) aetatis nostrae exigentiis sapientissime providit et de assequendis gradibus academicis quae in tot muneribus ecclesiasticis et officiis requiruntur, novas normas edixit, etiam pro Collegiis nostris, ubi philosophia vel theologia traditur, quamprimum eae leges determinandae erunt, quibus studia nostra novae legislationi accommodentur et ita ordinentur, ut Scholastici nostri alique qui Collegia nostra frequentant, etiam gradus academicos in philosophia et theologia consequi possint: siquidem, consentientibus mecum omnibus PP. Assistentibus, id prorsus decet atque etiam necesse est, ne sacrae disciplinae apud nos minoris fieri videantur, nosque impares reddamus ad eas ubique docendas.

Ideo « Statutum cum Ratione Studiorum » quod S. Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus proponendum erit (3), opportune praeparari debet et a Commissione in Urbe ap-

(1) IULIUS III, Const. Apost. «*Exposcit debitum*» d. 21 iul. 1550.

(2) V. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 241 sqq.

(3) Cfr. *Ordinationes* art. 1 et 3: *ibid.*, pag. 264.

posite instituenda mox conficiendum erit. Quod « Statutum » ut respondeat exigentiis variarum regionum et fructum capiat ex experientiis in nostris Collegiis iam factis, utile visum est a singulis Collegiis exquirere schema aliquod huiusmodi « *Statuti cum Ratione Studiorum* ».

In conficiendo autem hoc schemate accurate observentur « Normae » quae in Appendice II Ordinationum Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus (1) exhibentur quaeque ipsis Articulis Constitutionis Apostolicae et Ordinationum explicantur.

Velit igitur R. V. sine mora quam aptissimos Patres ad conficiendum hoc schema « Statutorum » designare atque curare ut schema ante finem Octobris ad nos mittatur.

Interea vero, iam nunc Praepositos Provinciales attentos reddere velim, ad illius Constitutionis Apostolicae executionem, non modo in Universitate Gregoriana aliisque Pontificiis Institutis nobis commissis, sed etiam in omnibus illis Nostrorum Collegiis, deinceps Lectorum numerum haud parum esse augendum; ideoque tempestive novos Professores parandos esse. Videat igitur R. V., habitis etiam ante oculos iis quae meis litteris die 12 iunii datis commemorabam (2), num hoc ipso anno aliquot alios iuniores Patres praeter iam designatos ad biennium mittere possit; itemque curet ut, ad normam n. 295 § 1 Epitomes, optimi quidam Scholastici, qui maiorem sui spem faciant, si fieri potest hoc anno statim post philosophiam theologiae applicentur, quo citius aptiusque dein sacris disciplinis totos se dedant.

Non me latet haec omnia sine sacrificio praestari non posse. Sed non dubito quin R. V. Nostrique omnes, secundum S. P. Ignatii spiritum, bono minori et particulari universale maiusque bonum generose sint praelaturi. Ceterum huiusmodi sacrificia praesentia in magnum singularum Provinciarum commodum convertentur, et potissimum in maius Dei obsequium maiusque Societatis bonum, quod omnibus cordi esse debet: siquidem Societatis semper

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII (1931), pp. 283 sq.

(2) V. supra, pp. 839-840.

fuit eritque purissima gloria sacras disciplinas impense colere ac tutissime, ad Sanctae Ecclesiae mentem, sapienterque docere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. P. Ignatii,

31 iulii 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in X.to

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

64.

1 augusti 1931.

Novum periodicum « Archivum historicum S. I. » nuntiatur et commendatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iussu Patris Nostri R.^{ac} V.^{ac} mitto ad notitiam litteras et normas novi periodici de historia Societatis, quas P. Petrus Leturia (1), eiusdem periodici moderator renunciatus, ipso Patre Nostro mandante, cum novi periodici collaboratoribus ex omnibus Provinciis selectis nuper communicavit. Ex Provincia R.^{ac} V.^{ac} haec documenta acceperunt Patres quorum nomina infra apponuntur (2).

Vehemens suum desiderium ut novum periodicum, Societati adeo necessarium, in his aliisque collaboratoribus plenam et constantem cooperationem inveniatur, iam Pater Noster verbis autographis pro singulis Patribus epistolae illi additis patefecit. Vult tamen idipsum praesentibus his litteris R.^{ac} V.^{ac} significare atque iterum inculcare, quo commendatio illa etiam apud R.^m V.^m efficacior et fructuosior evadat.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, 1 augusti 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) E Prov. Castellana.

(2) Pro singulis fere Provinciis aliquot huiusmodi collaboratores designati sunt, sed longus illorum nominum catalogus non est cur hic retexatur.

I.

AD QUOSDAM SELECTOS PATRES
FUTURI PERIODICI COLLABORATORES DESIGNATOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iam R.^{ss} V.^{ss} sine dubio notum est consilium illud de novo periodico scientifico circa Historiam Societatis instituendo, quod A. R. P. N. Generalis die 11 februarii 1930 cum Societate communicavit, quodque etiam in prima ad PP. Procuratores adhortatione aperte commemoravit (1). Ut novae huius ephemeridis editio iam proximo mense ianuario incipi possit — ut nunc a Patre Nostro determinatum est — peculiarem quemdam ipse Romae constituit coetum ex PP. Petro Tacchi Venturi (praeside), Iosepho de Guibert, Francisco Pelster, Roberto Leiber et Petro Leturia (a secretis) constantem, atque me ad executionem novi operis moderatorem designavit. Quale ab hoc coetu elaboratum sit novi periodici veluti programma generale R.^{ss} V.^{ss} ex adiuncto folio patebit (2).

Nunc vero, cum novum periodicum scientia et experientia R.^{ss} V.^{ss} plane indigeat, ex mandato A. R. P. N. Generalis a R. V. petere audeo:

1) Num R. V. iam ad *primum fasciculum*, mense proximo ianuario edendum, paratum habeat vel documentum aliquod ineditum imprimendum, vel studium aliquod elaboratum, vel notam aut nuncium scientificum breviorum, vel recensionem alicuius libri de Historia Societatis; et quatenus illa in concreto sint.

2) Qualem in posterum R. V. ad novum periodicum stabilem cooperationem praestare possit.

R. V. profecto perspicit quantum urgeat ut ipsius responsionem ad haec quam primum prae manibus habeam, cum ipse hoc munus proximis tantum diebus acceperim et primus fasciculus iam proximo mense ianuario 1932, ut dixi, in lucem sit edendus.

SS. SS. me vehementer commendo.

Romae, 27 iulii 1931.

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

PETRUS LETURIA, S. I.

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 577 sqq., 602 sqq.

(2) V. pag. seq.

II.

SCHEMA NORMARUM GENERALIUM
PRO NOVO PERIODICO DE HISTORIA SOCIETATIS.

1. Periodicum habebit characterem stricte scientificum; id est, neque merae divulgationis (de qua aliae ephemerides in diversis Provinciis curant), neque formae polemicae, quae ab hac nova publicatione prorsus abesse debet. Etiam tum cum Societas ab iniustis aggressionibus in campo scientifico tuenda erit, expositio obiectiva et serena fontium, exclusis penitus formis polemicis, evadet omnium optima defensio. Character scientificus elucere etiam debebit in universalitate et momento thematum tractandorum.

2. Materia periodici erit, non doctrina Societatis (quam aliae ephemerides proponunt et illustant), sed eius integra Historia, maxime Instituti, Asceticae, nostrarum Missionum apud infideles, nostrorum Scriptorum cuiuscunque generis etc.: idque tam de antiqua quam de restituta Societate. In studiis et documentis tamen ne tractentur generatim tempora recentiora, sed tantum illa quae finem pontificatus Gregorii XVI (1846) circiter vel mortem A. R. P. Roothaan (1853) non excedant.

3. In dispositione interna uniuscuiusque fasciculi omnia in quatuor partes distribuentur: 1) Fontes seu documenta inedita, 2) Articuli elaborati, 3) Notae et breves textus, 4) Bibliographia.

Documenta oportet ut neque valde longa sint per varios numeros prolata (cum ad longam eorum editionem inserviant potius « Monumenta historica Societatis Iesu »), neque de rebus particularebus quamvis forte curiosis pro parva regione, sed potius universalioribus et attentionem speciali ratione excitantibus. Quod etiam, intra suos limites, de articulis et notis valebit.

Sectio bibliographica maximi momenti evadet si bene et integre conficiatur. In quantum fieri possit, debent notari et recenseri omnia studia recentiora de obiectis iam num. 2 enumeratis, sive integris libris, sive in capitibus tantum operum generaliorum, sive a Nostriis sive ab externis sint scripta; item articuli et notae quae in periodicis historicis eduntur. Quae Nostri scripserunt, signo aliquo v. c. asterisco notentur, sed non ideo solum in propriam sectionem cogantur. Separatio in duas sectiones fiet potius ex momento operum quae iudicantur, ita ut 1) recensiones longiores proponantur operum specialis meriti vel utilitatis, 2) dein, typis minoribus et breviori calamo, omnia alia studia, per materias potius quam per regiones distributa, recenseantur.

4. Periodicum edi incipiet mense ianuario 1932, et initio bis in

anno apparebit, fasciculis plus minusve 176 pp.; postea, si res ita feret, ter vel quater in anno.

5. Notae et monita officialia periodici latine scribentur, et generatim usus huius linguae commendatur. Sed licebit usus sex linguarum vernacularum, videlicet anglicae, gallicae, germanicae, hispanicae, italicae et lusitanae (non aliarum), modo auctor ipse brevem synopsis articuli ei latine praeponat.

6. Redactio et administratio habebuntur Romae, in novis aedibus Domus Scriptorum apud Curiam Societatis, sed periodicum maxime a peritis collaboratoribus omnium Assistentiarum conscribi et divulgari debebit. Planum est quod ephemeris intime connectetur cum « Monumentis historicis Societatis Iesu » et cum opere editionum nostrorum auctorum, prout in epistola A. R. P. N. Generalis die 11 februarii 1930 data iam innuitur (1).

Post duos menses idem futuri periodici Moderator ad omnes nostrarum domorum Superiores hanc epistolam scripsit, quam non obstante temporis diversitate hic simul cum reliquis documentis de hac re ducimus esse coniungendam.

AD SUPERIORES DOMORUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Die 20 ianuarii 1932 incipiet novi illius periodici editio « Archivum historicum Societatis Iesu » (AHSI), cuius finem et generaliore naturam iam A. R. P. Noster Generalis, in litteris 11 februarii 1930 ad omnes Provinciales scriptis (2), Societati communicaverat.

Eius materia. Tractabit maxime Historiam Instituti, Missionum apud infideles, Asceticae et vitae spiritualis, Scientiarum ecclesiasticarum (sub aspectu non doctrinali sed historico), Paedagogiae, Ministeriorum apud catholicos, actionis contra Protestantismum, Iansenismum, Rationalismum, cetera. Libri et articuli moderni de Historia Societatis speciali cura recensebuntur, ita ut quidquid de hac materia in diversis nationibus valoris scientifici edatur, veluti sub oculis omnium, modo in quantum fieri poterit pleno, proponatur.

Eius natura. Neque divulgationis characterem habebit neque po-

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 577-581.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 577 et 602.

lemicae, sed expositionis scientificae et bibliographicae. Etiam in argumentis seligendis quaestiones praeferet universaliores. Neque ad Nostros tantum, sed ad historicos omnes, sive sacerdotes sive laicos, dirigetur. Praeterea quoddam veluti complementum constituet magnae nostrae collectionis fontium « Monumenta historica Societatis Iesu ».

Eius sectiones. Quinque erunt: elucubrationes, fontes inediti vel rarissimi, breviores notae et textus, conspectus bibliographicus, chronica tandem de nostra scientia historica.

Eius lingua. Plura latine edentur, sed adhibebuntur etiam linguae anglica, gallica, germanica, hispanica, italica et lusitana. Fontes ipsi in eorum originali lingua, quaecumque illa sit, reproducentur.

Eius collaboratores. Erunt viri in nostra Historia periti ex omnibus Assistantiis. Pro primo numero collaborationem contulerunt PP. Albers, Barret, Bednarski, Brou, Castellani, Codina, Coemans, Corcoran, Decorme, del Portillo, Fernández, Furlong, Goetstouwers, Kubiček, Monnens, Raitz von Frentz, Rinieri, Schurhammer, Streicher, Tacchi Venturi, Vanino, Vöth, Wessels, Wieger. Neque excluditur collaboratio laicorum in nostra Historia peritorum.

Eius frequentia. Quoad aliud moneatur, bis in anno diebus 20 ianuarii et 20 iunii prodibit. Fasciculus quisque paginis non minus 176 constabit.

Momentum huius periodici primum pro Nostris, tum etiam pro scriptoribus historicis, Academicis, Bibliothecis et periodicis scientificis, luce clarius est. Accedit commendatio A. R. P. Nostri Generalis, non solum litteris illis 11 februarii 1930, sed etiam posterioribus ad omnes Provinciales die 1 augusti h. a. per P. Secretarium missis (1), luculenter expressa.

Hinc spero ut istius domus Bibliotheca subnotationi novi periodici quam primum nomen dare velit.

Commendo me ss. SS.

Romae, 17 octobris 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

PETRUS LETURIA, S. I.

Annuae subscriptionis pretium:	Pro Italia	25	lireae ital.
	Extra Italiam	30	» »
Numeri separati pretium:	Pro Italia	15	» »
	Extra Italiam	18	» »

Inscriptio litterarum tam pro administratione quam pro redactione:

Sign. Direttore AHSL. - Borgo S. Spirito 5, ROMA (113).

(1) V. supra, pag. 847.

65.

22 augusti 1931.

Commendatur ut « dies Missionum » ubique studiose praeparetur et celebretur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Liceat mihi R.^{ae} V.^{ae} in memoriam redigere ea quae Pater Noster, litteris die 15 augusti 1927 datis, scripsit de « die missionum » quotannis, paenultimo die dominico mensis octobris, ex praescripto Sanctae Sedis, habendo etiam in ecclesiis et Collegiis nostris (*Acta Romana*, vol. V, pag. 676). Commendavit namque imprimis Pater Noster ut dies ille eo modo ageretur, ut fidelibus esset stimulo ad zelum erga Missiones concipiendum, ad easque orationibus et eleemosynis adiuvandas. Deinde ut, peracto festo, sibi significaretur quantum pecuniae ope Nostrorum collectum fuisset, ut sic generalis computatio quotannis confici possit, Operi Propagationis Fidei exhibenda, non sine utilitate nostrarum Missionum, quibus eo maiora subsidia conferuntur, quo maiore zelo Nostri pro Operibus pontificiis eleemosynas colligere curant. Nihil vero obstat quod forte alicubi, peculiari de causa, dies ille alio tempore agi debuit.

Non parum nos iuvabit etiam scire, sicut aliquae Provinciae iam indicare solent, quid collectum fuerit opera Nostrorum reliquo anno in gratiam Operum pontificiorum: Propagationis Fidei, Sanctae Infantiae, S. Petri pro clero indigeno.

Quo facilius haec executioni mandari valeant, ad R.^{am} V.^{am} mittendas curo schedulas, quas per domos suae Provinciae distribuere possit ad colligendas notitias, de quibus dixi.

Tusculi, die 22 augusti 1931.

Commendo me ss. SS.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

66.

25 augusti 1931.

Mittuntur Officium et Missa de B. Ioanne Ogilvie per domos distribuenda.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m certiore facio nuper, decreto Sacrae Rituum Congregationis die 14 augusti lato, approbata esse Officium et Missam B. Ioannis Ogilvie, e nostra Societate, Martyris Scoti, die 22 decembris 1929 Beatorum numero adscripti, eiusque festum die 10 martii sub ritu duplici quotannis esse peragendum, simplicitate in perpetuum pro Societate festo semiduplici Sanctorum quadraginta Martyrum, eodem die in calendario universali assignato (1).

Cum primum fieri poterit, folia novi Officii novaeque Missae de more mittentur. Interea velit R. V. hunc nuntium cum Calendarii Redactore communicare, ut iam proximo anno huius novi Beati festum rite recolatur. In Officio autem, praeter orationem et lectiones II Nocturni, habentur propriae etiam lectiones III Nocturni ex S. Roberto Bellarmino desumptae. Tota vero Missa propria est. De cetero servantur Rubricae.

Alia nova Officia et Missae (de BB. Martyribus Angliae, de SS. Ioanne de Brébeuf et Isaaco Jogues eorumque Sociis, de S. Roberto Bellarmino) nondum sunt a Sacra Rituum Congregatione revisa et approbata: quod tamen ante finem huius anni perfectum iri speramus.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 25 augusti 1931.

R.^{..} V.^{..}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pp. 716-722.

67.

25 octobris 1931.

De asperrimo rei oeconomicae discrimine et de ratione exercendi caritatem tantopere a Summo Pontifice commendatam.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Non dubito quin R. V. omnesque Nostri legerint vel audierint recentes Litteras Encyclicas « *Nova impendet* » die 2 octobris datas (1), quibus Summus Pontifex, paterne miseratus super turbam in dies augescentem eorum, qui, ob asperrimum rei oeconomicae discrimen ab opere vacare coacti, in summam aguntur egestatem, omnes christianae familiae filios enixe invitat « ad piam quandam amoris ferendaeque opis contentionem ». Quin etiam scio quosdam Provinciarum Praepositos iam sponte suos hortatos esse et opportunas ad hunc finem normas statuisse.

Sed quoniam « caritas Christi urget nos », meum duxi meam quoque addere vocem, quo melius nos ipsi pro viribus tam sollicitae communis Patris invitationi ubique respondeamus et ut ab aliis fiat satis efficacius cooperemur; eo magis quod ipsa Sanctitas Sua, dum evangelicae caritatis praeceptum omnibus Christifidelibus commemorat, ad illud tamquam « ad nobilissimum etiam propositum atque institutum » impensius prosequendum aperte commonet eos potissimum, « qui humanitatis ardore fervent et evangelicae perfectionis », quales profecto nos esse debemus.

Iamvero, quae quantaeque ubique sint rei oeconomicae angustiae, quibus totum fere genus humanum nunc premitur, omnibus compertum est: non enim sola oeconomia publica vix non ubique gravissimas patitur difficultates, sed etiam oeconomia privata earum quoque familiarum, quae satis divites videbantur et erant. Opifices vero, si ab opere, ut saepe accidit, per integras hebdomadas et menses cessare debent, eo inopiae deveniunt, ut ipsi eorumque familiae fame et squalore miserrime languescant. Hieme autem adventante, id futurum timendum est quod « trepidans per-

(1) V. *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII, 1931, pp. 393-397.

pendit communis Patris animus », ut maiores admodum fiant molestiae, aerumnae, inopia, quas tenuioribus ac miseris frigida ferunt tempora (1).

Accedit quod, inscrutabili adorandoque Dei iudicio ita permittente, etiam naturae vires alicubi solutae videntur et strages ac ruinas circumquaque disseminant, ut in amplissimis Sinarum regionibus exundantes aquae, ut immanes turbines in Nicaragua et Honduras, aliaeque similes tempestates.

Lugenda haec spectacula siccis oculis frigidoque corde intueri humanum profecto non est, multoque minus christianum. Unum enim corpus cum simus in Christo, necessarium est ut, « si quid patitur unum membrum, compatiantur omnia membra » (2); et cum omnes vocemur caelestis unius Patris filii ideoque omnes in Christo fratres et eiusdem familiae socii, omnes debemus omnium cum prosperitatis ac solatii, tum aerumnarum ac doloris itidem esse participes (3). Omnes igitur pro cuiusque munere ac viribus laborare debemus, ut tantae miseriae quantum in nobis est occurramus.

Et in primis, quoniam nos ipsi nostraeque communitates ubique terrarum temporum difficultates persentimus, ut optime sciunt Superiores ac Procuratores, religiosam paupertatem quam fidelissime custodiamus oportet, impensas non omnino necessarias studiose vitando, communes et personales res diligentius servando immunes, aliasque similes parsimonias curando, quae dum religiosam nostram perfectionem iuvant, rem quoque oeconomicam levabunt et Superioribus maiorem suppeditabunt copiam pecuniae, qua pauperibus largius subvenire possint.

In id autem omnes amice conspirent tam Superiores quam subditi. Superiores quidem ante omnia impensius curent bonam rerum temporalium administrationem, ad normam Instituti fidelissime peragendam; sibi quoque persuadeant hanc esse optimam rei oeconomicae servandae atque adeo prosperandae rationem, contra maxima quaeque hac in re detrimenta ex mala administratione plerumque oriri. Velint praeterea cum Ministro et Procuratore, auditis etiam quibusdam ex minoribus domus officialibus qui

(1) Cfr. Litt. Encycl. « Nova impendet » (ibid.).

(2) I Cor., XII, 26.

(3) Cfr. Litt. Encycl. « Nova impendet » (l. c.).

rerum domesticarum peritia magis commendantur, attente perpendere quomodo maior in omnibus parsimonia obtineri possit, non solum inutiles sumptus vitando, sed etiam minus necessarios ad meliora tempora differendo; si vero plures in eadem urbe vel in vicinia habeantur domus, haud exiguum afferet commodum rerum emptiones simul componere et simul inire; quod forte etiam pro tota fere Provincia, saltem quod ad quaedam rerum genera, tentari poterit.

Ad victum quod attinet, scio equidem in aliquibus Provinciis iam parsimoniam vere maximam inductam esse, ita ut sine prudentiae et caritatis laesione plus fieri non possit: Nostrorum enim valetudini providendum est. Sed, ubi ad tales limites hac in re perventum nondum est, videat R. V. cum Superioribus aliisque gravioribus Patribus num quidpiam aliud sine valetudinis detrimento e communi victu ad tempus detrahere conveniat, minuendo potissimum et numero et qualitate festivas illas laetitiae significationes, quae si alias ad familiae spiritum fovendum et ut caro simul cum spiritu in Deo vivo eiusque Sanctis exsultet bonae sunt, nunc minus decent saltem ob illam quam dixerim reverentiam alienae miseriae debitam. Haec eadem moderatio servetur item in maioribus Collegiorum domorumque sollemnitatibus etiam extraordinariis, quando adesse solent primarii quidam externi, qui sane modestiore receptionis forma non offenduntur, sed mirarentur contra si viderent nullam apud nos praesentium miserorum temporum haberi rationem.

Subditi vero, non modo maiore religiosae paupertatis et parsimoniae studio in omnibus vitae communis rationibus, sed etiam directe hanc « amoris ferendaeque opis contentionem » iuvare possunt. Sive enim quia in dispersione vivunt, sive quia in ministeriis plerumque extra domos degunt, sive quia alicuius operis curam ex mandato Superiorum gerunt, non pauci e Nostris aliqualem oeconomiam administrationem habent, Superiorum quidem vigilantiae obnoxiam, in qua haud modice parsimoniam exercere studeant oportet. Quin et aliis omnibus caritas Christi varias industrias suggeret, quibus, sub prudenti Superiorum ductu, singuli ad eundem finem laborent. Nec dubito quin omnes Nostri, praeter cetera, per se ipsi suaviter inducantur ad amandanda, hoc saltem tam magnae inopiae tempore, parva illa naturae oblectamenta, a Superioribus potius tolerata quam concessa, quae raro

admodum valetudini revera sunt utilia, nec nisi ex diuturno usu fere necessaria facta esse videntur, quaeque satis magnam quotannis exigunt pecuniae summam: quanto melius haec insumetur in sublevandos pauperes! illos inquam minimos Christi fratres, de quibus Christus ipse, in extremo iudicio aeternam electis tribuens mercedem, palam est professurus: « Amen dico vobis, quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis » (1).

Si omnes et singuli ita collatis viribus perseveranter cooperabuntur, vel ex minimis sacrificiis multum efficietur. Memini cuiusdam Provinciae, quae post bellum maximam rei oeconomicae difficultatem patiebatur, quaeque nunc, per assiduum impensumque omnium sociorum oeconomiae studium, multo meliorem iam adepta est rerum condicionem. Item, anno 1922, quando pro famelicis in Russia ab universa Societate subsidia petieram (2), ingentes pecuniae summas multorum sacrificiorum fructus etiam a minimis pauperrimisque Provinciis accepi. Quod si tunc pro fratribus quidem in Christo, sed ignotis et longinquis, id fieri potuit et revera tam laudabiliter factum est, quanto magis nunc, cum de sublevandis propriis civibus agitur, quos secundum ordinatam caritatem maiore in Christo dilectione amplecti debemus; nunc, inquam, cum tot Nostrorum quoque familiae communi hoc rei oeconomicae discrimine haud parum vexantur et quaedam ex iis plenam rei familiaris ruinam passae sunt. Recogitent praeterea singuli se quoque nunc temporis vix non de vita ipsa forte dimicatuos fuisse, nisi ex divina liberalitate ad perfectiorem vitam sectandam vocati essent, in qua benignissimus ac fidelissimus Dominus secundum promissiones suas, quamquam nos praesentium difficultatum profecto participes esse sinit, necessaria tamen vitae nobis deesse non patitur. Hanc igitur divinam erga nos liberalitatem grati agnoscentes ac laudantes, egenis ex corde compati discant omnes eosque impense adiuvare studeant, saltem fervidas pro iis ad Deum fundendo preces.

Quae quidem omnia peculiari quadam ratione commendata velim cum Fratribus Coadiutoribus tum potissimum Scholasticis, quippe qui, ob minus frequens cum externis commercium, minus forte praesentes angustias apprehendant minusque ab iis afficiantur; ideoque penitus de earum gravitate edoceantur oportet, ne mediis in aliorum miseriis leviores sese ostendant et inconsi-

(1) MATTH., XXV, 40.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1922, pp. 439-442.

derate vivant. Carissimis vero Fratribus Coadiutoribus id quoque in memoriam redigendum est, quod octava ex eorum Regulis significat: ipsos, «ob multas quas habent occasiones variarum administrationum», in iis quae ad paupertatem et generatim ad rem oeconomicam pertinent, sicut multum deficere ita et multum iuvare posse.

Superiorum autem erit, duce R. V.,strarum eleemosynarum distributionem cum aliis similibus christianae caritatis operibus in singulis civitatibus constitutis vel per hoc tempus constituendis ita coordinare, ut sine cuiusquam offensione immo mutua cum satisfactione ad urgentiores necessitates sublevandas revera applicentur. Varias ad id industrias variasque amicae huius conspirationis rationes non equidem possum singulatim indicare. Ceterum ipsa Christi caritas suggeret vobis quid in singulis rerum adiunctis ad optatum finem plus conducat.

Hoc unum denique omnibus Societatis filiis vehementer commendatum velim: recolant gloriosissimas hac quoque in re Societatis traditiones ab iisque ne discedant; recolant eximia maiorum nostrorum exempla, quid similibus furentibus flagellis egerint primi Patres nostri, quantum amoris et benevolentiae sibi et Societati apud cives et civitates integras conciliarint heroica sui ad proximorum auxilium deditio; meminerint hanc plerumque esse viam, qua vel perditissima corda expugnari et ad Deum reduci possint: per misericordiam nimirum et caritatem erga corpora praestitam, ad animas aperiendum esse iter.

Quod si Christus Dominus praeceptum suum novum tantopere urgere voluit, ut ex hoc uno veri ipsius discipuli dignosci debeant, eadem caritas per Spiritum Sanctum in cordibus nostris diffusa et in opere et veritate exhibita veros Iesu socios sacro quodam caractere designet eosque Deo caros, Angelis similes, hominibus venerandos efficiat.

Velit R. V. paternos hos meos sensus cum omnibus Nostris communicare eorumque precibus Societatem universam meque simul commendare.

Romae, die festo D. N. I. Ch. Regis,
25 octobris 1931.

R.^{us} V.^{us}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

Nuntiatur et mittuntur Litterae Apostolicae de S. Roberto Bellarmino Doctore Ecclesiae declarato, eiusque cultus promovendus et opera vulganda commendantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Magna cum animi mei laetitia R.^{ae} V.^{ae} mittenda curo exemplaria Litterarum Apostolicarum « Providentissimus Deus », quibus Summus Pontifex Sanctum Robertum Bellarmino universalis Ecclesiae Doctorem constituit atque declaravit (1). Praehabita enim die 4 augusti Sacra Rituum Congregatione eaque uno omnium ore rem approbante, Beatissimus Pater, quo sollemnior esset promulgationis modus, pro consueto eiusdem Sacrae Congregationis decreto Apostolicas Litteras confici iussit, easque dari ipso die 17 septembris, quo die Sanctus Doctor ante tercentos decem annos ad caelum evolaverat.

Pontificium autem documentum perlegenti facile apparet quanti fiat a suprema in terris auctoritate hoc insigne Societatis nostrae lumen ac decus, quantumque boni ab hac nova eius gloria in Ecclesiae utilitatem iure exspectetur.

Nostrum igitur est divinae Providentiae consilio cooperari: et, dum novo grati animi officio erga benevolentissimum Christi in terris Vicarium devincimur, dum immortales Deo referimus gratias quod lucerna ista splendidissima, quae tam diu sub medio delituit, brevi horum duodecim annorum spatio per varios sacrae glorificationis gradus ad summum candelabri fastigium in Ecclesia Dei mire ascenderit, totis viribus etiam curare debemus, ut deinceps revera luceat omnibus qui in domo sunt. Quid vero ad debitam tanti beneficii celebrationem et gratiarum actionem, pro rerum locorumque adiunctis, fieri possit, videant singuli Provinciales, idque statuunt quod sibi pro sua prudentia, attentis etiam canonizationis sollemnibus non ita pridem peractis et praesentium temporum difficultatibus, opportunum visum fuerit.

(1) V. supra, pp. 761-767.

Ad maiorem autem Sancti Doctoris cognitionem vulgandam plurimum conferet nova eius Operum editio, quae, curante Pontificia Universitate Gregoriana, iam coepta est, quamque omnibus Nostris promovendam et omnimode iuvandam commendo: eam aperit laudatissima Sancti Roberti *Explanatio in Psalmos*, quae, cura et studio P. Romualdi Galdos critice nuper revisa, peropportune nunc ipsum in lucem prodit. Redactores vero nostrorum periodicorum felicem hanc occasionem ne omittant curentque ut Sancti Roberti eximia merita innotescant ubique apteque illustrentur eiusque praecipua doctrinae capita praesentibus Ecclesiae ac civilis consortionis necessitatibus applicentur: fiat nimirum per nos Sanctus Robertus universalis revera Doctor ac Magister in populo Dei, qualem illum vult Ecclesia, praesertim in iis quae ipsam Christi Ecclesiam et Romanum Pontificem respiciunt, ut «eius meritis et intercessione nos in veritatis cognitione crescamus et errantium corda ad Ecclesiae tuae redeant unitatem» (1).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 octobris 1931.

R.^{..} V.^{..}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

69.

3 novembris 1931.

Recentiores nuntii de rebus nostris hispanicis cum universa Societate communicantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quamquam forte iam per ephemerides Nostris nota est pulcherrima epistola die 29 octobris ab Eminentissimo Cardinali Secretario Status nomine et iussu Summi Pontificis ad me data (2), eam tamen cum universa Societate directe communicare meum

(1) Ita dicebatur in oratione liturgica: cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 12; — nunc vero, vide supra, pag. 767.

(2) V. supra, pp. 730-732.

esse duco, ut dum Beatissimo Patri de tanta benevolentia gratias referimus, novum inde incitamentum sumamus omnes ad fidelius in dies Deo et Ecclesiae serviendum secundum vocationem nostram.

Hac vero occasione utor, ut quaedam de carissimis Hispanicis Provinciis enarrem, quae Nostri, in fraterna de periclitantibus illis Sodalibus sollicitudine, aliquanto solatio erunt. Collegia omnia tam Nostrorum quam externorum, si unum alterumve excipiatur, non modo aperiri potuerunt, sed a copiosa atque adeo alicubi copiosiore alumnorum multitudine frequentantur. Item consuetam vitam agunt Domus probationis, plurimis optimisque vocationibus florentes, et Residentiae complures; quaedam tamen ex his, perpaucae eae quidem, post incendia et vastationes mense maio habitas, etiam nunc clausae manent, maxime Domus professa Matritensis, quae prorsus diruta est et combusta, ut alias relatam est (1): ex reliquiis autem S. Francisci Borgiae, quae ibi asservabantur, praeter cineres inter ecclesiae ruinas certo agnitos et studiose collectos, etiam quaedam ossa veneranda supersunt. Ecclesiae nostrae magno populi concursu semper celebrantur, et generatim impia contra religionem persecutio fidem et pietatem in populo augere potius quam compescere videtur.

Ad Societatem quod attinet, decreta eius dissolutio aliaeque iniquae contra eam latae leges non solum ferventius erga nos amicorum studium foverunt, sed sopitam quoque et forte demortuam aliorum complurium amicitiam excitarunt, quin et multos adhuc indifferentes ad Societatem melius cognoscendam eamque defendendam moverunt.

Innumeras itaque aestimationis et amoris significationes undique accipiunt Nostri, innumerae item et validissimae ad Reipublicae moderatores ac legislatores afferuntur deprecationes; necdum ergo tota evanuit spes fore ut magnus hic turbo citra Societatis ruinam restinguatur. Sed firmior nostra fiducia in Deo est, quem propterea propitium reddere pergant Nostri omnes, pro vexatis fratribus assidue enixeque precantes.

Interea, praeter paternam Summi Pontificis benevolentiam, etiam fraterni aliorum Religiosorum sensus nos solantur, quippe qui nobiscum condolere de persecutione et simul congaudere de tam nobili persecutionis causa mira consensione nitantur: ut de iis solum loquar, quas ipse excepi, huiusmodi significationes com-

(1) V. supra, pp. 827-828.

plures supremi Religiosorum Ordinum Moderatores aut per litteras aut coram me invisentes exhibuerunt, nominatim Abbas Primas Benedictinorum, Ministri Generales Conventualium et Capuccinorum, Vicarius Generalis (absente Magistro Generali) Ordinis Praedicatorum, Praepositus Generalis Passionistarum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 novembris 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

70.

6 novembris 1931.

De insectationibus contra Societatem detegendis et propulsandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

A Praelatis Societati amicis atque a saecularibus viris, saepius quam a Nostris, certior fio clandestinas contra Societatem insectationes (per schedulas, opuscula, libellos potissimum maxima liberalitate quaquaversus diffusos, articulos in ephemeridibus et periodicis, similia) in omnibus fere orbis regionibus impensius in dies promoveri.

Est revera «serpentinum» illud bellum, quod anno superiore Summus Pontifex aperte improbavit ac denunciavit, quodque «calumniis, fictis commentis, subdolisque sussurationibus» constare palam edixit (1). Ad hoc autem tendit tota adversariorum vis, ut Societas ubique et cunctis hominum classibus exosa admodum evadat, atque ita nostra ministeria eorumque fructus impediantur et maxime iuvenum animi a nobis avertantur, sicut pro dolor alicubi haud frustra factum esse iam experimur.

Haec autem tam assidua contra Societatem calumniarum im-

(1) In sermone habito post decretum de miraculis pro canonizatione S. Roberti Card. Bellarmino, die 4 maii 1930: cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pag. 473.

petitio non aequali ubique ratione perficitur, sed potius, astutia vere diabolica, ad varias regiones in iisque singulis item ad varios civium ordines callide accommodatur, et haud raro accidit ut repugnantia prorsus pro diverso auditorum vel lectorum genere in eadem regione contra nos diffundantur, v. gr. nos esse «ultra-montanos» seu «intransigentes exaggeratos» et simul «liberales», quae sane inter se repugnant. Incredibili praeterea constantia, seu melius pervicacia, antiquae toties refutatae calumniae cum novis permiscuntur; veteres famosi libelli, contra nos olim praesertim paulo ante Societatis suppressionem editi, nova veste ornati iterum proferuntur; errores ab uno forte commissi et in maius augentur et toti Societati tribuuntur; res maxime absurdae, ex gr. nos esse fere unum idemque ac franco-murarios et amico cum iis foedere sociatos, ingentibus pollere divitiis et vix non totam in quibusdam nationibus regere oeconomiam publicam, atque his similia, impudenter sparguntur in vulgus. Nec frustra sane: nam, secundum illud: «Calumniimini, calumniimini, aliquid haerebit», identidem plus minusve hae fabulae creduntur etiam a cordatis hominibus, qui huiusmodi rumoribus saltem aliquid veri subesse suspicantur.

Peculiari autem cura hi zizaniorum satores conantur clero sive saeculari sive regulari simultates contra nos iniicere, quasi fieri non possit ut amice cooperentur nobiscum, quippe qui omnia per nos ipsi agere omniaque in nostrum campum attrahere velimus, in omnibus dominari: et contra hoc figmentum artificiose excitantur invidiae.

Scio equidem Societatem nostram iam inde ab initio his insectationibus esse assuetam; sed vix alias, superioribus saltem decenniis, tam vehementer et tam callide est impetita. Certe ex quo egomet in nostra Curia dego (suntque iam plus quam viginti quinque anni) numquam vidi tantam adversariorum contra nos pertinaciam et violentiam cum tanta astutia coniunctam; et quod perniciosius est, nunc dubitari nequit quin hi in coetum quandam coaluerint omnesque vires apte in unum colligant, quo validius Societatem impugnent et efficaciores revera sint ad suum finem assequendum: ex variis vero indiciis coniiicere licet eos emissariorum copiam in quavis regione habere multaque pecunia instructos esse; omnia enim quae dicimus facimusque rimantur

atque probe norunt et vel innocentissima in malam partem interpretantur.

Si autem quaeramus quid nobis contra haec omnia praestandum sit, respondeo in primis oportere ut non nimis commoveamur; quin immo gaudendum nobis esse, cum non propter defectus et culpas impetamur, quae forte in singulis Nostrum deprehendantur, sed quia fideles Ecclesiae milites esse conamur (quibus tamen longe maiorem virtutem maiusque momentum tribuunt homines quam revera mereamur) et quia, ut olim Apostoli, digni habiti sumus « pro nomine Iesu contumeliam pati » (1), sicut nuper Summus ipse Pontifex de Nostris in Hispania aperta persecutione lacessitis dignatus est palam edicere (2). Ipsum autem Iesu Nomen, sicut est gloria nostra et nostra laetitia, ita tutissimum erit nostrum munimen; in Dominum Iesum igitur totam spem omnemque sollicitudinem proiciamus, quoniam ipsi cura est de nobis (3).

Verum, ut S. P. Ignatii monita et exempla docent, et « quia suavis dispositio divinae providentiae suarum creaturarum cooperationem exigit » (4), huic firmissimae in Deum fiduciae aliquid etiam ex parte nostra addendum est: impensius praesertim vitae interioris studium, quo contra praesentem ad externa effusionem muniamur; assidua humilisque ad Deum oratio, qua nihil nos posse ex nobis penitus sentiamus et aperte profiteamur; vitae austeritas et iugis mortificatio secundum antiquas gloriosasque Societatis traditiones; sanctae paupertatis amor, quo eam ut matrem diligamus ex corde et ut murum religionis firmum custodiamus diligenter; ministeria humilia libenter suscepta atque adeo studiose quaesita, quemadmodum S. P. Ignatius P. Iacobo Laynez vel inter Concilii Tridentini labores vehementer commendabat (5); auxilium clero saeculari modeste oblatum et sponte praestitum; omnimoda denique vitae puritas et fervida sanctitatis assequendae cura, quae sin minus omnia adversariorum tela obtundet, ipsosque « inimicos convertet ad pacem » (6), optima saltem erit Societatis defensio et munitissimam circa nos exstruet arcem,

(1) Cfr. *Act.* V, 41.

(2) V. *supra*, pp. 730 et 732.

(3) Cfr. I. *PETR.*, V, 7.

(4) *Prooem. Const.*, n. 1.

(5) Cfr. *Monum. Hist. S. I., Mon. Ignat.*, ser. I, vol. I, pp. 386-389.

(6) *Prov.*, XVI, 7.

nam «nulla nobis nocebit adversitas, si nulla nobis dominetur iniquitas» (1).

Sed alia quoque humana subsidia, quantum in nobis est, adhibeamus oportet ut iniustas istas insectationes a Societate propulsemus. Hoc autem munus non solius Praepositi Generalis est, sed et Provincialium pro suis cuiusque regionibus, nihilque ex legitimis defensionis industriis intentatum relinquere debent, quot ad bonam Societatis famam tutandam conducere videatur.

Et primo quidem opus est ut R. V. plenam habeat adversariorum eorumque insidiarum notitiam: recta enim gubernandi ratio postulat, ut quae in vestris regionibus fiunt, ea non Praepositus Generalis ab externis edoctus ad Provinciales referat, sicut non semel egomet praestare debui, sed Provinciales primi sciant atque de iis ipsi Generalem certiore faciant. Quoniam vero de re agitur summi momenti pro universa Societate eaque haud parum laboriosa, ne R. V. aliis distenta curis nimis oneretur, iterum enixe rogo ut Patrem quendam vere aptum ad id designet, qui non solum per occasionem et quasi praeteriens huius rei curam habeat et merus sit collector notitiarum sponte ad se allatarum, sed qui ex officio et sedulo in id incumbat, prudenter investigando et interrogando, ab agentibus quas vocant et ab ephemeridum informatoribus opportunas indicationes vel per se vel per alios etiam laicos forte colligendo, aliaque id genus quae vir prudens et diligens facile inveniet. Idem Pater libellos et scidulas contra Societatem sparsa colligat eorumque exemplaria, quantum fieri poterit, Romam mittenda curet, et identidem de his omnibus plenam ad me relationem conscribat (2).

Non dubito quin R. V., pro suo erga Societatem amore, aptissimum Patrem ad hoc officium, etiam cum quadam aliorum operum iactura, seligere eumque ab aliis muneribus quae id impediant liberare velit, ac dein eum dirigere et omnimode iuvare, itinera quoque et sumptus ad hunc finem utilia permittens. Eius autem nomen R. V. mecum communicare ne gravetur.

Eiusdem Patris erit attente perpendere et R.^{mo} V.^{mo} proponere quid praeterea in Societatis defensionem pro temporum locorumque rationibus positive agendum sit. Et sane, directo quidem plerumque multa fieri non poterunt (quamquam v. gr. determinatas

(1) *Or. sup. pop.*, Sabb. post Ciner., in Miss. Rom.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 116; vol. VI, 1928, pag. 66.

notitias certo falsas ab ephemeridibus propalam diffusas illico refutare, invocata quoque, si opus est, legum civilium sanctione, saepissime fas erit atque adeo quandoque fieri debebit), sed saltem indirecto plurima semper praestari possunt, quae industrius ipse vester erga communem matrem affectus suggerere non omittet. Mirantur profecto saeculares nos tam parce uti, alicubi vero prorsus non uti, magnifica illa Societatis apologia, quae ex sola simplici eius historia effulget, maxime ex historia tot tantorumque Sanctorum Societatis, quos, pro dolor, non omnes Nostri satis norunt nec satis aliis cognoscendos et colendos proponere curant. Si verbi gratia scite colligerentur et proponerentur praecipua heroica sanctitatis exempla Societati a Deo tam liberaliter concessa, si insignia tot nostrorum Scriptorum opera vel brevi recenserentur catalogo, si Missiones nostrae et antiquae et novae earumque praecipui Missionarii apte illustrarentur, si ex gloriosissimis Marianarum Congregationum fastis opportuni seligerentur florum manipuli; nonne haec omnia, etiam modestissime, ut minimam decet Societatem Iesu, proposita, nonne (inquam) eloquentissime evincerent hanc minimam Societatem non eum esse facinorosorum et turbulentorum hominum coetum, quem adversarii depingunt?

Plurimum etiam iuvabit diligenter colligere hinc quidem iudicia contra Societatem in ephemeridibus, libris, sermonibus prolata, inde vero iudicia favorabilia et encomia sive antiqua sive recentia, quibus Societas ipsa eiusque opera laudantur et extolluntur, eaque omnia apte inter se conferre et a quibus dicta sint perpendere; facile enim apparebit et inanitas ac falsitas calumniarum et momentum ac pondus encomiorum. Quod si, ut quandoque accidit, etiam catholici quidam viri atque adeo religiosi contra Societatem aliquid palam proferant aut scribant, modeste quidem et prudenter, sed firmiter, aut directo aut apud eorum immediatos Superiores agendum est, ut errata iudicia corrigantur et imprudenter dicta convenienti quadam ratione retractentur. Nec prohibemur etiam tum debita cum moderatione iisdem uti instrumentis et palam Societatem defendere, quando palam prolatae sunt offensae.

Haec si in singulis Provinciis diligenter praestentur, si a singulis Provincialibus et Patribus ad id delegatis, ut dixi, accuratae de his omnibus relationes ad me identidem mittantur; pot-

ero equidem vicissim, Deo iuvante, communem quandam Societatis defensionem suscipere et impensius promovere: nam, prae-habitis huiusmodi particularibus investigationibus, facilius mihi erit totam contra Societatem machinationem eiusque centra de-tegere, vosque etiam atque etiam dein iuvare, certioribus hinc datis indicationibus et opportunis statutis agendi normis; quod si opus fuerit, ex hac pleniore rerum notitia etiam ad Sanctam Sedem fidentior recurram, praesertim quando agatur de adversariis qui, cum de catholico nomine sese iacent, eo sunt periculo-siores, quo facilius aliorum simplicitatem decipiunt.

Collatis ergo viribus pro cuiusque munere strenue laboremus omnes, ut dilectissimam Matrem nostram, quae in Christo Iesu nos genuit, ab iniustis insectationibus defendamus, quo melius dein nos totos impendere et superimpendere possimus ad maiorem Dei gloriam.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Omnium Sanctorum S. I.,
6 novembris 1931.

R.™ V.™

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

71.

3 decembris 1931.

Nova Missio de Süchow in Sinis a Nankinensi Missione Provinciae Franciae seiuncta erigitur et Provinciae Canadae Inferioris committitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Cum Litteris Apostolicis «Ad rei christianae» die 1 iulii huius anni datis (1), seiuncto territorio a Vicariatu Apostolico de Nanking, nova condita sit Praefectura Apostolica de Süchow nuncupanda, Societatis curis item concredita, visum est etiam a nostra

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XXIII, 1931, pag. 403; — vide supra, pp. 715-716.

Nankinensi Missioni Provinciae Franciae ab eiusque Superioris regularis iurisdictione idem territorium esse subducendum, atque in regularem Missionem separatam sub proprio Superiore erigendum esse.

Itaque, re attente coram Deo perpensa, auditis cum Provinciarum Franciae et Canadae Inferioris Praepositis tum Nankinensis Missionis Superiore regulari eorumque Consultoribus, necnon PP. Assistantibus id probantibus, pro muneris nostri auctoritate, regiones ad Praefecturam Apostolicam de Süchow pertinentes a Missioni Nankinensi seiungimus et in Missionem regularem Süchowensem appellandam erigimus, a Provincia Canadae Inferioris, quae illuc Missionarios iampridem mittere coepit, dependentem, eique iura omnia et officia, quae Missionibus dependentibus secundum nostrum Institutum competunt, ab hoc ipso die tribuimus: eius autem fines iidem prorsus sunt atque fines novae Praefecturae de Süchow in memoratis Litteris Apostolicis designati (1).

Hoc nostrum decretum, cum primum allatum fuerit, publice ad mensam legatur in omnibus aut saltem in praecipuis domibus utriusque Missionis et utriusque respective Provinciae; volumus tamen ut, attentis peculiaribus adiunctis et praesertim praedictis Litteris Apostolicis iam publici iuris factis, plenam suam vim iam nunc habere incipiant.

Datum Romae, die festo S. Francisci Xaverii,
3 decembris 1931.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pag. 715.

72.

8 decembris 1931.

Provincia Californiae in duas Provincias dividitur, Californiae alteram, alteram Oregoniensem nuncupandas.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quae Provinciae Californiae administrativa divisio die 26 novembris 1930 statuta est et a die Nativitatis Domini eiusdem anni ad actum adducta (1), ea magis magisque re comprobavit quam opportunum fuerit, sin minus necessarium, tam amplae Provinciae, quae, Deo favente, Sociorum numero et operum momento in dies augetur, inter duos Superiores maiores regimen atque onus divisisse. Iamvero, cum vel perbrevis hoc experimento compertum id quoque fuerit neutri pristinae Provinciae parti quidquam deesse nihilque ob stare, quominus utraque veri nominis Provincia renuntietur, re diu multumque coram Deo perpensa, ad plenam Provinciae Californiae divisionem iam nunc deveniendum esse censemus.

Itaque, attentis tam Praepositi totius Provinciae quam Viceprovincialis Regionis Montium Saxosorum eorumque Consultorum votis concorditer prolatis iisque omnibus id exposcentibus, Patribus quoque Assistantibus in consilium adhibitis remque ad unum omnibus probantibus, lumine divino invocato, pro potestate nobis ex munere nostro Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus collata, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Provinciam Californiae in duas veri nominis Societatis Iesu Provincias seiungimus, alteram Californiae, Oregoniensem alteram nuncupandas, cum omnibus officiis et iuribus quae ceteris Societatis Provinciis ex nostro Instituto competunt.

2) Ad fines quod attinet, Provinciae Oregoniensi totam pristinae Provinciae partem tribuimus, quae inde ab administrativa divisione « Regio Montium Saxosorum » vocabatur et a proprio Viceprovinciali proxime regebatur, id est civiles Status Washing-

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 677-679.

ton, Oregon, Idaho, Montana; reliquum vero territorium, id est Status California, Nevada, Utah, Arizona, novam Californiae Provinciam efficiet: utrobique cum omnibus Societatis domibus ac bonis ibidem exsistentibus.

3) Missiones exterae priori Californiae Provinciae commissae (nam Missiones Indicas intra Oregoniæ Provinciae fines sitas, ad hanc pertinere pronum est) ita inter duas Provincias, ut iam erat praevisum, distribuantur, ut utraque Alaska, Australis et Borealis, Oregoniensi Provinciae concredita sit, Missionem vero non ita pridem inchoatam in Sinis sibi commissam habeat nova Provincia Californiae.

4) Socii autem prioris Provinciae Californiae inter duas Provincias describantur secundum normas memoratis nostris litteris die 26 novembris 1930 datas; sed qui in Missionibus versantur, etsi forte alterius sunt Provinciae, propriae Missioni perpetuo applicati censeantur, neque inde nisi mutuo Provincialium consensu et impetrata Praepositi Generalis venia stabiliter revocari possunt. Dubia vero si qua supersint, hac in re, de quibus Provinciales facile inter se convenire nequeant, nobis solvenda proponantur.

5) Oeconomicarum rationum divisionem iam amice compositam ratam habemus et mutuam caritatem hac in re ad exemplum servatam debitis prosequimur laudibus.

6) In mutui amoris testimonium Socii omnes qui die 2 februarii proximi anni 1932 ad pristinam Californiae Provinciam pertinebunt, etiam post peractam divisionem, usitata pro defunctis suffragia inter se persolvant.

Hoc nostrum decretum a die 2 februarii 1932, B. Mariae Virgini in templo Purificatae sacro, quo die in omnibus utriusque Provinciae domibus super mensam de more legendum erit et promulgandum, plenam secundum nostrum Institutum vim habiturum esse edicimus.

Humillime autem divino Regi ac Duci nostro supplicamus, ut quae hic decernimus ac statuimus, ea de caelo, Immaculata Deipara Virgine mediatrice et Sanctis Martyribus Isaaco Jogues et Ioanne de Brébeuf eorumque Sociis Americae Assistentiae Patronis intercedentibus, rata firmaque habeat et utrique Provinciae

uberrime benedicere dignetur, quo copiosiores in dies fructus utraque ferre valeat ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die festo Immaculae Conceptionis B. M. V.
8 decembris 1931.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI,
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

73.

11 decembris 1931.

Causa beatificationis R. P. Ioannis Roothaan rite inchoata, eius scripta etc. ad normam sacrorum canonum inquirenda et colligenda esse edicuntur.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTI.

Hoc ipso die, 11 decembris 1931, apud Ordinarium Romanum, id est apud Eminentissimum Cardinalem in Urbe Vicarium (1), qui hac prima vice per se ipse tribunali praeesse voluit, coeptus est processus canonicus informativus de fama sanctitatis et virtutibus R. P. Ioannis Roothaan, XXI Praepositi Generalis Societatis.

Quod dum ad Nostrorum omnium consolationem communico, omnium item precibus hanc beatificationis causam, quae universae Societatis tantopere interest, vehementer commendo; simulque rogo ut si qui supersint, qui aut illum Dei Servum ipsi cognoverint (quod sane probabile non videtur) aut saltem directe a cognoscentibus audierint quidpiam de eo circa eius vitam, virtutes, famam sanctitatis, miracula, maxime vero si quidpiam huiusmodi non generice tantum sed in particulari noverint ab iis qui testes fuerunt oculati, hi omnes quam primum scripto certiore faciant Postulatorem nostrum generalem (P. Carolum Miccinelli, Borgo S. Spirito, 5 — Roma, 113), qui, si opus fuerit, ulteriores deinde quaestiones aut explicationes petet dabitque. Animadvertendum tamen est has notitias debere esse certas, de-

(1) Is est Emus. Card. Franciscus Marchetti-Selvaggiani.

terminatas et tales, quae etiam iureiurando (si res ferat) confirmari possint; ac semper indicandam esse personam, a qua relator illas acceperit, et qualis fuerit huius personae consuetudo cum Patre Roothaan. Itemque si qui apud se habeant res quasdam eiusdem Patris ad modum reliquiarum servatas, id velint Patri Postulatori significare et huiusmodi reliquias accurate describere: non quidem ut iis spoliari cogantur, sed tantum ut haec facta adduci possint in processum tamquam optima testimonia famae sanctitatis, qua Servus Dei et vivus et statim post mortem fruebatur. Quae omnia etiam Fratribus Coadiutoribus nota fiant oportet.

Meum praeterea est, ad normam canonis 2043, praesertim cum agatur de Servo Dei, qui ad totam Societatem potius quam ad unam Provinciam pertinere dicendus est, omnibus Nostris edicere, ut si qui habeant apud se eiusdem Servi Dei scripta quaelibet (cfr. can. 2042), sciant ea, sive autographa sive saltem eorum apographa authentica, ad tribunal ecclesiasticum Romanum remittenda esse (aut directe aut per nostrum Postulatorem generalem, quod tutius erit). Ipsum quoque tribunal ecclesiasticum hac de re publicum conficiet edictum; sed nihil vetat, immo plurimum iuvat iam nunc huiusmodi scripta inquirere et colligere et Romam quamprimum mittenda curare.

Moneantur denique omnes de iis, quae in canonibus 2023 et 2025 praescribuntur, id est ut si quid habeant quod contra virtutem aut miracula Servi Dei facere ipsis videatur, sciant se teneri, licet non sint vocati, illud in Ecclesiae notitiam perferre: idque vel clausas litteras immediate et directe ad Ordinarium Romanum (Vicariato di Roma, Piazza della Pigna 12-A, - Roma 117) aut ad Promotorem Fidei (ibid.) transmittendo vel proprio confessorio eas tradendo, qui ad eundem Ordinarium vel Promotorem Fidei deferendas curabit.

Ceterum curent Superiores ut de his quae in toto hoc negotio praestari debent, ii praesertim plenius edoceantur, qui minus periti videntur, habitis prae oculis canonibus 2023-2027 et 2042-2045.

Commendo me ss. SS.

Romae, 11 decembris 1931.

Servus in Xto.

R.^{ss} V.^{ss}

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

74.

31 decembris 1931.

*De festis et officiis novorum Sanctorum ac Beatorum Societatis
normae quaedam traduntur.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

A Sacra Rituum Congregatione nuper approbata sunt Officia et Missae pro novis nostris Sanctis ac Beatis, quae quidem mox typis edere et ad Provincias mittere de more curabimus (1). Sed iam nunc haec quae sequuntur cum R. V. communicanda censeo, ut opportuna variationes in Calendario Provinciae tempestive fieri possint:

1) *Festum SS. Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum Martyrum* deinceps non die 16 martii sed die 26 septembris quotannis peragetur, ritu *dupl. mai.* pro universa Societate (manentibus tamen particularibus indultis superioris ritus in Provinciis quibus iam concessum est): Missa propria nova; Oratio et Lectiones II nocturni fere eadem ac prius, perpaucis mutatis vel adiectis; Lectiones III nocturni ut antea, id est propriae ex S. Petro Canisio depromptae.

2) *Festum S. Roberti Bellarmini, Episcopi, Confessoris et Ecclesiae Doctoris*, die 13 maii ubique peragendum, ad ritum *dupl. II. clas.* pro universa Societate evectum est: Missa propria nova; Oratio ac Lectiones II et III nocturni item propriae et novae.

3) *Festum BB. Roberti Southwell et Sociorum Martyrum Angliae* (quorum beatificatio habita est die 15 decembris 1929) diei 21 februarii assignatum est, quo die Beatus Southwell martyrium subiit: ritus erit *dupl.* pro tota Societate; Missa propria; Oratio ac Lectiones II et III nocturni item propriae.

Addo etiam variationes vel additiones inducendas in Martyrologium Societatis, quas R. V. cum Superioribus domorum communicare velit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pp. 741 sqq., 748 sqq., 767 sqq.

ELOGIA

IN APPENDICE MARTYROLOGII ROMANI PRO SOCIETATE IESU
INSERENDA AUT VARIANDA.

Die 21 Februarii (*primo loco*).

In Anglia, passio Beatorum Martyrum Roberti Southwell aliorumque duodeviginti Sacerdotum et duorum Coadiutorum temporalium, omnium e Societate Iesu, quorum primus hodierna die Londini ad Tyburnum, alii variis diebus variisque locis pro fide catholica et supremo Romani Pontificis sacro principatu crudeliter necati, gloriosam martyrii palmam meruerunt, atque a Pio Papa Undecimo in Beatorum numerum relati sunt.

Die 16 Martii (*secundo loco*).

In pago dicionis Canadensis olim Sancti Ignatii nomine nuncupato, natalis Sanctorum Martyrum Ioannis de Brébeuf et Gabrielis Lalemant, presbyterorum Societatis Iesu, qui, ex Gallia, cum Antonio Daniel, Carolo Garnier et Natali Chabanel, eiusdem Societatis presbyteris, in Huronicam missionem traieci, hae et sequenti die, post multos labores et saevissimos cruciatus, mortem pro Christo fortiter obierunt. Socii quoque, variis diebus, variisque dicionis eiusdem locis, gloriosam martyrii palmam adepti sunt. Quorum omnium memoria sexto Kalendas Octobris sollemniter celebratur.

13 Maii (*primo loco*).

Sancti Roberti Bellarmino, e Societate Iesu, Cardinalis atque olim Episcopi Capuani, Confessoris et Ecclesiae Doctoris, cuius dies natalis decimo quinto Kalendas Octobris recensetur.

17 Septembris (*secundo loco*).

Romae, natalis Sancti Roberti Bellarmino, Confessoris, e Societate Iesu, atque Cardinalis et Capuani olim Episcopi, sanctitate, doctrina, et plurimis ad catholicae fidei et Apostolicae Sedis defensionem susceptis laboribus clarissimi; quem Pius Undecimus Pontifex Maximus Sanctorum honoribus auxit et universalis Ecclesiae Doctorem declaravit, eiusque festum tertio Idus Maii recolendum indixit.

Die 26 Septembris (*primo loco*).

Sanctorum Martyrum Ioannis de Brébeuf, presbyteri, Isaaci Jogues, item presbyteri, et Sociorum e Societate Iesu, qui, variis diebus, variisque Canadensis ditionis et Neo-Eboracensis Status locis, ab infidelibus crudeliter ececati, in Sanctorum numerum a Pio Undecimo, Pontifice Maximo, una simul sunt relati et, ex eiusdem Pontificis decreto, ut primores illarum regionum Martyres, hodierna die coluntur.

Die 18 Octobris (*quarto loco*).

Apud Auriesville, in statu Neo-Eboracensi, natalis Sanctorum Martyrum Isaaci Jogues, presbyteri Societatis Iesu, et Ioannis de la Lande, eiusdem Societatis coadiutoris temporalis, qui ex Gallia ad fidem docendam eo progressi, hac et sequenti die ab Iroquensibus dire cruciati atque necati sunt, eodem loco ubi, paucis ante annis, socius eorum Renatus Goupil, et ipse coadiutor temporalis, tertio Kalendas Octobris, martyrii palmam consecutus iam fuerat: quorum memoria sexto Kalendas Octobris sollemniter celebratur.

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

75.

11 ianuarii 1931.

Socios novae Viceprovinciae Slovakiae Pater Noster alloquitur.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE SLOVAKIAE A CECOSLOVAKIAE PROVINCIA DEPENDENTIS (1).

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Quantum equidem legitimi vestri gaudii, Reverendi Patres Fratresque carissimi, ex inno corde hodie vobiscum sim particeps, facile admodum vos ipsi conicere poteritis: non modo quia patris est magis filiorum laetitia quam propria laetari, sed etiam quia hodiernum decretum et anteactae copiosae benedictionis divinae est argumentum et copiosioris in futurum divinae liberalitatis certum est pignus. Laetamini igitur in Domino et benedicite Ei, quia fecit ut tam cito in medio vestri propriam haberetis Societatis Viceprovinciam.

Quod si mente repetatis quae quantaque gesserit olim Societas in vestris istis regionibus, fieri nequit quin et solida magni Sociorum operumque incrementi spes etiam atque etiam firmetur, et ad praecleara maiorum vestrorum exempla aemulanda animus vester exardescat. Ut unum alterumve commemorem, memineritis clarissimam quondam Tyrnaviensem Universitatem, unde tanta catholicae fidei lux in finitimas regiones illuxit; memineritis tot strenuos evangelicos operarios, qui tanto cum fructu in catholicis excolendis atque etiam in innumeris haereticis ad veram fidem reducendis apud vos laborarunt; memineritis praesertim Beatos Martyres Stephanum Pongracz et Melchiorum Grodecz, qui fidem catholicam istae ad sanguinem us-

(1) V supra, pp. 809-811. — Decretum quidem datum est die 1 ianuarii, haec epistola vero die 11 ianuarii; utraque autem nonnisi die 2 februarii promulgata sunt.

que propugnarunt, quorum et gloriosi certaminis et gloriosi sepulcri loca, Cassoviam dico et Tyrnaviam, vestra sunt.

Eia ergo. Reverendi Patres Fratresque carissimi, tam gloriosae vestrae historiae venerabundi studeatis assidue, tam illustria exempla sedulo imitamini et istas vestras tam pias, tam devotas, tantaque fide insignes gentes totis viribus adjuvandas et excolendas curate. Spero, equidem fore ut, dum vos et merito et numero in dies succrescetis, vestri quoque labores multiplicentur et inde fructus quam copiosissimos sitis collecturi ad maiorem Dei gloriam.

Quo vero utiliora ad id et aptiora in manu Dei efficiamini instrumenta, hanc laetissimam occasionem nactus tria vobis potissimum vehementerque commendo. Primum est illud, in quo S. P. Ignatius vult ut « maius momentum quam in doctrina vel aliis donis naturalibus et humanis constitutum esse » ducamus: « virtutum, nempe, solidarum ac perfectarum et spiritualium rerum studium »; siquidem « illa interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet » (1). Hoc autem studium, haec interioris hominis cura, omnium esse debet; et ad illud singuli, a novissimo Novitio Coadiutore usque ad supremum Moderatorem, pro suo quisque gradu ac munere, aliquid quotidie conferre conentur. Quod quidem maxime praestabitur, secundum Exercitiorum principia, per sui ipsius abnegationem et continuam in rebus omnibus mortificationem, per assiduam orationem, per intimam et continuam cum Deo unionem. Si sancti eritis, quamquam profecto multi non estis, multa simul et multum facietis.

Alerum est, ut ad propositum finem viribus revera unitis adlaoretis: quod si semper verum est et necessarium, multo magis id valet in quibusvis rebus inchoandis. Iam antiqui Romani id agnoverunt: « Concordia, aiebant, parvae res crescunt, discordia maximae dilabuntur » (2). Sed, quod nobis multo pluris esse debet, est divina illa cohortatio: « Ut sint unum sicut et nos unum sumus » (3). Infinitum sane et inaccessibile unitatis exemplar in SS. Trinitate nobis proponitur, non ut illud assequi desperemus, sed ut intelligamus quo usque nobis tendendum sit. Ad hanc autem animorum unionem non modo conservandam sed etiam in dies augendam plurimum iuvabit illa ipsa sui ipsius abnegatio, quam paulo superius commendavi: omnes enim proprios habemus sensus, propria consilia, propria desideria: si haec privata studia quisque sua urgere velit, magna orietur confusio et nihil prorsus fiet; si e contra quisque ea in holocaustum Deo offerre promptus sit, caritas et concordia servabitur et divinum

(1) *Constit. P. X* n. 2; *Sum. Const. reg.* 16; *Epit.* n. 847 § 2.

(2) SALLUSTIUS, *Iugurth.*, 10.

(3) *Io.*, XVII, 22.

illud experientini: «Frater qui adlayatur a fratre, tanquam civitas firma» (1). Vestelle tunc mentis adorationem ad molatorem cum aliis tam necessarium non ita prout commendat Summus Pontifex Pius XI. in laud sententiam: «quodvis consistant utut molestam ac tenue, si omnibus commune fiat, magnum habet efficaciam, quam aliud quilibet vel ingenuissimum exequium quod discordiam pariat». Ceterum, si vestros Superiores sincere in Christo, ut debetis diligitis, si in eis Christum Dominum venerantini, si ipsam Dominum ex toto corde revera amore amatis, hoc proprium exantius sacrificium, haec amica omnium ad unum conspiratio non modo facilis sed facillima vobis erit.»

Et per hoc iam certum tangere cupi, quid vobis commendare exopto: obedienciam scilicet perfectam «obedienciam illam, inquam, qua in omnibus Superioribus, quicunque illi sunt, vestis Pater ut examini illum «propter quem et cui in omnibus obeditis, qui est Christus Dominus» (2). Hinc etiam hanc illam vobis quidem commendatis, quam veri haeciles verique obediencie filii expectari solent, qui, ut filii in sinum matris, obediencie se totos pignus committunt, nihil solliciti, propriam indicant, nihil urgentes, «quidquid de se atque aliis constituendum erit, tanquam de manu Dei, exspectantes a Deo, qui, etiam cum post orationem aliquid Superioribus proponendum putant, plene tamen indifferentes reuertunt, ut S. P. Iacobus docet, et id omne ex corde approbant, «quod Superiori, re immensa, in Domino visum fuerit» (3).

Haec facite et vivetis: vivetis singuli, ut debet singulis et plerisque Dei, atque vivet profecto vestra Viceprovincia Slovaca vivax et spiritualibus fructibus onustam.

Faxit Deus ut, quae de vobis vestraque Viceprovincia hodie haec in Domino auspicamur, ea reapse ultra spera evadant, quod ut plenius fiat, Beatissima Virgo, intercedentibus cum Sancto Ioseph etiam Beatis Martyribus Cassoviensibus, qui deinceps vera gratiam vobis vestri diei possunt, uberiorem in dies gratiam a SS. Conde festi vobis impetrare dignetur.

Vestris sanctis Sacrificiis et precibus me amice commendo.

Romae, die festo Sanctae Familiae Nazarethinae.

11 ianuarii 1931.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Prov.*, XVIII, 19.

(2) *Sum. Const.*, reg. 38.

(3) *Reg. Comm.*, 19.

(4) *Sum. Const.*, reg. 46.

76.

17 ianuarii 1931.

Normae traduntur de incolumitate Nostrorum in Hispania mediis in tumultibus absque armorum usu servanda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Pulcherrimi templi Gegionensis (1) incendium et profanatio, sacrilega facinora a seditiosis patrata, eorumque conatus, quos amantissimus Deus irritos reddidit, perficiendi peiora, maximum dolorem mihi attulerunt (2).

Scio quantopere animi Nostrorum per totam Hispaniam affecti sint, cum et haec luctuosa facta Gegionensia adumbratio sint eorum, quae inimici nostri in nos machinantur, et novarum, quas Deus avertat, perturbationum periculum nondum evanuerit. Me non latet quantum vos, Reverendi Patres, hic rerum status sollicitos habeat: et merito quidem, cum vestrum sit sedulo prospicere securitati eorum qui vestrae paternae curae commissi sunt, et media quae illos securos reddere possint tempestive providere.

Inter haec audio vobis ab aliquibus amicis externis propositum fuisse usum armorum a Nostris adhibendum, ad primos saltem incursus furiosae plebis repellendos. Equidem hanc rem valde gravem censeo ideoque vobis quamprimum de ea scribendum esse duxi.

Etenim usus armorum, etiam FF. Coadiutoribus restrictus, statui religioso et spiritui apostolico minime cohaeret et a traditionibus Societatis plane abhorret, cuius socii, frustra aliis mediis tentatis, maluerunt ruinam Domorum et corporalis vitae pati quam armis se defendere. Praeterea vix puto hac ratione vitam Nostrorum tumultu plebis exorto salvari posse. E contrario, aliquibus vulneratis, furor plebis adhuc magis excitaretur ut ferociter in Nostros omnes irruerent. Immo hoc certe nostris inimicis ansam praeberet excitandi opinionem publicam in tota Hispania contra Societatem eique etiam in aliis regionibus praesertim Americae Latinae valde nocere posset.

Quinimmo etiam arma domi congerenda et ab aliis usurpanda probare non possum, quia etsi hoc in se non eandem gravitatem habet, tamen certum est vitari non posse ut fama horum armorum foras aliquando prodeat, et nobis aliqua ex incommodis supra allatis tandem aliquando pariat.

(1) Gijón in Prov. Legion.

(2) Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. III, 1930, pag. 595: haec evenerunt exeunte mense decembri 1930.

Si custodia publica impotens fit ad tuendum nos nostrasque Domos, bene possumus hanc defensionem nostris amicis committere, sicut optimo consilio, ut bene memoria tenetis, Barchinone per illam tragicam hebdomadam factus est, cum intrepidi Sodales Mariani non solum nostrum Collegium ab interitu liberarunt, et quidem virgis non sclopetis ferientes, sed etiam reliquis civibus animos addentes ad repressionem illorum criminum mirifice contulerunt.

Alia possunt laudabiliter a Superioribus ad Nostorum incolumitatem provideri: sed nostra praecipua defensio esse debent orationes Deo magna fiducia fusae, quae certe in difficilibus adiunctis instantiores sint oportet: ideoque Superiores, imminente aliqua calamitate, eas subditis vel commendant vel praecipunt. Studeamus igitur omnes ut a providentissimo Deo fiduciali animo, sicut filios decet, remedium impendentium malorum expetamus, divinam Iustitiam, ob nostra et proximorum peccata offensam, multiplicatis expiationibus diligenter placemus, Dei Sanctitati placeamus nostras actiones sanctissimo nostro Instituto perfectius in dies conformando, et dum haec facimus, sereno et quieto vultu inter media pericula animi pacem et tranquillitatem ubique ostendamus: « omnem sollicitudinem proicientes in Eum, quoniam ipsi cura est de nobis » (1).

Ipsae 3.000 sacra pro pace et incolumitate Provinciarum Hispaniae offero et vestris ss. SS. me commendo.

Romae, die 17 ianuarii 1931.

R.^{re} V.^{re}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

77.

18 ianuarii 1931.

Occasione constitutionis novae Provinciae Germaniae Orientalis Pater Noster omnibus Provinciis linguae germanicae quaedam peculiari ratione commendat.

AD PRAEPOSITOS TRIUM PROVINCiarUM GERMANIAE ET PROVINCIAE AUSTRIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Haud dubie summo vos omnes gaudio afficit proximo die 2 februarii quartam linguae germanicae Provinciam constitutum iri (2), id quod faustissimum profecto signum est, quam copiose benignissi-

(1) Cfr. I. PETR., v, 7.

(2) V. supra, pp. 812-814.

mus Deus harum Provinciarum indefessis laboribus benedixerit, quam suavi benevolentia earum amplificationem foverit.

Tantum vero absit, ut Provinciarum divisio divisionem animarum efficiat, ut contra stimulus esse debeat ad quattuor Provinciarum linguae germanicae Socios artiore caritatis vinculo coniungendos. Cumque « fas sit et ab hoste doceri », ab inimicis nostris tam desideratam, tam necessariam animorum et mentium unionem discamus, qui, etsi maxime in rebus aliis discordes, contra Dominum Nostrum tamen eiusque Ecclesiam statim et semper et ubique se coniungunt atque vires conferunt. Quanto magis nos, Iesu Christi milites, propter eius amorem in propagando et dilatando eius regno, in defendendis eius iuribus unum esse decet atque oportet.

Siquidem porro nunc magis quam ullo alio tempore res multae et arduae in nos incumbunt, magnopere desidero, ut hae Provinciae in iis solvendis collatis consiliis inter se iuvent et simul uniformem procedendi modum servare studeant. In tot Provinciarum divisionibus expertus sum, quam large et liberaliter Deus operibus nostris benedicat, si fines magis particulares propter bonum universalius et proinde divinius sacrificentur. Plurimum autem ad id profuturum esse duco, si Praepositi harum quattuor Provinciarum semel saltem singulis annis convenient de maioris momenti negotiis inter se collaturi, quo securius et efficacius communis in procedendo modus servetur. Nec dubium est, quin huiusmodi congressus, si diligenter praeparentur, optimos uberrimosque fructus sint laturi tam ad internam Provinciarum constitutionem, spiritum, disciplinam firmandam, quam ad externam laborum aestimationem, vim, efficaciam augendam. Quare exopto, ut iam inde ab hoc anno huiusmodi congressus instituere incipiat.

Cum denique in iisdem istis regionibus novae ad Societatem vocationes novis operibus oblati pares non sint, ita ut tot tantisque necessitatibus sublevandis pro dolor neque ipsi pares simus, ad vocationes excitandas et iuvenes idoneos sancte alliciendos, nobis omnibus sacro pioque cum zelo annitendum est, ut praeclaro vitae religiosae exemplo et fervore apostolico eminentes verum illud « sal terrae » simus, quod libenter ab hominibus in salutiferum usum adhibeatur. Itaque in solidas illas Instituto nostro toties commendatas virtutes nervis omnibus incumbamus haud ignari antiquum nostrorum parentum spiritum, antiquam eorum vim quoque et efficaciam constituisse, quam non solum nos ipsi, beati tantorum patrum heredes, admiramur, sed etiam externi atque vel inimici nostri agnoscere coguntur. Ante omnia vero nobis cavendum, ne in insectationibus, quibus nunc temporis Societas agitur iuvenesque a nobis avertuntur, ullam astutis nostris adversariis ansam offensionis et calumniae demus. Facientes

autem quod in nobis est, Dominum qui omnium corda regit et omnium voluntates inclinat enixe rogemus, ut in tanta laborum magnitudine in partem istam haud minimam vineae suae quam minimae Societati excolendam dedit, necessarium operariorum numerum mittere dignetur.

R.^{ac} V.^{ac} Sociisque omnibus carissimae istius Provinciae peramanter in Domino benedicens omnium ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 18 ianuarii 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

78.

6 februarii 1931.

Provinciae Siculae vocationum incrementum Pater Noster gratulatur utque in dies augeantur aptas tradit normas.

AD SOCIOS PROVINCIAE SICULAE.

REVERENDI PADRI E FRATELLI IN CTO. CARISSIMI:

P. Xti.

Ho saputo con mia grande consolazione che presso di Voi quest'anno si è verificato un notevole aumento di vocazioni, e credo di doverlo ascrivere, oltrechè alla divina Bontà che si è degnata di esaudire le nostre umili ed insistenti preghiere, anche alle sante industrie da Voi recentemente adoperate a questo scopo.

Mi è caro perciò, con questa mia lettera, congratularmi sinceramente con tutti Voi e, lodando gli sforzi da Voi fatti fin qui, amarvi a continuarli, anzi ad intensificarli.

Voi stessi, Reverendi Padri e carissimi Fratelli, siete testimoni con quale frequenza ed insistenza l'Eccmo. Episcopato chiede l'opera vostra per ministeri anche delicatissimi ed importantissimi come ad esempio la formazione del loro Clero, e con quale fiducia le famiglie ed il popolo cristiano si rivolgano a noi per l'educazione dei loro figli e per il sacro ministero. Ma Voi stessi sperimentate con me il grande dolore di dovere spessissimo rispondere ai più pressanti inviti e davanti alla visione di estreme necessità spirituali: «Hominem non habeo». Orbene in questa commovente fiducia dei buoni verso di noi dobbiamo vedere bensì, come faceva il nostro grande S. Pietro Cani.

sio, una approvazione da parte del Signore della nostra minima Compagnia e concepirne sentimenti di gaudio spirituale, pur tenendo lontano da noi ogni compiacimento mondano della stima degli uomini, ma dobbiamo vedere insieme un chiaro invito del medesimo Signore a darci dattorno per accrescere le nostre file.

Già fin dal 1911 il mio Predecessore, il R. P. Wernz, scriveva una importante lettera al Padre Gaetano Romano, in allora Provinciale di Sicilia, lettera riportata poi quasi per intero negli « Acta Romana » (anno 1911, pag. 138, n. 39) intorno alla necessità ed ai modi di cooperare col Signore per eccitare vocazioni alla nostra Compagnia. Da quel tempo ad oggi, purtroppo, l'incremento numerico della Provincia Sicula è stato assai piccolo, onde quella lettera torna oggi non meno di allora opportuna, e sarebbe buona cosa se fosse da tutti letta.

Io faccio miei gli insegnamenti in quella contenuti, caldamente esortandovi a metterli in pratica. Aggiungerò insieme che questo santo impegno di promuovere le vocazioni non deve essere lasciato solo ai Superiori, ma tutti nella Provincia, Padri, Scolastici e Fratelli Coadiutori, per l'amore che portiamo alla Compagnia ed alle anime, dobbiamo seriamente interessarci della grave questione, cooperando ciascuno secondo il suo stato coi Superiori per l'incremento numerico della Provincia.

A tutti, intanto, è possibile con l'umile preghiera fare santa violenza al Signore, perchè mandi numerosi operai « et perficiat vineam istam quam plantavit dextera Sua » (1). Tutti possiamo inoltre adoperare il tacito ma potente invito che è riposto nella nostra vita esemplarmente religiosa. Vediamo, Reverendi Padri e carissimi Fratelli, se realmente offriamo a Dio preghiere e mortificazioni allo scopo predetto. Esaminiamoci sinceramente davanti a Lui, se il nostro abituale portamento esteriore è l'espressione di un cuore morto affatto al mondo, schivo di ogni sua piccola o grande ricerca, unicamente assetato della gloria di Dio e della salute delle anime. Persuadiamoci che anche oggi, come in passato, direi anzi più che in passato, è il vero il *santo Religioso* quello che attira le anime alla concreta forma di vita religiosa da lui professata; anche oggi, come ai tempi del nostro San Luigi, chi aspira alla religione, sceglie quella dove è persuaso che sia in fiore lo spirito e l'osservanza. All'incontro non vi è cosa che maggiormente allontani gli animi da una qualsiasi famiglia religiosa quanto la vita di qualche suo membro, che fosse difforme dalla sua professione di virtù e santità.

Oltre la preghiera ed il buon esempio, ciascuno veda che cosa possa fare di più immediato per eccitare le vocazioni, tanto per il

(1) Cfr. Ps. LXXIX, 16.

Noviziato quanto per la Scuola Apostolica e, consultandosi, specialmente i giovani, coi loro Superiori, cerchi di attuarlo nel miglior modo possibile; evitando bensì ogni imprudente invito, ma deponendo insieme certa eccessiva timidità. Non è necessario di dire che in primissimo luogo dobbiamo attendere alla *qualità* degli ammettendi per evitare quella « *turba* » di uomini contro la quale ci premunisce il nostro S. Padre (Cost. P. X n. 7), ricordandoci però insieme che non sarebbe da dirsi *turba* un numero anche grande di persone scelte.

Tra le industrie suggerite dal mio Predecessore, raccomando in maniera speciale le Congregazioni Mariane e la diffusione della vita dei nostri Santi. Credo che quanto a questo secondo punto noi rimaniamo molto addietro ai nostri antichi Padri, che colle loro industrie nel far conoscere i nostri Santi, erano riusciti ad indurre molte città a pigliarli come loro protettori. La lettura delle vite di questi eroi si è sempre dimostrata altissima ad ispirare nell'animo dei giovani desideri di vita migliore.

Siccome poi la gioventù moderna si mostra proclive ai grandi ideali, cerchiamo di far conoscere un po' di più le tante opere della nostra Compagnia, come pure voleva che si facesse il nostro Santo Padre, col purissimo fine che gli uomini glorifichino il nostro Padre Celeste. Sappiamo per esempio che Egli voleva che tra gli studenti delle Università si diffondessero le notizie dell'opera di S. Francesco Saverio nelle Indie. Con mio grande dolore, anche recentemente ho dovuto constatare che la nostra Compagnia in Italia non è conosciuta come Ordine Missionario.

Ecco, Reverendi Padri e carissimi Fratelli, quanto mi premeva di dirvi circa questo punto importante del reclutamento di nuovi soggetti per la vostra Provincia. Confido che tutti vi metterete con nuovo slancio a questa santa impresa.

Mi valgo di questa occasione per farvi ancora una seconda raccomandazione, che stimo necessaria, posta appunto la scarsità di uomini rispetto al numero delle opere e delle case della Provincia. Intendo cioè raccomandarvi che procuriate di misurare sempre il lavoro alle vostre forze presenti. Quello di più che volessimo fare, non sarebbe zelo ordinato e finirebbe con nuocere senza frutto al corpo ed allo spirito dei Nostri. Il Signore non ci domanda che facciamo tutto il bene possibile; dobbiamo perciò affidare alla Sua infinita provvidenza e misericordia tante necessità spirituali del prossimo, che pur in sè sarebbero tanto buone. Il procedere diversamente sarebbe disordine ed il disordine non può piacere a Dio!

La determinazione poi di questa misura, nelle sue linee principali, spetta ai Superiori maggiori, i quali hanno da Dio lume e grazie per ciò. E' necessario quindi non pretendere da loro l'impossibile e tener

sempre presente, come vuole la retta ragione, non solo le case e le opere a cui uno è applicato, ma le necessità ed il bene di tutta la Provincia.

Facciano i sudditi molto bene ciò che è loro assegnato e stieno sicuri che con ciò daranno a Dio la massima gloria ed arrecheranno a prossimo il maggior bene possibile.

Così fecero i nostri antichi Padri, e di ciò abbiamo un preclaro esempio negli inizi del Collegio di Messina. Essi pochi di numero e di fronte all'immenso lavoro ed alle innumerevoli richieste, seppero comportarsi in modo da ottenere dal Signore le più larghe benedizioni sulle loro fatiche apostoliche.

Mi auguro di cuore di sentire ben presto altre consolanti notizie circa l'incremento delle vocazioni, e ben volentieri impartisco a Voi tutti, Reverendi Padri e carissimi in Cristo Fratelli, la santa benedizione.

In unione dei Vostri santi Sacrifici ed Orazioni sono di Voi tutti

Roma, 6 febbraio 1931.

Servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI

Prep. Gen. d. C. d. G.

79.

10 februarii 1931.

De nostris foliis periodicis in Hispania impensius promovendis et latius spargendis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Nemo vestrum ignorat quantum momentum ad Ecclesiae defensionem et propagationem, atque ad errores conterendos veramque doctrinam spargendam habeant opera quae tam incerto quam certo tempore typis mandantur. Mirum quanta cum alacritate et constantia a primordiis Societatis hae preli arte Nostri usi sint ad complura volumina de re ecclesiastica exaranda, scientia et pietate plene imbuta: hodierni mores foliorum periodice conscriptorum usum necessarium reddiderunt, nostrique operarii, traditionibus Societatis constantes, ubique gentium hoc novum doctrinae evulgandae genus statim adhibuere. Ut autem huiusmodi scripta periodica alicuius momenti bene componantur et longe lateque diffundantur, experientia

vobis compertum est quot quantaeque difficultates superandae occurrant.

His igitur litteris vos attentos velim ad unam earum vel potius ad eius solutionem, scilicet ad difficultatem diffusionis per concordem et studiosam unionem et cooperationem omnium Nostrorum superandam.

Quanti fecerit S. Ignatius hanc unionem aperta Constitutionum verba declarant cum, P. VIII c. 1. simpliciter proferat deficiente hac membrorum unionem Societatem nec conservari nec regi atque adeo nec finem ad quem tendit ad maiorem Dei gloriam consequi posse, et P. X. n. 9 asserat voluntatum vinculum, quod caritas est et mutus amor, multum ad conservationem boni status Societatis adiuturum. Quomodo ipse hanc unionem in praxi intelligeret et aliorum operationem precibus et opere adiuveret, testantur cum innumera exempla a biographis tradita tum praesertim illa assidua diligentia qua sacras expeditiones, missiones, lectiones et cetera ministeria a sociis per totum orbem diffusis peracta et litteris narrata ad notitiam plurimorum, multiplicatis litterarum exemplaribus, pervenire faciebat. Ita notitiam, quae operae nostrorum sociorum ad latius aedificationem populi christiani deerat, S. Ignatius ardentissimo et prudentissimo zelo gloriae Dei actus intense procurabat, pulcherrimum cooperationis exemplum nobis imitandum relinquens.

Cum tot tantasque difficultates Superiores remove cogantur ut conscribantur folia periodica, quae praeter alia copiosam, selectam et libris semper locupletandam bibliothecam, et viros non solum natura, arte et exercitatione bene scribendi, sed etiam scientia, per continuum studium comparata et comparanda, egregios requirunt, primum est ut congruus tantis pecuniae, temporis et virium sumptibus fructus per maximam propagationem expectetur: at pro dolor, plura periodica vestra exiguam diffusionem obtinent, et aliqua difficultatibus oeconomicis haud levibus implicantur.

Fortasse methodus hodiernis mediis parum consona in divulgandis periodicis adhibetur, quare vos etiam ad eam examinandam et si opus sit renovandam hortor; sed divulgationis defectus magna ex parte Nostrorum cooperationis defectui tribui debet, ut egomet per statisticas, quas consexi, intelligere potui. Ex quibus eruitur propagationem periodicorum satis magnam haberi in ea Provincia, ad quam sedes ephemeridis vel scriptorum pertinet, in ceteris multum deficere. Sed si notissimum illud «non omnia possumus omnes» non modo personis verum etiam Provinciis iure hodie applicatur, luce clarius apparebit quam necessarium sit, et nostram industriam per aptam divisionem laboris inter Provincias extendere, et ephemerides (sicut etiam cetera gravia opera, ut Universitates, Seminaria, Con-

foederationes Nationales...) foveri et propagari ab omnibus Nostris quarumcumque Provinciarum, in quarum spiritualem profectum illa fiunt. Liceat mihi etiam exemplum aliarum familiarum religiosarum adducere, quae unanimi zelo sua quaquaversus disseminant; imo aliquando nostra maiori quam Nostri studio aestimant et foveant: sic quondam statisticam aliquam inspiciens, deprehendi in una eademque urbe in collegio alius familiae religiosae subnotationes nostrae ephemeridi esse complures, in collegio Nostrorum nullam. Velim itaque ut Provinciales considerent qualis sit cooperatio suae Provinciae ad periodica extraprovincialia, et qua ratione intendi valeat; nostrosque praesertim operarios hortentur ut modeste et opportune, sed efficaciter et constanter, sive per se ipsos sive per nostros sodales et amicos, quamplurimas subnotationes quaerant. Etenim, ceteris paribus, quo maior erit earum numerus, maior etiam fructus salutis proximorum et gloriae divinae colligetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 februarii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

80.

11 februarii 1931.

De Seminariis Minoribus Societatis in Hispania deque Instructione pro iis paranda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Seminariorum Minorum Societatis recta et firma constitutio ad incrementum et profectum totius Societatis plurimum conferre posse omnibus compertum est, cum ex illis in pluribus Provinciis ad Domos Probationis non pauci candidati per quinquennium nostris curis commissi quotannis migrent.

In Assistentia Italiae, ubi tres quintae partes (60 %) Novitiatu et dimidia pars (50 %) totius Scholasticatus a Seminariis Minoribus proficiscuntur, his potiori ratione prospiciendum erat, ideoque necessarium esse duxi aliquam Instructionem conficere ut finis horum

Seminariorum maiori uniformitate et meliori qua posset ratione attingeretur. Itaque anno proxime elapso *Instructio* ad usum privatum Nostrorum, ad quos Seminarii regimen aliquo modo spectat, destinata (1), et *Regulae* ad usum privatum alumnorum scriptae prodierunt: quarum cognitio cum vos iuvare possit, utriusque libelli bina exemplaria ad unumquemque vestrum mitto.

Cum igitur in Assistentia Hispaniae numerus eorum, qui ex Seminariis Minoribus in Societatem adveniunt, multum creverit, existimo etiam istic aliquid simile esse faciendum: eo magis, quod graves interdum alicunde querelae audiuntur de maximis expensis ad colligendum fructum minimum cum ob exiguum numerum alumnorum qui Societatem amplectuntur, tum ob frequentiam dimissorum et Novitiatu et, quod peius est, etiam post vota biennii. Res tanti momenti moram non patitur: de ea vobis in proximo conventu Granatensi ita agendum esse censeo ut de omnibus punctis in claras et determinatas normas conveniatis, quae ad Instructionem et Regulas conficiendas necessariae sint, et modum efficacem statuatis quo Instructio et Regulae post conventum conscribantur: eas deinde mihi approbandas proponetis. Quare necesse est ut Provinciales totum hoc negotium mature et undequaque consideratum et consultum, atque Deo enixe commendatum, antequam conventus ineatur, habeant.

In hac autem consideratione praelucere semper debet finis Seminarii Minoris Societatis praecipuus, qui, ut ipsa vox aperte indicat, alius non est quam semina aptae vocationis ad Societatem aliquomodo detecta undecumque colligere, eaque optima ratione fovere et ad maturitatem perducere, seu brevius, ut verbis Epitomes n. 29 § 1 3° utar, vocationes ad Societatem praeparare. Hoc igitur fine prae oculis habito, ea saltem puncta percurretis, quae candidatorum selectionem et integram institutionem (scilicet spirituales, morales, litterariam, physicam, socialem...) ac Seminarii temporalem administrationem spectant.

Aliqua solummodo ipse innuam, quae vestrum laborem levare possint. Rector Seminarii sibi persuasum habere debet alumnorum *selectionem* accurate factam plurima incommoda arcere, quae ex his Seminariis interdum nata conquerimur. Alumni non indiscriminatim aut perfunctorio examine a quovis exacto colligendi sunt, sed diligenti et industria ratione apti sunt detegendi et alliciendi. Proderit sine dubio, etiam in hac re, quod filii huius saeculi ad sua negotia fovenda curant, nempe fructus experientiae diligenter annotare, ordinare et ope chartae geographicae et elenchorum ita exhibere, ut

(1) V. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 638-658.

facili intuitu conspiciatur quae regio uberior vocationibus sit et quare, quae minus explorata. Haec omnia apud Rectorem constare, et continuo labore a diversis Rectoribus perfici deberent.

Nemo etiam ignorat quantum auxilii ad bona semina detegenda praestare valeant parochi et magistri animarum zelo praediti, qui a Nostriis tempestive moneantur et per crebram communicationem saltem litterarum ad hoc opus apostolicum alliciantur.

Non sufficit ut informationes de candidatis petantur: plerumque necesse est ut praeter eas candidati ab ipsis Professoribus examinentur, sive alumnos ad certa loca ipsis vicina convocando, quae unus alterve Professor Seminarii percurrat, sive eos ad Seminaria certo die arcessendo ut per decem dies exerceantur antequam definitive admittantur: ita prima selectio fieri potest suavius (etiam quoad sumptus sive Seminarii sive alumnorum) et efficacius.

Selectionis cura per totum quinquennium cessare non debet, ita ut ante oculos Rectoris semper versetur, hinc turbam hominesque instituto nostro non aptos ne ad probationem quidem admittendos esse, illinc sollicito esse cooperandum motioni ac vocationi divinae ut numerus idoneorum operariorum in Societate augeatur.

In *formatione spiritus* in memoriam revocandum est alumnos Seminarii non ut novitios, sed ut optimos sodales Congregationis Mariae excolendos esse, multumque interesse ut libertati et firmitati vocationis prospiciatur, sive in colloquiis cum Praefecto spiritus et Rectore habendis, sive in vacationibus aestivis concedendis, sive in disciplina Seminarii exigenda.

Ad *studia* quod attinet, scio apud vos gymnasium laicale ab ecclesiastico adhuc multum differre, neque ignoro his ultimis temporibus spem affulgere ut haec differentia magna ex parte tollatur. Ratio gymnasii laicalis in nostris Seminariis constituta faciliorem redderet aditum alumnis cuiuscumque etiam altioris condicionis socialis (quibus etiam res temporalis Seminarii copiosiore subsidio iuvaretur); facilius permetteret ut alumni qui in nostris Collegiis clara vocationis signa ostenderint, consentientibus genitoribus, illuc mitterentur, ubi suum gymnasium non intermitterent, et vocationem securius conservarent et evolverent; viam sterneret ad gradus academicos, quos Nostri saepius quam hucusque adipisci debent; selectionem alumnorum quoad dotes intellectuales foveret, quia sine dubio reiiciendi essent ii, qui examina status non superarent; et cum alumnis occasio plures vias arripiendi offerretur, vocationis experimentum fieret tutius. Attamen cum gymnasium laicale mutationibus gubernii subiciatur et alia incommoda fortasse secum ferat, vobis hanc curam relinquo eligendi quae ratio gymnasii et in quo gradu in vestris Seminariis Minoribus instituenda sit. Hoc certe in quocumque ordine tenendum est:

primo ut studia gymnasialia vel quae cum iis aequantur absolvant ante ingressum in Novitiatum; secundo, ut talis et tanta materia studiorum singulis annis attribuitur, quae bene disci queat; tertio ut cum studiis in Iunioratu peragendis ita cohaereat ut iuniores facti neque sine fructu repetant quae bene didicerint, neque cum damno omittantur quibus nondum studuerint.

Demum, ut ea quae proponetis in actum adducantur, omnino necesse est ut omnes in Provincia, et imprimis Praepositi Provinciales, huiusmodi Seminariis illud momentum tribuant, quod ex ipsorum fine supra exposito habere recte concluditur, nempe ut post Collegia Nostrorum ceteris Collegiis praeponantur, ideoque optimi socii ad ea mittantur, qui vere possint esse forma teneri gregis, qui in spem Societatis magno cum amore alitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

81.

11 februarii 1931.

*De Protestantium insidiis in America Latina studiose compe-
scendis.*

AD PRAEPOSITOS PROVINCIALES ET SUPERIORES MISSIONUM IN AMERICA LATINA.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris die 1° ianuarii 1930 ad omnes Praepositos Provinciales et Superiores Missionum Americae Latinae datis (1), R.^m V.^m eiusque subditos vehementer in Domino hortabar ut antiquorum Nostrorum Patrum vestigia persequentes, grassantibus Novatorum doctrinis toto pectore resisteretis, simulque media quaedam tangebam quae ad tantum malum repellendum utilia fore putabam.

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 633-634.

Magna igitur sum affectus laetitia cum ex relationibus (paucis iis quidem hucusque), quas Patres a Provincialibus designati Romam miserunt, perspexi quae commendaveram ea in aliquibus locis in praxim iam deducta esse, non sine Episcoporum plausu et magna animarum salute.

Sic, ut unum exemplar proponam, in magna quadam Americae civitate, Episcopi venia accepta, Pater, huic muneri deditus, illos convocavit Parochos quos sciebat periculi gnaros, et, Sodalibus nostris adiuvantibus, instituta est in singulis Paroeciis diligens et accurata investigatio, quot nempe familiae vel individua Protestantibus nomen dedissent, ubi eorum doctrina nuntiaretur, num in sacellis suis an in domibus vel in plateis et viis publicis, num pueros vel pauperes vel operarios allicerent et quibusnam industriis, quatenus foliola vel scripta spargerent, et ita porro.

Mali autem gravitate hoc modo cognita, ei remedium afferre, certis normis statutis, conati sunt. Imprimis ab omnibus ephemeridum catholicarum Directoribus petatum est ut saepe hanc quaestionem exagitant; Bibliotheca antiprotestantica est instituta: foliola et scripta Protestantium collecta, quae aptis et tutae doctrinae viris inservirent ad refellendos errores; quod quidem tam efficaciter tamque felici exitu factum est per ephemerides bimensiles, ut Episcopi illius Regionis et Parochi aliarum civitatum, plurima exemplaria peterent, ut ea fidelibus suis legenda traderent; atque ita Protestantes iam non nostram oppugnare Religionem, sed semetipsos defendere debent.

Nec praetereundum quantum ad hoc Sodales Congregationum nostrarum auxilium praestiterint, qui magno animarum zelo et amore Dei abrepti, non solum ad distribuenda foliola et numeros statisticos computandos adjuverunt, sed in illis suburbiis ubi ob penuriam Sacerdotum liberius Protestantes doctrinas suas propagabant, centrum catechisticum ultro instituerunt, et 100 familias ut sese SS.mo Cordi consecrarent, suaviter adegerunt.

Quae si mihi pergrata profecto exstiterunt, oculos tamen convertens ad omnes istas carissimae Americae Latinae regiones, tot Martyrum Nostrorum sanguine irrigatas, tot Missionariorum Nostrorum laboribus excultas, mihi temperare non possum quin, hanc occasionem nactus, omnes Nostros in istis amplissimis regionibus laborantes, iterum atque iterum per Iesu Christi sanguinem obtester, ut summa alacritate et totis viribus huic tanto operi, de-

fensioni nempe Ecclesiae Catholicae tam acriter a Protestantibus oppugnatae, animum intendant.

Incredibile enim esset, nisi id ex documentis prorsus fide dignis omnino constaret, quantum insudent Novatores, ut incolas Americae Latinae ad suam falsam religionem perducant, vel, si mavultis, ut eos a Religione sanctissima nostra avellant.

Pauperes et humiles in tristibus eorum tuguriis visitant, auxilium medicinae ultro eis praebent; sanatoria, domos clinicas, nosocomia condunt et, quod incredibile videtur, ipsis leprosis alicubi operam suam navant, periculum vitae parvificantes; quod si ad medicinam exercendam requiritur a Gubernio examen, illud subire non dubitant; itemque ad docendum in suis scholis quaevis examina subeunt, si gradus academicos nationales utiles vel necessarios existimant.

Auxiliares ex ipsis regionibus summa diligentia cooptare contendunt, quorum aliquos ut evangelistas seu Evangelii lectores huc illuc mittunt, alios seligunt ut Bibliorum distributores aut venditores, quos ad remotiores pagos ante se praemittunt, idem iter ipsi postea suscepturi; alios tandem in pastores nationales efformant et statim ac sufficiens aptusque eorum numerus praesto est, eis templa et domos committunt, et ad alias regiones ipsi se conferunt ut eundem ibi laborem incipient.

Sed inter omnia animum percellit sollertia qua in evangelizandos indigenas animum suum viresque impendunt. Nam, si eorum scriptis publicisque testimoniis fidendum est, in interioribus et remotioribus partibus aliquarum regionum suas Missiones statuerunt « ubi, ut ipsi scribunt, numquam nomen Catholicae Religionis auditum fuit ». Indos donis et obsequiis attrahunt, eorum barbaricae linguae student, Evangelia Psalmosque interpretantur, quorum tres saltem versiones hisce ultimis annis factas fuisse scio, pueros indigenas in suis scholis edocent, qui publice in viis et plateis Biblia legant contribulibus suis. E suis alumni selectos quosque mittunt ad Instituta sua biblica, ut falsis doctrinis imbuti, impensius postea inter suos cives laborare valeant.

Nec praetereundum est quanta cum perseverantia et tenacia hominibus adhaereant, quos vident ebrietati addictos, eosque pedetentim ad vitam magis sobriam invitant, incitant, adducere conantur; quod si consequuntur, facile ad suam doctrinam eorum familias convertunt.

Quin immo, asyla ubi caeci educantur frequentant, ingeniosiores ex iis aptis characteribus legere docent, quos postea, Bibliis munitos speciali ratione impressis, ad ea per vicos et plateas legenda mittunt magna cum omnium admiratione.

Quasi vero haec omnia non sufficerent, pueros scholarum suarum vivaciores seligunt, qui statutis diebus per civitates vel pagos ubi degunt, foliola impia distribuunt, imò et in Stationes viae ferreae, ubi frequentior adest itinerantium concursus, ad idem praestandum sese intrudunt.

Quin etiam, eo usque pervenit Novatorum calliditas, ut, considerantes quam exosum sit Latino-Americanis, admirabili Unitati Fidei et Religionis Catholicae assuetis, Protestantes conspiceret tot sectis et tanta doctrinarum differentia divisos, statuerint uno solummodo nomine uti, quod omnes, licet inter se toto caelo diversos, complecteretur, nempe Ecclesia Evangelica.

Mitto nunc eorum Collegia et scholas, mitto saepe condemnatam Associationem Iuventutis Christianae (Y. M. C. A.), mitto tandem verba facere de copia fere inexhausta librorum et foliorum, quae quaquaversus seminant et in quibus probrosa quaeque contra Sanctam Matrem nostram Ecclesiam Catholicam effutiunt; id unum summatim dicam: nullam esse Rempublicam latino-americanam, nullam civitatem, quam pseudomissionarii protestantes vel per se vel per suos excurrentes praedicatores et evangelistas vel saltem per folia sua non invaserint.

Haec breviter exposuisse sufficiat, ut constet quam grave sit periculum quod istis Nationibus impendat, quanta sit tenacitas qua opus suum Novatores perficere nituntur, quam acre sit bellum quod contra Religionem nostram sanctam indixerint, et quanta cum pervicacia id gerant, ita ut unus ex illis blaterare ausus sit sibi admirationi non fore si post saeculum totus orbis americanus protestans sit futurus.

Ad tantam audaciam retundendam nos vi vocationis nostrae vocamur, cum in formula Instituti nostri, a Summo Pontifice Iulio III sancita, legamus: « Quicumque in Societate nostra... vult sub Crucis vexillo Deo militare... proponat sibi in animo se partem esse Societatis ad hoc potissimum institutae ut ad fidei *defensionem* et propagationem et profectum animarum in vita et doctrina christiana... praecipue intendat ».

Iamvero nemo est qui non videat, si facta nostra his verbis

respondere debent, illud quod in una alterave civitate contra grassantem Protestantium luem factum est, nullo pacto sufficere; oporteret enim ut aliquid simile fieret in omnibus civitatibus et locis, ubi periculum imminet. Hoc quidem plene assequi nostrum sane non est, nec vires enim nec operarii suppetunt; attamen multum ad id obtinendum conferre possumus. Adsunt nobis Collegia bene multa, ubi alumnos nostros ita in solida christiana doctrina instituere et talem eis amorem erga Christum Regem et studium aliquid magni pro Eo perpetrandi infundere possumus, ut impigri evadant Actionis Catholicae socii validique ad fidem avitam defendendam ac tutandam cooperatores atque adeo duces; adsunt Seminaria Societati commissa, quorum alumnos ad bonum certamen certandum, ad fidem servandam parare debemus; adsunt Exercitia spiritualia Sacerdotibus tradenda, ad eos in vitae sanctitate et morum integritate roborandos; adsunt Congregationes Marianae, quae si recte dirigantur aptissimum medium nobis praestabunt ad Protestantes debellandos; adsunt ministeria nostra apostolica, per quae populum doctrinam catholicam solide docere possumus eumque a vitiis avellere; adsunt Missiones per pagos, a quibus nunquam Missionarii abire deberent, quin contra catechistica bene fundata relinquerent; adsunt nosocomia, ubi philanthropiae Protestantium caritatem vere christianam opponere debemus; adsunt ephemerides nostrae, in quibus per veram solidamque doctrinam falsis fallacibusque doctrinis resistere possumus atque etiam debemus; adest praelum ad foliola catholica imprimenda et per remotissimos quosque pagos distribuenda: adest filialis devotio harum Regionum erga Beatissimam Matrem Dei, cuius cultum Novatores nefario ausu eradicare nituntur, quaeque inimici caput conteret; adest tandem et ante omnia gratia Dei Omnipotentis, quam si enixe flagitamus, numquam permittet ut portae inferi contra Ecclesiam ne in America quidem Latina praevalere possint.

Hac potenti Dei gratia freti, media industriásque quas innui aliaque bene multa, quae Spiritus Sanctus scit suo multiformi munere id efflagitantibus inspirare, Nostri sub ductu Superiorum adhibere satagant; et quamvis ardua sese obstacula obtrudant, quamvis inter difficillima oporteat rerum adiuncta laborare, contra spem in Domino sperantes, animum ne despondeant et requiem sibi non concedant, cum videant inimicum tanto cum ardore zi-

zania seminantem, ne forte nobis Summus Rex Christus Iesus dicat, sicut Eum Apostolos suos somniculosos alloquentem apte inducit Ecclesia in officio Hebdomadae Maioris: « Vel Iudam non videtis quomodo non dormit, sed festinat tradere me Iudaeis? »

Dominus Iesus militibus suis strenue in agone certantibus aderit cum omnipotenti suo auxilio, eritque Ipse eorum virtus et robur, bravium, tutamen atque corona.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1931,

Apparitioni B. M. Virginis Immaculatae sacro.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

82.

25 februarii 1931.

Occasione sollemnis benedictionis sacelli ritus orientalis in nostra Curia, Pater Noster omnes Socios ritui orientali adscriptos alloquitur.

AD R. P. WŁODIMIRUS PIĄTKIEWICZ (1)

PROTOHIGUMENON MISSIONIS ORIENTALIS

ET OMNIBUS PP. ET FF. RITUS ORIENTALIS.

RR. PP. ET FF. IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Hodie mane, divino cum auxilio, sollemni admodum ratione peracta est benedictio sacelli ritus orientalis in hac nostra Societatis Curia (2). Sacellum hoc, quamvis parvum, sicut parvus est adhuc etiam ramus Societatis ritui orientali addictus, pulchrum tamen revera est. Illud exornant imagines D. N. Iesu Christi, B. V. Mariae et compatriotarum Sanctorum, qui magno in honore apud Orientales habentur; imagines quoque Fundatoris ac P. N. Ignatii necnon Martyris pro Unione Ecclesiae B. Andreae Bobola ibi cernuntur; quas omnes stilo byzantino ingeniosus quidam pictor natione Russiacus eximia sane pietate depinxit. Benedictionem sacelli sollemni ritu orientali pere-

(1) Prov. Polon. Mai. et Mazov.

(2) Cfr. *Memorab. S. I.*, vol. IV, 1931, pp. 7-13.

gerunt duo Antistites ritus slavici-byzantini, RR. DD. Petrus Bucys et RR. DD. Nicolaus Czarneckyj, concelebrantibus Rev.mo D. Alexandro Sipiagim et P. Vendelino Javorka Rectore Collegii Russici, aliquot etiam sacerdotibus russis ac ruthenis adstantibus. Sacer iste ritus, quem sequebatur prima sollemnis liturgia cum piissimis canticis alumnorum Collegii Russici, omnium adstantium animos valde commovit. Speramus fore, ut orationes Antistitum ac sacerdotum ritus orientalis et invocationes illae toties magno cum affectu repetitae «Gospodi pomiluj» (Kyrie eleison) ad thronum divinae Maiestatis tamquam clamores validi ascendant, «ut fiat unum ovile et unus pastor», quod est Christi in terris Vicarii desiderium ardentissimum.

Hanc felicissimam nactus occasionem, mihi temperare non possum, RR. PP. et FF. in Xto. carissimi, quin vos hoc ipso die peramanter alloquar. Iam in antiqua Societate serio actum est de quadam Societatis parte ritus orientalis constituenda; at magnae tunc et insuperabiles difficultates quominus hoc fieret prohibuerunt. Nostris vero diebus, per vocem Vicarii Christi, pro nobis omnes difficultates sublatae sunt, et fidenter in verbo eius arduum hoc opus aggressi sumus. Spes nos non fefellit, nam videmus gregem istum in dies crescentem, cui Dominus benedicit. Sed vos non latet, quot difficultates nec parvae nec unius generis hinc illinc iam exsurgant; quod mirum profecto vobis videri non debet, siquidem in omni opere magno pro Dei gloria suscepto hoc evenire consuevit.

Quid igitur, vobis, qui estis, ut ita dicam, petrae angulares novi istius aedificii, quod a Societate pro Dei gloria in partibus Orientis excitatur, quid vobis maxime necessarium est? «Haec est voluntas Dei, sanctificatio vestra» (1), quia fundamentum, supra quod magna aedificatio exstruenda est, solidum et firmum esse debet; hanc autem soliditatem ac firmitatem sola sanctitas confert. Populi orientales plerumque profundum habent desiderium unionis cum Deo et maxime alliciuntur ab hominibus, qui intime cum Deo uniti sunt, ab hominibus vere sanctis. Itaque ut missionem vestram magnam et difficilem ad maiorem Dei gloriam perficere possitis, vere sancti esse debetis. Haec vero sanctitas consistit ex altera parte in morte, ex altera in vita. In morte quidem, secundum illud Domini nostri verbum «Nisi granum frumenti, cadens in terram, mortuum fuerit, ipsum solum manet, si autem mortuum fuerit, multum fructum affert» (2). Ita et vos soli remanebitis, nisi cum Christo mortui fueritis, mortui, inquam, vobis et mundo iisque omnibus, quae mundum sapiunt. Sic mortui vivetis vera vita supernaturali, intime

(1) I *Thessal.*, IV, 3.

(2) Io., XII, 24-25.

uniti cum vite illa vera, quae est Christus; sine illo nihil poteritis facere, cum ipso autem vel maximas et difficillimas res agetis. Cum Christo intime uniti, cuius SS. Cordis caritas in corda vestra per Spiritum Sanctum diffundetur, etiam omnes, qui sanguine eius redempti sunt, ardentissima caritate diligetis, praesertim dissidentes fratres, ad omnia sacrificia parati, usque etiam ad sanguinis effusionem, « sicut et Christus dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis » • (1). Ita mortui vobismet ipsis et viventes Christo et in Christo, ut sancti et filii Sanctorum, digni eritis vocatione, qua vocati estis in Societate Filii Dei.

At quaenam est via, quae ad istam sanctitatem assequendam recta ducat? Habemus, RR. PP. et FF. in Xto. carissimi, tutissimam viam, fidelem dico ac perfectam nostrarum Constitutionum observationem. Est enim Sanctae Sedis voluntas, ut vos sitis, non minus quam antiqui nostri Patres Fratresque, genuini filii S. P. Ignatii, illius eximii ducis et legislatoris, qui cor mundo maius gessit et leges illas condidit admirabiles, quae omnibus temporibus ac locis facillime aptari possint. Quae Constitutionum observatio a vobis imprimis requirit, ut in virtute sanctae obedientiae colenda et exercenda valde excellatis; id autem pro vobis eo magis est necessarium, quo maiores sunt difficultates in vita vestra, quae paulatim accommodari debet postulatis ritus orientalis. In diversitate opinionum cum circa vitae communis quaestiones, quae usu quotidiano nondum sunt clare determinatae, tum circa quaestiones ad ipsum ritum pertinentes, tum circa relationes vestras erga externos catholicos vel dissidentes, Superioris iudicium vobis pro norma semper esto. Et hoc eo magis, quod vobis ignotum non est, vestros Superiores in istis rebus ordinandis in intima esse unione cum Summo Pontifice. Quod si erga Christi in terris Vicarium Societas, vi quarti voti sollemnis, peculiari reverentiae et obedientiae atque amoris vinculo obstricta est, hoc vinculum non minus atque adeo arctius, ut ita dicam, vos, PP. et FF. in Xto. carissimi, devincire debet, cum inobedientia erga Summum Pontificem propria sit et potior schismatis causa. « Sentire cum Ecclesia » secundum aureas S. P. Ignatii regulas, vita ac anima vestra esse debet.

Tandem vobis valde commendare velim studium rerum ritus orientalis. Optime enim nostis, quantum dissidentes ritum suum pulcherrimum ament; ideoque etiam vos magno cum amore studio istius ritus vos dare debetis, omnia, quae bona sunt, amplectendo, at sine erroribus ac sequelis schismatis, quae in eo praesertim apparent, quod res exteriores plus aequo aestimare et, in ipsis nimis inhaerendo, interiora, a quibus omnem vim et efficaciam ad exteriora promanare opus

(1) *Ephes.*, v, 2.

est, minus curare videntur. Vestrum igitur erit rectam relationem inter exteriores caeremonias et vitae austeritates et internum spiritum divino cum auxilio statuere, secundum verba Apostoli: « littera enim occidit, spiritus autem vivificat » (1).

Unum superest mihi dicendum, quod vobis, RR. PP. et FF., magno solatio profecto erit. Videmus nunc, in omnibus regionibus schismaticis, quodam quasi dato signo, ferocem exoriri pugnam contra catholicos ritus orientalis. Digitus Dei est hic. Clare enim apparet, Summum Pontificem revera divino ductum esse Spiritu, cum intensiorem de Oriente Christiano curam toti Ecclesiae et singulari quadam ratione Ordinibus religiosis vehementer commendavit atque adeo praecepit. Inimicus vero naturae humanae ex intensiore hac Ecclesiae sollicitudine plurimum sibi timere videtur, ideoque satellites suos in pugnam contra istam Ecclesiae operositatem dirigit. Et vos, RR. PP. et FF. in Xto. carissimi, ad hos inimicorum conatus amorem in dies intensiorem erga sanctam Christi Ecclesiam opponatis oportet. Ad me quod attinet, cum sciam vos in magnis versari difficultatibus et vehementius ab inimicis Ecclesiae impeti, magis magisque in orationibus meis vestri memor sum et semper ero, vobisque quotidie vespere cum reliquiis S. Crucis speciali modo benedicere soleo.

Sacellum vero ritus orientalis, quod hodierna die sollemniter dedicatum est et in quo sacra liturgia in ritu orientali quotidie peragitur (nam, ut scitis, unus e vestro ritu apud nos versatur), visibile esto signum unitatis totius Societatis nostrae, sive ritus latini ea est, sive orientalis. Non enim estis, RR. PP. et FF. in Xto. carissimi, a ceteris Societatis filiis separati; omnes nos unum sumus Societatis corpus, uno spiritu vivificati, una caritate in Christo Iesu coniuncti, sicut dicit Apostolus: « Unum corpus, et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae » (2).

Omnium vestrum ss. SS. et precibus me enixe commendo.

Romae, die 25 februarii 1931.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *II Cor.*, III, 6.

(2) *Ephes.*, IV, 4.

83.

6 martii 1931.

De calumniis contra Ecclesiam et Societatem in America Latina editis diligenter investigandis et repellendis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIALES
ET SUPERIORES MISSIONUM AMERICAE LATINAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m non latet hisce ultimis temporibus, opere praecipue Communistarum, non pauca in foliis et ephemeridibus publicis contra Ecclesiam Dei Societatemque nostram audacter in lucem edi apud Nationes Americae Latinae, sive id fiat calumnias multoties explosas iterum repetendo, sive novas protrudendo, quibus fideles ab Ecclesia avellere et ministeria nostra invalida vel saltem suspecta reddere impii homines conantur.

Cordi semper fuit Societati Ecclesiae iura et famam pro viribus tueri, neque unquam in hoc remissi, gratia Dei adiuvante, eius filii fuere; sed quia forsitan aliquibus e Nostris videri potest haud necessarium esse causam nostram tueri, eamque potius Divinae Providentiae tutandam committere, mirum non est si facile inde negligentia aliqua vel remissio irreperere inter Nostros possit, quae non solum Societati, sed et ipsi Ecclesiae Sanctae Dei nocumentum afferat.

Quod ne eveniat, oportet ut, Deum unice intuentes eiusque gloriam, pro viribus nosmetipsos defendamus eaque media adhibeamus, quae prudentia et amor in Matrem nostram suggerere possunt.

Primum autem sit inquirere quae contra nos eduntur. Ad quae cognoscenda plurimum inservire possunt Societates illae (vulgo *Agencias de información*), quibus cura est ex foliis et ephemeridibus ea resecare atque excerpere quae a clientibus suis expetuntur, quaeque eis, soluta modica subscriptionis pecunia, ultro citroque communicant. Ubi ergo huiusmodi Societates adsunt, oportet illis inscribi, ut per eas, quae nobis sive adversa sive favorabilia eduntur, hauriamus.

Ubi vero hoc medium praesto non sit, aliis diligentius uti debemus ad illos nuntios nobis comparandos; facile enim per amicos immo et per inimicos ad nos perveniunt quae contra nos effutiuntur, quae proinde obtinere haud difficile erit.

Cognitis ergo omnibus, tunc ea oportet diligenter perpendere, an aliquod nempe fundamentum sit, aut saltem speciem praebuerimus adversariis ut inde Nos nostraque impetendi occasionem sumpserint, an potius purae putaeque calumniae sint, quas repellere om-

nino oporteat. Quo in casu, accitis peritis viris amicis, prudens erit cum ipsis media exagitare, quo efficacius possimus blaterantibus os claudere, sive id fiat scripto sive testimoniis virorum in auctoritate constitutorum, prouti feliciter in aliqua ex istis Republicis factum est, sive etiam, quod forsitan in aliquo casu opportunum foret, per publicam reorum in iudicio prosecutionem.

Tandem omnibus commendo ut res maioris momenti ad me mitantur, ut de omnibus certior factus, data occasione, aptiora consilia suggerere et ad defendendum bonum nomen Societatis conferre possim.

Commendo me ss. SS.

Romae, 6 martii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

84.

8 martii 1931.

Nostrorum parentibus, qui in Melitensi Collegio S. Aloisii mor convenient, Pater Noster per Praepositum Provinciae Siculae gratias agit et gratulatur.

AD R. P. IAPHET STAN. JOLLAIN

PRAEPOSITUM PROV. SICULAE.

REVERENDO IN XTO. PADRE:

P. XTL.

Ho appreso con vivo compiacimento che la prossima Domenica 15 marzo si riuniranno nel nostro Collegio San Luigi di Malta i signori Genitori ed altri stretti parenti dei Padri, Scolastici e Fratelli Coadiutori maltesi appartenenti sia alla Provincia di Sicilia come ad altre Province della Compagnia, e che in questa occasione V. R. esprimerà ad essi la gratitudine della Compagnia, mentre essi ringrazieranno il Signore di avere concesso ai loro figliuoli il grande dono della vocazione religiosa.

La prego, Reverendo Padre, di dire da parte mia alle persone che intervverranno, che io sono in mezzo a loro in ispirito, che sono ad esse grato del nobile esempio di fede che danno non opponendosi alla divina vocazione, anzi favorendola e spesso desiderandola e pregando il Signore che venga concessa ai loro figliuoli. Ritengo che grande sarà il premio di codesti pii genitori, i quali danno gioiosa-

mente a Dio quanto hanno di più tenero e di più caro al mondo. La Compagnia nel ricevere nelle sue braccia materne i figliuoli di codesta nobile e santa Isola contrae con i parenti un debito di gratitudine che può assolvere solo con la preghiera costante, perchè il Signore si degni benedire con ogni benedizione le famiglie cui appartengono i nostri Padri, Scolastici e Fratelli Coadiutori.

E questo debito essa lo soddisfa, giacchè tutte queste famiglie partecipano delle preghiere e santi Sacrifici dei figli di S. Ignazio sparsi in tutto il mondo, ed in modo particolare pregano per esse la Provincia di Sicilia e tutte quelle case in cui si trovano dei figli di Malta e di Gozo.

Anch'io con affetto tutto singolare unisco sempre la mia preghiera per esse, e nella fausta occasione di questa adunanza ben volentieri farò celebrare 100 sante Messe per i cari defunti ed altre 100 per il bene spirituale e temporale di codeste pie famiglie, alle quali pure con tutto il cuore invio la mia benedizione.

In unione de' suoi ss. SS.

Roma, 8 marzo 1931.

Di V. R.

Servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI

Prep. Gen. d. C. d. G.

85.

17 martii 1931.

Socios novae Viceprovinciae Australiae, ab Hiberniae Provincia seiunctae, Pater Noster alloquitur peramanter.

AD SOCIOS NOVAE VICEPROVINCIAE AUSTRALIAE (1).

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Iam inde a tempore, quo Assistantis Germaniae munere fungebar, sollicite amanterque Australianam Missionem equidem cognoscere coepi cum adhuc multi ibi adessent Austriaci Patres pristinae Missionis Provinciae Austriae, quae non ita pridem simul cum Missione Provinciae Hiberniae in unam coaluerat. Sed potissimum ex quo totius Societatis regimen mihi suscipiendum fuit, carissimam istam Missionem et magni facere et assidue curare ex animo satégi eiusque magna sane incrementa laetus inspiciebam, intimam fovens spem fore ut

(1) V. supra, pp. 816-817.

brevi nova Societatis Viceprovincia independens in vastissimis istis terris erigi posset.

Summo igitur gaudio affectus sum Postulatum excipiens Congregationis Provincialis Hiberniae anno superiore habitae, quo communi omnium Patrum voto, et vestrae ipsius Missionis Superiore (1) non modo ultro consentiente sed etiam rem promovente, rogabar ut quamprimum ad optatam hanc erectionem tandem devenirem. Id autem eo citius et facilius perfici potuit, quo Hiberniae Provincia, pro suo divinae gloriae studio et eximia liberalitate, in eo ipso Postulato se primis saltem annis novam Viceprovinciam pro viribus adiuturam esse spondit, ea fere ratione, qua Provincia Germaniae Superioris erga suam olim Brasiliae Meridionalis Missionem etiam post eius in Viceprovinciam independentem atque adeo in Provinciam erectionem laudabiliter admodum praestitit (2).

Hiberniae itaque Provinciae matri gratias in primis ago amplissimas, eique a munificentissimo Domino humiliter adprecor, ut tot tantorumque suorum laborum in excolenda ista Dominei agri portione strenue susceptorum et suscipiendorum mercedem recipiat copiosam secundum mensuram bonam et confertam et coagitatam et supereffluentem: crescat in dies et floreat, ut non solum suam Sanctorum insulam, ob catholicam fidem a S. Patricio ante quindecim saecula susceptam et fortiter semper custoditam cunctis Christi Ecclesiae filiis carissimam, impensius in dies excolere possit, sed Sinas quoque studiosius et copiosius in dies iuvare valeat, sicut iam magno cum animi ardore praestare coepit.

Ad vos vero quod attinet, Reverendi Patres Fratresque carissimi, qui in novam Australiae Viceprovinciam cooptati estis, iure in Domino lactamini: Haec enim dies (peculiari quadam ratione id vobis hodie accommodari potest), haec dies quam fecit Dominus (3). Nec legitimum gaudium vestrum minuere debet laborum pondus haud exiguum quod vos manet: quin immo, ut S. P. Ignatii filios et Xaverii fratres decet, ex laborum visione zelus vester exardescat magis vosque exsultetis oportet ut gigantes ad currendam viam. En immensus vobis aperitur campus: « Levate oculos vestros et videte regiones, quia albae sunt iam ad messem » (4). Pauci estis; sed « nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum » (5). Accingi-

(1) R. P. Ieremia Sullivan.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. V, 1925, pag. 371; *ibid.*, 1927, pp. 727 et 730-731.

(3) Haec epistola, simul cum Decreto erectionis novae Viceprovinciae, promulganda erat die ipso Dominicae Resurrectionis.

(4) Io., iv, 35.

(5) Luc., xii, 32.

mini et estote robusti: populares vestri atque adeo Excellentissimi Praesules (ut saepius equidem expertus sum) vos vestrosque labores plurimi faciunt et vehementer expetunt, et vobis gratum erit scire etiam Eminentissimum Legatum Apostolicum, qui Eucharistico triumpho Sydneysi ante tres annos adfuit (1), multa mecum in vestram laudem collocutum esse: quod quidem ad maiorem Dei gloriam unice cedat.

Sed pusillum gregem vestrum augere omnino conemini oportet: hoc primum nunc vestrum sit studium, haec prima Superiorum aliorumque omnium sollicitudo, ut iam S. P. Ignatius et primi Patres ab ipso instituti semper verbo et exemplo docuerunt. Nec difficile erit bonas copiosasque habere vocationes si aptissima ad id media adhibueritis, quae nobis semper praesto sunt: Exercitia Spiritualia, inquam, ad locorum temporumque rationes quodammodo accommodanda sane, sed maxima cum fidelitate secundum S. P. Ignatii methodum et mentem omnino tradenda, et clausa ea quidem, quantum fieri potest, sed, ubi nequit, etiam ad modum missionum popularium, ut in Encyclicis Litteris Pii XI « Mens Nostra » insinuat. Nec minus efficax erit ad aptas vocationes fovendas seligendasque (ut hunc unum fructum nunc commemorem) solidam iuventutis educationem in nostris Collegiis diligentissime curare secundum spiritum, sin minus secundum litteram, nostrae « Rationis Studiorum », quae iure meritoque ab omnibus tanti fit.

Verum, ne vos unquam fugiat vos esse membra illius Societatis, quae ad defensionem et propagationem fidei potissimum est instituta. Medii estis inter tot centena hominum milia qui veram Christi Ecclesiam non norunt, qui fide catholica misere carent. Vestrum esse debet, quantum in vobis est, quas latissimas istas regiones non ita pridem Christus Dominus per Legatum Vicarii sui sollemniter sub Eucharisticis velis delatus et benedicens peragravit, pacifice occupavit, consecravit, eas revera Christo Regi eiusque Ecclesiae lucrificare et feliciter subigere. Ingens profecto labor, sed cui genuini Societatis filii nunquam et nusquam impares esse debent. Maxime igitur vobis curae sit et conciones apologeticas, ubi et quando commode prudenterque sub ductu Superiorum et Episcoporum fieri posse putetur, quam aptissimas habere, et libros libellosque ad catholicam fidem illustrandam et defendendam large diffundere, et cum divina gratia errantium mentes illustrante eorumque corda movente tam studiose cooperare, ut populus vere Deo serviens istae et merito in dies augeatur et numero.

Spero equidem vos, Reverendi Patres Fratresque carissimi, mea

(1) Emus. D. Card. Bonaventura Cerretti.

haec paterna vota irrita non esse facturos, sed, sicut huc usque fecistis, ita etiam deinceps atque adeo impensius totos vos esse dedituros ad magnum opus perficiendum, quod Deus vobis commissum voluit: nec dubito quin brevi etiam ista Societatis portio in novissima terra continenti sita eo prosperitatis deveniat ut ad veri nominis Provinciae dignitatem evehi mereatur.

Sanctus Hiberniae Apostolus et Patronus Patricius, cuius ab inito apostolatu annum quindecies saecularem mox sumus celebraturi, et cuius die festo vestrae Viceprovinciae erectionis decreto subscribo, utramque pristinae Hiberniae Provinciae partem sibi commendatam habeat et utrique copiose benedicat.

Quo autem uberiores vobis a SS. Corde Iesu per Deiparam Virginem caelestes benedictiones impetrem, 500 Missas pro carissima Viceprovincia nascente applicandas curabo.

Vestrum omnium ss. SS. et precibus me enixe commendo.

Romae, die festo S. Patricii Hiberniae Apostoli,
17 martii 1931.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

86.

17 aprilis 1931.

Normae traduntur a Nostris servandae occasione mutationis Gubernii in Hispania.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTI.

Vix recepto nuntio de mutatione Gubernii in Hispania, statim vestras Provincias singulari ratione omnibus Patribus et Fratribus huius Domus commendavi, iussique ut die proxime sequenti Patres prima intentione Sacrum in hunc finem Deo offerrent: maxima vero sollicitudine pressus erga vos vestrisque curis commissas regiones decem milia Missarum divinae Maestati obtuli, et in oratione ad Deum vobiscum indesinenter persevero.

Etenim cum, teste experientia, facile evenire possit ut viri perversi talibus mutationibus abutantur ad perseguendas familias Reli-

giosorum et imprimis nostram Societatem, tot calumniis undique impetitam, opus est ut singulari modo ad orationem confugiamus, Eique nos nostraque enixe commendemus, qui solus omnia usque ad finem fortiter et suaviter attingit, et ad suam gloriam animarumque salutem omnia dirigit.

Cum vero Deus in sua infinita sapientia et bonitate suarum creaturarum cooperationem exigit, non dubito vos omnes, expetitis peritorum et prudentium consiliis, singulari diligentia curaturos esse, ut vel pericula a nobis procul amoveantur vel saltem eorum pernicies ad minimum reducat.

Nemo non videt quantum ad hoc iuvabit Superiores diligentissime curare ut accuratam informationem tempestive acquirant de iis quae fiunt vel contra Nostros adversarii moliantur. Hac autem occasione vos precor ut me opportune, quantum fieri possit, de omnibus quae ad Nostros spectant, certiores faciatis; meque, ut patet, semper paratum invenietis ut vobis auxilium pro viribus conferam.

Summi momenti est ut omnes intelligant in his praesertim adiunctis esse omnino necessarium, ideoque impensius procurandum, ut subditi cum Superioribus localibus et hi omnes cum Provinciali perfectissima obedientia devincti procedant.

Omnibus etiam vehementer commendetur ut, Instituti nostri praescriptis fideliter inhaerentes, a rebus politicis se abstineant atque ita agant, ut cum Apostolo singuli dicere valeant: « Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos » (1). Intime sibi omnes persuadeant hoc pacto plurima pro patria se facere posse, aliter vero se multis periculis exponi et viam ingredi Deo minime gratam.

Patet quantopere omnibus sive Patribus sive Scholasticis sive FF. Coadiutoribus ratio habenda sit prudentiae, cum in quibusvis literis etiam ad notissimos et familiares scriptis, tum in verbis sive domi sive foris, neque tantum in sermonibus publicis, sed etiam in privatis colloquiis, etiam cum de consilio petentibus dando agatur.

Sed prae ceteris curandum est ut Nostri pacem et veram humilitatem internam a S. P. Ignatio tantopere commendatam colant, et in vero Dei amore in dies crescant, qui in eius voluntate exsequenda, per fidelissimam Instituti nostri observantiam, consistit, secundum verba a Iesu Christo in ultima coena prolata: « Qui habet mandata mea et servat ea, ille est qui diligit me » (2). Diligentibus vero Deum omnia in bonum cooperantur (3). Sit igitur hoc nostrae fiduciae fundamentum, quia si Deus nobiscum est, non est cur mala timeamus

(1) *I Cor.*, ix, 22.

(2) *Io.*, xiv, 21.

(3) *Cfr. Rom.*, viii, 28.

etiamsi in medio umbrae mortis ambulemus. Memores autem praeteritae Dei erga Societatem providentiae « ne simus fidentes in nobis, sed in Deo, qui suscitavit mortuos, qui de tantis periculis nos eripuit et eruit, in quem speramus quoniam et adhuc eripiet » (1).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 aprilis 1931.

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

87.

17 maii 1931

Post turbas in Hispania contra Religiosos et praesertim contra Nostros excitatas Pater Noster Socios Provinciarum Hispaniae solatur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Magno me dolore affecerunt ea quae hisce diebus cognovi de persecutione contra Religiosos in Hispania nuper exorta ex parte barbarum, quarum furor in templa et in aedes Religiosorum, nostrae praesertim Societatis, insane conversus est. Rapinam et incendium Domorum vestrarum passi, non sine vitae periculo fugere coacti estis, extra Collegia et Residentias dispersi (2).

Multum haec omnia me commoverunt, sed simul levamen non parvum expertus sum cum vidi Nostros ubicumque, sicut filios Societatis decet, et preces pro vobis fundere, et paratos esse vos amanter recipere si quando a vestra patria exulare deberetis.

Simul ac primi rumores pervenerunt (qui, proh dolor, postea non solum confirmati sed etiam superati sunt) notum vobis per Patrem Assistantem reddidi quid singulis Provinciae Italiae ad iuvenes vestros excipiendos obtulerint. Nunc in Universitate Gregoriana eisdem Rector sponte offert locum pro 20 Scholasticis, quos magna caritate recipere paratus est. P. Rector Valkenburgensis (3) telegramma

(1) *II Cor.*, I, 9-10.

(2) *V. supra*, pp. 827-837.

(3) P. Carolus Brust (Prov. Germ. Inf.): Collegium Valkenburgense et Villa Aalbeek sunt in Hollandia.

misit offerens Collegium illud et Villam apud Aalbeek, ubi putat 100 e Nostris hospitio excipi posse. Etiam P. Renaud (1) ex longinqua Brasiliae Centralis Viceprovincia litteris caritate plenis se promptum exhibet ut vos non solum oratione sed opere etiam adiuvet.

Nec praetermittendum est ad vestram consolationem Summum Pontificem postquam ultima facta cognovit, pro Hispania et pro Societate in Hispania persecutionem patiente, die 13 Missam obtulisse.

Scio vos ad orationem ab exordio praesentis calamitatis confugisse, nec opus est id vobis amplius suadere; id unum enixe commendare velim, ut magnam fiduciam in Sacratissimo Corde Iesu reponatis, qui numquam deseruit eos qui totam suam spem in eo reposerunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 maii 1931.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

88

5 iulii 1931.

Nostris in Austria et Germania degentibus quaedam peculiari ratione commendantur ad obsistendum impugnationibus contra Societatem.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM AUSTRIAE ET GERMANIAE.

EUER HOCHWÜRDEN!
P. XTI.

In einem Postulat der letzten Prokuratorenkongregation hat mich die oberdeutsche Provinz gebeten, Richtlinien und Verhaltensmassregeln zu geben gegenüber den zahlreichen Angriffen, die sich gegenwärtig gegen die Gesellschaft richten, und die nicht bloss von den Feinden der Kirche ausgehen, sondern bisweilen auch Katholiken, Priester und Ordensleute zu Urhebern haben.

Da diese Angriffe wohl in allen Ländern deutscher Zunge mehr oder weniger die gleichen sind, so scheint es mir nützlich, diesen Brief gleichzeitig an alle deutschsprachigen Provinzen zu richten.

Was die Tatsache angeht, von der das Postulat spricht, so ist

(1) R. P. Marcellus Renaud, Praep. Viceprov. Brasil. Centr.

es richtig, dass sich überall auf der ganzen Welt verstärkte Gegnerschaft gegen die Gesellschaft zeigt. Der Heilige Vater selber hat gelegentlich darauf hingewiesen, als er die Wunder für den Heiligsprechungsprozess des Kardinals Bellarmin anerkannte. Und dieser Kampf ist offenbar international organisiert; es ist ein ständiges und zielbewusstes Bemühen, uns mit allen Mitteln, überall und in allen Volksschichten, besonders aber beim Welt- und Ordensklerus unbeliebt zu machen, um so unsere Tätigkeit zu stören und auch, wie man es offen ausgesprochen hat, die Jugend von uns abwendig zu machen und damit die Zahl der Berufe zur Gesellschaft zu mindern.

Gewiss bemühen diese Gegner sich, alles, was sie an Fehlern bei uns entdecken, für ihre Zwecke auszubeuten. Aber es unterliegt doch keinem Zweifel, dass wir verfolgt werden um des Namens Jesu willen, den wir tragen, wegen unserer treuen Hingabe an Kirche und Papsttum, wegen unserer unermüdlichen Verteidigung des Glaubens, wegen unserer regen Tätigkeit gegen die Feinde der Kirche. Und deshalb dürfen wir uns über diese Angriffe nicht wundern. Denn der Heiland sagt: «*Si me persecuti sunt et vos persequentur*» (1). Noch weniger dürfen wir uns dadurch niederdrücken lassen und uns pessimistischen Stimmungen und Gedankengängen hingeben, die eines Sohnes des heiligen Ignatius ganz unwürdig wären. Im Gegenteil: wir müssen uns mit den Aposteln freuen, «*quoniam digni habiti sumus pro nomine Iesu contumeliam pati*» (2). Das um mehr, da wir mit Gottes Gnade trotz aller Anfeindungen in allen Klassen und überall so viele warme und aufrichtige Freunde haben, wie es unter anderem die fortwährenden Bitten um Neugründungen von Häusern und Übernahme neuer Arbeiten beweisen.

Da jedoch dieser Widerstand gegen uns mit teuflischer Klugheit organisiert ist, müssen wir dem Beispiel des heiligen Ignatius folgen und auch von unserer Seite mit grosser Klugheit alle Mittel benützen, auch die natürlichen, damit diese Gegner nicht unsere apostolische Tätigkeit untergraben, und so dem ewigen Heil der Seelen schaden, für die wir zu arbeiten haben. Und da ist es vor allem notwendig, dass wir ein klares und allseitiges Bild haben über die verschiedenartigen Formen, in denen diese Angriffe sich vollziehen. Bald sind es Artikel, die offen oder versteckt gegen die Gesellschaft gerichtet sind, bald Flugblätter oder Broschüren, die verteilt werden; dann wieder ist es ein Vortrag in grossen Versammlungen oder kleineren Konferenzen und Tagungen; bei den wissenschaftlichen Kreisen und in Vorlesungen der Universitäten ist es der Vorwurf, wir hielten zu

(1) *Io.*, xv, 20.

(2) *Act.*, v, 41.

starr an allem Ueberkommenen fest, beargwöhnten und denunzierten alles Neue und seien infolgedessen die Feinde jeglichen Fortschrittes. In konservativen Richtungen dagegen behauptet man, wir seien die Vertreter des liberalen Fortschrittes, ja, in unseren Seminarien werde ein liberaler Klerus erzogen. Das sind nur einige Beispiele. Sie zeigen wie mannigfach und oft einander widersprechend die Schwierigkeiten sind, die man gegen uns erhebt. Darum sollten die Provinziäle selber einen Pater für ihre Provinz bestimmen oder sich darüber verständigen, dass sie gemeinsam einen Pater mit der Aufgabe betrauen, alle diese verschiedenartigen Strömungen zu verfolgen und zu studieren, damit er dann genau darüber berichten kann und die Obern in den Stand setzt, die geeigneten Massregeln zu ergreifen, die ja auch je nach der Form des Angriffes verschieden geartet sein müssen.

Prozesse und durch das Gericht erzwungene Richtigstellungen werden in seltenen Fällen von grossem Nutzen sein. Dagegen wird man durch positive Arbeit und, besonders wenn die Angriffe von katholischer Seite kommen, durch ruhige, objektive Darlegung doch sehr viel tun können. Und da möchte ich zunächst darauf hinweisen, dass man doch viel mehr, als wir es bisher getan haben, dafür sorgen möge, das Herrliche und Grossartige, das die Gesellschaft auf der ganzen Welt und auch in Deutschland mit Gottes Gnade leistet und geleistet hat, mehr und mehr bekannt zu machen. Man denke nur an ihre Missionen, an ihre wissenschaftliche, soziale, schriftstellerische Tätigkeit, an die grossen und idealen Heiligengestalten, die sie hervorgebracht hat und die, richtig geschildert und gut dargestellt, jeden katholischdenkenden und empfindenden Menschen mit unwiderstehlicher Gewalt in ihren Bann ziehen. Von verschiedenen Seiten wird mir berichtet, dass man über alle diese Dinge, auch in Deutschland, verhältnismässig wenig weiss. Da können wir natürlich nicht darüber staunen, dass es so leicht ist, alle möglichen Verleumdungen gegen den Orden auszustreuen. Wie unglaublich wenig ist — um nur ein Beispiel anzuführen — in der deutschen Presse über die schönen, grossen Heiligsprechungen berichtet worden, die wir voriges Jahr hier in Rom hatten. Das mag ja vielleicht auch ein Zeichen dafür sein, wie gering das Wohlwollen uns gegenüber in der Presse ist; es ist aber auch ein Zeichen unserer Saumseligkeit.

Gewiss soll man bescheiden sein und nicht prahlen; aber man darf in dieser Bescheidenheit auch nicht übertreiben. Und ich glaube, dass in dieser Beziehung nicht wenige Patres zu weit gehen. Der göttliche Heiland hat gesagt: «Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum qui

a coelis est» (1). Die Gesellschaft ist in dieser Beziehung, als können wir ruhig sagen, viel weitherziger als manche andere, indem sie gern das Gute, das sie bei anderen findet, anerkennt und lobt. Aber da ist es doch nicht mehr als recht, dass wir zunächst und in erster Linie für die Verehrung unserer Heiligen und für die Verbreitung der Andacht zu ihnen eintreten. So war es auch in der alten Gesellschaft stets heiliger Brauch. Daher die grosse Verehrung des heiligen Ignatius, die Novene zum heiligen Franz Xaver, die Ioysonianischen Sonntage, die wir auch heute noch an vielen Orten ganz allgemein verbreitet finden, wo schon seit langem kein Haus der Gesellschaft mehr ist.

Und wir müssen uns auch bemühen, in diese Arbeit für die Erkenntnis der Gesellschaft Priester und Laien hineinzuziehen. Wir haben so viele Freunde, und mancher ist darunter, dem es eine grosse Freude wäre, in dieser Weise seine Hochachtung und Liebe und Dankbarkeit gegen die Gesellschaft zu beweisen. Oft macht das, was von Nichtjesuiten für die Societät geschrieben wird, noch einen tieferen Eindruck als das, was wir zu Gunsten unserer Gesellschaft veröffentlichen. Diese Hilfe unserer Freunde sollten wir viel mehr ausnützen und uns in dieser Beziehung auch etwas besser organisieren, damit wir überall Priester und einflussreiche Laien haben, die für uns eintreten.

Bei dieser Gelegenheit möchte ich auch darauf hinweisen, dass wir unseren Wohltätern gegenüber doch die tiefe und ehrliche Dankbarkeit erzeigen, die der heilige Ignatius in den Konstitutionen so oft und so eindringlich empfiehlt. Wir können das in einer Weise machen, wie sie uns als Ordensleuten ziemt. So sollte in jedem Haus ein Buch sein, in dem die Namen der Wohltäter aufgeschrieben sind, nicht nur der grossen, sondern auch derer, die kleinere Wohltaten erwiesen haben. Dann kann man ihnen bei besonderen Anlässen eine Aufmerksamkeit erweisen, z. B. ein Besuch am Namenstag oder beim Jahreswechsel oder bei ähnlichen Gelegenheiten. So wurde es in der alten Gesellschaft gehandhabt, und ich habe es so in Tarnopol gefunden, wo sich die Patres im Jahre 1820 nach der Vertreibung aus Weissrussland zuerst niedergelassen haben. Mit schöner Schrift hatten sie in einem besonderen Buch alle ihre Wohltäter mit den Gaben und den üblichen Beweisen der Dankbarkeit aufgezeichnet.

Zweitens müssen wir uns aber auch bemühen, wie ich schon sagte, nach Möglichkeit jeden Anlass zu Angriffen zu vermeiden «providentis bona non tantum coram Deo, sed etiam coram hominibus» (2). Wir müssen wir vor allem achtgeben, dass wir auch nach aussen, nicht

(1) MATTH., v, 16.

(2) ROM., XII, 17.

bloss nach innen, überall bescheiden und demütig auftreten. Einer der häufigsten Vorwürfe, die man gegen uns erhebt, ist der, dass wir überall, wo wir hinkommen, nicht mitarbeiten sondern gleich, wo wir eingreifen, alles beherrschen und die erste Stelle einnehmen wollen. Demgegenüber sollen wir eben durch die Tatsache das Gegenteil zeigen. Wir sollen dem Weltklerus gegenüber uns überall bereit erklären zur Aushilfe in den Arbeiten, die er zu leisten hat, und uns mit grösster Vorsicht der Kritik über das Tun anderer enthalten. Plaudern wir nicht über das, was wir bei diesen Aushilfen vielleicht an weniger Gutem sehen, hüten wir uns vor allen grosstuerischen und verletzenden Bemerkungen; suchen wir vielmehr durch wirklich gute und bescheidene Arbeit uns einen guten Ruf zu verschaffen. Vor einigen Jahren hatten unsere Patres in einer grossen Stadt mit andern Missionaren bei einer Mission mitgeholfen. Die Pfarrer, so sagte man nachher, hätten sich sehr geärgert, weil sie unangenehme kritische Vergleiche anstellten. Das Wichtigste ist aber drittens, dass wir diese Verfolgungen, denen die Gesellschaft ausgesetzt ist, benützen, um uns selber zu prüfen, wie der heilige Ignatius uns in den Regeln de desolatione anweist; dass wir uns inniger mit Gott zu vereinen suchen, dass wir mehr beten als bisher und dass wir uns fragen, weshalb der göttliche Heiland diese stärkeren Anfeindungen der Gesellschaft in diesen Zeiten zugelassen hat; vor allem aber, dass wir uns im alten, echten, inneren Geist der Gesellschaft erneuern. Vielleicht haben wir uns etwas von unseren alten Idealen entfernt, zu sehr auf menschliche und rein natürliche Mittel gerechnet, zu sehr nach äusserem Glanz gesucht, und dabei das innere Leben vernachlässigt, das doch allein unserer äusseren Arbeit Blut und Mark geben und dauerhafte Erfolge sichern kann. Kein äusserer Feind ist so zu fürchten, wie dieser innere Gegner, der die tiefsten Quellen unseres eigentlichen Lebens angreift. Nichts kann uns so schwer und so nachhaltig schaden wie dieser Mangel an innerem Geist. Wenn wir die grossartige Wirksamkeit, die die Gesellschaft zu allen Zeiten in der Arbeit für das Reich Gottes gehabt hat, auch in unseren schweren Zeiten, auch inmitten der gegenwärtigen Anfeindungen zeitigen wollen, dann können wir das nur auf dem Boden der herrlichen, tief religiösen Prinzipien, die der heilige Ignatius uns im Exerzitienbuche niedergelegt hat. Diese Grundsätze haben die Probe der Geschichte bestanden. Sie haben die Stürme von drei Jahrhunderten überdauert und eine grosse Anzahl heiliger und heiligmässiger Männer hervorgebracht. Sie sind von der Kirche als sichere Methode bezeichnet worden, um zu der grössten Heiligkeit zu gelangen. Auch der heilige Ignatius hat mit aller Klugheit die menschlichen und natürlichen Mittel in seinen Dienst gestellt, wie er es so herrlich im

10. Teil der Konstitutionem ausführt. Aber man darf sich diesen Mitteln nicht anvertrauen und glauben, dass tiefere Frömmigkeit heute weniger notwendig sei als zu anderen Zeiten; dass man sich nach aussen heute mehr als Weltmann zeigen müsse. Sollte es solche geben, die so denken, so müsste man ihnen sagen, dass sie, auch rein menschlich gesehen, mit ihrer Auffassung zwanzig bis dreissig Jahre zurück sind, auch wenn sie sich sehr fortschrittlich glauben. Heute suchen auch die Schlechten überall im Priester den minister Christi und den «dispensator mysteriorum Dei». Und im Religiösen wollen sie einen Mann finden, der ganz besonders mit Gott verbunden ist und absolut übernatürlich eingestellt ist, wie er das ja auch kraft seines Berufes sein soll. Deshalb müssen wir ein solches Gewicht auf die geistlichen Uebungen legen, die ja das unerlässliche Mittel sind, um zu einer innigen Vereinigung mit Gott zu kommen. Deshalb müssen wir auch an unserer traditionellen alten Ordensdisziplin festhalten, die der heilige Ignatius im Professhaus in Rom mit solcher Strenge durchgeführt hat. Denn das wohl diziplinierte äussere Verhalten ist ja nur der Spiegel eines ausgeglichenen, echt religiösen Innenlebens. In besonderer Weise will ich hier die Regeln der Bescheidenheit empfehlen. Von verschiedenen Seiten, auch von uns sehr wohlgesinnten Bischöfen, wurde ich darauf aufmerksam gemacht, dass man früher in Deutschland unsere Patres, wo immer man sie traf, an ihrem bescheidenen Auftreten erkannte; leider sei das jetzt nicht immer der Fall. Wir sind Ordensleute und sollen uns darum nicht schämen, auch nach aussen als Ordensleute aufzutreten, überall, wo wir erscheinen. Gerade diese Gesinnungstreue kann nur einen guten Eindruck machen; wir werden dadurch den Weg zu den Seelen finden, sie für Gott gewinnen und wahrhaft Grosses leisten.

In diesem Zusammenhang möchte ich in ganz besonderer Weise auf die Exerzitien des heiligen Ignatius hinweisen. Geben wir diese heiligen Übungen doch ganz im alten und unverfälschten Geist des heiligen Ignatius, halten wir uns an seine Methode und seine Anweisungen. Dann sind wir sicher, dass die Exerzitien die Frucht hervorbringen, die man mit Recht von ihnen erwartet. Das schliesst keineswegs eine Anpassung an die heutige Lage und an die verschiedenen Bedürfnisse der einzelnen Berufsstände und Altersklassen aus. Im Gegenteil! Der heilige Ignatius verlangt das sogar. Man vergleiche nur die Annotationen 18 und 19. Wir können und müssen also nach den Intentionen des heiligen Ignatius die Exerzitien in der grössten Mannigfaltigkeit geben. Aber wir dürfen nicht abgehen von dem Geist, den er den Exerzitien eingehaucht hat, von den grossen Prinzipien, aus denen sie herauswachsen und auf denen ihre wunderbare

psychologische Kraft beruht. Und auch da wird von manchen Bischöfen geklagt, dass einzelne Patres sich nicht mehr so daran halten; und es wird das als Grund dafür angegeben, warum die Exerzitien, die die Patres geben, nicht mehr die Erfolge haben, wie früher und warum die Priester anfangen, lieber zu andern Religiösen zu gehen als zu uns. Bemühen wir uns darum zunächst selber, den Geist des Exerzitienbüchleins gut kennen zu lernen und tief darin einzudringen. Nur dann werden wir imstande sein, die Exerzitien praktisch in diesem Geist zu geben. Wir werden aber auch dann gerade durch die Exerzitien eine ganze Reihe warmer und zuverlässiger Freunde für die Gesellschaft gewinnen.

Zuletzt möchte ich noch auf einen Punkt hinweisen, der von der grössten Bedeutung ist, gerade heute, wo wir von aussen so stark angegriffen werden: dass wir doch untereinander durch Liebe und Gehorsam innig und fest vereint sein mögen, noch mehr als zu andern und ruhigeren Zeiten. Vielleicht hat auch da ein übertriebener Individualismus der Gesellschaft im deutschen Sprachgebiet nicht wenig geschadet. Es schadet natürlich unserem Ruf, wenn man sieht, dass wir selbst untereinander nicht einig sind und uns gegenseitig bekämpfen. Es schadet aber auch unserer Stosskraft und unserer Fähigkeit, nach aussen für das Heil der Seelen zu arbeiten unheimlich, weil dadurch die Kräfte zersplittert und geschwächt werden. Es ist eben in aller Wahrheit so, wie mir einmal der Heilige Vater in einer Audienz sagte: ein bescheidener Gedanke, wenn er vielen gemeinsam ist, ist mehr wert als eine geniale Idee, die aber Uneinigkeit stiftet. So müssen wir alle zusammenhalten, wie Söhne und Glieder einer einzigen Familie, einander helfen und stützen, wo wir nur können, in der Seelsorge, in wissenschaftlichen Arbeiten, auf allen unseren Tätigkeitsfeldern. Dazu müssen auch die Vorgesetzten beitragen, indem sie zwar den einzelnen in der Arbeit, die ihnen übertragen ist, die notwendige Freiheit lassen, aber ihnen mehr klare Richtlinien geben. Sie müssen sich da von den grossen Prinzipien des heiligen Ignatius leiten lassen, der nicht das « Multa » sondern das « Multum » suchte; der sich nicht verzettelte und alle möglichen kleineren Arbeiten übernahm, sondern sich wohl überlegte: womit kann die Gesellschaft jetzt, unter diesen Verhältnissen, am besten der Kirche dienen. So müssen wir auch heute vorangehen, und dann mit vereinten Kräften, zielbewusst, in dieser Richtung arbeiten. Wenn das geschieht, dann werden wir mit den gleichen Kräften noch viel Grösseres zur Ehre Gottes und zum Heil der Seelen leisten können, als wir es bisher schon getan haben. Und auch das wird dazu helfen, die Verleumdungen, die gegen uns ausgestreut werden, durch die Tat zu widerlegen.

Wenn wir uns so gegen die Angriffe wappnen, die jetzt stärker als sonst sich gegen die Gesellschaft erheben: dadurch, dass wir sie klar zu erkennen suchen und ihnen positiv das Gute gegenüberstellen, das die Gesellschaft zu allen Zeiten geleistet hat und auch heute leistet; dass wir nach Möglichkeit alle Anlässe zu Anfeindungen vermeiden; dass wir in den echt ignatianischen Geist, wie er uns besonders im Exerzitienbüchlein niedergelegt ist, tiefer einzudringen und an seine herrlichen Ideale unser Ordensleben und unsere äussere Tätigkeit immer mehr anzugleichen suchen; dann werden auch diese Kämpfe der Gesellschaft zum Segen, den Seelen zum ewigen Heile und Gott zur Ehre gereichen.

Zum Schluss empfehle ich mich und die ganze Gesellschaft sehr in Ihr Gebet.

Rom, 5 Juli 1931.

Euer Hochwürden
Diener in Christo
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesq.

99.

6 iulii 1931.

Attentis extraordinariis rerum nostrarum adiunctis in Hispania R. P. Henrico Carvajal, Legionensis Provinciae Praeposito, ampliores facultates conceduntur, ut pro tota Hispania vices Praepositi Generalis in rebus urgentioribus gerat.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTI.

Magna me tenet sollicitudo circa condicionem Societatis in omnibus Hispaniae Provinciis propter circumstantias vere extraordinarias in quibus NN. iam per aliquot menses versantur non sine probabilitate ut hic rerum status adhuc ulterius protrahatur.

Ex una parte hostes Ecclesiae eam diversis modis impetunt, maiora in dies contra ipsam molientes; et ex altera iidem hostes Ecclesiae, qui sunt et hostes Societatis nostrae, hanc carissimam matrem nostram omni calumniarum genere aggrediuntur et sine mora insectantur, eam destruere atque ex Hispania exterminare volentes. Non defuerunt incendia, minae, dispersiones aliquarum Communitatum,

quamquam Deo adiuvante et gubernio fortius agente res nunc paulo melius procedant.

Plura in his extraordinariis adiunctis praestanda sunt a PP. Provincialibus. Nam, etsi minime oportet ut facile animo desperent, tamen res prudenter praevenire debent, pro casu expulsionis, ut nostri Iuvenes apte collocari possint. Sed minime ad hoc eorum activitas limitari debet. Eorum est Ecclesiam in difficilioribus adiunctis defendere enixe conando ut nostri operarii pericula et impetus adversariorum minime refugientes, fideles adiuvent et nedum campum ignaviter relinquunt, alacriter potius suam operam prout circumstantiae suadebunt impendant. Eorum est etiam, praeter orationes et magnam in Deo fiduciam, alia etiam humana media adhibere, prout S. Parens Noster nos exemplo docuit, ut Societatem defendant, tum efficiendo ut per aptam divulgationem et foliorum diffusionem veritas pateat et calumniae dissolvantur, tum operam adhibendo eorum qui causam nostram suscipiant atque efficaciter defendant.

Sed non sufficit ut singuli Provinciales pro sua quisque parte strenue agant; requiritur praeterea ut sit in omnibus uniformitas quaedam in modo procedendi ita ut ex una parte cautiones debitae adhibeantur et temeritas vitetur, et ex altera in ignaviam et nimium timorem, quae filios Societatis maxime dedecent, non incidamus, nec Nostri sine vera necessitate per privatas domos disperdantur; requiritur ut sit etiam unitas actionis, quae per tendentiam in eosdem particulares fines obtinetur, et per cooperationem Sociorum diversarum Provinciarum quodcumque ad eandem apti inveniuntur.

Huiusmodi uniformitas et cooperatio per directionem Patris Generalis obtineri posset; sed cum res celeriter evolvantur, cum aliunde mea communicatio epistolaris cum Hispania et nimis lenta, his praesertim temporibus, et parum secunda reddatur, valde conveniens fore existimavi, dum haec adiuncta perdurent, ut aliquis vestrum ad ea quae supra indicavi meas vices gerat meaque auctoritate muniatur.

Re igitur coram Deo considerata, statui Praeposito Provinciae Legionensis P. Henrico Carvajal, qui est ceteris Provincialibus antiquior, hoc munus committere. Itaque Patri Henrico Carvajal omnes facultates concedo ut meo nomine meaque auctoritate omnia disponat et statuatur quae in praesentibus adiunctis ad Societatis in Hispania incolumitatem vel defensionem statuere necessarium, utile, conveniens, ipsi in Domino videbitur. Ceteri autem Provinciales in his rebus ei plenam oboedientiam praestent et alacriter, quodcumque eorum operam requirat, cooperentur. Maxime conveniens, ne dicam necessarium,

existimo ut P. Carvajal Matriti ordinario resideat, quo melius bono Societatis in Hispania prospicere possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 iulii 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in X.to

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

90.

21 iulii 1931.

De Pontificio Seminario Kandyensi in Missione Gallensi (Prov. Belg.) ab omnibus Indiarum Missionibus impensius adiuvando.

AD OMNES SUPERIORES REGULARES MISSIONUM IN INDIIS ORIENTALIBUS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum Sancta Sedes nobis commiserit curam Pontificii Seminarii Kandyensis, cui facultatem conferendi gradus academicos in philosophia et sacra theologia impertierat, ad omnes Superiorum Missionum in Indiis die 25 februarii 1928 scribebam (1), ab unoquoque petens ut pro suis viribus suppeditare vel saltem parare velit professores, quo illud Seminarium desideriis Sanctae Sedis plenius responderet. Sola enim Missio Gallensis, cui Seminarium addictum fuerat, suis viribus copiam professorum requisitorum praestare non poterat. Non sine satisfactione vidi Superiores aliquid per hos tres annos elapsos fecisse ut subvenirent Seminario, quod quidem certe pro sua parte bene contulit ad bonum commune Indiarum promovendum.

Attamen, iudicio EE. DD. Mooney (2) et etiam Patris Willekens (3), adhuc maiore cum zelo contendere debemus ut plene satisfaciamus desideriis Sanctae Sedis, quae, ut R. V. norit, studia ecclesiastica ubique maiore cum zelo promoveri cupit. Quapropter ut corpus professorum Seminario multo dignius suppeditemus, a singulis Supe-

(1) *Acta Rom.*, vol. VI, 1928, pag. 114.

(2) Is erat tunc Delegatus Apostolicus in Indiis.

(3) Is fuerat paulo ante Visitator Viceprovinciae Madurensis et de aliis quibusdam negotiis ex delegatione Patris Nostri in finitimis quoque Missionibus egerat.

rioribus iterum enixe peto ut, pro suo amore Societatis, quam sciunt totam Sanctae Sedi, etiam vi specialis voti, esse devotam, et pro bono communi quod, utpote divinius, ante bonum particulare promovere debent, alios homines concedant qui dotibus mentis et animi vere emineant ad docendum in Seminario; utique sacrificium erit pro Missione quae talibus auxiliis privabitur, sed cui certe Deus aliunde abundanter benedicet.

Patrem igitur Franciscum Xaverium L'Hoir, Rectorem Pontificii Seminarii Kandyensis, delego ut meo nomine directe agat cum Superioribus regularibus Missionum in Indiis, qui omne quod in se est facere velint ut auxilium praestent.

Exemplar huius epistolae etiam communico cum Praepositis Provinciarum quibus adscribuntur singulae Missiones in Indiis, ut et ipsi cum R. V. et omnibus Superioribus cooperari possint quo, Deo iuvante et omnibus viribus unitis, maius bonum animarum in Indiis foveatur.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, 21 iulii 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

91.

31 iulii 1931.

De usu tabaci normae quaedam praescribuntur pro Viceprovincia Madurensi (Prov. Tolos.).

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE MADURENSIS.

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTL.

Iam tempore visitationis nuper apud vos peractae a R. P. Petro Willekens (1), ad eum scripsi de moderando fumigandi usu; sed melius visum est totam hanc quaestionem post finitam visitationem unico conspectu complecti atque pertractare. Postquam ergo accurate cum Patre Visitatore omnia discussi et eius sententiam cum mea omnino convenire audivi, necessarium esse duxi, dare ad vos litteras de re, quae licet parva sit in se, suo tamen momento non caret pro Socie-

(1) E Prov. Neerlandica.

tatis vita religiosa. Optabam autem, ut Viceprovincia vestra, quae prima est in regionibus Indicis, maioribus in dies Dei benedictionibus cumulata, tum prosperitate sua, tum vitae religiosae exemplo, omnibus futuris Viceprovinciis Provinciisque praeiret.

Doleo latius inter vos hunc fumigandi morem irrepsisse, imo sententiam hic illic invalescere, hunc usum vita missionaria quodammodo excusari. Scitis quantopere desiderentur et ubique exquirantur religiosi viri, qui vitae austeritate simul et affabilitate clare ostendant se propter Christum libentissime renuntiassse variis mundi illecebris atque delectamentis, etiamsi in se non sint illicita. Tales expetunt tamquam duces, quicumque ad vitam religiosam perfectam aspirant; tales adire malunt, quicumque directionem plene spirituales cupiunt; tales etiam ii inquirunt, qui quamvis adhuc a Deo veraque religione longinqui sint, tamen incipiunt « esurire et sitire iustitiam ». Tales igitur nos simus oportet, Socii Iesu, — nec minus quum simus Missionarii, — nec minus praesertim quum simus Missionarii in India, ubi exterior habitus modusque agendi religiosus venerationem, obsequium atque confidentiam tantopere sibi concilient. Quum simus Socii Iesu, vocatio nostra nos esse postulat « homines mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus; homines novos, qui suis se affectibus exuerint, ut Christum induerent » (1). Vitae dein missionariae natura atque gloria haec est, ut animas spiritui tenebrarum eripiat et Christo devinciat; liquet autem, hominem eo magis hoc in certamine valere, quo magis per sui abnegationem Deo Deique virtuti sese revinxerit. — Neque ignoro, quot aerumnas, quot privationes vita missionaria vobis imponat. At memineritis, quot sacrificia vere heroica nostri Missionarii, praedecessores vestri, praecise in India (nec confratres eorum in Sinis aliisque in terris minus erant generosi!) sibi imposuerint, ut efficaciori modo populos istos ad Christum attraherent! Nolumus degenerare ab altis cogitationibus Patrum nostrorum et parvum sacrificium tabaci libenter pro animarum salute offeramus.

Oblicitur, tabaci usum esse medicinam. Ab omni illusionem caveamus, RR. Patres et Fratres in Xto. carissimi. Clarum etenim est, fumigationem omnibus omnino, qui ea utuntur, esse medium recreationis et delectationis, nemini autem poenitentiae vel mortificationis. Si ergo « medicina » vocetur, at nemini amara est medicina, sed delectabilis. — Quando iam utilitatem vel necessitatem illius medicinae respicimus, videmus iniuste eam extolli; variis in locis, ubi Nostri per plures generationes bona sanitate gavisi sunt, subito usum tabaci medicinam esse necessariam proclamant quidam; aliis autem in locis, ubi iste usus invaluit, tabulae statisticae ostendunt, valetudinem Nostrorum

(1) *Summa et scopus nostrarum Constitutionum.*

nullo modo praestare. Ceterum notum est, illos ipsos, qui ad medicos provocant testantes tabacum ipsis necessarium esse, scire et saepius confiteri, talia testimonia non esse fere nisi vanas ac vacuas formulas! — Ubi revera, in casibus specialibus, hic usus necessarius est, Superiores eum suis permittent; sed quum nobis vitae quoque religiosae maior perfectio sit quaerenda, omnes sincere in praxim deducant, quae monentur in *Actis Romanis*, anno 1916, p. 216: « Infirmus tentet potius antea alia medicamenta, quae vix deesse possunt ».

Dicitur hic usus nonnullis bonus esse comes; imo innuitur esse contra tentationes tutela. — En praecise, quod dolendum est, Nostros auxilium contra animae inimicum quaerere in humanis solatiis, saecularibus quidem licitis, religiosis vero nocivis. Fieri enim nequit, ut ea quae naturae grata delectabiliaque sint, in Ordinem religiosum libere admittantur in eove multiplicentur, sine vero religiosi spiritus damno. Ipse autem religiosus, qui ita consolationibus terrenis nimis indulget, certe ab illa sublimi perfectione, ad quam vocatus est, recedit atque ita abundantioribus divinis gratiis impedimentum ponit.

Referre hic aliquid volo, quod dolore me affecerit.

Usus ille saecularis, qui in alias quoque religiones irrepere conatur, facilius ab eis arcebatur, quum exemplum abstinentiae, a Societate datum, sibi tamquam tutam normam debitae austeritatis religiosae sequendam esse ducerent. Quibus nunc iam malum exemplum praebent, quicumque e Nostris facilius ad hunc abusum se dilabi siverunt; et ingenue apud me conquesti sunt religiosi illi, inde sibi difficultatem maiorem esse exortam, ut spiritum mortificationis apud se tuerentur. Quatuor novi Congregationes religiosas prosperas, easdemque missionarias, qui exinde strictiorem apud suos esse regulam statuendam duxerunt, quo ingressus illi usui praecluderetur; quae regula voluerunt ut non tantum domi, sed etiam in missionibus valeret, quum experientia doceret, aequae in missionibus fervorem spiritus inde relaxari.

Quid porro nobis faciendum est?

Curandum est ante omnia, ut sicut veros obedientiae filios decet, non tantum voluntate exsequamur quae praescribenda esse videbuntur, sed principia quoque religiosa practica, in quibus innituntur praescripta, meditemur et sincero corde amplectamur.

Statuendum ergo esse ducimus:

1) Fumus tabaci iis, qui Societatem ingrediuntur, non est permittendus, etiamsi ante ingressum eo usi sint. Ratio e valetudine petita, non admittatur nisi rarissime et ubi ex consulto medici Superior id necessarium esse censuerit (1).

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. II, 1916, pag. 215.

2) Nemini usus permittitur nisi in suo cuiusque cubiculo.

3) Semper sit usus moderatus, i. e. in tantum admittatur, in quantum pro valetudine est necessarius, atque valde commendatur ut tempore Exercitiorum de usu simpliciter deponendo consideratio fiat.

Nemo sit qui putet, RR. Patres et Fratres in Xto. carissimi, has litteras esse e rigore quodam disciplinari conscriptas; nihil a mente nostra magis alienum est. At duximus debere nos paterne vos monere, ut inter vos, quantum fieri potest, usui illi valediceretur. Superiorum enim Ordinum religiosorum est, ut aptis mediis subditos sibi commissos ad finem specialem suae vocationis perducant; quorum ductum qui secuti fuerint, et tuto ipsi ad perfectionis metam perveniant, et benedictionem divinam abundantiore in suos labores deprecabuntur. Haec igitur praescripta libenter accipite ac generose exsequimini ad maiorem profectum vestrum spirituale, ad maius bonum tot animarum, quae per vos e terrenis illecebris et damnatione eripiendae sunt; Christus autem non nimium id esse duxit, ut pro sanctificatione nostra et pro animarum salute rerum humanarum quarumcumque ac ipsius vitae suae mortalis iacturam faceret.

Vobis omnibus, Reverendi Patres et Fratres carissimi, ex animo benedico et ss. Sacrificiis ac orationibus commendo me.

Romae, die festo S. P. Ignatii, 31. Iulii 1931.

Omnium servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

92.

17 octobris 1931.

Post suffragium de dissolvenda Societate latum in legislativo conventu in Hispania, Pater Noster illarum Provinciarum Sodales solatur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Per ephemerides romanas cognovi suffragium latum in Hispania pro dissolutione Societatis (1).

Quanto sim dolore affectus, ex cladis magnitudine et ex paterno

(1) V. supra, pp. 730-732, 860-862. — Cfr. etiam *Memorab. S. I.*, vol. IV, 1931, fasc. IV, pp. 230-240.

quo vos omnes prosequor amore perspicere R. V. poterit; equidem bene conicio quam acerbus dolor omnes carissimos Socios opprimat, et quanta cura ac sollicitudine R. V. aliique PP. Provinciales afficiamini.

Sed in hac tanta adversitate nos erigere et consolari mirum in modum debet quod Dominus semper nobiscum est in tribulatione et faciet cum tentatione proventum ut possimus sustinere (1), et nunc praesertim, cum ex ipso decreto clarissime pateat nos non nisi pro nomine Iesu hanc persecutionem pati. Quare in spe caelestis auxilii firmiter persistamus et ad ostium SSmi. Cordis Iesu assidua oratione pulsemus, ut cum aperto illo Divinitatis sacrario intimius coniungi mereamur. Ille sua immensa bonitate et sapientia facile efficiet ut, quae nobis adversa sunt, ea tandem in magnum bonum Societati cedant.

Solatio vobis erit, ut mihi etiam fuit non levi, scire Summum Pontificem ut amantissimum patrem nobiscum ex toto animo condolere ut mihi, verbis dolore et amore plenis, manifestavit.

Ceterum, ut patet, omni qua possitis cura et diligentia, nostra iura, quantum mediis legalibus fieri poterit, in finem usque defendere pergite.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 octobris 1931.

R.^{no} V.^{no}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

93.

13 novembris 1931.

Sancti Martyres Isaacus Jogues et Ioannes de Brébeuf eorumque Socii Assistentiae Americae Patroni declarantur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ASSISTENTIAE AMERICAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:
P. XTI.

Cum mos sit ut singulae Assistentiae suum habeant caelestem Patronum e nostris Sanctis vel Beatis ob peculiarem quamdam cum Assistentia necessitudinem selectum (2), cumque eo tempore quo erecta

(1) Cfr. I Cor., x, 13.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pag. 659.

est Assistentia Americae nondum haberentur Caelites ex ea oriundi vel in ea defuncti, qui ad altarium honores iam essent evecti, libenter equidem probaveram quod quidam e Praepositis vestrarum Provincia- rum et etiam primus Americae Assistens R. P. Thomas Gannon tunc proposuerunt, id est ut iunior illa inter Assistentias iuniori e nostris Sanctis protegenda committeretur, S. Stanislao Kostka (1). Quanto autem studio amabilissimus Sanctus clientulae suae patrocinator sit, ipsum sane ostendit mirum prorsus incrementum, quod Societas apud vos suscepit ac quotannis suscipit: Seraphicus nimirum Novitius co- piosissimos selectorum Novitiorum manipulos vobis suppeditare non destitit, nec in posterum, ut firmiter spero, desistet.

Iamvero, quamquam profecto tam cari Patroni vos non pertaedet eumque iugiter peculiari pietate procul dubio venerari pergetis, pro- num est ut, post auspiciatissimam illorum Sanctorum Martyrum cano- nizationem quorum praedicatione et sanguine primitiae fidei in am- plissimis vestris regionibus consecratae sunt (2) et per quos ipsum Americae Septemtrionalis nomen in Martyrologium Romanum nunc primum inseritur, primum est (inquam) ut hos vestros inclytos Mar- tyres vobis Patronos assignatum iri exoptetis.

Itaque, re attente perpensa et cum PP. Assistentibus collata, omnibus Provinciarum Assistentiae Americae Praepositis id optanti- bus et petentibus, Sanctos Martyres Isaacum Jogues et Ioannem de Brébeuf eorumque Socios universae Americae Assistentiae caelestes Patronos libenter declaro, iisque carissimam istam Assistentiam custo- diendam fovendamque humiliter committo.

Faxit Deus, ut omnes Societatis filii istic in vinea Domini labo- rantes, non solum tantos Patronos impense colere et ferventer invocare satagant, sed eorum exempla studiose imitari conentur: apostolicum, inquam, zelum cum assidua oratione et continua in rebus omnibus mortificatione coniunctum, perfectam illam oboedientiam sinceramque humilitatem, quae eorum ingentes labores uberesque fructus mirum quantum iuverunt.

Vestrum quoque erit tantorum Martyrum cultum apud cives ve- stros magis magisque promovere, cum Canadensibus Sodalibus sancta aemulatione certantes, ut splendidus hic octo Sanctorum manipulus a Boreali Polo usque ad extremam Floridam et ab omnibus melius in dies cognoscatur et ab omnibus rite honoretur; atque tunc fiet ut po-

(1) Cfr. *Acta Rom.*, vol. II, 1915, pag. 88.

(2) Cfr. *Orat. liturg.* horum Sanctorum: v. supra, pag. 741.

tens eorum patrociniū novis insignibusque miraculis, sicut in Canada, etiam apud vos grandescat et clarescat in aevum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Stanislai Kostka, 13 novembris 1931.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

94.

3 decembris 1931.

Occasione erectionis novae Missionis de Süchow in Sinis, Pater Noster Socios Provinciae Canadae Inferioris alloquitur.

AD SOCIOS PROVINCIAE CANADAE INFERIORIS.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Cum hodie, auspice magno illo Missionum Patrono S. Francisco Xaverio, propria vobis, a Nankinensi seiuncta et in Praefecturam Apostolicam erecta, committatur Missio Sinensis de Süchow, mihi temperare non possum quin vobis, Reverendi Patres Fratresque carissimi, paterno ex animo gratuler et vobiscum humillimas Deo gratias referam: haud exiguum enim inde profluet bonum, non modo pro nova Missione, sed etiam pro tota vestra Provincia. Siquidem impensum de Missionibus promovendis studium, ut ubique experti sumus, et religiosum spiritum fovet et optimas copiosioresque vocationes excitare solet.

Carissima ergo vobis omnibus obveniat haec Missio eamque assiduīs curis pro cuiusque gradu et officio excolere conemini: cumque optime noverim quanto zelo eam iamdudum amplexi sint Superiores, qui hunc diem et ardentem expetebant et sedulo pararunt, eorum sollicitudinem adiuvent subditi, sive ad arduos Missionis labores, divino afflante Spiritu, sese sponte offerendo, sive in Provincia auxiliaria opera promovendo et subsidia comparando, sive potissimum Missionarios assiduīs ad Deum precibus iuvando, ut uberiores in dies suorum laborum fructus colligere possint.

Verum, non est cur in his hortationibus diutius immorer, cum alte in vestris animis insideat Sanctorum vestrorum memoria, qui vos ipso suo exemplo docent quot quantaque ad Dei gloriam et animarum salutem agere et pati valeant genuini Societatis filii.

Vos vero, Reverendi Patres Fratresque carissimi, quibus feliciter contigit ut novae Missionis quasi conditores et primarii lapides sitis, ab iisdem Sanctis Canadae Apostolis atque etiam a prioribus Sinarum missionariis discite inter difficultates, cuiusvis operis initia conitantes non solum non despondere animo, sed potius fortiores fieri, scientes quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem, spes autem non confundit » (1).

Nec debitas omittere possum gratias ex animo agendas Nankiensi Missioni Provinciae Franciae, quae Canadenses Socios in partem laborum suorum venientes libentissime excepit et plures annos eos ad evangelicum inter Sinenses ministerium rite exercendum instituit et paravit, cum gaudio demum, praeunte Excellentissimo Vicario Apostolico (2), vidit istam Missionis partem iis concedi, quam sane etiam in posterum materna caritate prosequi et pro viribus adjuvare non desistet. Hanc liberalitatem et animi magnitudinem, Ignatii filiis antopere dignam, rependet profecto divina Bonitas et utramque Missionem, matrem nimirum et filiam, copiosissima atque diuturna prosperitate magis magisque, ut enixe precor ominorque, firmabit.

Omnium vestrum me precibus commendo.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii,
3 decembris 1931.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Rom.*, v, 3-5.

(2) Exc.mo ac RR. DD. Augusto Haouisée S. I. (Prov. Franc.), Episc. tit. Mercinitan.

95.

8 decembris 1931.

Provincia Californiae in duas divisa, Pater Noster Socios utriusque Provinciae peramanter alloquitur.

AD SOCIOS PROVINCIARUM CALIFORNIAE
ET OREGONIENSIS (1).

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Negotio divisionis Provinciae Californiae hodie, auspice Maria Immaculata, feliciter absoluto, hac opportuna occasione secundum morem libentissime utor, ut vos omnes, Reverendi Patres et Fratres carissimi, paterna in Domino dilectione breviter alloquar. Atque, ut hinc initium faciam, vobis vehementer gratulor et vobiscum congaudeo ob insignia Dei beneficia proximis hisce annis carissimae Vestrae Provinciae copiose collata. Inter quae id maxime elucet quod tam numerosa iuventus divinum servitium sub vexillo Ignatiano aggredi anhelans ad vos confluit, ut post perbreve divisionis administrativae experimentum (2), ad definitivam divisionem deveniri potuerit. Ante omnia igitur amplissimas Deo gratias referatis oportet, qui praeteritis vestris operibus tam insigniter benedicere dignatus est; sed ex hac ipsa divina liberalitate novas quoque vires haurire debetis ad maiora quae vos manent complenda, siquidem ideo nunc quasi duplex exercitus facti estis, ut Regnum Christi latius diffundere Eiusque inimicos plenius debellare possitis.

Quem finem ut persequamini securius copiosioresque et duraturos afferatis fructus, nihil antiquius vobis esse debet quam ut secundum verum ac genuinum Societatis spiritum et vivatis et operemini. Sollicite curet unusquisque seipsum, ut Apostoli verbis utar, probabilem exhibere Deo, et tunc operarium quoque inconfusibilem sese probabit, recte tractantem verbum veritatis (3): interiora enim sunt, ut nos admonet Sanctus Parens Noster Ignatius, « ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet » (4).

Ceterum domestica vobis non desunt tot tantorumque maiorum vestrorum exempla, qui sive in remota Missione Alaskana, sive in proximis Montium Saxosorum Missionibus, sive in ipsa California vitam vere apostolicam egerunt, et simul religiosis virtutibus et vitae san-

(1) V. *supra*, pp. 869-871.

(2) Cfr. *Acta Rom.*, vol. VI, 1930, pp. 677-679.

(3) *II Tim.*, II, 15.

(4) *Summ. Constit.*, reg. 16.

etitate magnam existimationem ac fervidum populi amorem sibi et Societati conciliarunt. Ne quid dicam de P. Eusebio Chino, cuius memoria apud vos nunc ipsum reviviscere videtur, recolatis insignes prorsus ac dignissimos Societatis filios et apostolicos sane Evangelii praecones, quos vos ipsi novistis aut proxime secuti estis, ut Patres Petrum De Smedt, Iosephum Cataldo, Paschalem Tosi, Iulium Jette, Georgium de la Motte, Fridericum Ruppert, Antonium Chiavassa, aliosque similes, qui saluti animarum se totos quidem dedebant, sed ita ut eorum zelus nihil videretur quam flamma ex abundantia cordis cum Deo coniunctissimi foras erumpens. Potissimum vero oculos vestros intendite in heroicos Sanctos Martyres Isaacum Jogues et Ioannem de Brébeuf eorumque Socios, qui etsi ad vestras usque regiones sudore et sanguine fecundandas non sint progressi, suam tamen protectionem de caelo ad vos usque protendunt vobisque tamquam perfectissima exemplaria ab ipsa Christi Ecclesia peculiari ratione proponuntur colenda et imitanda. Illorum vestigia persequentes, falsa mundi dictamina, tantopere a nostra vocatione aliena, procul a vobis arcebitis, et totos vos in maiorem Dei gloriam atque in animarum salutem procurandam impendetis atque superimpendetis.

Magnus profecto laboris campus vobis panditur in istis latis regionibus, ubi iamnunc tam diversimode in iuventutis institutione et omni fere ministerio Societati proprio operam navatis. Spero equidem fore ut, Deo favente, copiosa vocationum seges quae superioribus annis apud vos florescere consuevit, etiam in posterum maturescere pergat; et tunc, augescente aptorum Sociorum numero, de novis operibus in Ecclesiae atque animarum bonum suscipiendis suo tempore cogitare poteritis. «Suo tempore» inquam; nam in praesens potius confirmanda consolidandaque sunt quae iam habetis, ne Nostri aut praepropere in vitam apostolicam cum ipsorum periculo exponantur, aut supra vires onerentur, neve ipsa opera detrimentum patiantur. Valde etiam necessarium est ut viri vere apti et periti solide praeparentur, qui sive in praedicatione verbi divini, sive in litteris et scientiis, sive in philosophia et theologia, tam apud Nostros quam apud externos cum fructu laborare et antiquam Societatis famam digne sustinere possint.

Denique maxime mihi cordi est ut novae Provinciae novo velut zelo inflammantur erga Missiones externas sibi respective commissas, Alaskanam nimirum et Sinensem. Quantum Missio Alaskana per hos multos annos Provinciae Californiae laudi fuerit et gloriae, longe lateque vulgatum est cum intra tum extra Societatem. Hanc quidem Provincia Oregoniensis nunc peculiari affectu amplectatur, virisque vere devotis et apostolicis instruat, qui non terrenam sed caelestem tantum mercedem exspectent. Provincia Californiae vero novam Mis-

sionem Sinensem, spe et apostolicis promissis floridam, eodem ardore eademque abnegatione sibi excolendam assumat, ibique labores, sacrificia et fructus aemulari contendat, quibus tot strenui Missionarii tam antiquae quam restitutae Societatis illas regiones illustrarunt.

Videtis igitur, Reverendi Patres et Fratres carissimi, quot et quanta a vobis expectent Deus, Ecclesia, Societas. Quae magna expectatio non modo pusillanimitatem et timorem vobis iniicere non debet, quin immo alacriores et fidentiores vos faciat oportet ad futura certamina ineunda. Sit generosa vestra iuventus in domibus probationis rite formata et seraphico Sancti Stanislai ardore accensa; sint Scholastici solidarum virtutum non minus quam scientiarum studiosi atque assidui Sanctorum Aloisii et Ioannis imitatores; sint Sacerdotes veri milites Christi, non minus bono exemplo quam zelo conspicui; sint denique carissimi Fratres Coadiutores S. Alphonsi Rodriguez necnon SS. Renati Goupil et Ioannis de la Lande pedissequi fideles: novae tunc Provinciae et sibi prosperitatem et universae nostrae Societati laetitiam inde ab initio comparabunt.

Coronet haec omnia insignis mutuae unionis et caritatis spiritus, tam inter Socios eiusdem Provinciae quam erga fratres alterius, prout filios communis matris decet, ita ut locorum distinctio arctiora potius reddat vincula caritatis. Magno mihi solatio fuerunt filialis affectus et grati animi sensus, quos Provinciae Californiae his ultimis annis exhibuit erga Provinciam Taurinensem matrem, calamitatibus oppressam, necnon generosa liberalitas, qua, non obstante propria rerum penuria, conspicua subsidia ei suppeditavit. Quae quidem inter vos caritas et animorum unio uberrimas Dei benedictiones vobis promerebitur.

Ut Dominus et Rex Noster cum amantissima Eius Matre vota et desideria vestra benigne accipere et abunde benedicere dignetur, enixe oro atque exopto, et meam quoque paternam benedictionem peramanter vobis impertior.

Romae, die festo Immaculae Conceptionis B. V. M.
8 decembris 1931.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

**Litterae gratulatoriae Patris Nostri pro festis iubilariis
quarundam Provinciarum, Missionum, Domorum.**

I.

De vigesimoquinto anno ab erecta Missione de Betsileo seu Fianarantsoensi Provinciae Campaniae commissa (29 ianuarii 1931).

AD R. P. ARMANDUM POIRIER
SUPERIOREM REGULAREM MISSIONIS FIANARANTSOENSIS
(Provinciae Campaniae).

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. XTI.

Le 19 Mars prochain va ramener le vingt-cinquième anniversaire du jour où, définitivement détaché de la Mission de Tananarive, le Betsileo a été confié aux soins des Pères de la Province de Champagne.

La Province et la Mission se préparent à fêter dignement ce premier Jubilé et m'associant à elles, je tiens à rappeler le souvenir de ces vingt-cinq années d'apostolat, d'épreuves et de progrès. Vous avez connu la persécution légale et la ruine momentanée de vos écoles, — les vides, causés dans vos rangs d'abord par la mort, puis par la mobilisation, — l'angoisse des années sans renfort, tandis que les Missionnaires, trop peu nombreux s'épuisaient à une tâche au-dessus de leurs forces; puis ce furent les ravages de l'épidémie, l'augmentation du coût de la vie, la diminution des ressources en argent et en hommes.

La divine Providence ne vous a donc pas ménagé les épreuves. Mais si elles ont été la Croix de la Mission, il faut reconnaître qu'une fois de plus s'est vérifiée la parole de l'Imitation: « In Cruce salus ».

Vous aviez, il est vrai, reçu en 1906 un champ d'apostolat remarquablement préparé par les Pères de la Province de Toulouse et déjà l'on y comptait 85.000 chrétiens. Mais aujourd'hui, après vingt-cinq ans de travaux dans les conditions humainement les plus défavorables, vous pouvez en inscrire 167.000 sur le livre d'or de la Mission, tandis que le chiffre annuel des Communions a passé de 77.000 à plus d'un million, et celui des Confessions a plus que qua-

druplé, témoignant ainsi à quel point vous avez su développer la vie chrétienne de vos néophytes. D'ailleurs, toutes vos oeuvres d'apostolat marquent le progrès le plus consolants : Vous avez multiplié les postes, construit églises et chapelles, créé des écoles, bâti un Collège-Séminaire ; l'oeuvre des retraites a pris un essor merveilleux ; vous avez organisé la Jeunesse Catholique, développé les Congrégations, intensifié parmi les chrétiens l'esprit d'apostolat, fait des conquêtes parmi les païens et les protestants, si bien que vos Missionnaires ne suffisent plus à instruire les catéchumènes toujours plus nombreux.

Enfin vous avez eu la grande consolation de voir votre vénéré Vicaire Apostolique, Sa Grandeur Monseigneur Givélet, devenu depuis 1913 le chef en même temps que le Père aimé des Missionnaires et des fidèles du Betsilé, consacrer, il y a deux ans, les prémices de son clergé indigène, tandis que le mouvement des vocations sacerdotales ou religieuses se dessine de plus en plus.

Le souvenir de ces épreuves joint à celui des résultats obtenus dans la Mission aux prix de tant de zèle, de patience et de constance dans l'apostolat quotidien, doit faire naître dans tous vos coeurs d'abord un sentiment d'intime et profonde reconnaissance envers un Maître si bon, qui, après vous avoir fait la grâce de prendre rang parmi les insignes, qui Le suivent de plus près à la conquête des âmes et boivent plus longuement au calice de ses souffrances, vous donne l'immense consolation de voir, par vous, s'étendre son règne.

Puis, pensant au présent et à l'avenir, comment ne sentiriez-vous pas vos coeurs déborder de confiance ? Oui, ayez une confiance sans limite dans le secours quotidien de Celui qui, par sa grâce, rend féconds le travail et les souffrances de ses Missionnaires et qui, malgré toutes les difficultés, fait progresser l'oeuvre entreprise par amour pour Lui et par dévouement pour les âmes qu'Il a rachetées de son sang. Aux jours sombres, il sera bon de vous rappeler les grâces reçues dans le passé : elles sont comme le gage de celles que Dieu vous réserve dans l'avenir ; car la parole, adressée aux Apôtres, s'applique aux Missionnaires de tous les temps : « Ecce Ego vobiscum sum, omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi » (1).

Daigne Saint Joseph, à qui je vous recommanderai d'une façon toute spéciale, le 19 Mars, se faire le céleste protecteur de la Mission et pourvoir à tous ses besoins !

Daigne surtout le Coeur de Notre-Seigneur, après vous avoir laissés semer parmi les épreuves, au cours de ces vingt-cinq années, bénir toute votre chère Mission et vous accorder la joie de recueillir des fruits chaque jours plus abondants.

(1) MATTH., XXVIII, 20.

De tout coeur je vous envoie, pour vous et pour les chers Pères et Frères de la Mission, une très paternelle bénédiction.

Je me recommande, mon Révérend Père, a vos ss. SS.

Rome, le 29 Janvier 1931.

Vostre serviteur en Nostre-Seigneur

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

II.

De centenario Provinciae Taurinensis (12 aprilis 1931).

AD SOCIOS PROVINCIAE TAURINENSIS (1).

REVERENDI PADRI E CARISSIMI IN CTO. FRATELLI,
P. XTI.

Il R. P. Generale Giovanni Roothaan, di santa memoria, che il 21 Aprile del 1831 aveva firmato il Decreto per la erezione della nuova Provincia di Torino, nello scrivere al P. Polidori per la sua nomina a Provinciale, tra l'altro gli diceva: « Ciò che importa si è che questa nuova sorella cresca in virtù e prosperi. Soror nostra est, creseat in mille milia » (2).

Dando uno sguardo ai cento anni ora trascorsi dobbiamo pur dire, RR. PP. e CC. FF., che Iddio fu largo di sue benedizioni verso la Provincia Torinese, e che l'augurio del P. Roothaan ebbe il suo compimento.

E per ciò che riguarda la sua prosperità basti ricordare, che non ostante l'imperversare della bufera del 1848, la quale colla violenta cacciata dei Nostri da tutte le case della Provincia, colla sua iniquissima legge della secolarizzazione, colle leggi di spogliazione, sembrava volesse distruggerla fino alle sue intime radici, non ostante l'incarceramento del P. Provinciale e di parecchi altri Padri, colla chiusura delle case di Torino e di Genova, nel 1860, essa continuò tuttavia a prosperare, a svolgere con grande energia il suo programma, ad ampliare anzi il suo campo di attività, spingendosi fino alle Missioni della

(1) V. etiam supra, pag. 801.

(2) Cfr. *Liber Saecularis historiae Soc. I. ab an. 1814 ad an. 1914*, Romae, typis Vaticanis, 1914, pag. 85. — P. Iulius Caesar Polidori nominatus est primus Praepositus novae Provinciae die 4 iunii 1831.

California, delle Montagne Rocciose e poi dell'Alaska, e portandole a tale grado di maturità da potere esse, col giorno 8 settembre del 1909, formare da sè la fioritissima Provincia di California. E con quale spirito essa abbia proceduto in questa sua attività lo dice chiaramente il mio venerato predecessore, il R. P. Wernz, il quale nel Decreto di erezione di quella nuova Provincia adopera queste onorifiche espressioni: «*Provinciae ... Taurinensi gratulamur quod posthabita privata sua utilitate, sibique unice proposito Societatis commodo, florentem suam Missionem a se develli non dubitavit, enixeque rogavit ut eius loco alia quaedam Missio sibi attribueretur, quam vellent Superiores*» (1). Queste parole ci fanno vedere come davvero nella Provincia non sia venuto meno lo spirito del sano progresso e di espansione per la gloria di Dio proprio dei Figli della Compagnia.

E per grazia del Signore neppure mancò l'incremento nella virtù e nello zelo. Ne rendono testimonianza i molti Padri e Fratelli, che in questo periodo di tempo illustrarono la Provincia colla loro santità, colla dottrina e col fervore apostolico, e le molteplici opere di zelo, che sorsero e prosperarono nel territorio stesso della Provincia; nè è qui il caso di enumerare gli uni e le altre.

Ben quindi a ragione, col compiersi di questo primo centenario, io posso paternamente congratularmi colla carissima Provincia Torinese, e ripetere dall'intimo del cuore l'augurio del venerando P. Root-haan, che cioè questo secondo secolo, che ora incomincia, non sia meno, anzi sia anche più fecondo ed in virtù e nel fervore, in modo da dare a Dio la maggior gloria possibile.

E così sarà realmente, RR. PP. e CC. FF., se innalzando il nostro cuore a Dio, «*qui renovat iuventutem nostram*» (2), noi considereremo questo compiersi del primo centenario come un punto di partenza per animarci a progredire sempre più nello spirito proprio della vocazione nostra, per uniformarci sempre meglio a quel sublime ideale di religioso della Compagnia, quale ci viene così magistralmente messo sotto gli occhi dal nostro Santo Padre nelle Costituzioni e nei santi Esercizi.

Ma per raggiungere quest'ideale noi dobbiamo in primo luogo tener unito il nostro cuore a Dio con spirito di fede viva ed operante. Ciò è specialmente necessario nelle attuali circostanze, in cui il Signore ha permesso che la Provincia debba passare per alcune prove assai dolorose. Se il nostro pensiero non si spinge in alto, se non si vive di fede, si può facilmente cadere nello sconforto e nello scoraggiamento, perdere così quella serenità di animo, quella santa letizia

(1) *Acta Rom.*, vol. I, 1906-1910, pag. 147.

(2) *Cfr. Ps. CII. 5.*

del cuore, che sono indispensabili per operare cose grandi a maggior gloria di Dio. Via adunque lo scoramento, in alto sempre il cuore, giacchè « haec est victoria quae vincit mundum, fides nostra! » (1).

E ciò non ci riuscirà troppo difficile se, memori dello spirito della nostra vocazione, noi procureremo di fomentare sempre più in noi un grande amore per Dio nostro Signore. Si è con questa sincera carità verso Dio che noi acquistiamo quella *familiaritas cum Deo*, che stava tanto a cuore al nostro S. Padre (2). E' questa famigliarità che ci porta a camminare sempre ed unicamente secondo il Divin Volere, onde piacere a Dio e fare in tutto la sua divina volontà.

Ed ecco quindi sorgere da questa maggior famigliarità con Dio un vero risveglio nella pratica della regolare osservanza. Il nostro Divin Maestro ci disse chiaramente che « qui habet mandata mea et servat ea, ipse est qui diligit Me » (3). E noi sappiamo che sono appunto le nostre Regole che ci indicano senza illusione il volere di Dio a nostro riguardo, che ci guidano in tutte le contingenze della nostra vita religiosa, che ci illuminano perchè non abbiamo ad allontanarci da quella retta via, per la quale dobbiamo camminare se vogliamo in tutto e sempre compiere il divino volere.

E' necessario perciò che noi procuriamo di conoscere sempre più a fondo le nostre Costituzioni e le Regole, giacchè « nihil volitum quin praecognitum »; che cerchiamo, dirò così, di viverle praticamente, non solo nel loro complesso, ma anche nelle circostanze particolari, regolandoci in ogni contingenza secondo i dettami, che esse c'impongono. Sia adunque uno dei nostri propositi in questa solenne circostanza, il cercare di conoscere sempre meglio le nostre Costituzioni, per osservarle sempre più fedelmente e compiere così il più esattamente che per noi si possa il Divino Volere in noi.

Però all'amore sincero verso Dio non può andare disgiunta la carità e l'intima unione fraterna, che deve sempre regnare sovrana nelle nostre Comunità. « Frater qui adiuvatur a fratre, quasi civitas firma! » (4); quindi questa virtù non è meno necessaria all'individuo, che alla collettività. Quanto riesce efficace a sostenerci a vicenda, a far prosperare le opere nostre la mutua stima, l'affetto sinceramente e soprannaturalmente fraterno! Affetto che ci rende superiori ai piccoli inconvenienti della vita comune, che ci porta a compatire e non a criticare il nostro Fratello, a godere dei suoi trionfi, ad incoraggiarlo o sostenerlo nei suoi sforzi, anche a costo di sacrifici

(1) I IOAN., V, 4.

(2) Cfr. *Const.*, P. X, n. 2; *Eptt.* n. 847 § 1.

(3) IOAN., XIV, 21.

(4) *Prov.*, XVIII, 19.

ed umiliazioni da parte nostra! Lungi quindi da noi ogni spirito di critica, ogni atto, ogni pensiero che possa in qualche modo ledere questa regina delle virtù; ed allora, siatene sicuri, RR. PP. e CC. FF., la Provincia farà passi da gigante nella sua ascensione a Dio.

Anche le nostre opere di zelo per la salute delle anime piglieranno nuova forza per diventare sempre più rigogliose e feraci di abbondanti frutti. Felici di poter mostrare a Dio il nostro amore per Lui, lavoreremo generosamente, impigramente, costantemente alla salute dei prossimi, in quelle mansioni in cui la Divina Provvidenza ci vorrà assegnare.

Poichè conviene che teniamo ben presente, RR. PP. e CC. FF., che se la Compagnia vuole che tutti ci rendiamo, per quanto sta in noi, veramente atti a lavorare nello svariatisimo campo d'attività che essa abbraccia, essa si riserva però il diritto di dirigere il nostro zelo, di stringerlo ed anche limitarlo, se lo crede opportuno. Lasciamoci perciò guidare anche nel campo della nostra azione apostolica, dalla Divina Provvidenza, che ci parla per mezzo dei Superiori, e per parte nostra teniamoci pronti a vivere, se così Dio vuole, anche nascosti in una piccola scoletta, in una oscura camerata di collegio, sacrificando, se è necessario, ai piedi del S. Crocefisso, i nostri grandi ideali di apostolato, sicuri che a ciascuno di noi il Signore non domanderà conto del *quam multa* ma del *quam bene* avremo compiuta la sua santa volontà.

Certo la Compagnia deve essere sempre giovane e di energie e di buona volontà per abbracciare tutte le opere di zelo che i tempi ci indicano come opportune al bene delle anime ed alla maggior gloria di Dio, e niente è tanto contrario allo spirito della Compagnia quanto il rimanere, come si suol dire, in una certa stasi, propria delle anime timide e senza energia, segno di languore senile. Ma anche in ciò non ci lasciamo guidare dalla nostra fantasia, dal nostro modo di vedere; procuriamo invece di lasciarci docilmente guidare da chi, posto più in alto ha una più chiara visione delle necessità dei tempi, ha maggior lume da Dio per conoscere quale sia la via da seguirsi, ed allora saremo sicuri di raggiungere la desiderata vittoria, poichè sta scritto che «*vir obediens loquetur victorias*» (1).

E' in questo modo, RR. PP. e CC. FF., che noi conserveremo intatto il genuino spirito della Compagnia, che diventeremo santi! E' nostro dovere far vedere al mondo che davvero «*non est abbreviata manus Domini*» (2), e che la Compagnia attuale non è degenerare dalla antica Compagnia, che seppe formare tutti quegli eroi, che

(1) *Prov.*, XXI, 28.

(2) *ISAI.*, LIX, 1.

veunero dalla S. Chiesa giudicati degni degli onori degli altari. Ci muova in particolare a raggiungere questa sublime meta l'esempio dei nostri Santi ultimamente canonizzati: gli eroici Martiri Canado-Americani, modelli così perfetti di zelo per le anime, di spirito di sacrificio e di generosità con Dio, spinto da essi al più grande eroismo! ed il nostro grande S. Roberto Bellarmino, che seppe così bene accoppiare alla più esatta e minuta osservanza del nostro Istituto quella scienza così profonda che lo fece brillare, come astro di prima grandezza, nella Chiesa di Dio; che seppe così bene unire alla semplicità della colomba la prudenza del serpente!

Faccia il Signore che queste mie raccomandazioni, dettate da un sincerissimo affetto paterno, trovino un'eco nel cuore e nella mente dei RR. PP. e CC. FF. della Provincia Torinese, ed allora potremo essere sicuri che l'augurio da me fatto alla cara Provincia in questa solenne circostanza avrà il suo perfetto compimento.

Ma siccome per raggiungere un così alto ideale non sono sufficienti le forze umane ed è necessaria una specialissima grazia del Signore, per ottenere una tale grazia farò volentieri, in questa solenne circostanza, celebrare 500 sante Messe, per muovere il Cuore dolcissimo di Gesù a venire in vostro aiuto.

Con gran cuore benedico tutti paternamente, mentre mi raccomando alle vostre OO. e ss. SS.

Roma, 12 aprile 1931.

Di tutti

Servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI

Prep. Gen. d. C. d. G.

· III.

De quinquagesimo anno ab erecta Congregatione Mariana Collegii Scodrensis (Prov. Ven.) in Albania (29 aprilis 1931).

AD P. LAURENTIUM VIEZZOLI

CONGREGATIONIS MODERATOREM.

REVERENDO IN CTO. PADRE:

P. C.

Sento con particolare compiacenza che codesta carissima Congregazione Mariana si appresta a celebrare il 50° anno di sua esistenza e consapevole del bene che si è operato e si opera in codesto santo Sodalizio, desidero di esprimere a V. R. ed a tutti e singoli i Congrega-

gati i sentimenti della mia più viva congratulazione e del mio plauso più sincero.

Lontano col corpo ma presente collo spirito, partecipo vivissimamente ai santi gaudii della vostra celebrazione, ringraziando con voi il Signore e la Vergine SS.ma delle grazie preziose e copiose elargitevi e congratulandomi con ciascuno di voi per il grande favore e l'alto onore di appartenere a così santo e nobile Ceto.

Mi piace di vedere come codesto vostro anniversario coincida con quello quindici volte secolare del Concilio Efesino e coi gaudii di tutta la Cristianità festeggiante la proclamazione allora fattasi della Divina Maternità di Maria SS.ma; in questa coincidenza voglio porre la speranza di abbondanti benedizioni della Divina Madre sopra le vostre feste e sopra la futura vita della vostra amata Congregazione. Già ho saputo con mio grande consolazione del duplice corso di Esercizi chiusi fatto da codesti Congregati e dei santi loro desideri in ordine all'Azione Cattolica. Che l'Immacolata loro Regina li difenda dai gravissimi pericoli di spirito che li circondano e promuova sempre meglio codesto Suo e loro Sodalizio, così che siano veramente porzione eletta del gregge di Cristo, sale della loro città e Nazione e col buon odore della loro vita e colla loro operosità cristiana, concorrano splendidamente alla dilatazione del Regno di Nostro Signore.

Affinchè ciò si avveri ampiamente, farò celebrare 100 sante Messe ed impartisco di gran cuore a V. R., ai suoi collaboratori ed ai carissimi Congregati la santa benedizione.

In unione de' suoi ss. SS.

Roma, 29 aprile 1931.

Di V. R.
Servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. d. C. d. G.

IV.

*De 75° anniversario Collegii Feldkirchensis «Stella Matutina»
(Prov. Germ. Sup.) (5 maii 1931).*

AD R. P. IOSEPHUM KNÜNZ
COLLEGII RECTOREM.

EUER HOCHWÜRDEN!
P. XTI.

Mit freudiger Überraschung habe ich den ersten wirklich stattlichen Jubiläumsband «75 Jahre Stella Matutina» zur Hand genommen und die zahlreichen und gehaltvollen Artikel einer, wenn auch bei der Ueberfülle der sich drängenden Amtsarbeiten nur kurzen Einsicht unterzogen. Gerne aber hätte ich die schönen Darbietungen mit mehr Musse und Aufmerksamkeit gelesen. Ich darf Ew. Hochwürden und alle lieben Patres aufrichtig beglückwünschen sowohl zum Gedanken dieses Werkes als auch zu seinem glücklichen Gelingen: man muss es wirklich eine schöne Kundgebung nennen, und es ist fast schade, dass die so gelungene Aufsatzsammlung nicht für eine weitere Verbreitung bestimmt ist, wie sie es wohl verdiente. Mit grossem Interesse sehe ich dem Erscheinen des folgenden Bandes entgegen, in welchem ehemalige Schüler und Zöglinge der Stella mit wissenschaftlichen Beiträgen hervortreten, um ihrer alma mater am Jubeltage für alte Wohltaten junge Liebe, Verehrung und Dankbarkeit zu bezeugen. Ich bin gewiss, dass diese anerkennenswerte Leistung viel zur Bereicherung und Erhöhung der wohlverdienten Jubiläumsfreude beitragen wird, was ich aus ganzem Herzen wünsche.

Mit der Bitte um Gebet

Rom, 5 Mai 1931.

R.^{ss} V.^{ss}
Servus in Xto.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

V.

De centenario Collegii Namurcensis Provinciae Belgicae (24 maii 1931).

AD R. P. HADRIANUM MATIVA
COLLEGII RECTOREM.

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. XII.

Les fêtes jubilaires du Collège de Notre-Dame de la Paix m'offrent l'occasion très agréable de vous dire combien de tout coeur je m'unis à la joie de tous, Pères et Frères, professeurs qui veulent bien nous prêter leur précieux concours, élèves actuels et anciens élèves.

Avec vous tous, je me complais à la pensée du bien considérable opéré tout le long de ces cent années d'existence.

Le jubilé du Collège de la Paix, en effet, n'est pas seulement le jubilé d'une institution scolaire ordinaire, le jubilé d'un des nombreux Collèges que la Compagnie dirige: c'est un jubilé comme il n'y en a vraiment pas beaucoup, non seulement à cause du nombre des années de vie qu'il rappelle, mais surtout à cause de l'étendue et de la qualité du travail qu'il commémore. En considérant ce siècle de vie, on ne peut pas ne pas admirer ce splendide effort et ce développement progressif tendant à donner une éducation religieuse, morale, et intellectuelle toujours plus complète, toujours plus adaptée aux circonstances de chaque époque.

Fondé, peut-on dire, au lendemain de l'octroi par la Constitution belge de la liberté de l'enseignement, le Collège de la Paix marque le début de cette activité scolaire qui allait devenir une des notes caractéristiques des catholiques et de la Province de Belgique. Dépasant tout de suite le cadre d'une institution locale, c'est de toute la Belgique qu'il reçoit les enfants envoyés par la confiance empressée des familles. Plus tard, par ses deux Facultés, le Collège de la Paix devient le complément des autres Collèges. Progrès continu, jusqu'au jour, encore récent, de la fondation du pensionnat de Godinne.

- Mais, bien plus que la prospérité, ce qui me réjouit, ce qui doit nous réjouir tous, c'est qu'à côté du progrès et du succès, il y a eu la réalisation d'un grand bien, pour l'Eglise et pour la Belgique. Le nombre considérable d'anciens de Namur devenus des hommes distingués dans toutes les carrières libérales, dans les oeuvres et dans l'action, n'en est-il pas la preuve indubitable? Et à côté de ces serviteurs d'élite de l'Eglise et de la Belgique, comment ne pas rappeler avec une émotion reconnaissante le grand nombre de vocations sa-

cerdotales et religieuses sorties de Notre Dame de la Paix? Elles attestent l'esprit surnaturel qui a toujours pénétré et vivifié l'âme de votre Maison, elles proclament hautement la bénédiction de Dieu sur vous.

C'est vers le Bon Dieu avant tout, en effet, que nos actions de grâce doivent s'élever, Lui qui a daigné bénir l'oeuvre faite dans ce Collège mis sous la protection de Notre-Dame, sa divine Mère.

Après Dieu, notre reconnaissance s'adresse à la Belgique, dont les Chambres législatives ont pleinement reconnu nos deux Facultés. Notre profonde gratitude remonte à vos grands rois, S. M. Léopold 1er, qui, en 1843, accompagné par la Reine Louise, de sainte mémoire, et suivi par le Nonce Pecci, le futur Léon XIII, ne craignit pas de venir proclamer publiquement combien il appréciait l'éducation donnée dans votre Collège; S. M. Albert 1er, son digne petit-fils, qui daigne aujourd'hui assister à ce Centenaire, honneur insigne et délicatesse touchante, dont j'apprécie avec vous tout le prix.

Nous remercions enfin d'une façon toute spéciale l'Episcopat belge et Son Excellence Monseigneur Heylen, votre vénéré Evêque, si profondément dévoué à la grande cause de l'éducation catholique, et dont je ne peux me rappeler sans émotion la bienveillance constante dont il veut bien m'honorer et avec moi tous mes fils, vous autres en particulier qu'il aime si paternellement qu'il semble avoir fait du Collège de la Paix son propre Collège.

Pour clôturer dignement cette magnifique galerie de vos bienfaiteurs et de vos amis, je m'unis aux remerciements que vous adressez à tous les Maîtres et à tous les Anciens, qui se sont faits vos collaborateurs dans cette grande oeuvre de l'éducation.

Rappeler un aussi beau passé, c'est prendre une nouvelle force et un nouvel élan pour l'avenir, avenir qui, plus que jamais, nous oblige à donner à la jeunesse d'aujourd'hui une formation toute imprégnée des grandes vertus chrétiennes, armée d'abnégation et de discipline, soulevée par le saint enthousiasme pour les plus hauts idéals de l'esprit et de l'apostolat.

Je vous bénis de tout mon coeur et je reste en union de vos saints Sacrifices et de vos prières.

Rome, le 24 Mai 1931.

Votre serviteur en Notre-Seigneur

WLODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

VI.

De Patavinè Convictus Universitarii (Prov. Ven.) vigesimo quinto anno expleto (4 iunii 1931).

AD R. P. IOSEPHUM ROSI
CONVICTUS RECTOREM.

REVERENDO IN CTO. PADRE:
P. XTI.

Sento con piacere che vi apprestate a celebrare il 25° anniversario della fondazione di codesto Pensionato Universitario, e come Padre che da lungo tempo seguo con sollecitudine gli esiti dei vostri sudori in un'opera come la vostra, nuova e difficile, desidero di partecipare al vostro gaudio e mi unisco con voi nel ringraziamento al Signore per tutti i doni da Lui elargitivi nel decorso venticinquennio.

Mentre mi congratulo di cuore con Voi, carissimi Padri, per i frutti che avete fin qui raccolti, faccio voti che il Pensionato raggiunga sempre meglio le finalità che si proponeva il santo Pontefice Pio X, quando 25 anni fa lo raccomandava ai Cattolici d'Italia, e che da esso abbiano ad uscire sempre più numerosi i giovani integerrimi ed esemplari, i quali provvisti della laurea della scienza umana, si accingano per mezzo di questa a dilatare il regno di nostro Signore Gesù Cristo nella Società.

A questo scopo farò celebrare 100 SS. Messe ed impartisco di cuore a Lei, Rev. Padre Rettore, a codesti Padri e Fratelli, ai singoli Benefattori dell'Opera ed ai giovani Alunni la mia benedizione.

In unione de' suoi ss. SS.

Roma, 4 giugno 1931.

Di V. R.
Servo in Cto.

WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. d. C. d. G.

VII.

De Jerseyensis Collegii Nostrorum (Prov. Franc.) quinquagesimo anno expleto (8 iunii 1931).

AD R. P. ANDREAM TENNESON
COLLEGII RECTOREM.

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. XTI.

J'aurais été très heureux de pouvoir répondre à l'aimable invitation du Père Provincial (1) ainsi qu'à la vôtre, et de me trouver au milieu de vous pour ces fêtes du cinquantenaire de la maison de Jersey. Mais trop d'occupations me retenaient à Rome pour qu'il me fût possible de m'absenter si longtemps, et j'ai confié au Père Assistant (2) le soin de me représenter auprès de vous et de vous porter, avec mes vœux, ma très paternelle bénédiction.

C'est lui aussi qui, de ma part, vous remettra cette lettre. Elle vous dira quels sentiments et quels souhaits éveille en mon âme ce cinquantième anniversaire.

Et tout d'abord, n'est-il pas vrai?, c'est une pensée d'actions de grâces qui doit monter de nos cœurs vers Dieu. Cette maison a été le refuge aimé, où, malgré les difficultés et même l'hostilité du début, nos Scolastiques de Paris, de Lyon et, longtemps aussi, de Champagne, ont pu continuer, dans l'union et la charité la plus parfaite, leur vie studieuse et recueillie. Mais surtout que dire des grâces que le Cœur du Divin Maître, si désireux de se donner toujours davantage, a déversées sur eux au cours de ce demi-siècle! Il a gardé pour Lui, d'ordinaire, le secret de cette action cachée; mais c'est une raison de plus pour bénir la main divine, qui a discrètement prodigué sans compter ses dons les plus précieux.

Puis, si vous le voulez bien, nous associerons dans une même pensée de gratitude tous ceux, morts et vivants, qui ont été les instruments de la Providence pour former l'intelligence de notre jeunesse étudiante et guider ces âmes vers une perfection toujours plus haute.

Il arrive parfois qu'au début de la vie religieuse on ne saisit pas tout d'abord tout le bienfait de cette formation, que la Compagnie, au prix de tant de sacrifices, s'efforce de donner à ses enfants. Et pourtant n'est-ce pas grâce à elle que notre Ordre est toujours ce qu'il

(1) R. P. Arsenius Lambert, Praep. Prov. Franciae.

(2) R. P. Norbertus de Boynes, Assistens Galliae.

est? Si, à quatre siècles de distance, la Compagnie poursuit, sous tous les cieux et sur toutes les grandes routes de l'apostolat, la réalisation d'une gloire de Dieu toujours plus grande, — si elle reste, on peut bien le dire, l'animatrice des plus belles initiatives, une pépinière d'apôtres et de saints religieux, — si partout la hiérarchie recourt à elle, pour lui confier les œuvres les plus importantes, — ne le doit-elle pas avant tout à son indéfectible fidélité aux doctrines, à la spiritualité, aux méthodes, que lui a léguées son Saint Fondateur?

C'est pourquoi aujourd'hui mon sounait le plus intime, en confiant à Notre-Seigneur cette maison de Jersey, c'est de voir les générations de Scolastiques qui se succéderont, y puiser toujours plus pleinement cette maturité de pensée, cette rectitude de jugement, cette sûreté de doctrine, cette spiritualité vigoureuse, synthèse harmonieuse d'abnégation totale et de vie intérieure profonde, qui ont été et doivent toujours rester pour nous un trésor de famille infiniment cher.

Voilà mes vœux, mon Révérend Père, en cette fête du cinquantième de Jersey. Je les confie, par les mains des angéliques patrons de nos Scolastiques, Saint Louis de Gonzague et Saint Jean Berchmans, par celles surtout de la Vierge Immaculée, au Cœur de Notre-Seigneur, afin qu'il daigne les exaucer pleinement et vous accorder à tous cette abondance de grâces que mon cœur désire pour vous.

Très paternellement, mon Révérend Père, je vous envoie, ainsi qu'à tous les Pères et Frères de Jersey, ma meilleure bénédiction.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos ss. SS.

Rome, le 8 Juin 1931.

Votre serviteur en Notre-Seigneur

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

VIII.

De centenario Collegii Alostani Prov. Belgicae (27 iunii 1931).

AD R. P. ALBERTUM KRUYFHOOFT
ALOSTANI COLLEGII RECTOREM.

MON RÉVÉRENDE PÈRE,
P. XTI.

Je m'associe de tout coeur aux joies de vos fêtes jubilaires. Voici un siècle que, sur la bienveillante invitation de l'Evêque de Gand. Monseigneur Van de Velde, de vénérée mémoire, avec le gracieux appui des autorités communales d'Alost, la Compagnie de Jésus put ouvrir, en Belgique, son premier collège, le seul où elle retrouva les lieux où jadis elle avait travaillé déjà pendant cent cinquante ans. Elle a eu la fortune, peu commune à notre époque, de pouvoir, pendant tout un siècle, dans une vraie liberté, entourée de beaucoup de bienveillance, travailler au bien des âmes et surtout se consacrer à l'éducation d'une nombreuse jeunesse, venue non plus seulement, comme, jadis, de la ville et du pays d'Alost, mais de toute la Belgique et même des pays voisins. Aujourd'hui vous trouvez les anciens d'Alost dans toutes les carrières libérales, dans tous les rangs de la société, même aux tout premiers, serviteurs fidèles de l'Eglise et de la patrie. Nombreux sont les prêtres, religieux, missionnaires sortis du Collège. C'est un des Evêques des si florissantes Missions du Congo qui célèbre la Messe solennelle d'Actions de grâces, récompense providentielle du zèle avec lequel les élèves s'intéressent aux Missions.

Avec vous, mon Révérend Père, je remercie tous ceux dont la bienveillance, l'amitié, la confiance nous ont aidés dans nos travaux. Je remercie tout particulièrement votre premier Pasteur qui veut bien présider à vos fêtes et s'unir ainsi à votre fondateur. Surtout je remercie avec vous le bon Dieu, l'auteur de tout le bien réalisé par le collège d'Alost; je le prie, par l'intercession de S. Joseph, le patron de votre Collège et de toute la Belgique, de continuer l'oeuvre si heureusement conduite pendant les années écoulées et de vous aider à former de plus en plus ces hommes d'action catholique que le S. Père demande à la jeunesse actuelle.

De V. R. le serviteur en J. C.

Rome, le 27 Juin 1931.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IX.

De quinquagesimo anno Collegii (nunc Seminarii Minoris) Vico-Aequensis in Provincia Neapolitana (25 septembris 1931).

AD R. P. ANGELUM M. DI NAPOLI
VICO-AEQUENSIS SEMINARII MINORIS RECTOREM.

REVERENDO IN CTO. PADRE:
P. XTI.

Sono dolente di non poter prender parte in persona alla vostra festa ma non voglio mancare di esservi presente in ispirito, associandomi a Voi nel ringraziare il Signore per il gran bene che, coll'aiuto di Lui si è potuto compiere in codesto Collegio nel cinquantennio decorso.

Mi unisco pure a Voi nel voto e nella preghiera al Signore che questo bene non solo continui a farsi anche per il futuro, quantunque sotto di una forma un po' diversa, ma che aumenti col procedere degli anni, così, che da codesta Casa escano numerosi i veri Campioni della Fede che portino dappertutto la pace di Cristo e contribuiscano in maniera insigne al bene della Chiesa e della Patria.

Le mando di gran cuore la mia paterna benedizione da estendersi ai Suoi Collaboratori e ai cari alunni nonchè alle egregie Persone a noi benefattrici o benevole, offrendo per tutti 100 SS. Messe.

Roma, 25 settembre 1931.

Di V.^a R.^a
Servo in Cto.

WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. d. C. d. G.

X.

De centenario Missionis Syriae (Prov. Lugdun.) (21 octobris 1931).

AD R. P. CLAUDIUM CHANTEUR
SUPERIOREM REGULAREM MISSIONIS SYRIAE.

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. XTI.

A cette heure où l'avenir renferme bien des incertitudes et où nos vaillants Missionnaires, dans l'attente des renforts espérés, sentent peser davantage sur leurs épaules le poids d'un labeur chaque année

plus lourd, je voudrais que cette fête du centenaire de votre belle Mission soit pour tous un véritable rayon de joie, en même temps qu'un puissant motif de confiance.

C'est si Dieu réproûve le regard plein de complaisance du pharisien qui se loue de ses bonnes œuvres, Il permet à l'ouvrier apostolique de se retourner pour jeter un coup d'œil sur la tâche accomplie et bénir dans son cœur Celui qui a fécondé ses travaux.

Ce coup d'œil, mon Révérend Père, tous, mais spécialement cette belle phalange de Missionnaires qui a déjà fêté sa cinquantaine de Mission, vous pouvez le jeter sur l'œuvre réalisée; — je dirais même, vous le devez, car le Divin Maître a droit à l'hymne de reconnaissance qui spontanément surgira de vos cœurs.

Elle est belle, en effet, votre Mission de Syrie et les résultats obtenus se révèlent certainement splendides. — Douze ans à peine vous séparent des ruines accumulées par les années douloureuses de 1914-1918, et déjà toutes vos œuvres ont repris avec un nouvel essor; l'Observatoire a été remis à neuf, l'imprimerie s'est développée, les retraites de prêtres et de fidèles se multiplient, les écoles se font chaque année plus nombreuses et plus florissantes: de Kirik-Khan au Djébel Druze, partout retentit le cri des ouvriers, impuissants à répondre à l'appel des âmes. Bien plus, voici que semble devoir s'ouvrir devant vous une ère nouvelle, puisque le baptême des premiers Alaouites permet d'espérer que les conversions vont se multiplier parmi ceux-là mêmes qui, jusqu'à ce jour, subissaient le joug de l'Islam. — Visions d'espoir, par conséquent, qui viennent compléter au cœur de tous la joie de voir votre célèbre Université de Beyrouth croître chaque jour en importance et porter très haut dans tout le proche-Orient le renom de l'Eglise et son influence intellectuelle.

Aussi, quelle joie ce doit être au cœur des Missionnaires de la première heure; d'un Père Riccadonna et d'un Père Planchet, d'un Père Rylo et d'un Frère Henze, de voir du haut du ciel comment s'est accrue magnifiquement, malgré, ou plutôt, grâce aux grandes épreuves qu'elle a connues, cette Mission dont leurs yeux de chair n'ont vu que les premiers cheminements si pénibles. Mais tous les espoirs étaient et restent encore permis, n'est-il pas vrai?, puisqu'au point de départ se trouvait la Croix, que devait empourprer dès 1860 le sang des Martyrs.

C'est pourquoi, en ce jour du 15 Novembre où vous fêterez le centenaire de votre Mission, tous ensemble nous remercierons Notre-Seigneur pour tout le bien réalisé par les enfants de la Compagnie et leurs dévouées collaboratrices les Religieuses des SS. Coeurs. Nous le remercierons pour la gloire procurée à son Père, pour le prestige sans cesse grandissant de l'Eglise en Syrie et au Liban, pour toutes les

âmes sauvées, — mais aussi pour les épreuves, puisqu'elles sont tout à la fois un don de sa main et un gage de grâces très précieuses.

Puis, jetant les yeux sur l'avenir, nous laisserons monter de nos cœurs une ardente prière. — Nous demanderons au Bon Dieu d'abord et avant tout qu'Il daigne féconder toujours davantage votre apostolat. Ce dernier revêt des formes multiples; mais il en est une surtout, chère entre toutes au cœur du Souverain Pontife et d'une importance capitale pour l'avenir du catholicisme en Syrie, sur laquelle par conséquent nous devons appeler d'une façon plus spéciale les bénédictions divines: c'est la formation du clergé. Que Dieu donne à votre Séminaire Oriental, — ce joyau, le plus précieux peut-être, de votre Mission, — de poursuivre, approfondir encore et développer son œuvre de formation intellectuelle et spirituelle des futurs prêtres de tous les rites.

Puis, en pensant à l'admirable effort fourni par tant de vétérans, dont l'amour du Christ et le zèle des âmes semblent renouveler les forces, nous prions de tout cœur pour que le Maître de la moisson vous envoie sans retard de nouveaux Missionnaires. Qu'Il daigne tourner vers vous tant de jeunes âmes, avides d'un dévouement plus complet, et surtout qu'Il les enrichisse de ces vertus solides, sans lesquelles l'apostolat reste stérile.

Et puisque, dès ses premières années, la Mission de Syrie s'est mise sous la maternelle protection de la Vierge de Bikfaia, c'est par Elle que vous ferez monter vos demandes jusqu'au Cœur de Notre-Seigneur; — c'est à Elle que, dans un geste de filiale reconnaissance et de confiance sans limite, vous remettrez toute votre Mission, afin que sa chère intercession continue d'être pour vos personnes et vos œuvres le gage le plus sûr de la protection et des faveurs divines.

A vous, mon Révérend Père, à qui la Mission doit tant, à tous les Pères et Scolastiques, qui se dévouent si généreusement sous votre direction, — à tous nos Frères Coadjuteurs, dignes émules de ces admirables ouvriers que furent les Frères Henze, Elias et tant d'autres, — à tous vos collaborateurs, religieux et laïcs, comme à ceux aussi, qui, de France, vous assurent une aide si précieuse, — à toutes vos œuvres enfin, j'envoie du fond du cœur une très paternelle bénédiction, pour qu'en vous et par vous soit réalisée, toujours plus grande, la gloire de Dieu.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos ss. SS.

Rome, le 27 octobre 1931.

Votre serviteur en Notre-Seigneur
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

XI.

De quinquagesimo anniversario Collegii Boloniensis in Prov. Campaniae (30 novembris 1931).

AD R. P. RADULPHUM ROBBE
COLLEGII RECTOREM.

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. XTI.

C'est avec grand plaisir que je vous envoie une très paternelle bénédiction, pour vous, mon Révérend Père, pour les Pères et Frères de la Communauté, pour les maîtres et les élèves de votre cher Collège à l'occasion du cinquantième anniversaire de sa fondation.

Il a connu bien des vicissitudes, puisqu'après avoir été le témoin des années si belles, si fécondes à tout point de vue du siècle dernier, l'ancien Collège de Notre-Dame a vu les Pères frappés par les lois d'expulsion, puis a sombré dans le triste incendie de 1907. — Mais voici que sous le patronage de Saint Joseph il est ressuscité de ses cendres et je sais bien que si la Province de Champagne avait à sa disposition les Pères qui sont tombés trop nombreux sur les champs de bataille, le nouveau Collège connaîtrait déjà le même développement et les mêmes gloires que son aîné.

Avec vous j'appelle de tous mes vœux ces jours meilleurs et je vous félicite du zèle et du dévouement que vous apportez tous à la marche de cette maison. Je ne puis que demander au Bon Dieu de vous en récompenser, en vous accordant la consolation de voir les enfants qui vous sont confiés répondre pleinement à tout ce que vous attendez d'eux.

Que la Sainte Vierge, à la gloire de qui vous voulez faire tourner cette fête du cinquantenaire, daigne vous protéger tous et vous bénir! Je lui demande tout particulièrement de se montrer maternellement libérale envers ceux de vos chers anciens qui vont, ce jour-là même, lui offrir les prémices de leur nouvelle Congrégation.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos ss. SS.

Rome, le 30 novembre 1931.

R.^{ss} V.^{ss}
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

XII.

De septuagesimo quinto anno Collegii Kalksburgensis in Provincia Austriae (1 decembris 1931).

AD R. P. ALPHONSUM MARTH
COLLEGII RECTOREM.

RR. PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Am nächsten 8. Dezember feiert das Collegium Virginis Immaculatae von Kalksburg, nicht nur, wie alljährlich, das Fest der hehren, Schutzherrin des Hauses, sondern dieses Jahr vor allem auch die 75. Wiederkehr des Gedenktages der Gründung dieses verdienstvollen Erziehungswerkes, das die göttliche Vorsehung der Provincia Austriae als eine ihrer vornehmsten Aufgaben anvertraut hat.

75 Jahre Kalksburg!

— Was bedeuten Sie der Vergangenheit?

— Was verheissen Sie der Zukunft?

Was bedeuten zunächst 75 Jahre Kalksburg der Vergangenheit? Wenn wir die Namen all der vielen Tausenden von Zöglingen in den Schülerverzeichnissen von 1856 bis 1931 nachlesen, die im Immaculatakolleg nach dem echten und rechten Geiste der «Ratio studiorum Societatis Iesu» für die Forderungen des Lebens herangebildet wurden, wenn wir dann die Listen der unübersehbaren Schar von Marianischen Sodalen nachschlagen, denen das hehre Bild der «Mater ter admirabilis» leuchtendes und leitendes Gestirn am Himmel über der hochwogenden Flut des Lebens war, wenn wir endlich in den Jahrgängen der «Kalksburger Korrespondenz» die Bilder aller jener edeln «Altkalksburger» anschauen, die als treue Söhne unserer hl. Kirche, ihr Ruhm und ihre Zier, ganze Männer und in ihren Berufen anderen Führer und Vorbild, gelebt und gestrebt haben, so sehen wir vor uns liegen, was «Kalksburger Geist» im alten und neuen Österreich gewirkt und geleistet hat. Kalksburger Geist ist hoher und vornehmer, ist fruchtbarer Geist. Wir sehen aber zugleich auch vor uns, und dies in schönster Wirklichkeit, mit wie herrlichem Lohne Gott das erhabene Erzieheramt aller jener gelohnt hat, die jahre— und jahrzehntelang im stillen Heldentum tagtäglicher, opfervoller, entsagungsreicher Lehrer— und Erzieherarbeit mit ignatianischer Grossmut und aus überirdischer Liebe zu den jugendlichen Seelen und ihrem göttlichen

Freunde ihrem erhabenen Erzieherberufe gedient haben. « Die viele in der Gerechtigkeit unterweisen, werden strahlen wie die Sterne von Ewigkeit zu Ewigkeit ». Möge das von allen Kalksburger Lehrern und Erziehern gelten, die bereits in der Ewigkeit ruhen, und deren wir vor allem auch heute dankbaren Herzens gedenken wollen. Innigen, reichen Dank dann insbesondere — denn nur ein dankbares Herz ist weiterer Wohltaten wert — dem lieben Gott und der hohen Schutzfrau des Hauses für all die ungezählten Wohltaten, die in diesen 75 Jahren dem Kolleg zugeflossen sind, für das so reiche Wachstum und die vielhundertfältige Frucht, die er den Säern und ihrer Saat geschenkt.

Was verheissen endlich 75 Jahre Kalksburg der Zukunft? Sie wecken Mut und Vertrauen. Gewiss sind die Zeiten schwer und trübe. Wolken lasten nicht nur über dem Kolleg von Kalksburg, sondern über der ganzen Gesellschaft Jesu. Aber Gottes Segen in der Vergangenheit sei, was er auch tatsächlich ist, Unterpfand von Gottes Segen für die Zukunft. Das hat er ja auch bereits in so väterlich lieber Weise gezeigt: vor wenigen Jahren noch war die Lage des Kollegs beinahe verzweifelt, und jetzt steht es mit seiner gütigen Hilfe zur Freude von Jung und Alt, von Unsrigen und Auswärtigen, in verjüngter Schönheit da.

Sie wecken Mut und Vertrauen vor allem auch für einen erfreulichen Fortschritt des Erziehungswerkes selber. Gerade in dieser schweren Nachkriegszeit eines tiefbedauerlichen allgemeinen Niedergangs, wo die Jugend draussen so vielen gleissenden und faden Irrlichtern folgt, die über faulendem, sumpfigem Moore tanzen, hat sich im Collegium Virginis Immaculatae von Kalksburg ein frischer Zug und edler Schwung eines ganz neuen, hochstrebenden Idealismus bemerkbar gemacht, für den wir dem lieben Gott nicht innig genug danken, und um dessen Erhaltung wir ihn nicht eifrig genug bitten können: die steigende Zahl der Priesterberufe, die Gott Ihrer Erziehungsarbeit geschenkt hat, gibt davon beredtes Zeugnis. Diesen Geist müssen alle ohne Ausnahme nach Amt und Kräften, durch Wort und Beispiel zu fördern suchen: gerade das heilige Beispiel gibt eine ganz sieghafte Macht über unverdorbene, edle und hochstrebende Jünglingsseelen, die sich zur engeren Nachfolge des göttlichen Heilandes eignen. Dazu wird ferner dienen treues, gewissenhaftes Festhalten an unserer alten bewährten Studienordnung: Erziehung zu fleissiger, pflichttreuer, pflichtbewusster Arbeit, die nicht von Laune und Stimmung abhängig ist; eine Erziehung, die nicht erzieht zu strenger Arbeit, ist keine Erziehung. Pflege tiefer, echter Frömmigkeit, die vor allem das Innere, den Kern des jungen Menschen religiös zu erfassen, zu bilden und zu verübernatürlichen sucht.

Erziehung zur Liebe zu unserer hl. Kirche heute mehr denn je im Geiste jenes ignatianischen «*sentire cum Ecclesia*»: vor allem heute braucht die Kirche, namentlich unter der Laienwelt, Männer, die von ihren Prinzipien in Wort und Tat durchdrungen ihre Rechte und Interessen mit unentwegtem Mute verteidigen. Kluge massvolle Ermunterung zur öfteren, womöglich täglichen Kommunion: die öftere hl. Kommunion offenbart nicht nur die innere seelische Zucht und Geisteshöhe, die ihr Empfang fordert, sondern weckt, kräftigt und entfaltet mehr als alles andere das religiöse Leben des Jungen zu reicher Blüte und reifster Frucht. Einflössung endlich einer ritterlichen und zarten Andacht zur heiligsten Jungfrau Maria: wo in einem Kolleg Marienverehrung blüht, da blühen auch ganz von selbst englische Reinheit und himmlischer Sinn, da waltet Maria mit der ganzen segensreichen Macht ihrer Mutterliebe. Die ganze Tradition des Immakulata-Kollegs von Kalksburg ist eine marianische, und dass sie marianisch bleibe, ist Ehrensache des Kollegs.

So bitte ich Sie, liebe Mitbrüder, mit ganzer Kraft und mit ganzem Herzen sich Ihrem gewiss schweren, aber zugleich schönen und hochwichtigen Berufe, so viele junge, bildsame Herzen zu ganzen Charakteren zu erziehen für Kirche und Vaterland, zu widmen. Seien Sie überzeugt, dass Sie in dieser Weise Wertvollstes und Grosses leisten können. *Ad Maiorem Dei Gloriam* und zum segensreichen Aufbau eines neuen, glücklichen Oesterreich.

Allen Mitgliedern des Hauses sende ich meinen väterlichen Segen und innig bitte ich das göttliche Herz Jesu, dass es Ihre Arbeiten mit der Fülle seiner Gnade und Liebe bereichern wolle.

Mit der Bitte um Gebet

Rom, 1 Dezember 1931.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

(Cfr. Epit. n. 18 § 1).

97.

31 decembris 1931

De Missis pro stipendio celebrandis (cfr. Epit. nn. 530 § 2; 927).

Quantum est ex Instituto nostro, in prohibitione celebrandi Missas pro stipendio, nullus Superior, ne Generalis quidem, valide dispensare potest (1). Facultas ergo nostra oritur solum ex dispensatione Apostolica, quae quidem concessa est non ipsis directe Sacerdotibus nostris, sed Praeposito Generali, et cuius proinde usus eatenus legitimus erit quatenus ab eodem Praeposito fuerit communicatus. Quare neque maior Missarum numerus celebrari poterit quam qui concessus est, neque stipendia impendi poterunt in finem diversum ab eo qui determinatus est, qui, ut plurimum, est sustentatio Nostrorum.

Standum ergo, tam in numero Missarum, quam in applicatione stipendiorum, facultatibus singulis Provinciis, pro peculiaribus earum necessitatibus, a P. Generali concessis (2). Quod si quis Provincialis ob praesentes difficultates maiorem Missarum numerum praescribere vel permittere cupiat, id fieri nequit sine praevia facultate P. Generalis, quae non facile concedi solet.

Quaenam ex Missis vi Instituti Nostri praescriptis prima intentione celebrari debeant, habetur in *Actis Romanis* vol. III, 1920, pag. 285, salvis exceptionibus peculiari de causa aliquibus Provinciis forte concessis.

(1) *Coll. Decr.*, d. 198; Epit. n. 525 § 1.

(2) Intelliguntur facultates anno 1919, occasione renovationis facultatum extraordinariorum (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1919, pag. 42) vel postea concessae; quae tamen, ut plurimum, datae sunt ad triennium, quo elapso renovandae erant.

B) ALIA RESPONSA.

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

98.

5 februarii 1931.

De alumnis grandioribus nostrorum convictuum non eadem ratione tractandis atque puerulis (cfr. Epit. nn. 378, 381, 390 § 1).

In novis delineationibus istius Convictus non satis videtur cautum esse quaestioni haud sane spernendae, num grandioribus convictoribus amplior tribuenda sit loci dispositio. Equidem puto bonum esse, quemadmodum in multis aliis nostris Collegiis mos est, ut iuvenibus qui mox supremas studiorum Academias sunt ingressuri, moderata quaedam agendi libertas concedatur, et alius statuatur ordo diurnus aliaeque normae quam ceteris alumnis classium inferiorum. Id saltem prae oculis habeatis oportet, et attente considerate num conveniat ut singulis, Licei alumnis singula tribui possint conclavia.

99.

5 martii 1931.

De docendis alumnis ad Missae actuosius adsistendum (cfr. Epit. nn. 385 § 2, 643 § 3).

Quod spectat ad pietatem alumnorum, omnino probandum habeo quod R. V. commendaverit ut iidem inducantur ad adsistendum Missae actuosius, iuxta antiquas nostras traditiones, quae in maximo semper honore posuerunt apud fideles ea quae ad hoc augustissimum Sacrificium pertinent. Edocendi quoque erunt alumni per appositas instructiones de eius excellentia deque parte quam habent in eo peragendo fideles, et in hoc iuvari optime poterunt per parva Missalia, quae hodie, optime composita pro laicis, facile inveniuntur. Sic alumni maiorem participationem habebunt ad vitam liturgicam Ecclesiae cum suo ipsorum emolumento, ut vos ipsi videbitis.

100.

22 aprilis 1931.

De vigilantia Superiorum circa confessionem hebdomadariam subditorum (cfr. Epit. n. 186 § 1).

Superiores etiam circa Confessionem hebdomadariam subditorum vigilare debent. Nam quidam Superiores perperam putant id sibi prohibitum esse eo quod ad forum internum pertineat. Quod minime verum est: nam, ut alia taceam, Sacra Congregatio de Religiosis nuper post Visitationem aliquam Apostolicam domibus religiosis factam, inter alias instructiones hoc praescripsit, ut (iuxta Can. 595 § 1, 3°) Superiores curent ut subditi « ad poenitentiae Sacramentum semel saltem in hebdomada accedant ». Hanc quaestionem Provinciales in suis Visitationibus prae oculis habere et Superioribus localibus commendare debent, nam interdum valde practica est.

101.

2 maii 1931.

De ratione Superioribus reddenda etiam circa opera quae Societatis non sint (cfr. Epit. nn. 590, 1°; 596; 606 § 1; 627 § 2).

De ratione quam Patres operum directores reddere debent Superioribus circa operis administrationem, quando illud Societatis non est, nullum revera dubium moveri potest. Quod enim dicitur in Epitome (n.º 590, 1°) de his, qui paroecias regunt, valet a fortiori pro Patribus, qui opera dirigunt (cfr. Epit. n. 596). Pro operibus ergo quae a laicis, qui administrationis temporalis curam sibi servant, Nostris committuntur dirigendis, Superior non tantum potest, sed et *debet* rationi temporali invigilare, illudque eo magis necessarium est quo magis administratores civiles Nostris fidunt atque maiores parte illis relinquunt in expensas vel similia statuenda. Cuius vigilantiae ratio est quod, etsi administratio temporalis a laicis exerceatur, Pater director et proinde Societas responsabilitatem totius operis coram vulgo ferunt. Velint nolint, Nostri de his, quae acciderint, rei existimabuntur.

Quod dicitur hic de ratione temporali reddenda, pariter valet

pro ipsa directione huiusmodi operum a laicis vel clero saeculari Nostris commissorum. Exigit obedientia ut Pater director Superiorem certiore faciat, non in genere tantum, sed etiam in particulari, de modo quo regat opus sibi commissum, sicuti facere debent Nostri pro quocumque ministerio vel officio (cfr. Epit. nn. 606 § 1, 627 § 2). Quae quidem Superioris vigilantia atque directio eo magis efficax et accurata esse debet, quod plerumque opera Nostris non committuntur, nisi quia catholici fidunt Societati, in qua sciunt uniuscuiusque activitatem a Superiore immediate pendere.

Quapropter nihil remanet nisi ut Superiores serio intelligant illud tam grave eorum muneris officium, seduloque, imo, si necesse est, fortiter a suis inferioribus rationem petant cum rei temporalis tum ipsius administrationis operum, quorum curam quocumque modo illi habent.

102.

5 iulii 1931.

De voto « perfectionis », quod dicitur, non temere nec passim permittendo Nostris, praesertim iunioribus (cfr. Epit. nn. 203, 283).

Votum quod « perfectionis » dicitur, res quidem valde excelens est in se; ideoque absit quod ego reprobare velim id quod quibusdam magnis Sanctis efficacissimus fuit stimulus ad summam perfectionem assequendam! quin et primus equidem gratias agerem Deo si complures inter Nostros suscitare dignaretur viros, qui cum Beato Claudio de la Colombière comparari possint.

Sed ipsorum Sanctorum experientia, qui ad huiusmodi votum non sese adstringunt nisi post longam spiritualem formationem in solidarum virtutum exercitio exactam, et questus gravissimorum Patrum qui iure mirantur et dolent quod tale votum compluribus nostris iunioribus religiosis praepropere concedatur, nos attentos reddere debent nobisque persuadere necesse prorsus esse ut huic perniciosae illusioni, quae Nostrorum animas gravibus periculis exponit, fortiter obsistamus. Quibus id oneris subeundi facultas nimis mature conceditur, ii plerumque illius voti difficultates ignorant, et facile sibi persuadent se ad genus animarum privilegiatarum pertinere, atque dum hac illusionem sibi blandiuntur,

citius ac peius quam reliqui, experientia teste, ad sensualitatem inclines fiunt, sui commodi amatores et Superiorum voci parum dociles.

Sufficiet sane tam gravia huius illusionis pericula exposuisse, ut Superiores ad damna iam illata tempestive et fortiter reparanda atque ad futura studiose ac vigilanter praecavenda moveantur.

103.

25 septembris 1931.

De pecuniae summa quam Provinciales impendere possint et impendendam concedere in sumptus extraordinarios (cfr. Epit. nn. 549 et 552).

R. V. deinceps disponere poterit de summa decem millium francorum aureorum. Valde tamen hortor, ut caute hac facultate utatur, neve facile cedat precibus Superiorum localium. Vere dolendum est quanta pecunia expendatur pro rebus inutilibus, cum nobis desit pro rebus maxime necessariis.

104.

5 octobris 1931.

De Novitiis qui a servitio militari activo revertuntur (cfr. Epit. n. 119).

I. — Si ante servitium militare annum canonicum non absolverant, biennium integrum peragere debent, nisi in casu particulari, quia plene satisfecerint, P. Generalis permiserit ut tempus ante servitium peractum tanquam pars biennii computetur (Epit. n. 119).

II. — Si ante servitium militare annum quidem canonicum, non vero biennium absolverant, biennium absolvere tenentur, ita tamen ut ad vota non admittantur nisi per sex menses post reditum plene satisfecerint.

III. — Si ante servitium militare biennium absolverant, eoque peracto, votis non nuncupatis, ad militiam vocati erant, idem tempus exspectare debent.

105.

7 novembris 1931.

De parvis ministeriis Novitiorum et Scholasticorum (cfr. Epit. nn. 141, 142, 326, 361).

Ad ministeria Novitiorum et Scholasticorum quod attinet, gaudeo equidem nec miror quod bene succedant: id tamen notare velim quod, quo magis sunt laudanda et commendanda parva huiusmodi ministeria, ut catechismum pueros rudesque docere et similia, eo studiosius vitandum est ne Novitii vel Scholastici fiant eorundem operum directores et praecipui promotores: quod quidem, ut plurimum, Nostrorum institutioni valde noceret.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN VI

INDICES TOTIUS VOLUMINIS

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1932

INDICES
TOTIUS VOLUMINIS VI

I.

INDEX ACTORUM

HOC VOLUMINE CONTENTORUM

ORDINE CHRONOLOGICO DIGESTUS

Anno	Mense	Die		Pag.
Acta Apostolicae Sedis				
1880	ian.	8	Decretum de Introductione Causae P. Claudii de la Colombière	207
1901	aug.	11	Decernitur constare de virtutibus heroicis Ven. P. Claudii de la Colombière	209
1925	mart.	25	Instructio Sacrae Rituum Congregationis de tri- duanis festivitibus novorum Sanctorum vel Beatorum intra annum a Canonizatione vel Beatificatione celebrandis	457
»	nov.	»	Decernitur reassumptio causae canonizationis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum	465
»	»	»	Decernitur reassumptio causae canonizationis B. Roberti Card. Bellarmino	467
1927	mai	18	Decretum de dispensatione a quarto miraculo pro beatificatione Ven. P. Claudii de la Colom- bière	212
»	oct.	26	Festum BB. Martyrum Canadensium ad omnes Americae Borealis Dioeceses extenditur	43
»	nov.	14	Decernitur constare de cultu nunquam exhibito Venerabilibus Martyribus Angliae	240
»	dec.	14	Decretum S. Rituum Congregationis de S. Teresia a Iesu Infante omnium Missionum Patrona aeque principali cum S. Francisco Xaverio habenda	167
1928	ian.	20	Altaribus SS. Aloisii Gonzaga et Ioannis Berch- mans in templo S. Ignatii de Urbe privile- gium quoddam liturgicum conceditur	44

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	feb.	1	Declaratio de Religiosorum sodalium adscriptione Pontif. Operi a Propagatione Fidei . . .	85
»	»	7	Templum B. M. V. sideribus receptae, in civitate Velehrad, archidioecesis Olomucensis intra fines, Basilicae minoris honoribus augetur .	44
»	mar.	2	Summus Pontifex auctori libri «Indische Fahrten» benedicit et gratulatur	46
»	»	14	Summus Pontifex editionem operum Iacobi Balmes gratulatur	47
»	»	28	Praefectura Apostolica de Kwango in Vicariatum Apostolicum erigitur.	11
»	apr.	2	Erigitur nova Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae in Columbia et Societati committitur	12
»	»	2	<i>Item</i>	159
»	»	20	Societati rursus conceduntur Officium et Missa B. Iulianae Cornelionensis Virginis, eiusque festum diei 6 aprilis assignatur	15
»	mai	1	Archidioecesi Bombayensi in Indiis Orientalibus tribuitur magna pars suppressae Dioecesis Damanensis	19
»	»	21	Festum Omnium Sanctorum Societatis ad ritum duplicem secundae classis evehitur . . .	22
»	»	31	Summus Pontifex auctori libri «Divocionario Musical» gratulatur et benedicit	48
»	iunil	1	Summus Pontifex gratulatur et laudat «Psalterium ex hebraeo Latinum»	48
»	»	8	Festum Beati Petri Fabri ad diem 11 augusti transfertur	22
»	»	»	Conceditur ut in nostris quoque ecclesiis in archidioecesi Hispalensi sitis octava Immaculae Conceptionis B. M. V. sit privilegiata . . .	49

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	iunil	14	Summus Pontifex amplissime laudat editionem « Regesti Innocentii III » et nomisma aureum auctori tribuit	50
»	»	27	Summus Pontifex benedicit P. Cyrillo Martindale ab Episcopis Angliae in Australiam ad Congressum Eucharisticum misso.	51
»	iulii	1	Summus Pontifex laborem ab Apostolatu Orationis in Italia peractum laudat et gratulatur	51
»	»	5	Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam	23
»	»	9	Declaratio de relatione inter Pontif. Opus a Propagatione Fidei et Instituta Religiosa Missionalia	83
»	aug.	15	Decretum Nuntiaturae Apostolicae in Columbia de exsequenda erectione novae Praefecturae Apostolicae Fluminis Magdalenae	14
»	»	23	Summus Pontifex auctori libri « Léon Harmel » vehementer gratulatur	52
»	sept.	3	Summus Pontifex laudat Congregationes Marianas eisque gratulatur quod Actioni Catholicae valido sint auxilio	53
»	»	8	Litterae Encyclicae « Rerum Orientalium » de studiis rerum orientalium provehendis	25
»	»	30	Motu proprio « Quod maxime » de Pontificiis Institutis Biblico et Orientali cum Athenaeo Gregoriano consociandis	36
»	nov.	4	Summus Pontifex Universitati Gregorianaе ob litteras officiosas Sibi datas gratias agit et peramanter benedicit	55
»	»	7	Summus Pontifex librum « Manuel d'Introduction » rursus editum vehementer gratulatur et laudat.	56
»	»	12	Summus Pontifex P. Petro Tacchi Venturi quinquagesimum ab inita Societate annum agentis gratulatur et benedicit	57

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	nov.	14	Decernitur constare de cultu nunquam exhibito Venerabilibus Martyribus Angliae	240
»	»	»	Decretum Sacrae Rituum Congregationis de validitate Processuum et cultu nunquam exhibito Ven. P. Ioanni Ogilvie, Martyri Scoto	279
»	»	25	Summus Pontifex « Orientalia Christiana » vehementer laudat	58
»	dec.	4	Provinciae Belgicae conceditur ut festum B. Iulianae Cornelionensis Virginis die 5 aprilis, pro die 6, recolatur	59
»	»	19	Summus Pontifex librum « Pour le Christ-Roi » vehementer laudat et gratulatur	60
»	»	17	Summus Pontifex gratias agit et gratulatur Instituto Culturae pro laicis Congregationi Marianae Bonaerensi adnexo	209
1929	feb.	11	Chirographum Summi Pontificis Pii XI de Opere secessuum opificum	162
»	»	13	Summus Pontifex gratias agit Cruciatibus Eucharisticis Romanis de obsequiis Sibi exhibitis	561
»	»	15	Ex Archidioecesi Calcuttensi in Indiis Orientalibus pars quaedam territorii distrahitur et novae Missioni independenti de Sikkim in Sinis tribuitur	300
»	»	21	Dismembrato territorio ex Vicariatu Apostolico de Wuhu erigitur Vicariatus Apostolicus de Anking in Sinis	163
»	»	21	Ex Vicariatu Apostolico de Wuhu seiuncto territorio erigitur Vicariatus Apostolicus de Pengpu in Sinis	164
»	»	22	In libello a Sacra Poenitentiaria Apostolica ex officio edito, cui titulus « Collectio precum piorumque operum quibus Romani Pontifices... Indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928 », etiam quaedam preces et pia opera ad Societatem propius pertinentia recensentur	701

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	mar.	6	Prorogatur ad decennium facultas celebrandi Missam de SS. Corde Iesu prima feria sexta eiusque mensis	166
»	»	13	Apertius declarantur iura liturgica S. Francisco Xaverio obvenientia ut Patrono omnium Missionum aequè principali cum S. Teresia a Iesu Infante	166
»	»	»	Peculiares facultates quod ad confessiones audientas conceduntur Nostris peregrinos Romam hoc anno comitantibus	168
»	»	18	Eminentissimus Archipresbyter et Capitulum Patriarchalis Basilicae Vaticanae decernunt sollemnem coronationem imaginis Beatissimae Mariae Virginis, quae in sacello Domus Probationis Provinciae Neapolitanae pie colitur.	301
»	»	»	Summus Pontifex gratias agit Patri Yvoni de la Brière ob gratulationes Sibi missas ab associatione «Foyer international des Etudiants» occasione solutae Quaestionis Romanae	303
»	»	22	Erigitur in Brasilia nova Praelatura «Adamantea» nuncupata, Societati commissa	419
»	»	26	Tribuitur Nostris facultas commutandi obligationes pro privilegio sabbatino	169
»	mar.	28	De «Hebdomada» Exercitiorum, quae Versaliis ineunte aprili 1929 habenda erat	170
»	apr.	10	De gradibus in Pontificio Instituto Biblico conferendis quaedam pressius determinantur et declarantur	304
»	mai	3	Quinquagesimum a Collegio «Massimo» in Urbe condito anniversarium Summus Pontifex gratulatur eidemque Collegio benedicit	305
»	»	8	Decernitur constare de tribus miraculis propositis ad beatificationem Ven. P. Claudii de la Colombière obtinendam	213

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	mai	8	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de approbatione trium miraculorum in causa beatificationis Ven. P. Claudii de la Colombière	220
"	"	14	Prorogatur ad decennium facultas communicandi cum externis sacerdotibus potestatem benedicendi aquam S. P. Ignatii	172
"	"	24	Distracto territorio ex Vicariatu Apostolico de Sienhsien erigitur Praefectura Apostolica de Yungnien in Sinis, indigenae clero concedenda	173
"	iun.	7	Decernitur « tuto » procedi posse ad Ven. P. Claudii de la Colombière beatificationem	224
"	"	"	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de « tuto » in causa beatificationis Ven. P. Claudii de la Colombière	226
"	"	16	Litterae Apostolicae quibus Venerabilis Dei Famulus Claudius de la Colombière, Presbyter Professus e Societate Iesu, Beatus renuntiatur	233
"	"	21	Summus Pontifex vehementer gratulatur Instituto Culturae Religiosae pro laicis, quod in Pont. Universitate Gregoriana maxime floret.	306
"	"	26	Festum S. Margaritae M. Alacoque ad universam Ecclesiam extenditur	175
"	iul.	3	Quaedam finium mutationes decernuntur archidioecesis Calcuttensis et dioecesis Trichinopolitanae, ideoque etiam nostrarum respective Missionis Calcuttensis (Prov. Belg.) et Viceprovinciae Madurensis (Prov. Tolos.)	533
"	"	4	Summus Pontifex auctori libri « Une Russe catholique, Madame Swetchine » gratulatur et benedicit	307
"	"	15	Summus Pontifex gratias agit et benedicit editori libri « Die Geschichte Japans »	307

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	iul.	23	Summus Pontifex gratias agit de obsequio iubiliari a libello periodico «Nouvelle Revue Théologique» Sibi praestito	308
»	»	27	Summus Pontifex gratias agit Nostri ritui orientali addictis ob obsequium Sibi exhibitum	562
»	aug.	1	Summus Pontifex RR. DD. Antonino Zecchini S. I. (Prov. Ven.) quinquagesimum Societatis annum explenti gratulatur	309
»	»	15	Pontificium Collegium Russicum S. Teresiae a Iesu Infante in Urbe conditur et Societati committitur	180
»	sept.	4	Summus Pontifex auctori opusculi «L'Action Française et la conscience chrétienne» gratulatur et benedicit	310
»	»	10	Summus Pontifex gratias agit et gratulatur de magno opere «Dictionnaire Apologétique de la Foi Catholique».	791
»	oct.	11	Occasione libelli «Cinquant'anni a Mangalore» Summus Pontifex nostram illam Missionem (Prov. Ven.) laudat eique gratulatur ac benedicit	310
»	»	22	Summus Pontifex gratias agit Scriptoribus periodici «Razon y Fe» de obsequio iubiliari Sibi praestito	311
»	nov.	8	Gratiae aguntur Patri Nostro et Societati ob hospitalitatem Reverendissimis Dominis Episcopis Ruthenis domi nostrae concessam	184
»	»	20	Summus Pontifex P. Henrico Pinard de la Boulaye vehementer gratulatur de Conferentiis Parisiis habitis deque libro eas complectente.	312
»	»	30	Decernitur constare de martyrio et causa martyrii Ven. P. Ioannis Ogilvie Martyris Scoti	289
»	»	30	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de martyrio Venerabilis Ioannis Ogilvie	282

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	nov.	30	Summus Pontifex Instituto Commerciali S. Ignatii Antuerpiensi (Prov. Belg.) septuagesimum quintum annum expletum gratulatur . . .	313
»	dec.	8	Decernitur constare de martyrio et causa martyrii CXXXVI Venerabilium Martyrum Angliae .	241
»	»	»	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de martyrio et causa martyrii Venerabilium Martyrum Angliae	244
»	»	»	Instructio Sacrae Congregationis de Propaganda Fide « circa propriam atque legitimam in gubernandis Missionibus auctoritatem » . . .	534
»	»	12	Summus Pontifex gratias agit Societati ob vota et dona Sibi oblata occasione Sui Iubilaei Sacerdotalis	186
»	»	»	Summus Pontifex gratias agit ob conspicuum obolum « pro clero indigena » ab alumni nostrorum Collegiorum Sibi missum	188
»	»	14	Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem CXXXVI Martyrum Angliae beatificationem .	254
»	»	»	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum « de tuto » in causa beatificationis Venerabilium Martyrum Angliae	256
»	»	»	Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem Ven. P. Ioannis Ogilvie beatificationem .	291
»	»	»	Summus Pontifex libello Periodico « Die Katholischen Missionen » ob inilare obsequium Sibi praestitum gratias agit	313
»	»	15	Litterae Apostolicae quibus Venerabiles Servi Dei Thomas Hemerford, Sacerdos saecularis, Ioannes Roberts, Sacerdos Ordinis S. Benedicti, Ioannes Jones, Sacerdos Ordinis Fratrum Minorum, Robertus Southwell, Sacerdos e Societate Iesu, Philippus Howard, Comes de Arundel, eorumque socii, omnes in Anglia in odium fidei interempti, Beati renuntiantur .	264

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	dec.	20	Litterae Encyclicae « Mens Nostra » de usu Exercitiorum Spiritualium magis magisque provehendo	190
»	»	22	Litterae Apostolicae quibus Venerabilis Dei Famulus Ioannes Ogilvie, Sacerdos Professus Societatis Iesu, Beatus renuntiatur. . . .	294
»	»	23	Summus Pontifex de B. Claudio de la Colombière honorifice admodum loquitur in Litteris Encyclicis « Quinquagesimo ante anno » universo orbi datis	239
»	»	»	In Litteris Encyclicis « Quinquagesimo ante anno » Summus Pontifex de BB. Martyribus Angliae honorificam admodum mentionem facit . . .	277
»	»	31	Ex Litteris Encyclicis « Divini illius Magistri »: de educatione sexuali	822
1930	ian.	10	Summus Pontifex iuvenibus Scotis « Boy Scouts » gratias agit et virginis Margaritae Sinclair virtutes commendat ac laudat	549
»	»	14	Summus Pontifex gratias agit Apostolatu Orationis in Italia pro variis obsequiis Sibi exhibitis	563
»	»	15	Approbantur Officium, Missa, Elogium B. Claudii de la Colombière Confessoris	423
»	»	18	Conceditur facultas celebrandi in nostris ecclesiis triduanas festivitates novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae	430
»	»	23	Festum S. Petri Claver ad omnes dioeceses Statuum Foederatorum Americae Septemtrionalis extenditur	775
»	»	25	Fines reguntur inter dioecesim Poonensem et archidioecesim Bombayensem	539
»	»	29	Summus Pontifex gratias agit iuvenibus opificibus Barcinonensibus ob praestita Sibi obsequia . .	563

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	ian.	31	Renovatur facultas emittendi prima vota extra domum novitiatus, servatis servandis . . .	431
»	feb.	4	Summus Pontifex gratias agit ob Missas Sibi a Patre Nostro oblatas occasione diei iubilare.	432
»	»	7	Summus Pontifex sociis Apostolatus Orationis gratias agit ob plurima obsequia iubilare Sibi exhibita	434
»	»	12	Summus Pontifex gratias agit Seminario archiepiscopali Travnicensi ob flores spirituales Sibi oblatos	564
»	»	15	Altior ritus conceditur Domui probationis Prov. Venetae pro festo S. Mariae ad Nives, ob insignem imaginem S. Mariae Maioris, quae sub titulo Matris Divinae Gratiae ibi pie colitur	476
»	»	19	Summus Pontifex gratias agit Provinciae Novae Angliae ob flores spirituales Sibi oblatos . . .	565
»	»	26	Eminentissimus Cardinalis Praefectus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Patri Georgio Payen vehementer gratulatur	550
»	mar.	7	Summus Pontifex gratias agit ob varia obsequia a Collegiis Provinciae Belgicae Sibi exhibita	565
»	»	14	Summus Pontifex quinquagesimum annum a condito Mangalorensi Collegio S. Aloisii vehementer gratulatur, eique benedicit	551
»	»	»	Summus Pontifex gratias agit Collegio Xaveriano Moentilanensi (Java) de obsequiis Sibi exhibitis	566
»	»	15	Prorogatur usque ad finem Iubilaei facultas excipiendi confessiones peregrinorum	435
»	»	30	Allocutio Summi Pontificis ad Sodales Marianos qui Ei omnium Sodalitatum vota occasione Iubilaei exhibebant	436
»	»	»	Epistola Em. Card. Secretarii Status de Actione Catholica et piis consociationibus	439

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	apr.	7	Summus Pontifex gratias agit Sodalibus Marianis ob vota et munera Sibi oblata.	449
"	"	12	Libellum periodicum « Le Missioni d. C. d. G. » summus Pontifex laudat et commendat	552
"	"	"	Summus Pontifex librum « L'organisation internationale et la Papauté souveraine » laudat eiusque auctori benedicit	553
"	"	26	Decretum Nuntiaturae Apostolicae in Brasilia de exsequenda erectione novae Praelaturae « nullius » Adamantea Societati commissa	422
"	mai	4	Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem B. Roberti Card. Bellarmino obtinendam	468
"	"	"	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de miraculis B. Roberti Card. Bellarmino	472
"	"	10	Auctori libelli « Manuale pratico per le Missioni al popolo » Summus Pontifex gratulatur et benedicit	553
"	"	11	Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum	476
"	"	"	Allocutio Summi Pontificis post editum Decretum de miraculis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum	478
"	"	14	Summus Pontifex gratias agit « Coetui Parvorum Missionalium in Iugoslaviae ob spirituales flores Sibi oblatos	567
"	"	18	Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem BB. Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum Martyrum canonizationem	481
"	"	"	Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem B. Roberti Bellarmino canonizationem	483

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	mai	18	Alloentio Summi Pontificis post edita Decreta de « tuto »	485
»	»	19	Summus Pontifex in Consistorio secreto Eminen- tissimorum Cardinalium suffragia de BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum, et B. Roberti Card. Bellarmino canonizatione exquirat; - itemque in Consi- storio publico sollemnem de eorundem Bea- torum canonizatione perorationem excipit .	490
»	»	21	Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi tri- duanas festivitates de novo Beato Claudio de la Colombière	451
»	»	»	Summus Pontifex gratias agit Pontif. Seminario Campano de obsequiis Sibi exhibitis . .	568
»	»	22	Summus Pontifex, Cardinalium et Episcoporum suffragiis in Consistorio semipublico exqui- sitis, sollemnum BB. Ioannis de Brébeuf eiusque Sociorum et B. Roberti Bellarmino canonizationum dies indicit	492
»	»	26	Peculiare indultum ad Iubilaeum lucrandum con- ceditur peregrinis, qui Romam venient occa- sione proximarum Canonizationum . . .	452
»	»	»	Summus Pontifex libellum periodicum « Manresa » (Prov. Arag.) laudat et commendat. . . .	554
»	»	30	Facultates variae renovantur ad septennium pro Directoribus Apostolatus Orationis . . .	453
»	»	»	Ob quosdam theologicos libros Sibi exhibitos Sum- mus Pontifex gratias agit et benedicit . . .	555
»	iun.	4	Auctori libri « Préparation des Tout-Petits à la Première Communion » Summus Pontifex gra- tias agit et benedicit	550
»	»	12	Summus Pontifex gratias agit Piano Seminario Atheniensi ob flores spirituales Sibi oblato .	567

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	iun.	15	Summus Pontifex gratias agit pro sollemni Academia die 11 iunii coram Se habita ab alumniis Universitatis Gregorianaee et Institutorum Biblici et Orientalis, et quaedam nomismata inter ipsos distribuenda mittit . . .	455
"	"	18	Auctori libri « Pour collaborer » Summus Pontifex gratulatur et benedicit . . .	556
"	"	21	Festum B. Ioannis de Britto Martyris ad altiorum ritum pro Lusitana Provincia evehitur .	541
"	"	25	Favores quidam liturgici conceduntur ad decernium ecclesiis dioecesis Ranchensis in Indiis Orientalibus . . .	541
"	"	26	Festum Sancti Titularis et Patroni Seminarii Episcopalis Ranchensis in Indiis Orientalibus (Prov. Belg.) perpetuo transfertur in diem 17 iulii . . .	543
"	"	27	Summus Pontifex gratias agit ob munus et obsequia Sibi a Missione Alaskana exhibita .	569
"	"	29	In sollemni canonizatione Beatorum Ioannis de Brébeuf et Sociorum, Martyrum, Roberti S. R. E. Card. Bellarmino, Ep. et Conf., et Theophili a Curte, Confessoris. . .	495
"	"	"	I. — Ordo servandus in supplicatione .	495
"	"	"	II. — Responsiones ad Postulationes .	499
"	"	"	III. — Formula decretoria Canonizationis.	500
"	"	"	IV. — Homilia SS. Domini Nostri .	501
"	"	"	Litterae Decretales quibus Beatis Ioanni de Brébeuf, Isaaco Jogues et Sociis Martyribus, Societatis Iesu sodalibus, Sanctorum honores decernuntur . . .	503
"	"	"	Litterae Decretales quibus Beatus Robertus Card. Bellarmino Societatis Iesu Sanctorum factis accensetur . . .	518

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	iun.	29	Conceditur facultas et datur Instructio pro tri- duanis festivitibus celebrandis in honorem novorum Sanctorum Martyrum Societatis .	456
»	iul.	4	Ecclesiis dioecesis Ranchensis conceduntur ad septennium Indulgentiae propriae ecclesiarum Societatis	544
»	»	5	Conceditur facultas et datur Instructio pro tri- duanis festivitibus celebrandis in honorem novensilis Sancti Roberti Bellarmino . .	457
»	»	»	Festum BB. MM. Sinensium conceditur Vicariati- bus Apostolicis de Wuhu, de Anking, de Pengpu	544
»	»	10	Summus Pontifex gratias agit Opificibus et Ma- rianis Sodalibus Mediolanensibus de obsequiis et oblatione Sibi praestitis	570
»	»	19	Favores quidam liturgici ad quinquennium conce- duntur Sanctuario SS. Martyrum Canaden- sium prope Midland (Viceprov. Canad. Super.)	545
»	»	22	Summus Pontifex auctori vitae P. Leonardi Les- sii gratulatur et benedicit	557
»	»	24	Summus Pontifex gratias agit alumni Collegio- rum Americae Septentrionalis ob preces Deo fusas pro populo Russico	558
»	»	25	Summus Pontifex benefactoribus Universitatis Tokiensis in Iaponia (Prov. Germ. Infer.) gratias agit et benedicit	546
»	»	30	Summus Pontifex gratias agit ob peculiaria ob- sequia a periodico «Reinha dos Apostolos» et a «Central Catholic Library» Sibi exhibita.	571
»	aug.	21	Indulgentia plenaria «toties quoties» die festo S. Francisci Xaverii ad decennium concedi- tur Ecclesiae Cathedrali Tuticorinensi in Indiis	546

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	oct.	25	Summus Pontifex Eminentissimum Cardinalem Caietanum Bisleti designat, qui Sanctitatis Suae nomine novis Universitatis Gregorianaedibus benedicat easque inauguret. .	459
»	nov.	6	Eminentissimus Card. Caietanus Bisleti, nomine Summi Pontificis, novas Universitatis Gregorianaedes sollemniter dedicat . . .	460
»	»	7	Summus Pontifex Patri Remigio Vilarifio quinquagesimum vitae religiosae annum gratulatur et benedicat	559
»	»	»	Prorogatur facultas anticipandi sollemnitate festi S. P. Ignatii in Collegiis Provinciae Belgicae	547
»	»	8	Conceditur ad quinquennium ut in omnibus domibus Prov. Aragoniae in Hispania sollemnitas externa festi S. P. Ignatii cum privilegiis liturgicis in secundam dominicam iulii anticipetur	776
»	»	13	Summus Pontifex gratulatur et benedicat Operi Missionum ruralium	560
»	»	22	Provinciis Canadae Inferioris et Marylandiae-Neoeboracensi ac Viceprovinciae Canadae Superioris conceditur ritus duplex II classis pro festo SS. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum	548
»	»	27	Summus Pontifex gratias agit de obsequiis Sibi ab Universitate Georgiopolitana exhibitis .	571
»	dec.	31	Additiones quaedam elogiis S. Aloisii et S. Francisci Xaverii in Martyrologio Romano inserendae	463

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	ian.	4	Immutantur fines archidioecesis Calcuttensis versus dioecesim Patnensem, ideoque etiam fines nostrarum respective Missionum Calcuttensis (Prov. Belg.) et Patnensis (Prov. Chicag.)	777
»	»	7	Indulgentia plenaria in nostris ecclesiis quotannis lucranda conceditur die festo SS. Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum Martyrum neonon die festo S. Roberti Bel-larmino	706
»	»	31	Indulgentia plenaria quotidiana lucranda conce-ditur in Sanctuario SS. Isaaci Jogues et So-ciorum Martyrum apud Auriesville	778
»	feb.	2	Missa votiva S. P. Ignatii ad eius altare in templo SS. Nominis Iesu Romae quotidie ce-lebranda, quibusdam tantum diebus exceptis, conceditur ad decennium.	779
»	»	3	Indulgentiae quaedam ad septennium conceduntur pro oratorio publico Parvi Seminarii S. I. Missionis Brasiliae Septentrionalis (Prov. Lusit.)	779
»	»	»	De conferentiis in templo Dominae Nostrae Pa-risiis habitis Summus Pontifex gratias agit et gratulatur	792
»	»	4	Nostris peregrinos hoc anno Romam comitantibus facultas fit excipiendi confessiones	707
»	»	13	Epistola gratulatoria et officiosa de obsequiis a quibusdam Foederibus SS. Cordis ex Belgio Summo Pontifici exhibitis	793
»	»	20	De quibusdam voluminibus a Pont. Instituto Bi-blico editis et Summo Pontifici exhibitis gra-tiae aguntur	793

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	feb.	28	Missa votiva quotidiana, quibusdam tantum exceptis diebus, et certis sub condicionibus, ad altare S. Francisci de Hieronymo in templo SS. Nominis Iesu Neapoli celebranda conceditur ad quinquennium	780
"	mar.	3	Praefectura Apostolica de Salisbury in Vicariatum Apostolicum erigitur.	708
"	"	6	Translatio festi B. Claudii de la Colombière ad diem 16 februarii pro domibus Societatis (Prov. Ven.) in dioecesi Brixienti	781
"	"	14	Festum B. M. V. Matris Pietatis pro universa Prov. Romana die 22 octobris quotannis peragendum conceditur	781
"	"	21	Decretum Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii de « Educatione sexuali » et de « Eugenica »	821
"	"	24	De quodam libro circa S. Agathonem Papam Summus Pontifex gratias agit et gratulatur . . .	794
"	"	27	Periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù » Venetiis edito Summus Pontifex benedicit.	795
"	"	30	Item Sacra Congregatio de Propag. Fide . . .	795
"	apr.	1	Vicariatus Apostolicus Kwangensis in duos Vicariatus seiungitur, de Kwango alterum, alterum de Kisantu nuncupatos	709
"	"	7	Epistola gratulatoria de quinquagesimo anno ab inito periodico « Mensageiro do Coração de Jesus » (Prov. Lusit.)	796
"	mai	4	Decernitur constare de validitate processuum apostolicorum super miraculis Ven. P. Iosephi M. Pignatelli.	711
"	"	20	Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi tri-duanas festivitates de novis Sanctis Societatis	712

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	mai	28	De libro P. Mauritii Rigaux circa Litteras Encyclicas «Rerum Novarum» Summus Pontifex gratias agit	797
»	iun.	12	Festum S. Francisci de Hieronymo ad diem 14 maii transfertur in perpetuum pro universa Brasilia	785
»	»	20	Solutio dubii circa collectam pro gratiarum actione certis diebus a Nostris in Missa addendam.	713
»	»	22	Indulgentiae pro Foedere perseverantiae Exercitiorum Spiritualium ad septennium prorogantur.	714
»	iul.	13	Seiuncto territorio a Vicariatu Apostolico de Nanking nova conditur Apostolica Praefectura de Süchow	715
»	aug.	6	Epistola gratulatoria et officiosa, qua Summus Pontifex de «hebdomada sociali» a catholicis Canadensibus mox habenda agit	797
»	»	14	Approbantur Officium, Missa, Elogium de B. Ioanne Ogilvie, Martyre Scoto, eiusque festum diei 10 martii assignatur	715
»	»	19	Officioso Litteris Patris Nostri ad Summum Pontificem post editam Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus» datis, Beatissimus Pater peramanter respondet et Societati benedicit	726
»	»	»	Litteris officiosis a Pontificia Universitate Gregoriana Summo Pontifici post editam Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus» datis Beatissimus Pater peramanter respondet	799
»	»	31	Secessus opificum in regione Pedemontana Summus Pontifex gratulatur	800
»	sept.	17	Litterae Apostolicae quibus Sanctus Robertus Bellarmino Rom. Eccl. Cardinalis e Soc. Iesu universalis Ecclesiae Doctor renuntiatur . .	761

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	sept.	25	Summus Pontifex Provinciae Taurinensi centenarium suae erectionis agenti benedicit et gratulatur	801
"	"	29	Pontificium Collegium Maronitarum in Urbe Societati regendum committitur eiusque primus Rector nominatur	728
"	oct.	7	Festum S. Margaritae M. Alacoque, in Curia Praepositi Generalis suo die perpetuo impedatum, in diem 23 octobris pro ea domo transfertur	786
"	"	15	Quinquagesimum annum vitae religiosae R. P. Superioris Missionis excurrentis in Albania Em. Card. Praefectus S. C. de Prop. Fide gratulatur	802
"	"	26	Summus Pontifex centenarium Missionis Syriae (Prov. Lugdun.) gratulatur eique benedicit	803
"	"	29	Post editam in Hispania iniquam legem contra Societatem Summus Pontifex Societatem laudat et gratulatur eique benedicit	730
"	nov.	10	Festivitas externa S. P. Ignatii in commodiorem diem transferenda conceditur pro nostris Collegiis externorum	733
"	"	16	De voluminibus « Analecta Sacra Tarraconensia » et de integra editione operum Iacobi Balmes Summus Pontifex gratias agit	804
"	"	25	Epistola officiosa de obsequiis a Collegio Maximo Cheriensi (Prov. Taurin.) Summo Pontifici exhibitis	805
"	dec.	3	Indulgentiae Novitiis parvum Officium S. Stanislai recitantibus concessae ad aliud decennium prorogantur	734

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	dec.	4	De obsequiis Summo Pontifici exhibitis a Domo probationis Gaudianensi (Prov. Taurin.) gratiae aguntur	806
>	>	5	Paroecia S. Sabbae Romae erigitur et Societati ex dispensatione Pontificia committitur . .	735
>	>	21	Societati committitur in perpetuum ius et officium habendi unum ex Poenitentiariis minoribus extraordinariis in Basilica Vaticana .	738
>	>	23	Approbantur Officium, Missa et Elogium Sanctorum Ioannis de Brébeuf et Isaaci Jogues eorumque Sociorum, atque eorum festum in diem 26 septembris transfertur in perpetuum.	741
>	>	>	Approbatio Officii, Missae et Elogii S. Roberti Bellarmino Ep., Conf. et Ecc. Doct.	767
>	>	>	Approbantur Officium, Missa et Elogium et statuitur dies festus BB. Roberti Southwell et Sociorum, Martyrum Angliae, e nostra Societate	748
>	>	>	Eminentissimus Cardinalis Secretarius Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali Societati fausta adprecatur et gratias agit . . .	739
>	>	>	Commune omnium BB. Martyrum Angliae festum die 4 maii quotannis celebrandum conceditur universo clero regulari ac saeculari Angliae.	787
Acta Praepositi Generalis				
1927	dec.	17	Epistola ad Praepositos Provinciarum Hispaniae de ministerio instituendae iuventutis in Collegiis	105
>	>	>	Normae quaedam traduntur de regendis Congregationibus Marianis in Hispania . . .	110

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	ian.	6	Coetus Romanus constituitur ad editionem nostrorum Scriptorum praeparandam . . .	111
»	»	8	De Congregationibus Marianis in « Expositione internationali preli et culturae » Coloniae habenda digne repraesentandis . . .	63
»	»	18	Ob gravia negotia et occurrentes necessitates peculiare preces expetuntur . . .	64
»	»	25	De adversariorum contra Societatem calumniis prudenter investigandis et fideliter manifestandis . . .	65
»	»	27	De nostrorum Scriptorum editione inchoanda . .	67
»	»	28	Responsum de libris a Nostreis scribendis . .	143
»	feb.	2	Oklahomensis regio a Provincia Neo Aurelianensi seiungitur et Provinciae Missourianae tribuitur . . .	112
»	»	11	Normae quaedam pro nostris Periodicorum Scriptoribus in memoriam reducuntur . . .	69
»	»	16	Libellus de cruenta morte P. Michaelis Augustini Pro ad Provincias mittitur . . .	71
»	»	19	Responsum de novis causis beatificationis introducendis . . .	143
»	»	25	Seminarium Pontificium Kandyense a Missione Calcuttensi seiungitur et Missioni Gallensi tribuitur . . .	113
»	»	»	De professoribus pro Pontificio Seminario Kandyensi parandis . . .	114
»	mar.	1	De Secretario pro Marianis Congregationibus in singulis Provinciis constituendo et indicando.	72
»	»	19	Congregatio antepreparatoria de miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière Nostrorum precibus commendatur . . .	73

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	mar.	22	Responsum de informationibus ad Ordines sacros pro Scholasticis in aliena Provincia versantibus	114
»	»	28	De christiana iuventutis institutione in nostris Collegiis Italiae fovenda	114
»	mai	2	De vacationibus Scholasticorum rite ordinandis	116
»	»	14	Responsum de articulis in nostris periodicis ab externis conscriptis	144
»	»	27	Nuntiatur concessio nuper nobis facta festi liturgici B. Iulianae Cornelionensis Virginis	73
»	»	30	Responsum de consecratione Societatis ipso SS. Cordis die festo etiam in posterum renovanda.	141
»	»	31	Annum saecularem Collegii Valsensis Provinciae Tolosanae Pater Noster vehementer gratulatur.	122
»	iun.	8	Patri Iacobo Terrien septuagesimum Societatis annum celebranti Pater Noster gratulatur et gratias agit	124
»	»	9	Responsum de modo quo in votis renovandis formula votorum recitari debet	142
»	»	12	Responsum de ludorum certaminibus inter Collegia.	145
»	iul.	2	Provincia Missouriiana in duas Provincias dividitur, Missouriianam et Chicagiensem nuncupandas	74
»	»	»	Socios divisae Provinciae Missourianae Pater Noster alloquitur.	125
»	»	7	De momento et genuino spiritu Sodalitatum Marianarum	126
»	»	16	Duo decreta liturgica mittuntur et mutationes in Martyrologium inducendae indicantur	77
»	»	19	Pater Noster vigesimum quintum annum ab inita « Action Populaire » vehementer gratulatur	128

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	iul.	20	De temporaneo Procuratoris Generalis Adiutore, deque indicandis acceptis Patris Nostri literis	78
»	aug.	7	Mittitur relatio quaedam de miraculis BB. Martyrum Canadensium	79
»	»	25	Felicem exitum conventus Directorum Sodalitatum Marianarum Rhedonibus habiti Pater Noster vehementer gratulatur	129
»	»	28	Responsum de institutione religiosa in nostris Collegiis externorum	145
»	»	29	Nuntiatur novus Postulator generalis, et Congregatio antepreparatoria de miraculis B. Roberti Bellarmino Nostrorum precibus commendatur	80
»	sept.	8	Nuntiatur novus Director generalis delegatus Apostolatus Orationis	81
»	»	16	Responsum de votis devotionis FF. Coadiutorum Novitiorum	142
»	»	27	De duobus documentis Pontificii Operis a Propagatione Fidei	82
»	oct.	9	Responsum de dilatione a sacerdotio vel a votis	145
»	»	10	Quaedam commendantur ad tertiam probationem perfectius secundum mentem S. P. Ignatii peragendam	86
»	»	17	Motu Proprio « Quod maxime » mittitur et commendatur	88
»	»	23	Responsum de institutione Novitiorum	146
»	»	28	Mittuntur quaedam exemplaria novae editionis libelli Exercitiorum, quorum divulgatio commendatur	89
»	nov.	6	Collegium Tokiense a Missione Hiroshimensi se iungitur et Praeposito Provinciae Germaniae Inferioris immediate dependens declaratur	131

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	nov.	7	Responsum de itineribus extraordinariis . . .	146
»	»	13	Commendatur ut litterae postulatoriae ab Episcopis obtineantur ad festum S. Margaritae M. Alacoque ad universam Ecclesiam extendendum	90
»	»	»	Probata quedam systemata distribuendi cubicula Novitiorum et Iuniorum in novis aedificiis .	92
»	»	19	Responsum de facultate generali audiendi confessiones Patribus quarti anni theologiae non concedenda	147
»	»	20	Responsum de litteris testimonialibus ante admissionem Novitiorum exhibendis . . .	142
»	dec.	1	Responsum de vocationibus fovendis . . .	147
»	»	3	Missio Iamaicensis Provinciae Novae Angliae adscribitur	94
»	»	»	Missio Madurensis Provinciae Tolosanae ad Viceprovinciae dependentis dignitatem evehitur.	95
»	»	»	Pater Noster Socios novae Viceprovinciae Madurensis peramanter alloquitur	131
»	»	»	Quinquagesimum annum ab inita Mangalorensi, nunc Calicutensi, Missione Provinciae Venetae Pater Noster peramanter gratulatur .	134
»	»	8	Congregationes Sacrorum Rituum de miraculis Ven. P. Claudii de la Colombière Nostrorum precibus commendantur	97
»	»	»	Viceprovincia Cechoslovaca in Provinciam Cechoslovakiae erigitur	98
»	»	16	De Summi Pontificis quinquagesimo sacerdotii anno rite celebrando	100
»	»	17	Nuntiatur iter Patris Nostri in Galliam et Hispaniam, et Vicarius Generalis pro eo tempore designatur.	102

Anno	Mense	Die		Pag.
1928	dec.	17	De Domibus Exercitiorum fovendis et dirigendis.	371
»	»	25	Socios novae Provinciae Cechoslovakiae Pater Noster peramanter alloquitur	138
»	»	26	De editione Scriptorum Societatis mox aggregandi	102
1929	ian.	28	De studiis partium politicarum vitandis	375
»	»	29	De mediis ad fructum ministeriorum	377
»	feb.	1	Nuntiat Pater Noster suum ex Hispania in Urbem reditum	317
»	»	12	Post « Quaestionem Romanam » feliciter solutam peculiare preces indicit Pater Noster in gratiarum actionem et ad mentem Summi Pontificis.	318
»	»	15	De nova Missa novoque Officio SS. Cordis Iesu et de mutanda oratione eiusdem SS. Cordis in fine Litaniarum communium	319
»	mar.	2	Responsum de suffragiis pro Provincialibus vita functis	399
»	»	7	De parandis Romanis peregrinationibus pro beatificatione Ven. P. Claudii de la Colombière	321
»	»	»	Responsum de litteris testimonialibus aliisque documentis Candidatorum	402
»	»	19	Cum omnibus Provinciis communicatur Rescriptum de prorogata facultate celebrandi Missam de SS. Corde Iesu prima feria VI cuiusque mensis	525
»	»	20	Communicantur peculiare facultates pro Nostris peregrinos Romam comitantibus	168
»	»	21	Congregationes quaedam Sacrorum Rituum in causis Servorum Dei de Societate precibus Nostrorum commendantur	326

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	apr.	5	Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Congregationum Marianarum	327 ⁵
»	»	15	Quoddam de Scapulari B. M. V. de Monte Carmelo et privilegio sabbatino Apostolicum Rescriptum communicatur	327
»	»	17	Erigitur nova Assistentia Slavica	329
»	»	27	De secundo centenario canonizationis S. Ioannis Nepomuceni pie commemorando	331
»	»	»	Pater Noster annum saecularem ab inchoata Provincia Austriae vehementer gratulatur	383
»	mai	3	Quinquagesimum annum ab inito Romano Collegio externorum « Massimo » nuncupato (Prov. Rom.) Pater Noster gratulatur	385
»	»	8	Oratio Patris Nostri ad Summum Pontificem post editum Decretum de approbatione trium miraculorum pro beatificatione Ven. P. Claudii de la Colombière	215
»	iun.	7	Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro R. P. Iosepho Barrachina, Hispaniae Assistente, vita functo	333
»	»	16	Primus Assistens Slavicus constituitur et renuntiatur	335
»	»	»	Administratio Provinciae Belgicae ita dividitur, ut, una atque integra manente Provincia, quaedam domorum sociorum pars Viceprovinciali proxime regenda committatur	387
»	»	21	Normae quaedam de novo Beato Claudio de la Colombière rite celebrando	336
»	»	29	Communicatur prorogatio facultatis concedendi externis sacerdotibus potestatem benedicendi aquam S. P. Ignatii	172
»	iul.	2	De antiquis Societatis libris indicandis nec temere vendendis	337

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	iul.	15	Quoddam Pontificium Responsum de Missae celebratione in coloniis aestivis iuvenum cum quibusdam Provinciis communicatur . . .	389
»	»	16	Reliquiae novensilis Beati Claudii de la Colombière per domos distribuendae mittuntur . . .	338
»	»	16	Responsum de Commemoratione omnium Defunctorum Societatis in diem 12 novembris transferenda, si die 3 occurrat Commemoratio Omnium Fidelium Defunctorum	400
»	»	31	Novus Hispaniae Assistens constituitur et renuntiatur	338
»	aug.	7	« Monumenta historica Societatis Iesu » Matrilo Romam transferenda decernuntur	339
»	oct.	10	Missio Poonensis a Bombayensi Missione atque etiam a Provincia Aragoniae seiungitur et Provinciae Germaniae Superioris ut Missio dependens tribuitur	340
»	»	10	Congregatio Procuratorum in annum 1930 indicitur, et Elenchus Domorum maiorum etc. hac occasione confectus mittitur	343
»	»	25	Nuntiatur Provinciae Aragoniae erectio Missionis Poonensis eiusque ad Provinciam Germaniae Superioris assignatio	390
»	»	26	Missionem Poonensem Provinciae Germaniae Superioris tributam Pater Noster gratulatur et commendat	391
»	»	27	Notanda quaedam occasione Congregationis Procuratorum anno 1930 habendae	345
»	»	27	Instructio pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum anno 1930 Romam venturis	358
»	»	27	Petuntur programmata et scripta a Nostris edita occasione Iubilaei Summi Pontificis	360

Anno	Mense	Die		Pag.
1929	nov.	6	Pater Noster de Hispana Congregationum Marianarum peregrinatione Romam deducta gratias agit et gratulatur atque Marianas Sodalitates vehementer commendat . . .	392
»	»	21	Quinquagesimum annum Collegii Mangalorensis S. Aloisii (Miss. Calicut, Prov. Ven.) Pater Noster gratulatur	394
»	dec.	8	Mittitur « Instructio de conficiendis documentis triennialibus »	361
»	»	12	Responsum de iure adeundi Congregationem Provinciam	400
»	»	16	Sexagesimum Congregationis Marianae Galviensis (Prov. Hibern.) anniversarium Pater Noster gratulatur	395
»	»	24	De conficiendo et mittendo « Statu temporali operum maioris momenti »	366
»	»	24	Novus libellus periodicus « Il pensiero Missionario », ab Unione Missionaria Cleri in Italia editus, ut adiuvetur Pater Noster commendat.	396
»	»	25	Communicat Pater Noster duas epistolas ab E. mo Cardinali Secretario Status datas, quibus Summus Pontifex gratias Societati agendas curavit de donis iubilaribus Sibi oblatis . .	368
»	»	27	Litterae Encyclicae « Mens Nostra » de Exercitiis Spiritualibus per domos distribuendae mittuntur earumque notitia vulganda commendatur .	370
»	»	27	Quinquagesimum a Lusitana Provincia restaurata anniversarium Pater Noster gratulatur .	397
»	»	31	Responsum de Litteris Apostolicis quae a Novitiis considerandae sunt sub prima probatione et deinde sexto quoque mense	401
»	»	31	Responsum de informationibus quae, finito tertio probationis anno, dandae sunt de Tertianis .	401

Anno	Mense	Die	Pag.
1929	dec.	31	Responsum variis Provinciis datum de facultate unam e primis Missis Nostrorum Neo-Sacerdotum celebrandi in paroecia suorum parentum 403
"	"	"	Responsum variis Provinciis datum de usu facultatis dimittendi 404
1930	ian.	1	Ad Praepositos Provinciales et Superiores Missionum Americae Latinae: de oppugnandis Protestantium insidiis 633
"	"	"	Responsum de iis qui, dum prima vota nuncupantur, adesse possint 681
"	"	"	Responsum de capillorum cultu 684
"	"	5	Congregationes Sacrorum Rituum de miraculis BB. Martyrum Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues et Sociorum, atque B. Card. Roberti Bellarmino Nostrorum precibus commendantur. 575
"	"	23	Responsum de modo recurrenti ad Sanctam Sedem. 684
"	"	25	De triduanis sollemnitatibus in honorem novensilium Beatorum Martyrum Angliae et Scotiae. 576
"	feb.	11	De Collegio Scriptorum iuxta Curiam Praepositi Generalis constituendo deque historicis Societatis documentis apte vulgandis 577
"	"	15	Congregationes Sacrorum Rituum de Beatorum mox canonizandorum miraculis Nostrorum precibus commendantur 581
"	"	16	Communicatur renovata facultas emittendi prima vota extra domum novitiatus, positis ponendis. 431
"	"	24	De tristissima rei religiosae in Russia condicione et quid a Nostris praestandum sit 582
"	mar.	10	Pater Noster gratias agit et gratulatur alumni et ex-alumni Collegii Mangalorensis S. Aloisii (Miss. Calicut., Prov. Ven.) occasione quinquagesimi anni a Collegio condito 634

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	mar.	19	Decernitur Societatis nostrae Doms in Lithuania regularem secundum Codicem Iuris Canonici Provinciam constituere	588
»	»	25	Nuntiatur mutatio Assistantis Italiae et novus Procurator Generalis nominatur	589
»	apr.	15	De Congregationibus Marianis iuvandis et fovendis in Gallia	636
»	»	20	Mittitur instructio de Seminariis Minoribus Societatis pro Provinciis Italiae	639
»	mai	4	Oratio Patris Nostri ad Summum Pontificem post editum Decretum de miraculis B. Roberti Card. Bellarmino	470
»	»	12	De finibus Missionum de Wuhu (Prov. Castell.) et Ankinensis (Prov. Legion.) in Sinis aliquantulum mutandis	658
»	»	21	Beatus Andreas Bobola caelestis novae Assistentiae Slavicae Patronus renuntiatur	659
»	»	31	Communicatur prorogata facultas celebrandi triduanas festivitates de novo Beato Claudio de la Colombière	451
»	iun.	30	De neo-Sacerdotibus aliisque Patribus Scholasticis in apostolicis ministeriis non occupandis	591
»	iul.	10	De novis Sanctis Societati nuper concessis rite colendis et invocandis	593
»	»	22	De festo mox celebrando Manresae occasione Litterarum Encyclicarum « Mens Nostra » deque sacerdotum conventu ibi habendo Pater Noster vehementer gratulatur	660
»	»	24	Novus « Elenchus Facultatum » promulgatur et communicationis modus edicitur	594
»	»	25	Nuntiatur novus Director generalis delegatus Apostolatus Orationis	595

Anno	Mense	Die		Pag.
1930	aug.	7	Quinquagesimum annum a Toletana Provincia restituta Pater Noster vehementer gratulatur.	661
"	"	22	Responsum de Litteris testimonialibus pro Candidatis ad Societatem	682
"	sept.	8	Administratio Provinciae Argentino-Chilensis ita dividitur, ut Regio Chilensis proprio Vice-provinciali proxime regenda committatur. .	663
"	"	27	Acta quaedam Congregationis Procuratorum LX ^{oo} Romae in aedibus Praepositi Generalis habitae a die 27 ad 30 septembris 1930	596
			I. — Elenchus PP. Congregatorum.	596
			II. — Prima P. N. adhortatio ad PP. Procuratores	597
			III. — Altera P. N. adhortatio ad PP. Procuratores	612
			IV. — Actus consecrationis coram SS. Cordis Iesu monumento a P. N. recitatus	621
"	"	27	Responsum de commemorando quotannis mandato Societati commisso promovendi cultum SS. Cordis Iesu	685
"	"	"	Responsum de mensibus aliquot ad modum tertiae probationis Fratribus Coadiutoribus ante ultima vota concedendis	686
"	"	"	Responsum de edendis libris vitam Sanctorum Nostrorum aptius narrantibus	686
"	"	"	Responsum de modo et tempore, quo Patres ad gradum iam promoti annua Exercitia Spiritualia peragere possunt	687
"	"	"	Responsum de usu latini sermonis in tradendis Clero Exercitiis Spiritualibus et de magno huius ministerii momento	687

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	mart.	5	Responsum de docendis alumnis ad Missae actuo- sius adstendum	952
»	»	6	De calumniis contra Ecclesiam et Societatem in America Latina editis diligenter investigan- dis et repellendis	900
»	»	■	Nostrorum parentibus, qui in Melitensi Collegio S. Aloisii mox convenient, Pater Noster per Praepositum Provinciae Siculae gratias agit et gratulatur	901
»	»	17	Missio Austriae a Provincia Hiberniae seiun- gitur et in Viceprovinciam independentem erigitur	816
»	»	»	Socios novae Viceprovinciae Australiae, ab Hi- bernica Provincia seiunctae, Pater Noster alloquitur peramanter	902
»	apr.	5	Normae quaedam traduntur ad executionem De- creti Sacrae Congregationis Sancti Officii de educatione sexuali et de «eugenica»; item- que normae praescribuntur de vitandis ima- ginibus sacris novo quodam eoque admodum improbando stilo confectis	818
»	»	12	De centenario Provinciae Taurinensis	931
»	»	17	Normae traduntur a Nostris servandae occasione mutationis Gubernii in Hispania	905
»	»	22	Responsum de vigilantia Superiorum circa confes- sionem hebdomadariam subditorum	953
»	»	29	De quinquagesimo anno ab erecta Congregatione Mariana Collegii Scodrensis (Prov. Ven.) in Albania	935
»	mai	2	Responsum de ratione Superioribus reddenda etiam circa opera quae Societatis non sint	953
»	»	5	De 75° anniversario Collegii Feldkirchensis «Stel- la Matutina» (Prov. Germ. Sup.)	937

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	mai	17	Post turbas in Hispania contra Religiosos et praesertim contra Nostros excitatas Pater Noster Socios Provinciarum Hispaniae solatur.	907
"	"	21	De altera « Epitomes Instituti S. I. » editione; et de quibusdam Praepositi Generalis Responsis peculiari ratione promulgandis	824
"	"	"	Supplementum ad priorem editionem Epitomes Instituti	825
"	"	23	De tristibus Societatis casibus in Hispania quaedam referuntur et preces petuntur	827
"	"	24	De centenario Collegii Namurcensis Provinciae Belgicae	938
"	"	27	Communicatur prorogata facultas celebrandi tri-duanas festivitates de novis Sanctis Societatis.	712
"	iun.	2	Iterum de Nostris in Hispania quaedam narrantur	832
"	"	4	De Patavini Convictus Universitarii (Prov. Ven.) vigesimoquinto anno expleto	940
"	"	8	De Jerseyensis Collegii Nostrorum (Prov. Franc.) quinquagesimo anno expleto	941
"	"	12	Normae quaedam traduntur de modo quo Professores nostri transigere debeant vacationes aestivas	837
"	"	27	De centenario Collegii Alostani Prov. Belgicae	943
"	iul.	1	Communicantur duo Sanctae Sedis Rescripta	713
"	"	5	Responsum de voto « perfectionis » quod dicitur, non temere nec passim permittendo Nostris, praesertim iunioribus	954
"	"	"	Nostris in Austria et Germania degentibus quaedam peculiari ratione commendantur ad ob-sistendum impugnationibus contra Societatem.	908

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	iul.	6	Attentis extraordinariis rerum nostrarum adiunctis in Hispania, R. P. Henrico Carvajal, Legionensis Provinciae Praeposito, ampliores facultates conceduntur, ut pro tota Hispania vices Praepositi Generalis in rebus urgentioribus gerat	915
"	"	16	Nostrorum precibus commendatur Congregatio ordinaria Sacrorum Rituum de titulo Doctoris Ecclesiae S. Roberto Bellarmino decernendo .	841
"	"	21	De Pontificio Seminario Kandyensi in Missione Gallensi (Prov. Belg.) ab omnibus Indiarum Missionibus impensius adiuvando . . .	917
"	"	22	Epistola Patris Nostri ad Summum Pontificem post editam Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus»	723
"	"	31	Instructio de usu «Radii» in nostris domibus. .	841
"	"	"	Petuntur schemata ad conficiendum «Statutum cum Ratione Studiorum» pro Collegiis Nostrorum secundum Constitutionem Apostolicam «Deus scientiarum Dominus».	845
"	"	"	De usu tabaci normae quaedam praescribuntur pro Viceprovincia Madurensi (Prov. Tolos.) .	918
"	aug.	1	Novum periodicum «Archivum historicum S. I.» nuntiatur et commendatur	847
"	"	22	Commendatur ut «dies Missionum» ubique studiose praeparetur et celebretur	852
"	"	25	Mittuntur Officium et Missa de B. Ioanne Ogilvie per domos distribuenda	853
"	sept.	"	Responsum de pecuniae summa quam Provinciales impendere possint et impendendam concedere in sumptus extraordinarios	955
"	"	"	De quinquagesimo anno Collegii (nunc Seminarii Minoris) Vico-Aequensis in Provincia Neapolitana.	944

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	oct.	5	Responsum de Novitiis qui a servitio militari activo revertuntur	955
"	"	17	Post suffragium de dissolvenda nostra Societate latum in legislativo conventu in Hispania, Pater Noster illarum Provinciarum Sodales solatur	92
"	"	1	De centenario Missionis Syriae (Prov. Lugdun.) .	944
"	"	25	De asperrimo rei oeconomicae discrimine et de ratione exercendi caritatem tantopere a Summo Pontifice commendatam	854
"	"	30	Nuntiantur et mittuntur Litterae Apostolicae de S. Roberto Bellarmino Doctore Ecclesiae declarato eiusque cultus promovendus et opera vulganda commendantur	859
"	nov.	3	Recentiores nuntii de rebus nostris hispanicis cum universa Societate communicantur . .	860
"	"	7	Responsum de parvis ministeriis Novitiorum et Scholasticorum	957
"	"	6	De insectationibus contra Societatem detegendis et propulsandis	862
"	"	13	Sancti Martyres Isaacus Jogues et Ioannes de Brébeuf eorumque Socii Assistentiae Americae Patroni declarantur	922
"	"	21	Communicatur facultas celebrandi commodiori die festivitatem externam S. P. N. Ignatii in Collegiis externorum	733
"	"	30	De quinquagesimo anniversario Collegii Bolonensis in Prov. Campaniae	947
"	dec.	1	De septuagesimoquinto anno Collegii Kalksburgensis in Provincia Austriae	948
"	"	3	Nova Missio de Süchow in Sinis a Nankinensi Missione Provinciae Franciae seiuncta erigitur et Provinciae Canadae Inferioris committitur	867

Anno	Mense	Die		Pag.
1931	dec.	3	Occasione erectionis novae Missionis de Süchow in Sinis, Pater Noster Socios Provinciae Canadæ Inferioris alloquitur	924
»	»	8	Provincia Californiae in duas Provincias dividitur, Californiae alteram, alteram Oregoniensem nuncupandas	869
»	»	»	Provincia Californiae in duas divisa, Pater Noster Socios utriusque Provinciae peramanter alloquitur	926
»	»	11	Causa Beatificationis R. P. Ioannis Roothaan rite inchoata, eius scripta etc. ad normam sacrorum canonum inquirenda et colligenda esse edicuntur	871
»	»	15	Communicatur renovatio Indulgentiarum pro Novitiis Officium parvum S. Stanislai recitantibus.	734
»	»	31	De festis et officiis novorum Sanctorum ac Beatorum Societatis normae quaedam traduntur.	873
»	»	»	Responsum de Missis pro stipendio celebrandis .	951

II.

INDEX ALPHABETICUS

Personarum, Locorum, Rerum.

Nota. — Abbreviationes satis notae et faciles sunt. — *Patres ac Fratres Societatis* indicantur per solam litteram (*P.*) vel (*Fr.*): *Sanctis* tamen, *Beatis*, *Venerabilibus*, qui sunt de Societate, apponitur explicite — S. I. — post sigla (*S.*), (*B.*), (*Ven.*); — item, post nomen *Praelatorum* de Societate.

S. P. = Summus Pontifex.

P. N. = Pater Noster, *id est* Praepositus Generalis.

- Aalbeck*, villa in Hollandia, 907, 908.
Abbot Henricus (*B.*), 271.
Abel Henricus (*P.*), 384.
« Acies Ordinata », 63, 72.
Acquaviva Claudius (*R. P.*), et *Rodolphus* (*B.*): v. *Aquaviva*.
Actio Catholica: eius relationes cum Congregationibus Marianis, 463–449, 666, 675.
« Action 'Populaire' »: agit XXV an., 128–129; — opus commune omnibus Prov. Galliae, 349.
Adamantea, Praelatura et Missio Brasiliae Societati commissa, 419–422, 608.
Aegyptiaca Missio (Prov. Lugdun.), 354.
Aequatoriana Missio (Prov. Baet.), 353.
Agius Thomas (*P.*): ei S. P. gratias agit, 549.
Agrás Antonia, 525.
Agrás Raymundus, pater sequentis, 525.
Agrás Raymundus, sanatus a B. Roberto Bellarmino, 469, 525, 527.
Aguachica, paroecia in Columbia, 14, 161.
Aires Mariz Aloisius G. (P.): S. P. ei gratulatur ob « Devocionario musical », 48.
Alacoque Margarita M. (S.): v. *Margarita M.*
Alangudi, pagus in Indiis, 533.
Alaouites, gens in Syria, 945.
A Lapide Cornelius (P.), 462, 718.
Alaskana Missio (Prov. Calif.): S. P. ei gratias agit de dono misso, 569; — Alaska Australis est territorium separatum, 352; — Alaska Borealis est Missio dependens, 355; — utraque Regioni Montium Saxos. committitur, 678; — ac dein novae Prov. Oregoniensi assignatur, 870; — laudatur a P. N., 926, 927, 932.
Albaniensis Missio (Prov. Venet.), 354, 802, 935–936.
Albanum, urbs Latii, 782.
Albers Petrus (P.), 851.
Alberti Ioachimus D. (P.), 596.
Albertus (S.) Ep. M., titularis Sem. Ranchensis: de translatione eius festi ibidem, 543.
Albertus I, Rex Belgarum, 939.
Albertynensis Dom. Prob. (Miss. Orient., Prov. Pol. Mai.), 606.
Alcover, oppidum Hispaniae, 525.
Alegambe Philippus (P.): eius opera bibliographica non vendenda, 337.

- Alès (d') Adhemarus (P.)*, 791-792.
Alexander I, (S.), Papa, 477.
Alexander VII, Papa, 204.
Alexander I, Imperator Russiae, 29.
Alfield Thomas (B.), 268.
Alfonsus M. de' Liguori (S.), 197, 198, 766.
Alfonsus Rodriguez (S.), S. I., 928.
Algeria, territorium separatum a reliqua Prov. Lugdun., 352.
Alicante, urbs Hispaniae, 829.
Almerina Resid. (Prov. Baetic.), 833.
Almond Ioannes (B.), 273.
Aloisi-Masella Benedictus, Nuntius Apost. in Brasil., 421, 422.
Aloisi-Masella Paschalis (P.): ei S. P. gratias agit ob obsequia Cruciatorum, 561; - et Apostolatus Orationis in Italia, 563.
Aloisius Gonzaga (S.), S. I.: privilegium liturgicum pro eius altari Romae, 44; - eius elogium in Martyrologio, 463-464; - alias commemoratur, 135, 216, 386, 462, 477, 520, 524, 659, 705, 706, 768, 770, 780, 884, 928, 942.
Alostanium Collegium (Prov. Belg.): ei P. N. gratulatur ob centenarium, 943.
Altare portatile: quatenus eius usus prohibeatur in coloniis iuvenum, 389.
Altissimi Arsilia: sanata a Ven. Roberto Bellarmino, 524.
Alumni nostri: ratio tractandi maiores et minores sit diversa, 952; - docendi ut audiant Missam actuose, 952.
Ambianensis Domus tert. Prob. (Prov. Camp.), 351.
Ambositrensis Resid. (Miss. Fianar., Prov. Camp.), 347.
Ambrosius (S.), 477, 520, 770.
Amòruzzi Aloisius (P.), 394, 551.
 « *America* », periodicum commune omnibus Provinciis Assist. Amer., 350.
America Borealis: eius primores Martyres, 43, 503, 515, 741, 743, 746.
America Latina: de Protestantium insidiis ibi detegendis et compescendis, 633-634, 891-896; - de calumniis investigandis et repellendis, 900-901.
America Meridionalis, 12, 159.
Americae Assistentia: 348, 350, 351, 354, 355, 592, 596, 601, 604, 607, 659, 775, 826, 870; - eius patroni constituuntur SS. Martyres, 922-924.
Americae Centralis Missio (Prov. Mexic.), 348, 354.
Americani Martyres (SS.): v. *Canado-Americani Martyres et Jogues Isaacus (S.)*.
Americanum Collegium Pium Latinum (Prov. Rom.), 346, 421.
Amias Ioannes (B.), 269.
Anagninum Colleg. Pont. (Prov. Rom.), 346.
Ancudense Semin. (Prov. Argent.-Chil.), 347.
Andegavia (Angers), 226, 228, 507.
Anderton Robertus (B.), 268.
Andleby Gulielmus (B.), 271.
Andreas Apostolus (S.), 281, 284, 285, 287, 290.
Andreas Bobola (B.), S. I.: v. *Bobola*.
Anelli Antonius, Substit. S. Poenit. Ap., 169, 436, 708.
Angers: v. *Andegavia*.
Angiense Colleg. NN. (Prov. Camp.), 351.
Angliae Assistentia, 348, 351, 352, 354, 355, 596, 606, 659.
Angliae Martyres (BB.): eorum causa precibus commendatur, 362, 601; - eorum beatificationis acta, 240-278; - eorum Officium etc., 748-754, 787-790, 873-874. - Singulorum Beatorum nomina v. suis locis. - Pro Beatis Nostreis v. etiam *Southwell Robertus (B.)*.
Angliae Prov., 51, 348, 351, 354, 549, 596, 708, 787-790.
Anglorum Collegium (Romae): *passim* inter acta beatificationis Martyrum Angliae, 240-278, 749, 788.

- Anhalt*, territorium in Germania, 813.
Ankinensis Missio (Prov. Legion.), 163, 164, 354, 544, 601, 607, 658.
Ankinensis Vicariatus Apost.: erigitur, 163-164.
Anselmus (S.), 26.
Antiochia: Cathedra S. Petri, 750.
Antoniano Silvius, Card., 823.
Antonius Daniel (S.), S. I.: v. *Daniel Antonius* (S.).
Antonius Olyssiponensis seu *Patavinus* (S.), 780.
Apostolatus Orationis: eius origo, 122; - novi Directores gener. deleg., 81, 975; - variae facultates pro Directoribus, 453-454; - litterae Direct. gen. deleg. de beatificat. Ven. P. C. de la Colombière, 321-324; - laudatur a S. P., 51-52, 434-435, 561, 563.
Aquaviva Claudius (R. P.), Praep. Gen., 611, 683.
Aquaviva Rodolphus (B.), S. I., 462.
Aquileo (Puerto), in Columbia, 15, 160.
Aquinas Thomas (S.): v. *Thomas*.
Aragoniae Prov.: ab ea seiungitur Missio Poonensis, 340-342, 390-392, 539; - litterae P. N. de vitandis politicis partibus, 375-377; - item de mediis ad fructum ministeriorum, 377-382; - alias commemoratur, 19, 47, 111, 334, 351, 352, 353, 354, 563, 596, 660, 776, 804, 829, 833-836.
Aranda-Valdivia (de) *Martinus* (P.), Martyr in Chile, 665.
Aranquezana Domus Prob. (Prov. Tolet.), 828-829, 831, 833.
Archambault Iosephus (P.): ei scribit S. P. de « Hebdomada Sociali » in Canada, 797-799.
« *Archivum Historicum Soc. Iesu* », periodicum: mox edendum nuntiatur et commendatur, 579, 580, 602, 847, 851.
Arens Bernardus (P.): S. P. et gratias agit, 313.
Argentinensis (Strasbourg) *Resid.* (Prov. Camp.), 347.
Argentino-Chilensis Prov.: eius divisio administrativa, 607, 663, 665; - alias commemoratur, 299, 334, 347, 596.
Aricina Dom. Prob. (Prov. Rom.), 782.
Arizona, Status Amer., 677, 870.
Armeni: eis olim domus Romae attributa, 28.
Armeniae Missio (Prov. Lugdun.), 355.
Arrowsmith Edmundus (B.), S. I., 273.
Arundel (comes de): v. *Howard Philippus* (B.).
Arvoniam, regio Angliae, 272.
Ascalesi Alexius, Card. Archiep. Neapol., 301, 302.
Ashley Radolphus (B.), Coad. S. I., 272.
Astorri Christophorus, Adv. S. Consist., 491, 513.
Athanasius (S.), 770.
Augustinianae Moniales, 831.
Augustiniani Patres, 29.
Augustinus (S.), 17, 770, 771, 787.
Augustodunensis Dioec., 175, 177, 423, 430.
Aurelia, urbs Galliae, 507.
Auriesville, pagus in America, 508, 778.
Australia: Congressus Euchar. internat., 51, 904.
Australiae Missio (Prov. Hibern.): 348, 354, 383, 606; - in Viceprov. independ. erigitur, 606, 816, 902.
Australiae Viceprov.: erigitur, 606, 816-817, 902-905.
Austriae Prov.: ei P. N. gratulatur ob annum saecularem, 383-385; - eique quaedam commendat, 881-883, 908-915; - alias commemoratur, 346, 350, 355, 596, 603, 816, 902, 948.
Avenio, urbs Galliae, 424.
Awor, paroecia in Indiis, 533.
Azcoitia, oppidum Hispaniae, 834.
Azpetitia, oppidum Hispaniae, 834.
Baal (van) *Iosephus* (P.), 566.
Bacon Rogerius, O. S. F., 27.
Bagdad, urbs Mesopotamiae, 604.
Baetica Prov.: privilegium liturg. in

- Oct. Imn^r. Concept. B. M. V., 49;
 - alias commemoratur, 347, 351,
 353, 355, 596, 829, 830, 833.
- Balaxeiro Iosephus C. (P.)*, 779.
- Baleares Ins.* (Prov. Arag.): territorium
 separatum a reliqua Prov., 352.
- Bales Christophorus (B.)*, 270.
- Ballerini Antonius (P.)*, 462.
- Balmes Iacobus*, Scriptor, 47, 804.
- Bandel*, paroecia in Indiis, 533.
- Barbarigo Marcus Antonius*, Card.,
 485.
- Barbier Leo (P.)*, 133.
- Barcino* seu *Barcelona*, urbs Hispaniae,
 469, 834, 835, 836.
- Barium*, urbs Italiae, 26.
- Barlow Eduardus Ambrosius (B.)*, 274.
- Barkworth Marcus (B.)*, 272.
- Baron Henricus (P.)*, 130.
- Barrachina Iosephus (P.)*, Assistens
 Hispaniae: eius mors, laudes, suffra-
 gia, 333-335; - eius successor, 338.
- Barrella Ioannes M. (P.)*: S. P. ei
 gratias agit, 508.
- Bartolini Dominicus*, Card., 208.
- Basilius Magnus (S.)*, 193, 770.
- Bataviae Missio* (Prov. Neerl.), 347,
 353, 566.
- Bataviensis Resid.* (Prov. Neerl.), 347.
- Baturitense Semin. Minus* (Miss. Brasil.
 Sept., Prov. Lusit.), 780.
- Baudouy Iulianus*, 303.
- Bea Augustinus (P.)*, Praes. Pont. Inst.
 Bibl.: gratias ei agit S. P. ob quae-
 dam volumina, 793-794.
- Beatificationis Causae*: in his introdu-
 cendis normae et cura, 143-144.
- Beauchesne G.*, editor, 791.
- Beccari Camillus (P.)*, olim Postul. gen.
 caus. NN. VV. et BB., 509.
- Becdelièvre (de) Alanus (P.)*, 127, 129.
- Beckx Petrus (R. P.)*, Praep. Gen., 383.
- Beda Venerabilis (S.)*, 750, 788.
- Bedingfield Thomas (Ven.)*, S. I., 244.
- Bednarski Stanislaus (P.)*, 851.
- Belgica Prov.*: eius administratio divi-
 ditur, 387-389; - quidam favores
 liturgici ei conceduntur, 59, 547; -
 alias commemoratur, 11, 113, 114,
 300, 308, 313, 348, 354, 492, 534,
 541, 543, 544, 557, 565, 597, 607,
 709, 710, 777, 793, 917, 938, 943.
- Belgium*, natio: eius Episcopi petunt
 restitutionem festi B. Iulianae Cor-
 nelion., 73-74; - alias commemo-
 rat, 602, 793.
- Belize (de) Missio*: Prov. Missouriianae
 adscribitur, 624.
- Bell Arthurus (Ven.)*, 240, 241.
- Bell Iacobus (B.)*, 268.
- Bellarmino Robertus (S.)*, S. I.: v. *Ro-
 bertus Bellarmino (S.)*.
- Bellarmino Vincentius*, Pater S. Roberti,
 519.
- Benalúa*, paroecia in Hispania, 830.
- Benedictini Patres*, 862.
- Benedictus (S.)*, 197, 258, 272, 273, 274,
 787, 788.
- Benedictus XIII*, Papa, 331, 463.
- Benedictus XIV*, Papa, 92, 204, 521,
 523, 600, 769.
- Benedictus XV*, Papa, 29-30, 38, 42,
 53, 57, 91, 176, 177, 265, 471, 462,
 509, 523, 600, 769.
- Bengalensis Missio*: pertinet ad totam
 Prov. Belg., 388; - v. *Calcuttensis-
 Ranchensis Missio*.
- Benz Albinus*, sanatus a B. Roberto
 Bellarmino, 469, 470, 525, 526, 527.
- Benz Otho*, pater praecedentis, 525.
- Berchmans Ioannes (S.)*, S. I.: privile-
 gium liturgicum pro eius altari in
 Urbe, 44; - Indulgentiae quaedam
 in eius honorem, 703, 780; - alias
 commemoratur, 462, 928.
- Beretta Carolus (P.)*: ei S. P. gratias
 agit ob donum, 370.
- Bernardus (S.)*, 201, 782.
- Berolinense Collegium* (Prov. Germ.
 Orient.), 812.
- Berolinensis Dioec.*, 813.
- Berolinensis Resid.* (Prov. Germ. O-
 rient.), 812.
- Bertini Hugo*, Subsecr. Pont. Oper.
 Propat. Fidei, 306.
- Bertrand Iosephus (P.)*, 132.

- Berutti Thomas*, S. I., Ep. et Vicar. A-post. de Pengpu, 544.
- Berythensis Universitas* (Miss. Syr., Prov. Lugdun.), 28, 903, 945.
- Bessarion*, Card., 26.
- Besson Iulius* (P.): ei S. P. gratulatur ob quoddam opusculum, 310.
- Betsileo Missio* (Prov. Camp.): v. *Fianarantsoa*.
- Beyrouth*, urbs Syriae, 29, 803, 945.
- Biacchi Aloisius* (P.), 386.
- Biblicum Institutum Pontif. in Urbe*: cum Univers. Gregoriana consociatur, 36-42, 88, 603; — de gradibus in eo conferendis quaedam declarantur, 304-305.
- Biennistae*: plures Romam mittendi, 839.
- Bikfaia*, Sanctuarium B. M. V. in Syria, 946.
- Bilbaensis Universitas* (Prov. Castell.), 834.
- Bilbaum*, urbs Hispaniae, 830, 834.
- Bird Iacobus* (B.), 270.
- Bisleti Caietanus*, Card.: designatur pro nova Univers. Greg. inauguranda, 459; — eius oratio, 460-463; — alias commemoratur, 305, 469, 484, 517, 526, 530, 758, 759, 766, 774.
- Bismark Otto*, princeps, 731, 732.
- Blak Rivière*, flumen in Congo, 730.
- Blandelora*, pagus Angliae, 268.
- Blosius Ludovicus* (Ven.), O. S. B., 197.
- Bobadilla Nicolaus* (P.), 833.
- Bobola Andreas* (B.), S. I.: Patronus novae Assistentiae Slavicae eligitur, 659; — alias commemoratur, 627, 811, 896.
- Bodenbachensis Domus Exercit.* (Prov. Cechosl.), 98.
- Bodey Ioannes* (B.), 268.
- Boetto Petrus* (P.): Proc. Gen., 15, 78, 552; — Praep. Prov. Rom., 78, 590; — Assistens Italiae, 590, 596.
- Boggiani Thomas Pius*, Card., 517, 530.
- Bogotá*, urbs princeps Columbiae, 15.
- Boitakana*, paroecia in Indiis, 583.
- Boloniense Collegium* (Prov. Camp.): ei P. N. gratulatur ob quinquages. an., 947.
- Bombayensis Archidioec.*: ei tribuitur magna pars suppressae dioecesis Damanensis, 19.
- Bombayensis Missio* (Prov. Arag.): ab ea seiungitur Missio Poonensis, 340-342, 390-392; — eius fines reguntur, 539; — alias commemoratur, 19, 353, 378, 381.
- Bonaerense Instit. Culturae*, 299.
- Bonaerense Semin. Pontif.* (Prov. Argent.-Chil.), 347.
- Bonaventura* (S.), 26.
- Bonduelle Aloisius* (P.), 596.
- Bonifacius VIII*, Papa, 21.
- Bonifatius* (S.), 771.
- Bonnensis Resid.* (Prov. Germ. Inf.), 346.
- Bononiensia studia*, 28.
- Bonzano Ioannes*, Card., 242.
- Borgia* (de) *Franciscus* (S.): v. *Franciscus Borgia* (S.)
- Borromaeus*: v. *Carolus* (S.).
- Borussia*, regio, 813.
- Boschanum*, oppidum Angliae, 273.
- Bosco Ioannes* (B.), 200.
- Bosgrave Thomas* (B.), 271.
- Boste Ioannes* (B.), 271.
- Bostoniensis Resid. S. Mariae* (Prov. Nov. Angliae), 348.
- Boubée Iosephus* (P.): cessat ab officio Dir. gen. deleg. Apost. Orat., 81.
- Bouillierie* (de la) *Alfonsus* (P.): ei S. P. gratulatur ob Opus Missionum Ruralium, 560.
- Bourne Franciscus*, Card. Archiep. Westmonasterien.: eius oratio ad S. P. de Martyribus Angliae, 256-258; — eorundem Martyrum festum petit, 789.
- Bourque Henricus* (P.), 596.
- Boutan*, territorium in Indiis, 300.
- « *Boy Scouts* » *Scotiae*: eis S. P. gratias agit, 549.
- Boynes* (de) *Norbertus* (P.), Assistens Galliae, 596, 941.
- Brabantia*, prov. civ. Belg., 388.
- Brasilia*: ibi erigitur nova Praelatura Societati commissa, 419-422; — fe-

- stum S. Franc. de Hieronymo ad diem 14 maii transfertur, 785-786.
- Brasiliae Centralis Viceprov.*, 352, 419, 420, 608, 908.
- Brasiliae Meridionalis Prov.*, 346, 570, 596, 605, 903.
- Brasiliae Septentrionalis Missio* (Prov. Lusit.): eius Seminario Minori conceduntur Indulgentiae, 779-780; - alias commemoratur, 353, 397.
- Bratislaviensis Resid.* (Prov. Cechosl.), 809.
- Brébeuf (de) Ioannes* (S.): 43, 465, 466, 476-482, 490-495, 497, 499-501, 503, 518, 528, 548, 575, 593, 594, 600, 618, 706, 707, 741, 747, 870, 823, 875, 927. - Cfr. etiam *Canado-Americani Martyres*.
- Brière (de la) Yvo* (P.): ei S. P. gratias agit, 303, 553.
- Britto (de) Ioannes* (B.), S. I.: eius festum pro Lusitana Prov. ad altiore ritum elevatur, 541; - alias commemoratur, 96, 97, 132.
- Brixienae Collegium* (Prov. Venet.): festi B. Cl. de la Colombière translatio, 785.
- Brokenhillensis Missio* (Prov. Pol. Min.), 355.
- Brotaré*, paroecia in Columbia, 14, 161.
- Brou Alexander* (P.), 851.
- Browne Gulielmus* (B.), 271.
- Bruges*, urbs Belgii, 793.
- Bruna*, urbs Moraviae, 718.
- Brust Carolus* (P.), 907.
- Bruxellense Collegium S. Michaelis* (Prov. Belg.), 388.
- Bruxellensis Resid.* (Prov. Belg.), 348.
- Bucceroni Ianuarius* (P.), 462.
- Bucys Petrus*, Antistes ritus orient., 897.
- Budapestinensis Resid.* (Prov. Hung.), 346.
- Bufalo (del) Gaspar* (B.), 462.
- Bülów Aemilius* (P.), 384.
- Burdigalensis Resid.* (Prov. Tolos.), 347.
- Burnatz Matthias* (P.), 139.
- Buxton Christophorus* (B.), 269.
- Byrne Cornelius* (P.), 444.
- Caelestinus V* (S.), Papa, 27.
- Caësaraugusta*, urbs Hispaniae, 830.
- Cafasso Iosephus* (B.), 200.
- Caietanus*, Card., 520.
- Cairense Collegium* (Prov. Lugdun.): eius Rectorius habet ad Congr. Prov., 354.
- Cairo*, urbs in Amer., 75.
- Calcagno Franciscus Xaverius* (P.): ei S. P. gratias agit, 805.
- Calcuttensis Archidioec.*: quaedam mutationes eius finium, 300-301, 533, 777-778.
- Calcuttensis-Ranchensis Missio* (Prov. Belg.): ab ea seiungitur Semin. Pontif. Kandyense, 113-114; - eius fines tantisper mutantur, 300-301, 533, 777-778; - alias de ea mentio fit, 348, 354, 388, 492, 541-243, 544, 567.
- Calicutensis Missio* (Prov. Venet.): P. N. eius quinquages. an. gratulatur, 134-137; - alias de ea mentio fit, 311, 346, 353, 395, 492, 551, 634.
- Californiae Prov.*: eius divisio administrativa, 677-679; - eius divisio definitiva in duas Provincias, 869-871, 926-928; - alias commemoratur, 352, 354, 355, 444, 558, 569, 597, 607, 608, 932.
- Calumniae contra Societ.*: ab ipso S. P. denuntiantur, 473, 601, 862; - a Nostris investigandae et nuntiandae ac refellendae ubique, 65-66, 602, 362-867; - peculiari ratione in America Latina, 900-901.
- Calvinus*, haeresiarcha, 284, 285.
- Camillus de' Lellis* (S.), 462.
- « *Campagnes* (Oeuvre des) », 560.
- Campaniae Prov.*: 58, 128, 173, 174, 312, 327, 347, 351, 353, 354, 444, 596, 792, 797, 929, 941, 947.
- Campanum Semin. Pontif.* (Prov. Neap.), 346, 368.
- Campion Edmundus* (B.), S. I., 140, 744, 797.
- Campion Eduardus* (B.), 269.
- Campomar Ioannes*, Praeses Inst. Culturae Bonaerensis: ei gratias agit S. P., 299.

- Camporubeo (a) Franciscus (B.)*, 226-231.
- Canadae Inferioris Prov.*: Missio de Sūchow ei committitur, 715, 867-868, 924-925; - de festo SS. Martyrum altiori ritu ibi recolendo, 548, 741; - alias commemoratur, 60, 348, 354, 596, 608, 797.
- Canadae Superioris Viceprov.*: favores liturgici pro Sanctuario SS. Martyrum prope Midland, 545-546; - de eorumdem SS. Martyrum festo in tota Viceprov. altiori ritu recolendo, 548-741; - alias de ea mentio fit, 352 606.
- Canadenses Martyres (BB.)*: eorum festum ad omnes Americae Borealis dioeceses extenditur, 43; - relatio de eorum miraculis, 79; - eorum canonizationis causa commendatur, 575, 581; - peregrinationes parandae, 452. - De eorum canonizatione etc., v. sub titulo *Canado-Americani Martyres (SS.)*.
- Canado-Americani Martyres (SS.)*: eorum canonizationis acta, 465-466, 476-484, 485-502; - Litterae Decretales, 503-518; - festivitates tri-duanae aliique honores eis tribuendi, 456, 593-594, 599-600, 712; - Indulgentiae pro eorum festo, 706, 707, 815; - et pro eorum Sanctuariis, 545, 778; - de annuo eorum festo deque Missa, Officio et Elogio, 548, 549, 741-747, 853, 873-875; - quomodo invocandi in Litanii Sanctorum, 594; - Assistentiae Americae Patroni renuntiantur, 922-924; - alias commemorantur, 528, 600, 761, 927, 935. - Videantur etiam singula horum Sanctorum nomina suis locis.
- Canarensis Ora*, 135.
- Canariae Ins. (Castell.)*: territorium separatum a reliqua Provincia, 352.
- Candidati*: de eorum litteris testimonialibus, 462, 682-683.
- Canisius Petrus (S.)*, S. I.: v. *Petrus Canisius (S.)*.
- Canoz Alexius*, S. I., Ep. Trichinopol., 133.
- Cansfield Brianus (Ven.)*, S. I., 244.
- Cantabriga*, urbs Angliae, 268.
- Cantabrigensis Universitas*, 274.
- Canteburgum*, urbs Angliae, 269.
- Caño Negro*, flumen Columbiae, 14, 160.
- Capilli*: de eorum cultu, 684.
- Capua*, urbs Italiae, 769.
- Capotosti Aloisius*, Card., 531.
- Capuccinae Montiales*, 831.
- Capuccini Fratres Minores*, 495, 862.
- Caracense Semin. (Prov. Castell.)*, 347.
- Caralps*, oppidum Hispaniae, 525.
- Carare (Puerto)*, in Columbia, 15, 160.
- Cardiffa*, urbs Cambriae, 276.
- Carinci Alfonsus*, S. R. Congr. Secret., 452, 478, 482, 714, 734, 747, 754, 774, 777, 779, 780, 781, 782, 786, 790.
- Caritas*: erga pauperes, 857.
- Carmelitarum Ordo*, 215-223, 495.
- Carmelus Florentinus*, 215-223.
- Carmen*, paroecia in Columbia, 14, 161.
- Carolinensis-Mariana Missio (Prov. Baet.)*, 355.
- Carolus II*, Rex Angliae, 265, 275, 749.
- Carolus Borromaeus (S.)*, 198, 204, 470, 485, 519, 768.
- Carolus Garnier (S.)*, S. I.: v. *Garnier*.
- Carrión*, urbs Hispaniae, 834.
- Carvajal Henricus (P.)*, Praep. Prov. Legion.: ei conceduntur facultates pro Hispania, 915-917; - olim eiusdem Prov. Procurator, 596.
- Casanovas Ignatius (P.)*: ei S. P. gratulatur et gratias agit ob varia volumina, 804.
- Castellani Iosephus (P.)*, 851.
- Cassovia*, urbs olim Hungariae nunc Slovakiae, 525, 878.
- Cassavienses Martyre (BB.)*, S. I., 879.
- Cassulo Andreas*, Archiep. Deleg. Apost. in Canada, 798.
- Castellana Prov.*: 163, 164, 347, 351, 352, 354, 544, 559, 597, 601, 658, 829, 833, 834, 847.

- Castelli Hector*, Protonot. Apost., 518.
Cataldo Iosephus (P.), 927.
Catacense Semin. Pontif. (Prov. Neap.), 346.
Catalogi; quinam et quomodo confi-
 ciendi occasione Congr. Procura-
 torum, 363-366.
Catharina Senensis (S.), 486.
Catharina Thomas seu *Thomasia (S.)*,
 491, 493, 494.
Catherick Edmundus (B.), 274.
Caughnawagensis Missio (Prov. Ca-
 nadae Inf.), 354.
Cavadini Abundius, S. I., Episc. Man-
 galoren., 136.
Cearà, Status Brasiliae, 780.
Cechoslovaca Viceprov.: in Provinciam
 erigitur Cechoslovakiae nuncupan-
 dam, 98-99, 138-140, 329.
Cechoslovakia, Respublica, 99, 809, 813.
Cechoslovakiae Prov.: erigitur, 98-99,
 138-140, 329; - Assistantiae Sla-
 vicae assignatur, 330; - eius pars
 in Viceprov. dependentem, Slo-
 vakiae vocandam, erigitur, 809-811,
 877; - alias commemoratur, 45,
 349, 597, 605.
Celantia, matrona, 196.
Censores: eorum sententiae Romam mit-
 tendae, si agatur de vita S. P. Ignatii
 vel historia libri Exercitiorum, 630.
Cerretti Bonaventura, Card., 57, 531, 904.
Cervini Cynthia, mater S. Rob. Bel-
 larmino, 519, 768.
Cesar, flumen Columbiae, 14, 160.
Cestia, oppidum Angliae, 269.
Cestria, regio Angliae, 269, 275.
Ceylon, insula, 114.
Chabanel Natalis (S.), S. I.: 465, 476,
 481, 482, 493, 501, 503, 506-507,
 513, 515, 528, 548, 742, 743, 745,
 874. - Cfr. etiam *Canado-Ame-
 ricani Martyres (SS.)*.
Chanteur Claudius (P.), Sup. reg. Miss.
 Syriae, 803, 944.
Chatelain, Scriptor, 27.
Chauvin Aloisius (P.), 596.
Chengan, Subpraef. civ. Sin., 174.
Cheriense Coll. Max. (Prov. Taur.), 805.
Chiavassa Antonius (P.), 927.
Chicagiensis Prov.: erigitur, 74-76,
 125-26; - Missio Patnensis ei
 assignatur, 624-625, 675-676; -
 alias de ea mentio fit, 348, 351, 596,
 605, 777.
Chilensis Regio (Prov. Argent.-Chil.):
 proprio Viceprovinciali proxime re-
 genda committitur, 607, 663-665.
Chilo-Argentinensis Missio (olim Prov.
 Arag.), 334.
Chino Eusebius (P.), 927.
Chrośé, pagus Poloniae, 626.
Chuantsiao, Subpraef. civ. Sin., 165.
Chuchow, Subpraef. civ. Sin., 165.
Chuyi, Supraef. civ. Sin., 165.
Cicognani Hamletus Ioannes, Adressor
 S. C. pro Eccl. Orient., 728, 729,
 739, 740.
Cicestria, urbs Angliae, 269.
Cinsurak, paroecia in Indiis, 533.
Ciriaci Augustus, Praeses gen. Act.
 Cath. in Italia, 439.
Cistercienses Monachi, 18, 495.
 « *Civiltà Cattolica* », periodicum ro-
 manum, 71, 349.
Clapperton Gulielmus, Rector Collegii
 Scotorum in urbe et Postul. causae
 beatif. Ven. Ogilvie, 279, 282, 716.
Claudius de la Colombière, (B.), S. I.:
 v. *Colombière*.
Claver Petrus (S.), S. I.: eius festum
 extenditur ad omnes Status Foeder.
 Amer. 775-796; - alias commemo-
 ratur, 15, 780.
Claxton Iacobus (B.), 269.
Clemens IV, Papa, 27.
Clemens I, Papa, 27.
Clemens VIII, Papa, 266, 520, 521, 754,
 762, 764, 765, 768.
Clemens IX, Papa, 462.
Clemens X, Papa, 462.
Clemens XI, Papa, 462.
Clemens XII, Papa, 462, 685.
Clerkenwell, oppidum Angliae, 269.
Clevelandensis Domus tert. Prob.
 (Prov. Chicag.), 351.

- Clitherow Margarita (B.)*, 268.
- Coadiutores Temporales*: num eis Novitiis concedi possint vota devotio-
nis, 142; — et quaedam quasi tertia
probatio ante ultima vota, 686.
- Cocurnim*, paroecia in Indiis, 533.
- Codina Arthurus (P.)*: Secretarius Com-
missionis Romanae ad editionem
nostrorum Scriptorum praeparan-
dam, 67, 111-112; — Scriptor, 89,
851.
- Coemans Augustus (P.)*, 851.
- Coleman Eduardus (B.)*, 275.
- Collegia*: de ministerio istituendae iu-
ventutis in Hispania, 105-109; —
id. in Italia, 114-116; — certa-
mina ludorum inter Collegia, 145;
— de institutione religiosa in Col-
legiis externorum, 145; — eorum
obolus S. P. pro Clero indigena,
188-189; — Collegia nostra magni
fiunt, 605.
- Colicense Collegium* (Prov. Hung.),
525, 526.
- Colocia*, urbs Hungariae, 469, 525.
- Colombière (de la) Claudius (B.)*, S. I.:
eius beatificationis causa commen-
datur, 73, 97-98, 326; — peregrina-
tiones parandae, 321-324; — acta
beatificationis, 207-239; — triduanae
festivitates, 336, 451-452; — de eius
festo, Missa, Officio etc., 336, 423-
430; — eius reliquiae mittuntur,
338; — alias de eo mentio fit, 176,
335, 582, 600, 622, 627, 685, 781.
- Colonia*, urbs Germaniae: de "Expo-
sitione internationali preli et cultu-
rae" ibi habenda, 63-64.
- Coloniensis Resid.* (Prov. Germ. Inf.), 346.
- Columbia*, Respublica, 12, 13, 14, 159,
160, 161.
- Columbiana Prov.*: nova Praef. Apost.
Fluminis Magdalenae ei committi-
tur, 12-15, 159-162, 608; — alias
commemoratur, 348, 354, 597.
- Condaeum*, oppidum Galliae, 503, 742.
- Confessiones Nostrorum*: quid a Supe-
rioribus praestandum, 953.
- Confessiones peregrinorum*: peculiares
facultates conceduntur pro Romanis
peregrinationibus, 168-169, 435-436,
707-708.
- Congo*, flumen Africae, 710.
- Congo Belgicum*, regio: Missio Kwan-
gensis in Vicariatum Apost. erigitur,
11-12; — ac dein in duos Vica-
riatus dividitur, 709-710.
- Congregatio Generalis II*: Procurato-
rum Congregationes instituit, 598.
- Congregatio Generalis XXVII*: 329,
330, 334, 590, 602, 603, 606, 611,
627, 825.
- Congregatio Polocensis II*, 320.
- Congregatio Procuratorum LX* (anno
1930): indicitur, 343-344; — eius
occasione novus Elenchus Domo-
rum maiorum etc. conficitur, 345-
355; — Notanda quaedam, Instru-
ctiones etc., 355-360, 361-367; —
Elenchus PP. Congregatorum, 596-
597; — adhortationes P. N. etc.,
597-623.
- Congregatio Provincialis*: de iure eam
adeundi quaedam determinantur,
350-355, 400-401; — de eius voto
de cogenda aut non cogenda Congr.
Gen., 356; — eius documenta Ro-
mam mittenda, 356.
- Congregationes Marianae*: in exposi-
tione Coloniae digne repraesentan-
dae, 63-64 — de earum Secretario
in singulis Provinciis, 72; — novus
Praeses Secretariatus centralis re-
nuntiatur, 327; — normae quaedam
de eis regendis in Hispania, 110-
111; — de momento et genuino
spiritu earum, 126-127; — conven-
tus Directorum Rhedonibus habi-
tus, 129-130; — S. P. Congreg.
Mar. Bonaerensi gratulatur de Insti-
tuto culturae pro laicis ipsi adnexo,
299; — S. P. laudat Congg. Mar.
Germaniae quod Actioni Catholi-
cae valido sint auxilio, 53-54; —
earum relationes cum Act. Cath. in
Italia, 436-450, 666-675; — P. N.

- gratias agit Congg. Mar. Hispaniae ob peregrinationem romanam 392-393, 605; — de iis iuvandis in Gallia, 636.
- Consistorialis S. Congr.*, 12-13, 159, 161, 162.
- Conventuales Fratres Minores*, 862.
- Cor Iesu SS.*: Eius nova Missa, Officium, oratio in Litaniis, 319-320; — prorogatur facultas litandi Eius Missam prima feria VI cuiusque mensis, 166, 325; — dedicatio Eius monumenti in Curia Societatis, 600, 621-622; — Eius cultum propagandi munus Soc. commissum quottannis commemoretur, 600, 685; — de consecratione Societatis ipso SS. Cordis die festo etiam in posterum renovanda, 141.
- Corby Radulphus (B.)*, S. I., 274.
- Corcoran Timotheus (P.)*, 851.
- Cordubensis Resid.* (Prov. Argent.-Chil.), 347.
- Cordubensis Resid.* (Prov. Baet.), 829, 833.
- Cornelionensis Iuliana (B.)*: v. *Iuliana*.
- Cornelius Ioannes (B.)*, S. I., 271.
- Cornely Rudolphus (P.)*, 56.
- Cornoldi Ioannes (P.)*, 462.
- Cornubia*, regio Angliae, 269, 271.
- Corti Faustinus (P.)*, 136.
- Corunia Resid.* (Prov. Legion.), 830, 833.
- Cosmas et Damianus (SS.)*, 714.
- Costantini Celsus*, Archiep. et Deleg. Apost. in Sinis, 715.
- Costanzo Camillus (B.)*, S. I., 741.
- Cracoviense Collegium Max.* (Prov. Pol. Min.), 351, 400-401.
- Cracoviense Opus Scriptorum*, 350.
- Cracoviensis ad S. Barbarae Resid.* (Prov. Pol. Min.), 349.
- Cranganorensis Archiep. titulus*, 20.
- Creeden Ioannes Bapt. (P.)*, 596.
- Creixell Ioannes Bapt. (P.)*: ei S. P. gratias agit ob donum opificum, 563-564.
- Cremonesi Carolus*, Archiep. tit. Nico-medien., Eleemosynar. Secr. S.S. eius oratio post decret. pro Mart. Canad., 478-479.
- Criminale Antonius (P.)*, Protomartyr S. I., 132.
- Crisinus Marcus Stephanus (B.)*, 462.
- Crivelli Camillus (P.)*, 684.
- Crockett Radulphus (B.)*, 269.
- Cruce (a) Ioannes (S.)*, 830.
- Csáki Helena*, 525.
- Cubana Viceprov.* (Prov. Legion.), 348, 353.
- Cuiabá*, flumen Brasiliae, 420.
- Cuiabensis Archidioec.*, 49, 420, 422.
- Cularitanum Semin. Pontif.* (Prov. Taur.), 346.
- Cupertino (a) Iosephus (S.)*, 618-619.
- Curte (a) Teophilus (S.)*: v. *Theophilus*.
- Cutibatá (Quebrada)*, flumen Columbiae, 15, 160.
- Cyprianus (S.)*, 770, 771.
- Cyprianus et Iustina (SS.)*, 741, 733, 745.
- Cyrrillus Alexandrinus (S.)*, 770.
- Cyrrillus et Methodius (SS.)*, 25, 45, 46, 139.
- Czarneckyj Nicolaus*, Antistes ritus orient., 897.
- Dahlmann Iosephus (P.)*: accipit gratulationes a S. P. ob librum: « Indische Fahrten », 46-47.
- Dakotae Meridionalis Missio* (Prov. Missouri.), 354, 624.
- Dalby Robertus (B.)*, 270.
- D'Alès Adhemarus (P.)*: ei gratulatur S. P. ob "Dictionnaire Apologétique de la Foi Catholique", 791-792.
- Damanensis Dioec.*: eius magna pars tribuitur Archidioec. Bombayensi, 19-21.
- Damasus (S.)*, Papa, 287.
- Damianus (S.)*, 714.
- Danesi Remus*, 50.
- Danica Missio* (Prov. Germ. Inf.), 354.
- Daniel Antonius (S.)*, S. I.: 465, 477, 481, 482, 493, 500, 503, 505, 513, 515, 528, 548, 742, 745, 874. — Cfr.

- etiam *Canado-Americani Martyres* (SS.).
- Dante Henricus*, Substit. S. R. C., 786.
- Darlington*, urbs Angliae, 271.
- Dean Gulielmus* (B.), 268.
- De Angelis Seraphinus*, Substit. S. Poenit. Ap., 735, 780.
- Decatur*, urbs Americae, 75.
- Decorme Gerardus* (P.), 851.
- Defuncti Societatis*: de suffragiis pro Provincialibus, 399; — de commemoratione omnium Defunct. Societ., 400; — singulorum mors Secretario nuntianda, 630; — quanam eorum scripta Romam mittenda, 630.
- De Hieronymo Franciscus* (S.): v. *Franciscus de Hieronymo* (S.).
- De la Colombière Claudius* (B.): v. *Colombière*.
- De la Motte Georgius* (P), 927.
- Delanoue Ioanna* (Ven.), 226, 227, 228, 229, 232.
- De Lazzaris Ignatius*, sanatus a Ven. Rob. Bellarmino, 523.
- De' Lellis Camillus* (S.), 462.
- De' Liguori Alfonsus M.* (S.): v. *Alfonsus M.*
- Dellepiane Ioannes*, Archiep. et Deleg. Apost. in Congo Belgico, 709.
- Delpech Victor* (P.), 133.
- De Lugo Ioannes*, Card., S. I., 462, 818.
- Del Valle Henricus* (P.), 597.
- Demaux-Lagrange Iosephus* (P.): Secretarius Societatis, 72, 76, 77, 79, 80, 81, 88, 89, 91, 95, 97, 99, 112, 168, 172, 327, 328, 336, 337, 338, 342, 361, 370, 431, 451, 577, 589, 594, 595, 625, 632, 712, 713, 733, 734, 811, 814, 815, 817, 825, 847, 852, 853, 871, 873.
- Denifle*, Scriptor, 27.
- De' Nobili Robertus* (P.), 132.
- Deoghaz*, territorium in Indiis, 777.
- De Rossi Ioannes Bapt.* (S.), 462.
- Dertusa*, urbs Hispaniae, 829, 833.
- Desbuquois Gustavius* (P.), 128.
- De Smet Petrus* (P.), 927.
- "Deus scientiarum Dominus"*, Constitutio Apostolica de Studiis ecclesiasticis: litterae officiosae P. N. eius occasione ad S. P. datae huiusque responsio, 723-727; — item litterae Pontif. Universitatis Gregoriana, 799-800; — petuntur schemata a Collegiis NN. ad paranda Statuta et Rationem studiorum, 845-846.
- Devillers Romualdus* (P.), 596.
- Diamantino*, urbs Brasiliae, 419, 422.
- Dickenson Franciscus* (B.), 270.
- Dickenson Rogerius* (B.), 270.
- Dieckmann Hermannus* (P.): eius liber "De revelatione christiana", a S. P. laudatur, 555.
- "Die Katholischen Missionen"*: periodicum commune omnibus Provinciis Germaniae, 349, 813-814.
- Di Fava Philippus*, Substitutus S. Rit. Congr., 256, 430, 431, 540.
- Diffamationes contra Societatem*: nuntientur Romam, 633; — in singulis Provinciis designetur Pater qui hoc curet, 634.
- Dillon Franciscus C.* (P.), 597.
- Dimissio*: quid de usu facultatis dimittendi si agitur de invito, 404; — nuntianda executio dimissionis, 630.
- Di Napoli Angelus M.* (P.), 944.
- Dindigul*, paroecia in Indiis, 533.
- Dindigulensis Schola* (Viceprov. Madur., Prov. Tolos.), 96.
- Diu*, insula in Indiis, 19.
- Djébel Druze*, regio Syriae, 945.
- Doctrina Christiana* (a) *Fratres*, 830.
- Doering Henricus*, S. I., Archiep.—E pisc. Poonen., 341, 539.
- Dominicani Patres*, 830.
- Dominicus* (S.), 26.
- Domus Maiores*: quanam, 345-349.
- Dorcestria*, urbs Angliae, 271, 749.
- Dorothea* (S.), 470, 471.
- Downside*, Collegium anglicum, 258.
- Dragon Antonius* (P.): S. P. eius librum de vita Patris Pro laudat et commendat, 60.
- Drum*, oppidum Scotiae, 295, 718.
- Duacense Collegium*, 258, 271-275.

- Duane Gulielmus (P.)*, 596.
Dublinensis Resid. S. Francisci Xav.
 (Prov. Hibern.), 348.
Dubois Ernestus, Card. Archiep. Parisien.: ei S. P. litteras mittit pro Hebdomada Exercitiorum, 170-171, 204.
Duckett Iacobus (B.), 272.
Duckett Ioannes (B.), 274.
Durão Paulus (P.), 597.
- Eboracensis Ducissa*, 235, 424.
Eboracensis provincia civilis, in Anglia, 272, 274.
Eboracum, urbs Angliae, 272, 274.
Educatio sexualis: quid tenendum de ea, 818-823.
Ehrle Franciscus, Card., S. I., 279, 281, 282, 517, 531, 716, 758, 759, 766.
El Banco, urbs Columbiae, 14, 160.
Elenchus Facultatum: promulgatur, 594-595, 611.
Elias, Propheta, 946.
Elisabetha, Regina Angliae, 265, 749.
Enghien: v. *Angiense Colleg. NN.*
Ephraem Syrus (S.), 803.
Epitome Instituti S. I.: nova editio annuntiatur, 824; — supplementum ad 1.^{am} edit., 825-826.
Essen, urbs Germaniae, 53.
Essexia, regio Angliae, 273.
Estonia, Respublica, 588.
Ethelwaldus (S.), 243.
" Etudes ": periodicum commune omnibus Provinciis Galliae, 349.
Eucherius (S.), Episc. Lugdunensis, 193.
Eugenius III (B.), Papa, 201.
Evans Philippus (B.), S. I., 275.
Exercitia Spiritualia: nova editio libri S. P. Ignatii, 89; — " Hebdomada Exercitiorum ", Versaliis habenda, 170-172; — Litt. Encyclicae " Mens Nostra ", 190-206; — Domus Exercit. fovendae, 371-375; — libri de eorum historia Romam mittendi ad censuram, 630-631; — quomodo a PP. gradum habentibus peragi possint, 687; — num latino sermone tradi debeant Clero, 687; — quanti faciendum sit hoc ministerium, 687; — indulgentiae pro Foedere perseverantiae, 713.
- Faber Petrus (B.)*, S. I.: v. *Petrus Faber (B.)*.
Facultates: novus eorum elenchus promulgatur, 594-595, 611; — quaedam peculiares facultates prorogantur, 166, 169, 172.
Fajella Aurelianus (P.), Postul. gen. caus. NN. VV. et BB., 80, 212, 465, 467, 510, 525.
Faustinus et Iovita (SS.), 423, 426, 427, 428, 429.
Feisiang, Subpraef. civ. Sin., 174.
Feldkirchense Collegium " Stella Matutina " (Prov. Germ. Sup.): P. N. ei gratulatur ob 75 ann., 937.
Felton Ioannes (B.), 269.
Felton Thomas (B.), 269.
Fengshien, Subpraef. civ. Sin., 715.
Fengyang, Subpraef. civ. Sin., 165.
Fenn Iacobus (B.), 268.
Fenng hai, Subpraef. civ. Sin., 165.
Fenwick Ioannes (B.), S. I., 275.
Fernández Dionisius (P.), 339, 851.
Ferrariense Concilium, 26.
Ferrata Dominicus, Card., 212.
Ferrata Ioannes Bapt., Adv., 758.
Ferrerius Vincentius (S.), 16.
Fianarantsoa Missio (Prov. Camp.): ei P. N. gratulatur XXV ann., 929-931; — alias de ea mentio fit, 347, 353.
Filcock Rogerius (Ven.), S. I., 244.
Filippi Albertus (P.), 597.
Filippini Lucia (S.): v. *Lucia Filippini (S.)*.
Finch Ioannes (B.), 268.
Fisher Ioannes (B.), Card., Ep. Roffens., Martyr, 255, 265, 787, 788.
Fitzgerald Gualterus (P.), 677.
Flandria, 718.
Florentia, urbs Italiae, 519, 768.
Florentina Domus tert. Prob. (Prov. Rom.), 350.

- Florentinum Concilium*, 26.
Florentinus Carmelus, 215-223.
Flower Gulielmus (B.), 269.
Fluminis Magdalenae, Praef. Apost.:
v. *Magdalenae Fluminis*.
"Fomento Social": est opus commune
omnibus Provinciis Ass. Hispaniae,
349.
Forbes Gulielmus, Archiep. Ottavien-
sis, 798.
Forest Ioannes (B.), 787.
Fortis Aloisius (R. P.), Praep. Gen., 642.
"Foyer international des Etudiants":
eius telegramma ad S. P. post
Pactiones Lateranenses, 303.
Fossa, oppidum in Belgio, 18.
Frachetti Aegidius (P.), 36.
Franciae Provincia: 124, 126, 129, 303,
307, 347, 350, 553, 560, 596, 715,
791, 867, 868, 925, 941.
Francisca Romana (S.), 717.
Franciscani Patres, 830.
Franciscus Assisiensis (S.), 26, 258, 495,
502, 522, 769.
Franciscus Borgia (S.), Praep. Gen.
S. I.: 342, 343, 461, 540, 598, 659,
786, 827-828, 833.
Franciscus de Hieronymo (S.), S. I.: eius
Missa votiva Neapoli, 780; — mu-
tatio eius diei festi in Brasilia, 782;
— alias commemoratur, 618.
Franciscus de Paula (S.), 258, 495.
Franciscus Maria a Camporubeo (B.),
226, 227, 229, 231.
Franciscus Salesius (S.), 177, 196, 521,
766.
Franciscus Xaverius (S.), S. I.: Patronus
omnium Missionum apertius con-
firmatur, 166-168, 463-464; — eius
festum in Cathedrali Tuticorin., 546-
547; — eius oboedientia commen-
datur, 617-618; — indulgentiae pro
novendialibus a gratia, 702-703; —
alias commemoratur, 82, 85, 97, 132,
133, 137, 181, 217, 320, 342, 704,
705, 780, 885, 924, 925.
Franzelin Ioannes Bapt., Card., S. I.,
384, 462.
Frassinetti Paula (B.), 470-475.
Freeman Gulielmus (B.), 271.
Frois Aloisius (P.), 307.
Frühwirth Andreas, O. P., Card., 21,
184, 422, 517, 518, 530, 531.
Fulthrop Eduardus (B.), 271.
Fumigare: normae et praescriptiones,
918-921.
Furlong Gulielmus (P.), 851.
Gabriel Lalemant (S.): v. *Lalemant*.
Gaditana Resid. (Prov. Baet.), 829, 833.
Galdos Romualdus (P.), 860.
Galiciiana Prov., 626.
Gallensis Missio (Prov. Belg.): ei tri-
buitur Sem. Pont. Kandyense, 113-
114, 917; — alias commemoratur,
348, 354, 388.
Gallia, 424, 636.
Galliae Assistentia: de Scholasticorum
vacationibus, 116-122; — opera
communia omnibus eius Provinciis,
349; — de eius Domibus Exerci-
tiorum, 371-375; — de Congrega-
tionibus Marianis, 636-637; — alias
commemoratur, 327, 347, 349, 350,
352, 353, 596, 659, 902, 941.
Galviensis Congregatio Mariana: ei
P. N. gratulatur ob 60 ann., 395-396.
Gandavensis Resid. (Prov. Belg.), 348.
Gandiensis Domus Prob. (Prov. Arag.),
829, 832.
Garagnani Augustinus (P.), 436, 444,
449, 450, 667.
García Villada Zacharias (P.), 833.
Garnet Thomas (B.), S. I., 273.
Garnier Carolus (S.), S. I.: 465, 477, 481,
482, 493, 501, 503, 506, 513, 515,
528, 548, 742, 743, 745, 874. — Cfr.
etiam *Canado-Americani Marty-*
res (SS.).
Garrapata, lacuna in Columbia, 14,
15, 160.
Gasparri Henricus, Card., 517, 531.
Gasparri Petrus, Card.: Secret. Status,
12, 47, 48, 50, 51, 52, 53, 54,
55, 56, 57, 58, 60, 164, 165, 174,
186, 187, 188, 189, 238, 277, 298,

- 299, 301, 303, 304, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 433, 434, 435, 540, 549, 562, 563, 564, 792; — alias, 517, 530.
- Gaspiense Seminarium* (Prov. Canad. Infer.), 348.
- Gasquet Aidanus*, Card., 467, 469, 523, 524, 526.
- Gaudianensis Dom. Prob.* (Prov. Taurin.), 806.
- Gavan Ioannes* (B.), S. I., 275.
- Gegio* (*Gijón*), urbs Hispaniae: Collegium et Resid., 830, 832, 834, 835, 880.
- Genings Edmundus* (B.), 270.
- Genova*, urbs Italiae, 931.
- Genovesi Victorius* (P.), 51.
- Genovizzi Franciscus* (P.): ei gratulatur Card. Van Rossum ob 50 ann. Soc., 802.
- Gerard Milo* (B.), 270.
- Germaniae Assistentia*: P. N. omnes Provincias germanicae linguae alloquitur, 881-883, 908-915; — alias de ea mentio fit, 67, 346, 349, 350, 353, 354, 355, 596, 606, 659.
- Germaniae Prov.*, 340.
- Germaniae Inferioris Prov.*: dividitur, 812-814; — alias commemoratur, 46, 53, 131, 313, 341, 346, 349, 354, 355, 539, 546, 555, 596, 606, 907.
- Germaniae Orientalis Prov.*: erigitur, 812-814, 881.
- Germaniae Superioris Prov.*: Missio Poonensis ei tribuitur, 340-342, 390-392; — alias de ea mentio fit, 48, 50, 56, 307, 346, 349, 350, 354, 539, 597, 813, 903, 937.
- Germanico-Hungaricum Collegium Pont.* (Prov. Rom.), 346.
- Gervase Georgius* (B.), 273.
- Gianfranceschi Iosephus* (P.), 55, 306, 604.
- Gijón*, urbs Hispaniae: v. *Gegio*.
- Gilfortrigs*, oppidum Angliae, 272.
- Ginhac Paulus* (P.), 122.
- Giobbe Paulus*, Nuntius Apost. in Columbia, 12-15, 159-161.
- Givélet Carolus*, S. I., Ep. et Vicar. Apost. Fianarantsoensis, 930.
- Glasgwa*, urbs Scotiae, 280, 716, 718, 722.
- Goana Missio* (Prov. Lusit.), 355.
- Goajirensis Vicariatus Apost.*, 14, 161.
- Godda*, regio in Indiis, 777.
- Godinnense Coll. et Conv.* (Prov. Belg.), 938.
- Goetstouwers Ioannes B.* (P.), 851.
- Golia Iosephus* (P.): ei S. P. gratulatur ob librum quendam, 553.
- González Rochus* (P.), Martyr, 665.
- Goupil Renatus* (S.), S. I.: 465, 477, 481, 482, 493, 501, 503, 507, 508, 513, 515, 528, 548, 742, 746, 875, 928. — Cfr. etiam *Canado-American Martyres* (SS.).
- Gozo*, insula, 902.
- Gradus*: ad eum promovendorum formulae etc. mittendae Romam, 630.
- Graeca Missio* (Prov. Sic.), 354, 567.
- Graeci*: pro eis Collegium Romae, 28.
- Granatense Collegium NN.* (Prov. Baet.), 830, 833, 834.
- Granatensis Resid.* (Prov. Baet.), 347.
- Granito Pignatelli di Belmonte Ianuaris*, Card., 516, 530, 711.
- Gratianopolitana Dioec.*, 234, 237, 423, 430.
- Gratianopolitana Resid.* (Prov. Lugdun.), 347.
- Gratiarum actio*: quid de collecta imperata pro Societate quibusdam diebus, 713-714.
- Green Hugo* (B.), 274.
- Gregoriana Universitas Pontif.* (Prov. Rom.): cum ea consociantur Instituta Bibl. et Orient., 36-42, 88, 603; — S. P. gratias agit pro Academia coram ipso habita, 455-1; — eius novae aedes inaugurantur, 459-463; — occasione Const. Apost. "Deus scientiarum Dom.", S. P. litteras dat et accipit, 799-800; — alias commemoratur, 603, 604, 860, 907.
- Gregorius Magnus* (S.), Papa, 193, 770.
- Gregorius X* (B.), Papa, 26.

- Gregorius XIII*, Papa, 40, 266, 401, 461, 519.
- Gregorius XIV*, Papa, 520.
- Gregorius XV*, Papa, 462, 521, 769.
- Gregorius XVI*, Papa, 29, 847.
- Gregorius Nazianzenus* (S.), 770.
- Grodecz Melchior* (B.), S. I., 810, 877.
- Groult*, Canonicus, Sup. Coll. S. Vincentii, 130.
- Ground Emmanuel* (P.), 596.
- Grove Ioannes Henricus* (B.), 275.
- Guasco Ioannes*, Adv. Consist., 490.
- Guerrini Franciscus*, O. P.: eius oratio ad S. P., 226-228.
- Guetaria*, villa apud Loyolam, 833.
- Guyanensis Missio* (Prov. Angliae), 354.
- Guibert (de) Iosephus* (P.), 111, 848.
- Guittou Georgius* (P.): gratulationes S. P. accipit ob quaedam opera, 52, 556-567.
- Gunston David* (B.), 267.
- Gunter Gulielmus* (B.), 268.
- Gutiérrez del Olmo Ferdinandus* (P.): novus Assistens Hispaniae, 338-339, 596.
- Gwyn Richardus* (B.), 268.
- Habanensis Resid.* (Prov. Legion.), 348.
- Hadrianus II*, Papa, 25.
- Haga-Comitana B. M. V. Resid.* (Prov. Neerl.), 347.
- Hagen Ioannes* (P.), 604.
- Hamptonia*, regio Angliae, 270.
- Hannonia*, prov. civ. Belg., 388.
- Hantan*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Haouisée Augustus*, S. I., Ep. et Vic. Apost. Nankin., 715, 925.
- Harcourt Gulielmus* (B.), S. I., 275.
- Harmel Leo*, 52, 53.
- Harrington Gulielmus* (B.), 271.
- Hartley Gulielmus* (B.), 269.
- Hatheyer Franciscus* (P.), Praep. Prov. Austriae, 384.
- Haydock Georgius* (Ven.), 240, 241.
- Hayler Franciscus Xav.* (P.), Praep. Prov. Germ. Sup., 391.
- Helvetica Missio* (Prov. Germ. Sup.), 346, 354.
- Hemerford Thomas* (B.), 241, 254, 264, 267, 462, 788.
- Henricus VIII*, Rex Angliae, 241, 254, 265, 267, 787, 788.
- Henze Henricus* (Fr.), 945, 946.
- Herbigny (d') Michael*, S. I., Episc. tit. Ilien., 58, 492.
- Herbipolis*, urbs Bavariae, 281.
- Herder*, editor, 104.
- Herefordia*, regio Angliae, 276.
- Herst Richardus* (B.), 274.
- Hevett Ioannes* (B.), 269.
- Heylen Thomas*, Episc. Namurc., 939.
- Hibernia*, 277, 278, 294.
- Hiberniae Prov.*: ab ea seiungitur Viceprov. Australiae, 816-817, 902-905; - alias commemoratur, 348, 351, 354, 355, 383, 395, 596, 609.
- Hierosolimitana Domus Pontif. Instit. Bibl.*, 38, 39.
- Hieronymo (de) Franciscus* (S.): v. *Franciscus de Hieronymo*.
- Hieronimus* (S.), 42, 196, 197, 770, 771.
- Hilarius* (S.), 770.
- Hingston Gulielmus* (P.), Praep. Viceprov. Can. Sup., 545.
- Hiroshimensis Missio* (Prov. Germ. Inf.), 131, 355, 813.
- Hispalense Coll. Anglicum*, 266, 272.
- Hispalense Coll.* (Prov. Baet.), 829, 834.
- Hispalensis Archidioec.*, 49.
- Hispalensis Resid.* (Prov. Baet.), 347, 823.
- Hispaniae Assistentia*: litterae P. N. ad Provincias Hispaniae de institutione iuventutis in Collegiis, 105-109; - item de Congregationibus Marianis, 110-111; 392-393; - item de incolumitate NN. absque armorum usu, 880-881; - item de periodicis latius spargendis, 886-888; - item de Seminariis minoribus, 888-891; - item ob mutatum Gubernium, 905-907; - item in gravissimis aerumnis, quibus NN. in Hispania versantur, 907-908, 915-917, 921-922; - litterae P. N. ad universam Societ. de tristibus casibus

- Provinciarum Hispaniae, 827-837, 860-862; — novus Assistens renuntiatur, 338-339; — alias de ea mentio fit, 311, 333, 334, 347, 349, 301-355, 577, 596, 602, 659, 730-732.
- Hodgson Sydneyus* (B.), 270.
- Hohfei*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Holford Thomas* (B.), 269.
- Holland Thomas* (B.), S. I., 274.
- Holmiensis* (Stockholm) *Resid.* (Prov. Germ. Inf.), 346.
- Hondurensis Missio* (Prov. Missour.), 355.
- Honkong Missio* (Prov. Hibern.), 355, 607.
- Howard Gulielmus* (B.), vicecomes de Stafford, 248, 252, 276.
- Howard Philippus* (B.), comes de Arundel, 240, 241, 248, 252, 254, 264, 271, 276, 788.
- Huarte Vincentius*, S. I., Episc., et Vicar. Apost. Wuhu, 164, 544.
- Huayek*, Patriarcha Maronit., 728, 729.
- Hugo*, Parisiensis Episc., 27.
- Humphrey Laurentius* (B.), 270.
- Hungaria*, 525.
- Hungariae* Prov., 346, 383, 597, 608.
- Hurones*, antiqua gens Canadensis, 504, 506, 507.
- Hurter Hugo* (P.), 384.
- Hwaiyan*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Hwookin*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Hwoshan*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Hynes Ioannes G.* (P.), 597.
- Iacobus I*, Rex Angliae, 265, 272, 281, 283, 285.
- Iacobus VI*, Rex Scotiae, 281, 283, 285.
- Idaho*, Status Amer., 677, 870.
- Iesus Christus Dominus Noster** : oratio ad Iesum Puerum indulgentiis ditata, 706. — Ceterum, commemoratur *passim*. — Cfr. etiam *Cor Iesu SS.*
- Ignatius de Loyola* (S. P. N.): eius mens de tertia probatione, 86-87; — privilegia quaedam liturgica pro eius festo, 547, 733-734, 776; — item pro eius altari Romae, 779; — indulgentiae quaedam, 702, 703, 704, 780. — Ceterum, commemoratur *passim*.
- Ihonatiria*, pagus Huronum, 505.
- Illerda* (Lerida), urbs Hispaniae, 525.
- « *Imitatione (de) Christi* », 202.
- Independentiae spiritus* : periculum pro Societate, 609-610.
- Indicae Missiones* (Prov. Oregon.), 870.
- Indulgentiae* : variae concessiones, 169, 327, 453-454, 544, 546, 701-707, 713, 734, 778, 779-780, 815.
- Infantas* (Puerto), in Columbia, 15, 160.
- Informationes* : quomodo sumendae de Scholasticis in aliena Prov. versantibus, 144.
- Ingram Ioannes* (B.), 271.
- Innocentius III*, Papa, 50.
- Innocentius X*, Papa, 462.
- Innocentius XI* (Ven.), Papa, 266.
- Innocentius XII*, Papa, 462.
- Innocentius XIII*, Papa, 462.
- Insectationes contra Societatem* : detegendae et propulsandae, 862-867.
- Institutum Biblicum* : v. *Biblicum*.
- Institutum Commerciale S. Ignatii Antuerpiae* (Prov. Belg.) : S. P. ei gratulatur ob 75 an., 313.
- Institutum Culturae pro laicis*, Congreg. Marianae Bonaerensi adnexum : S. P. ei gratias agit, 299.
- Institutum Culturae Religiosae pro laicis*, apud Pont. Univ. Gregorianam : S. P. ei gratulatur, 306.
- Institutum Orientale* : v. *Orientale*.
- Insulana Stationum Resid.* (Prov. Camp.), 347.
- Ioannes XXII*, Papa, 27.
- Ioannes IX*, Episc. Velehrad., 45.
- Ioannes a Cruce* (S.), 830.
- Ioannes Apostolus et Evangelista* (S.), 194, 195, 719, 722, 750, 752, 782, 784.
- Ioannes Baptista* (S.), Praecursor Domini, 267, 505.
- Ioannes Baptista De Rossi* (S.), 462.
- Ioannes Berchmans* (S.) : v. *Berchmans*.

- Ioannes de Brébeuf* (S.): v. *Brébeuf* (de).
- Ioannes Chrysostomus* (S.), 770.
- Ioannes Damascenus* (S.), 803.
- Ioannes de la Lande* (S.): v. *Lande* (de la).
- Ioannes Nepomucenus* (S.): Patronus minus principalis Societatis, 139, 332; — quomodo celebrandum secundum centenarium eius canonizat., 331-333.
- Ioannes Vianney* (S.), 23.
- Ioseph* (S.), Sponsus B. M. V., 330, 331, 504, 505, 585, 589, 622, 706, 930, 943.
- Iosephus a Cupertino* (S.), 618-619.
- Iosephus II*, Imperator Austriae, 45.
- Iovita* (S.), 423, 426-429.
- Iraq*, regnum in Asia, 604.
- Iraquensis Missio* (Prov. Nov. Angl.), 604, 739, 740.
- Ireland Gulielmus* (B.), S. I., 275.
- Ireland Ioannes* (B.), 267.
- Irenaeus* (S.), 770.
- Irenopolis in Isauria*, 20.
- Iroquenses*, antiqua gens Canadensis, 505-508, 742.
- Isaacus Jogues* (S.): v. *Jogues*.
- Isauria*, regio Asiae, 20.
- Isidorus Kiovensis*, Card., 26.
- Isleworth*, urbs Angliae, 269.
- Italia*: eius pacificatio cum Sancta Sede, 230, 318.
- Italiae Assistentia*: litterae P. N. de christiana institutione iuventutis, 114-116; — Instructio de Seminariis Minoribus Societatis, 638-658; — item de mutuis relationibus inter Congregationes Marianas, et Act. Cath., 666-675; — mutatur Assistentens, 589-590; — alias de ea mentio fit, 102, 346, 349, 350, 352, 353, 354, 552, 596, 659, 685, 801, 888, 907.
- Itinera extraordinaria*: studiose vitata, 146-147.
- Iubilaeum Summi Pontificis*: quomodo a NN. celebrandum, 100-101, 360-361; — obsequia communia a Societate exhibita, 186-189.
- Iudith*, 784.
- Iuliana Cornellonensis* (B.): eius festum liturgicum Societati rursus conceditur, 15-19, 59, 73-74, 77-78.
- Iulius III*, Papa, 40, 401, 845.
- Iuniores Scholastici*: quomodo eorum cubicula distribuenda, 92-93.
- Iustina* (S.), 741, 743, 745.
- Iuventus*: eius institutio religiosa in Collegiis, 105-109, 114-116.
- Jamaicensis Missio* (Prov. Nov. Angl.), 94-95, 355.
- Jambreković Stephanus* (P.), 564.
- James Eduardus* (B.), 269.
- Jankiewicz Ladislaus* (P.): primus Assistens Slavicus, 335, 596, 605, 811; — eius mors nuntiatur, 626-627.
- Japonica Missio* (Prov. Germ. Inf.), 813.
- Jaucoara*, flumen Brasiliae, 420.
- Jaurú*, flumen Brasiliae, 420.
- Javorka Vendelinus* (P.), 897.
- Jérez de la Frontera*, urbs Hispaniae, 829.
- Jerezana Resid.* (Prov. Baet.), 829, 833.
- Jerseyense Coll. NN.* (Prov. Franc.), 350; — P. N. gratulatur eius quinquagesimum ann., 941-942.
- Jetté Iulius* (P.), 927.
- Jogues Isaacus* (S.), S. I.: 43, 465, 466, 477, 81, 482, 490, 493, 501, 503, 507, 503, 513, 515, 528, 548, 575, 594, 600, 706, 741-747, 778, 870, 873, 875, 922. — Cfr. etiam *Canado-Americani Martyres* (SS.).
- Johnson Robertus* (B.), 462.
- Joliet Edgarus* (P.), 313.
- Jollain Iaphet Stan.* (P.): Praep. Prov. Neapol., 301; — Praep. Prov. Sic., 901.
- Jones Eduardus* (B.), 270.
- Jones Ioannes* (B.), 241, 254, 264, 272, 788.
- Jorio Dominicus*, Protonot. Apost., 21, 494, 531.
- Jugoslaviae Viceprov.*, 329, 380, 349, 352, 564, 567, 606, 608, 794, 811.
- Juruena*, flumen Brasiliae, 419, 420.

- Kalendarium Societatis*: responsio S. Rit. Congr. ad quoddam dubium, 713-714.
- Kalimpong*, civilis subdivisio in India, 300.
- Kalksburgense Collegium* (Prov. Austr.): ei P. N. gratulatur ob 75 ann., 948-950.
- Kandyense Sem. Pont.* (Prov. Belg.): Missioni Gallensi adscribitur, 113, 348; — ab omnibus Indiarum Missionibus adiuvandum, 114, 917-918.
- Kathari*, gens Indiae, 538.
- Kathiavar*, ora Maris Indici, 19.
- « *Katholischen Missionen (die)* », periodicum germanicum: S. P. ei gratias agit, 313.
- Kaunense Collegium* (Prov. Lithuan.), 588, 589.
- Kea Gulielmus (P.)*, Dir. gen. del. Apost. Orat., 81, 324, 434, 435.
- Kegwell*, pagus Angliae, 269.
- Kelly Franciscus*, Episc. Oklahomen., 112.
- Kemble Ioannes (B.)*, 276.
- Kentucky*, Status Amer., 75.
- Khandala*, vicus in Indiis, 539.
- Kilroy Iacobus (P.)*, Praep. Prov. Novae Angliae, 565.
- Kingstonia*, urbs Angliae, 269.
- Kirik-Khan*, Statio in Miss. Syriae (Prov. Lugdun.), 945.
- Kisantu*, novus Vicariatus Apost. in Congo Belg., 709-710.
- Kitseh*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Klagenfurtensis Resid.* (Prov. Austr.), 346.
- Klinkowstroem Iosephus (P.)*, 384.
- Klinkowstroem Maximilianus (P.)*, 384.
- Knünz Iosephus (P.)*, 937.
- Koango*: v. *Kwango*.
- Kösters Ludovicus (P.)*, 596.
- Kostka Stanislaus (S.)*, S. I.: v. *Stanislaus*.
- Kottakadu*, paroecia in Indiis, 533.
- Kreitmaier Iosephus (P.)*, 597.
- Kruijthoof Albertus (P.)*, 943.
- Ksara*, Observatorium in Syria, 945.
- Kubiček Franciscus Sal. (P.)*, 851.
- Kuchow*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Kuluene*, flumen Brasiliae, 420.
- Kune*, Statio Miss. Bombayensis (Prov. Arag.), 539.
- Kwangensis Missio* (Prov. Belg.), 11, 388, 607, 709-710.
- Kwango*, flumen in Congo Belgico, 710.
- Kwango (de) Praefectura Apost.*: in Vicar. Apost. erigitur, 11-12.
- Kwango (de) Vicariatus Apost.*: in duos Vicariatus dividitur, 709-710.
- Kwangping*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Kweichich*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Kwiatkowski Franciscus (P.)*, 597.
- Kwoyang*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Laak (van) Hermannus (P.)*, 758.
- Lacy Brianus (B.)*, 270.
- La Colombière (de)*: v. *Colombière*.
- Lactantius*, 193.
- Laian*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- La Lande (de) Joannes (S.)*: v. *Lande (de la)*.
- Lalemant Gabriel (S.)*, S. I.: 465, 477, 481, 482, 493, 500, 503, 504, 505, 513, 515, 528, 548, 742, 745, 874. — Cfr. etiam *Canado-Americani Martyres (SS.)*.
- Lambert Arsenius (P.)*, Praep. Prov. Franc., 941.
- Lamers Gerardus (P.)*, 597.
- Lancastria*, urbs Angliae, 273, 274, 275, 276.
- Lande (de la) Ioannes (S.)*, S. I.: 465, 477, 481, 482, 493, 501, 503, 507, 508, 513, 515, 228, 548, 742, 746, 875, 928. — Cfr. Etiam *Canado-Americani Martyres (SS.)*.
- Lange Hermannus (P.)*, 555.
- Langhorne Richardus (B.)*, 275.
- Langley Richardus (B.)*, 268.
- Lapide (a) Cornelius (P.)*, 462, 718.
- La Puma Vincentius*, Secret. S. C. de Relig., 432.
- Lateranenses Conventiones*, 230, 318.
- Laurenti Camillus*, Card.: Praef. S. Rit. Congr. 166, 167, 173, 183,

- 215, 225, 226, 237, 243, 244, 256,
267, 281, 430, 431, 452, 456, 457,
469, 470, 477, 478, 482, 484, 499,
513, 514, 517, 518, 526, 527, 528,
531, 540, 541, 542, 543, 545, 546,
547, 711, 712, 714, 717, 734, 747,
754, 760, 774, 775, 777, 779, 780,
781, 782, 786, 790, 861.
- Laurentius* (S.), 719
- Lauretana Domus B. M. V.*: peregrinationes ad eam promovendae, 101.
- Lauri Laurentius*, Card., 517, 531, 738, 739.
- Laynez Iacobus* (R. P.), Praep. Gen., 833, 861.
- Lega Michael*, Card., 517, 530.
- Lebrija*, flumen Columbia, 14, 15, 160.
- Lécroart Henricus*, S. I., Ep. et Vicar. Apost. de Sienhsien, 174.
- Leódchowski Włodimirus* (A. R. P. N.), Praep. Gen.: Acta pro Soc., 63-108; 317-370, 575-632, 809-875; — eius Acta pro Provinciis, Missionibus, Domibus, 105-140, 373-398, 633-679, 877-950; — eius Responsa, 141-147, 399-404, 683-687, 951-956; — eius iter in Hispaniam, 102, 317; — eius orationes quaedam S. P. habitae, 215-219, 470-472; — eius litterae ad S. P., 723-725, 755-757; — documenta Sanctae Sedis ad ipsum data, 23-24, 184-189, 310-311, 432-433, 455, 459, 569, 726-727, 730-732, 738-739.
- Legionensis Prov.*, 164, 339, 348, 351, 353, 354, 544, 596, 601, 607, 658, 830, 832-833, 915, 916.
- Leiber Robertus* (P.), 848.
- Leicestria*, urbs Angliae, 275.
- Leigh Richardus* (B.), 269.
- Leo Magnus* (S.), Papa, 197, 502.
- Leo XI*, Papa, 521.
- Leo XII*, Papa, 40, 723, 725.
- Leo XIII*, Papa, 29, 37, 40, 52, 53, 57, 191, 74, 204, 208, 211, 214, 225, 237, 257, 265, 462, 684, 735, 725, 789, 939.
- Leodiensis Dioec.*, in Belgio, 17, 18.
- Leodiensis Prov. civ. Belg.*, 388.
- Leodium* (Liège), urbs Belgii, 17, 793.
- Leonardus a Portu Mauritio* (S.), 462.
- Leopoldus I*, Rex Belgii, 939.
- Leopolitana SS. Apost. Petri et Pauli Resid.* (Prov. Pol. Min.), 349.
- Lépicier Alexius Henricus M.*, Card., 240, 241, 243, 255, 256, 266, 267, 517, 531, 758, 759, 766, 789.
- Lettonia*, Respublica, 588.
- Leturia Petrus* (P.), 847, 848, 851.
- Levie Ioannes* (P.): ei S. P. gratias agit, 308.
- Lewis David* (B.), S. I., 276, 749.
- L'Hoir Franciscus Xaverius* (P.), Rect. Semin. Kandyen., 918.
- Liberati Alfridus*, Canonicus, 518.
- Liberatore Matthaeus* (P.), 462.
- Libri*: quinam non temere vendendi, 377; — quinam Romam mittendi, 631.
- Liège*, urbs Belgii, 293.
- Liguori* (de) *Alfonsus* (S.): v. *Alfonsus M.*
- Limensis Resid.* (Miss. Peruv., Prov. Tolet.), 348.
- Linan*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Lincolnensis prov. civ. Angliae*, 272.
- Line Anna* (B.), 272.
- Lingpi*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Litaniae Communes*: mutanda oratio de SS. Corde, 320; — addendi novi Societatis Sancti, 593-594; — qua intentione recitandae, 683-684.
- Lithuania*: Missio á Prov. Germ. Inf. dependens, 354; — in Provinciam sensu canonico erigitur, 588-589, 606, 813.
- Litterae Apostolicae*: quaenam a Novitiis considerandae, 401.
- Litterae testimoniales*: normae de iis tradantur, 402.
- Litterarum commercium ex officio cum Curia Societatis*: normae quaedam in mentem revocantur, 628-630.
- Lizardi Gabriel* (P.), 597.
- Lloberola Raimundus* (P.), 596.
- Lloyd Ioannes* (B.), 276.

- Llussá Iosephus (P.)*, 663.
Locatelli Achilles, Card., 517, 530.
Lockwood Ioannes (B.), 274.
Londinensis Imm. Conc. Resid. (Prov. Angl.), 348.
Lourdes, urbs Galliae, 230, 318.
Londinum, urbs princeps Angliae, 269–276, 424, 749.
Lovanium, urbs Belgii, 519, 768.
Loyolae Dom. Prob. (Prov. Castell.), 831, 833, 834.
Lubizi, flumen in Congo Belgico, 710.
Lublinense Collegium NN. (Prov. Pol. M. et Maz.), 351.
Lucas Evangelista (S.), 744.
Lucentina Resid. (Alicante) (Prov. Arag.), 829, 830.
Lucia Filippini (S.), 478–479, 480, 485, 486, 487, 490, 491, 493, 494.
Ludovica, Regina Belgii, 939.
Ludi: certamina inter Collegia minus placent, 145.
Lugari Ioannes Baptista, olim Fidei Promotor, 212.
Lugdunense Collegium NN. (Prov. Lugdun.), 350.
Lugdunensis Prov., 52, 347, 350, 352, 354, 355, 423, 430, 556, 596, 728, 729, 803, 944.
Lugdunum, urbs Galliae, 424.
Lugo (de) Ioannes, Card., S. I., 462, 818.
Lukiang, Subpraef. civ. Sin., 100.
Lullus Raymundus (B.), 27.
Lusitana Prov.: ei P. N. quinquages. an. gratulatur, 397–398; – altior ritus ei conceditur pro festo B. Io. de Britto, 541; – alias de ea mentio fit, 48, 353, 355, 597, 779, 796.
Lutetia Parisiorum, urbs princeps Galliae, 505, 506, 507.
Luxemburgensis prov. civ. Belg., 388.
Luzio Salvator, S. Poenit. Apost. Regens, 169, 436, 452, 453, 454, 708, 714, 718, 735, 730.
Madecassensis Insula, 608.
Madrasense Collegium Loyolaeum (Viceprov. Madur., Prov. Tolos.), 96.
Madura, urbs Indiae, 533.
Madurensis Missio (Prov. Tolos.): erigitur in Viceprov. dependentem a Prov. Tolos., 95–97, 131–134.
Madurensis Viceprov. (Prov. Tolos.) erigitur, 95–97, 131–134; – normae de usu tabaci, 918–921; – alias commemoratur, 347, 353, 534, 607, 917.
Maffei Angelus (P.), 136.
Magdalena, flumen Columbiae, 12–15, 159, 161.
Magdalenae Fluminis Praefectura Apost.: erigitur et Societati committitur, 12, 15, 159–162.
Magdalenensis Missio (Prov. Columb.), 12, 159, 354, 608.
Magdeburgenses, Scriptores, 763.
Maher Martinus (P.), 596.
Mahumetani: oratio pro eorum conversione indulgentiis ditata, 705.
Malabarica Ora, 137.
Malacitana Resid. (Prov. Baet.), 829, 830, 834.
Malacitanum Collegium (Prov. Baet.), 829, 834.
Malaguti Iacobus (P.), 781.
Malines, urbs Belgii, 793.
Malleiadipaty, paroecia in Indiis, 533.
Malta, insula, 901, 902.
Manchestria, urbs Angliae, 274.
Mangaloreense Collegium (Miss. Calicut, Prov. Ven.): eius iubilaeum celebratur, 135, 394–395, 451, 634–635.
Mangaloreense Semin. Episc. (Miss. Calicut, Prov. Ven.), 135, 346.
Mangalorensis Missio (Prov. Ven.): ei ob 50 ann. P. N. gratulatur, 134–137; – libellus commemorativus a S. P. laudatur, 310–311; – alias de ea mentio fit, 555, 635. – Cfr. etiam *Calicutensis Missio*.
Manica, fretus, 245.
Manning Eduardus, Card., 257.
« *Manresa* », periodicum hispan. de Exercitiis: laudatur a S. P., 554.
Manresana Dom. tert. Probat. (Prov. Arag.), 351, 660, 830, 833.

- Mansi*, editor, 27.
- Mansilha Franciscus* (P.), 132.
- Manzoni Alexander*, Scriptor, 260, 262.
- Marcellus II*, Papa, 470, 519, 768.
- Marchetti-Selvaggiani Franciscus*: Secret. S. C. de Prop. Fid., 539; – Card. Vicar. in Urbe, 736, 737, 871.
- Marcus Evangelista* (S.), 196.
- Margarita Maria Alacoque* (S.): eius festum ad Eccles. univ. extendendum curret Nostri, 90, 92; – de facto extenditur, 175–180; – eius festum in diem 23 oct. transfertur pro domo Curiae Societ., 786; – alias commemoratur, 207, 209, 210, 211, 214, 216, 217, 218, 219, 224, 227, 234, 235, 236, 239, 323, 424, 425, 429, 685, 780.
- Maria SS. Virgo Deipara*: eius templum Velehradii Basilica declaratur, 44–46; – quaedam privilegia liturgica etc. alicubi pro quibusdam eius festis aut imaginibus conceduntur, 49, 301–302, 540, 781–785; – eius Congregationes foventur et commendantur, 53, 63, 72, 110, 126, 129, 299, 392, 395, 436–450, 605, 636, 648, 666–675, 935; – de Ea mentio fit etiam 15, 29, 35, 36, 65, 76, 97, 99, 125, 140, 171, 179, 183, 196, 305, 327–328, 331, 386, 499, 583, 587, 622, 685, 706, 769, 810, 819, 822, 870, 879, 896, 928, 939, 942, et alias *passim*.
- Maria Maxima*, Soror: a BB. Martyribus Canadensibus sanata, 478, 511–513.
- Mariani Angelus*, Secret. S. C. Rit., 16, 23, 43, 49, 59, 166, 167, 168, 173, 180, 213, 215, 226, 237, 240, 241, 243, 244, 282, 466, 467, 510, 523.
- Mariascheinense Collegium et Semin.*
Minus Dioec. (Prov. Cechoslov.), 98.
- Marietti*, editor, 198.
- Mariani Alfridus*, 517, 531.
- Mariotti Adulfus*, (P.), Praep. Prov. Rom., 781.
- Maristae Fratres*, 831.
- Maronitae*: pro eis Collegium Romae institutum, 28; – Societati committitur, 728–729, 739, 740.
- Marth Alphonsus* (P.), 948.
- Martin Ludovicus* (R. P.), Praep. Gen., 122, 337, 579, 602.
- Martin Richardus* (B.), 269.
- Martindale Cyrillus* (P.): S. P. ei benedicit ob missionem ad Congressum Eucharisticum Sidney, 51.
- Marylandiae-Neo Eboracensis Prov.*, 94, 351, 354, 548, 571, 596, 741, 778.
- Mason Ioannes* (B.), 270.
- Massiliensis Resid.* (Prov. Lugdun.), 347.
- " *Massimo* „ *Institutum Romanum* (Prov. Rom.): S. P. ei gratulatur ob 50 annum, 305; – item P. N., 385–386.
- Massino Maximilianus* (P.), 386.
- " *Mater Auxiliatrix* „ (B. M. V.): eius imago in Dom. Prob. Neapol. solemniter coronatur, 301–302.
- " *Mater Divinae Gratiae* „ (B. M. V.): eius festum in Dom. Prob. Prov. Venetae, 540.
- " *Mater Pietatis* „ (B. M. V.): eius festum pro Prov. Rom., 781–785.
- Mathia Apostolus* (S.), 425, 506.
- Mativa Hadrianus* (P.), 938.
- Matritense Collegium* (Prov. Tolet.): vastatum, 828.
- Matritense Institutum Artium etc.* (Prov. Tolet.): vastatum et arsum, 828, 833.
- Matritensis Domus Professa* (Prov. Tolet.): igne penitus combusta, 827–828, 833–834, 861.
- Mattern Aemilius* (P.), Assistens Amer., 596.
- Mattern Paulus* (P.): renuntiatur Rector Coll. Maronitarum in Urbe, 728–729.
- Matthaeus Apostolus et Evangelista* (S.), 425, 428, 770, 772.
- Matto Grosso*, Status Brasiliae, 419.
- Maxfield Thomas* (B.), 266, 273.

- Mayne Cuthbertus* (B.), 787.
- Mazoviae Prov.*: v. *Poloniae Maioris et Mazoviae Prov.*
- Mazzella Camillus*, Card., S. I., 462.
- McMenamy Franc. Xav. (P.)*, 597.
- Melbournense Sem. Region.* (Viceprov. Austral.), 348, 816.
- Melbournensis Resid.* (Viceprov. Austral.), 348.
- Melendro Fridericus*, S. I., Ep. et Vicar. Apost. Ankinen., 544.
- Meliapor*, Dioecesis S. Thomae in Indiis, 533.
- Melita Insula* (Prov. Sic.), 352.
- Melitense Collegium* (Prov. Sic.): parentibus Nostrorum ibi convenientibus P. N. gratulatur, 901-902.
- "*Memorabilia S. I.*": mittitur fasciculus cum documentis Congr. Procuratorum, 623; — Relator cuiusque Prov. communicet frequentius cum eorum Redactore in Curia, 629.
- Mendes Candidus (P.)*, Praep. Prov. Lusit., 397, 541.
- Mendes Ludovicus (P.)*, 132.
- Mengchen*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- "*Mens Nostra*", Litterae Encycl. de Exercitiis Spirit., 190-206; — mittuntur exemplaria distribuenda, 370; — harum Litterarum magnum momentum pro Societate, 599-600.
- "*Mensageiro do Coração de Jesus*": ei S. P. gratulatur ob 50 an., 796.
- Mercurianus Everardus (R. P.)*, Praep. Gen., 683.
- Merk Augustinus (P.)*: S. P. ei gratulatur ob novam editionem "*Manuel d'Introduction*", 56.
- Merry del Val Raphael* Card., 301.
- Mervinia*, urbs Cambriae, 273.
- Mesopotamiae Missio* (Prov. Nov. Angliae), 604. — Cfr. *Iraquensis Missio*.
- Messanense Collegium* (Prov. Sic.), 886.
- Methodius* (S.), 25, 45, 46, 139.
- Metzger Iosephus (P.)*, 596.
- Mexicana Prov.*, 71, 348, 354, 597, 601, 634.
- Mexicopolitana Resid.* (Prov. Mexic.), 348.
- Miccinelli Carolus (P.)*: Adjutor Procuratoris Gen., 78; — Postulator gen. caus. NN. VV. et BB., 80-81, 240, 244, 510, 525, 711, 789, 871.
- Michel-Bent Iosephus (P.)*: ei gratias agit S. P. ob librum, 556.
- Michigan*, Status Amer., 75.
- Mico Eduardus (Ven.)*, S. I., 244.
- Middleton Antonius (B.)*, 270.
- Middleton Margarita (B.)*, 268.
- Middleton Robertus (Ven.)*, S. I., 244.
- Midland*, Sanctuarium SS. Martyrum Canadens.: favores liturgici, 545-546.
- Migne*, editor, 104, 197.
- Milani Augustus*, Advoc. Consistor., 499, 528.
- Milner Radulphus (B.)*, 270.
- Misnensis Dioec.*, in Germania, 813.
- Missae*: normae de Missis pro stipendio celebrandis, 951.
- Missionaria Unio Cleri*: eius periodicum italicum commendatur, 396-397.
- Missiones*: Instructio S. C. de Propag. Fide circa auctoritatem in iis regendis, 534-539; — statum nostrorum Missionum anno 1930 P. N. describit, 607-608; — earum elenchus occasione Congreg. Procuratorum, 353-355.
- "*Missioni (le) d. C. d. G.*", periodicum italicum, 522, 497.
- Missionum Dies*: eius celebratio commendatur, 852.
- Mississipi*, flumen Americae, 75.
- Misson Iulius (P.)*, 387, 597.
- Missouriana Prov.*: eius divisio in Missourianam et Chicagiensem, 74-76, 125-126; — ei tribuitur regio Oklahomensis, 112; — eius Missiones distribuuntur inter ipsam et Chicagiensem Prov., 624-624; 675-676; — alias de ea mentio fit, 351, 354, 355, 597.
- Mittelsteinensis Domus Prob.* (Prov. Germ. Orient.), 812.

- Monacensis Resid.* (Prov. Germ. Sup.), 346.
- Mongolia* : oratio pro eius conversione, 704-705.
- Monnens Theodorus* (P.), 851.
- Mons Politianus*, urbs Italiae, 519, 522, 768.
- Mons Regalis in Pedemonte* (Italia), 519, 768.
- Montana*, Status Amer., 677, 870.
- Montefiascone*, urbs Italiae, 485, 486.
- Montium Saxosorum Missio* (Prov. Calif.), 354, 926, 932; — fit Regio a Viceprovinciali administrata, 677-679; — novae Provinciae Oregoniensi assignatur, 869.
- Monumenta Historica Societatis Iesu* „ : hoc opus Matrilo Romam transfertur, 339-340, 602, 891; — adscribitur Collegio Scriptorum apud Curiam Societ., 577-581, 602, 849-851; — plura volumina Matrili combusta sunt, 833.
- Mooney Eduardus*, Archiep. et Delegat. Apost. in Indiis, 20, 777, 917.
- Moravia*, 718.
- More Hugo* (B.), 269.
- More Thomas* (B.), 255, 265, 267, 787, 788.
- Morell Franc. Xav.* (P.), 554.
- Mori Iosephus*, Card., 517, 531.
- Morse Henricus* (B.), S. I., 274.
- Morton Robertus* (B.), 268.
- Moscheni Antonius* (Fr.), 136.
- Motilonos* (Sierra), montes : 14, 160.
- Motte (de la) Georgius* (P.), 927.
- Mulla Paulus*, Praelatus Romanus, 34.
- Müller Augustus* (P.), 136.
- Mundanus spiritus* : periculum pro Societ., 609.
- Mundeleiniana Resid.* (Prov. Missouri), 348.
- Munden Ioannes* (B.), 268.
- Mundó Iosephus* (P.), 390, 596.
- Murall Iosephus M.* (P.), Praep. Prov. Arag., 776-7.
- Mutinisensis Resid.* (Prov. Ven.), 346.
- Mutti Angelus* (P.), 136.
- Muttupettaah*, paroecia in Indiis, 533.
- Mysticismus falsus* : periculum pro Societ., 610.
- Nalbone Franciscus de Paula* (P.): Vicarius Generalis absente Generali, 102; — Assistens Italiae, 102, 589; — ab hoc munere exoneratur, 589-590; — Procurator Prov. Siculae, 596.
- Namurcense Collegium* (Prov. Belg.): eius centenarium P. N. gratulatur, 938-939.
- Namurcensis provincia civ. Belg.*, 388.
- Nanceiana Resid.* (Prov. Camp.), 347.
- Nankin*, urbs Sinarum, 601.
- Nankinensis Missio* (Prov. Franc.): ab ea separatur nova Missio de Süchow, 867-868, 924-925; — alias commemoratur, 347, 353, 550, 601, 715, 716.
- Nankinensis Resid.* (Miss. Nankin., Prov. Franc.), 347.
- Nankinensis Vicariatus Apost.* : ab eo seungitur Praefectura Apost. de Süchow, 715-716.
- Napier Georgius* (B.), 273.
- Natalis Chabanel* (S.): v. *Chabanel*.
- Natucci Salvator*, Fidei Promotor, 711, 717, 747, 753, 774, 789.
- Neapolitana Prov.*, 113, 114, 136, 301-302, 346, 568, 597, 608, 768, 780, 944.
- Neapolitana Resid.* (Prov. Neap.), 346.
- Neerlandia*, 602.
- Neerlandica Prov.*, 81, 347, 353, 566, 595, 597, 604, 918.
- Negróni Augustus* (P.), olim Postul. gen., caus. NN, VV. et BB., 208.
- Neo-Aurelianensis Prov.*, 112, 351, 597.
- Neo-Eboracensis Prov.* : v. *Marylandiae-N. E. Prov.*
- Neo-Pampilonensis Dioec.* (in Columbia), 12, 14, 159.
- Neo-Sacerdotes* : normae de primis Missis in paroecia suorum parentum, 403-404; — non occupandi in ministeriis, 591-593.
- Nepomucenus Ioannes* (S.): v. *Ioannes Nepomucenus*.
- Nevada*, Status Amer., 677, 870.

- Nevill Franciscus* (Ven.), S. I., 244.
Nevils Gulielmus C. (P.), 571.
Newport Richardus (B.), 273.
Nicolaus Myrensis (S.), 26.
Ninianus (S.), 287.
Nobili (de') Robertus (P.), 132.
Nogara Iosephus, Archiep. Utinen., 84, 85.
Noldin Hieronymus (P.), 384.
Norfolcia, urbs Angliae, 271, 749.
« Nouvelle Revue Théologique », periodicum belg.: ei S. P. gratias agit, 308.
Novae Angliae Prov.: ei Missio Iamaisensis adscribitur, 94; — alias de ea mentio fit, 348, 351, 355, 565, 596.
Novae Galliae Missio: antiquum nomen Missionis Canadensis, 476, 506, 507, 741.
Novitiatus: renovatur facultas emittendi prima vota extra eius domum, 431.
Novitii: eorum cubicula disponendi modi et normae, 92-93; — etiam Novitiis Coadiutoribus possunt concedi vota devotionis, 142; — de testimonialibus ante admissionem exhibendis, 42, — de Novitiorum institutione, 146; — Litterae Apostolicae ab eis considerandae, 401; — de eorum schola et studio latinis, 683; — indulgentiae pro officio S. Stanislai, 734-735; — quid de iis qui revertuntur e militia, 955; — de eorum parvis ministeriis, 956.
Nuria, Sanctuarium B. M. V. in Catalaunia, 525.
Nutter Ioannes (B.), 268.
Oblatae Moniales, 830.
Oboedientia: commendatur a P. N. in altera ad PP. Procuratores adhortatione, 612-621.
O' Connell Gulielmus, Card. Archiep. Bostonien., 775.
Octocarus, Rex Bohemiae, 45.
Oeconomicae rei discrimen: litterae P. N. hac de re, 854-858.
Oenipontanus Convictus Theol. (Prov. Austr.), 346.
Oenipontanum Collegium NN. (Prov. Austr.), 350.
« Oeuvre des Campagnes », 560.
Ogilvie Gualterus, pater B. Ioannis Ogilvie, 280.
Ogilvie Ioannes (B.), S. I.: Martyr Scotus: eius beatificationis acta, 257, 259, 262, 265, 278, 279-298, 326; — de honoribus ei tribuendis, 430, 576, 600; — eius Officium et Missa et elogium, 716-722, 749, 788, 853.
Ohio, Status Amer., 75.
Oklahomensis regio: a Prov. Neo-Aur. seiungitur et Missouriariae tribuitur, 112.
Oldcorne Eduardus (B.), S. I., 272, 749.
Oliva Ioannes Paulus (R. P.), Praep. Gen., 395.
Olomucensis Archidioecesis (Cechoslov.), 44, 813.
Oniense Collegium (Prov. Castell.), 834.
Ontario, Status Amer., 504.
Opifices: eorum secessus S. P. laudat et commendat, 162.
Oponcito, flumen Columbiae, 15, 160.
Oppenraaij (van) Rudolphus (P.), Assistentens Germ., 596.
Oregon, Status Amer., 677, 870.
Oregoniensis Prov.: erigitur, 869-871, 926-928.
Oriente Institutum Pontif.: a S. P. magno encomio extollitur, 29-34; — cum Pontif. Univ. Gregoriana consociatur, 36-42, 88, 603; — alias commemoratur, 349, 455, 461.
Orientales: Litterae Encyclicae de reum orientalium studiis provehendis, 25-36.
« Orientalia Christiana », periodicum, 34, 58.
Orientalis Missio (Prov. Polon. M. et Maz.): epistola P. N. ad eius Socios, 896-899; — alias commemoratur, 329, 354, 562, 606.
Oriur, paroecia in Indiis, 533.
O' Rourke Ioannes (P.), 304.
Otting Bernardus I. (P.), 596.
Owen Nicolaus (B.), S. I., 272, 749.

- Pacelli Eugenius*, Card., Secretarius
Status, 441, 450, 555, 459, 517, 531,
551, 552, 553, 554, 555, 556, 557,
558, 559, 560, 564, 565, 566, 567,
568, 569, 570, 571, 707, 709, 710,
716, 726, 727, 731, 732, 767, 778,
792, 793, 794, 795, 796, 797, 799,
800, 801, 802, 803, 804, 805, 806.
- Pacelli Franciscus*, Advoc. Consistor.,
490, 527.
- Paderbornensis Archidioec.* (in Ger-
mania), 813.
- Pagani Nicolaus*, S. I., Episc. Manga-
lorensis, 136, 635.
- Page Franciscus* (B.), S. I., 272.
- Palamcottahense Collegium* (Viceprov.
Madur., Prov. Tolos.), 96.
- Palamcottahensis Resid.* (Viceprov. Ma-
dur., Prov. Tolos.), 347.
- Palermo Lazzarini Dominicus M.* (P.),
799.
- Palmense Collegium* (Prov. Castell.),
352.
- Palmieri Dominicus* (P.), 462.
- Pampilonense Municipium*, 834.
- Panici Diomedes*, S. R. C. Secret., 212.
- Panormitana Resid.* (Prov. Sic.), 346.
- Pará*, Status Brasiliae, 419.
- Paraguay*, flumen Amer. Merid., 420.
- Paranatinga*, flumen Brasiliae, 420.
- Paray-le-Monial* (*Paredium* seu *Paro-
dium*) urbs Galliae, 216, 217, 218,
219, 223, 235, 236, 424.
- Pardiensis Domus tert. Prob.* (Prov.
Lugdun.), 350.
- Paredium* seu *Parodium*: v. *Paray-
le-Monial*.
- Parisiensis ad S. Germani Resid.* (Prov.
Franc.), 347.
- Parisi*: v. *Lutetia Parisiorum*.
- Parodium*: v. *Paray-le-Monial*.
- Parola Aloisius* (P.), Praep. Prov. Ar-
gent-Chil., 663.
- Pary*, flumen Brasiliae, 420.
- Passionistae Patres*, 862.
- Pastense Seminarium* (Prov. Columb.),
348.
- Patavinus Convictus Universit.* (Prov.
Ven.): ei P. N. gratulatur ob 25
an., 940.
- Patavium*, urbs Italiae, 519, 768.
- Patenson Gulielmus* (B.), 270.
- Patnensis Missio* (Prov. Missouri), 355;
— adscribitur Prov. Chicagiensi,
624-625, 676, 777.
- Patricius* (S.), 817, 905.
- Patrizi Franciscus Xav.* (P.), 462.
- Paulus* (S.), Apostolus, 59, 100, 194, 249,
425, 428, 499, 500, 501, 502, 514,
516, 523, 530, 707, 721, 737, 743,
750, 751, 780.
- Paulus III*, Papa, 170, 171, 203, 204.
- Paupertas*: fidelius curanda in tanto
rei oeconomicae discrimine, 855.
- Pauwels Iosephus* (P.), 167.
- Payen Georgius* (P.), 550.
- Pecorari Caesar*, Subsecret. S. C. de
Propag. Fide, 547.
- Peih sien*, Subpraef. civ. Sin., 715.
- Peitz Gulielmus* (P.): ei S. P. gratulatur
ob edit. "Regesti Innocentii III.", 50.
- Pelster Franciscus* (P.), 67, 111, 846.
- Pengpu* (Sinae): Missio Prov. Taurin.,
354, 544, 607; — erigitur in Vica-
riatum Apost., 164-165, 554-555,
607.
- "Pensiero (il) Missionario"*, periodi-
cum Romae editum: quomodo a
NN. iuvandum, 396-397.
- Peregrini*: eorum confessiones audiendi
facultas conceditur, 435-336, 707-
708; — peculiare indultum pro eis,
452.
- Perfectionis votum*: non tenere conce-
dendum, 954.
- Pérrier Ferdinandus*, S. I., Archiepisc.
Calcuten., 491, 777.
- Perini Paulus*, S. I., Episc. Calicuten.,
491.
- Periodica*: normae pro eorum Scripto-
ribus, 69-71; — normae pro perio-
dicis de Missionibus, 82-84; — quae-
nam non concedenda Tertianis, 87.
- Perosi Carolus*, Card., 13, 21, 162, 422.
- Perrone Ioannes* (P.), 462.
- Peruviana Missio* (Prov. Tolet.), 348, 353.

- Petrus* (S.), Princeps Apostolorum, 100, 245, 246, 247, 565, 284, 285, 287, 290, 295, 301, 499, 500, 501, 502, 514, 516, 528, 529, 530, 707, 737, 750, 852.
- Petrus Canisius* (S.), S. I., Doctor Ecclesiae: eius operum editio paratur, 67, 68, 102-104, 111, 603; — alias commemoratur, 216, 319, 383, 385, 425, 529, 584, 659, 743, 766, 814.
- Petrus Chrysologus* (S.), 197.
- Petrus Claver* (S.): v. *Claver*.
- Petrus Faber* (B.), S. I.: eius festum transferitur, 22; — mutationes in Martyrologio et Calendario, 76-78; — eius ob obedientia, 618; — "Fabri Monumenta", Matriti combusta, 833.
- Philippina Missio* (Prov. Maryl. - N. E.), 94, 334, 354, 390.
- Piatkiewicz Włodimirus* (P.), Sup. reg. Miss. Orient. (Prov. Pol. M. et Maz.), 562, 888.
- Pibush Ioannes* (B.), 272.
- Pickering Thomas* (B.), 275.
- Pierling Iacobus* (P.), 384.
- Piet Iosephus* (P.), Praep. Prov. Calif., 677-679.
- Pignatelli Iosephus* (Ven.), S. I.: decretum de validitate processuum super eius miraculis, 711.
- Pih sien*, Subpraef. civ. Sin., 75.
- Pinard de la Boullaye Henricus* (P.): ei S. P. gratulatur de Conferentiis Parisiis habitis, 311, 792.
- Pium Latinum Americanum Collegium Pontif.* (Prov. Rom.), 346, 421.
- Pius IV*, Papa, 40.
- Pius V* (S.), Papa, 540.
- Pius VII*, Papa, 401.
- Pius IX*, Papa, 29, 40, 91.
- Pius X*, Papa, 29, 37, 53, 191, 205, 735, 736.
- Pius XI*, Papa: eius Acta pro Societate, 11-42, 159-298, 419-531, 701-774; — eius Acta pro Provinciis, Dominibus, Sodalibus, 43-60, 229-314, 533-571, 775-806; — de eius iubilaeo, 100-101; — eius benevolentia in Societ., 368-369, 370, 599, 604, 861 et *passim*.
- Planchet Benedictus* (P.), 945.
- Plasden Polydorus* (B.), 270.
- Plessington Gulielmus* (B.), 275.
- Plunket Oliverius* (B.), 265, 462, 788.
- Pochow*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Poenitentiaria* (Sacra) *Apostolica*: quaedam facultatum et indulgentiarum concessiones, 168, 435-436, 452, 554, 544.
- Poenitentarius minor*: conceditur Societati in Basilica Vaticana, 738-739.
- Poirier Armandus* (P.), Sup. reg. Miss. Fianarants. (Prov. Camp.), 929.
- Polanco* (de) *Ioannes* (P.), 833.
- Polidori Iulius Caesar* (P.), 931.
- Politicae partes*: vitandae, 375-377.
- Poloniae Prov.*, 329, 626.
- Poloniae Maioris et Mazoviae Prov.* 329, 330, 335, 349, 350, 351, 354, 400, 562, 597, 606, 626, 627, 896.
- Poloniae Minoris Prov.*, 329, 330, 335, 349, 350, 351, 354, 355, 400, 597, 606, 626, 627.
- Pompilius Basilus*, Card., 517, 530, 582.
- Pongracz Stephanus* (B.), S. I. 810, 871.
- Poonensis Missio*: a Prov. Aragonia se iungitur et Germ. Sup. tribuitur 340-342, 354, 390-392; — eius fines reguntur, 539-540.
- Portillo* (del) *Henricus* (P.), 851.
- Porto Wilches*, urbs Columbiae, 13, 160.
- Portu Mauritio* (a) *Leonardus* (S.), 461.
- Postulata in Congr. Prov.*: quomodo examinanda, 356.
- Poughkeepsiensis Domus tert. Provi.* (Prov. Maryl.-N.E.), 351.
- Powel Philippus* (B.), 274.
- Praedicatorum Ordo*, 27, 862.
- Pragensis Collegium* (Prov. Cechoslov.), 98.
- Pragensis Archidioec.*, 813.
- Pragensis Resid.* (Prov. Cechoslov.), 349.
- Prečan Leopoldus*, Archiep. Olomucensis, 46.
- Preces*: expetuntur a NN. ob gravi negotia, 64-65.

- Prešeren Antonius (P.)*: renuntiatur As-sistens Slavicus, 811.
- Pro Michael Augustinus (P.)*: eius bio-graphia a S. P. laudatur, 60; — libellus de eius cruenta morte ad Provincias mittitur, 71-72; — eius gloriosa mors a P. N. commemo-ratur, 601.
- Procurator Generalis*: novus renuntia-tur, 590. — Cfr. *Boetto, Tesio*.
- Procuratorum Congregatio*: v. *Con-gregatio*.
- Professores Nostri*: normae pro eorum vacationibus aestivis, 837-840.
- Propaganda Fide (a) S. C.*: Instructio de regimine Missionum, 534-539; — commemoratur, 11, 13, 14, 160, 163, 165, 174, 300, 359, 546, 547, 550, 708, 710, 715, 777, 795, 802.
- Propagatione (a) Fidei*, Opus Pontifi-cium: duo eius documenta Socie-tati communicantur, 82-85; — ipsum Opus commendatur, 852.
- Protestantes*: de eorum insidiis in A-merica Latina compescendis, 633-634, 891-896.
- Provinciales Praepositi*: Responsum de suffragiis pro eis defunctis, 399; — quaedam de eorum litterarum com-mercio cum Generali, 628-632.
- Ptolemais*, urbs Aegypti, 13, 15, 160, 161.
- Podukkottah*, Status in Indiis, 533.
- Podukkottai*, paroecia in Indiis, 533.
- Pueblo Nuevo*, urbs Columbiae, 14, 160, 161.
- Puerto Aquileo seu Aquilejo*, in Co-lumbia, 15, 160.
- Puerto Carare*, in Columbia, 15, 160.
- Puerto de Sta. Maria*: Dom. Prob. (Prov. Baet.), 823.
- Puerto Infantes*, in Columbia, 15, 160.
- Pullacense Collegium NN.* (Prov. Germ. Sup., 350.
- Puy (Le)*, urbs Galliae, 123.
- Quaestio Romana*: de eius felici solu-tione gaudendum, 230, 232, 318-319.
- Quadraginta Martyres (SS.)*, 717, 720, 721, 722.
- Quadrimestres Litterae*: quaedam volu-mina Matriti combusta, 833.
- Quebecen.*: titulus Causae Martyrum Canadensium, 465-518.
- Quebecum*, urbs Canadae, 505, 506, 507.
- Quebrata Cutibatá*, flumen Columbiae, 16, 160.
- Quibó*, flumen Brasiliae, 420.
- Quincy*, urbs Americae, 75.
- "Quod maxime"*: Motu proprio de Pontif. Institutis Biblico et Orien-tali cum Univ. Gregoriana conso-ciandis, 36, 42, 88.
- Radini-Tedeschi*, Praelatus, 202.
- Radium*: normae de eius usu in NN. domibus, 841.
- Ragonesi Franciscus*, Card., 517, 530.
- Raitz von Frentz Emmericus (P.)*, 851.
- Ralli Placidus*, olim S. R. C. Secret., 208.
- Ranchense Sem. Episc.* (Miss. Calcutt.-Ranch., Prov. Belg.), 348, 543.
- Ranchensis Dioecesis*: erigitur, 607 — ei conceduntur quidam liturgici favores et quaedam indulgentiae, 541-544, 607.
- Ranchensis Missio*: v. *Calcuttensis-Ranchensis Missio* (Prov. Belg.).
- Ravelli Petrus*, S. Poenit. Apost. Offi-cialis, 453, 454, 714.
- Rawlins Alexander (B.)*, 271.
- "Razón y Fe"*, periodicum hispanum: S. P. ei gratias agit, 311; — est opus commune omnibus Provinciis Hispaniae, 349.
- Redi Teresia Margarita (B.)*, 215-223, 229.
- Regio Montium Saxorum* (Prov. Calif.): Viceprovinciali proxime regenda committitur, 627-679; — in novam Provinciam Oregoniensem transit, 869-871, 926-928.
- Regulae*: nova eorum editio mox pro-dibit, 611.
- Relator*: quanam Viceprovinciae et Missiones eum eligendi ius habeant,

- 353, 354, 355, 357; — quodnam de eius electione documentum authenticum conficiendum, 357; — instructio pro relatoribus, 357, 358-360.
- Renatus Goupil* (S.): v. *Goupil*.
- Renaud Marcellus* (P.), Praep. Viceprov. Brasil. Centr., 908.
- Rennes*, urbs Galliae, 127, 129.
- Renovatio votorum*: ne fiat recitando omnes simul formulam, 142.
- Respighi Carolus*, Praef. Caeremon. Apost., 494, 498.
- Retinna*, pagus in Belgio, 17.
- Retz Franciscus* (R. P.), Praep. Gen., 139, 332.
- Reynolds Thomas* (B.), 274.
- Rhemense Collegium* (Prov. Camp.), 272.
- Ribadeneira Petrus* (P.): eius opera bibliographica non vendenda sine venia, 337; — quaedam eius volumina Matriti combusta, 833.
- Riccadonna Paulus* (P.), 945.
- Richardson Gulielmus* (B.), 272.
- Rigaux Mauritius* (P.): ei S. P. gratulatur ob librum circa "Rerum Novarum", 797.
- Rigny Ioannes* (B.), 272.
- Rihák Methodius* (P.), 597.
- Rinaldi Ernestus* (P.), 385.
- Rinieri Filarius* (P.), 851.
- Riponia*, urbs Angliae, 272.
- *Ritiri Operai*, opus pro opificibus in Italia, 162.
- Robbe Radulphus* (P.), 947.
- Roberts Ioannes* (B.), 240, 241, 254, 264, 273, 788.
- Robertus*, Ep. Leodien. 17, 18.
- Robertus Bellarmino* (S.), S. I., Card., Doctor Ecclesiae: eius canonizationis acta, 80-81, 467-476, 482-502, 514-515, 518-531, 575, 590; — acta de eius Doctoratu, 755-767, 841, 859-860; — de eius festo, Officio, cultu, 457, 593-594, 706-707, 712, 767-774, 815, 853; — eius operum nova editio paratur, 68, 111, 603, 860; — alias commemoratur, 38, 216, 462, 463, 600, 719, 749, 935.
- Robichaud Adelardus*, 510.
- Robichaud Maria*, sanata a BB. Martyribus Canadensibus, 478, 510, 513.
- Robinson Ioannes* (B.), 269.
- Roche Ioannes* (B.), 269.
- Roche Tiburtius*, S. I., Episc. Tuticorinen., 546.
- Rodriguez Alfonsus* (P.), 618.
- Rodriguez Alfonsus* (S.), S. I., 928.
- Roe Bartholomaeus Albanus* (B.), 274.
- Roffa*, urbs Angliae, 270.
- Romana Prov.*: ei conceditur festum B. M. V. Matris Pietatis, 781-785; — alias commemoratur, 55, 57, 78, 305, 306, 334, 346, 385, 561, 563, 590, 596, 604, 627, 735-737, 779.
- Romana Quaestio*: v. *Quaestio Romana*.
- Romanis* (de) *Humbertus*, O. P., 27.
- Romano Caietanus* (P.), 884.
- Romanum Collegium*, 272, 461-463, 519, 520, 749, 763, 768. — Cfr. etiam *Gregoriana Universitas*.
- Rondet Henricus* (P.), 90.
- Roothaan Ioannes* (R. P.), Praep. Gen.: eius beatificationis causa inchoatur, 871; — eius scripta colligenda, 871-872; — alias commemoratur, 122, 849, 931, 932.
- Rosa a Viterbo* (S.), 486.
- Rosenberga*, urbs Slovaciae, 809.
- Rosenbergense Sem. minus Soc.* (Viceprov. Slov., Prov. Cechoslov.), 98, 809.
- Rosi Ioannes*, Episc. Montis Falisci: eius oratio coram S. P. post decreta de Card. Bellarmino etc., 485-486.
- Rossi Ioannes Baptista* (P.), 136, 940.
- Rossi Raphael Carolus*, Archiep. tit. Thessalon., Adsess. S. C. Consist., 113.
- Rossum* (van) *Gulielmus*, Card.: v. *Van Rossum*.
- Rouet de Journal M. Iosephus* (P.): ei S. P. gratulatur ob librum "Une Russe Catholique-Madame Swetchine", 307.

- Rouffiac Edmundus* (P.), 596.
Rubino Antonius (P.), 132.
Ruel Alexandra, sanata a BB. Martyribus Canadensibus, 478, 511, 512, 513.
Ruffini Ernestus, Secr. S. C. de Sem., 305.
Rumaenica Missio (Prov. Pol. Min.), 329, 354, 606.
Ruppert Fridericus (P.), 927.
Russia: epistola P. N. de eius tristissima conditione, 583-587; — preces pro ea, 558.
Russicum Collegium in Urbe: conditur et Societati committitur, 180-184, 604, 606; — est immediate dependens a P. Generali, 349; — eius alumnorum cunctus liturgicus, 897.
Rutheni: eorum Collegium Romae, 28; — ob hospitalitatem Episc. Ruthenis Societati gratiae aguntur, 184-185.
Rylo Maximilianus (P.), 945.
Sabbas (S.), Abbas, 735-737.
Sabbatinum privilegium: facultas commutandi eius obligationes, 327-328.
Sacchini Franciscus (P.), 598.
Sacerdotium: de eius dilatione, 145.
Sakač Stephanus M. Cris. (P.): ei S. P. gratias agit ob librum de S. Agathone Papa, 734.
Salès Iacobus (B.), I. S., 642.
Salesiani Patres, 83.
Salesius Franciscus (S.): v. *Franciscus Salesius*.
Salisburyensis Missio (Prov. Angl.), 354, 708.
Salisburyensis Vicariatus Apost.: erigitur, 708-709.
Salmanticensis Dom. tert. Probat. (Prov. Legion.), 351, 830.
Salmanticensis Resid. (Prov. Legion.), 830.
Salmon Patricius (B.), 271.
Salotti Carolus: Prom. Fidei, 213, 215, 225, 237, 240, 243, 256, 267, 279, 282, 430, 469, 477, 482, 484, 513, 526; — Secret. S. C. de Propag. Fide, 795, 802.
Salsiniense Monasterium, in Belgio, 18.
Salvati Laurentius, olim Prom. Fidei, 268.
Samanasur, paroecia in Indiis, 533.
Sánchez Valentinus M. (P.), 597.
Sánchez-Robles Emmanuel (P.), Praep. Prov. Tolet., 339.
Sancta Fides, pagus Angliae, 749.
Sancta Sedes: ad eam per Curiam Generalis plerumque recurrendum, 684-685.
Sanctae Mariae Semin. (Prov. Brasil. Merid.), 346.
Sanctae Marthae Dioec., in Columbia, 12, 13, 159, 160.
Sancti: vitae Sanctorum Societatis apte scribendae, 686.
Sancti Andreae Domus tertiae Probat. (Prov. Austr.), 350.
Sancti Beunonis Domus tert. Probat. (Prov. Angl.), 351.
Sancti Leopoldi Semin. Prov. (Prov. Brasil. Merid.), 345.
Sancti Ludovici Collegium NN. (Prov. Missouri.), 351.
Sancti Sabbae Paroecia in Urbe: erigitur et Societati (Prov. Rom.) committitur, 735-737.
Sancti Salvatoris Semin. Concil. (Miss. Centro-Amer., Prov. Mexic.), 348.
Sancti Sebastiani Resid. (Prov. Castell.), 347.
Sancti Symphoriani de Ozon, pagus natalis B. Claudii de la Colombière, 234, 424.
Sancti Thomae de Meliapor Dioec., in Indiis, 533.
San Gil (de) Dioec.: v. *Socorro (de) et San Gil*.
San José, urbs Californiae, 677.
Santander del Norte, regio Columbiae, 14, 161.
Santanderensis Resid. (Prov. Legion.), 348.
Santhali Parganas, gens Indica, 777.
San Tomé, territorium in Indiis, 533.
São Manoel, flumen Brasiliae, 419.

- Sarajevense Semin.* (Viceprov. Jugoslav.), 349.
- Sarawan*, Subdivis. civ. in Indiis, 777.
- Sardinia*, (Prov. Taurin.), 352.
- Sarrianense Coll. Max.* (Prov. Arag.), 829, 834.
- Savoia (Soror): v. Robichaud.*
- Savoie Maria*, 510-511, 513.
- Savoie Sara Anna*, 510.
- Sawicki Iosephus (P.)*, 626.
- Saxonia*, 813.
- Sbarretti Donatus*, Card., 517, 530.
- Scapinelli Raphael*, Card., 517, 530.
- Scapulare B. M. V. de Monte Carmelo*: facultas commutandi onera pro privilegio Sabbatino, 327-328.
- Schmitt Antonius (P.)*, 53.
- Schneidemühl*, Praelatura in Germania, 813.
- Scholae Apostolicae: v. potius Seminaria Minora Societatis.*
- Scholastici*: de eorum vacationibus, 116-122; — de informationibus ad Ordines sacros, 144; — Patres Scholastici non occupandi in ministeriis, 591-593; — quid de eorum parvis ministeriis, 956.
- Schurhammer Georgius (P.)*, 307, 851.
- Scodrense Collegium* (Miss. Alban., Prov. Venet.): P. N. ei gratulatur ob 50 an. Congregationis Mariae, 935-936.
- Scotia*, 277, 278, 279-298, 549, 716-719, 722.
- Scott Gulielmus (B.)*, 273.
- Scriptores Nostri*: de nostrorum Scriptorum editione mox inchoanda, 67-68, 102-104, 111-112, 603; — de Collegio Scriptorum Romae constituendo, 67, 577-581, 602-603; — Scriptoribus periodicorum normae quaedam in mentem revocantur, 67-71; — libri a Nostris scribendi novam lucem revera afferant, 143.
- Sebastiani Nicolaus*, Litter. Apost. ad Principes Secretarius, 491, 499-500.
- Secchi Angelus (P.)*, 462.
- Secessus opificum*, 162, 202, 714.
- Seminaria*: in iis Societas operam suam libenter praestat, 605.
- Seminaria Minora Societatis*: Instructio pro Italia, 638-658; — in Hispania 888-889; — de litteris testimonia libus pro eorum alumnis, 682-683.
- Severino Iacobus (P.)*: ei S. P. gratias agit, 567-568.
- Sexualis educatio*: quid de ea tenendum, 818-823.
- Shanghai*, urbs Sinarum, 715.
- Shelley Eduardus (B.)*, 269.
- Shembaganurense Collegium NN.* (Viceprov. Maduren., Prov. Tolos.), 96.
- Shippegan*, oppidum in Canada, 520.
- Shiuhing Missio* (Prov. Lusit.), 355.
- Shucheng*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Siaohsien*, Subpraef. civ. Sin., 715.
- Sicula Prov.*: ei P. N. gratulatur ob augmentum vocationum, 883-886, 901-902; — alias de ea mentio fit, 346, 352, 354, 567, 596, 608.
- Siena*, urbs Italiae, 486.
- Sienhsien Missio* (Prov. Camp.), 173, 353.
- Sienhsien Vicariatus Apost.*: ab eo seiungitur nova Praefectura Apost. de Yungnien in Sinis, 173-174.
- Sierra Motilones*, montes in Columbia, 14-160.
- Sikkim*, Missio independens, in Sinis, 300-301.
- Sillery*, pagus in Canada, 505.
- Simeon Stilita (S.)*, 618.
- Sinae*: preces pro earum conversione indulgentiis ditatae, 704-705.
- Sincero Aloisius*, Card., 181, 182, 855, 517, 531, 728, 739-740.
- Sinclair Margarita*: eius virtutes S. P. commendat, 549.
- Sinenses Martyres BB.*: eorum festum conceditur Vicariatibus Apost. Wuhu, Anking, Pengpu, 344.
- Sinibaldi Iacobus*, Praelatus Romanus, 90.
- Sinthern Petrus (P.)*, 555.
- Sipiagim Alexander*, Praelatus ritus orient., 897.

- Sixtus V*, Papa, 266, 520.
Slade Ioannes (B.), 367.
Slavica Assistentia: erigitur, 329-331, 605-606, 626; — primus Assistens renuntiatur, 335, 605; — quo mortuo alter sufficitur, 626-627, 811; — B. Andreas Bobola eius Patronus, 659; — alias commemoratur, 349, 350, 351, 352, 354, 355, 596, 794, 826.
Slovakiae Viceprov. (a Prov. Cechosl. dependens): erigitur, 809-811; — eius socios alloquitur P. N., 877-879.
Smith Richardus, Epist. tit. Chalced., Vicar. Apost. Angl., 257.
Societas Mariae (Montales), 821.
Socorro (de) et San Gil (de), Dioec. in Columbia, 12, 14, 15, 159, 160.
Sodales Mariani: v. *Congregationes Marianae*.
Sogamoso, flumen Columbiae, 15, 160.
« *Soli* »: litterae sic inscriptae contineant solum quae id merentur, 628; — et cum duplici involucri mittantur, 628.
Somers Thomas (B.), 273.
Sopuch Stanislaus (P.), 597.
Sospiri Paulus Ios. (P.), 540.
Sothuellus Nathanael (P.): eius opera bibliographica non vendenda sine venia, 337.
Southwarcum, urbs Angliae, 272.
Southwell Robertus (B.), S. I.: 240, 241, 254, 264, 271, 462, 576, 748, 749, 751, 753, 754, 788, 873, 874. — Cfr. etiam *Angliae Martyres (BB.)*.
Southworth Ioannes (B.), 275.
Sowchow, Subpraef. civ. Sin., 165.
Speed Ioannes (B.), 271.
Spokane, urbs Americae, 677.
Spolverini Dominicus, Protonot. Apost., 422, 531.
Springfield, urbs Americae, 75.
Staffordia, urbs Angliae, 273.
Stanislaus Kostka (S.), S. I.: indulgentiae pro Novitiis eius Officium recitantibus, 374-735; — olim Patronus Assist. Amer., 659, 922-924; — alias commemoratur, 76, 270, 780, 928.
Stara Tedde Georgius, 531.
Staraviesiensis Dom. Prob. (Prov. Polon.), 626.
Status: indulgentiae pro electione status, 705-706.
Status temporalis: quomodo conficiendus de operibus maioris momenti, 366-367.
Stein Ioannes (P.), 604.
Steinhuber Andreas, S. I., Card., 384.
Stephenson Gulielmus (P.), 395.
« *Stimmen der Zeit* », periodicum germanicum, 349, 813, 814.
Stofanov, Dom. Exercit. (Prov. Cechoslov.), 45.
Stone Ioannes (B.), 787.
Stonyhurst, Colleg. Anglicum, 258.
Stransham Eduardus (B.), 268.
Stredonius Martinus (P.), 139.
Streicher Fridericus (P.), editor Operum S. Petri Canisii, 103-104, 851.
Strobach Augustinus (P.), 139.
Stuart Maria, Regina Scotiae, 280, 281.
Suaresius seu Suárez Franciscus (P.), Doctor eximius, 462.
Suchow, Subpraef. civ. Sin., 165.
Süchow, Praefectura Apost. in Sinis: erigitur et Prov. Canadae Inf. committitur, 715, 716, 867-868, 924-925.
Sucio, flumen Columbiae, 15, 160.
Suecica Missio (Prov. Germ. Inf.), 354.
Suffolcia, urbs Angliae, 269, 274, 275.
Suffragia: quatenus pro defunctis Provincialibus, 399.
Suining, Subpraef. civ. Sin., 715.
Sullivan Ieremias (P.), 903.
Superiores: dies quo regimen suscipiunt Romam nuntietur, 629; — ratio eis reddenda etiam de operibus non totaliter Soc., 953-954.
Sussexia, prov. civ. Angliae, 269, 273.
Susung, Subpraef. civ. Sin., 163.
Sutsien, Subpraef. civ. Sin., 715.
Swallowell Georgius (B.), 271.
Sydneyensis Congressus Eucharisticus, 51, 904.

- Sydneyensis Domus Prob.* (Viceprov. Austral.), 816.
- Syriae Missio* (Prov. Lugdun.): P. N. ei gratulatur ob centenarium, 944-946; — alias commemoratur, 353, 728, 729, 803.
- Szechow*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Tabacum*: de eius usu praescriptiones et normae, 918-921.
- Tacchi-Venturi Petrus (P.)*: ei S. P. gratulatur ob 50 an. Soc., 57; — est e Consilio de editione NN. Scriptorum, 67, 111, 848, 851; — anno 1930 Proc. Prov. Rom., 596.
- Taihu*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Taiko*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Tananarivensis Missio* (Prov. Tolos.), 347, 353, 608, 929.
- Tanghan*, Subpraef. civ. Sin., 715.
- Tanjor*, territorium in Indiis, 533.
- Taparelli d'Azeglio Aloisius (P.)*, 462.
- Tarahumarensis Missio* (Prov. Mexic.), 354.
- Tarraco*, urbs Hispaniae, 834-835.
- Tartari*: ab Ordinibus S. Francisci et S. Dominici exculti, 26.
- Tatsienlou*, Vicariatus Apost. in Sinis, 300.
- Taurinensis Prov.*: gratulationes pro eius centenario, 801-802, 931-935; — alias de ea mentio fit, 165, 346, 352, 544, 552, 590, 597, 607, 685, 800, 805, 806, 928.
- Taurinensis Resid.* (Prov. Taur.), 346.
- Tchao Augustinus (B.)*, Martyr Sinen-sis, 545.
- Telles Pires*, flumen Brasiliae, 419, 420.
- Tenneson Andreas (P.)*, 941.
- Teresia a Iesu (S.)*, 216, 218, 836.
- Teresia a Iesu Infante (S.)*: Patrona Missionum, 166-168, 181; — Pontif. Collegium Russicum ab ea nuncupatum, 180-184, 604; — alias commemoratur, 216, 218, 549, 587, 780.
- Terrien Iacobus (P.)*: ei P. N. gratulatur ob 70 an. in Soc., 124.
- Territoria separata*: quatenam sint et quo iure gaudeant quod ad Congreg. Prov., 352.
- Tertia Probatio*: quaedam de ea perfectius peragenda commendantur 86.
- Tertiani*: de iis informationes a quibus dandae, 401.
- Tesio Augustinus (P.)*: Procurator Generalis renuntiatur, 590; — quales in quibusdam Actis Sanctae Sedis commemoratur, 432, 435, 451, 452, 540, 541, 545, 547, 548, 555, 570-571, 706, 707, 712, 713, 714, 733, 735, 753, 776, 779, 780, 781, 785, 786, 793, 795, 796.
- Testimoniales Litterae*: ante admissionem Novitiorum exhibendae, 142-143.
- Thebais*, regio Aegypti, 13, 160, 161.
- Theologi*, PP. quarti anni: quid de eorum facultatibus pro confessionibus, 147.
- Theophilus a Curte (S.)*, O. F. M., 491, 493, 494, 495, 496, 499, 501, 502, 514, 515, 528, 761.
- Thibet*, 300.
- Thomas*, Rev. Dom.: quid de eius opere "Histoire de la Mission de Pékin", a nobis fieri debeat, 65-66.
- Thomas Aquinas (S.)*, Doctor Angelicus, 26, 272, 521, 763, 769.
- Thomás seu Thomasia Catharina (S.)*, 491, 493, 494.
- Thurston Herbertus (P.)*, 596.
- Thwing Thomas (B.)*, 276.
- Tienchan*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Tinchebray (de)*, Congregatio Presbyterorum a S. Maria, 90.
- Tingyuan*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Tirnavia*: v. *Tyrnavia*.
- Tirumayan*, taluk in Indiis, 533.
- Tokiense Collegium* (Prov. Germ. Inf.): ab huius Provinciae Praeposito immediate dependet, 131; — ei S. P. benedicit, 546 — a Gubernio Iapon. agnoscitur, 607; — alias commemoratur, 350, 355, 813.

- Tokiensis Missio* (Prov. Germ. Inf.):
v. *Tokiense Collegium*.
- Tokiensis Universitas*: v. *Tokiense Collegium*.
- Toletana Prov.*: ei gratulatur P. N. ob 50 an., 661-663; - alias commemoratur, 339, 351, 353, 579, 597, 827-829, 833-834, 861.
- Toletus Franciscus*, S. I., Card., 462.
- Tolosa*, urbs Galliae, 506.
- Tolosana Prov.*, 95, 96, 122, 131, 310, 347, 351, 353, 354, 596, 607, 608, 918, 929.
- Tolosana Resid.* (Prov. Tolos.), 347.
- Tongshan*, Subpraef. civ. Sin., 715.
- Torres Alphonsus* (P.), 573, 828.
- Tortosa*, urbs Hispaniae, 829, 833.
- Tosi Paschalis* (P.), 927.
- Tracadie*, urbs Canadae, 511.
- Tramontano Raphael* (P.), 597.
- Tremeirchionensis Domus tert. Frob.* (Prov. Angl.), 351.
- Trichinopolitana Dioec.*, 132, 133, 533.
- Trichinopolitana Missio* (Prov. Tolos.), 96, 131-134; - ceterum, v. *Madurensis Viceprov.*
- Trichinopolitana Resid.* (Viceprov. Madur., Prov. Tolos.), 347.
- Trichinopolitanum Collegium S. Ioseph* (Viceprov. Madur., Prov. Tolos.), 96, 133.
- Trichinopolitanum Semin. S. Pauli* (Viceprov. Madur., Prov. Tolos.), 96, 347.
- Trichinopoly*, urbs in Indiis, 533.
- Triennalia documenta*: Instructio ad haec conficienda, 361-366.
- Trincomaliensis Missio* (Prov. Camp.), 354.
- Trois Rivières*, regio in Canada, 305.
- Tsao-Hong Agnes* (B.), Martyr Sinenensis, 548.
- Tsienshan*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Tsingho*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Tsiupu*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Tungcheng*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Tungliu*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Tunstal Thomas* (B.), 273.
- Turcae*, 26.
- Turner Antonius* (B.), S. I., 275.
- Tuticorinensis Dioec.*, 132, 133, 546-547.
- Tuticorinensis Schola* (Viceprov. Madur., Prov. Tolos.), 96.
- Tyrnavia*, urbs Slovaekiae, 809, 878.
- Tyrnaviensis Dom. Prob.* (Prov. Cechoslov.), 99, 809.
- Tyrnaviensis Resid.* (Viceprov. Slovack., Prov. Cechoslov.), 809.
- Tyrnaviensis Universitas (olim)*, 877.
- Tytaviensis Dom. Prob.* ("Prov. Lithuan.), 588.
- Tzechew*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Ugandae Martyres* (BB.): Patroni pro Nigritis in America Sept., 775.
- Urbanus IV*, Papa, 17, 45.
- Urbanus VIII*, Papa, 240, 257, 266, 462, 508, 522.
- Ushaw*, Collegium in Anglia, 258.
- Usk*, oppidum Cambriae, 276, 749.
- Utah*, Status Amer., 677, 870.
- Vacationes*: quomodo transigendae a Professoribus, 837-840; - et a Scholasticis, 116-122.
- Val des Bois*, regio in Gallia, 52.
- Valentinum Collegium* (Prov. Arag.), 829.
- Valkenburgense Collegium* (Prov. Germ. Inf.), 907-908.
- Valladolid*, urbs Hispaniae, 880.
- Valle (del) Henricus* (P.), 597.
- Vallia*, regio in Regno Britannico, 273.
- Vallisoletana Resid.* (Prov. Legion.), 348.
- Vallisoletum*, urbs Hispaniae, 830, 831.
- Valsense Collegium* (Prov. Tolos.): P. N. gratulatur ob annum saecularem, 122-123; - alias commemoratur, 351.
- Van Baal Iosephus* (P.), 566.
- Van de Velde*, Episc. Gandav., 943.
- Van de Vorst Carolus* (P.), Praep. Prov. Belg., 547.
- Vanino Fridericus* (P.), 851.

- Van Laak Hermannus* (B.), 758.
Vannutelli Vincentius, Card., 53.
Van Oppenraaij Rudolphus (P.), Assist. Germ., 596.
Van Hoeck Ludovicus, S. I., Episc. Ranch., 541, 542, 543, 544.
Van Rossum Gulielmus, Card., Praef. S. C. de Prop. Fid., 517, 530, 539, 550, 795, 802.
Van Sull Carolus (P.): ei gratias agit S. P. ob librum sibi exhibitum, 557-558.
Vasconia, regio Hispaniae, 834.
Vaticana Basilica: eius Archipresbyter et Capitulum decernunt coronationem imaginis B. M. V. Domus Prob. Prov. Neap., 311-302; - alias commemoratur, 226, 238, 239, 256, 277, 294, 297, 465, 493, 496, 510, 514, 524, 528, 716, 761.
Vaticana Bibliotheca, 33.
Vaticana Civitas: novus Status esse incipit, 230, 318.
Vaticanum Concilium, 29, 764.
Väth Alfonsus (P.), 851.
Vayr Achilles (P.), 800.
Velehrad, urbs Cechoslovakiae, 44, 45, 46.
Velehradense Collegium Pontif. (Prov. Cechoslov.), 98.
Velehradensis Dom. Prob. (Prov. Cechoslov.), 99.
Vendôme (Ducissa de), 560.
Veneta Prov.: 51, 134, 136, 309, 310, 346, 353, 354, 394, 444, 492, 540, 551, 553, 570, 596, 634, 781, 795, 796, 802, 935, 940.
Venezolana Missio (Prov. Castell.), 354.
Venezuela, Respublica, 14, 160.
Venkatakulam, paroecia in Indiis, 533.
Veray Alphonsus (P.), 660-661.
Verde Alexander: S. Rit. Congr. Secret., 466, 468, 510, 523; - Cardinalis, 214, 215, 225, 237, 430, 477, 482, 510, 512, 513, 518, 531, 747, 753.
Verdier Ludovicus (P.), 133.
Verola, oppidum Hispaniae, 833.
Verolensis Iunioratus (Prov. Arag.), 834.
Vianney Ioannes (S.), 23.
Vicensis Dioec., 835.
Viceprovinciae dependentes: quatenam 353; - quid quod ad Relatorem Romam mittendum, 357, 359-360.
Viceprovinciae independentes: quatenam, 352; - quatenam earum iura et officia occasione Congreg. Procuratorum, 357, 359-360.
Vico Antonius, Card., S. Rit. Congr. Praefectus, 16, 23, 43, 46, 49, 59, 168, 213, 240, 466, 467, 468, 509, 512, 523.
Vico-Aequense Collegium (Prov. Neapol.): P. N. ei gratulatur ob 50 ann., 944.
Viennense Concilium, 27.
Viezzoli Laurentius (P.), 935.
Vilallonga Gabriel (P.), 597.
Vilallonga Ioachim (P.), 390.
Vilariño Remigius (P.): ei gratulatur S. P. ob 50 an. Soc. 559.
Villaret Aemilius (P.), Praeses Secretariat. Congr. Marianarum, 130, 327, 444.
Villariense Monasterium, in Belgio, 18.
Vincentius Ferrerius (S.), 16.
Vitelleschi Mutius (R. P.), Praep. Gen., 818.
Viterbo, urbs Italiae, 486.
Viziak Antonius (P.): ei S. P. gratias agit ob dona spiritualia, 567.
Vladislaus Henricus, Moraviae Marchio, 45.
Vocationes: fovendae, 147, 638-639; - de earum incremento in Prov. Sicula P. N. gratulatur, 883-886, 901.
Voretzsch, doctor, 307.
Vota: renovantes non debent ea simul emittere, 142; - vota devotionis possunt concedi FF. CC. Novitiis, 142; - quid de dilatione a votis, 144; - facultas prima vota emittendi extra Novitiatum, 431; - quinam adesse possint dum emittuntur prima vota, 681-682.

- Votum de cogenda aut non Congregatione Gen.*: quomodo dandum in Congr. Prov., 356.
- Votum perfectionis*: permittendum caute, 954.
- Vukov Ioannes E. (P.)*, 597.
- Wall Ioannes (B.)*, 270, 462.
- Wallia*, regio in regno Britannico, 163-276.
- Walpole Henricus (B.)*, S. I., 271, 749.
- Wamba*, amnis in Congo, 710.
- Wang-Hiang*, Subpraef. civ. Sin., 163.
- Warcop Thomas (B.)*, 271.
- Ward Gulielmus (B.)*, 274.
- Ward Margarita (B.)*, 269.
- Warmiensis Dioec.*, 814.
- Warvica*, urbs Angliae, 271.
- Washington*: Status Amer., 677, 869, 870; — urbs, 775.
- Waterson Eduardus (B.)*, 270.
- Watkinson Robertus (B.)*, 272.
- Way Gulielmus (B.)*, 269.
- Weih sien*, Subpraef. civ. Sin., 174.
- Welbourne Thomas (B.)*, 272.
- Wells Swithunus (B.)*, 270.
- Welsby Iosephus (P.)*, Assist. Angl., 596.
- Wenceslaus (S.)*, Rex Bohemiae, 139.
- Weninger Franciscus Xaverius (P.)*, 834.
- Wernz Franciscus Xaverius (R. P.)*, Praepos. Gen., 462, 577, 638, 641, 668, 670, 884, 932.
- Wessels Cornelius (P.)*, 851.
- Whelan Eduardus (P.)*: ei S. P. gratias agit ob preces pro populo russo, 558.
- Whitbread Thomas (B.)*, S. I., 275, 749.
- White Eustatius (B.)*, 270.
- White Richardus (B.)*, 268.
- Whiting Richardus (B.)*, 787.
- Widmerpool Robertus (B.)*, 269.
- Wieger Leo (P.)*, 851.
- Wilcox Robertus (B.)*, 269.
- Willært Ferdinandus (P.)*: Praep. Prov. Belg., 113, 383, 387; — Rector Pont. Univ. Gregor. 799, 800.
- Willekens Petrus (P.)*, Visitator Viceprov. Madurensis, 917, 918.
- Willy Iosephus (P.)*, 635.
- Wilpert Iosephus*, Protonot. Apost., 184.
- Wiseman Nicolaus*, Card., 257.
- Wlodimirus, (S.)*, 387.
- Woodhouse Thomas (B.)*, S. I., 787.
- Wratislaviensis Resid.* (Prov. Germ. Orient.), 346, 812.
- Wright Petrus (B.)*, S. I., 275.
- Wuho*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Wuhu (de) Missio* (Prov. Castell.): eius fines aliquantulum mutantur, 658; — alias de ea mentio fit, 163-165, 354, 544, 601.
- Wuhu (de) Vicariatus Apost.*: dividitur, 163-165; — alias commemoratur, 544-555, 658.
- Wioming Missio* (Prov. Missouri), 624.
- Xaverius Franciscus (S.)*: v. *Franciscus Xaverius*.
- Xingú*, flumen Brasiliae, 420.
- Yan-king-pang Resid. S. Ioseph* (Miss. Nankin., Prov. Franc.), 347.
- Yingchow*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Yingshang*, Subpraef. civ. Sin., 165.
- Yongshan*, Subpraef. civ. Sin., 164.
- Yungnién*, Praefectura Apost. in Sini, 173-174.
- Zamarripa Raimundus (P.)*, 829.
- Zani-Caprelli Ioannes*, Protonot. Apost., 134, 518.
- Zaragoza*, urbs Hispaniae, 830.
- Zartmann Franc. Xav. (P.)*, 596.
- Zecchini Antoninus*, S. I., Archiep. Myren. et Nuntius Apost. in Lettoria: ei gratulatur S. P. ob 50 an. in Soc., 309.
- Zeij Iacobus (P.)*, Director gen. deleg. Apost. Orat., 595.
- "Zeitschrift für Aszese und Mistik"*: periodicum germanicum, 349.
- Zola Rochus (P.)*: ei S. P. gratias agit ob obsequia exhibita, 806.
- Zorell Franciscus (P.)*: S. P. ei gratulatur ob "Psalterium ex hebraeo latinum", 48.

3704
A2
1906
v.6

Acta Romana
Societatis Jesu

BX
3704
A2
1906
v.6

320155

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY
BERKELEY, CALIFORNIA

GTU Library

3 2400 00324 8329

